Tom Clancy

Medvěd a drak

Nakladatelství: BB ART

Přeložil Tomáš Bicek

Poděkování

Jako vždy se na vzniku knihy podílelo několik přátel. Děkuji tedy:

Rolandovi, policajtovi z Colorada
za vynikající jazykovou lekci –
zlom vaz při výchově tvých rošťáků –

Harrymu, éterickému mladíkovi
za několik nečekaných podnětů,

Johnu G., mému průvodci
po světě technologií,

a Charlesovi, skvělému učiteli,
který byl podle všeho i poměrně slušným vojákem.

Dějiny ctí
moudré,
ale vyzdvihují
odvážné.

EDMUND MORRIS

Who is who

Ryan Jack, ŠERMÍR	prezident USA
Jackson Robert Jefferson, TOMCAT	viceprezident USA
Ryanová Cathy, LÉKAŘKA	Jackova manželka
Goodley Benjamin, HRÁČ	poradce pro otázky národní bezpečnosti
Adler Scott, OREL	ministr zahraničí USA
Winston Georg, KUPEC	ministr financí USA
Bretano Anthony, BLESK	ministr obrany USA
Damm Arnold van	náčelník štábu
Foley Ed, DCI	ředitel CIA
Foleyová Mary Patricia „MP“	zástupkyně ředitele CIA
Murray Dan	ředitel FBI
Porter Tom	kontraadmirál, velitelství NSA
Moore Mickey	náčelník generálního štábu USA
Barlow Tom, „Jimmy“	důstojník CIA, USA ambasáda, Moskva
Clark John	velitel skupiny DUHA
Diggs Marion „Mary“	generálmajor, velitel l. obrněné divizi v Německu
Duke Masterman	plukovník, operační důstojník, l. obrněná divize v Německu
Tom Richmond	podplukovník, výzvědný důstojník, l. obrněná divize v Německu
Hunterová Peggy	CIA
Roberts Charlie	CIA
Nomuri Chester	CIA
Teeters Bob	major, velitelství NSA
Charleston Basil	velitel britské zpravodajské služby
Gregory Alan	doktor, vedoucí sekce u TRW
Hitch Carl	velvyslanec USA v Pekingu
Patterson Gerry	kněz
Jackson Hosiah	reverend, otec Robbyho
Ding Chavez	velitel Druhé čety DUHA, zeť Johna Clarka
Tucker Dan	major, šéf rozvědky, DARKSTAR
Reilly Mike „Michail Ivanovič“	Právní ataše,USA ambasáda,Moskva
Priceová–O’Dayová Andrea	agentka Tajné služby
O’Day Pat	jej manžel, agent FBI
Mancuso Bart, CINCPAC	admirál, vrchní velitel pacifické flotily
Painter Joshua	admirál ve výslužbě
Nicholas Eddington	plukovník Národní gardy
Rutledge Cliff	asistent ministra zahraničí
Lahr Mike	brigádní generál, výzvědným důstojník pacifické flotily
Gant Mark, TELESKOP	náměstník ministra financi USA
Sherman Sam	prezident Atlantic Richfield
Reins	Seržant,ambasáda USA,Moskva
Wilsonová Susan	poručík, ambasáda USA,Moskva
Evans Mike	CNN
Golovkov Sergej	předseda SVR
Avsejenko Grigorij Filipovič	„Rasputin“
Provaljov Oleg Grigorijevič	poručík moskevské milice
Šablikov Jefim Konstantinovič	podplukovník, moskevská milice
Šeljepin Anatoliji Ivanovič	šofér předsedu SVR
Klusov Pavel Petrovič	donášeč
Bondarenko Genadij Josifovič	generálplukovník, velitel Dálnovýchodní skupiny vojsk
Fang Gan	ministr bez portfeje ČLR

Alexandrov Fjodor Iljič	kapitán, velitel průzkumné jednotky
Bujkov	rotmistr, průzkumná jednotka
Tolkunov Vladimír Konstantinovič	plukovník, výzvědný důstojník
Gogol Pavel Petrovič	bývalý ostřelovač
Suvorov Klementin Ivanovič/Koněv Ivan Jurjevič	bývalý KGB, čínsky agent v Moskvě
Luo Kong	ministr obrany ČLR
Tong Jie	ministr vnitra ČLR
Čchen Kun	ministr financi ČLR
Šen Tang	ministr zahraničí ČLR
Tan Deši	ministr státní bezpečnosti ČLR
Žang Han San	ministr bez portfeje ČLR
Sü Kun Piao	premiér ČLR
Lian Ming	Fangova sekretářka
Sun Čching–Nian	velitel základny balistických raket
Peng Si–Wang	generál, velitel 34. úderné armády
Wa Čcheng–Gong	plukovník, operační důstojník
Ge Li	generálmajor, velitel 302. obrněné
Jü Fa An	páter baptistické církve v Pekingu

Bílý mercedes

Do práce se musí chodit všude na světě stejně a přechod od marxismu–leninismu k chaotickému kapitalismu na tom mnoho nezměnil – a když, tak jedině k horšímu. Na širokých moskevských ulicích se teď, když mohl mít auto každý, jezdilo mnohem hůř, střední pruh na bulvárech už milice nevyklízela pro členy politbyra a ústředního výboru. Ti se nicméně stále domnívali, že by jim všichni měli dávat přednost, čímž se podobali carským knížatům s jejich saněmi taženými koňmi. Dnes však mohl tento pruh použít k odbočení doleva každý majitel Zilu nebo jakéhokoli jiného osobního vozu. Sergej Nikolajevič Golovko měl Mercedes S600, velké auto se dvanácti silnými válci německé výroby pod kapotou. V Moskvě jich moc nejezdilo, z jeho strany šlo o opravdovou výstřednost, která mu možná měla být nepříjemná… ale nebyla. V tomto městě už mnoho členů bývalé nomenklatury nezůstalo, ale vysoké postavení s sebou stále neslo jisté výhody a Golovko byl předsedou SVR, ruské zpravodajské služby. Měl velký byt v posledním patře výškové budovy na Kutuzovově prospektu, tedy v poměrně moderní a kvalitní stavbě, vybavené německým zařízením, jež neslo odjakživa punc luxusu a přístup k němu měli jen vysocí vládní činitelé.

On sám neřídil. Na to měl Anatolije, rozložitého bývalého příslušníka jednotek zvláštního nasazení. Ten nosil pod kabátem pistoli a řídil velmi agresivně, ačkoli se o vůz staral s láskyplnou péčí. Okna vozu, potažená tmavou fólií, díky níž kolemjdoucí neviděli, kdo sedí uvnitř, byla vyrobená z polykarbonátů a měla zastavit kulky do ráže 12,7 mm, tak to aspoň Golovkovým agentům řekli před šestnácti měsíci prodavači. Po opancéřování vážil vůz téměř o tunu víc než obvyklé Mercedesy S600, nicméně výkon a jízdní vlastnosti zůstaly nezměněny. Nakonec ho stejně zničí nerovné silnice. Tahle země pořád ještě neumí postavit pořádné silnice, pomyslel si Golovko a otočil stránku ranních novin. Četl americký International Herold Tribune, což byl kvalitní zdroj informací, neboť se jednalo o společný podnik The Washington Post a The New York Times, tedy dvou nejschopnějších zpravodajských služeb světa, jen jejich přehnaná arogance je odlišovala od důkladných profesionálů, jako byl Sergej Nikolajevič a jeho lidé. Pro zpravodajskou službu začal pracovat, když se jeho úřad ještě jmenoval KGB, Výbor pro státní bezpečnost, jehož kvality dosud žádná země nepřekonala, i když úřad sám nakonec padl. Golovko vzdychl. Kdyby se Sovětský svaz na počátku devadesátých let nerozpadl, stal by se jako předseda výboru členem politbyra s hlasovacím právem, tedy mužem s neomezenou mocí v jedné ze dvou světových velmocí, mužem, před jehož pohledem by se roztřásly i silné povahy… jenže… kdepak, k čemu by to bylo? ptal se v duchu. Byla to jen iluze, pro člověka, jenž se měl zabývat výhradně objektivními názory, tedy zvláštní věc.

Tato krutá dvojakost trvala již dlouho. KGB se odjakživa měla zajímat o strohá fakta, jež však hlásila lidem, kteří byli omámeni nějakým přeludem, a ti pravdu překroutili tak, aby sloužila právě jejich přeludu. Když se pravda nakonec provalila, přelud se rozplynul jako pára nad hrncem a na jeho místo se silou jarní záplavové vlny na horské řece prodrala realita. A politbyro, ti skvělí muži, kteří na ten přelud vsadili své životy, pak zjistili, že jejich teorie byly velmi slabým stéblem a že skutečnost se ohání kosou, přičemž postava proslavená tímto nástrojem se jen pramálo stará o spásu. Nic takového však pro Golovka neplatilo. On se zabýval fakty a mohl ve svém povolání pokračovat, protože jeho vláda je stále potřebovala. Ve skutečnosti jeho autorita ještě vzrostla, protože znal velmi dobře celý svět a některé veledůležité osobnosti, takže se výborně hodil do funkce poradce prezidenta. Ze svého postavení se vyjadřoval k zahraniční politice, k obraně vlasti a ke vnitru. Posledně jmenovaný resort se stal tím nejproblematičtějším, což v minulosti nebývalo obvyklé. Dnes přerostl v oblast nejnebezpečnější. Zvláštní věc. Dříve stačilo vyslovit (častěji však křiknout) *Státní bezpečnost*!, a sovětští občané se okamžitě zastavili. KGB byla nejobávanějším orgánem předchozí vlády, měla takovou moc, o jaké si Sicherheitsdienst Reinharda Heydricha mohla nechat jen zdát; v její moci bylo zatknout, uvěznit, vyslechnout a zabít kteréhokoli občana bez sebemenšího postihu. Jenže i to už patřilo minulosti. KGB se teď rozdělila a oddělení vnitřní bezpečnosti mělo jen zlomek své bývalé moci. SVR – bývalá První správa – stále sbírala informace, ale již přišla o bezprostřední moc spojenou s prosazováním vůle, ne–li přímo zákona komunistické vlády. Golovko si říkal, že i jeho povinnosti jsou velmi rozsáhlé, a odložil noviny. Nacházeli se necelý kilometr od náměstí Dzeržinského. I zde došlo ke změnám. Socha Železného Felixe zmizela. Pro všechny, kdo věděli, koho představovala, to byl vždy nepříjemný pohled, ale i ona se stala součástí jen velmi matných vzpomínek. Budova za sochou se nezměnila. Kdysi v ní sídlila Ruská pojišťovací společnost, jež se později proslavila jako Lubjanka, což byl název vzbuzující hrůzu i v zemi hrůzovládce Josefa Vissarionoviče Stalina. Zdejší sklepení bývalo plné cel a místností určených pro

výslechy. Většinu těchto funkcí teď plnilo vězení Lefortovo na východě od Moskvy; jak se byrokratický aparát KGB rozrůstal, což je rys vlastní všem úřadům, zaplnil tu obrovskou budovu jako balon, nevynechal jedinou místnost a jediný roh, takže sekretářky a úředníci nakonec obsadili i – dnes již upravené – prostory, kde byli pod dohledem Jagody a Beriji umučeni Kameněv a Ordžonikidze. Golovko neměl pocit, že by tu strašilo. Začínal nový den. V 8.45 schůze štábu, pak běžné schůze a rozhovory, ve 12.15 oběd, a když bude mít štěstí, tak těsně po šesté už bude sedět ve svém autě a pojede domů, aby se měl čas převléknout před recepcí na francouzské ambasádě. Už se těšil na víno a jídlo, co tam bude za lidi, to se uvidí. Jeho pozornost náhle upoutalo jiné auto. Vypadalo jako dvojče jeho vozu, další velký mercedes třídy S, sněhobílý jako ten jeho, měl i okna potažená americkou fólií. Projížděl jasným ránem vedle nich, zatímco Anatolij zpomalil a zařadil se za nákladní vůz, jeden z tisíce podobně velkých a ošklivých vozů, jimiž se to na moskevských ulicích hemžilo, jako by šlo o dominantní živočišný druh; tenhle vezl na korbě místo miny plno nářadí. O sto metrů dál jel další nákladní vůz, pohyboval se pomalu, jako by jeho řidič neznal dobře cestu. Golovko se na sedadle protáhl, vůz před nimi mu blokoval téměř celý výhled. Už se těšil na první šálek cejlonského čaje ve své kanceláři, v té samé, kde kdysi Berija…

… ten vzdálenější náklaďák. Na korbě ležel člověk. Teď vstal a v ruce držel…

„Anatoliji!“ křikl Golovko, ale jeho řidič dohlédl maximálně na nákladní vůz těsně před nimi.

… pancéřovou pěst, štíhlou trubici s baňatou koncovkou! Mířidla byla zvednutá, ten nákladní vůz už zastavil, člověk na korbě si klekl na jedno koleno, otočil se a zamířil svou zbraní na druhý bílý mercedes –

– druhý řidič ho zahlédl a pokusil se prudkým manévrem uniknout, ale v tom mu zabránil hustý provoz a pak –

– vizuální efekt nebyl nijak ohromný, ze zadní části zbraně vyšel jen tenký proužek kouře a šišatá koncová část vystřelila ke kapotě druhého bílého mercedesu, kde explodovala. Zasáhla vůz kousek od předního skla. Výbuch se nikterak nepodobal okázalé explozi, jaké se tak často vyskytují v západních filmech, objevil se jen tlumený záblesk a šedý kouř, ale celým náměstím otřásl výbuch. Z přední části vozu trčely k nebi zubaté cáry plechu, což dávalo tušit, že všichni uvnitř vozu jsou po smrti, tím si byl Golovko okamžitě jist. Pak se vzňal benzin, auto vzplálo a s ním hořelo i několik metrů čtverečních asfaltu. Mercedes se prakticky okamžitě zastavil, protože pneumatiky na levé straně rozervala exploze. Nákladní vůz před nimi v panice prudce zastavil, Anatolij strhl volant doprava, ohlížel se za hlukem, ale zatím –

„*Govno*!“ Anatolij si uvědomil, co se stalo, a začal jednat. Přejížděl stále doprava, zrychloval a prudce zatáčel, jakmile zahlédl mezi auty skulinu. Většina vozů na dohled už zastavila a Golovkův řidič vyhlížel mezery, hnal se jimi a za necelou minutu dorazili k vjezdu do centrály. Odtamtud už na náměstí vybíhali ozbrojení strážci, s nimi i další oddíly z budov komplexu. Velitel skupiny, zkušený poručík, zahlédl Golovkův vůz a poznal ho, vpustil ho dovnitř a poslal dva muže, aby ho doprovodili až na parkoviště. Čas jeho příjezdu byl teď jediným normálním rysem nově se rodícího dne. Golovko vystoupil a dva mladí vojáci se těsně přimkli k jeho silnému kabátu. Anatolij též vystoupil, v ruce držel pistoli a kabát měl rozepnutý, neklidně vyhlížel z brány. Pak se rychle ohlédl.

„*Doveďte ho dovnitř*!“ Na jeho rozkaz oba vojáci provedli Golovka dvojitými bronzovými dveřmi, kde se už formovaly další ozbrojené oddíly.

„Tudy, soudruhu předsedo,“ řekl kapitán v uniformě, vzal Sergeje Nikolajeviče pod ramenem a zavedl jej k výtahu. O minutu později už Golovko vstoupil do své kanceláře, ale teprve teď začínal chápat, čeho se stal před pouhými třemi minutami svědkem. Instinktivně přešel k oknu a díval se ven.

Moskevští policisté – zvaní milicionáři – už se rychle stahovali k místu činu, tři z nich běželi. Pak se přiřítil policejní vůz, jako by proletěl zablokovanou dopravou. Tři motoristé vystoupili ze svých vozů a blížili se k hořícímu mercedesu, možná chtěli poskytnout pomoc. Jsou odvážní, pomyslel si Golovko, ale je to k ničemu. Teď měl lepší výhled, byť ze vzdálenosti tří set metrů. Střecha vozu byla vypouklá. Přední sklo se vysypalo a viděl jen kouřící díru, v niž se během pouhých pár minut změnil velmi nákladný vůz; zničila jej jedna z nejlacinějších zbraní, s jakou kdy Rudá armáda přišla. Toho, kdo seděl uvnitř, okamžitě zabily kovové úlomky létající kabinou rychlostí téměř deseti tisíc metrů za vteřinu. Věděl vůbec, co ho zabilo? Nejspíš ne. Řidič měl možná čas podívat se před sebe a zamyslet se, ale majitel vozu na zadním sedadle si možná právě četl ranní noviny, když bez varování přišel o život.

V tom okamžiku se Golovkovi podlomila kolena. Mohl to být on… zničehonic by se dozvěděl, jestli existuje nějaký život po životě, rozluštil by jedno z velkých tajemství; sám si však tyto otázky často nekladl…

Jenže na koho asi mířil ten, kdo stiskl spoušť? Golovko jako předseda SVR na náhody moc nevěřil. Po Moskvě zase tolik bílých Mercedesů S600 nejezdí, že?

„Soudruhu předsedo?“ Ve dveřích do kanceláře stál Anatolij.

„Ano, Anatoliji Ivanovič!?“

„Jste v pořádku?“

„Na rozdíl od tamtoho ano,“ odpověděl Golovko a odstoupil od okna. Měl pocit, že si musí sednout. Snažil se dojít ke své židli co nejpevnějším krokem, ale podlamovala se mu kolena. Posadil se, oběma rukama se opřel o dubovou desku stolu a podíval se na stohy dokumentů, které bude muset přečíst – rutinní začátek dne, který byl najednou vše, jen ne rutinní. Zvedl oči.

Anatolij Ivanovič Šeljepin nedával své obavy najevo. Z oddílů zvláštního nasazení odešel v hodnosti kapitána, pak si ho někdo z KGB vyhlédl pro službu v Osmé správě, kam přešel těsně předtím, než se KGB rozpadla. Anatolij však už dlouhá léta sloužil jako Golovkův řidič a tělesný strážce, stal se členem jeho rodiny, byl jako jeho starší syn, bezmezně oddaný svému šéfovi. Byl to vysoký, inteligentní muž, bylo mu třiatřicet let, měl plavé vlasy a modré oči, jejichž zorničky se teď neobvykle rozšířily. Anatolij se sice mnoho let připravoval na násilí, ale tentokrát se vlastně poprvé dostal na místo, kde k nějakému násilnému činu došlo. Často přemýšlel, jaké to je, vzít někomu život, ale nikdy v životě ho nenapadlo, že by o něj přišel on sám, rozhodně ne v nějaké léčce, kdy by se nezmohl na odpor. Na svém místě před Golovkovou kanceláří zastával především funkci osobního tajemníka. Podobně jako jeho kolegové i on začal brát méně vážně svou povinnost chránit někoho, koho si stejně nikdo nedovolí napadnout, ale teď se jeho klidný svět otřásl v základech; jeho šéf na tom byl stejně.

K praktickým záležitostem se jako první vrátil Golovko, což bylo zvláštní, avšak pochopitelné.

„Anatoliji?“

„Ano, předsedo?“

„Musíme zjistit, kdo tam zemřel a jestli jsme to neměli být my. Zavolejte na velitelství milice a zjistěte, co dělají.“

„Provedu.“ Jeho pohledná mladá tvář zmizela za dveřmi.

Golovko se zhluboka nadechl, vstal a znovu se podíval z okna. Na místo už dorazil hasicí vůz, hasiči se stříkačkami snažili uhasit zbývající plameny. Vedle stála i sanitka, ale Sergej Nikolajevič věděl, že je to škoda prostředků i času. Prvním úkolem bylo sejmout z vozu poznávací značku a zjistit, zda ten nešťastník zemřel místo Golovka, nebo jestli měl vlastní nepřátele. Šok z události ještě nevystřídal vztek. Ten se možná dostaví později, pomyslel si Golovko a zamířil do své soukromé koupelny, protože měl najednou plný měchýř. Bral to jako hrozný projev slabosti, ale nikdy v životě se nesetkal se strachem z takové blízkosti a jako mnoho jiných si to představoval jako ve filmu. Herci se chovají odvážně a bez okolků a diváci pranic nedbají na to, že jejich slova jsou předem napsaná a nacvičená, a nic se nepodobá tomu, když vedle vás bez varování vybuchne bomba. *Kdo si asi může přát mou smrt*? pomyslel si, když spláchl.

Americká ambasáda nacházející se pár kilometrů odsud měla rovnou střechu, na které stála spousta antén vysílaček, z nichž většina vedla k různě moderním přijímačům. Ty byly zase napojeny na rekordéry, jež se otáčely velmi pomalu, aby co nejlépe využily veškerý prostor na pásce. V nahrávací místnosti se nacházelo deset lidí, civilistů i vojáků, všichni uměli výborně rusky a podávali hlášení Agentuře pro národní bezpečnost – NSA – ve Fort Meade ve státě Maryland mezi Baltimorem a Washingtonem. Bylo ještě brzy, tito lidé však chodili do práce obvykle dříve než ruští státní úředníci, které měli sledovat. Jedna z mnoha vysílaček v místnosti se v podstatě podobala přístroji, který kdysi američtí občané používali k odposlechu policejních vysílaček. Zdejší policie používala stejné frekvence jako její američtí kolegové v sedmdesátých letech, a její sledování bylo tedy velmi snadné – hovory navíc nebyly šifrované. Muži zde je odposlouchávali proto, aby zjistili, zda se do dopravní nehody nedostalo nějaké velké zvíře, ale hlavně proto, aby si uchovali pocit, že vědí, co se děje v Moskvě, kde zločinnost stále vzrůstala. Zaměstnancům ambasády to vyhovovalo, protože aspoň věděli, kterým částem města se mají vyhnout, a mohli tak sledovat vývoj zločinu, do nějž by se zde mohl zaplést jeden z tisíců amerických občanů.

„Výbuch?“ podivil se seržant u vysílačky. Ohlédl se. „Poručíku Wilsonová, policie hlásí výbuch těsně před ústředím SVR.“

„Co je to za výbuch?“

„Vypadá to, že do povětří vyletělo jedno auto. Na místě už jsou hasiči, sanitka…“ Nasadil si sluchátka, aby lépe rozuměl hlášením ve vysílačce. „Aha, bílý mercedes, značka –“ Vytáhl blok a zapsal si číslo. „Tři lidi po smrti, řidič plus dva cestující, a… a do hajzlu!“

„Co je, Reinsi?“

„Sergej Golovko…“ Seržant Reins zavřel oči a jednou rukou si tlačil sluchátka k uším. „Ten má taky bílý mercedes, ne?“

„Ježíši!“ odtušila poručík Wilsonová. Golovko byl jedním z těch, které její lidé průběžně sledovali. „Je

mezi mrtvými i on?“

„Zatím nevím, poručíku. Nový hlas… kapitán, hlásí, že se tam jede podívat. Zdá se, že jim to pěkně zamotalo hlavu, madam. Je tu spousta hluku.“

Poručík Susan Wilsonová se houpala na své židli. Má to ohlásit, nebo ne? Člověka přece nelze zastřelit za to, že upozorní své nadřízené, ne…? „Kde je náčelník stanice?“

„Jede na letiště, poručíku, dneska letí do Petrohradu.“

„Tak fajn.“ Znovu se otočila ke svému panelu a zvedla bezpečný telefon STU–6 (tedy „bezpečnou telefonní linku“) a zavolala do Fort Meade. Plastikový šifrovací klíč byl v příslušné zdířce a telefon už měl spojení a synchronizaci na podobný telefon ve velitelství NSA. Stiskla klávesu # a počkala na odpověď.

„Služebna,“ řekl hlas na druhé straně zeměkoule.

„Tady je moskevská stanice. Dostali jsme hlášení, že Sergej Golovko se možná stal terčem atentátu.“

„Předseda SVR?“

„Ano. Auto podobné jeho vozu explodovalo na náměstí Dzeržinského, a to v době, kdy on obyčejně jezdí do práce.“

„A důkazy?“ zeptal se odosobněný mužský hlas. Jde zřejmě o středního důstojníka, pravděpodobně z pozemní armády, který má službu od jedenácti do sedmi. Nebo je letec. Ti jsou vyžadováním důkazů přímo posedlí.

„Odposloucháváme policejní vysílačky – tedy moskevskou milici. Zachytili jsme hodně hovorů a zdá se, že Rusové jsou hodně rozrušení. To aspoň tvrdí můj operátor.“

„Dobře, můžete nám to přehrát?“

„Ano,“ odpověděla poručík Wilsonová.

„Tak to udělejte. Díky za zprávu, už si to tady přebereme.“

„Fajn, moskevská stanice končí,“ zaslechl major Bob Teeters. V NSA pracoval krátce. Původně sloužil jako schopný pilot, měl na kontě dva tisíce sto hodin jako velitel letounů C–5 a C–17, ale před osmi měsíci si při motocyklové nehodě poranil loket a ztráta ohebnosti lokte jeho kariéru pilota ukončila. Štvalo ho to. Teď se z něj stával špion, což bylo sice o trochu zajímavější v oblasti intelektuálních výkonů, ale pilota taková změna ani trochu netěšila. Mávl na jednoho vojáka základní služby, poddůstojníka námořní pěchoty, aby převzal spojení s Moskvou. Poslechl, nasadil si sluchátka a spustil textový procesor na počítači před sebou. Tento muž byl kromě lodního písaře i schopným ruštinářem a uměl pracovat s počítačem. Překládal odposlouchávané ruské policejní vysílačky a vše, co přepsal, se objevilo na monitoru počítače majora Teeterse.

MÁM TU POZNÁVACÍ ZNÁČKU, UŽ JI OVEŘUJU, zněl první řádek.

DOBŘE, TAK SI POSPĚŠ.

PRACUJU NA TOM, SOUDRUHU. (KLAPOT KLÁVES V POZADÍ, RUSÁCI UŽ MAJÍ POČÍTAČE?)

MÁM TO, BÍLÝ MERCEDES BENZ, ZAPSANÝ NA JMÉNO G. F. AVSJENKA, (jestli se to píše takhle, nevím), BYDLIŠTĚ, PROTOPOPOVŮV PROSPEKT 677, BYT ČÍSLO 18A.

TEN? JÁ HO ZNÁM!

Což je pro někoho dobré, pomyslel si major Teeters, *ale Avsejenko asi moc nejásá*. Tak co teď? Velitel hlídky byl další námořník, kontraadmirál Tom Porter; nejspíš popíjel kávu ve své kanceláři v hlavní budově a díval se na televizi. Nejvyšší čas to změnit. Teeters zvedl telefon a vytočil číslo.

„Kontraadmirál Porter.“

„Pane, tady major Teeters ve služebně. V Moskvě došlo k závažné události.“

„K jaké, majore?“ zeptal se unavený hlas.

„Moskevská stanice se nejprve domnívala, že se někdo pokusil zabít předsedu Golovka z KG… vlastně z SVR.“

„Cože, majore?“ ptal se hlas již ne tak unaveně.

„Zdá se, že to ve skutečnosti nebyl on, pane. Někdo jménem Avsejenko…“ Teeters jméno slabikoval. „Odposloucháváme jejich vysílačky. To jméno jsme ještě neověřili.“

„A co dál?“

„Víc zatím nevíme, pane.“

Tou dobou už byl vyšší důstojník CIA Tom Barlow na svém místě na ambasádě. Jako třetí nejvyšší důstojník, který o událostech věděl, raději nejel na náměstí Dzeržinského osobně, ale udělal skoro

stejně dobrou věc, zavolal do kanceláře CNN, na přímou linku jednoho známého.

„Mike Evans."

„Miku, tady Jimmy," řekl Tom Barlow, což byla součást dohodnuté a zhusta užívané lži. „Náměstí Dzeržinského, vražda někoho v mercedesu. Zní to divně a hrozně efektně."

„Jasně," řekl reportér a krátce si něco poznamenal. „Jdeme na to."

Barlow se podíval na hodinky. 8.52 místního času. Evans byl vlezlý novinář pracující pro vlezlou zpravodajskou stanici. Barlow se domníval, že štáb bude na místě do dvaceti minut. Dodávka bude mít vlastní spojení na družici, a odsud odejde signál do hlavního stanu CNN do Atlanty, odkud jej pirátsky převezmou prostředky ministerstva obrany ve Fort Belvoir ve Virginii a přes vládní družice doručí všem zainteresovaným stranám. Pokus o atentát na předsedu Golovka bude zajímat spousty lidí. Pak zapnul počítač a vyvolal seznam ruských občanů známých CIA.

Kopie tohoto souboru byla uložena i v mnoha počítačích v CIA v Langley, stát Virginia, a do jednoho z nich v sedmém patře v operační místnosti CIA v budově bývalého ředitelství kdosi naťukal A–V–S–J–E–N–K–O… a na obrazovce se objevilo:

PROBÍHÁ HLEDÁNÍ ŽÁDANÉHO SOUBORU. PŘEDMĚT HLEDÁNÍ NENALEZEN.

Člověk u přístroje se ušklíbl. Takže to není dobře napsáno.

„Proč mi to jméno připadá povědomé?" ptal se. „Přitom počítač hlásí, že ho nezná."

„Uvidíme…" řekla jeho spolupracovnice, naklonila se a napsala jméno jinak. „Zkusíme tohle…" Znovu nic. Zkusili to do třetice.

„Bingo! Díky, Beverly," řekl muž. „Jo, už vím, co je zač. Rasputin. Ničema jeden – koukni, jak dopadl, když se dal na počestnou cestu," ušklíbl se důstojník.

„Rasputin?" zeptal se Golovko. „*Někulturnyj* hajzl, co?" Krátce se usmál. „Ale kdo si mohl přát jeho smrt?" zeptal se náčelníka své ochranky, který však bral případ trochu vážněji než předseda. Tato událost mu zkomplikovala práci. Nejprve musel Sergeji Nikolajevičovi oznámit, že ten bílý mercedes už nebude jeho osobním vozidlem, protože jde o příliš okázalé auto. Dalším úkolem bylo zjistit u ozbrojených hlídek, které měly stanoviště v rozích střechy, jak je možné, že nezahlédly na korbě nákladního vozu muže s pancéřovou pěstí – *tři sta metrů od budovy, kterou mají střežit*! A ve vysílačkách se nikdo nedozvěděl varování o moc dřív, než mercedes Grigorije Filipoviče Avsejenka vyletěl do povětří. Za tento den už poněkolikáté zaklel a zdaleka ještě nebyl u konce.

„Jak dlouho je mimo službu?" zeptal se Golovko.

„Od roku 93, soudruhu předsedo," odpověděl major Anatolij Ivanovič Šeljepin poté, co tuto otázku před krátkou dobou sám položil a dostal tutéž odpověď.

Takže po prvním velkém snižování stavu, pomyslel si Golovko; zdálo se, že ten pasák přesun do soukromého sektoru zvládl poměrně dobře. Natolik dobře, aby si mohl dovolit Mercedes Benz S600… a tak dobře, aby ho zabili nepřátelé, které si při tom stihl nadělat… pokud nevědomky neobětoval svůj vlastní život za život někoho jiného. A tato otázka ještě čekala na zodpovězení. Předseda už měl své pocity znovu plně pod kontrolou, takže jeho mozek zase začal plně fungovat. Golovko měl dostatek rozumu, aby se sám sebe neptal: *Proč by se někdo snažil ukončit můj život*? Tak bláhový nebyl. Muži v jeho postavení si snadno dělají nepřátele a některé z nich na život a na smrt… ale většina je příliš chytrá, aby se o to pokusila. *Vendetta* je na jeho úrovni značně nebezpečná záležitost, a z tohoto důvodu k ní nikdy nedochází. Práce v mezinárodní rozvědce je překvapivě usedlá a civilizovaná. Čas od času někdo zemře. Když dojde k dopadení někoho, kdo pracuje pro zahraniční zpravodajskou službu proti matičce Rusi, nedopadá to s ním dobře bez ohledu na to, jestli je nový režim, nebo ne – vlastizrada je vlastizrada –, ale takovýmto vraždám předchází… Jak to ti Američané nazývají? *Řádný proces podle práva*. Ano, to je ono. Amerika a její právníci. Pokud oni něco schválí, pak je to civilizované.

„Kdo ještě jel v tom autě?" zeptal se Golovko.

„Jeho řidič. Zjistili jsme i jméno, je to bývalý milicionář. A pak asi jedna z Rasputinových žen, ale to není jisté, její jméno zatím neznáme."

„A co víme o Grigorijově náplni dne? Co tam dneska ráno dělal?"

„To v této chvíli ještě nevíme, soudruhu," odpověděl major Šeljepin. „Milice už na tom ale pracuje."

„Kdo má ten případ na starosti?"

„Podplukovník Šablikov, soudruhu předsedo."

„Jefim Konstantinovič – ano, toho znám. To je dobrý člověk," přikývl Golovko. „Asi bude potřebovat

čas, že?“

„Nepochybně,“ souhlasil Šeljepin.

Víc času, než měl Rasputin na rozloučení se světem, pomyslel si Golovko. Život je tak zvláštní, tak jistý, dokud ho člověk má, a tak pomíjivý, když o něj přijde – a ti, kdo o něj přišli, vám nikdy neřeknou, jaké to je. Pokud ovšem nevěříte na duchy, v boha nebo v posmrtný život, tedy ve věci, které se v době Golovkova mládí poněkud opomíjely. Takže další velké tajemství, říkal si šéf špionů. Poprvé v životě se u něj ocitl tak blízko. Sice ho to znervózňovalo, ale když o tom tak přemýšlel, přece jen méně, než by asi čekal. Předseda si říkal, zda ten pocit může nazvat odvahou. Nikdy si o sobě nemyslel, ze je nějak výjimečně odvážný, ale jen proto, že se nikdy neocitl tváří v tvář bezprostřednímu nebezpečí. Ale ne, že by se mu vyhýbal, zkrátka až do dnešního dne nebylo tak blízko. Když pominulo rozhořčení, přistihl se, že není ani tak omámený jako spíš zvědavý. *Proč* k tomu došlo? *Kdo* za tím stojí? Na tyto otázky měl najít odpověď, jinak hrozilo, že se to bude opakovat. *Být odvážný jednou bylo až až*, pomyslel si Golovko.

Doktor Benjamin Goodley dorazil do Langley v 5.40, o pět minut dříve než obvykle. Jeho postavení důstojníka národní zpravodajské služby mu znemožňovalo jakýkoli společenský život a to mu nepřipadalo zrovna dvakrát fair. Copak nemá věk na ženění, je snad ošklivý, nemá před sebou solidní budoucnost, a to jak profesionální, tak obchodní? *To druhé možná ne*, pomyslel si Goodley, když parkoval svůj vůz na vyhrazené místo vedle betonového přístřešku budovy bývalého velitelství. Měl Ford Explorer, protože se s ním výborně jezdilo ve sněhu, který začne brzy padat. Přinejmenším se blížila zima a ta je v okolí Washingtonu, D. C., poměrně nepředvídatelná, což platí zejména teď, ačkoli pár fanatických ekologů tvrdí, že vlivem globálního oteplování bude letos neobyčejně studená zima. Jak je tohle možné, nechápal. Možná by si měl popovídat s prezidentovým poradcem pro přírodní vědy, aby zjistil, zda by pomohlo promluvit si s někým, kdo dokáže ledacos vysvětlit. Nový poradce je celkem fajn a má bohatou zásobu nadávek. Goodley prošel kontrolou u dveří a nastoupil do výtahu. V 5.50 vešel do operační místnosti.

„Ahoj, Bene,“ řekl jeden z mužů.

„Nazdar, Charlie. Děje se něco?“

„Tohle se ti bude líbit,“ slíbil Charlie Roberts. „Matička Rus si užívá.“

„Vážně?“ Goodley přimhouřil oči. Vývoj v Rusku dělal starosti jemu i jeho šéfovi. „Copak je?“

„Nic moc. Jen se někdo pokusil zabít Sergeje Nikolajeviče.“ Goodley otočil hlavu rychle jako sova. „*Cože*?“

„Slyšels dobře, Bene, ale trefili pancéřovkou špatné auto a zabili někoho jiného, koho známe – teda, koho jsme znali,“ opravil se Roberts.

„Vezmi to od začátku.“

„Peggy, pusť kazetu,“ poručil Roberts své kolegyni ze směny a teatrálně mávl rukou.

„Páni!“ hlesl Goodley po prvních pěti vteřinách. „Takže kdo to schytal?“

„Věřil bys, že Grigorij Filipovič Avsejenko?“

„To jméno mi nic neříká.“

„Tady.“ Žena mu podala složku. „Tohle o něm máme z dob, kdy pracoval v KGB. Je to bonbónek,“ dodala znechuceně.

„Rasputin?“ zeptal se Goodley po přečtení první strany. „Aha, o něm už jsem slyšel.“

„A šéf nejspíš taky.“

„To se dozvím za dvě hodiny,“ přemýšlel Goodley nahlas. „Co hlásí moskevská stanice?“

„Vedoucí stanice je v Petrohradě na obchodní konferenci, patří to do jeho povinností. Všechno, co máme, je od jeho zástupce. Nejspolehlivější odhad zatím říká, že Avsejenko buď proti sobě poštval někoho z ruské mafie, nebo byl skutečným terčem Golovko a oni trefili špatné auto. Jak to bylo doopravdy, se zatím nedá říct.“ Po těchto slovech následovalo pokrčení ramen, tak typické pro národní zpravodajskou službu.

„Kdo mohl mít zájem na zabití Golovka?“

„Mafie? Někdo si sehnal pancéřovku, jenže ty se neprodávají v železářství. Takže v pozadí asi stojí někdo z vyšších sfér zločinecké organizace – ale kdo měl být skutečným cílem? Avsejenko si za svůj život určitě nadělal hodně zarytých nepřátel, ale i Golovko musí mít pár nepřátel nebo protivníků.“ Znovu pokrčila rameny. „Vybrat si musíte sám, panáčku.“

„Šéf má radši kvalitnější informace,“ upozornil je Goodley.

„Já taky, Bene,“ odpověděla Peggy Hunterová. „Ale víc nevím a ani ti zatracení Rusové zatím nic nemají.“

„Můžeme nějak nahlížet do jejich vyšetřování?“

„Právní atašé, Mike Reilly, má snad hodně kamarádů mezi jejich policisty. Několika z nich umožnil postgraduální studium na Národní akademii FBI v Quantiku.“

„A co kdybychom mu přes FBI vyřídili, aby se trochu rozhlédl?“

Hunterová znovu pokrčila rameny. „To nemůže škodit. Nanejvýš nám řeknou ne, a v takové pozici už jsme, ne?“

Goodley přikývl. „Fajn, takže to navrhnu.“ Vstal. „No,“ podotkl, než vyšel ze dveří, „aspoň si šéf nebude stěžovat, že je dneska ve světě nuda.“ Vzal s sebou kazetu ze CNN a opět zamířil ke svému terénnímu vozu.

Slunce už se pomalu škrábalo nad obzor. Provoz na George Washington Parkway začínal houstnout, jak se do svých zaměstnání hnali horlivci, možná povětšinou z Pentagonu, pomyslel si Goodley, když přejížděl Key Bridge a míjel Teddy Roosevelt Island. Hladina Potomaku byla klidná a nehybná jako olej a připomínala rybník za bezvětří. Venkovní teplota dosahovala podle palubní desky hodnoty pěti stupňů, předpověď hlásila teploty pod deset stupňů, mírně zataženo a slabý vítr. Na konec podzimu celkem příjemný den, ale Goodley ho celý stráví v kanceláři, ať je příjemný, nebo nepříjemný.

V Bílém domě se dnes začalo brzy, všiml si, když parkoval. Zamířil na vyhrazené místo, helikoptéra Blackhawk už vzlétala a u Západního vchodu se tvořila kolona motorek. Dokonce ho to přimělo podívat se na hodinky. Ne, nejede pozdě. Vylezl z auta, vzal si dokumenty a kazetu a spěchal dovnitř.

„Dobrý den, pane Goodley,“ přivítal ho uniformovaný strážce.

„Ahoj, Chucku.“ Ač sem jezdil pravidelně, musel projít detektorem kovů. Dokumenty a kazetu mu prohlédli ručně – jako kdybych sem chtěl propašovat pušku, pomyslel si Ben trochu nazlobeně. No, ne že by se nebylo čeho obávat. A tihle lidé byli vycvičeni, aby nikomu nevěřili.

Když prošel bezpečnostní kontrolou, zatočil doleva, vyběhl po schodech a zamířil znovu doleva do své kanceláře, kde nějaká dobrá duše – nevěděl, jestli někdo z úředníků nebo členů ostrahy – zapnula kávovar, z nějž už se linula lákavá vůně. Nalil si šálek a posadil se za svůj stůl, aby si utřídil myšlenky a dokumenty. Stihl vypít polovinu šálku, pak se zvedl a zamířil o devadesát kroků dál. Šéf už na něj čekal.

„Dobré ráno, Bene.“

„Dobré ráno, pane prezidente,“ odpověděl poradce pro otázky národní bezpečnosti.

„Tak co je nového ve světě?“ zeptal se prezident.

„Zdá se, že někdo se dnes ráno pokusu spáchat atentát na Sergeje Golovka.“

„Opravdu?“ zeptal se prezident Ryan a zvedl oči od kávy. Goodley mu vše vysvětlil, pak zasunul kazetu do přehrávače a stiskl PLAY.

„Ježíši,“ vydechl Ryan. Z kdysi velmi drahého vozu teď zbyly trosky dobré leda do šrotu. „Koho dostali?“

„Jistého Grigorije Filipoviče Avsejenka, věk padesát dva –“

„To jméno znám. Odkud?“

„Je znám spíše jako Rasputin. Kdysi vedl skupinu Labutí v KGB.“ Ryanovi se zablesklo v očích. „Ten zmetek! Co o něm máme dál?“

„Ze služby odešel v třiadevadesátém, ale nepochybně si zařídil živnost ve stejném oboru a zdá se, že tím vydělal dost peněz, aspoň podle auta. Když ho zabili, v autě s ním byla i nějaká mladá žena plus řidič. Všichni jsou po smrti.“ Ryan přikývl. Skupina Labutí cvičila dlouhá léta v Sovětském svazu pohledné mladé ženy na povoláni prostitutek sloužících své zemi buď na jejím území, nebo za hranicemi. Muži s určitou slabostí pro ženy totiž odnepaměti snadno rozvazují jazyky, když se jim pomůže tím správným prostředkem. KGB se takto dostala k ne právě málo tajemstvím, tyto ženy se navíc osvědčily i při náboru různých cizinců do služeb KGB. Takže když Rasputinovi – tak ho nazývali Sověti pro jeho talent lámat odpor žen – zavřeli jeho oficiální podnik, rozhodl se přejít do soukromého sektoru.

„Avsejenko mohl mít dostatek zarytých nepřátel, kteří by ho rádi odstranili, a Golovko tím terčem vůbec být nemusel?“

„Správně, pane prezidente. Ta možnost tu je, ale nemáme žádné informace, které by naznačovaly, že je to tak nebo jinak.“

„Jak takové informace dostaneme?“

„Právní atašé na ambasádě má spojení na ruskou policii,“ odpověděl prezidentův poradce.

„Dobře, tak zavolejte Danu Murrayovi do FBI a řekněte mu, ať se ten člověk rozhlédne,“ řekl Ryan. Už ho napadlo zavolat Golovkovi přímo – znali se více než deset let, ačkoli při jejich prvním setkání na moskevském letišti Šeremetěvo mířil Golovko Jackovi přímo do obličeje –, ale rozmyslel si to. Nemohl projevit takový zájem tak brzy, ale později, jestli budou mít chvilku, se ho na tu událost jistě zeptá. „Totéž platí pro Eda a MP v CIA.“

„Dobře.“ Goodley si to poznamenal.

„Co dál?“

Goodley otočil na druhou stránku. „Indonésie provádí nějaké námořní cvičení, které poněkud znepokojuje Australany…“ Ben ještě asi dvacet minut pokračoval v ranním přehledu, zabýval se převážně politickými, nikoli vojenskými otázkami, protože poradce pro otázky národní bezpečnosti se v posledních letech zajímá hlavně o ně. I mezinárodní obchod se zbraněmi poklesl natolik, že jen málo zemí považovalo své vojenské úřady za obchodní instituce, šlo převážně o nástroje sloužící k řádnému výkonu státních funkcí.

„Svět je teda celkem ve formě, ne?“ shrnul pak jeho slova prezident.

„Až na tu ránu v Moskvě se zdá, že ano, pane.“

Když jeho poradce odešel, Ryan se podíval na denní program. Volného času měl jako obvykle velmi málo. Jediné okamžiky, kdy bude ve své kanceláři sám, bude muset vyplnit tím, že si přečte dokumenty a připraví se na další schůzky, z nichž některé byly naplánovány doslova týdny dopředu. Sundal si brýle na čtení – nenáviděl je – a promnul si oči v očekávání ranní bolesti hlavy, která se dostaví asi za půl hodiny. Znovu si rychle prohlédl program a zjistil, že ho dnes nečeká žádná veselá schůzka. Nepřijedou žádní mladí skauti z Wyomingu ani úřadující mistři v baseballu, ani Miss z rajčatové farmy v Kalifornii, nikdo mu nepřinese důvod k úsměvu. Kdepak. Dneska se bude jen pracovat.

Do háje, pomyslel si.

Funkce prezidenta už svým charakterem představovala sled vzájemně propojených protikladů. Nejmocnější muž světa neměl moc šancí uplatnit svou moc kromě těch nejvyhrocenějších okamžiků, jimž však měl spíše předcházet než je vyhledávat. V této pozici jde především o vyjednávání, a to ještě převážně s Kongresem. Šlo o proces, v němž se Ryan vůbec nevyznal, dokud mu jeho podstatu nevysvětlil náčelník jeho štábu Arnold van Damm. Arnie naštěstí většinu těchto rozhovorů zvládal sám a pak přicházel do Oválné pracovny oznámit prezidentovi, jaký postoj zaujal (Ryan) k danému problému, aby (van Damm) mohl vydat tiskové prohlášení nebo o tom promluvit na tiskové konferenci. Ryan měl pocit, že takhle se svým klientem jednají zejména právníci, kteří se snaží co nejlépe chránit jeho zájmy, ale přitom mu neřeknou, o jaké zájmy se jedná, dokud se nepodaří jich dosáhnout. Arnie všem říkal, že prezidenta je třeba chránit před přímým vyjednáváním s kýmkoli – a s Kongresem dvojnásob. Přičemž Jack si uvědomoval, že tento Kongres je poměrně krotký. Jak se asi cítí prezidenti, kteří se musí bavit se zastupiteli zuřivými? A vůbec, pomyslel si zdaleka ne poprvé, co tady vlastně dělám?

Celé volby představovaly příšerný zážitek – i přesto, že Arnie mu několikrát opakoval, že má vítězství v kapse. Pronášel nejméně pět projevů denně, spíše jich bývalo až devět, a to na velmi různých místech a před tolika rozdílnými skupinami lidí – ale vždy šlo o tentýž projev. Přednášel podle kartiček v kapse a znění projevů drobně obměňovali lidé z jeho volebního štábu, kteří se zoufale snažili dodržet časový plán. Bylo úžasné, že jim nikdy neobjevil chybu. Prezident si čas od času pořadí kartiček změnil. Ale smysl tohoto přístupu vyprchal po asi třech dnech.

Jestliže existuje peklo, pak politická kampaň je jeho nejčistší formou; člověk slyší sám sebe opakovat pořád dokola tytéž věty, až se mozek najednou začne vzpírat a člověku se zachce dělat náhodné, bláznivé změny, kterými by možná pobavil sebe, ale před publikem by vypadal jako blázen, a to si zase nemůže dovolit, protože kandidát na prezidenta má být spíše dokonalý robot než chybující člověk.

Mělo to však i příjemné stránky. Ryan se celých deset týdnů koupal v moři obliby. Ohlušující ovace davů, ať už na parkovišti u města Xenia v Ohiu, v obchodním středisku, nebo v Madison Square Garden v New Yorku, v Honolulu, Fargu i Los Angeles – všude to bylo stejné. Obrovské davy obyčejných lidí, kteří zároveň popírali i oslavovali skutečnost, že John Patrick Ryan je jedním z nich… tedy aspoň trošku – a zároveň takový není. Od svého prvního projevu v Indianapolis, nedávno po nepříliš nadšeném kývnutí na kandidaturu, si uvědomoval, jak silným narkotikem takový davový obdiv je, a dlouhotrvající vystavení jeho účinkům mu poskytlo podobný pocit jako užívání nějakého povzbuzujícího léku. S tím však souvisela snaha vypadat pro posluchače dokonale, řádně odříkávat své projevy, tvářit se upřímně – on takový byl, ale bylo by přece jen snazší předvést to jednou nebo dvakrát, ne třistajedenáctkrát, což byl konečný součet.

Zástupci médií všude kladli tytéž otázky, zapisovali si nebo nahrávali tytéž odpovědi a pak je jako žhavé novinky zveřejňovali v místních novinách. Úvodníky v každém větším i menším městě Ryana oslavovaly, ale vyjadřovaly obavy, že jeho kampaň není pořádnou předvolební kampaní, snad jen na úrovni Kongresu, ale i tehdy to Ryan vyřešil tak, že polichotil lidem z obou hlavních stran, čímž si zachoval svůj status nezávislého kandidáta a zároveň nikoho neurazil.

Názor na jeho neomylnost však samozřejmě nesdíleli úplně všichni. Našli se i tací, kdo protestovali, objevovali se ve večerních diskusních pořadech, kde pak rozebírali jeho minulost, kritizovali jeho drastický

postup proti teroristy vyvolané epidemii viru Ebola, která výrazně ohrozila celou zem – „Ano, v tomto konkrétním případě se dosáhlo úspěchu, ale…“ – a zejména kritizovali jeho politiku, o níž Jack ve svých projevech tvrdil, že to není žádná politika, ale obyčejný selský rozum.

V té době mu Arnie hodně pomáhal a vybíral odpověď na každičkou otázku. Kdosi řekl, že Ryan je bohatý. „Můj otec pracoval jako policejní důstojník,“ zněla odpověď. „Všechno, co mám, jsem si až do posledního centu vydělal sám – a kromě toho (na tváři se objeví nakažlivý úsměv), moje žena teď vydělává mnohem víc než já.“

Ryan prý neví nic o politice: „Politika je jedním z oborů, o kterém všichni vědí, co znamená, ale nikdo ji nedokáže rozhýbat. Já sice možná nevím, co přesně znamená, ale rozhýbu ji, to mi věřte!“

Ryan a jeho vztah k Nejvyššímu soudu: „Nejsem ani právník, omlouvám se,“ řekl na výroční schůzi Asociace amerických právníků. „Ale rozdíl mezi dobrem a zlem poznám, a to je i úkolem soudců.“

S oporou v podobě strategických rad od Arnieho a předem připravených odpovědí od Callie Westonové se mu podařilo odrazit každý vážnější útok a zaútočit svou vlastní vlídnou a vtipnou odpovědí – odlehčenou silnými slovy, jež pronášel s neoblomným, ale tichým přesvědčením člověka, který nemá moc co dokázat. Pod řádným vedením a po nekonečných hodinách příprav se mu převážně dařilo prezentovat se jako Jack Ryan, obyčejný člověk.

A je obdivuhodné, že svůj nejrafinovanější politický tah provedl bez jakékoli zjevné odbornosti.

„Dobré ráno, Jacku,“ řekl viceprezident, když bez ohlášení otevřel dveře.

„Ahoj, Robby.“ Ryan zvedl oči od stolu a usmál se. Všiml si, že Robert Jefferson Jackson stále vypadá v obleku poměrně nepřirozeně. Někteří lidé se narodili pro uniformy, a on byl právě jedním z nich; na klopě každého saka měl miniaturu zlatého odznaku námořního letectva.

„V Moskvě mají nějaké potíže,“ řekl Ryan a vysvětlil to.

„To něm zrovna příjemné,“ poznamenal Robby.

„Domluv se s Benem, aby ti o tom řekl víc. Jaký máš dnes program?“ zeptal se prezident.

„Es–es, dé–dé.“ To bylo jejich kódové označení: SSDD – *stejný svinstvo, další den*. „Za dvacet minut mám přes ulici schůzi Vesmírné rady. Pak večer letím do Mississippi, zítra tam mám promluvit na Ole Miss.“

„Budeš řídit?“ zeptal se Ryan.

„Hele, Jacku, jediná dobrá věc na téhle práci je, že si aspoň trochu zalítám.“ Jackson trval na tom, aby mu bylo dovoleno pilotovat letoun VC–20B, jímž se přemisťoval po celé zemi a jenž nesl kódové označení „Air Force Two“. V médiích tak vznikal pozitivní obraz, ale hlavně to byla vynikající terapie pro pilota stíhačky, kterému se stýskalo po létání, ačkoli tím jistě štval samotnou posádku letadla. „Ale jinak je to hrůza,“ mrkl.

„Jenže jenom takhle jsem ti mohl zajistit větší příjem, Robby. A hezčí ubytování,“ připomněl Ryan svému příteli.

„Nezapomeň na poplatky za lítání,“ odpověděl viceadmirál R. J. Jackson, USN, ve výslužbě. Ve dveřích se zastavil a otočil se. „Co ten atentát vypovídá o situaci v Rusku?“

Jack pokrčil rameny. „Nic veselého. Nějak se jim nedaří dostat věci pod kontrolu.“

„Asi ne,“ přikývl viceprezident. „Otázkou je, jak jim můžeme pomoct.“

„Na to jsem zatím nepřišel,“ připustil Jack. „Ale i my se musíme připravit na spoustu ekonomických problémů, když uvážíš, jak se to v Asii sype.“

„Tyhle ekonomický hovadiny se ještě budu muset doučit,“ podotkl Robby.

„Domluv se s Georgem Winstonem,“ navrhl mu Ryan. „Není to taková dřina, ale musíš si osvojit nové výrazy. Mrtvé body, analýzy a tak. A George se v tom dost vyzná.“ Jackson přikývl. „Beru na vědomí, pane.“

„„Pane? Kde se vzalo tohle, Robe?“

„Pořád jsi vrchní velitel ozbrojených sil, a tedy významný člověk,“ pronesl Robby s úsměvem a s přízvukem jižního Mississippi. „Já jsem jen zástupce, takže to znamená, že všechen nepořádek padá na mou hlavu.“

„Tak to tady ber jako školení CO, Robe, a děkuj bohu, že ti dopřál tak klidný průběh. Já to měl těžší –“

„Já vím, Jacku. V té době jsem už tady byl. A vedl sis dobře. Proč myslíš, že jsem ti dovolil zničit mi kariéru?“

„Chceš říct, že jsi sem nešel kvůli tomu pěknému domu a řidičům?“

Viceprezident zavrtěl hlavou. „Ani proto, abych se stal prvním černým viceprezidentem. Když mě můj prezident požádá, neumím říct ne, i když je to takovej bábovka jako ty. Zatím.“

„Uvidíme se u oběda, Robby," řekl Jack, než se zavřely dveře.

„Pane prezidente, na trojce je ředitel Foley," ozvalo se z telefonu. Jack zvedl bezpečný telefon a stiskl příslušný knoflík. „Ahoj, Ede."

„Ahoj, Jacku, máme další zprávy z Moskvy."

„Jak jsme se k nim dostali?" zeptal se Ryan nejdříve, aby věděl, jak uchopit informaci, kterou dostane.

„Odposlechy," odpověděl ředitel Ústřední zpravodajské služby, což znamenalo, že informace bude poměrně spolehlivá. Zprávy získané odposlechem jsou považovány za nejdůvěryhodnější, protože v telefonu nebo ve vysílačce si lidé navzájem moc často nelžou. „Zdá se, ze tenhle případ má u nich velkou prioritu a milicionáři se o průběhu vyšetřování baví poměrně otevřeně."

„Tak co jste se dozvěděli?"

„První odhady říkají, že hlavním cílem byl Rasputin. Jel hodně ve velkém a prostřednictvím svých… pracovnic vydělával kupu peněz," řekl Ed Foley. „Zároveň se snažil proniknout i do jiných oblastí. Možná narazil na někoho, komu se to nelíbilo."

„Myslíš?" zeptal se Mike Reilly.

„Michaile Ivanovič, nevím jistě, co si myslím. Mně ve škole taky říkali, abych nevěřil na náhody," odpověděl poručík Oleg Provaljov z moskevské milice. Seděli v baru pro cizince, což se dalo poznat podle kvality vodky, kterou zde prodávali.

Reilly nebyl v Moskvě nováčkem. Strávil tu už čtrnáct měsíců, předtím pracoval jako asistent zvláštního agenta FBI pro oblast New Yorku – ale pro zahraniční kontrarozvědku zatím ne. Reilly byl odborníkem na oblast organizovaného zločinu, patnáct neklidných let strávil bojem s pěti rodinami newyorské mafie, jíž FBI obvykle přezdívala LCN, La Cosa Nostra. Rusové to věděli, a Reillymu se tak podařilo navázat dobré vztahy s místními policisty, což se ještě zlepšilo poté, co několika vysokým důstojníkům zařídil účast na výukovém programu Národní akademie FBI v Americe. Šlo o postgraduální studium pro policisty, jež mělo v amerických policejních kruzích dobré jméno.

„Došlo u vás v Americe někdy k takové vraždě?"

Reilly zavrtěl hlavou. „Ne. Normální zbraně seženeš celkem bez potíží, ale to už neplatí o protitankových zbraních. Ale když je přesto použiješ, je z toho okamžitě případ pro federální policii a zločinci už vědí, že se od nás mají držet co nejdál. Někteří vykukové použili bomby pod auta," připustil, „ale jen k útoku proti lidem uvnitř. Podobný útok je na jejich poměry až příliš okázalý. Co byl ten Avsejenko vůbec zač?"

Provaljov se ušklíbl a pak znechuceně pronesl: „Prachsprostý pasák. Přiživoval se na ženách, nutil je roztahovat nohy a pak jim bral peníze, co vydělaly. Jeho smrti mi není líto, Miško. Někomu možná ano, ale mám pocit, že místo, které se po něm uvolnilo, se za několik málo dní zaplní někým jiným."

„Myslíš tedy, že šli po něm, a ne po Sergeji Golovkovi?"

„Po Golovkovi? Zaútočit na něj by bylo šílenství. Předseda tak významného státního orgánu? Toho se žádný z našich zločinců neodváží."

Možná, pomyslel si Reilly, *ale důležité vyšetřování by nemělo vycházet z pouhých domněnek, Olegu Grigorijeviči*. To mu však nemohl říci. Byli přátelé, ale Provaljov byl velmi citlivý muž, který si uvědomoval, že jeho oddělení se s americkou FBI nemůže dost dobře rovnat. To pochopil v Quantiku. Dělal teď rutinní práci, prohlížel temná zákoutí, posílal vyšetřovatele za Avsejenkovými společníky, aby zjistili, zda se nezmínil o nějakých nepřátelích, hádkách nebo sporech, scházel se s donašeči, aby zjistil, zda se v moskevském podsvětí něco nešuška.

Reilly věděl, že Rusové potřebují pomoc v oblasti technického vybavení. Ještě neměli ani ten nákladní vůz. Po Moskvě jich nicméně jezdí tisíce a ten konkrétní mohl být ukraden, aniž by o tom jeho vlastník nebo provozovatel vůbec věděl. Jelikož střela mířila shora dolů, na korbě se nejspíš najde jen málo stop, které by mohly přispět k identifikaci vozu, ale musejí najít správný vůz, aby na něm mohli najít vzorky vlasů a vláken. Poznávací značky si samozřejmě nikdo nevšiml, v době špičky se nikdo neprocházel na místě atentátu s videokamerou – aspoň zatím o nikom nevědí. Třeba se někdo objeví za den dva a při důležitých vyšetřováních je nutné spolehnout se na selhání – a selže většinou ten, kdo neudrží jazyk za zuby. Vyslýchat lidi, kteří dokážou mlčet, není nic snadného. Zločincova mysl však naštěstí tak obezřetná není – s výjimkou velmi chytrých zločinců, a těch, jak už Reilly poznal, je v Moskvě víc než jen pár.

Chytří zločinci se tu dali rozdělit na dva druhy. První tvořili důstojníci KGB propuštění během několika velkých snižování stavu podobných těm, k jakým došlo v americké armádě. Tito potenciální zločinci naháněli hrůzu, šlo o lidi s opravdu profesionálním výcvikem a zkušenostmi z nelegálních operací, věděli, jak nabírat a využívat další a jak co nejméně vyčnívat – byli to tedy lidé, kteří podle Reillyho hráli proti FBI vítěznou hru i přes veškeré snahy divize zahraniční kontrarozvědky Federálního úřadu pro vyšetřování.

Druhá skupina představovala doznívající ozvěnu mrtvého komunistického režimu. Těmto lidem se říkalo *tolkači* – což znamená *lobbisté* – a za minulého zřízení právě oni určovali, co se bude a nebude dít. Díky nim a jejich všestranným známostem šlo provést cokoli, připomínali partyzánské bojovníky využívající neznámých cestiček v divočině, aby přesunuli zboží z jednoho místa na druhé. Po pádu komunismu poptávka po jejich službách ještě vzrostla, protože tehdy ještě nikdo moc netušil, co kapitalismus vlastně je, a schopnost dovést věci k nějakému konci byla žádanější než kdykoli předtím – a teď se za ni i mnohem víc platilo. Talent jde vždy tam, kde jsou peníze, a v zemi, která se stále učí, co znamená právo, je přirozené, že muži s takovými schopnostmi překračují všechny možné zákony, nejprve ve službách toho, kdo si je objedná, a pak, takřka bezprostředně poté, pro svůj vlastní užitek. Bývalí *tolkači* se stali nejbohatšími lidmi v zemi. A s bohatstvím přišla moc. S tou se spojila korupce a s ní zase zločin, takže FBI měla v Moskvě skoro stejně práce jako CIA. A nikoli neoprávněně.

Ze spojení bývalých členů KGB a lobbistů vzniklo nejmocnější a nejpropletenější zločinecké impérium všech dob.

A Rasputin – jeho jméno doslovně přeloženo znamená zhýralec – klidně mohl být součástí toho impéria, pomyslel si Reilly, a jeho smrt s tím může nějak souviset. Nebo je všechno úplně jinak. Mají před sebou zajímavé vyšetřování.

„Nuže, Olegu Grigorijeviči, když budeš cokoli potřebovat, ze všech sil se budu snažit ti pomoct," slíbil agent FBI. „Děkuji, Míšo."

Rozešli se a každý přemýšlel o něčem jiném.

Ozvěny výbuchu

„Kdo tedy byli jeho nepřátelé?“ zeptal se podplukovník Šablikov.

„Grigorij Filipovič jich měl hodně. Nedával si pozor na pusu. Urážel spoustu lidí a –“

„A co dál?“ naléhal Šablikov. „Přece ho nevyhodili do povětří jenom proto, že urazil nějakého zločince!“

„Prý začal přemýšlet o dovozu narkotik,“ řekl pak donašeč.

„Aha. Tak povídejte.“

„Griša měl kontakty na Kolumbijce. Seznámil se s nimi před třemi měsíci ve Švýcarsku a připravoval s nimi dovoz kokainu přes přístav v Oděse. Zaslechl jsem, že začal budovat i kanály na převoz drog z přístavu do Moskvy.“

„A jak za ně chtěl platit?“ ptal se podplukovník. Ruská měna byla přece takřka bezcenná.

„Tvrdou měnou. Griša jí měl od svých západních i od několika ruských klientů dost. Věděl, jak za určitou cenu lidi potěšit.“

Rasputin, pomyslel si podplukovník. Ale zhýralec určitě byl. Prodával těla ruských děvčat – Šablikov věděl, že i několika chlapců – za tvrdou měnu, aby si mohl koupit velké německé auto (za hotové; tuto transakci už jeho lidé prověřili), a teď plánoval dovoz drog. I za ně se musí zaplatit hotově a předem, což znamená, ze je chtěl prodávat za tvrdou měnu, protože Kolumbijce asi rubly moc nezajímaly. Avsejenkova smrt není pro jeho zemi žádnou ztrátou. Ten, kdo ho zabil, by měl dostat nějakou odměnu… jenže na uvolněné místo rychle nastoupí někdo jiný, kdo převezme kontrolu nad organizací toho pasáka… a jeho nástupce si dá větší pozor. Tak to mezi zločinci chodí. V jejich světě fungují Darwinovy zákony. Policie někoho z nich dopadne – klidně i víc –, ale vždy dostane jen ty hloupější, zatímco ti mazanější se stále zdokonalují. Zdá se, že je na policii, aby dohnala ztrátu, protože ti, kdo porušili zákon, vždy měli náskok.

„A ještě něco, kdo další dováží drogy?“

„Nevím. Něco se samozřejmě povídá, několik pouličních prodejců znám i já sám, ale kdo to ve skutečnosti organizuje, to nevím.“

„Tak to zjistěte,“ přikázal mu Šablikov chladně. „Na něco takového by vaše schopnosti měly stačit.“

„Uvidím, co můžu udělat,“ slíbil donašeč.

„A uděláte to rychle, Pavle Petroviči. A taky mi zjistíte, kdo teď řídí Rasputinovo impérium.“

„Ano, soudruhu podplukovníku.“ Pokorně přikývl.

Šablikov si uvědomoval, že funkce vysokého policejního důstojníka s sebou nese i určitou sílu. Skutečnou lidskou sílu, kterou může uplatnit vůči jiným lidem, a to ho uspokojovalo. Tentokrát nařídil průměrnému zločinci, co má udělat, a tak se i stane, jinak bude jeho donášce zatčen a přijde o zdroj příjmu. Druhou stranou mince bylo poskytování jisté ochrany. Dokud se tento zločinec příliš neodchýlil od toho, co policista uznal za přijatelné provinění, nechávali ho strážci pořádku na pokoji. Po celém světě se to dělalo prakticky stejně, tím si byl podplukovník Jefim Konstantinovič Šablikov z moskevské milice jist. Jak jinak by se policie dostala k informacím, které potřebovala o lidech, kteří se od oné hranice odchýlili příliš? Žádná policejní organizace světa nemá čas, aby prošetřila úplně všechno, takže použití zločinců proti zločincům je nejjednodušší a nejméně nákladnou metodou získávání informací.

Jediné, co člověk musel mít stále na paměti, bylo, že i donašeči jsou zločinci, a jsou tedy v mnoha ohledech nespolehliví, snadno náchylní ke lžím, přehánění, smýšlení zpráv, o nichž se domnívají, že je jejich pán chce slyšet. Takže Šablikov si bude muset dát pozor, než uvěří tomu, co mu tenhle kriminálník řekne.

Pavel Petrovič Klusov měl jisté pochybnosti ohledně spolupráce s tímto zkorumpovaným policejním důstojníkem. Šablikov nesloužil předtím v KGB, je u policie od začátku, takže není tak chytrý, jak si myslí, spíše si zvykl na úplatky a neformální dohody s těmi, které sleduje. Tak se nejspíš dostal až do poměrně vysoké funkce. Věděl, jak získávat informace od lidí, kteří jsou jako on, pomyslel si Klusov. Donášeč přemýšlel, jestli podplukovník nemá někde účet ve tvrdé měně. Bylo by zajímavé zjistit, kde bydlí, jaké auto má on nebo jeho žena. Nicméně udělá, co mu řekl, protože jeho vlastní „obchodní“ aktivity pod Šablikovovou ochranou vzkvétaly. Dnes večer půjde na skleničku s Irinou Aganovnou, pak s ní možná skončí v posteli, a tam zjistí, jak hořce oplakávají Avsejenka jeho bývalí zaměstnanci.

„Ano, soudruhu podplukovníku," přikývl Klusov. „Udělám, co říkáte. Zítra se s vámi pokusím spojit."

„Vy se nepokusíte, vy to uděláte, Pašo," řekl mu Šablikov jako učitel žádající domácí úkol od pomalejšího dítěte.

„Už se to rozjelo," řekl Žang svému premiérovi.

„Doufám, že tenhle plán dopadne lépe než ty dva předchozí," odtušil premiér suše. Rizika spojená s touto operací byla nesrovnatelně vyšší. V obou předchozích případech, kdy se Japonci pokusili drasticky změnit rovnováhu v Tichém oceánu a Irán zkoušel vytvořit na troskách bývalého Sovětského svazu nový stát, jeho Lidová republika neudělala nic, jen stála v pozadí. Teď však měli jiné vyhlídky. Za málo peněz se přece nedá očekávat hodně muziky, ne? „Měl jsem – měli jsme smůlu."

„Snad." Přikývl a urovnal si papíry na svém stole.

Žang Han San se po těch slovech trochu uklidnil. Premiér Čínské lidové republiky byl znám svou nestranností, avšak ke svému ministrovi bez portfeje neustále přistupoval s určitou dávkou náklonnosti. Žang byl jedním z mála osob, na jejichž radu premiér dal. Udělá to i dnes, byť nepříliš nadšeně.

„Nic jsme neohrozili ani neztratili," pokračoval Žang.

Premiér nezvedl hlavu. „Až na to, že v Tchaj–peji je teď americká ambasáda." A ještě se hovoří o dvoustranné obranné smlouvě, jejímž jediným smyslem je umístit americké námořnictvo mezi obě země, pravidelné návštěvy přístavů, možná dokonce i stálá základna (postavená výhradně za tchajwanské peníze), o níž budou jistě Američané tvrdit, že by měla pouze nahradit základnu Subic Bay na Filipínách. Tchajwanská ekonomika zaznamenala po obnovení diplomatických vztahů se Spojenými státy obrovský vzestup, hrnuly se sem investice z celého světa. Většina těchto peněz měla původně, nebýt obratu v amerických názorech, dorazit do Čínské lidové republiky.

Jenže americký prezident Ryan to podnikl zcela sám, potvrdily to i zpravodajské služby, diplomaté ve Washingtonu mu ten krok rozmlouvali – jen ministr zahraničí Adler prý Ryanovo šílené rozhodnutí podpořil.

Žangova nervozita nepominula. Oba jeho plány se vyplnily takřka přesně, jak si předsevzal. Ani v jednom případě jeho země neriskovala žádnou odvetu – vlastně ano, minule přišli o pár stíhaček, ale tyhle stroje i s piloty občas z neznámých důvodů stejně padaly. Zejména v případě Tchaj–wanu se Čína zachovala zodpovědně, umožnila ministru Adlerovi pravidelné přejezdy mezi Pekingem a tou vzpurnou provincií na druhé straně Tchajwanského průlivu, což však nakonec vypadalo, jako by Tchaj–wan sama *uznala*. Nic takového samozřejmě v plánu neměla, spíše se snažila vyjít vstříc Američanům při hledání mírového urovnání, aby se před nimi ukázala jako ještě zodpovědnější… tak proč to ten Ryan udělal? Uhodl snad Žangův záměr? To bylo sice možné, ale spíš to ukazovalo na nějaký únik informací, na donašeče, *špiona* tak blízko samotného vrcholu politické moci v Číně. Kontrarozvědka už prověřovala různé možnosti. S čím přijde on sám či jeho kancelář, vědělo jen málo lidí, ti všichni budou vyslechnuti a lidé z technického oddělení zatím kontrolovali jeho telefony a zdi jeho kanceláře. Zmýlil se snad on sám? Jistě ne! I když si to jeho premiér myslel… Žang přemýšlel o svém vystoupení před politbyrem. Mohlo dopadnout lépe. Příliš mnoho členů politbyra ho mělo za dobrodruha, jenž se těší nezasloužené přízni. Nebylo těžké něco takového zašeptat, někteří se už jistě těšili, že si úspěchy jeho politiky přisvojí; kdyby neuspěl, museli by svá očekávání poopravit, ale to by jim moc nevadilo. Taková jsou však rizika, když se člověk dostane v podobné zemi na samotný vrchol politiky.

„I kdybychom chtěli Tchaj–wan zničit a nerozhodneme–li se pro jaderné zbraně, trvalo by to dlouhá léta a zabralo by to obrovské prostředky, přičemž i pak by se jednalo o obrovské riziko s vidinou jen mizivého zisku. Lepší bude, když se Čínská lidová republika bude rozvíjet po ekonomické stránce tak dobře, že Tchajwanci přijdou, abychom je vzali zpět. Nejsou to koneckonců nebezpeční protivníci. Na světové scéně pro nás představují nanejvýš nepříjemnost." Z nějakého zvláštního důvodu však byli velmi nepříjemní pro premiéra, všiml si Žang, bylo to jako nějaká zvláštní vyrážka, která ho svědí na kůži.

„Ztratili jsme tvář, Žangu. To prozatím stačí."

„Tvář není krev, Sü, ani peníze."

„Peněz mají spoustu," podotkl premiér, stále se na svého hosta ani nepodíval. Ale měl pravdu. Ten malý ostrov Tchaj–wan zbohatl díky pilnosti a podnikavosti svého převážně etnického čínského obyvatelstva, protože Číňané jsou schopni prodat skoro všechno prakticky do celého světa, a obnovení diplomatických vztahů se Spojenými státy zvýšilo nejen jejich prosperitu, ale i postavení na světové scéně. Ať to vzal jak chtěl, ať dělal co dělal, tyto skutečnosti Žang popřít nemohl.

Kde se stala chyba? ptal se znovu sám sebe. Copak své plány pečlivě nepromýšlel? Pokusila se jeho země někdy předtím pohrozit napadením Sibiře? Ne. Věděli snad samotní velitelé Lidové osvobozenecké armády, jaké jsou jejich plány? No, vlastně ano, musel připustit, někteří z nich ano, ale jen ti nejdůvěryhodnější z

velení operací a s nimi hrstka vysokých důstojníků – šlo o ty, kteří pak měli plány splnit, pokud k tomu uzraje čas. Tito lidé nicméně uměli držet jazyk za zuby, a kdyby to někomu vyzradili… což by ovšem neudělali, protože si pamatovali, co se přihodilo těm, kdo rozmlouvali o věcech, které je v jejich zemi lepší nezveřejňovat, a věděli, že na jejich úrovni má uši i vzduch. O těchto úmyslech se nikomu ani nezmínili, jen mírně upravili technické plány, to ale vysocí důstojníci obvykle dělají. Možná je nějaký štábní úředník natolik schopný, že se mu podařilo jejich záměr z těchto dokumentů rozluštit, ale i to bylo navýsost nepravděpodobné. Utajení bylo v čínské armádě naprosto bezchybné. Vojáci od vojínů po nižší generály měli svobody asi tolik jako soustruh přišroubovaný k podlaze továrny, takže v okamžiku, kdy dosáhli na nějakou vyšší hodnost, už si většinou nepamatovali, jaké to je, samostatně myslet; výjimku snad tvoří jen některé technické otázky, například jaký most postavit přes nějakou řeku. Kdepak, kdyby to byly stroje, Žang by jim důvěřoval takřka stejně.

Ale zpět k původní otázce: *Proč* se ten Ryan rozhodl obnovit diplomatické vztahy s „Čínskou republikou“? Odhalil snad něco z čínských kroků v případě japonské a íránské iniciativy? To neštěstí s dopravním letadlem zcela jistě vypadalo jako nehoda, ČLR pak pozvala americkou námořní pěchotu, aby v oblasti udržela mír, jako by šlo o něco, co se dá zavřít do plechové krabičky a hlídat. Ve skutečnosti je tomu právě naopak. Zvířetem, které se musí držet v kleci a vypustit, až když přijde správný čas, je válka.

Mohl prezident Ryan uhodnout záměry Číny vyprovokovat rozpad bývalého Sovětského svazu a pak se rozhodl potrestat Čínu tím, že uzná odpadlíky z Tchaj–wanu? Možné to bylo. Existují lidé, kteří se domnívají, že Ryan je na amerického politika neobyčejně vnímavý… je to bývalý důstojník rozvědky a možná patřil k velmi dobrým. Podcenit protivníka je vždy velkou chybou, opakoval si Žang, to už pochopili i Japonci a Iráčané. Tenhle Ryan dovedně zareagoval na oba Žangovy plány, a přitom vůbec nedal Číně najevo, že by tím byl nějak pobouřen. Proti ČLR nejsou namířena žádná cvičení americké armády, do amerických médií neprosáklo vůbec nic, dokonce ani výzvědní důstojníci jeho země pracující na velvyslanectví ve Washingtonu na nic nepřišli. Takže byl znovu u té otázky: Proč to Ryan udělal? Neměl tušení. Nevědět byla pro muže na jeho úrovni poměrně velká nepříjemnost. Premiér mu brzy může položit zvídavou otázku a pak bude takovou odpověď potřebovat. Ale předseda vlády si zatím rovnal papíry na stole, a otevřeně tím Žangovi naznačoval, že z něj sice nemá radost, ale zatím si své pocity nechává pro sebe.

Odeset metrů dál za silnými dřevěnými dveřmi pracovala Lian Ming. Židle, na níž seděla, byla velmi drahá, koupená v Japonsku a stála tolik, kolik vydělá kvalifikovaný dělník za… za jak dlouho? Čtyři měsíce? Pět? Určitě stála víc než to nové kolo, na kterém jezdila.

Vystudovala na univerzitě moderní jazyky, hovořila anglicky a francouzsky tak dobře, že by se dokázala domluvit v jakémkoli městě na světě, a zde měla za úkol procházet všechny možné diplomatické a výzvědné dokumenty pro svého šéfa, jehož jazykové znalosti byly o poznání slabší než její. Ta pohodlná židle byla jistým druhem poděkování jejího šéfa za to, jak mu organizuje práci a dny. Mimo jiné.

Mrtvá bohyně

Tak tady se to stalo, pomyslel si Chester Nomuri. Obrovská plocha náměstí Tchien–an–men, tedy Nebeského klidu, se silnými zdmi po pravé straně, mu připadala jako… jako co? Po chvíli přemýšlení si uvědomil, že nenachází žádné přirovnání. Jestli někde na světě existuje podobné místo, takové náměstí, tak ho rozhodně zatím nenavštívil ani o něm neslyšel.

Pořád se mu zdálo, že i dlažební kostky tu mokvají krví. Měl pocit, jako by cítil její pach, ačkoli od doby, kdy tu davy studentů skoro ve stejném věku jako tehdy on demonstrovaly proti vládě, uplynulo už deset let. Studenti tehdy neprotestovali ani tak proti formě jejich vlády jako spíš proti korupci činitelů na vysokých místech, a tyto akce se dotyčných politiků velmi dotkly. Tak to obvykle chodí. Člověk může ukázat zkorumpovanému míru jeho zkaženosti jen velmi opatrně, což platí na Západě stejně jako na Východě, ale zde to bylo nesrovnatelně nebezpečnější, zejména s ohledem na dlouhou historii plnou nelítostné krutosti. Zde se to snad přímo *čekalo*…

… když tu došlo k prvnímu takovému pokusu, vojáci, kteří dostali za úkol vše urovnat, se rozkazům vzepřeli. To muselo vylekat členy vedení v jejich sametových a pohodlných kancelářích, protože když státní orgán odmítne splnit státní úkol, pak obyčejně dojde k události, jíž se říká *revoluce* (navíc na místě, kde už k jedné revoluci došlo). Přední oddíly byly tedy staženy a nahradily je další, jejichž členové sem dorazili z větší dálky. Tyhle mladé vojáky (všichni vojáci jsou mladí, opravil se Nomuri) ještě nenakazila slova a názory jejich vrstevníků demonstrujících na náměstí, ještě s nimi nezačali sympatizovat, ještě se nezačali sami sebe ptát, proč vláda, která jim dala tyhle zbraně a uniformy a chce, aby těmto lidem ublížili, demonstranty raději nevyslechne… zkrátka pak jednali jako nemyslící automaty, což bylo přesně to, k čemu byli vycvičeni.

Jen pár metrů od něj stálo několik vojáků Čínské lidové osvobozenecké armády, ve tvářích měli onen zvláštní voskový výraz a v zelených vlněných uniformách nevypadali ani jako lidé, spíše jako nějaké masky. Chetovi se zdálo, jako by měli na obličejích mejkap, dokonce pocítil chuť prohlédnout si je zblízka. Zavrtěl hlavou a otočil se pryč. Proto do Číny přece nepřiletěl. Své místo u Nippon Electric Company nedostal zadarmo. Musel se hodně ohánět, aby zvládl obě pozice, jednak vyššího středního účetního v NEC, jednak důstojníka CIA. Aby mohl uspět v té druhé, musel uspět v první, a být úspěšný v ní znamenalo snažit se vypadat jako opravdový Japonec, který vše snad kromě dýchání obětuje na oltář své firmy. No, alespoň si mohl podržet plat z obou míst, a ten od Japonců vůbec nebyl špatný.

Nomuri se domníval, že to vše je odrazem obrovské důvěry v jeho schopnosti – v Japonsku zřídil poměrně výkonnou síť agentů, kteří teď budou podávat informace dalším důstojníkům CIA – a nezměrného zoufalství. CIA se takřka notoricky nedařilo vybudovat podobnou síť agentů zde, v ČLR. Langley nepřijímalo do svého stáda mnoho Američanů čínského původu… a jeden z nich teď seděl ve vězení, protože hrál pro více stran. Nikdo neskrýval, že jisté federální úřady mají dovoleno chovat se rasisticky, a dnešní čínské etnikum nemělo na ústředí CIA moc dobré jméno. Nomuri však věděl, že s tím nic nenadělá, stejně jako si uvědomoval, že se nemůže vydávat za Číňana. Nějakému poloslepému rasistovi z Evropy sice všichni, kdo mají šikmé oči, připadají stejní, jenže tady v Pekingu by Nomuri, jenž měl stoprocentně japonský původ (třebaže se narodil v Kalifornii), vyčníval stejně jako třeba Michael Jordan. A to by žádnému důstojníkovi rozvědky bez diplomatického pasu na jistotě nepřidalo, zejména když čínské ministerstvo státní bezpečnosti bylo tak aktivní a mělo takovou podporu. MSB se v tomto městě těšilo podobné moci jako kdysi KGB v Moskvě a toto srovnání platilo i co do krutosti. Čína se otázkou mučení zločinců a jiných neoblíbenců zabývá už tisíce let… a před tím by ho jeho původ nezachránil. Číňané obchodují s Japonci, protože je to výhodné – „nutné“ je však zřejmě vhodnější termín –, ale obě země se navzájem nezahrnují přehnanými projevy náklonnosti. Japonsko zabilo za druhé světové války mnohem více Číňanů než Hitler Židů a tato skutečnost jen dokresluje vzájemnou rasovou i národnostní antipatii, jejíž kořeny sahají až ke Kublajchánovi.

Nomuri si příliš zvykl na to, že splývá s okolím. Do CIA vstoupil, aby sloužil své vlasti a trochu se pobavil, jak si tehdy myslel. Pak poznal, co práce ve smrtelně vážném oboru zpravodajských služeb obnáší. Lákalo ho však pohybovat se v místech, kam se původně vůbec dostat neměl, a pak o tom, co tam viděl, informovat lidi, kteří o tom neměli vědět. U této práce ho však nedržela jen snaha sloužit vlasti. Bavilo ho

nebezpečí, vzrušení, že ví něco, co ostatní nevědí, že poráží lidi na jejich vlastním území ve hře podle jejich pravidel.

Jenže v Japonsku vypadal jako všichni ostatní. Tady v Pekingu nikoli. Byl i o pár centimetrů vyšší než průměrní Číňané – jistě díky stravě, kterou jedl v dětství, a americkým potravinám – a měl o něco lepší oblek. S oblečením se ale dá něco udělat. S obličejem ne. Nejdřív se bude muset nechat ostříhat, říkal si. Bude nenápadný aspoň zezadu a snad se mu podaří setřást případné pronásledovatele z MSB. NEC mu platila auto, ale rozhodl se, že si pořídí kolo, raději čínské než nějaké drahé evropské. Kdyby se ho někdo zeptal, může říct, že jde o dobrý trénink – a kromě toho, copak to socialistické kolo není dost dobré? Věděl, že ho taková otázka nemine, že si jeho přítomnosti někdo všimne; v Japonsku Nomuri zpohodlněl a zlenivěl, protože se staral jen o své agenty. Věděl, že může zmizet na tak intimním místě, jako jsou parní lázně, klábosit tam o ženách, sportu a spoustě dalších věcí, ale jen málokdy o práci. V Japonsku byla každá operace do jisté míry tajná; dokonce ani s důvěrnými přáteli, se kterými probíral nedostatky jejich žen, nemůže japonský úředník hovořit o pracovních záležitostech, dokud nejsou oficiálně zveřejněny. A to je pro zajištění operace dobré, ne?

Rozhlížel se, jako by byl obyčejný turista, a přemýšlel, jak svou práci pojme zde. Ze všeho nejvíce si však všímal očí, které ho sledovaly, když přecházel z jedné strany tohoto obrovského náměstí na druhou. Jak to asi znělo, když tudy projížděly tanky? Na chvíli se zastavil, vzpomínal… bylo to přesně tady, ne?… ten člověk s aktovkou a taškou s nákupem, co zastavil řadu tanků jen tím, že tu stál… protože ani vojín na místě řidiče tanku Type 80 neměl odvahu muže přejet bez ohledu na to, co na něj ve vysílačce hulákal jeho kapitán ze svého stanoviště ve věži. Jasně, tady někde se to stalo. Asi tak za týden toho člověka s aktovkou zatkli příslušníci MSB, jak informovaly zdroje CIA, odvezli ho a vyslýchali ho, aby zjistili, co ho přimělo natolik veřejně a bláznivě vystoupit proti vládě i proti ozbrojeným složkám jeho země. To asi nějakou dobu trvalo, protože vyšetřovatelé MSB jistě nemohli uvěřit, že ten člověk jednal sám za sebe a na vlastní popud… představa, že někdo může jednat na vlastní pěst, není v komunistických režimech nijak rozšířená, a proto je těm, kdo mají vymáhat dodržování zákonů, naprosto cizí. Ale ať byl ten odvážný člověk kdokoli, pomyslel si Nomuri a rozhlížel se z téhož místa, už je po smrti, to zdroje CIA uvedly zcela jednoznačně. Jistý představitel MSB o tom vyprávěl s neskrývaným potěšením někomu, kdo měl spojení do Ameriky. Odvážlivec dostal kulku do týla a jeho rodině – ženě a malému synovi, říkal zdroj – pak přišel účet za kulku, jíž byl ten manžel či otec či kontrarevolucionář či nepřítel státu popraven. Tak vypadá spravedlnost v Čínské lidové republice.

A jak se zde říká cizincům? Barbaři. *Jasně*, pomyslel si Nomuri, *to víš, že jo*. Mýtus ústřední moci zde byl stejně živý jako na berlínském Ku–Dammu za Adolfa Hitlera. Rasismus je všude na světě stejný. Hloupý. Aspoň něco dala Amerika světu, pomyslel si Chester Nomuri, ačkoli i tam je ještě třeba si na tuto myšlenku zvyknout.

Je to děvka, a ne ledajaká, pomyslel si Mike Reilly v křesle na druhé straně zrcadla. Vlasy měla nepřirozeně světlé, odbarvené v nějakém luxusním kadeřnictví – měla by se nechat znovu přebarvit, protože u kořínků už jí prosvítala původně tmavá barva vlasů –, ale poměrně to sedělo k jejímu obličeji a očím, které byly tak modré, že to ještě u žádné ženy neviděl. Možná i tím si získávala trvalou přízeň zákazníků, spíše barvou než výrazem. Za křivky jejího těla by se nemusel stydět ani Michelangelo, mohla by stát modelem pro sochu nějaké antické bohyně, nohy měla štíhlejší, než byl ruský průměr, a v Hollywoodu by se jim jistě dostalo patřičného uznání…

…ovšem výraz v jejích očích by zastavil i srdce maratónského běžce. Jak je možné, že všechny prostitutky mají v očích stejný výraz? Reilly zavrtěl hlavou. V této oblasti kriminality se moc často nepohyboval – v Rusku šlo o pouhý přestupek –, takže lidi, kteří v ní působili, moc neznal, nedokázal je pochopit. Její pohled mrazil. Predátory prý mají být jen muži, tak si to aspoň on a spousta mužů myslí. Ovšem tahle žena onu domněnku zcela bezostyšně popírala.

Jmenovala se Táňa Bodganovová. Říkala, že je jí třiadvacet. Měla tvář anděla a tělo filmové hvězdy. Jak je to s jejím srdcem a duší, to agent FBI nevěděl. Možná je jen jiná než ostatní lidé, což platí i pro většinu profesionálních zločinců. Třeba ji v mládí někdo zneužil. Její oči, jež upírala na vyšetřovatele, jako by navzdory jejím třiadvaceti letům říkaly, že Tánino mládí už dávno pominulo. Reilly se podíval do dokumentů, které o ní dostal od milice. Našel jen jednu fotografii, černobílou a ještě z dálky, stála na ní s nějakým Tondou – no vlastně možná spíš *Ivanem*, pomyslel si Reilly – a na fotografii měla obličej velmi živý, mladistvý a stejně okouzlující, jako měla Ingrid Bergmanová v *Casablance*. Reilly nepochyboval, že by Táňa mohla k filmu. Pokud je tahle žena skutečná Táňa, a to nejspíš je, pak na fotce je jen přelud, role, iluze – sice dokonalá, ale kdyby se kdokoli nechal touto lží pohltit, jistě by mohla být i velmi nebezpečná. Ta dívka za zrcadlem by nepochybně dokázala nehtem vyškrábat člověku oči z důlků, za syrová je sníst a pak

odejít na další schůzku do moskevského hotelu Four Seasons.

„Kdo byli jeho nepřátelé, Táňo?“ zeptal se milicionář ve vyšetřovací místnosti.

„A kdo byli jeho přátelé?“ zeptala se otráveně. „Přátele neměl žádné. Nepřátel měl spoustu.“ Mluvila velmi spisovně a kultivovaně. I anglicky prý umí na velmi solidní úrovni. Inu, to pro své povolání nepochybně potřebuje… tato znalost jí jistě přinese i pár dolarů, marek, liber nebo eur navíc; za bankovky těchto měn jistě poskytne slevu a s koketním úsměvem na ni toho kterého Tondu, Antoina, Antona nebo Ivana upozorní. Před tím, nebo až po tom? zamyslel se Reilly. Sám za tyhle služby nikdy neplatil, avšak když se díval na Táňu, dokázal pochopit, že by někteří muži mohli podlehnout…

„Kolik si bere?“ zeptal se šeptem Provaljova.

„Víc, než si můžu dovolit,“ zabručel detektiv. „Kolem šesti set eur, za celý večer možná i víc. Po zdravotní stránce je naprosto v pořádku, což je k nevíře. V kabelce má solidní sbírku kondomů americké, francouzské i japonské výroby.“

„Co dělala dříve? Balet nebo něco takového?“ zeptal agent FBI v jasné narážce na její ladné pohyby.

Provaljov se pobaveně usmál. „Ne, na to má příliš velká prsa a je moc vysoká. Váží asi padesát pět kilo nebo tak nějak. To je příliš, takovou by žádný z těch trpaslíků ve Velkém divadle neunesl, natož aby ji odhodil. Mohla by možná dělat modelku pro náš rozvíjející se oděvní průmysl, ale má docela nevýraznou minulost. Její otec, než zemřel, pracoval jako dělník v továrně a matka, ta už je taky po smrti, pracovala jako prodavačka. Oba zemřeli na následky nadměrného požívání alkoholu. Naše Táňa pije jen velmi střídmě. Střední škola, nijak vynikající výsledky. Nemá žádné sourozence, je na světě sama – a to už poměrně dlouho. Pro Rasputina dělala skoro čtyři roky. Pochybuju, že by skupina Labutí někdy vychovala tak uhlazenou šlapku. Grigorij Filipovič ji sám několikrát použil, nevíme jistě, jestli se s ní i vyspal, nebo ho jen doprovodila na veřejnosti, ale je to pěkný kousek, ne? Ale ať k ní cítil jakoukoli náklonnost, vzájemné to nebylo, jak vidíš.“

„Má někoho blízkého?“

Provaljov zavrtěl hlavou. „O nikom nevíme, nemá dokonce ani kamarádku.“ Výslech probíhal naprosto rutinně. Bylo to jako lovit okouny v chovném rybníku, šlo jen o další ze sedmadvaceti výslechů provedených v případě vraždy G. F. Avsejenka – nikdo už si ani nevzpomínal, že s ním v autě seděli ještě další dva lidé, ale po nich nejspíš nikdo nešel. Snadné to nebylo. Jednoznačně potřebovali sehnat ten nákladní vůz, jakýkoli hmatatelný důkaz. Reilly jako většina agentů FBI spoléhal na hmatatelné důkazy, tedy něco, co člověk mohl vzít do ruky, ukázat soudci nebo porotě a nezvratně je přesvědčit o tom, že se jedná o důkaz spáchaného zločinu, jenž svědčí proti pachateli. Očití svědkové jsou naproti tomu spíše lháři; přinejlepším je zmate obhájce, takže policisté ani poroty jim moc nevěří. Na tom nákladním vozu však mohly ulpět částečky po odpálení náboje z pancéřové pěsti, možná otisky prstů na mastném papíře, do něhož Rusové balí své zbraně, možná cokoli – vůbec nejlepší by byl nedopalek cigarety řidiče nebo střelce, z něj by FBI mohla odebrat vzorky DNA a přijít s konkrétním výsledkem; to byl nejnovější přístup úřadu (pravděpodobnost jedna ku šesti stům milionům dokáže zlomit odpor skoro všech, dokonce i dobře placených obhájců). Reilly mimo jiné plánoval dodat ruským policistům prostředky, aby tento postup mohli používat i oni, ale k tomu by Rusové museli zaplatit vybavení laboratoře, což bude asi problém – Reilly měl pocit, že v Rusku nejsou peníze na nic důležitého. Teď tedy měli jen střepiny z odpálené hlavice – udivovalo ho, jak velké kusy po výbuchu vlastně zbyly –, našli na nich sériové číslo, po němž už se začalo pátrat, ačkoli se nedalo spoléhat na to, že právě tato informace někam povede. Ale vždycky je lepší prozkoumat všechny stopy, protože jeden nikdy neví, co se může hodit, dozví se to až v cíli, a ten bývá obvykle před soudcem a dvanácti lidmi za zábradlím po pravé straně. Tady v Rusku se sice postupuje trochu jinak, ale Reilly se ze všech sil snažil vštípit ruským policistům zásadu, aby každé vyšetřování směrovali k obvinění. Začínali to chápat, většinou pomalu, někteří však i rychle, a taky jim začínalo docházet, že zkopat podezřelého není nejúčinnější metodou výslechu. Rusko mělo platnou ústavu, ale ještě zbývalo vybudovat veřejnou úctu v ni, a to nějakou dobu potrvá. Myšlenka, že vše se řídí zákony a předpisy, byla v této zemi stejně nezvyklá jako Marťani.

Problém je v tom, pomyslel si Reilly, *že nikdo, a vlastně ani on sám, neví, kolik času má Rusko na to, aby dohnalo zbytek světa*. Je tu mnoho obdivuhodných věcí, hlavně pokud jde o umění. Díky svému diplomatickému postavení dostával občas Reilly volné vstupenky na koncerty (ty měl rád) a na balet (ten milovala jeho žena), a v téhle oblasti bylo Rusko na světové úrovni… Jenže zbytek země s tím nedokázal držet krok. Někteří lidé na ambasádě, pár těch zaměstnanců CIA, kteří tu pracovali před pádem Sovětského svazu, tvrdili, že se stav ohromně zlepšil. Jestli to je pravda, říkal si Reilly, tak to, co tady bylo předtím, musel být úplný běs a hrůza, ačkoli kvality Velkého divadla asi zůstávají stále na stejné úrovni.

„To je všechno?“ zeptala se Táňa Bogdanovová vyšetřovatele.

„Ano, děkuji, že jste přišla. Možná si vás ještě zavoláme.“

„Volejte na tohle číslo," řekla a podala mu vizitku. „Je to na mobil." Další západní vymoženost pro lidi s přístupem k tvrdé měně, který Táňa nepochybně měla.

Vyšetřovatel byl mladý seržant. Zdvořile vstal a šel jí otevřít dveře, projevoval Bogdanovové úctu, na niž si u mužů zvykla. Muži ze Západu se jí klaněli kvůli jejím tělesným přednostem. Její spoluobčané poznali hodnotu této ženy už podle jejího oblečení. Když vycházela z místnosti, Reilly si prohlížel její oči. Vypadala jako dítě, které čekalo, že ho přistihnou při nějaké lotrovině, ale na nic se nepřišlo. *Ten táta je ale hlupák*, usmívala se jistě v duchu. Na její andělskou tvář se takový úsměv vůbec nehodil, ale zkrátka tam byl.

„Olegu?"

„Ano, Míšo?" otočil se Provaljov.

„To je potvora, ty bláho. Jenom to na nás hraje," řekl Reilly anglicky. Provaljov pochopil.

„Souhlasím, Míšo, ale moc toho proti ní nemám, víš?"

„To asi ne. Možná by ale stálo za to ji sledovat."

„Kdybych na to měl, rád bych ji nejen sledoval, Michaile Ivanovič."

Reilly pobaveně přikývl. „Jo, to chápu."

„Jenže má srdce jako led."

„To je fakt," souhlasil agent FBI. Navíc hra, kterou ta žena hraje, je v nejlepším případě nechutná a v nejhorším vražedná.

„Tak copak tu máme?" zeptal se Ed Foley o pár hodin později v budově na břehu řeky Potomac.

„*Gornischt*, aspoň zatím," odpověděla Mary Pat svému manželovi.

„Jack chce co nejdřív nějaké informace, aby to mohl popohnat."

„No tak panu prezidentovi řekni, že děláme, co můžeme, a že všechno, co máme, je od právního atašé. Ten má sice styky s místní policií, ale oni vědí taky úplný houby. Možná se někdo pokusil zabít Sergeje Nikolajeviče, ale atašé tvrdí, že hlavním terčem byl asi opravdu Rasputin."

„Ten mohl mít pár nepřátel," připustil její muž, ředitel Ústřední zpravodajské služby.

„Děkuji," uzavřel viceprezident svůj projev. Podstatou jeho vystoupení bylo oznámit, že ve velké loděnici Litton na břehu Mexického zálivu se začne se stavbou osmi nových torpédoborců, což přinese celému státu peníze a pracovní místa, o něž se stará každý guvernér. Ten teď stál a aplaudoval viceprezidentovi, tvářil se, jako kdyby zdejší fotbalový tým právě porazil tým Texasu v Cotton Bowl. Tady na jihu berou sport velmi vážně. Politiku taky, poopravil se Robby a v duchu nadával na toto proklaté povolání, které mu připomínalo handrkování na obecním tržišti; dám tři prasata za krávu a pak to spolu zapijeme. Takhle se má vážně řídit země? Usmál se a zavrtěl hlavou. I v námořnictvu se samozřejmě setkal s politikařením, tam si s ním poradil, jenže tam k tomu pomohlo i to, že byl sakramentsky dobrým důstojníkem a nejlepším pilotem, jaký kdy se svou stíhačkou vzlétl z letadlové lodi. Proto taky věděl, že každý pilot, který sedí v kokpitu a čeká na odlet, si taky myslí, že je úplně nejlepší… jenže Robby měl ve svém sebehodnocení naprostou pravdu. Cestou z pódia musel potřást rukou obvyklému počtu lidí, všude ho obklopovali členové doprovodu, lidé z Tajné služby, kteří se pohybovali jako tajemné stíny. Pak sešel po schodech dolů až k černým dveřím auta, kde už čekala další skupina ostražitých mužů, kteří se rozhlíželi na všechny strany. Podobně jako střelci v letounu B–17 nad Schweinfurtem, pomyslel si viceprezident. Jeden z nich mu podržel dveře a Robby nastoupil.

„TOMCAT odjíždí," hlásil vedoucí viceprezidentova doprovodu do mikrofonu, jakmile se vůz rozjel.

Když zamířili po dálnici k letišti, Robby si vzal desky s dokumenty. „Děje se ve Washingtonu něco zvláštního?"

„O ničem takovém nemám informace," odpověděl agent Tajné služby.

Jackson přikývl. Hlídají ho kvalitní lidé. Vedoucí jeho doprovodu měl hodnost vyššího důstojníka, jeho podřízení byli od nižších důstojníků po korvetního kapitána a Robby se k nim podle toho i choval. Byli to podřízení, ale dobří, perfektně vycvičení profesionálové, kteří si zaslouží úsměv a pochvalu, když se jim něco podaří, což bylo prakticky neustále. Byli by z nich dobří letci, aspoň ve většině případů – ostatní by se osvědčili v námořní pěchotě. Auto konečně dorazilo k letounu VC–20B v soukromé části letiště, kterou střežili další příslušníci ostrahy. Řidič zastavil asi šest metrů od spodního konce výsuvných schůdků.

„Vezmete nás domů, pane?" zeptal se vedoucí doprovodu, ač tušil, jaká bude odpověď.

„To si pište, Same," usmál se viceprezident.

Jeho odpověď nepotěšila kapitána, který měl původně být druhým pilotem, a velkou radost z toho neměl

ani podplukovník, jenž měl plnit funkci prvního pilota na palubě toho přestavěného letounu Gulfstream III. Viceprezident rád držel opratě – teď spíše knipl – ve svých rukou, zatímco podplukovník obsluhoval vysílačku a kontroloval přístroje. Letoun samozřejmě letěl většinu času s pomocí autopilota, ale Jackson, ať seděl kde seděl, měl pocit, že musí být prvním pilotem, a jen těžko se mu dalo odporovat. Výsledkem bylo, že kapitán si sedne dozadu a podplukovník na levé křeslo, kde bude úplně k ničemu. No a co, pomyslel si pak, viceprezident zná spoustu historek a na příslušníka námořního letectva umí i poměrně solidně létat.

„Vpravo v pořádku," řekl Jackson o pár minut později.

„Vlevo v pořádku," přikývl pilot po signálu od muže před letounem.

„Motor jedna," řekl Jackson a po půl minutě dodal: „Motor dva."

Ručičky kontrolek se klidně zvedly. „Vypadá to dobře, pane," hlásil podplukovník. Gulfstream měl motory Rolls–Royce Spey, tytéž, jaké byly kdysi použity u anglických verzí stíhaček F–4 Phantom, jen o něco spolehlivější.

„Věži, tady Air Force Two, můžeme jet."

„Air Force Two, tady věž, máte volnou ranvej číslo tři."

„Rozumím, AF–Two odjíždí z trojky." Jackson uvolnil brzdy a letoun se rozjel. Ačkoli se výkon oproti klidovému stavu zvýšil jen nepatrně, spotřeba paliva neuvěřitelně vzrostla. Jackson si vzpomínal, že na letadlových lodích člověka navádějí lidé ve žlutých vestách. Tady se však člověk musí pohybovat podle plánku připevněného na středu řídicí páky a celou dobu se rozhlížet, jestli se mu do cesty nepřiplete nějaký blázen s Cessnou jako auto na parkovišti u supermarketu. Konečně dorazili na konec ranveje a natočili se k odletu.

„Věži, tady Spade, žádáme o povolení ke startu," pronesl Jackson, zcela bezmyšlenkovitě použil svůj volací znak z letadlové lodi.

„Tady nejste na *Enterprise*, Air Force Two, nejsou tady žádné katapulty, ale povolení k rozjezdu vám udělujeme, pane," smál se člověk na věži. I Jackson se usmíval.

„Rozumím, věži, AF–Two roluje."

„Vy jste měl volací znak ‚Spade'?" zeptal se opravdový velící pilot, když se letoun rozjel po ranveji.

„Zavedl to můj první velící důstojník v době, kdy jsem byl ještě nováček. A už mi to zůstalo." Viceprezident zavrtěl hlavou. „Páni, mám pocit, že je to hrozně dávno."

„Rychlost jedna, pane," řekl důstojník pak. A dodal: „Rychlost otáčení."

V tom okamžiku Jackson přitáhl řídicí páku dozadu, letoun se odlepil od země a zamířil vzhůru. Podplukovník na jeho pokyn zatáhl podvozek, zatímco Jackson naklonil letoun mírně doleva a doprava, aby se jako obvykle ujistil, zda je letoun ochoten poslouchat jeho příkazy. Žádný problém se nevyskytl a za tři minuty už letěli s autopilotem, který byl naprogramován tak, aby Gulfstream obrátil, vystoupal s ním vzhůru a udržoval výšku třinácti tisíc metrů.

„Nuda, co?"

„To je jen jiný výraz pro bezpečno, pane," namítl důstojník.

Posera jeden, pomyslel si Jackson. Žádný pilot stíhačky by něco takového nikdy neřekl nahlas. Odkdy je létání… no, Robby sám musel připustit, že si vždycky, než nastartuje auto, nejprve zapne bezpečnostní pás, nikdy nedělá nic nerozvážného ani se stíhačkou. Ale uráželo ho, že tohle letadlo jako skoro většina nových strojů za něj odvádí spoustu práce, kterou měl zvládnout on sám. Dokonce umí i samo přistát… námořní letectvo sice tyto systémy mělo na svých letadlových lodích také, ale *žádny* pořádný pilot je nepoužil, pokud k tomu nedostal výslovný příkaz, čemuž se Robert Jefferson Jackson vždy snažil vyhnout. Tento let si zapíše jako další v řadě, jimž velel, ale ve skutečnosti tomu tak není. Vše vlastně řídí nějaký mikročip a Robbyho úkolem je jen zasáhnout, kdyby se něco rozbilo. Ale nic se nikdy nerozbije. Ani ty zatracené motory. Bývaly doby, kdy proudové motory vydržely jen devět, deset hodin a pak musely být vyměněny. V letce Gulfstreamů teď byly stroje, které měly za sebou dvanáct tisíc hodin provozu. Jeden motor dosáhl dokonce více než *třiceti* tisíc nalétaných hodin, Rolls–Royce ho chtěl zpátky, nabízel za něj zcela zdarma úplně nový motor; tovární technici chtěli celý motor do šroubku rozebrat, aby zjistili, co se jim tak podařilo, jenže majitel letounu jejich nabídku zatvrzele a pochopitelně odmítal. Ostatní vybavení těchto letounů bylo skoro stejně spolehlivé, a co se elektroniky týče, Jackson věděl, že patří ke světové špičce. Podíval se na barevnou obrazovku meteorologického radaru. Kolem nich byla jasná noc, celou cestu na Andrewsovu základnu je asi nečeká nic dramatického. Žádný z přístrojů nezaznamenal známky turbulencí, zde, na letové hladině třinácti tisíc metrů, se vyskytovaly velmi zřídka. Jackson nemíval problémy s nevolností, ruku však měl stále pár centimetrů od páky pro případ, že by došlo k něčemu neočekávanému. Obyčejně doufal, že se přece jen něco stane, aby mohl ukázat, jak skvělý je pilot… ale nikdy se nic nestalo. Od dob, kdy jako mladík létal v letounech F–4N Phantom a pak v F–14A Tomcat, se létání stalo až příliš rutinní záležitostí. Možná je to tak

lepší. Jo, pomyslel si, kdepak.

„Pane viceprezidente?“ řekla spojovací seržantka. Robby se otočil a uviděl, že má v ruce několik papírů.

„Ano, seržantko?“

„Právě jsme obdrželi naléhavou zprávu.“ Natáhla ruku a Robby si od ní vzal papíry.

„Podplukovníku, převezměte na chvíli letadlo,“ řekl viceprezident pilotovi v levém sedadle.

„Řídí pilot,“ potvrdil jeho slova podplukovník a Robby se začetl.

Pokaždé to bylo stejné, i když se to vždycky lišilo. Jacksona kdysi ohromovalo, že když ukáže nevhodné osobě nesprávný list papíru, může se ocitnout ve federálním vězení Leavenworth – tehdy šlo vlastně o dnes již zavřené vězení Portsmouth v New Hampshire –, ale teď, když se stal vysokým vládním úředníkem ve Washingtonu, D. C., věděl, že jakémukoli reportérovi z *The Washington Post* může ukázat prakticky cokoli a nestane se mu vůbec nic. Nebyl tak vysoko nad zákony, jen se stal jedním z lidí, kteří rozhodují o užití práva. Na tomto případu byla tak tajná a choulostivá právě skutečnost, že CIA věděla o možném atentátu na šéfa ruských špionů starou belu… takže nikdo další ve Washingtonu nevěděl o moc víc…

Problémy s bohatstvím

Jednání se týkalo obchodu, tedy prezidentova ne zrovna oblíbeného oboru, ale na této úrovni dostalo každé téma tolik vedlejších významů, že i obory, o kterých jste si mysleli, že jim rozumíte, se staly v nejlepším případě velmi podivnými, v nejhorším neznámými a nepřátelskými.

„Georgi?“ otočil se Ryan na ministra financí, George Winstona.

„Pane prez–“

„Sakra práce, Georgi!“ Prezident při tomto výbuchu zlosti málem vylil kávu.

„Dobře.“ Ministr financí pokorně přikývl. „Provést takovou úpravu není jen tak…*Jacku*.“ Ryana začínaly unavovat oficiality spojené s jeho úřadem, a zavedl tedy pravidlo, že zde v Oválné pracovně je Jack, alespoň pro nejužší okruh lidí, do nějž Winston patřil. Ryan dokonce několikrát vtipkoval, že jednou, až z tohoto mramorového vězení odejde, začne třeba pracovat pro KUPCE, jak ministra financí označovala Tajná služba, ale spíš v New Yorku na Wall Street než v nějakém státním úřadě. Až opustí úřad prezidenta, tedy v okamžiku, na nějž se připravoval každý večer před spaním, bude si muset najít nějaké výnosné zaměstnání a obchod ho poměrně lákal. Winston věděl, že Ryan prokázal pro tuto oblast své nadání. Naposledy ho potvrdil na případu kalifornské společnosti Silicon Alchemy, jež jako jediná z mnoha počítačových firem Ryana zaujala. V této společnosti si vedl tak dobře, že hodnota jím vlastněných akcií teď přesahovala částku osmdesáti milionů dolarů, takže Ryan se stal zdaleka nejbohatším americkým prezidentem v dějinách. Takovou informaci ovšem náčelník štábu Arnold van Damm médiím nijak nevnucoval, protože v nich se bohatí lidé obvykle zobrazují jako zloději, samozřejmě s výjimkou majitelů příslušných novin a televizních stanic. Ti jsou naopak nejlepší ze všech lidí a leží jim na srdci jen blaho veřejnosti. Tato informace o Ryanovi nebyla moc rozšířená ani v rámci těsného společenství osob, jež na Wall Street uspěly, což nebylo zrovna obvyklé. Kdyby se někdy v budoucnu chtěl na Wall Street vrátit, měl by takovou prestiž, že by mohl vydělávat peníze jen tak, že by se válel doma v posteli. Winston ale věděl, že se o to zasloužil, a je úplně fuk, co si myslí všichni slídilové z médií dohromady.

„Čína?“ zeptal se Jack.

„Správně, šéfe,“ přikývl Winston. „Šéfe“ bylo oslovení, jež Ryan dokázal překousnout, šlo i o interní označení, které si pro něho zvolila Tajná služba spadající pod Winstonovo ministerstvo financí. „Mají nějaký problém s hotovostí a chtěli by ho vyřešit s naší pomocí.“

„O jak velký problém jde?“ zeptal se prezident.

„Zdá se, že za rok by mohl dosáhnout výše kolem sedmdesáti miliard.“

„No, to je docela dost peněz.“

George Winston přikývl. „Všechno nad miliardu je pořádné samo o sobě.“

„A na co to používají?“

„Nevíme jistě, ale značná část určitě putuje na vojenské účely. Francouzský zbrojní průmysl s nimi navázal těsné styky, protože Britové zrušili ten kontrakt na dodávku proudových motorů od Rolls–Royce.“

Prezident přikývl a prohlížel si dokumenty na stole. „Jo, premiérovi to rozmluvil Basil.“ Tedy Sir Basil Charleston, velitel britské zpravodajské služby, občas (mylně) nazývané MI6. Basil byl dlouholetý Ryanův přítel ještě z dob Jackovy služby v CIA. „To od něj bylo hodně čestné.“

„No, naši přátelé v Paříži nejspíš zastávají jiný názor.“

„Jako obvykle,“ souhlasil Ryan. Dvojakost spojená s jakýmkoli obchodováním s Francouzi byla zvláštní. V některých záležitostech se chovali, jako by byli víc než pokrevními bratry, jindy zase jejich postoj nepřipomínal ani velmi vzdálené příbuzné. Ryan si lámal hlavu ve snaze pochopit logiku, podle níž Francouzi mění své názory. No, pomyslel si prezident, od toho mám přece ministerstvo zahraničí… „Takže ty si myslíš, že Čína znovu posiluje svou armádu?“

„Přesně tak, ale moc si nevšímá námořnictva, což našim přátelům v Tchaj–wanu poměrně vyhovuje.“

Když se Ryanovi podařilo ukončit nepřátelské akce s bývalou Spojenou islámskou republikou, která se znovu rozdělila na státy Írán a Irák, jež alespoň zachovávaly mír mezi sebou navzájem, stala se Ryanovou prvořadou zahraničněpolitickou iniciativou právě tchajwanská otázka. Skutečné důvody, proč se rozhodl diplomaticky uznat Tchaj–wan, se veřejnost nikdy nedozvěděla. Ryan a ministr zahraničí Scott Adler si byli

poměrně jisti, že Čínská lidová republika hrála určitou roli během druhé války v Zálivu a možná i v předchozím konfliktu s Japonskem. A pravý důvod? Inu, někteří lidé v CIA se domnívali, že Čína má spadeno na nerostné bohatství východní Sibiře – naznačovaly to některé informace zachycené buď z telefonických rozhovorů, nebo z listovní pošty několika japonských průmyslníků, kteří se rozhodli nasměrovat budoucnost své země k nepříliš otevřenému konfliktu s Amerikou. O Sibiři se zmiňovali jako o „Severní oblasti bohaté na zdroje“, což připomínalo označení, jaké používala předchozí generace japonských stratégů pro jih Sibiře, tedy „Jižní oblast bohatou na zdroje“. Tehdy však zuřil jiný konflikt, a sice druhá světová válka. Skutečnost, že se ČLR spojila s nepřítelem Ameriky, si však vyžádala protiopatření, na tom se Ryan s Adlerem shodli; navíc nebylo možné pominout fakt, že Čínská republika na Tchaj–wanu je skutečně demokratický stát, vládní představitelé jsou volení zástupci lidu – a právě to se Amerika zavázala ctít.

„Víš, bylo by možná lepší, kdyby začali posilovat svoje námořnictvo a ohrožovat Tchaj–wan. Z naší pozice bychom snadněji zabránili tomuhle než –“

„Myslíš?“ skočil prezidentovi do řeči ministr financí.

„Rusové si to myslí,“ přikývl Ryan.

„Tak proč dodávají Číňanům tolik zboží?“ zeptal se Winston. „To nedává smysl!“

„Georgi, žádný zákon neukládá světu, aby dával smysl,“ zopakoval Ryan svůj nejoblíbenější aforismus. Je to jedna z věcí, které člověk pochopí v rozvědce. „Kdo myslíš, že byl nejvýznamnějším obchodním partnerem Němců v roce 1938?“

Ministr financí v tu chvíli pochopil. „Francie?“

„Přesně tak,“ přikývl Ryan. „Později, v letech 1940 a 1941, zase Němci výrazně obchodovali s Ruskem. A to taky nedopadlo nejlépe, že?“

„A mně všichni tvrdí, že obchod může fungovat jako nástroj vlivu,“ podotkl ministr.

„Možná na mezilidské úrovni, ale nezapomínej, že vládám nejde tolik o principy jako o zájmy – to platí aspoň pro primitivní vlády, kterým to ještě nedošlo…“

„Jako je v Číně?“

Ryan přikývl: „Jo, Georgi, jako jsou ti zatracení skřeti v Pekingu. Mají pod sebou miliardu lidí, ale vládnou jim, jako by byli pokračovateli Caligulova odkazu. Dosud jim nikdo neřekl, že jejich povinností je starat se o zájmy lidí, jimž vládnou – i když se možná trochu pletu,“ připustil Ryan velkoryse. „Vyšli z toho obrovského, dokonalého teoretického modelu Karla Marxe, který ještě upravil Lenin a v jejich zemi ho pak realizoval ten sexuální zvrhlík Mao.“

„Zvrhlík?“

„Jo.“ Ryan zvedl oči. „V Langley jsme o něm měli spoustu informací. Mao si potrpěl na panny, a čím byly mladší, tím lepší. Možná ho vzrušoval pohled na strach v jejich panenských očích – to aspoň říkali naši psychologové, prý je to jako znásilnění, nejde ani tak o sex, spíš o nadvládu. No, ale mohlo být i hůř – aspoň to byly holky,“ poznamenal Jack suše, „a jejich kultura je v tomhle ohledu odjakživa o něco liberálnější než naše.“ Zavrtěl hlavou. „Měl bys vidět ty informace, co dostávám vždycky, když sem přijede cizí diplomat, co všechno se ví o jeho osobních choutkách.“

„Myslíš, že to vážně chci vědět?“ ušklíbl se ministr.

„Asi ne,“ usmál se Ryan. „Občas si říkám, že by bylo lepší, kdyby mi to nedávali. Takový člověk přijde, ty ho posadíš tady v pracovně, je hrozně sympatický a věcný, ale ty celou schůzku přemýšlíš, co je to třeba za devianta.“ Člověk se pak hůř soustředil, ale převládal názor, že jako v pokeru, když se hraje o hodně, je lepší vědět o protivníkovi co nejvíc, i když se při uvítacím ceremoniálu na trávníku před Bílým domem člověku zvedá žaludek. *Ale takový je úděl všech prezidentů*, pomyslel si Ryan. *Přičemž lidi se rvou jako koně, jen aby se sem dostali*. A až odejde on, vypukne to nanovo. *Takže, Jacku, máš za úkol ochránit svou zemi před potkanem, který se chce dostat k největšímu kusu sýra*. Ryan znovu zavrtěl hlavou. Tolik pochybností. Nejen že nikdy nevyprchaly, ale ještě více narůstaly. Je zvláštní, že si vybavoval a dokázal popsat každý krůček, jenž ho do této pracovny zavedl, ale přesto se každou hodinu sám sebe ptal, jak je vůbec možné, že je tady, a jak odsud krucinál vypadnout. Tentokrát se nemá na co vymluvit. Zúčastnil se předvolební kampaně. Pokud se to tak dá nazvat – Arnie van Damm o tom pochyboval –, ale nejspíš ano, protože byly splněny všechny ústavou předepsané podmínky, s tím souhlasil každý student práv ve Státech, ještě se o tom v televizi hovořilo tak dlouho, až se divákům zvedal žaludek. *No co*, pomyslel si Jack, *na televizi jsem se tehdy moc nedíval*. Ale jedno bylo jisté. Lidé, se kterými musel ve funkci prezidenta jednat, byli velmi často takoví, že by si je domů nikdy dobrovolně nepozval, a vůbec to nemělo nic společného s nedostatkem vychování nebo osobního kouzla, jichž tito lidé používali až nadbytečně. Jedna z věcí, jež van Damm sdělil Jackovi velmi brzy, se týkala faktu, že hlavním požadavkem pro vstup do profesionální politiky je schopnost tvářit se vlídně na lidi, kteří vám lezou krkem, a ještě s nimi uzavírat tak velkorysé dohody, jako

by šlo o vaše nejbližší přátele.

„Co tedy víme o našich rudých kamarádech v Číně?“ zeptal se Winston. „Tedy samozřejmě o těch současných.“

„Nic moc. Ale pracuje se na tom. CIA má před sebou náročný úkol, ale neotálí. Nepřetržitě je odposloucháváme. Jejich telefonní síť není bez chyb, příliš často používají mobilní telefony a navíc je nešifrují. Někteří z nich se mohou pochlubit záviděníhodnou vitalitou, Georgi, ale nevíme o ničem vyloženě skandálním. Pár z nich má sekretářky, které jsou svým šéfům více než jen k ruce.“

Ministr financí se usmál. „No, na to se dá narazit kdekoli, nejenom v Pekingu.“

„Že by i na Wall Street?“ zeptal se Ryan s teatrálně zvednutým obočím.

„To nevím jistě, pane, ale sem tam se mi něco donese.“ Winston se při té změně tématu usmál.

Dokonce i v této místnosti, vzpomněl si Ryan. Koberec, který zde tehdy byl, už vyměnili, a s ním i veškerý nábytek kromě psacího stolu. Jedno z úskalí spojených s tímto úřadem představovala i kupa problémů, kterou na stole zanechali vaši předchůdci. Tvrdí se, že veřejnost má krátkou paměť, ale není to tak docela pravda. Určitě ne, když zaslechnete tlumený hovor doprovázený vědoucnými pohledy a občasným ukazováním, po němž máte trapný pocit, že jste terčem posměchu. Jediné, co s tím lze udělat, je žít co nejlépe, ale i tak lze jen doufat, že lidé si budou říkat, že jste příliš mazaný, abyste se nechal chytit, protože – *všichni jsou stejní, víme*? Skutečnost, že člověk žije ve svobodné zemi, je nepříjemná v tom ohledu, že kdokoli za zdmi tohoto palácového vězení si může myslet a říkat, co se mu zachce. A Ryan neměl ani to právo, kterého může využít každý jiný občan, a sice zmáčknout každého troubu, který se rozpovídá o jeho povaze a nemá dostatek soudnosti to včas odvolat. Nebylo to sice fair, ale prakticky vzato by Ryan v opačném případě musel chodit do spousty malých barů a prát se se spoustou lidí, ovšem bez jakéhokoli zaručeného výsledku. A posílat policisty nebo vojáky, aby vše urovnali za něj, zase nesvědčilo o zrovna zodpovědném využívání prezidentských pravomocí, že?

Jack věděl, že pro tuhle funkci je moc citlivý. Někteří profesionální politikové měli tak tlustou kůži, že ta hroší vypadala ve srovnání s jejich jako okvětní lístky růže, jelikož očekávali, že jim lidé budou spílat; někteří oprávněně, někteří mylně. Když si svou silnou pokožku pěstovali dostatečně dlouho, všechny nepříjemné pocity slábly, až jim lidé nakonec přestali spílat úplně. Taková byla aspoň teorie. Možná v některých případech opravdu fungovala. Nebo ti parchanti prostě nemají svědomí. Račte sázet.

Ale Ryan svědomí měl. Vnitřně se rozhodl už před mnoha lety. Člověk přece musí aspoň jednou denně projít kolem zrcadla a podívat se do něj – většinou při holení – a neexistuje žádný snadný recept, jak se vyrovnat se záští vůči obličeji, který se na vás dívá ze zrcadla.

„Ale zpátky k problémům v Číně, Georgi,“ zavelel prezident.

„Určitě posílí svůj obchod – aspoň jedním směrem. Rozmlouvají svým občanům, aby kupovali americké zboží, ale co se jim prodat povede, prodají. Možná i pár Maových panen.“

„Jak to můžeme dokázat?“

„Jacku, já se zabývám všemi možnými výsledky a mám přátele z různých oborů, kteří se účastní jednání a na různých recepcích debatují s lidmi. Co zjistí, se často dostane zpátky ke mně. Víš, spousta etnických Číňanů je v podivné kondici. Vypijí jednu skleničku, a vypadají, jako když my vypijeme čtyři – a po druhé skleničce jsou, jako když urazíš celou láhev Jacka Danielse. Pár z nich se přesto snaží držet krok, možná jde o nějakou vrozenou pohostinnost. Prostě když nastane taková situace, rozhovor je najednou mnohem nevázanější, rozumíš? Funguje to už nějakou dobu, ale Mark Gant nedávno přišel s takovým nápadem. Vyšší úředníci, kteří navštěvují jistá zvláštní místa… zkrátka, já teď řídím Tajnou službu, že, a ta se zase specializuje na obchodní zločiny, ne? A většina mých bývalých kamarádů ví, co teď dělám, takže spolupracují velmi dobře. Mně se tak dostane na stůl spousta zajímavého čtení. Obvykle to předávám zkušeným lidem přes ulici.“

„Máš můj obdiv, Georgi. Probírali jste to se CIA?“

„Původně jsem myslel, že jo, ale pak jsem se bál, aby se nenaštvali kvůli pravomocím a tak.“ Ryan zavrtěl hlavou. „Ed Foley ne. Je to dlouholetý profesionál, byrokracie CIA ho ještě nepohltila. Jdi s ním někdy na oběd. Určitě schválí, co teď děláte. Totéž platí o Mary Pat. Ta řídí Správu operací. MP je taky profík, i jí záleží hlavně na výsledcích.“

„Píšu si. Víš, Jacku, je zvláštní a nepochopitelné, jak lidi umějí být užvanění a co za určitých podmínek dokážou napovídat.“

„Jak se ti povedlo vydělat tolik peněz na Wall Street, Georgi?“ zeptal se Ryan.

„Převážně proto, že jsem věděl o trochu víc než člověk ve vedlejší kanceláři,“ odpověděl Winston.

„Můj momentální úkol se moc neliší. Když se našim pomenším kamarádům podaří v té záležitosti pokročit, co uděláme pak?“

„Jacku – ne, teď přece jen pane prezidente – už několik let financujeme rozmach čínského průmyslu. Oni nám něco prodají, my zaplatíme hotově a oni si pak buď nechají peníze pro vlastní účely na mezinárodním peněžním trhu, nebo si v jiných zemích koupí to, co potřebují. Obyčejně jde o zboží, jaké by si mohli koupit i u nás, ale jinde je dostanou třeba o půl procenta levněji. Důvod, proč se tomu říká obchod, tkví v tom, že teoreticky vyměníš něco svého za něco, co má někdo jiný – jako když si kluci ve škole vyměňují angličáky – ale oni tahle pravidla nedodržují. Zároveň nabízejí některé výrobky za dumpingové ceny, jen aby dostali dolary, takže prodávají něco levněji u nás, než za kolik to kupují jejich občané doma. To je samo o sobě porušení několika federálních zákonů. Ale co," pokrčil Winston rameny, „jde o přístup, na němž trváme spíše selektivně, ale přesto je to jisté pravidlo a je někde zapsáno. K tomu přidej i ten zákon, který jsme prosadili před pár lety kvůli chování Japonců…"

„Pamatuju, Georgi. Po jeho schválení vypukla válka, při níž zemřelo několik lidí," podotkl prezident suše. A snad nejhorší na tom bylo, že se tak odstartoval celý proces, který vynesl Ryana až do funkce prezidenta.

Ministr přikývl. „Správně, ale jednou je to zákon, vůbec ne jenom nějaké pravidlo, které by se vztahovalo výhradně na Japonce. Jacku, pokud uplatníme vůči Číně stejné obchodní postupy, jaké oni uplatňují vůči nám, tak jim způsobíme výraznou trhlinu v zahraničním obchodu. Je to zlé? Ne, rozhodně ne vzhledem k obchodní nevyváženosti, která v obchodě s nimi panuje teď. Víš, Jacku, jestli začnou vyrábět auta a nesleví z kurzu, kterým se řídí v případě všech ostatních položek, tak se náš obchodní deficit pořádně prohloubí. Otevřeně ti říkám, že už mě nebaví přispívat na jejich hospodářský růst, v němž oni pak pokračuji s využitím investic z Japonska a Evropy. Jestli chtějí obchodovat se Spojenými státy, fajn, ale ať je to obchod podle pravidel. Obstojíme v každé opravdu férově vedené obchodní válce s jakoukoli zemí, protože američtí dělníci dokáží vyrábět stejně kvalitní výrobky jako kterákoli jiná země, možná dokonce lepší než většina z nich. Ale jestli jim dovolíme, aby nás podváděli, budeme sami podvedeni, Jacku, a to mě v tomhle oboru netěší o nic víc než u karetního stolu. Přičemž tady, kamaráde, je v sázce mnohem víc."

„Rozumím, Georgi. Ale přiložit jim pistoli ke spánku taky nejde, ne? Tenhle přístup nelze uplatnit vůči státu, tím míň vůči velmoci, k tomu už je zapotřebí hodně solidní důvod. Naše ekonomika si teď vede poměrně dobře, ne? Trochu velkodušnosti si snad dovolit můžeme."

„Možná, Jacku. Já jsem měl na mysli jen menší přátelskou pobídku z naší strany, ne zrovna namířenou pistoli. Tu máme za opaskem pořád – velká zbraň ti zaručí status velmi spřáteleného státu, to oni vědí a my víme, že to vědí. Zákon o úpravě obchodních vztahů můžeme vytáhnout proti jakékoli zemi a začínám mít pocit, že podstata toho zákona je velmi rozumná. Proti spoustě zemí nám už pomohl, ale na ČLR jsme ho ještě nikdy neuplatnili. Jakto?"

Prezident velmi nerad pokrčil rameny. „Protože jsem k tomu ještě neměl příležitost a přede mnou se všichni v tomhle městě spíš snažili Číňanům podlézat."

„Což křiví páteř, pane prezidente."

„Ano," přikývl Jack. „Promluv si tedy se Scottem Adlerem. Všichni velvyslanci pracují pro něj."

„Koho máme v Pekingu?"

„Carla Hitche. Je to bývalý vysoký důstojník rozvědky, zřejmě velmi dobrý, a svou funkci dostal před odchodem do důchodu."

„Odměna za dlouhá léta, kdy jen pomáhal druhým do kabátu, co?"

Ryan přikývl. „Nejspíš. Jistě ti to ale nepovím. Ministerstvo zahraničí nebyl můj obor." CIA mi bohatě stačila, nedodal.

Tahle kancelář se Bartu Mancusovi líbila mnohem víc. Nárameníky na jeho uniformě teď díky čtyřem hvězdičkám o něco ztěžkly, než když jako COMSUBPAC – velitel ponorkového loďstva Pacifické flotily – měl jen dvě. To je už minulost. Jeho bývalý šéf, admirál Dave Seaton, povýšil do funkce náčelníka námořních operací a prezident (nebo někdo z jeho okolí) pak rozhodl, že Mancuso je tím pravým, kdo by se měl stát novým vrchním velitelem pacifické flotily, CINCPAC. Teď tedy pracoval ve stejné kanceláři, v níž kdysi seděl Chester Nimitz a jiní dobří – a vynikající – námořní důstojníci. Od začátků na akademii v Annapolis urazil pořádný kus cesty, předešlá léta mu připadala ještě vzdálenější; tím spíš, že měl za sebou jen jeden pobyt na moři ve funkci velitele, a to na palubě ponorky USS *Dallas*. Ale právě tento výjezd byl velmi významný, splnili během něj dva úkoly, o nichž dosud nesměl nikomu říct ani slovo. Skutečnost, že se současným prezidentem pluli jednou a ještě velmi krátce na stejné lodi, jeho kariéře zjevně spíše pomohla.

Jeho nové postavení mu přineslo nádherný služební dům, početný tým námořníků a lidí, kteří se starali o něj a jeho ženu – syny už měl na univerzitě –, obligátní řidiče, služební auta, a teď dokonce ozbrojené tělesné strážce, protože i zde se našli lidé, kterým leželi admirálové pěkně v žaludku. Mancuso jako vrchní velitel skupiny vojsk přímo podléhal ministru obrany Anthonymu Bretanovi, jehož přímým nadřízeným byl

prezident Ryan. Získal tak spoustu výhod. Měl teď přímý přístup ke všem možným výzvědným informacím včetně těch nejtajnějších – odkud ona informace pochází a jak se k ní vojsko dostalo –, protože jako faktický vládce nad čtvrtinou světa to všechno musel vědět, aby mohl pořádně radit ministrovi obrany, a ten zase přednese prezidentovi názory, úmysly a přání vrchního velitele skupiny vojsk.

Pacifická flotila, pomyslel si Mancuso po první ranní informační schůzce, se zdá být v pořádku. Pokaždé to tak samozřejmě nebylo, například nedávno, když se zapojil do poměrně významného konfliktu – slovo válka se v civilizovaných projevech objevovalo velice zřídka – s Japonskem, přišel tehdy o dvě jaderné ponorky, a to kvůli lsti a podlosti, tím si byl Mancuso jist, ačkoli poněkud objektivnější pozorovatel by taktiku, již použil nepřítel, označil spíše jako moudrou a účinnou.

O činnosti ponorkového loďstva dostával informace i nadále, ale teď se dozvídal ještě o svých letadlových lodích, torpédoborcích, křižnících a zásobovacích lodích, nadto dostával informace o námořní pěchotě a o prostředcích pozemního vojska a letectva, které spadaly také pod jeho velení. Z toho vyplývalo, že ranní brífink trval tři šálky kávy a na jeho konci spěchal na soukromou toaletu, jen pár metrů od svého stolu. Jeho koordinátor výzvědných informací byl ve skutečnosti vysokým důstojníkem pozemního vojska, který zde sloužil v rámci „kolečka“ a vedl si upřímně řečeno velmi dobře. Tento brigádní generál jménem Mike Lahr vyučoval politické vědy ve West Pointu, ale měl i další funkce. Nutnost brát ohled i na politickou stránku věci představovala v Mancusově kariéře neznámý obrat, ale to s sebou velení větší skupině prostě neslo.

CINCPAC si své „kolečko“ odsloužil také, teoreticky se tedy seznámil se schopnostmi a využitím dalších ozbrojených složek své země, ale veškeré sebevědomí, které v této otázce získal, se vytrácelo vždy, když stál před úkolem využít jejich dovednosti v akci. Mezi svými podřízenými měl samozřejmě schopné velitele těchto složek, ale jeho úkolem bylo zvládnout víc než jen pokládat otázky, a to pro Mancusa znamenalo nutnost vyjít ven a prohlédnout si i praktickou stránku věci, protože mladíci z jeho skupiny by prolili krev, kdyby neodvedl svou práci dobře a praxi podcenil.

Skupinu tvořili pracovníci Atlantic Richfield Company, British Petroleum a největší ruské průzkumné skupiny. Rusové měli nejvíce zkušeností, ale nejméně odborných znalostí a používali nejprimitivnější postupy. To ovšem neznamenalo, že by ruští prospektoři byli hlupáci. To zdaleka ne. Dva z nich byli nadaní geologové s teoretickými poznatky, jimiž udivovali své americké a britské kolegy. Ještě lepší však bylo, že výhody nejnovějšího průzkumného vybavení pochopili skoro stejně rychle jako ti, kdo je vynalezli.

Vědělo se již poměrně dlouho, že tato část Sibiře je geologickým dvojčetem části Aljašky a severní Kanady, kde došlo k objevení a těžbě obrovských ropných polí. Nejtěžším úkolem však bylo, jak dostat na místo potřebné vybavení, a zjistit, zda nejde o příbuznost pouze na první pohled.

Právě tento přesun se stal menší noční můrou. Z vladivostockého přístavu na jihovýchodní Sibiř přepravily veškerý náklad vlaky, načež obrovské nákladní vozy – příliš těžké, aby je sem mohla dopravit letadla – strávily celý měsíc cestou po pevnině, na sever od Magdagači přes Aim a Usť–Maja, a nakonec se daly do práce východně od Kazačie.

To, co skupina objevila, ale všechny ohromilo. Od Kazačie na řece Janě až po Kolymskou na řece Kolymě se rozprostíralo naleziště ropy, které by zahanbilo i Perský záliv. Nákladní auta a vozy s počítačovým vybavením ke zkoumání seizmické aktivity odhalily řady dokonalých podzemních prostor překypujících zásobami, některé z nich ležely jen šedesát metrů pod zemí, pouhých deset hloubkových metrů od permafrostu; překonat tuto překážku bude podobně složité jako rozkrojit svatební dort popravčím mečem. Rozsah pole nelze určit bez vyvrtání zkušebních jam – asi tak stovky, pomyslel si vrchní americký inženýr –, ale nikdo z členů expedice za celou svou kariéru tak slibné či rozlehlé přírodní naleziště ropy neviděl. Náklady na těžbu však budou obrovské. Na celé planetě s výjimkou Antarktidy nebylo místo s méně přitažlivým klimatem. Dostat těžební zařízení až sem nepochybně zabere léta dílčích investic, výstavbu letišť, nejspíš i přístavů pro nákladní lodě, jež jediné mohou převážet takhle těžké zboží – a to ještě během několika málo letních měsíců –, pak postavit ropovod, s jehož pomocí se ropa dostane na trh. Nejspíš přes Vladivostok, domnívali se Američané. Rusové by to mohli prodávat právě odsud a supertankery, přesněji zvané VLCC nebo ULCC – velmi velké respektive ultra velké námořní dopravní lodě –, ji pak odvezou na druhý břeh Tichého oceánu, možná do Japonska, možná do Ameriky nebo jinam, kde ropu potřebují, což je prakticky všude. Cíloví uživatelé sem přinesou tvrdou měnu. Potrvá však mnoho let, než se Rusku podaří vybudovat všechno potřebné, aby tuto ropu mohl využívat zdejší průmysl a občané, ale jak to tak bývá, peníze vydělané prodejem sibiřské surové ropy bude pak možno použít na nákup ropy v jiné oblasti a odtud ji poměrně snadno dopravit do ruských přístavů, v nichž již jsou vybudovány ropovody. Finanční rozdíl mezi ropou prodávanou a kupovanou bude oproti výstavbě nového ropovodu zcela zanedbatelný, taková

rozhodnutí bývají navíc většinou motivována spíše politickými než ekonomickými důvody.

Přesně v tutéž dobu jen o šest set mil, respektive devět set šedesát kilometrů dále se další tým geologů nacházel na východním okraji Sajánského horského hřebene. Příslušníci místních polokočovných kmenů, kteří se po staletí živili chovem sobů, přinesli jednomu vládnímu úředníkovi několik nažloutlých lesklých kamínků. Jen málo lidí na světě neví, co jsou tyhle kamínky zač, což platí přinejmenším posledních třicet století, takže z moskevské státní univerzity, jež byla dosud nejvlivnější vzdělávací institucí v zemi, okamžitě odcestoval průzkumný tým. Dorazil sem letadlem, protože vybavení těchto mužů bylo přece jen mnohem lehčí. Posledních několik stovek kilometrů jeli na koních, což byl pro výzkumný tým akademiků poměrně zajímavý anachronismus, jelikož jeho členové byli zvyklí jezdit spíše moskevským metrem.

První, na koho narazili, byl asi osmdesátiletý stařec, který zde žil od smrti své ženy, tedy už dvacet let, o samotě jen se svým stádem a puškou na vlky. Všechny vlády, jež se v jeho zemi vystřídaly, na něj zapomněly, vědělo o něm jen několik ovčáků v chudé vesnici ležící o třicet kilometrů dál na jih, jeho duševní stav odrážel stopy dlouhodobé izolace. Každý rok zastřelil tři nebo čtyři vlky a jejich kůže si schovával jako každý pastevec či lovec, i když trochu odlišně. Nejprve vlka stáhl a pak kůži zatíženou kameny položil na dno říčky nedaleko od své chaty.

V západní literatuře je celkem známý příběh o Jásonovi a Argonautech a jejich pouti za zlatým rounem. Teprve nedávno se zjistilo, že legenda o původu hledaného pokladu je poměrně pravdivá: obyvatelé Malé Asie ukládali ovčí kůže do potoků, a chytali tak zlatý prach, který tudy plul z nalezišť položených výše proti proudu, a světlá vlna se přitom měnila v cosi takřka magického.

Zde se situace ani v nejmenším nelišila. Vlčí kůže, jež geologové našli zavěšené uvnitř starcovy chatrče, vypadaly na první pohled jako sochy renesančních mistrů, nebo dokonce umělců ve službách nějakého faraóna, jak stejnoměrně byly potaženy zlatem. Teprve poté průzkumníci zjistili, že každá kůže váží dobrých šedesát kilogramů, a v chatrči jich našli čtyřiatřicet! Když s mužem usedli u nezbytné lahve vodky, dozvěděli se, že se jmenuje Pavel Petrovič Gogol, že ve Velké vlastenecké válce bojoval jako ostřelovač proti fašistům a za své činy získal dvakrát titul Hrdina Sovětského svazu, a to po bitvách u Kyjeva a Varšavy. Vděčný stát mu pak povolil vrátit se do rodného kraje – ukázalo se, že jeho předkové byli ruští podnikatelé, kteří přišli na Sibiř na začátku devatenáctého století – a zde žil zcela zapomenut byrokraty, protože ti se nikdy moc nestarali, odkud pochází sobí maso, jímž se místní obyvatelé živí, ani kdo si asi nechává proměňovat důchodové poukázky za munici do staré závěrové pušky. Pavel Petrovič znal hodnotu zlata, které našel, ale nikdy z něj nic neutratil, jelikož mu život samotáře poměrně vyhovoval. Ukázalo se, že naleziště zlata pár kilometrů proti proudu, v místech, kde se vlci naposledy vykoupali – při této poznámce se Pavlu Petroviči řádně zablýsklo v oku a přihnul si vodky – je velmi bohaté, možná stejně bohaté jako cíl jihoafrické zlaté horečky z poloviny devatenáctého století, jenž se stal nejbohatším zlatým dolem na světě. Místní zlato nebylo objeveno z několika důvodů, zejména však kvůli nepříznivému sibiřskému počasí, které jednak neumožňovalo delší průzkumný pobyt, jednak zamykalo zdejší potoky několikrát do roka velmi silnou vrstvou ledu, takže zlatého prášku v řečištích si nikdy nikdo nevšiml.

Týmy zkoumající ropu i kameny dorazily do cíle se satelitními telefony, aby mohly svůj nález co nejrychleji ohlásit. To také splnily, shodou okolností ve stejný den.

Iridiový družicový komunikační systém, který jejich členové použili, představoval výrazný průlom v oblasti celosvětových komunikací. S pomocí toho přenosného přístroje se mohl člověk spojit s nízko letícími komunikačními družicemi, které tyto signály odeslaly rychlostí světla (tedy takřka okamžitě, byť ne doslova) na běžné komunikační družice a odtud zpátky na zem, kde se stejně nacházelo nejvíce lidí.

Iridiový systém měl celosvětovou komunikaci urychlit. Nepočítalo se však s tím, že bude bezpečný. To se samozřejmě dalo zařídit, ale v takovém případě by všichni jednotliví uživatelé museli provést bezpečnostní opatření i u svých přístrojů. Teoreticky bylo možné dostat v obchodní síti 128bitové šifrovací systémy, s jejichž rozluštěním měly obrovské problémy i nejrozvinutější státy a jejich zpravodajské služby… tak to aspoň tvrdili prodavači. Obdivuhodné ovšem bylo, jak málo lidí na to dbalo. Jejich liknavost výrazně usnadnila práci zaměstnancům Agentury pro národní bezpečnost – NSA – mezi Baltimorem a Washingtonem ve Fort Meade ve státě Maryland. Zde měli počítačový systém zvaný ECHELON, jenž měl za úkol odposlouchávat veškeré hovory v éteru a všímat si určitých kódových slov. Většinu těchto slov tvořila podstatná jména s možným vztahem k otázkám národní bezpečnosti, ale od konce studené války se NSA a další úřady soustředily spíše na ekonomická témata, takže mezi novými slovy se nacházely termíny jako „ropa“, „naleziště“, „surový“, „důl“, „zlato“ a další, a to v osmatřiceti jazycích. Když takové slovo udeřilo echelon do jeho elektronického ucha, následující rozhovor se nahrál na elektronické médium a pak byl přepsán, v případě nutnosti i přeložen; vše obstarával počítač. Ani zdaleka se nejednalo o dokonalý systém, s nuancemi jednotlivých jazyků se zatím počítačové programy poprat nedokázaly – k tomu se ještě připojil zlozvyk některých lidí mumlat do telefonu –, ale místo, kde se objevila chyba, prověřil zkušený jazykovědec,

jakých v Agentuře pro národní bezpečnost pracovalo mnoho.

Souběžná hlášení o nálezech ropy a zlata byla zachycena v rozmezí pouhých pěti hodin a rychle putovala na vyšší místa, až získala označení prioritní zprávy v rámci Zvláštního zpravodajského hodnocení se zkratkou SNIE, které si měl prezident přečíst hned po snídani; doručoval mu ho jeho poradce pro otázky národní bezpečnosti Benjamin Goodley. Informace však ještě dříve zkontroluje skupina z vědeckotechnické správy CIA za přispění odborníků placených Ropným institutem ve Washingtonu, jehož někteří zaměstnanci jsou již dlouhá léta ve velmi úzkém kontaktu s různými vládními úřady. Předběžný odhad – pečlivě ohlášený a za *předběžný* také vydávaný, aby se nikdo nedostal do potíží, kdyby se jednoho dne ukázalo, že se jedná o mylný odhad – obsahoval několik velmi pečlivě vybraných superlativů.

„Hergot," utrousil prezident v 8.10 washingtonského času. „Tak, Bene, jaký význam to má opravdu?"

„Vy nevěříte našim technikům?" zeptal se poradce pro otázky národní bezpečnosti. „Bene, celou tu dobu, co jsem pracoval naproti přes řeku, jsem je nepřistihl, že by se spletli v něčem tak závažném, ale pořád všechno vyhodnocují!" Ryan se na chvíli odmlčel. „Jenže, páni, jestli tohle jsou minimální hodnoty, pak jsem hodně zvědav, jaká bude skutečnost."

„Pane prezidente" – Goodley netvořil součást Ryanova nejbližšího okruhu – „jde tu o miliardy, nikdo neví kolik přesně, ale řekněme minimálně dvě stě miliard dolarů zisku v příštích pěti až sedmi letech. To je čistý zisk."

„A maximální zisk?"

Goodley se zaklonil a nadechl se. „Musel jsem se sám podívat. Bilion je tisíc miliard. Takže něco přes tohle číslo. Je to bohapustá spekulace, ale hoši z Ropného institutu, co pracují pro CIA, prý celou dobu, co informaci ověřovali, vykřikovali jenom ‚Sakra práce'!"

„Takže pro Rusy dobrá zpráva," řekl Jack a listoval zprávou.

„To jistě, pane."

„Už bylo načase," přemýšlel prezident nahlas. „Zanes kopii tohohle Georgi Winstonovi. Chci vědět, co by to podle něj mohlo znamenat pro naše přátele v Moskvě."

„Chystal jsem se zavolat ještě některým lidem z Atlantic Richfield. Jejich lidi byli na té expedici. Tuším, že se budou dělit o výnosy. Jejich prezidentem je člověk jménem Sam Sherman. Znáte ho?"

Ryan zavrtěl hlavou. „To jméno jsem slyšel, ale zatím jsme se nesetkali. Myslíš, že bych to měl napravit?"

„Jestli chcete znát konkrétní údaje, nemůže to škodit."

Ryan přikývl. „Fajn, možná řeknu Ellen, ať to s ním zkusí domluvit." Ellen Sumterová, jeho osobní sekretářka, seděla o čtyři metry dál za vyřezávanými dveřmi vpravo. „A co dál?"

„Pořád se ze všech sil snaží najít člověka, který vyhodil do povětří toho pasáka. Ale zatím o tom nic nemáme."

„A co takhle něco o tom, co se děje ve světě?"

„Mohlo by být hůř, pane," řekl Goodley svému šéfovi.

„To je fakt." Ryan hodil papíry s ranními informacemi na stůl. „A dál?"

Goodley zavrtěl hlavou. „To je dneska ráno všechno, pane prezidente." Ryan se usmál.

Řinčení zbraněmi

Nezáleží na tom, ve kterém městě zrovna jste, říkal si Mike Reilly. Policie pracuje všude stejně. Promluvíte si s možnými svědky, s lidmi, jichž se zločin týkal, s obětí. Tentokrát však s obětí nepromluví. Griša Avsejenko už nepromluví. Patolog, který dostal tento případ na starost, říkal, že takovou spoušť neviděl od dob, kdy sloužil v Afghánistánu. To se však dalo čekat. Pancéřová pěst má proniknout pancéřem obrněných vozidel i silnými zdmi bunkrů, což je mnohem náročnější než likvidace osobního vozu, byť tak drahého, jaký se zastavil na náměstí Dzeržinského. To znamenalo, že tělesné ostatky nebylo snadné identifikovat. Ukázalo se, že polovina čelisti obsahuje dostatečné množství opravovaných zubů, aby se dalo s velkou jistotou tvrdit, že se jednalo o Grigorije Filipoviče Avsejenka, což jistě potvrdí i rozbory vzorků DNA (krevní skupina rovněž odpovídala). Z jeho těla totiž nezbylo tolik, aby se podařilo ho identifikovat – obličejová část hlavy byla zcela zničena, stejně tak i levé předloktí, na němž prý měl tetování. Smrt nastala okamžitě, tvrdil patolog. Prozkoumané ostatky byly uloženy do plastové krabice a tu uzavřeli do dubové skříňky, již připravili k pozdější kremaci – moskevská milice ještě bude muset zjistit, zda žijí nějací Avsejenkovi příbuzní a jak by si přáli naložit s jeho ostatky. Poručík Provaljov se domníval, že kremace by byla nejvhodnější. Je to přece jen rychlý a čistý způsob, zároveň je snazší a méně nákladné najít místo pro malou krabici nebo urnu než pro rozměrnou rakev s nebožtíkem uvnitř.

Provaljov si vzal zprávu patologa od svého amerického kolegy. Nemyslel si, že by došlo k odhalení čehokoli důležitého, ale ze spolupráce s americkou FBI už pochopil, že je třeba všechno pečlivě prozkoumat, protože snažit se předpovědět, jak se vyšetřování vyvine, se nemusí vyplatit. Lidé, kteří páchají zločiny, jsou ve svém jednání natolik nevyzpytatelní, že jakékoli předpovědi jsou předem odsouzeny k neúspěchu.

A to ještě nebylo to nejtěžší. Zpráva z patologie, která se týkala řidiče, jim byla prakticky k ničemu. Jediná informace z ní, která se dala k něčemu využít, hovořila o krevní skupině a typu kůže (což by se dalo porovnat se záznamy o základní vojenské službě, pokud se je podaří najít), protože zbytek těla byl tak poškozen, že nezbyl jediný charakteristický rys; řidičovy doklady přitom přečkaly nehodu zcela nedotčeny, jelikož je měl schované v náprsní tašce, takže milice už zřejmě věděla, o koho šlo. Totéž platilo i o ženě ve voze, jejíž kabelka položená na sedadle vpravo od ní se zachovala prakticky nepoškozená, a to včetně jejích dokladů… což se o jejím obličeji a horní polovině těla rozhodně říct nedalo. Reilly si prohlížel fotografie dalších obětí – pokud ovšem jednotlivé části patřily právě jim, pomyslel si. Řidič nevypadal nijak výjimečně, možná byl jen v trochu lepší kondici, než je zdejší průměr. Žena, další z Rasputinových velmi drahých šlapek, jejíž fotografii našli v jedné policejní složce, byla velmi pohledná, hodná filmového plátna a rozhodně dost pohledná na prostor v *Playboy*. Ovšem pouze byla.

„Tak, Miško, ty už máš za sebou tolik podobných zločinů, že už tě to ani nedojímá?“ zeptal se Provaljov.

„Upřímně?“ zeptal se Reilly a zavrtěl hlavou. „Ne. Vraždy nejsou v naší kompetenci kromě těch, k nimž dojde na federálním území – v indiánských rezervacích nebo na vojenských základnách. Ale dělal jsem pár únosů a na ty si člověk nezvykne nikdy.“ Hlavně proto, nedodal Reilly, že za únos provedený za účelem získání peněz je v Americe trest smrti. Děti se dnes unášejí kvůli sexuálnímu zneužívání, většinou jsou zabity do pěti hodin, často ještě dříve, než se FBI zmůže na první reakci na žádost o pomoc ze strany místní policie. Ze všech případů, na kterých Mike Reilly pracoval, byly tyhle zdaleka nejhorší, po nich jste museli zajít do nejbližšího baru v budově FBI – v každém oddělení fungoval bar –, zpít se do němoty a beze slov sedět s podobně zasmušilými a tichými kolegy, jen s občasným přísahaním, že toho hajzla dostanete, ať se děje co se děje. Pachatele se pak podařilo zadržet, obvinit a odsoudit a šťastnější z nich dostali trest smrti. Ti, kteří byli odsouzeni ve státech, kde trest smrti neexistuje, putovali po procesu do běžných vězení, kde zjistili, co pachatelé ozbrojených přepadení soudí o zneužívání dětí. „Ale tuším, co myslíš, Olegu Grigorijeviči. Obyčejným lidem něco takového nevysvětlíš.“ Nejhorší věcí na místě zločinu nebo fotografii z pitvy byla jejich neskutečně pochmurná atmosféra, skutečnost, že oběť byla zbavena nejen života, ale i veškeré důstojnosti. A tyhle fotky byly zvláště hrozné. Všechna krása, jíž se tato Máňa Ivanovna Sablinová mohla kdy pyšnit, žila už teď jen ve vzpomínkách, a to jen těch mužů, kteří si za přístup k jejímu tělu zaplatili. *Kdo asi oplakává děvku*? přemýšlel Reilly. Pasáci těžko, ti se bez mrknutí oka přesunou k další. Její kolegyně z obchodu s tělem a touhou sotva, a jestli po sobě zanechala rodinu, ta si ji bude pamatovat ne jako dítě, které se vydalo špatnou cestou, ale jako milou osobu, jež se nechala svést a předstírala vášeň, necítila však víc než

zkušený lékař, který pak prohlížel její orgány na ocelovém stole městské márnice. *Jsou snad všechny prostitutky patoložkami sexu*? pomyslel si Reilly. Zločin bez obětí, říkají tomu někteří. Reilly si přál, aby si takoví lidé prohlédli tyto fotografie a přesvědčili se, nakolik „bez oběti" prodávaly tyto ženy svá těla.

„Ještě něco, Olegu?" zeptal se Reilly.

„Pořád vyslýcháme lidi, kteří mohli o zemřelých něco vědět." Provaljov pokrčil rameny.

„Naštval špatné lidi," řekl donašeč a pokrčil rameny, čímž chtěl naznačit, jak absurdně jasná je odpověď na tuto otázku. Proč by jinak člověk Avsejenkova formátu zemřel tak okázale?

„A co je to za lidi?" zeptal se milicionář. Neočekával smysluplnou odpověď, ale musel se zeptat, protože jinak by se odpovědi nedočkal.

„Kamarádi ze státní bezpečnosti," řekl donašeč.

„Opravdu?"

„Kdo jiný by ho takhle zabil? Být to jedna z jeho holek, použije nůž. Protivník z ulice by na něj vzal pistoli nebo větší nůž, ale pancéřovka… uznejte sám, kde se dá něco takového sehnat?"

Samozřejmě nebyl první, kdo přišel s tímhle názorem, ačkoli místní policie musela přece jen připustit, že ze skladišť Rudé armády se mohly tak či onak ztratit všechny druhy zbraní, těžké i lehké, a po chvíli se objevit na černém trhu se zbraněmi.

„A máte pro nás nějaká jména?" zeptal se seržant.

„Jména ne, ale obličej. Je vysoký a svalnatý jako voják, má nazrzlé vlasy, snedou pleť, pár pih a zelené oči." Donašeč se odmlčel. „Jeho přátelé mu říkají *chlapec* protože vypadá mladě. Kdysi dělal pro státní bezpečnost, ale ně jako špion nebo lovec špionů. Měl tam trochu jinou funkci, ale nevím jakou přesně."

Seržant si začal dělat pečlivější poznámky, tužkou psané linky byly na žlutém papíře čitelnější a silnější.

„A tenhle člověk měl na Avsejenka vztek?"

„Tak jsem to slyšel."

„A co může být důvodem toho vzteku?"

„Nevím, ale Grigorij Filipovič uměl urážet lidi. Se ženami to samozřejmě uměl. I na to měl skvělý talent, ale u mužů nikdy moc nepochodil. Spousta z nich ho považovala za *žopnika*, ale tím on samozřejmě nebyl. Každou noc měl jinou ženu, žádná z nich nebyla ošklivá, ale z nějakého důvodu neuměl jednat s muži, ani s těmi ze státní bezpečnosti, kde, jak říkal, kdysi fungoval jako velmi vážený prostředek."

„To je fakt," podotkl opět znuděný seržant. Jestli si zločinci v něčem libovali, pak nepochybně ve chvástání. Slyšel takové řeči už nejméně tisíckrát.

„Aby ne. Grigorij Filipovič prý dodával milenky všem možným cizincům včetně několika ministrů a oni na oplátku dodali cenné informace Rusku. Tomu věřím," vyslovil donášeč znovu svůj názor. „Za týden s jedním z jeho andělů bych prozradil cokoli."

Kdo ne? pomyslel si milicionář a zívl. „Takže *jak* naštval Avsejenko tak mocné muže?" zeptal se znovu.

„Už jsem vám řekl, že nevím. Promluvte si s *chlapcem* on to možná ví."

„Říká se, že Grigorij se chtěl dát na obchod s drogami," řekl policista pak ve snaze hodit háček s návnadou trochu jinam a čekal, jaká ryba propluje klidnými vodami tentokrát.

Donašeč přikývl. „Máte pravdu. Říkalo se to. Ale nikdy jsem nenarazil na nějaký důkaz."

„A kdo se k němu mohl dostat?"

Další pokrčení rameny. „To nevím. Možná některá z jeho dívek. Nepochopil jsem, jak si představoval distribuci toho, co doveze. Logickým, ale nebezpečným řešením by bylo použít dívky – ohrozil by je i sebe, protože šlapky by při představě cesty do pracovního tábora na nějakou loajalitu rychle zapomněly. Takže kdo asi zbývá?" nadhodil donašeč. „Musel by vybudovat úplně novou organizaci, a i to s sebou neslo rizika, že? Takže ano, myslím, že se chystal dovážet drogy, prodávat je a vydělat kupu peněz, ale Grigorij nebyl z těch, kdo by chtěli skončit za mřížemi, takže o tom asi jenom mluvil, a ještě ne moc. Pochybuju, že se už rozhodl napevno. Před svým koncem těžko stihl vůbec něco dovézt."

„A co rivalové se stejným nápadem?" zeptal se policista pak.

„Existují lidé, kteří vám seženou kokain a jiné drogy, to ale jistě víte."

Policista zvedl oči. Ve skutečnosti tak jisté informace neměl. Něco sice zaslechl, ale zatím od žádného z donašečů, kterému důvěřoval (aspoň do té míry, do jaké policisté ve všech městech *jakémukoli* donašečovi důvěřují). Na moskevských ulicích se jako vždy něco povídalo, ale on spolu s většinou moskevských policistů očekávali, že nejprve se to objeví v černomořském přístavu Oděsa, ve městě, kde měl zločinecký ruch své kořeny již od carských dob a kde se dnes, po znovunastolení volného obchodu se zbytkem světa,

objevovaly snahy zavést v Rusku všechny dosud nezavedené nezákonné aktivity. Pokud se v Moskvě obchoduje s drogami, jde o trh tak malý a nezavedený, že na něj ještě nenarazil. Uložil si za úkol kontaktovat v této věci Oděsu a zjistit, zda se něco neděje tam.

„A o jaké lidi asi tak jde?“ zeptal se seržant. Pokud se v Moskvě rozrůstá síť dealerů, neuškodí něco o ní zjistit.

Nomuriho práce pro Nippon Electric Company spočívala v prodeji velmi výkonných počítačů a periferií. To pro něj znamenalo, že jeho hlavním zákazníkem se stala vláda Čínské lidové republiky, jejíž vysocí představitelé museli mít všechno nejnovější a nejlepší, od aut po milenky, což jim vláda proplácela z toho, co vybrala od občanů, jež její úředníci zastupovali a chránili podle svého nejlepšího svědomí. Jako v mnoha případech mohla ČLR zakoupit americké výrobky, ale tentokrát se rozhodla pro nákup nepatrně levnějších (a méně výkonných) počítačů z Japonska; stejně tak zvolila zakoupit letouny od evropského výrobce, nikoli americké Boeingy – stejnou hru hráli Číňané už delší dobu, jejím smyslem mělo být potrestání Američanů. Spojené státy proti tomu krátce protestovaly, ale rychle na to zapomněly, což Amerika na rozdíl od Číny, která nikdy nezapomněla na nic, uměla.

Když prezident Ryan oznámil oficiální diplomatické uznání vlády Tchaj–wanu, otřásly se mocenské kuloáry v Pekingu jako skála v epicentru silného zemětřesení. Nomuri zde byl příliš krátce, takže nezaznamenal chladný vztek, který tento krok vyvolal, ale následné otřesy byly samy o sobě poměrně zásadní a jejich ozvěny slýchal celou dobu od svého příletu do Pekingu. Otázky, na něž měl občas odpovídat, byly leckdy tak přímé a vtíravé, že měl podezření, zda nedošlo k odhalení jeho skutečné identity a zda ti, kdo ty otázky pokládají, nevědí, že je vysokým důstojníkem CIA tajně pobývajícím v hlavním městě Čínské lidové republiky zcela bez diplomatického krytí. Ale to se nestalo. Ve všech takových případech se jednalo o dozvuky obyčejného politického vzteku. Čínská vláda se paradoxně sama snažila od tohoto vzteku oprostit, protože i ona musela se Spojenými státy americkými obchodovat, protože šlo teď o nejvýznamnějšího obchodního partnera, zdroj obrovských finančních částek, které zdejší vláda potřebovala, aby mohla konat kroky, jejichž podstatu sem Nomuri přijel zjistit. Proto teď stál před kanceláří jednoho z vysokých představitelů této země.

„Dobrý den,“ řekl, uklonil se a usmál se na sekretářku. Pracovala pro ministra jménem Fang Gan, jenž měl kancelář kousek odsud. Přes své nepříliš významné postavení byla velmi dobře oblečena, uvážíme–li, že v Číně se móda omezovala na barvu knoflíků na košili Maova střihu, jež tvořila jakousi uniformu civilních vládních zaměstnanců i součást šedozelených vlněných uniforem vojáků Lidové osvobozenecké armády.

„Dobrý den,“ odpověděla mladá žena. „Vy jste Nomuri?“

„Ano, a vy jste…?“

„Lian Ming,“ odpověděla sekretářka.

Zajímavé jméno, pomyslel si Chester. „Lian“ znamená v pekingské čínštině „krásná vrba“. Jako většina Číňanek ani ona nebyla příliš vysoká, měla téměř čtvercový obličej a tmavé oči. Celkový dojem rušil jen její účes, který připomínal stinné stránky života v Americe padesátých let, ale spíš v chudinských čtvrtích. Měla čistě čínský obličej, který si v této tradicemi svázané zemi jistě získal mnoho obdivovatelů. Ale z jejích očí vyzařovala inteligence a vzdělání.

„Jste tu kvůli počítačům a tiskárnám,“ řekla neutrálně, neboť její šéf už jí nepochybně vštípil pocit nezastupitelnosti.

„Ano. Myslím, že naše nová tiskárna vás doslova nadchne.“

„A proč myslíte?“ zeptala se Ming.

„Umíte anglicky, že?“ zeptal se Nomuri anglicky.

„Jistě,“ odpověděla Ming týmž jazykem.

„Pak vám to snadno vysvětlím. Když přepíšete pekingskou čínštinu do angličtiny, pak se pravopis… zkrátka ta tiskárna automaticky vytiskne znaky pekingské čínštiny. Vypadá to takhle,“ řekl a vytáhl z desek list papíru a podal ho sekretářce. „Rovněž pracujeme na laserové tiskárně, která bude dosahovat ještě lepších výsledků.“

„Aha,“ přikývla sekretářka. Kvalita znaků byla perfektní, takřka odpovídala výsledku toho obrovského psacího stroje, které musely sekretářky používat pro oficiální dokumenty – nebo je nechat ručně vysázet a pak je rozmnožit na kopírkách, převážně značky Canon, tedy rovněž japonské výroby. Celý proces byl časově náročný, únavný a všechny sekretářky ho nenáviděly. „A co odlišné koncovky?“

Dobrá otázka, pomyslel si Nomuri. Čínština byla na koncovkách zcela závislá. Způsob, jakým bylo slovo vysloveno, určoval jeho význam a odlišoval ho od čtyř různých možností, zároveň šlo o určující faktor pro přepis.

„Objevují se ty znaky v této podobě i na obrazovce?“ zeptala se sekretářka.

„Ano, stačí jedno kliknutí myší,“ ujistil ji Nomuri. „Může ovšem dojít k poruše softwaru a pak musíte přemýšlet v obou jazycích najednou,“ varoval ji s úsměvem.

Ming se zasmála. „Tady to ani jinak neděláme.“

Její zuby by si zasloužily péči schopného zubaře, pomyslel si Nomuri, ale těch byl v Pekingu nedostatek stejně jako dalších buržoazních lékařských specialistů, například plastických chirurgů. Ale podařilo se mu ji rozesmát a to nebylo málo.

„Chcete, abych vám ukázal tyto nové vlastnosti?“ zeptal se důstojník CIA.

„Jistě, proč ne?“ Vypadala, jako by ji trochu zklamalo, že to nedokáže předvést hned tady a teď.

„Výborně, ale potřebuji povolení, abych mohl přinést do budovy potřebné vybavení. Kvůli zdejší ostraze, rozumíte.“

Zdálo se mu, že se zatvářila ve smyslu *Jak jsem na to mohla zapomenout*? a mrkla, jako by si v duchu nadávala. Chtěl ji vtáhnout do rozhovoru co nejvíce a to se mu zatím dařilo.

„Můžete to udělat sama, nebo musíte požádat někoho z vašich nadřízených?“ Nejslabším místem každého komunistického byrokrata je víra v nepostradatelnost jeho vlastního úřadu.

Sebevědomě se usmála: „Ale jistě, sama vám to povolení napíšu.“

Nomuri se též usmál: „Skvěle. Můžu přijít třeba v deset ráno.“

„Dobře, hlavní vchod. Budete očekáván.“

„Děkuji, soudružko Ming,“ řekl Nomuri s co nejzdvořilejší (krátkou) úklonou směrem k mladé sekretářce – jež je možná i milenkou soudruha ministra, pomyslel si. Je jistě velmi schopná, a on si bude muset dát pozor kvůli sobě, ale též kvůli ní, honilo se mu hlavou, zatímco čekal na výtah. Proto ho v Langley platí tak dobře, plus ještě ten špičkový plat z NEC. Bez nich by tady nepřežil. Pro Číňany samotné tu bylo dost draho. Pro cizince byla situace ještě horší, protože všechno pro cizince bylo – muselo být – speciální. Byty byly speciální – a téměř jistě odposlouchávané. Jídlo, které kupoval ve zvláštním obchodě, stálo šílené peníze – a Nomuri se tomu nevzpíral, protože šlo o potraviny zcela jistě i zdravější.

Čína připadala Nomurimu jako taková země na devět metrů. Všechno vypadalo nádherně, dokonce úžasně, dokud jste se nepřiblížili na méně než devět metrů. Pak jste si všimli, že jednotlivé součásti do sebe moc nezapadají. Zjistil, že především nastoupit do výtahu může být velmi nesnadné. Ve svém západním oblečení (Číňané považovali Japonsko za západní zemi, což připadalo spoustě lidí v Japonsku i na Západě poměrně legrační) získal ihned nálepku awai – cizího ďábla – ještě dříve, než lidé zaznamenali jeho obličej. A když došlo i k tomu, výrazy ostatních se změnily, občas v čirou zvědavost, jindy v neskrývané nepřátelství, protože Číňané nejsou jako Japonci; neprošli tak důrazným výcvikem, jak skrývat své pocity, nebo jim to bylo úplně jedno, pomyslel si důstojník CIA, ve tváři však zachovával neutrální výraz hráče pokeru. To se naučil v Tokiu a vedl si celkem dobře, čímž se vysvětlovalo, proč získal to výhodné místo u NEC a proč ani ve svém druhém zaměstnání nikdy nepohořel.

Výtah jel celkem klidně, ale něco tu nehrálo. Možná za to znovu mohla skutečnost, že jednotlivé díly do sebe zkrátka nezapadaly. V Japonsku Nomuri tenhle pocit neměl. Japonci byli, přes všechny své nedostatky, velmi zdatnými techniky. Totéž jistě platí i o Tchaj–wanu, ale tam je jako v Japonsku kapitalistický systém, jenž náklonností, výhodami a příjemnými platy odměňuje výkonnost zaměstnanců, kteří odvedou dobrou práci. ČLR se stále učí, jak na to. Hodně vyváží, ale vyvážené zboží je buď velmi nenáročné na výrobu (třeba tenisky), nebo se vyrábí přísně podle plánů narýsovaných někde jinde a v Číně jen otrocky okopírovaných (třeba elektronické součástky). To se samozřejmé mění. Číňané jsou stejně inteligentní jako příslušníci jiných národů a ani komunismus je nedokázal udržet na kolenou moc dlouho. Průmyslnici, kteří se ale pokoušeli o inovace a začínali nabízet světu zcela nové výrobky, byli svou vládou bráni jako… no, v nejlepším případě jako výjimečně výkonní dělníci. To nemohlo povzbudit tyhle schopné muže, kteří pak nad skleničkami jistě přemýšleli, proč právě je, kteří přinášejí své zemi zisky, staví do role výjimečně výkonných dělníků lidé mnohem méně výkonní, kteří však sami sebe považují za pány této země a zdejší kultury. Nomuri vyšel ven k zaparkovanému vozu a přemýšlel, jak dlouho může takový stav trvat.

Takový politický a ekonomický přístup byl ve své podstatě schizofrenní. Průmyslníci se dříve nebo později zvednou a začnou požadovat, aby jim byl umožněn podíl na rozhodování o osudu země. Tyto hlasy se už možná – nepochybně – objevily. Pokud ano, pak se jejich původcům jistě dostalo zpráv, že největší strom bývá poražen jako první, studna s nejlepší vodou je vyčerpána jako první a ten, kdo křičí příliš hlasitě, je umlčen jako první. Čínští kapitáni průmyslu teď možná jen čekali, až přijde jejich čas, a rozhlíželi se po místnostech, v nichž se scházeli, rozjímali, kdo z nich sebere dost odvahy jako první a bude pak odměněn slávou a uctíván jako hrdina – nebo spíš jeho rodina dostane účet za tu kulku 7,26×39, jež mu otevře dveře do jiného života, který jim slibuje Buddha, ačkoli ho vláda zuřivě popírá.

„Takže to ještě nezveřejnili. To mě trochu překvapuje," přemýšlel Ryan.

„Mě taky," přikývl Ben Goodley.

„Tušíme, proč to asi drží pod pokličkou?"

„Ne, pane… pokud ovšem na tom nechce někdo vydělat, jenže jak přesně…" pokrčil Goodley rameny.

„Nákupem akcií Atlantic Richfield? Ze by nějaký výrobce těžební techniky?"

„Nebo jen nákupem opcí na východní Sibiři," poznamenal George Winston. „Ovšem poctiví služebníci lidu nic takového nedělají." Prezidenta to rozesmálo tak, že musel odložit šálek kávy na stůl.

„Určitě ne členové této administrativy," poznamenal prezident. Jednou z výhod, které média po nástupu Ryanova týmu získala, představovala skutečnost, že mnozí jeho členové byli tak či onak významní plutokrati, nikoli „pracující" muži. Zdálo se, že média přijala názor, že peníze se v rukou některých šťastlivců objevily jakýmsi zázrakem… nebo nevyslovenou a dosud neobjevenou zločinnou činností. Ale nikdy prací. Šlo o nejpodivnější politický předsudek a ten hlásal, že bohatství nepochází z práce, spíše z čehosi jiného, co nikdy nikdo nepopsal, ale co je vždy velmi podezřelé.

„Jo, Jacku," souhlasil Winston rovněž se smíchem. „Máme dost na to, abychom si mohli dovolit být poctiví. Kromě toho, kdo potřebuje vlastnit ropné pole nebo zlatý důl?"

„Máme další informace o rozloze těch oblastí?"

Goodley zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Původní zpráva se potvrdila. Obě objevené oblasti jsou obrovské. Ropné pole je větší, ale naleziště zlata je taky hodně rozlehlé."

„Nález zlata mírně zdeformuje trh," řekl ministr financí. „Podle toho, jak rychle dokáží naleziště zprovoznit. Taky by to mohlo zapříčinit uzavření našeho zlatého dolu v Dakotě."

„A proč?" zeptal se Goodley. „Pokud je to naleziště tak kvalitní, jak naznačují dosavadní zprávy, začnou vyrábět zlato asi o pětadvacet procent levněji než my, a to i po provedení všech kroků nutných pro ochranu životního prostředí. Následný pokles světové ceny zlata pak nejspíš přinese zastavení těžby v Dakotě." Winston pokrčil rameny. „Tak se to těžiště zapečetí a počkáme, dokud se ceny zlata nevyšplhají opět nahoru. Po počáteční horečné činnosti možná naši ruští přátelé vrátí věci do současného stavu, aby vydělávali jaksi vyrovnaněji. Dojde k tomu, že ostatní výrobci, hlavně Jihoafričané, se s nimi spojí a pokusí se jim poradit, jak to naleziště vytěžit s co největším užitkem. Nováčci občas pozorně naslouchají starým a ostříleným. Rusové konzultují těžbu diamantů s De Beersovými lidmi už od dob, kdy se jejich země jmenovala Sovětský svaz. Obchod je obchod, to platí i pro komouše. Nabídneš tedy našim přátelům v Moskvě naši pomoc?" zeptal se Winston prezidenta.

Ryan zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Nemůžu jim říct takhle brzy, že o tom víme. Sergej Nikolajevič by začal pátrat po příčinách a možná by narazil na SIGINT, a tenhle způsob sběru informací by bylo lepší moc nezveřejňovat." Ryan věděl, že je to asi ztráta času, ale každá hra má svá pravidla a všichni se snaží hrát podle nich. Golovko možná o existenci odposlechu signálů něco tuší, ale neví to jistě. Prezidenta napadlo, že asi nikdy nepřestane myslet jako špion. Zachovávat a chránit tajemství byla jedna z věcí, které mu nedělaly žádné problémy – Arnie van Damm ho často varoval, že to bere až příliš důsledně. Moderní demokratická vláda prý má být otevřená jako roztržená záclona v ložnici, jíž mohou kolemjdoucí kdykoli nahlédnout dovnitř. Tahle myšlenka si Ryana nikdy zcela nezískala. On rozhodoval o tom, co a kdy lidem říct. Tento názor zastával i přesto, že věděl, že je mylný, ale zkrátka takhle se naučil službě pro vládu na kolenou admirála Jamese Greera. Zvyk je železná košile.

„Zavolám Samu Shermanovi z Atlantic Richfield," poznamenal Winston. „Jestli mi to potvrdí, tak to můžeme považovat za zveřejněné, přinejmenším do jisté míry."

„Dá se mu věřit?"

Winston přikývl. „Sam ví, co a jak. Nemůžeme ho sice přemluvit, aby podtrhl své představenstvo, ale ví, které vlajce má vzdát čest, Jacku."

„Dobře, Georgi, takže nenápadný průzkum."

„Ano, pane prezidente!"

„No tak už dost, Georgi!"

„Jacku, kdy už se konečně v téhle pitomé funkci trochu uvolníš?" zeptal se ministr financí prezidenta.

„Jakmile z tohohle muzea vylezu a stanu se znovu svobodným člověkem," odpověděl Ryan omluvně. Winston měl pravdu. Měl by se naučit být víc v klidu. Když se ve své nové funkci chová nervózně, neprospívá to nejen jemu samotnému, ale není to příliš vhodné ani pro celou zemi. Zároveň tak umožňoval lidem, jako například ministrovi financí, aby ho neustále dráždili, a George Winston patřil mezi lidi, které to hodně bavilo… možná i proto, že Ryan se díky tomu nakonec přece jen uklidnil.

„Georgi, proč si myslíš, že bych se měl uvolnit?“

„Jacku, protože se od tebe očekává vysoká výkonnost, a když budeš nervózní, nijak svou výkonnost nezvýšíš. Dej si pohov, člověče, zkus si třeba některé momenty téhle práce oblíbit.“

„Co například?“

„No co,“ pokrčil Winston rameny a pak kývl směrem ke kanceláři sekretářek. „Máš tady spoustu mladých spolupracovnic.“

„Toho už tady bylo až až,“ odsekl Ryan. Pak se ale trochu uklidnil a usmál. „A krom toho moje žena je chirurg. Poslechnu tě, a ráno se probudím bez nějakého důležitého údu.“

„Jo, a se zemí, jejíž prezident přišel o penis, by to nevypadalo vůbec růžově. Ještě bychom přišli o úctu občanů.“ Winston vstal. „Musím se vrátit a podívat se na pár ekonomických modelů.“

„Ekonomika si vede dobře?“ zeptal se prezident.

„Já ani Mark Gant si nestěžujeme. Hlavně ať federální banka nechá na pokoji úrokovou míru, ale to snad ano. Inflace se drží při zemi a neregistrujeme žádné nepříznivé rysy.“

„Bene?“

Goodley nahlédl do poznámek, jako by na něco zapomněl. „Aha. Věřili byste, že Vatikán vysílá do ČLR papežského nuncia?“

„Fakt? Co to přesně znamená?“ zastavil se Winston na půl cesty ke dveřím.

„Nuncius je vlastně velvyslanec. Často se zapomíná, že Vatikán je suverénní stát, má vlastní právo a s tím spojené obvyklé státnické vymoženosti. Včetně diplomatického zastupování. Nuncius plní právě tuhle funkci, je to velvyslanec – a špion,“ dodal Ryan.

„Opravdu?“ zeptal se Winston.

„Georgi, Vatikán má nejstarší zpravodajskou službu na světě. Mají zkušenosti za celá staletí. A právě nuncius sbírá informace a posílá je zpět domů. Lidi se s ním otevřeně baví o všem – komu jinému se svěřit než knězi, že? Jsou to nesmírně zdatní špioni, párkrát jsme se dokonce pokusili proniknout do jejich komunikací. Ve třicátých letech kvůli tomu musel rezignovat jeden vysoký úředník z ministerstva zahraničí,“ poučoval Ryan ministra financí a znovu si připadal jako učitel dějepisu.

„I dneska?“ Winston se s touto otázkou obrátil na Goodleyho, prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti. Goodley se nejprve podíval na Ryana, který přikývl. „Ano, pane. Ve Fort Meade se stále zabýváme jejich zprávami. Používají poněkud zastaralé šifry, do nichž lze snadno proniknout.“

„A my používáme co?“

„Současnou normou je systém TAPDANCE. Je stoprocentně založen na náhodě, teoreticky se do něj nelze dostat – pokud někdo něco nepokazí a nepoužije opakovaně některou část, ovšem vzhledem k šesti stům čtyřiceti sedmi milionům variant na každém CD–ROMu, denně to není moc pravděpodobné.“

„A co telefony?“

„Ty pracují na počítačové bázi,“ řekl Goodley, „a používají počítačem generovaný šifrovací klíč. Samozřejmě do toho lze proniknout, ale člověk na to potřebuje počítač, správný algoritmus a minimálně několik týdnů, navíc čím kratší zpráva, tím je těžší ji rozluštit a naopak. Chlapi ve Fort Meade zkoušejí použít na rozluštění šifer rovnice z kvantové fyziky a celkem se jim asi daří, ale jestli to chcete vysvětlit, tak se asi budete muset zeptat někoho jiného. Já jsem se ani netvářil, že je poslouchám,“ přiznal Goodley. „Je mi to tak vzdálené, že nechápu ani začátek.“

„Jasně, zapoj do toho Ganta,“ navrhl Ryan. „Ten se v počítačích poměrně vyzná. Ostatně by mohlo stát za úvahu zasvětit ho i do vývoje v Rusku. Třeba by dokázal sestavit model, jaký dopad to bude mít na ruskou ekonomiku.“

„Pokud ovšem budou všichni hrát podle pravidel,“ řekl Winston. „Jestli neskoncují s tou korupcí, která posledních pár let drásá jejich hospodářství, nedá se předpovědět vůbec nic, Jacku.“

„Nesmíme dopustit, aby se to ještě někdy opakovalo, soudruhu prezidente,“ řekl Sergej Nikolajevič nad poloprázdnou sklenkou vodky. Šlo stále o nejlepší vodku na světě, jen škoda že to byl zároveň jediný ruský výrobek, který mohl takhle vychválit. Při té myšlence se trochu zamračil nad tím, kam jeho země dospěla.

„Co navrhujete, Sergeji Nikolajeviči?“

„Soudruhu prezidente, tyto dva objevy jsou darem z nebes. Pokud je řádně využijeme, můžeme provést transformaci naší země – nebo aspoň nastavit všechny potřebné mechanismy. Výnosy ve tvrdé měně budou obrovské a s takto získanými prostředky můžeme dát do pořádku natolik významnou část našeho hospodářství, že budeme moci začít transformovat ekonomiku. *Pokud* ovšem,“ zvedl varovně ukazováček,

„nedovolíme několika zlodějíčkům ty peníze ukrást a uložit do banky v Ženevě nebo v Lichtenštejnsku. Tam nám nebudou k ničemu, soudruhu prezidente.“

Golovko nedodal, že z této situace pár lidí vytěží a několika dobře postaveným jednotlivcům tento vývoj přinese okamžitý zisk. Ani nedodal, že jedním z nich bude on sám i prezident. Nemohl prostě po nikom chtít, aby před takovou nabídkou couvl. Bezúhonnost je vlastnost, jíž se vyznačují nejvíce ti, kdo si ji mohou dovolit, ať si média říkají, co chtějí. Čím kdy novináři prospěli této nebo nějaké jiné zemi? pomyslel si. Jediným jejich úkolem je ukazovat veřejnosti poctivou práci jedněch a nečestnou práci druhých, sami novináři však vykazují jen velmi slabou činnost – a kromě toho je lze podplatit stejně snadno jako všechny ostatní.

„Kdo tedy dostane povolení k těžbě na těchto nalezištích?“ zeptal se prezident.

„Co se týče ropy, půjde o naši vlastní těžební společnost ve spojení s americkou společností Atlantic Richfield. Mají nejvíce zkušeností s těžbou ropy v těchto klimatických podmínkách a naši lidé se od nich mohou lecčemu přiučit. Navrhuji dohodu s pevnou sazbou, sice štědrou, ale nikoli procentuální podíl na samotném poli. Smlouva o průzkumu byla připravena v tomto duchu, ve všeobecných podmínkách je celkem velkorysá, ale žádný podíl na zisku z případných nalezišť neslibuje.“

„A zlato?“

„To je ještě snazší. Na tomto objevu se nepodíleli vůbec žádní cizinci. Soudruh Gogol má samozřejmě nárok na jistou odměnu, ale je to starý muž, nemá žádné dědice a zdá se, že je kromobyčejně skromný. Řádně vytápěná chata a nová lovecká puška mu nejspíš budou naprosto stačit, aspoň podle zpráv, které mám.“

„A hodnota tohoto objevu?“

„Přes sedmdesát miliard. Musíme jen nakoupit nějaké speciální vybavení, přičemž nejlepší vyrábí americká společnost Caterpillar.“

„Je to skutečně nutné, Sergeji?“

„Soudruhu prezidente, Američané jsou naši přátelé a nám nemůže uškodit, když naše vztahy s jejich prezidentem zůstanou na dobré úrovni. A kromě toho americká těžká technika je nejlepší na světě.“

„Lepší než japonská?“

„Pro tyto účely ano, jen nepatrně dražší,“ odpověděl Golovko. Napadlo ho, že lidé jsou opravdu všichni stejní a bez ohledu na vychování je každý člověk tak trochu kapitalistou, vždycky se snaží o co nejnižší náklady a co nejvyšší zisk, často až do té míry, že přehlíží důležitější cíle. Ale od toho tu Golovko vlastně je, že?

„A peníze půjdou kam?“

„Soudruhu prezidente,“ usmál se Golovko, což se v této kanceláři nestávalo často, „peníze chtějí přece všichni. Realisticky vzato největší zájem o ně však bude mít naše armáda.“

„Samozřejmě,“ přikývl ruský prezident s povzdechem. „Jako obvykle. Došlo k nějakému posunu ve věci vyšetřování toho útoku na vaše auto?“ zeptal se a zvedl oči od svých dokumentů.

Golovko zavrtěl hlavou. „Ne, k žádnému zásadnímu pokroku nedošlo. Teď se zdá, že skutečným cílem byl ten Avsejenko a že ohledně auta šlo jen o shodu náhod. Milice však pokračuje s vyšetřováním.“

„Informujte mě o vývoji, ano?“

„Samozřejmě, soudruhu prezidente.“

Titulky

Se Samem Shermanem se život nijak nemazlil, ačkoli on sám si z toho moc nedělal. Byl vášnivým golfistou, který se od jamky k jamce přesunoval na vozíku. Měl takovou nadváhu, že nedokázal ujít za den více než pár stovek metrů. V případě bývalého špičkového obránce z týmu Princeton Tigers to bylo poměrně smutné. Když se svaly nepoužívají, pomyslel si Winston, změní se zkrátka ve špeky. Nadváha však naštěstí Shermanovi nic neubrala na schopnosti používat mozek. Samuel Price Sherman se umístil na pátém místě ve třídě, která rozhodně neoplývala hlupáky, odnesl si titul z geologie a obchodu. Obchod studoval ještě na Harvardu a doktorát z geologie získal na texaské univerzitě, takže se dokázal bavit nejen s průzkumníky o kamenech, ale i se členy představenstva o financích. To bylo jedním z důvodů, proč se akcie Atlantic Richfield měly k světu přinejmenším stejně dobře jako akcie jakékoli jiné ropné společnosti světa. Obličej měl poznamenaný spoustou nízkého slunce a drtí na polích, břicho se mu nafouklo po četných půllitrech piva vypitého s dělníky na mnoha bohem zapomenutých místech, nemluvě o párcích v rohlíku a ostatních podobných pokrmech, jimž dávají přednost ti, kdo v tomto oboru pracují. Winstona jen překvapovalo, že Sam nekouří. Ale pak si všiml krabičky na stole. Doutníky. Nejspíš dobrá značka. Sherman si mohl dovolit ty nejlepší, ale stále dbal na své gentlemanské vychování, které mu zabraňovalo zapálit si před někým, komu by mohl modrý dým doutníků vadit.

Domovská kancelář společnosti Atlantic Richfield sídlila sice jinde, ale většina velkých společností se domnívala, že mít kanceláře ve Washingtonu nemůže být na škodu, alespoň budou nedaleko Kongresu, jehož členy je třeba ovlivňovat na nezbytných rautech. Shermanova kancelář se nacházela v rohu na posledním patře, byla náležitě luxusní a na zemi ležel tlustý bezový koberec. Psací stůl byl nejspíš z mahagonu nebo z kvalitně opracovaného dubu, leskl se jako sklo a nejspíš stál tolik, kolik Samova sekretářka vydělá za několik let.

„Tak jak tě baví práce pro vládu, Georgi?“

„Je to zajímavá změna. Teď si můžu hrát se vším, na co jsem předtím jenom nadával – takže jsem vlastně přišel o možnost nadávat.“

„To je ale obrovská oběť, kámo,“ zasmál se Sherman. „Je to, jako bys přeběhl k nepříteli, ne?“

„No, občas člověk musí splatit dluh, Same, navíc když se politika dělá pořádně, je to celkem zábava.“

„Já osobně si na to, co tam předvádíte, nemám důvod stěžovat. Ekonomice se vaše počínání taky zřejmě líbí. Ale co,“ uvelebil se Sherman ve svém křesle. Nejvyšší čas změnit téma. I Samův čas byl drahý, což chtěl dát svému hostovi najevo. „Přece jsi nepřišel kvůli tlachům. Co pro tebe můžu udělat, ministře?“

„Rusko?“

Sherman rychle zamrkal, jako by na stůl dopadla poslední karta ve hře. „A co s ním?“

„Máš tam prvotřídní průzkumný tým, který spolupracuje s Rusy… Objevili jste něco zajímavého?“

„Georgi, ptáš se na hrozně citlivou věc. Kdybys pořád řídil Columbus, jednalo by se o vyzrazení vnitřních informací. Člověče, po téhle expedici si ani já nemůžu dovolit koupit naše akcie.“

„Chceš snad říct, že bys rád?“ zeptal se ministr s úsměvem.

„No, zanedlouho to i zveřejníme. Je to tak, Georgi. Zdá se, že jsme našli největší ropné pole všech dob, větší než Perský záliv, než Mexiko, mnohem větší než Prudhoe Bay a západní Kanada dohromady. Je to obrovský objev, miliardy a miliardy barelů toho, co vypadá jako prvotřídní surová ropa. Zatím tam jen tak leží a čeká, až ji vyčerpáme. Bohatství toho pole se bude měřit na roky, ne jen na barely.“

„Větší než Perský záliv?“

Sherman přikývl. „Asi o čtyřicet procent, a to je hodně střízlivý odhad. Štve mě jenom, kde to je. Dostat tu ropu odtamtud bude hrozná fuška – aspoň v začátku. Počítáme tak dvacet miliard dolarů jen na ropovod. Aljaška bude proti tomu vypadat jako mateřská školka, ale vyplatí se to.“

„A vaše úloha?“ zeptal se ministr financí.

Sherman se zamračil. „O tom se právě teď jedná. Rusové nám chtějí dát jednorázový poplatek za konzultace, dejme tomu miliardu ročně – teď už navrhují mnohem nižší částku, ale víš, jak vypadá dohadování o ceně v takovou chvíli, ne? Teď je to několik stovek milionů, ale má jít o miliardu, navíc po dobu sedmi až deseti let. To není špatné, vzhledem k tomu, co jsme odvedli, ale já bych chtěl minimálně pět

procent z těžby, a ani takový požadavek není z naší strany přehnaně vysoký. Mají schopné geology, ale nikdo na světě nevyčmuchá ropu tak jako mí lidi a Rusové se musejí přiučit, jak takové zásoby vytěžit. My už to známe, máme zkušenosti se stejným počasím. Nikdo to neumí tak dobře jako my, ani lidi z BP, a ti jsou pořádně dobří – jenže my jsme nejlepší na světě, Georgi. To je naše výhoda proti nim. Můžou to dokázat i bez nás, ale s naší pomocí vydělají mnohem víc, navíc mnohem rychleji. Vědí to a my víme, že to vědí. Takže mí právníci diskutují s jejich právníky – jednání z jejich strany vedou diplomati.“ Sherman se usmál. „Jsou hloupější než mí právníci.“

Winston přikývl. Z Texasu pocházelo víc kvalitních soukromých advokátů než z ostatních částí Ameriky, protože v Texasu se víc zabíjí, než krade. Petrochemický průmysl platí nejlépe, a i v Texasu platí pravidlo, že talentovaní jdou za penězi.

„Kdy to zveřejníte?“

„Rusové to chtějí udržet pod pokličkou. Naši právníci nám tvrdí, že druhá strana má obavy, jak to pole vytěžit – koho vynechat, jde o jejich mafii a podobně. Potýkají se tam se spoustou vážných korupčních problémů a já se celkem ztotožňuji…“

Winston věděl, že další část může ignorovat. Petrochemický průmysl měl své zástupce po celém světě. Korupce v malém měřítku (deset milionů dolarů a méně) nebo v měřítku obrovském (deset miliard dolarů a více) tvořila jen jednu část oblasti, v níž se pohybovaly společnosti jako Atlantic Richfield, a vláda Spojených států do toho nikdy moc nešťourala. Ačkoli platilo několik federálních zákonů, které měly dohlížet na chování amerických společností v zahraničí, dodržování těchto zákonů bylo vynucováno poměrně selektivně a tohle byl jen další takový případ. I ve Washingtonu platilo, že obchod je obchod.

„– takže to nechtějí zveřejnit, dokud nebudou pořádně připraveni,“ dodal Sherman. „Doneslo se ti i něco dalšího?“

„Co máš na mysli?“ zeptal se Sherman.

„Další geologické zázraky,“ vysvětlil Winston.

„Ne, má přání jsou relativně skromná, Georgi. Asi jsem se nevyjádřil dost jasně, jak je to ropné pole velké. Jde o…“

„Klid, Same, sčítat i odečítat umím,“ ujistil ministr financí svého hostitele.

„Uniklo mi snad něco?“ Sherman váhal. „Vzájemná služba, Georgi. Já jsem s tebou hrál poctivě, ne?“

„Zlato,“ pronesl Winston.

„Kolik?“

„Zatím se neví. Nejméně jako Jižní Afrika. Možná i víc.“

„Fakt? No, sice to není můj obor, ale zdá se, že na naše kamarády v Rusku se konečně usmálo štěstí. To jim přeju,“ řekl Sherman.

„Máš je rád?“

„Když se to tak vezme, tak vlastně mám. Jsou hodně podobní Texasanům. Jsou skvělí kamarádi a zuřiví nepřátelé. Umějí se bavit, a jak se tam pije! Je načase, aby měli trochu štěstí. Smůly už měli dost. Na jejich hospodářství to bude mít významný, převážně pozitivní dopad. Ještě aby si poradili s korupcí a nepouštěli peníze za hranice, kde jim nejsou k ničemu. Jejich nová mafie je mazaná a neústupná… a jde z ní trochu strach. Nedávno dostala člověka, kterého jsem znal.“

„Vážně? A koho?“

„Říkali jsme mu Griša. Staral se o několik boháčů v Moskvě. Uměl to s nimi. Když měl člověk nějaké zvláštní přání, vyplatilo se znát jeho jméno,“ přiznal Sherman. Winston si tuto informaci zapsal do paměti a hodlal ji později prověřit.

„Zabili ho?“

Sherman přikývl. „Jo. Odpráskli ho bazukou přímo na ulici – bylo to i na CNN, nepamatuješ?“ Televizní společnost ten případ pojala jako nepříliš významný zločin, pozoruhodný jen kvůli své brutalitě, ale nazítří už o něm nepadla jediná zmínka.

George Winston si na zprávu matně vzpomínal, ale odsunul ji stranou. „Jak často tam jezdíš?“

„Moc ne, letos dvakrát. Obyčejně letím svým letadlem z Reaganova letiště nebo z Dallasu. Je to daleko, ale bez mezipřistání. Nové ropné pole jsem ještě neviděl. Počítám, že za pár měsíců tam budu muset, ale zkusím počkat na lepší počasí. Nevíš, co je zima, dokud jsi nebyl tak daleko na severu v zimě. Horší je, že je tam i tma, takže je stejně lepší počkat na léto. Ale hole si tam brát nemusíš. Žádné golfové hřiště v téhle části světa stejně není, Georgi.“

„Tak si vezmi pušku, zastřel medvěda a přivezeš si aspoň koberec,“ navrhl Winston.

„S tím jsem už přestal. Mimochodem, dostal jsem tři lední medvědy. Tenhleten je na osmém místě v

historických tabulkách," řekl Sherman a ukázal na fotografii na protější stěně. Na ní byl opravdu urostlý medvěd. „Na jeho kůži jsem udělal dvě děti," poznamenal prezident Atlantic Richfield šibalsky. Zmíněná kůže ležela před krbem v ložnici jeho domu v Aspenu, kam jeho žena ráda jezdila na lyže.

„Proč jsi s tím přestal?"

„Moje děti mají pocit, že ledních medvědů ubývá. Jsou to ty bláboly ekologů, co se teď učí ve školách."

„Jo," přikývl ministr financí, „přitom jsou z nich tak krásné předložky."

„Jo, no, tenhle koberec ohrožoval pár našich dělníků v Prudhoe Bay v… v roce pětasedmdesát, jestli se nepletu, a zastřelil jsem ho ze šedesáti metrů winchesterovkou. Jednou ranou," ujistil Texasan svého hosta. „Dneska asi musíš nechat toho medvěda, ať někoho rozpáře, pak ho jen naložíš do klece a odvezeš ho jinam, ale tak, aby ho to moc netraumatizovalo, viď?"

„Same, já jsem ministr financí. Ptáčky a včeličky nechávám Agentuře pro ochranu životního prostředí. Neobjímám stromy, aspoň dokud se z nich nestanou hodnotné akcie."

„Promiň, Georgi," usmál se Sam. „Já tyhle věci slyším v jednom kuse doma. Asi za to může Disney. Všechna divoká zvířata mají bílé rukavice a rozmlouvají spolu uchu lahodící angličtinou."

„Klid, Same. Aspoň teď nechávají na pokoji tankery z Valdezu. Jak velká část naleziště Aljaška západní Kanada patří tobě?"

„Necelá půlka, ale mí akcionáři se i přesto nebudou dlouho potýkat s nedostatkem."

„Takže za tohle a za Sibiř dostaneš kolik opcí?" Sam Sherman pobíral příjemný plat, ale na jeho úrovni se výše výdělku měřila ještě počtem opcí v akciích, jejichž hodnota za jeho působení vzrostla; ty mu nabízela správní rada, neboť její členové též vlastnili akcie a jejich hodnota díky Samovu úsilí vzrostla též.

Sherman se vědoucně usmál a zvedl obočí: „Hodně, Georgi. Celkem hodně."

„Manželský život vám svědčí, Andreo," řekl prezident zvláštní agentce Priceové–O'Dayové. Lépe se oblékala a z jejího kroku vyzařoval nový náboj. Ryan nevěděl jistě, jestli se i její pleť neleskne trochu jinak, ale za to možná mohl jen jiný mejkap. Jack už pochopil, že nemá nikdy hodnotit ženám mejkap. Vždycky se spletl.

„Nejste první, kdo to říká, pane."

„Člověk váhá, než něco takového dospělé ženě řekne, obzvlášť když jde o takového módního barbara jako já," řekl Jack a usmál se. Jeho žena Cathy říkala, že ho musí i oblékat, protože je v téhle oblasti zcela bez vkusu. „Ale ta změna je tak zřetelná, že si jí všimne i člověk mé kategorie."

„Děkuji, pane prezidente. Pat je hodně dobrý člověk, ačkoli pracuje pro FBI."

„Co dělá teď?"

„Je ve Filadelfii. Ředitel Murray ho tam poslal vyšetřit bankovní loupež, při níž přišli o život dva místní policajti."

„Viděl jsem to minulý týden v televizi. Hrůza."

Agentka Tajné služby přikývla. „Vzhledem k tomu, že pachatelé policisty zastřelili do hlavy, šlo o hodně krutý způsob, ale i takoví jsou lidé. Ředitel Murray se zkrátka rozhodl pověřit tím případem inspektora z ředitelství a to obyčejně znamená, že tam vyjede Pat."

„Řekněte mu, ať si dá pozor," řekl Ryan. Inspektor Pat O'Day zachránil před necelým rokem život jeho dceři, a získal si tak neutuchající prezidentovu přízeň.

„Opakuju mu to každý den, pane," ubezpečila ho agentka Priceová–O'Dayová.

„Tak jak dneska vypadá plán?" Své „služební" schůzky už měl na seznamu na stole. Andrea Priceová–O'Dayová ho každý den po informační schůzce s Benem Goodleym seznamovala s denním programem.

„Do oběda nic zvláštního. Delegace obchodní komory dorazí v jednu třicet, pak ve tři Detroit Red Wings, letošní vítěz Stanley Cupu. S nimi fotografové, televizní štáby, bude to trvat asi dvacet minut."

„To by měl za mě vzít Ed Foley. On je fanda do hokeje…"

„Ale fandí Washington Capitals, pane, a Red Wings rozmetali Caps ve finále čtyři nula na zápasy. Ředitel Foley by si to mohl vzít osobně," poznamenala Priceová–O'Dayová a usmála se.

„To je pravda. No, loni jsme pro jeho syna sehnali dres a ještě něco, že?"

„Ano, pane."

„Hokej je dobrý sport. Možná bych se na jeden dva zápasy jel taky podívat. Šlo by to zařídit?"

„Jistě, pane. Máme dohody s místními kluby. Camden Yards má pro nás zvláštní lóži. Dovolili nám podílet se na instalaci všech ochranných prostředků a podobně."

Ryan zabručel. „Já vlastně nesmím zapomínat na všechny ty lidi, co by mě nejradši viděli po smrti."

„To je moje starost, pane, ne vaše," ubezpečila ho Priceová–O'Dayová.

„Jenže mě nenecháte jít nakupovat ani zajít do kina." Ryan a jeho rodina si ještě úplně nezvykli na omezení svazující život prezidenta Spojených států a členů jeho rodiny. Nejtěžší to bylo pro Sally, která začínala randit (což bylo zase těžké pro jejího otce), a jet na rande s jedním autem ochranky vepředu a druhým vzadu (když onen mladík řídil) nebo v oficiálním autě s řidičem a ozbrojeným agentem vpředu (když neřídil) nebylo nic snadného. Obyčejně to toho mladíka odradilo – Ryan však své dceři raději neřekl, že mu to celkem vyhovuje, protože by s ním aspoň týden nepromluvila. Wendy Merittová, která měla Sally na starosti, se ukázala jako výborná agentka Tajné služby a zároveň jako skvělá starší sestra. Minimálně dvě soboty do měsíce spolu chodily po nákupech s omezeným doprovodem – ve skutečnosti vůbec omezený nebyl, ale Sally Ryanové to tak připadalo, když vcházela do Tysons Corner nebo Annapolis Mail s cílem utrácet peníze, k čemuž jsou všechny ženy zřejmě od přírody geneticky předurčeny. Nikdy jí nedošlo, že tyto nákupní výpravy jsou plánovány několik dní dopředu, všechny prostory prohlédnou agenti Tajné služby a další skupina mladých agentů vybraných pro jejich relativní neviditelnost, kteří se na místě objevili vždy hodinu před Sallyiným příjezdem. To bylo dobře, protože problémy s randěním ji samy o sobě dost ničily, k čemuž se ještě přidával fakt, že ji v okolí školy Panny Marie v Annapolis hlídala četa ostřelovačů, jak jim občas říkala. Malý Jack v tom však žádný problém neviděl, dokonce se s otcovým svolením nedávno v akademii Tajné služby v Beltsvill, ve státě Maryland, naučil střílet (jeho otec zakázal podat o tom informace médiím, protože jinak by se objevil na titulní stránce The New York Times zděšený článek o tom, jak mohl podporovat svého syna v tom, aby se dotkl a, nastojte, i zacházel s něčím tak jednoznačně zavrženíhodným, jako je pistole!). Hlavní agent starající se o malého Jacka byl mladík jménem Mike Brennan, Ir z jižního Bostonu, příslušník třetí generace rodiny ve službách Tajné služby s ohnivě rudými vlasy a nakažlivým smíchem, na škole hrával baseball a často si s prezidentovým synem házel na Jižním trávníku Bílého domu.

„Nikdy vám nic nedovolíme, pane," řekla Priceová.

„Ne, to se vám celkem daří," přikývl Ryan. „Víte, že jsem celkem ohleduplný člověk, takže když mi vysvětlíte všechny ty problémy, které by ostatním způsobilo, kdybych si jen šel koupit hamburger, obvykle se stáhnu… jako nějaký slaboch." Prezident zavrtěl hlavou. Nic ho neděsilo víc než představa, že by si na tuhle „zvláštnost" zvykl. Připadal si, jako by teprve před nedávném zjistil, že je z královského rodu, a všichni se o něho začali starat jako o krále, div mu nedovolili ani utřít si zadek. Někteří bývalí obyvatelé tohoto domu si na to jistě zvykli, ale tomu se John Patrick Ryan, Sr., chtěl vyhnout. Věděl, že vůbec není tak výjimečný a že si tuto svatozář nezasluhuje… kromě toho stejně jako všichni ostatní i on ráno po probuzení šel nejprve do koupelny. Je sice šéfem exekutivy, ale pořád musí poslouchat svůj měchýř. *A díky bohu za to,* pomyslel si prezident Spojených států.

„Kde je dnes Robby?"

„Viceprezident je dnes v Kalifornii, pane, na námořní základně v Long Beach, má tam přednést projev v loděnici."

Ryan se lišácky usmál. „Pořádně ho proháním, co?"

„To je viceprezidentovo poslání," ozval se Arnie van Damm od dveří. „A Robby to snáší jako opravdový muž," dodal náčelník štábu.

„Dovolená ti prospěla," poznamenal Ryan. Van Damm byl pěkně opálený. „Co jsi dělal?"

„Většinu času jsem ležel na pláži a četl knížky, na které jsem dříve neměl čas. Málem jsem umřel nudou," dodal.

„Tebe tyhle blbiny fakt baví, co?" zeptal se Jack nedůvěřivě.

„Je to moje práce, pane prezidente. Ahoj, Andreo," dodal, když trochu pootočil hlavu.

„Dobré ráno, pane van Damme." Otočila se k Jackovi. „To je pro dnešek všechno. Když mě budete potřebovat, budu u sebe." Měla kancelář ve staré budově na protější straně ulice, jedno patro nad novým velitelským stanovištěm Tajné služby, střediskem spojených operací, JOC.

„Dobře, Andreo, díky." Ryan přikývl, zatímco Priceová–O'Dayová odešla do kanceláře sekretářek a odsud dolů na velitelské stanoviště Tajné služby. „Dáš si kafe, Arnie?"

„To není špatný nápad, šéfe." Náčelník štábu si sedl na své obvyklé místo a nalil si šálek. Káva v Bílém době byla vynikající bohatá směs kolumbijských a jamajských odrůd, díky níž by si Ryan na funkci prezidenta mohl i zvyknout. Doufal, že až odsud zmizí, tak ji někde sežene.

„Už mám za sebou bezpečnostní brífink a informace Tajné služby. Teď mi řekni něco o dnešní politice."

„Sakra, Jacku, snažím se o to už víc než rok, a ty to pořád moc nechápeš."

Ryanovi se po té předstírané urážce zablýsklo v očích. „To bylo laciné, Arnie. Všechny ty nesmysly jsem velmi pečlivě nastudoval a i v novinách se píše, že mi to celkem jde."

„Federální banka odvádí vynikající práci tím, jak řídí ekonomiku, pane prezidente, a to má s tebou

společného jen hodně málo. Ale jelikož jsi prezident, dostane se ti uznání za všechny dobré věci, které se stanou. To je fajn, ale nezapomínej, že na tebe taky svalí vinu za všechno, co se někomu nepodaří – a k tomu dojde, neboj se –, protože ty tu prostě jsi a občané venku si myslí, že ty zařídíš, aby jim déšť zalil kytičky a pak jim na piknik zasvítilo sluníčko, sotva na to pomyslíš.“

„Víš, Jacku,“ pokračoval náčelník štábu, když se napil kávy, „ještě jsme se neoprostili od představy krále a královny. Hodně lidí si myslí, že máš stejnou osobní moc…“

„Jenže nemám, Arnie, tak kde se to bere?“

„Holt to tak je, Jacku. Nemusí to dávat smysl. Prostě to tak je. Musíš se s tím vyrovnat.“

Tyhle poučky mám tak rád, pomyslel si Ryan v duchu. „Takže dneska…?“

„Sociální zabezpečení.“

Ryan se uklidnil. „O tom jsem četl. Třetí osa amerického politického života. Sáhni na ni, zemřeš.“

Další půlhodinu diskutovali o tom, co je špatně a proč, nevynechali ani nezodpovědnost Kongresu a nakonec Jack vzdychl.

„Proč se nikdy nepoučí, Arnie?“

„Jak by se měli poučit?“ zeptal se Arnie s úsměvem člověka znalého poměrů ve Washingtonu, člověka bohem pomazaného. „Byli přece zvoleni. Všechno už vědí. Jak jinak by se tam dostali?“

„Jak je možné, že jsem v téhle zatracené funkci zůstal?“ přeháněl Ryan své roztrpčení.

„Protože tě zasáhlo svědomí a rozhodl ses udělat správnou věc pro svou zemi, ty troubo, proto.“

„Proč se mnou takhle mluvíš jenom ty?“

„Kromě viceprezidenta? Protože jsem tvůj učitel. Ale zpět k dnešní lekci. Letos můžeme nechat sociální zabezpečení spát. Dosahuje takových finančních výsledků, že to tak sedm až devět let vydrží bez větších zásahů, což znamená, že všechny problémy můžeš nechat svému nástupci…“

„To ale není správné, Arnie,“ odsekl Ryan.

„Máš pravdu,“ přikývl náčelník štábu. „Ale taková je politika hodná prezidenta. Říká se tomu nebudit spícího psa.“

„Ale to se nedělá v případě, když víš, že jakmile se probudí, roztrhá tvému dítěti krk.“

„Jacku, škoda že nejsi král. Tak by ses na to hodil,“ řekl van Damm ironicky. „Tolik moci najednou nikdo nezvládne.“

„Já vím: ‚Moc kazí charakter, jen absolutní moc je ve skutečnosti poměrně čistá‘. To řekl člen štábu jednoho z tvých předchůdců.“

„A za to ho nepověsili?“

„Ještě budeme muset promluvit o smyslu pro humor, pane prezidente. Mělo jít o vtip.“

„Na téhle práci mě nejvíc děsí to, že si její humornou stránku uvědomuju. No nic, Georgi Winstonovi jsem řekl, aby zahájil nenápadný průzkum s cílem zjistit, co se dá provést se sociálním zabezpečením. Je nenápadný, respektive tajný a neviditelný – zkrátka vůbec neexistuje.“

„Víš, Jacku, jestli máš jako prezident nějakou slabinu, je to právě tohle. Zabýváš se až příliš utajením.“

„Jenže jakmile chceš udělat něco takového veřejně, neinformovaní kritici tě zničí dřív, než se vůbec k něčemu dostaneš, média se po tobě budou sápat a chtít informace, které ještě nebudeš mít, takže si vymyslí něco sama nebo kontaktují nějakého moulu a ten si vymyslí sebevětší volovinu, na kterou my pak musíme reagovat.“

„Učíš se,“ přikývl Arnie. „Přesně takhle to v tomhle městě funguje.“

„To se ale neshoduje s žádnou definicí slovesa *pracovat*, kterou znám.“

„Tohle je Washington, sídlo vlády. Tady nemá nic fungovat příliš účinně. Obyčejného občana by vyděsilo k smrti, kdyby vláda začala fungovat jaksepatří.“

„Co kdybych třeba rezignoval, do háje?“ zvedl Jack oči ke stropu. „Když se mi nepovede tenhle chaos rozpohybovat, tak na co tady jsem?“

„Jsi tady, protože před patnácti měsíci se jistý japonský pilot Boeingu 747 rozhodl narušit zasedání parlamentu.“

„To je asi pravda, Arnie, ale pořád si připadám jako podvodník.“

„Víš, podle mých staromódních norem vlastně jsi podvodník, Jacku.“

Ryan zvedl oči. „Co to je za normy?“

„Ani Bob Fowler, když nastoupil do funkce guvernéra v Ohiu, Jacku, se nesnažil hrát tak poctivě jako ty, a přitom i on se nechal polapit systémem. Ty ses zatím ubránil a to se mi na tobě líbí. A ještě důležitější je, že se to líbí i prostým občanům. Oni třeba nesouhlasí se všemi tvými postoji, ale všichni vědí, že se snažíš, a jsou si jistí, že nejsi zkorumpovaný. Což nejsi. A teď zpátky k sociálnímu zabezpečení.“

„Říkal jsem Georgeovi, ať dá dohromady menší skupinu lidí, ti ať složí slib mlčenlivosti a přijdou s návrhy – ne jenom s jedním –, přičemž minimálně jeden z nich bude naprostá novinka.“

„Kdo to povede?“

„Mark Gant, Georgeův šéf provozního.“

Náčelník štábu se na chvíli zamyslel. „Bude lepší to držet v tajnosti. Kongres ho nemá rád. Je příliš inteligentní.“

„A členové Kongresu ne?“

„To jsi podcenil, Jacku. Lidi, jejichž zvolení jsi prosazoval, nebyli politiky a uspěl jsi jen z poloviny. Mnozí z nich byli obyčejní lidé, ale nepočítal jsi s opojným rysem vládních úřadů. Peníze sice nejsou nijak extra, ale to kompenzují výhody a hodně lidí má rádo, když jsou uctíváni jako princové ve středověku. Mnoha lidem dělá dobře, když mohou světu vnutit svou představu. Lidi, kteří zde bývali, ti, které ten pilot usmažil v jejich křeslech, taky začínali jako celkem fajn osoby, ale podstata jejich práce je svedla a pohltila. Chybou, jíž ses dopustil, bylo, že jsi jim dovolil nechat si svoje štáby. Myslím si, že hlavní problém tkví ve štábech; ne v šéfech. Když máš kolem sebe neustále víc než deset lidí, kteří ti dokola opakují, jak jsi skvělý, tak tomu dřív nebo později začneš sám věřit.“

„Ještě že ty mi nic takového neříkáš.“

„Ani nezačnu,“ ujistil ho Arnie a zvedl se k odchodu. „Vyřiď ministru Winstonovi, ať mě informuje o tom projektu sociálního zabezpečení.“

„Ale nic nevyžvaň,“ upozornil ho prezident.

„Já? Něco vyžvanit? Já?“ odpověděl van Damm se zvednutýma rukama a nevinným výrazem ve tváři.

„Jo, ty, Arnie.“ Když se za mm zavřely dveře, prezident přemýšlel, jak dobrý by byl Arnie špion. Lhal tak hodnověrně, že připomínal důvěryhodného kněze, hlavou se mu neustále honilo několik protichůdných nápadů, žongloval s nimi jako obratný artista… a nikdy mu nepopadaly na zem. Ryan byl prezidentem, ale jediný člen administrativy, jehož nešlo vyměnit, byl náčelník štábu, kterého zdědil po Bobu Fowlerovi a následně po Rogeru Durlingovi…

A přesto, přemýšlel Ryan, jak moc ho asi tento člověk ovlivňuje? Pravdivě odpovědět nedokázal a to ho trochu trápilo. Arniemu důvěřoval, ale jen proto, že neměl na vybranou. Bez něj by vůbec nevěděl, co si počít… ale je to tak dobře?

Asi ne, pomyslel si Ryan v duchu, podíval se na seznam schůzek, žádná z nich se neměla konat v Oválné pracovně. Arnie je nanejvýš jen dalším důvodem, proč ho tahle práce nebaví, je však až úzkostlivě čestným, ohromně pracovitým a zcela oddaným státním úředníkem…

…*stejně jako všichni ostatní ve Washingtonu, D. C.*, nadhodilo Ryanovo cynické já.

Rozmach

Moskevský čas je o osm hodin před washingtonským, což po dlouhá léta budí nevoli mezi diplomaty, kteří své biologické hodiny buď o jeden den předbíhají, nebo mají jeden den zpoždění, takže se nemohou plně soustředit na obchodní jednání. To víc trápilo Rusy, protože kolem páté šesté odpoledne už většina z nich měla v sobě pár vodek a vzhledem k rychlosti diplomatických výměn, než se američtí diplomaté vrátili ze svých „služebních obědů“ a vydali nějakou demarši nebo komuniké, případně obyčejný dopis s odpovědí na všemožné otázky, které obdrželi od Rusů předešlého dne, byla v Moskvě temná noc. V obou hlavních městech však pochopitelně sloužily noční směny, které měly za úkol číst a vyhodnocovat aktuální události, ale většinou šlo jen o podřízené, v nejlepším případě o lidi na vzestupu, kteří však ještě nedosáhli svého cíle, a ti museli neustále zvažovat, která ze dvou možností je horší: vzbudit šéfa kvůli něčemu nepodstatnému, nebo s informací, o níž měli být ministr nebo jeho sekretářka informováni ihned po obdržení, počkat až do rána. A nejedná kariéra vzala za své i kvůli zdánlivě mnohem triviálnější věci.

Tentokrát kariéra žádného diplomata ohrožena nebude. V Moskvě bylo čtvrt na sedm večer, slunce se stále drželo vysoko na obloze v předzvěsti bílých nocí, jimiž bylo ruské léto přímo pověstné.

„Ano, Pašo?“ řekl poručík Provaljov. Klusova převzal od Šablikova. Tento případ byl tak důležitý, že ho nemohl svěřit nikomu jinému – kromě toho Šablikovovi nikdy nedůvěřoval: měl v sobě něco až příliš zkaženého.

Pavel Petrovič Klusov nebyl nejlepším příkladem životní úrovně v novém Rusku. Neměřil ani sto pětašedesát centimetrů, ale vážil k devadesáti kilogramům, byl to zavalitý muž, který většinu kalorií přijímal v tekuté formě, nedbale se holil, pokud vůbec, a jeho vztah k mýdlu byl mnohem méně důvěrný, než být měl. Zuby měl křivé a zažloutlé, protože si je moc nečistil, ale kouřil obrovské množství laciných místních cigaret bez filtru. Bylo mu kolem pětatřiceti a Provaljov odhadoval, že má asi padesátiprocentní šanci dožít se pětačtyřiceti. Jeho odchod by však pro společnost neznamenal žádnou větší ztrátu. Byl to drobný zlodějíček, neměl ani schopnosti – nebo odvahu – dát se na závažnější přečiny. Ale ty, kteří se na to dali, znal a nepochybně kolem nich pobíhal jako poslušný psík, vykonával drobné služby, chodil jim pro vodku. Klusov měl i uši, což mnoho lidí, zločinců především, z neznámých důvodů podceňovalo.

„Avsejenka zabili dva muži z Petrohradu. Jejich jména neznám, ale najal je myslím Klementin Ivanovič Suvorov. Oba jsou bývalí členové oddílů zvláštního nasazení, kteří mají zkušenosti z Afghánistánu, je jim kolem třicítky. Jeden je blonďatý, druhý má rezavé vlasy. Když zabili Grišu, oba se vrátili letadlem Aeroflotu zpátky na sever.“

„Dobrá práce, Pašo. Viděl jste jejich tváře?“

„Ne, soudruhu poručíku,“ zavrtěl muž hlavou. „Vím to od… od jednoho známého z baru.“ Klusov si nedopalkem zapálil novou cigaretu.

„Řekl vám ten známý, proč váš přítel Suvorov nechal Avsejenka zabít?“ *A kdo ten Klementin Ivanovič Suvorov vůbec je*? přemýšlel policista. To jméno nikdy předtím neslyšel, ale nechtěl, aby to Klusov pochopil. Je lepší tvářit se jako vševěd.

Donašeč pokrčil rameny. „Oba pracovali pro KGB a asi se neměli rádi.“

„Co dělá Suvorov teď?“

Znovu pokrčil rameny. „Nevím. Nikdo to neví. Slyšel jsem, že se mu daří dobře, ale zdroj jeho příjmu nikdo nezná.“

„Kokain?“ zeptal se policista.

„Je to možné, ale nevím.“ Klusovovou předností bylo, že si aspoň nevymýšlel. Vždy sděloval pouze (relativné) nezkreslené pravdy… tedy většinou, opravil se poručík.

Provaljovův mozek už pracoval na plné obrátky. Takže bývalý důstojník KGB najal dva bývalé členy Spetsnaz, aby zlikvidovali jiného bývalého důstojníka KGB, který obchodoval se ženami. Navrhoval snad tenhle Suvorov Avsejenkovi spolupráci v chystaném obchodě s drogami? Provaljov stejně jako většina moskevských policistů neměl KGB v lásce. Šlo převážně o arogantní hlupáky, kteří se nechali příliš zaslepit mocí, než aby se zmohli na pořádné vyšetřování, snad jen proti cizincům, vůči nimž bylo nutno postupovat elegantně a civilizovaně, jinak by cizí státy začaly nakládat se sovětskými občany – nebo dokonce se sovětskými diplomaty – stejně.

KGB však nechala mnoho svých důstojníků na holičkách, a jen pár z nich se začalo živit rukama. Byli přece cvičeni ke spiknutí, mnozí z nich projeli různé kouty světa, kde se setkali s nejrůznějšími lidmi, z nichž se velká část dala přesvědčit k určitým ilegálním operacím. Jejich rozhodování často zkrátil správný urychlující prvek, jímž většinou byly peníze. Za ně jsou lidé schopni udělat cokoli, což ví každý policejní důstojník na světě.

Suvorov. Na to jméno se musím podívat, pomyslel si poručík a napil se vodky. *Projít jeho minulost, vypátrat, co má za odbornost, a najít nějakou fotku*. Suvorov, Klementin Ivanovič.

„Ještě něco?“ zeptal se poručík.

Klusov zavrtěl hlavou. „To je všechno, co jsem zjistil.“

„No, ujde to. Vraťte se do práce a zavolejte mi, až se dozvíte něco dalšího.“

„Ano, soudruhu poručíku.“ Donašeč se zvedl k odchodu. Učet nechal zaplatit policistovi, který ani neprotestoval. Oleg Grigorijevič Provaljov sloužil u policie dost dlouho, aby pochopil, že možná právě narazil na něco důležitého. V této fázi se to ještě nedalo říci s jistotou, rozhodně ne do té doby, než to prověří do sebemenších detailů, možná to i chvíli potrvá… ale kdyby se ukázalo, že našel vážně něco zásadního, pak nešlo o promarněný čas. A když nenajde nic, pak narazil jen na další slepou uličku, s jakými se policie setkává často.

Provaljov si uvědomoval, že se svého informátora nezeptal, kdo mu tu novou záplavu informací poskytl. Sice nezapomněl, ale možná se až příliš nechal unést popisem snad bývalých členů Spetsnaz, kteří vraždu provedli. Jejich popisy si zapamatoval, vytáhl notes a zapsal si je. Blonďák a zrzoun, oba se zkušenostmi z Afghánistánu, oba žijí v Petrohradě, z Moskvy odlétli ještě před polednem téhož dne, kdy byl Avsejenko zavražděn. Takže bude muset zjistit číslo letu a projít jména cestujících podle seznamu v nových počítačích Aeroflotu napojených na celosvětovou síť, pak je zkontrolovat podle svého vlastního seznamu známých a podezřelých zločinců v počítači a porovnat je se záznamy armády. Jestli na něco narazí, pošle někoho, aby si promluvil s posádkou letu Moskva–Petrohrad, aby zjistil, jestli si jednoho nebo druhého nepamatuje. Pak pověří petrohradskou milici nenápadným prověřením těchto osob, jejich adres, záznamů, včetně běžné důkladné prohlídky jejich minulosti, jež možná vyústí ve výslech. Nejspíš ho nepovede sám, ale bude tam, aby se na podezřelé podíval, něco se o nich dozvěděl, prohlédl si jejich oči, poznal, jak mluví, jak sedí, jestli se vrtí, nebo ne, jestli neuhýbají pohledem před vyšetřovatelem, jestli těkají očima po celé místnosti. Kouří při výslechu? A pokud ano, tak rychle a nervózně, nebo pomalu a rozvážně… nebo jen jakoby zvědavě, což by odpovídalo chování nespravedlivě obviněných z tohoto zločinu, i když možná mají na svědomí něco jiného.

Poručík zaplatil a zamířil z baru.

„Měl by sis pro své schůzky vybírat lepší místo, Olegu,“ ozval se za ním povědomý hlas. Provaljov se otočil, aby si muže prohlédl.

„Je to velké město, Miško, je tu spousta barů a většina z nich je špatně osvětlených.“

„Já jsem tě tu ale našel, Olegu Grigorijeviči,“ upozornil ho Reilly. „Tak co jsi zjistil?“

Provaljov shrnul vše, co se dnes večer dozvěděl.

„Dva muži ze Spetsnaz? To by mohlo dávat smysl. Kolik by taková akce stála?“

„Zadarmo by nebyla. Odhadem… pět tisíc eur nebo tak nějak,“ spekuloval poručík, když vyrazili po ulici.

„A kdo asi má tolik peněz na vyhazování?“

„V moskevském podsvětí… Miško, víš dobře, že jsou tady stovky lidí, co si to mohou dovolit, a Rasputin nepatřil mezi nejoblíbenější… dozvěděl jsem se nové jméno, Klementin Ivanovič Suvorov.“

„Kdo to je?“

„Nevím. Je to pro mě nové jméno, ale Klusov se o něm zmínil, jako bych ho měl velmi dobře znát. Překvapuje mě, že ho neznám,“ přemýšlel Provaljov nahlas.

„To se stává. I já jsem kolikrát narazil na neznámé zločince. Tak se na něj podíváme.“

„Ano, pokusím se ho najít. I on dříve pracoval pro KGB.“

„Takových jsou spousty,“ přikývl Reilly a nasměroval svého přítele do baru jednoho nového hotelu.

„Co budeš dělat, až se rozpadne CIA?“ zeptal se Provaljov.

„Radovat se,“ slíbil mu agent FBI.

Město Petrohrad bylo známo též jako Benátky severu, to díky řekám a kanálům, které jím protékaly, ačkoli podnebím se, zejména v zimě, mohlo jen sotva lišit víc. A právě v jedné ze zdejších řek se objevila další stopa.

Všiml si jí jeden občan cestou do práce, a když na druhém rohu zahlédl policistu, přešel k němu a ukázal

mu, co viděl. Policista šel s ním a naklonil se přes železné zábradlí směrem, kterým ukazoval procházející občan.

Nebylo to moc vidět, ale policistovi stačila pouhá vteřina, aby pochopil, o co se jedná a co to znamená. Žádný pytel s odpadky, žádné mrtvé zvíře, ale temeno lidské hlavy s plavými nebo světlehnědými vlasy. Sebevražda nebo vražda, rozhodně úkol pro místní milici. Policista odešel k nejbližšímu telefonu, zavolal na velitelství a do třiceti minut se objevilo auto a chvíli za ním černá dodávka. Strážník už v tomto chladném ranním vzduchu vykouřil dvě cigarety a občas se podíval do vody, aby zjistil, zda tam jeho objev stále je. Muži, kteří sem přijeli, byli detektivové z místního oddělení vražd. Dodávka, jež dorazila za nimi, přivezla dva muže, kteří měli na starost technické práce, ale ve skutečnosti absolvovali výcvik v oddělení veřejných prací zdejší radnice, byli tedy zaměstnanci Vodovodů a kanalizací, ačkoli je platila milice. Ti se naklonili přes zábradlí a jediný pohled jim napověděl, že vytáhnout tělo z vody bude sice náročné, ale jinak rutina. Připravili si žebřík a mladší muž v neoprénu a se silnými rukavicemi sestoupil dolů a uchopil tělo za límec pod vodou, zatímco jeho kolega ho pozoroval a laciným fotoaparátem pořizoval pár snímků, tři policisté celou scénu sledovali a pokuřovali pár metrů od nich. V tu chvíli narazili na první překvapení.

Běžný postup byl umístit vyprošťovací rukáv pod paže oběti, podobně jako se to dělá ze záchranných helikoptér, aby bylo možno tělo vytáhnout z vody. Když se však muž snažil provléct rukáv oběti pod pažemi, jedna z nich se vůbec nechtěla pohnout, takže policista musel s tou ztuhlou paží několik nepříjemných minut zápasit, než ji zvedl vzhůru… a nakonec zjistil, že ta paže je pouty svázána s paží nějaké další osoby.

Tento objev přinutil oba detektivy zahodit cigarety do vody. Pravděpodobně nešlo o sebevraždu, protože tento způsob odchodu na onen svět není zrovna kolektivním sportem. Kanálník – tak detektivové nazývali své pseudopolicejní soudruhy – dalších deset minut upevňoval vyprošťovací rukáv, pak vylezl po žebříku nahoru a začal točit kladkou.

Za chvíli bylo vše jasné. Šlo o dva nepříliš staré a poměrně dobře oblečené muže. Podle stavu pokožky na jejich tvářích se dalo usuzovat, že zemřeli před několika dny. Voda byla studená, a o to pomaleji rostl počet a hlad bakterií, které se těly zemřelých živí, ale voda samotná provedla s těly věci, které byly pro plný žaludek poměrně nepříjemné. Tyhle dva obličeje vypadaly jako… jako postavičky Pokémon, takové, co po nich šílí děti. Oba kanálníci naložili těla do vaků a připravili je na odvoz do městské márnice, kde dojde k řádnému ohledání. Zatím nevěděli nic jiného, než že obě těla jsou mrtvá. Ani jednomu tělu nechyběly na první pohled žádné údy a kvůli celkovému stavu těl nebyly zřetelné ani žádné stopy po kulce nebo říznutí nožem. Zatím tedy měli jen dva neznámé muže, jednoho s plavými a druhého se zrzavými vlasy. Podle toho, jak vypadali, strávili ve vodě asi tři čtyři dny. Vzhledem k poutům, která měli oba na rukou, zemřeli nejspíš zároveň, pokud ovšem jeden z nich nezabil druhého a pak se nevrhl vstříc vlastní záhubě – v tomto případě by asi jeden z nich byl homosexuál, pomyslel si cyničtější z obou detektivů. Pochůzkář dostal za úkol sepsat hlášení na stanici, kde, pomyslel si, bude aspoň teplo. Nic nezchladí mrazivý den tolik jako nález několika mrtvých těl.

Vyprošťovací skupina naložila oba vaky s těly do dodávky a odjela do márnice. Vaky nebyly pořádně zapečetěné kvůli spoutaným pažím a mrtvoly byly posazeny vedle sebe na podlaze dodávky jako milenci, kteří k sobě natahují ruce i po smrti… stejně jako zaživa? přemýšlel v autě jeden z detektivů nahlas. Jeho kolega jen něco zabručel a jeli dál.

V petrohradské márnici bylo toho dne poměrně klidno. Zkušenější ze sloužících patologů, doktor Alexandr Konev, si ve své kanceláři četl lékařský časopis, nudil se v tomhle ospalém ránu, když zazvonil telefon a ohlásil dvojnásobnou vraždu. Ty byly vždycky zajímavé, Konev patřil mezi nadšené obdivovatele detektivních románů, v nichž se vyšetřovaly vraždy. Většinu těchto knih měl z Británie nebo Ameriky a s jejich pomocí se zdokonaloval v jazyce. Čekal v pitevně, než těla přivezou, naloží je na vozíky a odvezou do jeho pracovny. Chvíli mu trvalo, než pochopil, proč jedou oba vozíky tak těsně vedle sebe.

„Aha," pronesl patolog se sarkastickým úsměvem, „že by je zabila milice?"

„Oficiálně nikoli," odpověděl starší detektiv stejně emotivně. Koněva znal.

„Dobrá." Lékař pustil magnetofon. „Jedná se o mrtvoly dvou mužů, oba jsou oblečeni. Je zjevné, že oba byli ponořeni ve vodě – kde jste je objevili?" zeptal se a ohlédl se na policisty. Odpověděli mu. „Byli ponořeni v tekoucí vodě v řece Něvě. Po prvním prozkoumání odhaduji dobu strávenou ve vodě na tři až čtyři dny." Prsty v rukavicích přejel po jedné hlavě, pak po druhé. „Aha," řekl pak. „Oba muži byli nejspíš zastřeleni. Oba mají v týlu stopy po střelách. Předběžný odhad zní, že u obou jde o kulku malého kalibru. To ovšem zjistíme později. Jevgeniji," znovu zvedl oči a obrátil se na svého kolegu. „Svlékněte jim oblečení a uschovejte ho pro pozdější průzkum."

„Provedu, soudruhu doktore." Muž vytáhl cigaretu a přešel k mrtvolám s nůžkami a skalpely.

„Oba zastřeleni?" zeptal se mladší detektiv.

„Na obou lebkách do téhož místa," odpověděl Konev. „A je zvláštní, že k sobě byli připoutáni až po smrti. Na žádném zápěstí nejsou žádné viditelné odřeniny. Proč to asi udělali až pak?" podivoval se patolog.

„Těla aspoň zůstala pohromadě," zamyslel se starší detektiv, *ale proč bylo právě tohle důležité*? divil se v duchu. Měl snad vrah nebo vrazi přehnaně vyvinutý smysl pro pořádek? Vyšetřováním vražd se ovšem zabýval dost dlouho, aby věděl, že ne všechny případy lze vysvětlit do detailu, tím méně ty, s nimiž se člověk setkává prvně.

„Oba byli v dobré kondici," řekl Konev, když jeho pomocník odstranil poslední části oděvu. „Hm, copak je tohle?" obešel stůl a všiml si tetování na levém bicepsu blonďáka, pak se otočil. „Oba mají stejné tetování."

Starší detektiv se k nim přiblížil, nejprve si myslel, že jeho kolega měl možná pravdu, když hovořil o sexuálním pozadí tohoto případu, ale –

„Spetsnaz, rudá hvězda a blesk, tihle dva byli v Afghánistánu. Anatoliji, než doktor dokončí ohledání, probereme jejich oděvy."

To učinili a za půl hodiny už s jistotou věděli, že oba muži měli na sobě poměrně nákladné oblečení, ale postrádali jakékoli identifikační znaky. To nebylo v takovém případě vůbec neobvyklé, ale policisté stejně jako všichni ostatní mají raději věci snazší než složitější. Nenašli žádnou peněženku, žádné doklady, žádné bankovky, klíčenku ani kravatovou sponu. Mohli by je vystopovat podle značek oblečení, nikdo obětem neuřezal konečky prstů, takže by je mohli identifikovat podle otisků. Ten, kdo tuhle dvojitou vraždu spáchal, byl dost chytrý, aby nenechal policii mnoho stop, ale ne natolik, aby nenechal stopy žádné.

Co to asi znamená? přemýšlel starší detektiv. Nejlepší způsob, jak se vyhnout vyšetřování, bylo nechat zmizet těla. Bez nich neexistuje žádný důkaz o smrti, a tudíž nedojde k žádnému vyšetřování vraždy, jde jen o pohřešovanou osobu, která mohla utéct s jinou osobou nebo se jen rozhodla začít nový život někde jinde. A zbavit se těla nebylo až tak složité, když o tom člověk aspoň chvíli přemýšlel. K většině případů však docházelo, ne–li z náhlých hnutí mysli, pak z důvodů poměrně blízkých a většinu vrahů tvořili hlupáci, u nichž se dalo čekat, že si dříve či později zpečetí vlastní osud přílišnou upovídaností.

Tentokrát to ale vypadalo jinak. Kdyby šlo o sexuálně motivovanou vraždu, možná by se o tom už doslechl. O takových zločinech jejich pachatelé vyprávěli, hnáni nějakou zvrácenou touhou zajistit si zatčení a obvinění, protože někdo, kdo spáchal takový zločin, nebyl zřejmě schopen udržet jazyk za zuby.

Tato dvojitá vražda však nesla všechny známky práce profesionála. Obě těla byla zavražděna stejným způsobem a pak připoutána k sobě… možná z důvodu lepšího a snad spolehlivějšího utajení. Žádné z těl neneslo známky zápasu, oba muži byli zjevně ve velmi dobré kondici, šlo o muže trénované a nebezpečné. Byli zabiti bez varování a to obyčejně znamená, že je zabil někdo, koho oba znali a komu důvěřovali. Ani jeden z detektivů nedokázal pochopit, proč zločinci v rámci své komunity vůbec někomu důvěřují. „Loajalita" byla v tomto oboru termínem, kterým se mnozí oháněli, ale už méně principem, k němuž se kdokoli z nich hlásil… a přesto si ji všichni přísahali.

Detektivové sledovali, jak patolog odebírá z obou těl vzorky krve pro pozdější toxikologické testy. Možná byli oba před zastřelením otráveni, což je věc sice možná, leč nepravděpodobná, jistě však žádající prověření. Byly odebrány vzorky všech dvaceti nehtů obou mužů, ačkoli ty budou zřejmě bezcenné. Konečně byly sejmuty otisky prstů, aby mohla být provedena řádná identifikace. To nepůjde nijak rychle. Ústřední vojenský archiv v Moskvě byl pověstný svou nízkou výkonností, takže detektivové se rozhodli prozkoumat i své vlastní kontakty a doufali, že zjistí, co tyto dvě mrtvoly kdysi byly zač.

„Jevgeniji, tyhle muže bych proti sobě nechtěl poštvat."

„Souhlasím, Anatoliji," řekl starší z obou. „Ale někdo se jich buď vůbec nebál, nebo se jich bál natolik, že se odhodlal k velmi zásadnímu činu." Pravda byla, že oba muži si zvykli na snadné vraždy, jejichž pachatel se přiznal takřka okamžitě, případně vraždu spáchal před očima několika svědků. Tento případ však prověří jejich schopnosti, oba ho ohlásí poručíkovi a budou doufat, že dostanou nějaké posily.

Sledovali, jak lékaři fotografují oba obličeje, ačkoli šlo o tváře natolik znetvořené až prakticky nepoznatelné, takže fotografie budou pro případnou identifikaci sotva použitelné. Ale pořízení fotografií před otevřením lebky byl obvyklý postup a doktor Konev vždy postupoval podle zákonů. Detektivové si vyšli ven zavolat a zakouřit v poněkud příjemnějším prostředí. Když se vrátili, obě kulky už byly v plastikových obalech a Konev jim vysvětlil, že předběžnou příčinou smrti obou mužů byla kulka v mozku, lebky prý navíc nesou stopy po střelném prachu. Byli prý zastřeleni na malou vzdálenost, z necelých padesáti centimetrů, a to standardní kulkou o hmotnosti 2,6 gramu vystřelenou z policejní pistole PSM ráze 5,45 mm. To by mohlo vyvolat pohrdavé ušklíbnutí, jelikož šlo o standardní policejní zbraň, ale několik exemplářů se ocitlo i v ruském podsvětí.

„Američané tomu říkají profesionálně odvedená práce," poznamenal Jevgenij.

„Rozhodně to provedl velmi nadaný člověk," souhlasil Anatolij. „A teď nejdříve…"

„Nejdříve zjistíme, kdo jsou tihle smolaři. A potom, kdo byli jejich nepřátelé."

Čínská kuchyně nechutná v Číně tak dobře jako v Los Angeles, pomyslel si Nomuri. Možná záleží na přísadách, napadlo ho vzápětí. V Čínské lidové republice sice možná existuje lékařská a potravinářská inspekce, ale hlášení, které dostal před odjezdem, se o ní nezmiňovalo. Když poprvé vstoupil do této restaurace, měl nejprve chuť prohlédnout si kuchyň. Jako většina pekingských restaurací i tahle byla velmi malá, provozoval ji manželský pár. Kuchyň byla v prvním patře rodinného domu a obsluhovat dvacet lidí z běžné čínské domácí kuchyně jistě vyžadovalo značnou dávku akrobacie. Stůl byl kulatý, malý a očividně laciný, židle nepohodlná, ale už sama skutečnost, že tato restaurace vůbec existovala, byla důkazem zásadních změn politické situace v této zemi.

Důvod jeho večerního výletu však seděl na protější straně stolu. Lian Ming. Měla na sobě světlemodré šaty tak typické pro střední úředníky z různých ministerstev. Vlasy měla krátce zastřižené, takže její účes připomínal helmu. Módní průmysl musel v této zemi zavádět nějaký pomatený rasista, který Číňany nesnášel a snažil se je vypodobnit co nejméně přitažlivě. Nomuri tady zatím nepotkal jedinou ženu, která by se oblékala takovým způsobem, který by se dal nazvat pohledným – kromě několika oděvů dovezených z Hongkongu. Jednotvárnost byla v Číně zásadním motivem, ta naprostá absence různosti, pokud jste ovšem nenarazili na stále rostoucí počet cizinců, ale ti vyčnívali z davu jako růže na smetišti, která však jen zvýrazňuje zoufalost svého okolí. Doma v Kalifornii mohl mít – i když, opravil se důstojník CIA, spíše se kochat pohledem na – jakoukoli ženu planety. Bílou, černou, židovku, křesťanku, žlutou, Latinoameričanku, opravdovou Afričanku, spousty skutečných Evropanek – a i těch bylo několik různých typů: tmavovlasé zemité Italky, naduté Francouzky, uctivé Britky a upjaté Němky. K tomu přidejte pár Kanaďanek a Španělek (které se snažily oddělovat se od místní hispánské komunity) a spousty etnických Japonek (které se též separovaly od místních Japonců, ačkoli spíše z vůle mužů než žen) a vyjde z toho celý obchod s lahůdkami. Jediná podobnost vyplývala z té kalifornské atmosféry, a ta nutila každého jednotlivce vypadat co nejreprezentativněji a nejpohledněji, protože tak znělo hlavní přikázáni v této kolébce kolečkových bruslí, surfingu a krásných těl, která se k oběma kratochvílím neodmyslitelně pojí.

Tady však ne. Tady se všichni oblékali stejně, vypadali stejně, mluvili o tom samém a většinou se i stejně chovali…

… kromě Ming. Nomuri z ní vycítil něco jiného, a právě proto ji pozval na večeři.

Kapitola o svádění tvořila součást Nomuriho výcviku už po mnoho let, ale zatím ji nikdy nevyužil. V Japonsku sice nežil v celibátu, i tam se v průběhu staletí mravy trochu změnily, takže mladí muži a ženy se mohli scházet a… komunikovat spolu na té nejprimitivnější úrovni – ale nějakou zvláštní, divokou a pro Chestera Nomuriho i celkem krutou ironií osudu bylo, že japonské dívky dávaly přednost Američanům. Jedni říkali, že je to proto, že Američané jsou pro milování vybaveni lépe než průměrní Japonci, což japonským dívkám, které začaly sexuálně žít, zavdávalo příčinu k pochichtávání. Ovšem bylo tomu tak i proto, že o Američanech se říkalo, že se k ženám chovají lépe než Japonci, a jelikož ženy v Japonsku jsou úslužnější než jejich západní protějšky, vlastnosti obou pohlaví možná následnému vztahu vyhovovaly. Jenže Chet Nomuri byl špion převlečený za japonského zaměstnance a podařilo se mu zapadnout do té míry, že ho místní ženy považovaly jen za dalšího Japonce, takže jeho sexuální život omezovala profesionální povinnost, což mu nepřipadalo zrovna fair, uvážíme–li, že vyrostl jako mnoho amerických mužů na filmech o agentovi 007 a jeho četných úlovcích: pan Kiss–Kiss Bang–Bang, říkalo se mu v Karibiku. Nomuri taky nezacházel s pistolí, naposledy na Farmě – výcvikové škole CIA nedaleko Yorktownu ve Virginii –, a ani tam zrovna nelámal rekordy.

Tahle dívka ale jistě není bez perspektivy, pomyslel si důstojník, aniž změnil výraz; příručka navíc nezakazovala pohlavní styk ve službě – takové nařízení by jen zbytečně podrývalo morálku v CIA. Příběhy o dobývání se staly obvyklým námětem rozhovorů během nečastých setkání důstojníků, která občas pořádala CIA, obvykle na Farmě, aby zde špioni mohli porovnat své názory na techniku – debaty u piva však obyčejně sklouzávaly k tomuto tématu. Sexuální život Cheta Nomuriho se po příjezdu do Pekingu skládal z nájezdů na pornografické stránky na internetu. Z toho či onoho důvodu se tohoto zboží v Asii vyskytovalo značné množství, a ačkoli Nomuri neoplýval nějakou náruživostí v tomto směru, potřeboval občasný ventil.

Po menší péči by byla Ming vyloženě krásná, pomyslel si Nomuri. Ze všeho nejdřív by to chtělo delší vlasy. Pak možná lepší obroučky brýlí. Ty, které měla teď, byly elegantní asi jako recyklovaný ostnatý drát. Pak třeba mejkap. Jaký přesně, to Nomuri netušil – v těchto věcech nebyl žádným odborníkem, ale její pleť měla barvu slonové kosti, kterou by nějaký výrobek kosmetického průmyslu mohl ještě zlepšit. Jenže v téhle kultuře, s výjimkou lidí veřejně vystupujících (jejichž mejkap byl nenápadný asi jako lasvegaské neony), se

péče o pleť omezovala na nutnost mýt si ráno obličej. Hlavní jsou však její oči, napadlo ho. Oči měla živé a… a krásné. V nich nebo za nimi viděl život. Třeba má i pěknou postavu, ale to se v tomhle oblečení nedá poznat.

„Takže ten nový počítačový systém funguje dobře?“ zeptal se, když se napil zeleného čaje.

„Je to kouzelné,“ rozplývala se. „Znaky se objevují na obrazovce úplně nádherně a z laserové tiskárny vycházejí také báječně, jako by to psal písař.“

„A co tomu říká váš ministr?“

„Je nadšen. Pracuji teď rychleji a to ho velmi těší!“ ujistila ho.

„Těší ho to natolik, že podepíše objednávku?“ zeptal se Nomuri znovu jako obchodník.

„Ještě se musím zeptat vedoucího správního oddělení, ale myslím, že vás jeho odpověď nezarmoutí.“

To bude mít NEC radost, pomyslel si důstojník CIA a znovu přemýšlel, kolik tím získá pro svou krycí firmu. Jeho šéf v Tokiu by se leknutím udusil, kdyby zjistil, pro koho Nomuri doopravdy pracuje, ale špion získal své postavení u NEC za své zásluhy, ačkoli přitom pracoval i pro svou skutečnou vlast. Chet si říkal, že je to šťastná náhoda, že jeho skutečné zaměstnání a jeho zástupná role do sebe tak krásně zapadly. K tomu napomohla ještě skutečnost, že byl vychován ve velmi tradicionalistické rodině, hovořil dvěma jazyky… zároveň získal povědomí o nutnosti sloužit své rodné zemi a toto přesvědčení výrazně převyšovalo dluh, který pociťoval vůči vlasti svých předků. Možná pramenilo ze zarámovaného vyznamenání jeho dědečka, z odznaku pěchoty na modrém sametu se stužkami a z medailí, jež představovaly ocenění za statečnost, z bronzové hvězdy s bitevním „véčkem“, prezidentovy pochvalné zmínky, včetně stužek z tažení se 442. bitevní skupinou jeho praporu v Itálii a jižní Francii. Amerika to sice jeho dědečkovi zavařila, ale on získal svá občanská práva tou nejlepší možnou cestou a až pak se vrátil domů ke své profesi zahradního architekta; základům této práce naučil i své syny a vnuky a jednoho z nich navíc poučil o povinnosti, kterou má vůči své vlasti. A někdy se může dočkat i zábavy.

Nomuri měl pocit, že teď to zábava je, díval se do hlubokých temných očí Ming a přemýšlel, co se jí asi honí hlavou. Na obou tvářích měla krásné dolíčky a její jinak nepříliš výrazný obličej se uměl velmi sladce smát.

„Tohle je hrozně zajímavá země,“ řekl. „Mimochodem, hovoříte velmi dobře anglicky.“ To bylo dobře. On potřeboval s pekingskou čínštinou ještě hodně pomoci a ženu posunky nesvedete.

Polichoceně se usmála. „Děkuji. Pilně studuji.“

„Jaké knihy čtete?“ zeptal se a též se usmál.

„Romantické romány, Danielle Steelovou, Judith Krantzovou. Amerika nabízí ženám mnohem více možností, než na co jsme zvyklé my zde.“

„Amerika je zajímavá, ale chaotická země,“ řekl jí Nomuri. „V této společnosti aspoň člověk ví, kde je jeho místo.“

„Ano,“ přikývla. „Je v tom jistota, ale občas je jí až příliš. I ptáci v kleci touží roztáhnout křídla.“

„Řeknu vám, co se mi tady nelíbí.“

„Copak?“ zeptala se Ming, ale neurazila se, což se Nomurimu zdálo být velmi dobře. Možná by si mohl přečíst nějaký román od Steelové a zjistit, co se jí líbí.

„Měla byste se jinak oblékat. Vaše šaty nejsou svůdné. Ženy by se měly oblékat přitažlivěji. V Japonsku je spousta různých oděvních stylů, podle chuti se můžete oblékat jako na Východě nebo jako na Západě.“

Usmála se. „Japonské spodní prádlo bych rozhodně brala. Musí to být na těle hrozně příjemné. Ale to není moc socialistická myšlenka,“ řekla a postavila šálek na stůl. Přišel k nim číšník a Ming s Nomuriho svolením objednala mao–tai, zdejší ohnivý likér. Číšník se záhy vrátil se dvěma malými porcelánovými pohárky a lahví, z níž jim opatrně nalil. Po prvním doušku se důstojník CIA málem udusil, nejprve to pálilo, ale pak hřálo v žaludku. Ming se trochu začervenala a Nomuri pak získal pocit, že se před ním otevřela nějaká brána… a že možná vede tím správným směrem.

„Všechno nemůže být socialistické,“ nadhodil Nomuri po dalším doušku. „Tahle restaurace je soukromá, že?“

„Ano, a vaří se tu lépe než u mě doma. Tahle dovednost mi chybí.“

„Opravdu? Ale třeba byste mi dovolila, abych vám někdy něco uvařil, ne?“ navrhl Chet.

„Cože?“

„Jistě.“ Usmál se. „Umím připravit americká jídla a můžu nakoupit ve zvláštním obchodě a sehnat správné suroviny.“ Po dlouhé cestě lodí sice za moc nestály, ale rozhodně byly lepší než to svinstvo nabízené na zdejších tržnicích; steak k večeři nejspíš ještě nikdy neměla. *Mohl by si zodpovědět, kdyby přes CIA nechal dovézt hovězí steaky na svůj účet*? zamyslel se Nomuri. Možná ano. Účetní v Langley se špiony v

terénu zase tolik nezabývají.

„Opravdu?“

„Samozřejmě. Být barbarem z ciziny má i své výhody,“ usmál se na ni. Ming vyprskla smíchy a to ho velmi potěšilo. Jo. Nomuri se znovu napil toho raketového paliva. Právě mu řekla, co by chtěla koupit na sebe. Je i velmi chytrá. Ač je spodní prádlo jistě hodně pohodlné, zároveň bude nenápadné a skryté.

„Co ještě mi na sebe prozradíte?“ zeptal se pak.

„Nemám moc co vyprávět. Na mou práci by mi stačila i nižší kvalifikace, ale zase v tom je prestiž z… no, z politických důvodů. Jsem jen vysokoškolsky vzdělaná sekretářka. Můj zaměstnavatel… pracuji vlastně pro stát jako spousta z nás, ale ve skutečnosti pracuji pro ministra, jako by šlo o kapitalistický sektor a on mě platil ze své vlastní kapsy.“ Pokrčila rameny. „Asi je to tak odjakživa. Dostanu se ovšem k zajímavým věcem.“

Neptej se na to hned teď, opakoval si Nomuri. Snad později, ale ne hned.

„Se mnou je to stejné, průmyslová tajemství a tak,“ ušklíbl se. „Takové věci je lepší nechat v kanceláři. Ne, Ming, povídejte mi o sobě.“

„Už jsem vám řekla, že nemám co povídat. Je mi dvacet čtyři. Mám dobré vzdělání. Asi mám štěstí, že jsem zůstala naživu. Víte, co se tady dělá s děvčátky…“

Nomuri přikývl. „Něco jsem slyšel. Je to nechutné,“ přikývl. Bylo to více než jen to. Všichni otcové čerstvě narozených dívek věděli, že mají nemluvně hodit do studny a doufat, že jim žena při příštím pokusu porodí syna. Pravidlo jednoho dítěte v rodině bylo v ČLR téměř zákonem a jako většina zákonů v komunistickém státě i tenhle byl prosazován velmi důrazně. Matce bylo často umožněno nepovolené dítě donosit, ale jakmile se při porodu objevilo temeno dětské hlavičky, lékař nebo sestra vzali injekční stříkačku s formaldehydem, zapíchli ji do měkkého místa na temeni ještě nenarozeného dítěte, stiskli píst a zhasli nový život ještě dřív, než mohl začít. Vláda ČLR tenhle postup sice nezveřejňovala jako oficiální program, ale vlastně to tak bylo. Jedna Nomuriho sestra, Alice, byla lékařka, pracovala jako gynekoložka a on věděl, že by raději spolkla jed sama, než aby provedla něco tak barbarského, případně by se s pistolí nebo nožem v ruce obrátila proti každému, kdo by ji o něco takového požádal. Nicméně několika „nadbytečným“ dívkám bylo dopřáno narodit se, často však zůstaly opuštěny a byly nabízeny k adopci zejména lidem ze Západu, protože Číňané samotní o ně neměli zájem. Stát se něco takového Židům, nazvalo by se to genocidou, ale Číňanů bylo stále mnoho. V extrémním případě by mohlo dojít až k úplnému vyhlazení rasy, ale zde získal tento přístup nálepku kontroly počtu obyvatel. „Čína musí dříve nebo později znovu uznat hodnotu žen, Ming. To je nepochybné.“

„Taky si myslím,“ připustila. „Jak se k ženám chovají muži v Japonsku?“

Nomuri se zasmál. „Tam spíš panuje otázka, jak dobře se ony chovají k nám a jak nám dovolují chovat se k nim!“

„Opravdu?“

„Ano. Moje matka vedla domácnost až do své smrti.“

„To je zajímavé. Jste věřící?“

Proč se na to ptá? přemýšlel Chet.

„Nikdy jsem se nerozhodl mezi šintoismem a zenem,“ odpověděl podle pravdy. Byl pokřtěn v metodistické církvi, ale před mnoha lety ji opustil. V Japonsku se zabýval místními náboženskými směry jen do té míry, aby jim porozuměl a lépe zapadl, a ačkoli se o zenu i šintoismu dozvěděl spoustu věcí, žádný z nich jeho srdce Američana neoslovil. „A vy?“

„Jednou jsem se zajímala o fa–lun–kung, ale nijak vážně. Měla jsem kamaráda, který tomu dost propadl. Teď je ve vězení.“

„To je mi líto.“ Nomuri soucitně přikývl a přemýšlel, jak blízký kamarád to asi byl. Komunismus stále na náboženskou víru žárlil, nedůvěřoval jakékoli konkurenci. Baptisté byli v módě, jejich členů přibývalo jako hub po dešti, Nomuri měl pocit, že za to může především internet, kam američtí křesťané, zejména baptisté a mormoni, cpou spousty peněz. Že by televizní kazatelé získávali i zde určité náboženstvo–ideologické postavení? Jak podivuhodné – nebo ne. Problém marxismu–leninismu, o maoismu nemluvě, spočíval v tom, že ať byl teoretický model sebelákavější, scházelo mu něco, po čem touží lidská duše. To však komunističtí představitelé nemohli mít a ani neměli v lásce. Skupina fa–lun–kung vlastně ani nebyla náboženstvím, Nomuri o ní rozhodně tak nepřemýšlel, ale z důvodů, které příliš nepochopil, vylekala mocné v ČLR natolik, že proti ní zasáhli, jako by šlo o jednoznačně kontrarevoluční myšlenkový proud. Slyšel, že někteří představitelé skupiny si odpykávají v místních věznicích opravdu dlouhé tresty. Otázku, co jsou v této zemi opravdu dlouhé tresty, nebylo těžké zodpovědět. Některé nejkrutější mučící techniky spatřily světlo světa právě zde, kde je hodnota lidského života mnohem nižší než v jeho rodné vlasti, pomyslel si Chet. Čína je

starobylá země s letitou kulturou, ale v mnoha ohledech by zdejší obyvatelé klidně mohli být z Marsu, jak se svými společenskými hodnotami lišili od toho, v čem vyrostl Chester Nomuri. „V otázce náboženství nejsem nijak vyhraněn.“

„Vyhraněn?“ zeptala se Ming.

„Nejsem příliš věřící,“ vysvětlil Chet. „Je ve vašem životě nějaký muž? Nebo snoubenec?“

Vzdychla. „Ne, zatím ne.“

„Skutečně? To mě překvapuje,“ podotkl Nomuri galantně.

„Možná jsme jiní než Japonci,“ připustila Ming a v jejím hlase se objevily lehké stopy smutku.

Nomuri zvedl láhev a oběma dolil mao–tai. „V tom případě,“ řekl s úsměvem a zvednutým obočím, „vás zvu na skleničku.“

„Děkuji, Nomuri–san.“

„Potěšení je na mé straně, soudružko Ming.“ Přemýšlel, jak dlouho to asi bude trvat. Možná vůbec ne dlouho. A pak začne opravdová práce.

Vodítka

Šlo o ten druh náhody, jímž se policejní práce proslavila po celém světě. Provaljov zavolal na velitelství milice, a jelikož vyšetřoval vraždu, spojili ho s velitelem petrohradského oddělení vražd, jistým kapitánem. Když se kapitán dozvěděl, že Provaljov pátrá po nějakých bývalých členech Spetsnaz, vybavil si ranní schůzi, na níž dva z jeho mužů ohlásili nález dvou těl s tetováním, které ukazuje nejspíš na bývalé členy těchto jednotek, a to stačilo, aby ho na ně přepojil.

„Opravdu ta moskevská událost s pancéřovkou?“ zeptal se Jevgenij Petrovič Ustinov. „Kdo přesně přišel o život?“

„Hlavním terčem byl zřejmě Grigorij Filipovič Avsejenko. Pasák,“ řekl Provaljov svému kolegovi ze severu. „Zemřel i jeho řidič a jedna z dívek, ale ti k tomu přišli zřejmě náhodou.“ Na to nepotřeboval přílišnou fantazii. Nikdo přece nebude zabíjet řidiče a děvku protitankovou střelou.

„A podle vašich zdrojů to provedli dva veteráni ze Spetsnaz?“

„Správně, a hned potom prý odletěli zpátky do Petrohradu.“

„Rozumím. No, včera jsme dva takové vytáhli z Něvy, oběma bylo ke čtyřicítce a oba byli zastřeleni do týla.“

„Vážně?“

„Ano. Máme otisky prstů obou mužů. Čekáme, až nám přijde jejich vyhodnocení z Ústředního vojenského archivu. Ale moc rychle to nebude.“

„Uvidím, jestli v té věci nemůžu něco udělat, Jevgeniji Petroviči. Víte, na místě vraždy byl i Sergej Nikolajevič Golovko a my máme obavy, jestli skutečným terčem střelby neměl být on.“

„To by bylo troufalé,“ poznamenal Ustinov chladně. „Možná by vaši přátelé z Dzeržinského mohli ty lenochy z archivu popohnat.“

„Zavolám jim a uvidím,“ slíbil Provaljov.

„Dobře, ještě něco?“

„Jedno jméno, Suvorov, Klementin Ivanovič, prý bývalý důstojník KGB, ale víc o něm zatím nevím. Říká vám to něco?“ Provaljov skoro slyšel, jak muž na druhé straně vrtí hlavou.

„*Net*, nikdy jsem to neslyšel,“ odpověděl detektiv a jméno si zapsal. „Nějaké spojení?“

„Můj informátor tvrdí, že za tím atentátem možná stojí právě on.“

„Podívám se do našich záznamů tady, jestli o něm něco nemáme. Jde tedy o dalšího člena KGB? Kolik těch strážců státu se dalo na špatnou cestu?“ zeptal se policista z Petrohradu.

„Celkem dost,“ přikývl jeho kolega v Moskvě a usmál se.

„Ten Avsejenko byl taky v KGB?“

„Ano, prý vedl skupinu Labutí.“

Ustinov se usmál. „Aha, státem cvičený pasák. Skvěle. A ty dívky?“

„Velmi hezké,“ potvrdil Provaljov. „Na ty ale nemáme.“

„Opravdový muž za to platit nemusí, Olegu Grigorijeviči,“ ujišťoval policista z Petrohradu svého moskevského kolegu.

„To je pravda, příteli. Aspoň ne bezprostředně po tom.“

„Moje řeč!“ zasmál se. „Dáte mi vědět, co jste zjistili?“

„Ano, odfaxuji vám své poznámky.“

„Skvěle. Když něco zjistím, podělím se o to s vámi i já,“ slíbil Ustinov. Vyšetřovatelé vražd po celém světě mají mezi sebou těsný vztah. Žádná země nepodporuje úmyslné zabití. Tuto pravomoc si státy vyhrazují samy pro sebe.

Poručík Provaljov si ve své moskevské kanceláři několik minut zapisoval poznámky. Bylo už pozdě, aby volal na SVR a popohánět vyhledávání záznamů. Udělá to hned ráno, slíbil si v duchu. Pak vyrazil k odchodu. Z věšáku vedle pracovního stolu si vzal kabát a odešel k zaparkovanému služebnímu vozu. Odjel na roh nedaleko americké ambasády, kousek od baru jménem Boris Godunov, příjemné a útulné hospody. Neseděl uvnitř ani pět minut a už ho na rameno poklepala známá ruka.

„Ahoj, Miško,“ řekl Provaljov, aniž by se otáčel.

„Víš, Olegu, je fajn zjistit, že ruští policisté se podobají americkým."

„V New Yorku je to stejné?"

„O tom nepochybuj," přikývl Reilly. „Když celý den honíš zločince, co je lepší než pár skleniček s kamarádem?" Agent FBI si objednal své obvyklé pití, vodku a sodu. „Navíc i tady se dá něco vyřešit. Tak jak pokračuje případ toho pasáka?"

„Ty dva, co možná tu vraždu provedli, asi našli mrtvé v Petrohradě," Provaljov dopil sklenku neředěné vodky a vysvětlil Američanovi podrobnosti. „Co ty na to?" dodal. „Buď je to pomsta, nebo pojistka, příteli. U nás se to už stalo."

„Pojistka?"

„Jo, bylo to v New Yorku. Mafie zlikvidovala Joeyho Galia přímo na veřejnosti a chtěli tomu dát punc významné události, takže na to objednali nájemného vraha – a pak toho chudáka zastřelili z necelých čtyř metrů. Pojistka, Olegu. Teď už podezřelý nikomu neprozradí, kdo si ho najal. A druhý střelec prostě zmizel a nikdy jsme ho nenašli. Nebo mohlo jít o odvetný útok: ten, kdo jim za tu práci zaplatil, se naštval, že trefili špatný terč. Kdo platí, rozhoduje, příteli."

„Může to být tak i tak, že?"

Reilly přikývl. „Říká se to. Ale aspoň máš víc stop, po kterých můžeš jít. Možná ti tví dva střelci na někoho narazili. Možná si dokonce vedli deník." Je to, jako když do vody hodíte kámen, pomyslel si Reilly. Vlnky na hladině se stále zvětšují a množí. Na rozdíl od obyčejné domácí vraždy, při níž manžel zabije svou ženu za to, že mu nasadila parohy nebo pozdě uvařila večeři, a pak se s pláčem přizná a vykřikuje, co to provedl. Tady však šlo o velmi okázale provedený zločin a takové se podaří vyřešit, protože k okázalým událostem se začnou vyjadřovat různí lidé a někteří z nich mohou vědět věci, které lze použít. Stačí jen vyslat lidi do ulic, obcházet domy a prošoupávat podrážky, dokud člověk nenajde, co potřebuje. Ruští policisté nejsou hloupí. Chybí jim sice část výcviku, kterou Reilly považoval za samozřejmou, ale přes to prese všechno mají solidní instinkty, a pokud člověk postupuje podle určitých zákonitostí, podaří se mu případ vyřešit, protože druhá strana není až tak geniální. Dokonalý je ten zločin, o němž se nikdy nedozvíte, oběť vraždy, kterou nikdy neobjevíte, nenávratně ukradené peníze zcizené nesprávnými účetními postupy nebo nikdy neodhalená špionáž. Jakmile víte, že byl spáchán zločin, máte se od čeho odrazit a pak už se postup příliš neliší od párání svetru. Když nepolevíte, zjistíte, že tu vlnu pohromadě zase tolik nedrží.

„Řekni mi, Miško, jak silní byli vaši protivníci v New Yorku?" zeptal se Provaljov, když upíjel ze své druhé skleničky. Reilly se též napil.

„Není to jako ve filmu, Olegu. Možná s výjimkou jednoho dvou. Většina zločinců jsou hlupáci. Nemají žádné vzdělání. Někteří z nich jsou úplně pitomí. Kdysi dávno se oháněli zásadou, že nic neprozradí, říkalo se tomu omerta, zákon mlčení. Když jsme je zkrátka dopadli, tak s námi nespolupracovali. Ale i to se časem změnilo. Staří už nežijí, nová generace je slabší – a my jsme zatím zesílili. Je mnohem příjemnější přečkat ve vězení tři roky než deset, a na tomhle základě se jejich organizace rozpadla. Přestali se starat o rodiny, když byl táta v lochu, což bylo špatné pro morálku. Takže se nám začali svěřovat. My jsme díky elektronice taky moudřejší – teď se tomu říká ‚zvláštní operace' dříve se to jmenovalo ‚práce s tajnou taškou'. Neuměli jsme se vždycky pořádně postarat o zatykač. V šedesátých letech se nemohlo žádné mafiánské eso ani vyčurat, aniž bychom nevěděli, jestli mu nestoupla hladina cukru."

„A oni se nebránili?"

„Myslíš, jestli se proti nám nepostavili? Proti FBI?" Reilly se té představě usmál. „Olegu, s FBI se nikdy nikdo nepere. Dříve a částečně možná i dneska jsme něco jako trestající ruka samotného boha, a když se s námi někdo zaplete, může čekat kupu nepříjemností. Pravda je, že nic takového se ještě nikdy nestalo, ale druhá strana má strach, že by k tomu dojít mohlo. Pravidla se trochu změnila, ale nikdy jsme je vlastně nezlomili – aspoň o tom nevím. Když ovšem chuligánovi pohrozíš, že když to přežene, čeká ho přísný trest, máš naději, že tě vezme vážně."

„Tady ne. Tady takovou autoritu nemáme."

„Tak si ji musíte vybudovat, Olegu." A skutečně to bylo skoro takhle jednoduché, ale uvést tuto radu v život nebude nijak snadné, to si Reilly uvědomoval. Zdejší policisté budou muset vystoupit jednou za čas z rezervace a ukázat chuligánům, jaká je cena za urážku majestátu. Americká historie takové případy znala. Šerifové jako Wyatt Earp a Bat Masterson, texaští rangerové Divoký Bill Hickock a Osamělý vlk Gonzales, policisté Bill Tilghman a Billy Threepersons, ti všichni právo nejen vymáhali, ale především ho zosobňovali a stačilo, když šli po ulici. V ruských dějinách žádný podobný případ neexistoval. Možná by tu nějaký potřebovali. V Americe to tvořilo součást dědictví každého policisty a tamní občané při sledování filmů a westernů nepochybovali, že při porušení zákona se do jejich života zaplete přesně takový člověk, a bude zle. FBI se zrodila v době zvýšené zločinnosti za hospodářské krize, tradici westernů rozvinula moderními

technologiemi a postupy, čímž si vytvořila vlastní elementární tajemné. Nejdřív však bylo nutné přesvědčit nemálo zločinců, a pár z nich dokonce na ulici zastřelit. V Americe panuje názor, že policisté jsou hrdinové, kteří nejen vynucují dodržování zákonů, ale zároveň ochraňují nevinné. Tady žádná taková tradice není. Její zavedení by vyřešilo spoustu problémů bývalého Sovětského svazu, protože zde stále přežívala tradice útlaku, nikoli ochrany. V ruských filmech nebyl žádný John Wayne ani Melvin Purvis, a trpěl tím celý stát. Jakkoli Reillyho práce zde bavila a ačkoli začal obdivovat a respektovat své ruské kolegy, připadal si jako kdyby ho postavili před hromadu odpadků a chtěli po něm, aby ji uklidil tak, aby připomínala obchod s luxusním zbožím. Měl tu všechno potřebné, ale utřídit to by bylo tak náročné, že Herkulovo snažení vyčistit Augiášův chlév bylo v porovnání s tím zcela zanedbatelné. Oleg měl správnou motivaci, správné dovednosti, ale stál před obrovským úkolem. Reilly mu ho nezáviděl, ale chtěl mu pomoci co nejvíce.

„Moc ti nezávidím, Miško, ale postavení tvé organizace u vás je něco, co bych tady taky rád měl."

„To ale nespadlo z nebe, Olegu. Je to výsledek několikaleté práce spousty dobrých mužů. Možná bych ti měl ukázat nějaký film s Clintem Eastwoodem."

„*Zlý Harry*. Ten jsem viděl." *Zábava*, pomyslel si Rus, ale ne zrovna realistické.

„Ne, *Pověste je výš*, o policistech z Divokého západu, kde se muži chovali jako muži a ženy měly vychování. Ve skutečnosti je to ale přehnané. Na západě tolik zločinu nebylo."

Rus překvapeně zvedl oči od sklenky. „Tak proč ve filmech ukazují něco jiného?"

„Olegu, film musí být zábavný a na pěstování pšenice nebo značkování skotu nic moc zábavného není. Americký západ osídlili hlavně veteráni naší občanské války. To byl tvrdý a krutý konflikt, ale nedalo se čekat, že by se někdo, kdo přežil bitvu u Shilohu, nechal zastrašit nějakým chlápkem na koni, bez ohledu na to, jestli měl, nebo neměl pušku. Jeden profesor z univerzity v Ohiu napsal asi před dvaceti lety na tohle téma knihu. Prozkoumal záznamy od soudů a podobně a zjistil, že kromě přestřelek v saloonech – když smícháš pušky a whisky, vznikne z toho výbušná směs – nebyla na Západě bůhvíjak vysoká kriminalita. Tamní obyvatelé se o sebe uměli postarat a jejich zákony byly celkem nemilosrdné – recidivistů tam moc nebylo –, ale rozhodovala hlavně skutečnost, že všichni měli pušky a uměli s nimi dobře zacházet, a to většinu zloduchů odradí. Spíš tě zastřelí normální člověk než policista, tak to prostě je. Policistovi se nechce do všeho papírování, když se mu může vyhnout, ne?" Reilly se napil a usmál.

„V tom jsme stejní, Miško," přikývl Provaljov.

„A navíc všechny scény s rychle taseným koltem a přesnou střelbou, to je všechno výmysl. Jestli se něco takového ve skutečnosti stalo, ještě jsem o tom neslyšel. Je to vynález Hollywoodu. Není možné takhle vytáhnout pistoli a přesně zamířit. Kdyby to šlo, už by nás to v Quantiku učili. Ale kromě lidí, kteří trénují na zvláštní představení a turnaje a tak, přičemž oni navíc cvičí pořád jeden úhel a jednu vzdálenost, je to prostě nemožné."

„Víš to jistě?" Legendy mívají tuhý kořínek, a to i v mysli jinak inteligentního policisty, který však zhlédl solidní dávku westernů.

„Dělal jsem hlavního instruktora okrsku, a ať se propadnu, jestli to dokážu."

„Ale střílet umíš, ne?"

Reilly přikývl se skromností, která se jinak s tímto tématem příliš neslučovala. „Celkem," připustil. „Celkem jo." Na seznamu „Nejlepších střelců" FBI figurovaly necelé tři stovky jmen těch, kteří při závěrečných zkouškách nastříleli stoprocentní výsledek. Mike Reilly patřil mezi ně. Než přešel na klidnější pozici v oddělení organizovaného zločinu, pracoval jako asistent šéfa oddílu zvláštního nasazení v Kansas City. Když chodil po světě bez svého koltu S&W 1076, připadal si trochu jako nahý, ale takový je úděl člověka v diplomatických službách FBI. Ale co, říkal si Reilly, vodku tu mají dobrou, už si na ni začínal zvykat. Na to se mu diplomatické značky na autě hodily. Místní policisté si s udílením pokut nedělali hlavu. Škoda jen že se musejí ještě hodně učit, jak postupovat při větších vyšetřováních.

„Takže hlavním terčem byl ten pasák, Olegu?"

„Ano, je to pravděpodobné, ale zatím nejisté." Pokrčil rameny. „Nevylučujeme ani možnost, že jím měl být Golovko. Koneckonců," dodal poté, co se dlouze napil, „díky tomu získáme významnou podporu ze strany ostatních úřadů."

Reilly se musel zasmát. „Olegu Grigorijeviči, koukám, že si umíš poradit s byrokratickou stránkou své práce. Sám bych to nezvládl líp!" Pak mávl na barmana. Dá si ještě jednu.

Internet je nejlepším špionážním prostředkem všech dob, pomyslela si Mary Patricia Foleyová. A zároveň děkovala bohu za ten den, kdy osobně doporučila Chestera Nomuriho pro práci ve Správě operací. Ten malý Japonec z Kalifornie se i přes svůj nízký věk ve svém oboru vyznal. V Japonsku odvedl vynikající práci a dobrovolně se přihlásil na operaci ČINGIS v Pekingu. Pro zatajení skutečného poslání se jen

máloco mohlo vyrovnat jeho pozici u Nippon Electric Company, navíc se zdálo, že na své místo dotančil s ladností Freda Astaira. Jako nejsnadnější část jeho poslání se jevilo rozesílání informací do světa.

Před šesti lety pronikla CIA do Silicon Valley – samozřejmě tajně – a zadala jednomu výrobci dodávku menšího, velmi zvláštního modemu. Mnoha lidem se zdálo, že jde o modem velmi zastaralý, protože připojovací čas byl proti obvyklým modemům o čtyři až pět vteřin delší. Na první pohled ovšem nebylo možno poznat, že poslední čtyři vteřiny se vůbec nejedná o náhodný elektronický hluk, ale o zapojování speciálního šifrovacího systému, který však v odposlouchávacím telefonickém zařízení připomínal náhodný hluk. Takže Chesterovi stačilo jen připravit zprávu pro přenos a odeslat ji. Z bezpečnostních důvodů byly zprávy šifrovány 256bitovým systémem vyrobeným v Agentuře pro národní bezpečnost a to dvojité šifrování bylo tak komplexní, že i řada počítačů v NSA měla s jeho rozluštěním značné problémy a trvalo nehorázně dlouho. Pak už jen stačilo zařídit si nějakou internetovou doménu přes dostupného prodejce a místního providera, jimiž se to všude jen hemžilo. Systém se dal dokonce použít i pro přímé telefonování z jednoho počítače na druhý – to vlastně měla být původní funkce –, a i kdyby byl protivník vybaven přístrojem na odposlouchávání telefonních hovorů z pevné linky, potřeboval by matematického génia plus největší a nejšílenější počítač, jaký v Sun Microsystems kdy vyrobili, aby vůbec mohl s rozšifrováváním té zprávy začít.

Lian Ming, četla si Mary Pat, sekretářka… vážně toho? Kvalitní potenciální zdroj. Nejkouzelnější na tom bylo, že Nomuri zmínil ve zprávě i své sexuální schopnosti, jichž při plnění úkolu použil. Byl pořád jakoby nevinný. Možná se při psaní této zprávy červenal, pomyslela si v duchu zástupkyně ředitele CIA pro oblast operací, ale zmínil se o tom, protože je ve všem, co dělá, tak strašně čestný. Nejvyšší čas Nomuriho povýšit a přidat mu. Foleyová si to poznamenala na papírek, který přilepí k jeho složce. James Bond–san, pomyslela si s úsměvem. Nejsnadnější byla odpověď: Schvaluje se, pokračujte. Nemusela dodávat „opatrně“. Nomuri věděl, jak se má v terénu chovat, což neplatilo pro všechny mladé důstojníky. Pak zvedla telefon a přímou linkou se spojila se svým manželem.

„Ano, miláčku?“ zeptal se ředitel CIA.

„Máš moc práce?“

Ed Foley věděl, že jeho žena by se ho na to neptala bezdůvodně. „Na tebe si čas udělám. Stav se.“ A zavěsil.

Kancelář ředitele CIA je poměrně dlouhá a úzká, okny vysokými od podlahy ke stropu je výhled na stromy a parkoviště pro zvláštní hosty. Za ním jsou stromy nad údolím Potomaku, George Washington Parkway a nic víc. Kdyby někdo viděl přímo do jakékoli části této budovy, tím spíš do kanceláře ředitele, ostraha by se zbláznila. Ed zvedl oči od dokumentů, když jeho žena vstoupila dovnitř a posadila se do koženého křesla proti němu.

„Dobré zprávy?“

„Ještě lepší než Eddieho známky ve škole,“ usmála se s lehkým svůdným úsměvem vyhrazeným pouze pro svého manžela. Muselo to být tedy hodně dobré. Edward Foley, Jr., si vedl na studiích v Rensselaer Polytechnic v New Yorku velmi dobře, začal hrát v tamním hokejovém družstvu, které se téměř vždycky prosadilo v univerzitní lize. Ed by mohl získat místo v olympijském týmu, ačkoli profesionální dráha nepřicházela v úvahu. Má šanci vydělat spoustu peněz jako počítačový inženýr, takže nebude marnit čas tak přízemní činností. „Myslím, že se nám tady něco rodí.“

„A co, miláčku?“

„Třeba osobní sekretářka Fang Gana,“ odpověděla. „Nomuri se ji snaží nabrat a tvrdí, že to není úplně bez šancí.“

„ČINGIS,“ odtušil Ed. Měli zvolit jiné jméno, ale na rozdíl od většiny operací CIA označení nevybral počítač ve sklepě. Toto bezpečnostní opatření nepoužili z toho prostého důvodu, že nikdo nečekal, že by z toho mohlo něco být. CIA se nikdy nepodařilo získat nějakého agenta mezi členy vlády ČLR. Rozhodně ne výš než v hodnosti kapitána Lidové osvobozenecké armády. Problémy byly jednoznačné. Nejprve bylo nutné získat etnického Číňana, při čemž CIA příliš neuspěla; dotyčný důstojník totiž musel mít výborné jazykové znalosti a být schopen zapadnout do tamní kultury. Z mnoha důvodů k tomu nikdy nedošlo. Mary Pat potom navrhla zkusit Nomuriho. Jeho společnost s Čínou hodně obchoduje a mladík prý má všechny předpoklady. Ed Foley to tedy podepsal, ale moc si od toho nesliboval. Říkalo se, že Mary Pat Foleyová je nejlepším důstojníkem, jaký za posledních dvacet let u CIA pracoval, a zdálo se, že se rozhodla to dokázat. „Jak moc je Chet exponován?“

Jeho žena kývla. „Je na místě, ale ví, že si má dávat pozor, jeho spojovací technika je to nejlepší, co máme. Pokud ho nezmáčknou násilím, když ho jenom zatknou, protože se jim nelíbí jeho účes, nemělo by mu nic hrozit. Kromě toho –“ podala manželovi hlášení z Pekingu.

Ředitel CIA si ho třikrát přečetl a pak jí ho vrátil. „No, jestli s ní chce spát – ale to jeho kvality nepotvrzuje, miláčku. Není dobře takhle se zaplést s agentem –“

„To vím taky, Ede, ale musí hrát s tím, co mu rozdají, ne? A když jí seženeme počítač, jako má Chet, zůstane stejně v bezpečí, jako je teď, nebo ne?“

„Pokud to ovšem někdo nebude chtít rozebrat,“ přemýšlel Ed Foley nahlas.

„Ježíši, Ede, naši lidi se mohli podělat, než to všechno vykoumali. Ten projekt jsem sama řídila, pamatuješ? Je to *bezpečné*!“

„Klid, miláčku.“ Ředitel zvedl dlaně. Když na něj Mary Pat zvýšila hlas, znamenalo to, že jí na věci opravdu záleží. „Vím, že je to bezpečné, ale já mám za úkol mít obavy a ty starat se o svoje stádo.“

„Jasně,“ usmála se znovu tím sladkým úsměvem, který sváděl a jímž prosazovala svou.

„Už jsi mu řekla, ať pokračuje?“

„Je to můj agent, Eddie.“

Rezignovaně přikývl. Nebylo fair, že musí pracovat se svou ženou. V kanceláři taky moc sporů nevyhrál. „Tak jo. Je to tvoje operace, jdi do toho, ale –“

„Ale co?“

„Ale změníme ČINGISE. Kdyby to vyšlo, najedeme na každoměsíční obměňování. Jsou s tím spojené vážné problémy, musíme se postarat o co nejvyšší zabezpečení.“

S tím musela souhlasit. Jako případoví důstojníci spolu kdysi řídili agenta známého v CIA pod jménem KARDINÁL, šlo o plukovníka Michaila Semjonoviče Filitova, který pracoval v Kremlu více než třicet let a dodával do Ameriky prvotřídní informace o všech otázkách života v sovětské armádě a velmi ceněné politické zprávy. Z byrokratických důvodů, na něž se časem zapomnělo, však nebyl KARDINÁL brán jako obvyklý agent a to ho zachránilo před Aldrichem Amesem a jeho prorazením tuctu sovětských občanů, kteří pracovali pro Ameriku. Ames inkasoval přibližně 100 000 dolarů za vyzrazenou osobu. Oba Foleyovi litovali skutečnosti, že Ames byl ještě naživu, ale vymáhání spravedlnosti neměli ve své kompetenci.

„Fajn, Eddie, každoměsíční změna názvu. Pořád se moc bojíš. Zavoláš tam ty, nebo já?“

„Počkáme, dokud nám nepošle něco užitečnýho, pak teprve začneme něco dělat, ale zatím změníme ČINGISE. Je to příliš jasná narážka na Čínu.“

„Fajn.“ Šelmovsky se usmála. „A co takhle prozatím SORGE?“ navrhla. Němec Richard Sorge, jeden z největších špionů všech dob, pracoval pro Sověty a pravděpodobně byl tím člověkem, kvůli němuž Hitler nevyhrál na východní frontě. Sovětský diktátor, který tohle všechno věděl, však nehnul ani prstem, aby ho zachránil před popravou. „Vděčnost,“ řekl Josif Vissarionovič kdysi, „je nemoc psů.“

Ředitel CIA přikývl. Jeho žena měla skvělý smysl pro humor, zejména pokud šlo o služební záležitosti. „Kdy se myslíš dozvíme, jestli pro nás bude hrát?“

„Jakmile jí Chet ukáže, co umí.“

„Mary, tys někdy…?“

„V práci? Ede, to je chlapská specialita, ne ženská,“ řekla svému muži s úsměvem, vzala si své papíry a zamířila ke dveřím. „Jedinou výjimkou jsi ty, miláčku.“

Letoun DC–10 italských aerolinií dosedl na letištní plochu přibližně o patnáct minut dříve díky příznivému větru během letu. Kardinál Renato DiMilo z toho měl takovou radost, že neopomněl pronést řádnou děkovnou modlitbu. Jako dlouholetý člen vatikánského diplomatického sboru byl na dlouhé lety zvyklý, ale to neznamenalo, že ho bavily. Měl svůj červenočerný kardinálský oblek, který se podobal spíše oficiální uniformě, přičemž nikterak nevynikal pohodlím, ačkoli pocházel z poměrně kvalitního římského zakázkového krejčovství. Jedna z nevýhod jeho kněžského a diplomatického statusu spočívala v tom, že si během letu nemohl odložit svůj oblek; mohl si sice sundat boty, ale pak pokaždé zjistil, že nohy mu během letu natekly, a obout se bylo ještě složitější než jindy. Vzdychl a letadlo se zatím blížilo k terminálu. Urostlý stevard ho nasměroval k předním dveřím a nechal ho vystoupit z letadla jako prvního. Výhodou diplomatického statusu bylo, že na celníky stačilo mávnout diplomatickým pasem. Tentokrát ho měl na letištní ploše přivítat vysoký představitel vlády Čínské lidové republiky.

„Vítejte v naší zemi,“ řekl muž a podal mu ruku.

„Jsem rád, že jsem tady,“ odpověděl kardinál a všiml si, že mu ten komunistický ateista nepolíbil prsten, což tvořilo součást oficiálního protokolu. Křesťanství jako takové a katolictví obzvlášť nebyly v Čínské lidové republice dvakrát hýčkány. Ale pokud chce ČLR žít v civilizovaném světě, musí zástupce Svaté stolice přijmout a hotovo. Kromě toho kardinál začne s těmi lidmi pracovat, a kdo ví, třeba se mu jich podaří pár obrátit na víru. Už se staly i podivnější věci a římskokatolická církev se vypořádala i se schopnějšími

protivníky.

Pseudoministr mávl rukou a menší doprovod zavedl váženého hosta k místu, kde čekalo oficiální auto a doprovod.

„Jaký jste měl let?“ zeptal se pomocník.

„Dlouhý, ale nikoli nepříjemný,“ zněla očekávaná odpověď. Diplomaté se měli chovat, jako by létání zbožňovali, ačkoli i posádky letadel se domnívaly, že takhle dlouhé lety jsou únavné. Čínský úředník měl za úkol toho nového velvyslance Vatikánu sledovat, pozorovat, jak se chová, jak vyhlíží z auta, v čemž se ovšem nijak nelišil od ostatních diplomatů, kteří jsou v Pekingu poprvé. Všichni hledají rozdíly. Tvary budov jsou tu jiné a nezvyklé, barva cihel, jejich položení zblízka i zdálky, věci, které jsou vlastně stejné, získávají punc novosti, a to díky rozdílům, které se nicméně při detailním prozkoumání jeví jako takřka mikroskopické.

Jízda do rezidence alias velvyslanectví trvala asi osmadvacet minut. Budova byla postavena na přelomu století, kdysi v ní sídlil misionář americké metodistické církve – zjevně člověk, který si oblíbil americké pohodlí, pomyslel si vládní úředník –, vystřídalo se zde několik institucí, předchozího dne se dozvěděl, že včetně bordelu pro klienty z diplomatické čtvrti, neboť i diplomati mají rádi své pohodlí. To bylo ve dvacátých a třicátých letech. Pracovaly tu rodilé Číňanky a Rusky, které o sobě prý vždy tvrdily, že jsou příslušnicemi carské šlechty. Lidé ze Západu bůhvíproč nejraději souloží se šlechtičnami, jako by se jejich tělesné údy nějak lišily od údů ostatních žen. I to se čínský úředník dozvěděl v kanceláři od člověka, který na jeho ministerstvu takové věci evidoval. Osobní zvyklosti předsedy Maa sice zaznamenány nebyly, ale jeho celoživotní záliba v defloraci dvanáctiletých dívek byla na ministerstvu zahraničních věcí poměrně známa. Na každém státníkovi je něco zvláštního a nechutného, to mladý úředník věděl. Velcí mužové mívají podivuhodné duševní úchylky.

Auto zastavilo u starého domu, policista v uniformě otevřel návštěvníkovi z Itálie dveře; dokonce zasalutoval a muž s rubínově červenou čepičkou na temeni mu kývl na pozdrav.

Na prahu domu stál další cizinec, monsignore Franz Schepke, jehož diplomatický status odpovídal DCM nebo statusu tajemníka velvyslanectví, což je obvykle osoba, jež se skutečně stará o chod věcí, zatímco velvyslanec – člověk zvolený převážně z politických důvodů – vládne v hlavní kanceláři. Zatím nevěděli, jestli tomu tak bude i tentokrát.

Schepke vypadal jako Němec, byl vysoký a hubený a jeho šedomodré oči neprozrazovaly vůbec nic. Měl obrovské jazykové nadání, díky němuž zvládl nejen složitosti čínštiny, ale zároveň i zdejší dialekt a přízvuk. V telefonu by si člověk tohoto cizince spletl se členem ústředního výboru, což zdejší představitele hodně mátlo, protože nebyli zvyklí, že cizinci jejich jazykem hovoří, a tím méně, že ho dokonale ovládají.

Čínský úředník si všiml, že Němec políbil prsten svého představeného. Ital mu pak potřásl pravicí a mladšího kněze objal. Nejspíš se znají. Kardinál DiMilo pak zavedl Schepkeho ke členům svého doprovodu a seznámil je – samozřejmě se setkali již mnohokrát předtím a čínskému úředníkovi se vysoký církevní hodnostář jevil o to podivněji. Do budovy velvyslanectví se pak zanesla všechna zavazadla a Číňan se vrátil do služebního auta a odjel na ministerstvo zahraničí, kde podá hlášení o navázání kontaktu. Papežský nuncius je už za zenitem, napíše, je to sympatický stařík, to snad, ale žádný myslitel. Jinými slovy typicky západní velvyslanec.

Ještě ani nevešli dovnitř, když si Schepke poklepal na pravé ucho a ukázal na prostory kolem. „Všude?“ zeptal se kardinál.

„*Ja, doch*,“ odpověděl monsignore Schepke německy, ale pak přešel do řečtiny. Ne do moderní, ale do helénistické, jíž psal Aristoteles, formálně se moderní verzi tohoto jazyka podobala, ale přesto se od ní diametrálně lišila; touto řečí hovoří jen hrstka akademiků na Oxfordu a několika málo jiných západních univerzitách. „Vítejte, Eminence.“

„I letadlům to může pěkně trvat. Proč nemůžeme cestovat lodí? Pro přesun z místa na místo by to bylo mnohem příjemnější.“

„Nevýhoda pokroku,“ připustil Němec. Let Řím–Peking trval jen o čtyřicet minut déle než let z Říma do New Yorku, ale Renato patřil k jiné a trpělivější generaci.

„Můj průvodce. Co mi o něm řeknete?“

„Jmenuje se Čchen. Je mu čtyřicet, je ženatý, má jednoho syna. Bude naší spojkou na ministerstvu zahraničí. Je chytrý, má dobré vzdělání, ale je to oddaný komunista stejně jako jeho otec,“ řekl Schepke, hovořil rychle jazykem, který si osvojil před lety v semináři. On a jeho šéf věděli, že jejich rozprava se nejspíš nahrává a že jazykoví odborníci na ministerstvu zahraničí z ní nebudou mít radost. Ale co, není přece jejich chyba, že takoví lidé nejsou dost vzdělaní, ne?

„A tahle budova je kompletně odposlouchávaná?“ zeptal se DiMilo a zamířil k podnosu s lahví červeného

vína.

„Musíme předpokládat, že ano," přikývl Schepke, zatímco kardinál naléval víno do sklenice. „Mohl jsem to tu nechat prohlédnout, ale sehnat zde spolehlivé lidi není jen tak a…" A ti, kteří by s takovou prohlídkou souhlasili, by mohli této příležitosti později využít k nainstalování svých zařízení, ať už pracují pro kteroukoli zemi – Ameriku, Británii, Francii, Izrael, všechny se zajímají o to, co se ví ve Vatikánu.

Vatikán ležící v centru Říma je prakticky nezávislým státem, odtud tedy plynul i DiMilův diplomatický status v zemi, kde se na náboženství dívali v nejlepším případě nedůvěřivě, v tom nejhorším ho zadupávali do země. Kardinál Renato DiMilo byl knězem už skoro čtyřicet let, většinu té doby strávil v zahraniční službě Vatikánu. Jeho jazykové schopnosti byly jeho kolegům známy, ale ani ve Vatikánu nepatřily k nejobvyklejším, tím méně v okolním světě, kde lidem trvá spoustu času, než se jazykům naučí. DiMilo je vstřebával velmi rychle – a to natolik, že ho překvapovalo, proč s tím mají ostatní tolik problémů. Kromě toho, že byl knězem a navíc diplomatem, zastával ještě funkci výzvědného důstojníka – je tomu tak u všech velvyslanců, ale on jím byl víc než ostatní. Jedním z jeho úkolů bylo informovat Vatikán – tedy papeže – o tom, co se děje ve světě, aby Vatikán – tedy papež – mohl zareagovat nebo alespoň využít svůj vliv správným směrem.

DiMilo znal současného papeže celkem dobře. Byli přáteli ještě dříve, než ho zvolili do funkce Pontifex Maximus (*maximus* znamenající v tomto kontextu *nejvyšší* a *pontifex*, tedy *stavitel mostů*, označuje klerika, který má tvořit most mezi lidmi a Bohem). DiMilo sloužil Vatikánu v sedmi zemích. Před pádem Sovětského svazu se zabýval východoevropskými zeměmi, kde se naučil rozmlouvat o výdobytcích komunismu s jeho nejoddanějšími zastánci, většinou k jejich nelibosti a svému velkému pobavení. Zde to bude jiné, pomyslel si kardinál. Konfucius definoval pozici čínského občana před dvěma tisícovkami let a tato pozice se od zvyklostí na Západě výrazně liší. Stejně jako všude jinde i zde je prostor pro učení Krista, to jistě. Ale zdejší půda není pro křesťanství tak vhodná jako jinde. Místní obyvatelé, kteří vyhledávají křesťanské misionáře, tak činí ze zvědavosti, a jakmile se seznámí s evangeliem, křesťanská víra je pro ně ještě podivnější, jelikož její zásady se až příliš liší od zdejších, ještě starobylejších náboženství. Dokonce i poněkud „normálnější" víra, která je s čínskými tradicemi víceméně v souladu, například východní duchovní hnutí známé jako fa–lun–kung, se dočkala nesmlouvavého, ba krutého potlačení. Kardinál DiMilo si uvědomoval, že přijel do jednoho z posledních pohanských států, jednoho z těch, kde mají ti šťastní, nebo naopak nešťastní, šanci dosáhnout údělu mučedníka. Záleží jen na úhlu pohledu. Napil se vína a snažil se zjistit, kolik si jeho tělo myslí, že je hodin, což se nemuselo shodovat s údajem na hodinkách. Víno mu každopádně chutnalo, připomínalo mu domov, místo, které vlastně nikdy neopustil, ať byl v Moskvě, či Praze. Ale Peking… Peking by mohl být výzvou.

Podřízení a spodní prádlo

Nedělal to poprvé. Bylo to svým způsobem vzrušující a zajímavé a také trochu nebezpečné, záleží jen na čase a místě. Hlavně však šlo o cvičení paměti a vnímavého oka. Nejtěžší bylo převádět anglické míry na metrický systém. Dokonalé ženské tělo mělo mít rozměry 36–24–36, nikoli 91,44–60,96–91,44.

Naposledy, kdy navštívil podobný podnik, bylo to v Beverly Center Mail v Los Angeles, kupoval prádlo pro Marii Castillovou, smyslnou Latinoameričanku, která se rozplývala nad jeho omylem, když si myslel, že má pas dvacet čtyři namísto skutečných sedmadvaceti. Stačilo, když se člověk držel nižších čísel, ale vyšších písmen. Když jste si obvod hrudníku 36B spletli s velikostí 34C, dotyčná by asi příliš neprotestovala, ale kdybyste si spletli pas dvacet čtyři a koupili cosi na pas dvacet sedm, to by nebylo dobré. Stres se vyskytuje v mnoha tvarech a velikostech, pomyslel si Nomuri. Tentokrát to chtěl zvládnout co nejlépe, protože potřeboval Ming jako zdroj, ale chtěl ji i jako milenku, což představovalo další důvod, proč nesměl udělat chybu.

Barva mu problémy nedělala. Červená. Samozřejmě červená. V této zemi byla červená stále *dobrou* barvou, což se hodilo, protože červená se v případě ženského spodního prádla považovala za vzrušující, je to barva dobrodružství, legrace a… a uvolněnosti. Uvolněnost vyhovovala Nomuriho biologickým i profesionálním zájmům. Musel si vybavit i jiné věci. Ming nebyla nijak vysoká, necelé tři stopy – kolem 150 centimetrů, přepočítával Nomuri jednotky zpaměti. Není vysoká, ale úplně malá taky ne. V Číně prakticky neexistuje obezita. Lidé se tu nepřejídají, jde možná o přežívající vzpomínku na časy, kdy tu jídla nebylo nadbytek a přejídání nebylo možné. Ming by v Kalifornii byla pokládána za člověka s nadváhou, pomyslel si Chester, ale šlo spíš o její tělesný typ. Měla zavalitější postavu, protože nebyla moc vysoká, na tom by nic nezměnila žádná dieta, cvičení ani mejkap. V pase určitě nemá víc než sedmadvacet palců. Její hruď odhadoval na 34B, víc asi ne… no, možná 34C – kdepak, rozhodl se, pro B+, víc ne. Takže podprsenku velikosti 34B, kalhotky z červeného hedvábí, musí to vypadat žensky… snad i trochu divoce, případně až křiklavě, chce to něco, v čem se na sebe podívá do zrcadla a usměje se… a možná vzdychne nad tím, jak odlišně v takovém oblečení vypadá, snad se i usměje tím zvláštním a tajemným úsměvem, který si ženy pro takové chvíle schovávají. Pak ovšem víte, že jsou vaše – a zbytek je jen třešnička na dortu.

Nejlepší část obchodu Victoria's Secret tvořil katalog navržený pro muže, kteří chtěli opravdu a po paměti vybrat zboží sami, nic nedbajíce na bezděčné výrazy ve tvářích, kvůli nimž vypadali jako lesbičky na ženských slavnostech – jenže člověk nemůže mít všechno, a taková těla tím méně. Jsou jen výtvory fantazie, jen ideály. Nomuri přemýšlel, jestli ty modelky skutečně žijí, nebo jde jen o výtvory počítače. S počítači se dnes dá udělat všechno možné – z Rosie O'Donnellové se stane Twiggy a z Cindy Crawfordové stará bába.

Zpátky do práce, nutil se. Možná je to místo pro fantazii, ale ne pro tuhle, ještě ne. Takže něco sexy. Musí jít o něco, co Ming pobaví i vzruší, a jeho taky. To k tomu patří. Nomuri si vzal jeden katalog, protože bylo pro něj mnohem jednodušší vybrat něco takového na základě zjištění, jak to vypadá na těle než jen ve vitríně. Otáčel stránky a na straně 26 se zastavil. Byla tam nějaká černoška, jen těžko se dalo říct, odkud se vzaly její geny, ale svou tváří by omráčila člena SS i ugandského diktátora Idiho Amina. Neuvěřitelný obličej. Ještě lepší bylo, že na sobě měla podprsenku s názvem Racerback a k ní drobné kalhotky, barva by vyhovovala, šlo o purpurově červenou, již Římané zvali tyrský nach, používali ji na pásy členů senátorského řádu, díky ceně a zvyklostem byla vyhrazena jen pro římskou šlechtu, nebyla ani červená, ani čistě nachová. Podprsenka byla ze saténu a lycry, zapínala se vpředu, což je pro dívky snazší při oblékání, pro muže zase zajímavější při svlékání. Zamířil k příslušnému regálu. Třicet čtyři B, pomyslel si. Jestli bude moc malá, o to víc jí to polichotí… malé, nebo střední kalhotky? Do háje s tím, rozhodl se, vezmu od každého jedny. Pro jistotu vzal i podprsenku s trojúhelníkovými košíčky bez kostic a šněrovací kalhotky v barvě rudooranžové, o nichž by katolická církev jistě prohlásila, že i pohled na ně je smrtelným hříchem. Pak vzal ještě několikerý kalhotky s tím, že se špiní rychleji než podprsenky, tím si však nebyl jistý ani jako vysoký důstojník Ústřední zpravodajské služby. Na Farmě se o tom nikdy nezmiňovali. Bude muset sepsat hlášení. MP se ve své kanceláři v Langley jistě pobaví.

Ještě něco, pomyslel si. Parfém. Ženy mají rády parfémy. Dalo by se to čekat, zejména zde. Celý Peking páchl jako ocelárna, ve vzduchu bylo příliš uhelného prachu a jiných nečistot – tak možná vypadal Pittsburgh na přelomu století – a smutnou pravdou bylo i to, že Číňané se nemyli tak často jako Kaliforňané, a už vůbec

ne tak pravidelně jako Japonci. Takže něco, co hezky voní…

„Snoví andělé," hlásala etiketa. Byl zde k maní parfém s rozprašovačem, pleťová voda a další podobné přípravky, jimž nerozuměl, ale nepochyboval, že Ming si s nimi jako žena poradí, jde přece o čistě ženskou záležitost. Takže koupil i to, zaplatil kartou od NEC – jeho japonští šéfové to pochopí. Japonští úředníci jezdí na pečlivě připravené a rozvržené sexuální výlety do asijských zemí, kde obchod se sexem kvete. Tak se možná dostal AIDS i do Japonska, takže Nomuri pak používal kondom při všem kromě močení. Celkem ho nákup přišel na 300 eur. Prodavačka mu vše pečlivě zabalila a prohlásila, že žena jeho života je jistě velmi šťastná.

To teprve bude, slíbil si Nomuri v duchu. Prádlo, které jí právě koupil, bylo tak hebké jako pružné sklo a jeho barvy by nenechaly chladným ani slepce. Jediné, co nevěděl, bylo, jak zapůsobí na sekretářku čínského ministra. Neměl přece svádět Suzie Wongovou. Lian Ming byla spíš obyčejná než výjimečná, ale jeden nikdy neví. Amy Irvinová, jeho první dobyté srdce, jejíž přízeň si získal ve zralém věku sedmnácti let a tří měsíců, byla dostatečné pohledná, aby ho k sobě přitáhla – což pro chlapce v tomto věku znamenalo, že jí nechyběly žádné části těla, neměla vous jako generál z občanské války a během uplynulého měsíce aspoň jednou navštívila sprchu. Ming aspoň nebude jako spousta žen v Americe, které navštěvují plastické chirurgy a mají zatažená břicha, prsa nafouklá jako melouny a rty tak napumpované chemikáliemi, až vypadají jako zvláštní dvoudílný druh ovoce. Co jsou ženy schopny udělat, aby muže přitáhly… a co všechno udělají muži ve snaze je svést. Je to neobyčejný potenciální zdroj energie, pomyslel si Nomuri a otočil klíčkem svého služebního Nissanu.

„Tak copak máme dneska, Bene?" zeptal se Ryan svého poradce pro otázky národní bezpečnosti.

„CIA rozjíždí novou operaci v Pekingu. Prozatím nese název SORGE."

„Jako Richard Sorge?"

„Správně."

„Tomu říkám domýšlivost. No nic, tak povídej."

„Mají tam důstojníka jménem Chester Nomuri, je tam ilegálně jako počítačový odborník NEC. Snaží se získat nějakou sekretářku, která pracuje pro ministra tamní vlády, pro člověka jménem Fang Gan –"

„A ten dělá co?" zeptal se Ryan nad šálkem kávy.

„Je něco jako ministr bez portfeje, spolupracuje s premiérem a ministrem zahraničí."

„Něco jako ten Žang Han San?"

„Není tak vysoko, ale v podstatě ano. Vypadá na vysokého poskoka. Má kontakty v jejich armádě a na ministerstvu zahraničí, solidní ideologický základ, hlásná trouba ostatních členů politbyra. Nomuri se nicméně snaží získat si přízeň té dívky."

„Bond," poznamenal Ryan zamyšleným a neutrálním hlasem. „James Bond. Nomuriho jméno znám. Něco pro nás dělal v Japonsku, když jsem byl na tvém místě. Jde jen o informaci; nemusím to schvalovat?"

„Správně, pane prezidente. Paní Foleyová má toho člověka na starosti a chtěla, abyste o tom věděl."

„Fajn, vyřiď MP, že mě zajímají všechny informace o této akci." Ryan potlačil grimasu, již u něj vyvolaly informace o osobním – když ne osobním, tak sexuálním – životě někoho jiného.

„Ano, pane."

První výsledky

Chester Nomuri se už mnoho věcí naučil, jednak od svých rodičů a učitelů, jednak od instruktorů na Farmě, ale ještě se nenaučil trpělivosti, alespoň ve vztahu k osobnímu životu. To však neznamenalo, že by nebyl opatrný. Proto oznámil své plány Langley. Nebylo mu příjemné informovat o zamýšleném sexuálním dobrodružství ženu – MP byla vynikající špion, ale pořád to je jenom ženská, pomyslel si Nomuri –, ale nechtěl, aby si CIA myslela, že Chet je nějaká toulavá kočka placená vládou, protože jeho práce ho opravdu bavila. Vzrušení z ní bylo přinejmenším stejně návykové jako kokain, se kterým si zahrávalo pár jeho kamarádů na kolejích.

I proto ho má paní Foleyová možná ráda, rozjímal Nomuri. Jsou ze stejného těsta. Mary Pat je pořádná ženská, povídalo se na Správě operací. Ulicemi Moskvy se i v posledních dnech studené války procházela zcela neohroženě, a i když ji Druhá správa KGB dostala, neprozradila jim ani slovíčko; ta operace, kterou řídila – stále velmi, velmi tajná –, musela to být operace jako hrom, protože do terénu se už MP nikdy nevrátila, ale po žebříčku CIA vyletěla podobně rychle jako hladová veverka na dub. Prezident si myslí, že je chytrá, a když někdo chce kamaráda na podobném místě, prezident ví, koho si vybrat, protože se v práci špionů vyzná. Pak se objevily zvěsti o tom, co prezident Ryan kdysi udělal. Pomohli emigrovat předsedovi KGB? MP v tom určitě musela mít prsty, to si mysleli všichni ve Správě operací. Všechno, co se i uvnitř CIA vědělo – samozřejmě kromě těch, kteří věděli víc (prý Ryan i MP) –, bylo jen to, co se objevilo v tisku, a ačkoli média většinou věděla o tajných operacích houby, štáb CNN jednou navštívil s kamerou bývalého předsedu KGB, který teď žil ve Winchesteru ve Virginii. Přestože toho moc neprozradil, tvář člověka, kterého sovětská vláda prohlásila za oběť leteckého neštěstí, byla pořádně výmluvná sama o sobě. Nomuri byl přesvědčen, že pracuje pro dvojici opravdových profesionálů, takže je informoval o všem, co chystal, ačkoli to znamenalo, že se Mary Patricia Foleyová, zástupkyně ředitele Ústřední zpravodajské služby pro oblast operací, začervená.

Vybral restauraci západního stylu. V Pekingu jich teď bylo několik, byly přístupné místním i turistům, jimž se stýskalo po domově (nebo kteří se zde obávali o svou trávicí soustavu – nikoli bezdůvodně, pomyslel si Nomuri). Kvalita jídla se nedala s americkým průměrem vůbec srovnat, ale rozhodně ho to lákalo víc než smažená krysa, kterou by jistě našel na jídelním lístku mnoha pekingských jídelen.

Přišel první a popíjel laciný americký bourbon, když Ming vstoupila do dveří. Nomuri na ni mávl a doufal, že to neprovedl příliš dětinsky. Zahlédla ho a následný úsměv byl přesně takový, jaký očekával. Ming měla radost, že ho vidí, a to byl v jeho plánu pro dnešní večer první důležitý bod. Došla k jeho stolku v rohu. Vstal, čímž prokázal v Číně nevídaný stupeň gentlemanství, neboť zde měly ženy hodnotu mnohem nižší než v Nomuriho rodné zemi. Přemýšlel, jestli se to může změnit, jestli se díky všem povražděným čerstvě narozeným holčičkám Ming může stát navzdory své nevýraznosti ceněnou komoditou. Pořád se nemohl přes to chladnokrevné vraždění nemluvňat přenést; stále na to myslel, nechtěl zapomenout, kdo jsou na světě ti hodní a kdo ti zlí.

„Jsem rád, že vás vidím," řekl a usmál se. „Trochu jsem se bál, že byste sem za mnou nemohla."

„Skutečně? A proč?"

„No, váš nadřízený… nepochybuji, že… jaksi… jistě vás potřebuje, snad jsem to neřekl moc nezdvořile," řekl Nomuri váhavě, nacvičený text odříkával celkem dobře, pomyslel si. Zafungovalo to. Dívka se usmála.

„Soudruhu Fangovi je přes pětašedesát," řekla. „Je to hodný člověk, dobrý šéf a schopný ministr, ale pracuje dlouho do noci a není už žádný mladík."

Aha, takže s tebou spí, ale ne moc často, přeložil si Nomuri její slova. *A ty bys možná chtěla trochu víc od někoho, kdo by ti byl věkem bližší, co*? *Pokud ovšem bylo Fangovi pětašedesát a byl pořád při síle, pak si jistě zaslouží respekt*, pomyslel si Nomuri v duchu, ale pak tu myšlenku zapudil.

„Už jste tu někdy byla?" Restaurace se jmenovala *U Vincenza* a tvářila se italsky. Majitel a provozovatel byl ve skutečnosti Číňan s italskými předky z Vancouveru, kdyby promluvil v Palermu nebo i na Mulberry Street na Manhattanu, vysloužil by si za svou italštinu kulku od mafie, ale tady v Pekingu to vypadalo celkem opravdově.

„Ne," odpověděla Ming a rozhlížela se po tomto pro ni velmi exotickém interiéru. Na každém stole stála láhev vína, dno měla omotané provázkem a v hrdle svíčku. Ubrusy byly červenobíle čtverečkované. Ten, kdo

zařizoval tenhle interiér, jistě v mládí viděl příliš mnoho starých filmů. Díky tomu tu nic nepřipomínalo místní restaurant, ačkoli zde obsluhovali Číňané. Stěny byly obloženy tmavým dřevem, u dveří háčky na pověšení kabátů. Mohli klidně být někde na východním pobřeží v Americe, kde by si toto prostředí získalo pověst starého rodinného podniku, kde postarší manželský pár podává dobré jídlo a nedbá na okázalost. „Jaké je italské jídlo?“

„Když se povede, tak patří k nejlepším na světě,“ odpověděl Nomuri. „Vy jste nikdy nic italského nejedla? Vůbec nikdy? A můžu vám něco vybrat?“

Její odpověď zněla zvláštním způsobem kouzelně. Ženy jsou všechny stejné. Když s nimi člověk jedná správně, roztají jako vosk a lze je hníst a tvarovat, jak je libo. Nomurimu se tato část jeho práce začínala líbit, možná by ji časem mohl využít i ve svém skutečném osobním životě. Mávl na číšníka, který přišel s podbízivým úsměvem na tváři. Nomuri nejdříve ze všeho objednal pravé italské bílé víno – nabídka vín byla překvapivě široká, taky za poměrně nehorázné ceny –, pak se nadechl a vybral fettuccine Alfrede, typické italské jídlo. Když se díval na Ming, říkal si, že tak syté jídlo snad neodmítne.

„Ten nový program a tiskárna fungují stále dobře?“

„Ano, ministr Fang mě před ostatními zaměstnanci pochválil, že jsem je vybrala. Udělal jste ze mě něco jako hrdinku, soudruhu Nomuri.“

„To rád slyším,“ odpověděl důstojník CIA a přemýšlel, zda je to pro jeho současné poslání dobré znamení, když ho oslovuje *soudruhu*. „Připravujeme nový přenosný počítač, takový, který by bylo možno odnést domů, ale přitom se stejným výkonem jako stolní počítač v kanceláři, dokáže stejné věci, má stejné programové vybavení, dokonce i modem pro přístup na Internet.“

„Skutečně? K tomu se dostanu tak zřídka. V práci neradi vidí, když surfujeme na Internetu kromě případů, kdy chce soudruh ministr něco konkrétního.“

„Opravdu? A co soudruha Fanga na Internetu zajímá?“

„Zejména politické komentáře, převážně z Ameriky a Evropy. Každé ráno pro něj tisknu různé články z novin, *Times of London*, *New York Times*, *Washington Post* a tak dále. Ministra zvláště zajímá, co si myslí Američané.“

„Moc toho není,“ poznamenal Nomuri, když jim donesli víno.

„Promiňte?“ zeptala se Ming, takže se musel otočit.

„Hm? Aha, no že Američané moc nepřemýšlejí. Jsou to nejhloupější lidé, jaké jsem kdy poznal. Hluční, nevzdělaní a jejich ženy…“ Chet schválně nedokončil větu.

„Co jejich ženy, soudruhu Nomuri?“ zeptala se Ming jako na povel.

„Ani se neptejte.“ Napil se vína a kývl na číšníka, aby jim dolil. Šlo o kvalitní toskánské víno. „Viděla jste někdy tu americkou panenku Barbie?“

„Ano, vyrábějí se v Číně, že?“

„Tak chce vypadat každá žena v Americe, chce být velmi vysoká, mít obří poprsí a pas, který obejmete dlaněmi. To není žena. To je hračka, panenka pro děti. Hračka. Američankám se podobá jen inteligencí. Myslíte si, že zvládají jazyky tak jako vy? Uvažte: my teď hovoříme anglicky, tedy jazykem, který není mateřským ani pro jednoho z nás, že?“

„Ano,“ přikývla Ming.

„Kolik Američanů podle vás hovoří pekingskou čínštinou? Nebo japonsky? Kdepak, Američané nemají žádné vzdělání, žádnou inteligenci. Je to zaostalý národ a jejich ženy jsou také zaostalé. Dokonce si nechávají v nemocnicích zvětšit poprsí, aby se podobaly té připitomělé dětské hračce. Je komické je sledovat, zejména když jsou nahé,“ dodal a zavrtěl hlavou.

„Už jste je viděl?“ zeptala se podle očekávání.

„Jak to myslíte – myslíte nahé?“

Ming přikývla. Pokračuje to dobře. *Ano, Ming, jsem přece světaznalý muž.* „Ano, viděl. Žil jsem tam pár měsíců a bylo to svým způsobem groteskní a zajímavé. Některé z nich umějí být i velmi milé, ale ne jako slušné asijské dívky s řádnými proporcemi a ženskými účesy, které nejsou výtvorem lahvičky nějakého kosmetického prostředku. A s vychováním. Američankám chybí vychování Asiatek.“

„Ale je tam spousta našich lidí. Proč jste…?“

„Se neseznámil s někým z nich? Kdepak, bílí si je nechávají pro sebe. Myslím, že jejich muži preferují skutečné ženy, když se jejich vlastní mění v něco zcela odlišného.“ Natáhl se a dolil Ming víno. „Ale po pravdě řečeno existují věci, ve kterých Američané vynikají.“

„Například?“ zeptala se. Víno už jí uvolňovalo jazyk.

„Ukážu vám to později. Asi bych se vám měl omluvit, ale dovolil jsem si koupit vám něco amerického.“

„Skutečně?“ V očích se jí zablýsklo vzrušením. *Jde to vážně dobře*, pomyslel si Nomuri. S tím vínem bude muset zvolnit. No, půl láhve, dvě skleničky mu nemůžou uškodit. Jak zní ta písnička… *Je fajn, když vyjde hned první rande*… Tady se nemusí moc obávat náboženských přesvědčení či zábran. Aspoň nějakou výhodu ten komunismus má.

Fettuccine dorazily právě včas a Nomuriho překvapilo, jak byly dobré. Sledoval její oči, když si vzala první vidličku (u Vincenza měli stříbrné příbory, ne hůlky, což přece jen k fettuccine sedělo mnohem lépe). Když spolkla první sousto, oči se jí rozzářily.

„To je dobré… je v tom hodně vajec. Miluju vejce,“ svěřila se mu.

No, jsou to tvoje cévy, děvče, pomyslel si Nomuri. Sledoval ji, jak vychutnává první sousto. Natáhl se a znovu jí dolil. Skoro si toho ani nevšimla, tak náruživě se zajímala o talíř.

Když byla asi v polovině jídla, zvedla oči. „Nikdy jsem nic tak dobrého nejedla,“ řekla mu.

Nomuri se na ni vroucně usmál. „Mám takovou radost, že se dobře bavíte.“ *A počkej, až uvidíš ty spodky, co jsem ti koupil, kotě.*

„Pozor!“

Generálmajor Marion Diggs přemýšlel, co mu asi jeho nová funkce přinese. Druhá hvězdička na ramenou… no, pomyslel si, její váha je znát, ale ve skutečnosti jistě nebyla. Posledních pět let, která prožil v uniformě a sloužil své vlasti, bylo hodně zajímavých. Jako první velitel obnoveného 10. obrněného jízdního pluku – s bizonem ve znaku – přeměnil tento starý a uctívaný pluk na výcvikové odborníky izraelské armády, v Negevské poušti zřídil další Národní výcvikové středisko – NTC – a za dva roky položil na lopatky všechny izraelské brigádní velitele, znovu je zvedl a ztrojnásobil jejich bitevní výkonnost v každém myslitelném ohledu, takže naparování izraelských vojáků teď opodstatňovaly i jejich výsledky. Pak odjel do skutečného NTC v kalifornské poušti, kde provedl totéž s armádou Spojených států. Když začala biologická válka, byl tam se svým 11. obrněným jízdním plukem, tím slavným jízdním oddílem Blackhorse a brigádou Národní gardy, která použila moderní prostředky pro kontrolu bitvy tak nečekaně, že vyděsila Blackhorse a pyšného velitele plukovníka Al Hamma k smrti. Celá skupina se přemístila do Saudské Arábie, kde se k nim připojil 10. pluk z Izraele, a společně daly na pamětnou armádě Spojené islámské republiky, která však neměla dlouhého trvání. Poté, co se Diggs proslavil jako plukovník, vyznamenal se i jako jednohvězdičkový generál a to byla brána k novému velitelskému postu, jenž byl znám jako *První tanková*, *Stará jízda* nebo *Americká obrněná divize*. Šlo o l. obrněnou divizi, jejíž sídlo bylo v Bad Kreuznachu v Německu, tedy o jednu z nemnoha zbývajících těžkých divizí operujících pod americkou vlajkou.

Kdysi jich bývalo hodně. Dva kompletní sbory přímo zde v Německu, l. a 3. obměny pluk, 3. a 8. pěší, a k tomu ještě dvojice obrněných jízdních pluků, 2. a 11., základny POMCUS – skladiště objemných prostředků – pro oddíly ze Spojených států jako 2. obměna a l. pěší, potom Velká rudá divize z Fort Riley v Kansasu, která se měla dopravit do Evropy tak rychle, jak jen to letouny zvládnou, tam nabrat své vybavení a pokračovat dál. Celá tahle síla – a že jí je, pomyslel si Diggs – měla v rámci závazku NATO chránit západní Evropu před zemí zvanou Sovětský svaz a před svým protějškem, Varšavským paktem, za pomoci četných oddílů, jejichž cílem byl Biskajský záliv, nebo si to aspoň odjakživa mysleli výzvědní důstojníci v belgickém městě Mons. A to by byla mela. Kdo by asi vyhrál? Nejspíš NATO, pomyslel si Diggs, ale záleželo by na politicích a zkušenostech velitelů na obou stranách.

Sovětský svaz už byl minulostí. S ním pominula i potřeba držet oddíly V a VII v Německu, takže l. obrněná se stala prakticky jedinou stopou toho, co kdysi představovalo obrovskou a výkonnou sílu. I jízdní pluky už byly pryč, z 11. se stal OpFor – „družstvo protivníků“ nebo Zloduši – v Národním výcvikovém středisku a 2. „dračí“ pluk byl odzbrojen ve Fort Polk v Louisianě a čekal na novou doktrínu pro vojáky beze zbraní. Takže zbyla „Stará jízda“, oproti dnům své největší slávy sice poněkud osekaná, ale pořád představovala velmi zdatnou jednotku. Koho přesně by měl Diggs porazit, kdyby se najednou objevily nějaké nepokoje, to v tuto chvíli nevěděl.

To však měl na starost jeho výzvědný důstojník, podplukovník Tom Richmond, a výcvik na takovou situaci měl za úkol operační důstojník plukovník Duke Masterman, kterého k sobě Diggs přetáhl z Pentagonu téměř násilím. V americké armádě nebylo tak neobvyklé, aby si vysoký důstojník k sobě povolal mladší muže, s nimiž se setkal cestou vzhůru. Měl za úkol pečovat o jejich kariéru, oni se zase starali o svého patrona – v newyorské policii označovaného za „rabína“ a mezi námořnictvem známého jako „mořský táta“ –, šlo o vztah, který se nejvíc podobal vztahu otce a syna. Diggs, Richmond ani Masterman nečekali od svého působení u l. obrněné divize víc než jen zajímavou profesionální zkušenost, a to bohatě stačilo. Už poznali sílu slona – tato fráze z dob občanské války označuje aktivní účast v bitevních operacích – a zabíjení lidí moderními zbraněmi není taková legrace jako návštěva Disney Worldu. Klidný pobyt vyplněný

výcvikem a praktickými i teoretickými cvičeními bude stačit, honilo se jim všem hlavou. V Německu mají navíc moc dobré pivo.

„No, Mary, tohle všechno je tvoje," řekl odstupující generálmajor Sam Goodnight po formálním zasalutování. „Mary" byla Diggsova přezdívka od dob ve West Pointu, už dávno ho to nepřivádělo k šílenství. Tuto důvěrnost si k němu však mohli dovolit jen důstojníci s vyšší hodností, než měl on sám, a těch už moc nezbývalo, že?

„Same, zdá se, že jsi ty kluky pořádně vycvičil," řekl Diggs muži, který tuto funkci právě opouštěl.

„Největší radost mi dělají oddíly helikoptér. Po tom rachotu s Apachi v Jugoslávii jsme se rozhodli tyhle oddíly trochu vylepšit. Trvalo to tři měsíce, ale teď by ti chlapi dokázali sežrat lva za syrova – nejdřív ho ale podříznou kapesním nožíkem."

„Kdo jim velí?"

„Plukovník Dick Boyle. Přijde za pět minut. Byl v Jugoslávii, umí velet."

„To je dobré vědět," připustil Diggs, když nasedali do velitelského vozu ze druhé světové války k přehlídce jednotek, šlo o jízdu na rozloučenou pro Sama Goodnighta a na uvítanou pro Maryho Diggse, kterého předcházela pověst tvrdého černocha, jehož nikdo neukecá. Jeho doktorát z ekonomie z univerzity v Minnesotě se moc nepočítal, snad jen při povýšení, ale po odchodu z armády by ho třeba ráda zaměstnala nějaká soukromá společnost. O této možnosti teď musel čas od času přemýšlet, přesto však měl pocit, že dvě hvězdy jsou jen polovičním splněním jeho snu. Diggs bojoval ve dvou válkách a v obou případech si vedl obstojně. V armádě bylo možno udělat kariéru mnoha způsoby, ale žádný nebyl tak účinný jako úspěšné velení na bitevním poli, protože když se to tak vezme, smyslem armády je co nejefektivněji zabíjet a ničit. Není to žádná zábava, ale občas nelze jinak. To člověk nesměl pustit ze zřetele. Cvičíte své vojáky na možnost, že když se příštího rána probudí a za oknem bude válka, musejí vědět co a jak, včetně toho, zda budou jejich důstojníci po ruce a poradí jim, nebo ne.

„A co dělostřelectvo?" zeptal se Diggs, když míjeli motorizované houfnice ráže 155 mm.

„Není s nimi problém, Mary. Vlastně tady nejsou žádné problémy. Velitelé brigád se všichni zapojili do akce v roce 1991, většina jako velitelé družstev nebo praporů. Velitelé praporů byli buď velitelé čet, nebo výkonní důstojníci u družstev. Mají hodně solidní výcvik. Uvidíš sám," slíbil mu Goodnight.

Diggs věděl, že je to všechno jistě pravda. Na generálmajora Sama Goodnighta čekalo povýšení, což znamenalo, že jakmile se Senát Spojených států dostane ke schvalování dalšího seznamu vlajkových důstojníků, získá třetí hvězdu. Neurychlí to ani prezident. Diggs byl navržen na povýšení před šesti měsíci, těsně před odchodem z Fort Irwinu, pár měsíců trčel v Pentagonu – v rámci zkráceného služebního kolečka – a pak se vrátil zpátky do Německa. Divize by měla za tři měsíce absolvovat velké cvičení proti Bundeswehru. První obrněná divize se měla utkat se čtyřmi německými brigádami, dvěma tankovými a dvěma motostřeleckými, což obsahovalo všechny předpoklady stát se významnou zkouškou celé divize. To bude starost plukovníka Mastermana. Za to ručí on. Duke dorazil do Německa o týden dříve, aby se sešel se svým odstupujícím předchůdcem ve funkci divizního operačního důstojníka a aby probrali pravidla a podmínky cvičení. Německé straně bude velet generálmajor Sigfried Model. Jeho kolegové o něm mluvili jako o Siggym, jeden z jeho předků byl kdysi velmi dobrým velitelem Wehrmachtu a říkalo se o něm, že prý lituje pádu Sovětského svazu, protože ve skrytu duše toužil napadnout Sovětskou armádu a řádně ji ztrestat. Ale takové věci se vyprávějí o spoustě Němců i o několika vysokých amerických důstojnících a většinou nejde o nic víc než jen o fámy, protože nikdo, kdo se kdy dostal na bitevní pole, netouží po tom, dostat se na další.

Jistě, pomyslel si Diggs, není moc Němců, kteří nikdy nebyli na bojišti.

„Vypadají dobře, Same," řekl Diggs, když míjeli poslední stojící jednotku.

„Není vůbec snadné odjet, Marione. Hergot." Muž začal zápasit se slzami, z čehož se dalo soudit, kdo je skutečně tvrdý člověk. Opustit velení bylo prakticky totéž jako nechat dítě v nemocnici, leckdy i horší. Všichni tu byli Samovými dětmi a teď se z nich stanou děti Diggsovy. Na první pohled se zdá, že jsou zdravé a poměrně inteligentní.

„Jo, Arnie," řekl prezident Ryan. Hlas prozradil jeho pocity víc, než kdyby zavrčel nebo křikl.

„Nikdo netvrdil, že ta práce bude legrace, Jacku. Sakra, já nevím, proč si stěžuješ. Tys přece nemusel nikoho ukecávat, aby ti půjčil na volební kampaň, ne? Nemusíš nikomu lézt do zadku. Jediné, co musíš, je dělat svou práci, a přitom si ještě můžeš ukrást hodinu – možná hodinu a půl – denně na televizi a hraní s dětmi." Ryan měl pocit, že jestli Arnieho něco opravdu baví, pak je to neustále Ryanovi opakovat, jak strašně snadnou má práci.

„Ale půl dne strávím zpracováváním naprostých nesmyslů, místo abych dělal to, za co jsem placený."

„Jenom půl dne, a on si stěžuje," zvedl Arnie oči ke stropu. „Jacku, začni tu práci mít rád, jinak tě to zničí. Tohle je ta příjemnější část funkce prezidenta. Kromě toho, ty blaho, než jsi sem přišel, pracoval jsi patnáct let pro vládu. Tam sis měl zvyknout dělat zbytečnosti!"

Ryan se div nezasmál, ale ovládl se. Pokud Arnie něco uměl, šlo o zlehčování jeho pouček. To ovšem dokázalo i pořádně naštvat.

„Fajn, ale co jim mám slíbit?"

„Slíbíš jim, že podpoříš ten návrh na stavbu přehrady a kanálu."

„Ale jsou to nejspíš vyhozené peníze."

„Ne, nejsou to vyhozené peníze. Zajistí to zaměstnání lidem ve dvou státech, což zajímá ne jednoho, ne dva, ale tři senátory Spojených států, kteří tě všichni v Kongresu podporují a které ty musíš na oplátku taky podpořit. Za to, že ti pomohli ke zvolení, jim pomůžeš obhájit jejich křeslo. A to uděláš tak, že jim dovolíš vytvořit asi patnáct tisíc pracovních míst ve dvou státech."

„A s tou bezproblémovou řekou se za –" Ryan se podíval do informačních dokumentů na stole „– za tři a čtvrt *miliardy* dolarů začnou dít věci… Ježíšikriste," dodal s povzdechem.

„Odkdy je z tebe ekolog? Divocí pstruzi nemají hlasovací právo, Jacku. I kdyby se na té řece nerozvinula lodní doprava, vznikne tam fantastická rekreační oblast, kde můžou lidi rybařit, jezdit na vodních lyžích, k tomu přidej pár motelů, možná jedno dvě golfová hřiště, občerstvení…"

„Nerad říkám a dělám věci, kterým nevěřím," zkusil to prezident znovu.

„To je pro politika něco jako barvoslepost nebo zlomená noha: vážný nedostatek," poznamenal van Damm. „I to je součást téhle práce. Nikita Chruščov řekl: Politici jsou na celém světě stejní, všichni stavíme mosty tam, kde nejsou žádné řeky."

„Takže plýtvat penězi je něco, co bychom měli dělat? Arnie, to ale nejsou naše peníze! Jsou to peníze lidí! Patří jim a my nemáme právo jen tak je spláchnout do záchodu!"

„Právo? Kdo ti kdy říkal, že budeš dělat všechno jenom podle práva?" ptal se Arnie trpělivě. „Ti tři senátoři, kteří jsou –" podíval se na hodinky „– na cestě sem, ti před měsícem schválili zákon o úpravě obranné strategie, pokud jsi to už zapomněl, a jejich hlasy budeš možná ještě potřebovat. A ten zákon měl svůj význam, ne?"

„Ano, to jistě," odpověděl Ryan opatrně.

„A schválení toho zákona téhle zemi prospělo, ne?" zeptal se van Damm vzápětí.

Ryan dlouze vzdychl. Tušil, kam tím směřuje. „Ano, Arnie, prospělo."

„Takže tahle maličkost ti pomůže konat dobro pro tvou vlast, ne?"

„Asi jo." Ryan na takové věci přistupoval nerad, ale hádat se s Arniem bylo jako hádat se s jezuitou. Skoro vždycky vás dostal.

„Jacku, žijeme v nedokonalým světě. Nemůžeš čekat, že budeš celou dobu dělat jenom to správné. Nanejvýš můžeš očekávat, že zkusíš zařídit, aby se to správné většinou dělo – ve skutečnosti budeš mít ovšem co dělat, aby v dlouhodobém horizontu nepřevážily události negativní. V politice jde o kompromis, musíš umět sehnat důležité věci, které chceš, zatímco ostatním zajistíš méně důležité věci, které chtějí oni, a uděláš to tak, aby bylo jasné, že ty jim je poskytuješ, ne že oni šije berou – protože tak se z tebe stane šéf. To musíš pochopit." Arnie se odmlčel a napil se kávy. „Jacku, snažíš se a rychle se učíš – na čtvrtého nejlepšího –, ale tohle se musíš naučit tak dobře, abys o tom ani nepřemýšlel. Musíš to mít tak zautomatizované, jako když si po vyčurání zapneš zip. Nemáš ani ponětí, jak dobře si zatím vedeš." *A to je možná taky dobře*, říkal si Arnie v duchu.

„Čtyřicet procent lidí si nemyslí, že si vedu dobře."

„Devětapadesát procent ale jo, a pár z těch čtyřiceti procent pro tebe dokonce i hlasovalo!"

Celé volby se staly dokonalou příležitostí pro falešné kandidáty, z nichž si vedl velmi dobře například Mickey Mouse, vybavoval si Ryan. „A čím vadím ostatním?" zeptal se Ryan.

„Jacku, kdyby se průzkumy veřejného mínění dělaly i ve starém Izraeli, Ježíš by možná se vším praštil a vrátil se k truhlařině."

Ryan stiskl knoflík interkomu. „Ellen, potřebuju vás."

„Ano, pane prezidente," odpověděla paní Sumterová na to nepříliš tajné znamení. O třicet vteřin později se objevila ve dveřích s rukou v bok. Došla k prezidentově stolu, natáhla ruku a podala mu cigaretu. Jack si ji vzal, zapálil ji a ze zásuvky vytáhl skleněný popelník. „Díky, Ellen."

„Něm zač." Odešla. Jednou za dva dny jí Ryan podsouval dolar, aby splatil svůj cigaretový dluh. Začínal se zlepšovat, obvykle nevykouřil více než tři cigarety během celého náročného dne.

„Jenom ať tě při tom nevidí média," varoval ho Arnie.

„Jo, já vím. Můžu si to rozdávat se sekretářkou přímo tady v Oválné pracovně, ale když mě uvidí s cigaretou, je to totéž, jako bych prznil děti.“ Ryan dlouze potáhl z cigarety a vzpomněl si, co by řekla jeho žena, kdyby ho při tom přistihla ona. „Kdybych byl král, určil bych pravidla sám!“

„Ale král nejsi, takže je neurčíš,“ ubezpečil ho Arnie.

„Mým úkolem je ochraňovat, chránit a bránit zemi –“

„Ne, tvým úkolem je ochraňovat, chránit a bránit *ústavu*, což je mnohem složitější. Nezapomeň, že pro obyčejného člověka znamená sousloví ochraňovat, chránit a bránit, že každý týden dostane plat, má z čeho nakrmit rodinu, rok co rok může vyjet na měsíc k moři nebo do Disney Worldu, na podzim má každou neděli odpoledne fotbal. Tvým úkolem je zajistit jejich spokojenost a bezpečí, a to nejen před armádami jiných států, ale i před všemi protivenstvími života. Dobrou zprávou je, že když se ti to povede, můžeš být v tomhle úřadě dalších sedm a víc let a do důchodu odejdeš doprovázen láskou veřejnosti.“

„Vynechal jsi pasáž o dědictví.“

Arniemu se zablýsklo v očích. „Dědictví? Každý prezident, co se o ně moc stará, se protiví bohu, což je skoro taková pitomost jako urážet Nejvyšší soud.“

„Jo, a až se tam dostane případ Pennsylvanie –“

Arnie zvedl obě ruce, jako by se bránil před úderem. „Jacku, o to se postarám, až přijde čas. Moji radu ohledně Nejvyššího soudu jsi nepřijal a zatím jsi měl štěstí, ale jestli – kdepak, až ti to vybouchne v rukách, nechci to vidět.“ Van Damm už přemýšlel, jakou obrannou strategii v takovém případě použít.

„Možná, ale tím se zabývat nebudu. Občas je asi lepší nechat třísky létat, kam se jim zachce.“

„A občas se vyplatí trochu se rozhlédnout, aby strom nespadl na tebe.“

Jackovi zazvonil interkom právě v okamžiku, kdy uhasil cigaretu. Ozvala se paní Sumterová. „Senátoři právě prošli Východním vchodem.“

„Já mizím,“ řekl Arnie. „Hlavně nezapomeň, že přehradu i kanál na té zatracené řece schválíš, abys ocenil jejich podporu. Přijdou znovu, až je budeš potřebovat, Jacku. Na to nezapomeň. A ty je potřebovat budeš. Na to taky nezapomeň.“

„Ano, tatínku,“ přikývl Ryan.

„Ty jsi sem došla pěšky?“ zeptal se Nomuri překvapeně.

„Je to jen dva kilometry,“ odpověděla Ming radostně. Pak se usmála. „Aspoň jsem měla větší chuť k jídlu.“ *No, fettuccine jsi slupla jako žralok surfaře*, pomyslel si Nomuri. *Tvoje chuť k jídlu asi moc povzbuzovat nepotřebuje*. To ale nebylo poctivé. Celý tento večer velmi pečlivě promyslel, a pokud Ming spadla do jeho pasti, byla to spíš jeho vina než její, ne? Navíc jí nechybí jisté kouzlo, uvědomil si, když nastupovala do jeho služebního auta. Už se dohodli, že půjdou do jeho bytu, aby jí mohl předat dárek, o němž jí už řekl. Nomuri začínal pociťovat mírné vzrušení. Plánoval tuhle situaci víc než týden, a lov je lov, to se nezměnilo ani za tisíce let lidské existence. Teď přemýšlel, co se jí asi honí hlavou. K jídlu vypila dvě sklenky vína a dezert odmítla. Když navrhl jet k němu do bytu, málem povyskočila. Buď svou past nastražil velmi zdařile, nebo je ona sama připravena ještě lépe… Cesta netrvala dlouho, nikdo z nich nepromluvil. Nomuri zastavil na svém parkovacím místě a přemýšlel, jestli si někdo všimne, že má dnes večer společnost. Musel předpokládat, že je někdo sleduje. Čínské ministerstvo státní bezpečnosti se nejspíš zajímá o všechny cizince, kteří v Pekingu žijí, neboť všichni jsou potenciálními špiony. Jeho byt se však nenalézal ve stejné části budovy jako byty Američanů a ostatních lidí ze Západu. Nešlo o otevřenou separaci nebo kategorizaci, ale fungovalo to tak, že Američané bydleli převážně v jedné části spolu s Evropany… a Tchajwanci, uvědomil si Nomuri. Takže jestli tu jsou nějaké špionážní přístroje, jsou asi spíše na té druhé straně komplexu. To je dobře pro Ming a později to možná bude dobře i pro něho samotného.

Bydlel v rohovém bytě ve druhém patře čínské nápodoby amerického obytného domu se dvorem. Byt byl dostatečně prostorný, měl rozlohu kolem stovky čtverečních metrů a nejspíš nebyl odposloucháván. Alespoň při stěhování a zavěšování obrazů nenašel žádné mikrofony, jeho průzkumné zařízení neobjevilo žádné neobvyklé signály – telefon mu jistě odposlouchávali, ale pouhá skutečnost, že ho odposlouchávají, neznamenala, že někdo ty nahrávky každý den nebo týden kontroluje. Ministerstvo státní bezpečnosti bylo jen dalším vládním úřadem, ty se v Číně možná příliš neliší od úřadů v Americe nebo ve Francii; pracují tam líní, nepříliš dobře placení lidé, kteří dělají co možná nejméně a slouží byrokracii, která výkony jednotlivců nepodporuje. Většinu pracovní doby nejspíš stráví tím, že kouří příšerné místní cigarety a tlučou špačky.

Na dveřích měl americký zámek se zabezpečovací páčkou a odolným zamykacím mechanismem. Kdyby se ho na to někdo ptal, řekl by, že v Kalifornii ho vykradli – Američané jsou tak necivilizovaní lidé, kteří nevědí, co je zákon – a on už to nechce víckrát zažít.

„Takže takhle bydlí kapitalista,“ podotkla Ming a rozhlédla se. Na zdech byly plakáty, převážně filmové.

„Ano, tady bydlí úředník. Ale nevím, jestli jsem kapitalista, nebo ne, soudružko Ming," dodal s úsměvem a zvednutým obočím. Ukázal na pohovku. „Prosím, posaď se. Můžu ti něco nabídnout?"

„Ještě jednu sklenku vína?" řekla. Zahlédla zabalenou krabici na židli proti pohovce a zadívala se na ni.

Nomuri se usmál. „To nebude nic těžkého." Odešel do kuchyně, kde se v ledničce chladila láhev kalifornského chardonnay. Obratně vytáhl zátku a se dvěma sklenkami se vrátil do obývacího pokoje. Jednu skleničku podal svému hostovi. „Aha," řekl pak. „Tohle je pro tebe, Ming." Podal jí krabici zabalenou celkem pečlivě v červeném – jak jinak, že – balicím papíru.

„Smím to otevřít hned?"

„Jistě." Nomuri se usmál jako gentleman zmítaný touhou. „Nechceš si to rozbalit, jaksi…"

„Myslíš v ložnici?"

„Promiň. Já myslel, jestli nechceš být sama, až to otevřeš. Prosím, nezlob se, jestli jsem příliš troufalý."

Odpovědí mu byl radostný záblesk v jejích očích. Ming se napila bílého vína, odešla do ložnice a zavřela za sebou dveře. Nomuri se též trochu napil, posadil se na pohovku a čekal, co bude dál. Jestli to vybral špatně, možná mu hodí krabici na hlavu a rozzlobí se… ale to neočekával. I kdyby měla pocit, že příliš předbíhá, spíš si ten dárek i krabici nechá, dopije víno, poklábosí s ním a za půl hodiny odejde, jen aby ukázala své vychování – tedy v podstatě tentýž výsledek, jen bez otevřeného konfliktu –, a Nomuri bude muset pátrat po nějakém agentovi jinde. Ne, nejlepší by bylo…

… dveře se otevřely a v nich stála Ming s lišáckým úsměvem ve tváři. Uniforma topiče byla ta tam. Místo ní na sobě měla rudooranžovou podprsenku s rozepínáním vpředu a kalhotky stejné barvy. Stála tam, v ruce držela sklenku vína, zdálo se, že se ještě jednou napila, možná aby si dodala odvahy… nebo aby překonala zábrany.

Nomuri najednou neváhal. I on se napil, vstal a pomalu a s mírnými rozpaky došel ke dveřím do ložnice.

V jejích očích viděl jisté zaváhání, snad i obavy, a v jeho očích se s trochou štěstí objeví totéž, protože ženám se líbí, když jsou muži trochu zranitelní. John Wayne třeba nedobyl úplně všechno, co chtěl, pomyslel si Nomuri. Pak se usmál.

„Velikost jsem odhadl správně."

„Ano, cítím se v tom skvěle, je to jako druhá kůže, hladké a hedvábné." Každá žena to má, uvědomil si Nomuri: schopnost usmát se a bez ohledu na vzhled pustit ven ženu, která je skryta uvnitř, často ženu dokonalou, plnou něhy a touhy, zdrženlivosti a koketnosti, a muži už pak zbývá jen…

… natáhl k ní ruku a pohladil ji co nejněžněji, jak jen mu to lehký třes dovolil. Co to sakra je? ptal se v duchu. *Třesou se mi ruce*? Jamesi Bendovi se nikdy netřásly. Teď by ji měl vzít do náručí a suverénně ji odnést do postele, tam se jí zmocnit jako Vince Lombardi ve fotbale nebo George Patton velící útoku. Ale navzdory všem triumfálním představám, které si o této chvíli udělal, se skutečnost ukazovala poněkud jiná. Ať byla Ming kdokoli, svobodně se mu odevzdávala. Víc toho nabídnout nemohla – víc neměla. Ale tohle vše dávala jemu.

Sklonil hlavu, aby ji políbil, a vtom zachytil vůni parfému „Snoví andělé", který se k této chvíli dokonale hodil. Objala ho dříve, než čekal. On ji též objal a zjistil, že její kůže je hladká, jako olejem potřené hedvábí, ruce mu po jejím těle přejížděly takřka samy. Ucítil něco nečekaného na hrudi, podíval se dolů a všiml si, že mu svými drobnými prsty rozepíná knoflíky. Pak se mu podívala do očí a její obličej už nebyl obyčejný. Rozepnul si knoflíky na rukávech, ona mu svlékla košili, pak mu přetáhla přes hlavu nátělník – spíše se o to jen pokusila, ale měla příliš krátké ruce, aby to zvládla celé – a pak ji k sobě přitiskl pevněji a na své holé hrudi ucítil látku její nové podprsenky. V tu chvíli jeho objetí zesílilo, stalo se naléhavějším, svými ústy se pevněji tiskl k jejím, vzal její obličej do dlaní a zadíval se do jejích tmavých, náhle velmi hlubokých očí a viděl v nich ženu.

Rozepjala mu pásek a kalhoty, které pak spadly až ke kotníkům. Sám málem též upadl, když se snažil pohnout nohou, ale Ming ho zachytila a oba se zasmáli. On pak uvolnil chodidla z kalhot; oba se o krok přiblížili k posteli. Ming ustoupila ještě o jeden a ukázala se mu. Podcenil ji. Pas měla o celých deset centimetrů užší, než si myslel – za to určitě může ta zatracená uniforma, co v ní chodí do práce, napadlo Nomuriho ihned –, a její ňadra dokonale vyplňovala podprsenku. I ten příšerný účes se mu teď líbil, zvláštně se hodil k jantarovému zabarvení její pleti a šikmým očím.

To, co následovalo, bylo snadné a zároveň velmi, velmi složité. Nomuri natáhl ruku k jejímu boku, přitáhl ji k sobě blíž, ale ne příliš blízko. Pak se jeho dlaň potulovala po její hrudi a on pod tenoučkou látkou podprsenky poprvé pocítil její ňadra, zároveň se jí díval do očí a čekal na její reakci. Zatím si žádné nevšiml, ačkoli zahlédl náznak uvolnění, možná dokonce úsměvu, když se jí dotkl, a pak nadešel další předvídatelný krok. Oběma rukama jí vpředu rozepjal podprsenku. Ming se instinktivně schovala. Co to znamená? přemýšlel důstojník CIA, ale Ming brzy paže spustila a přitáhla ho k sobě; jejich těla se dotkla, on znovu

sklonil hlavu a políbil ji, zatímco prsty jí sesunul ramínka podprsenky z ramen a nechal podprsenku spadnout na zem. Teď už jim zbývalo jen málo a oba, zdálo se, postupovali vpřed se směsicí touhy a obav. Její ruce se přesunuly dolů a uvolnily gumu na jeho slipech. Její oči se zabodly do jeho a neuhýbaly. Teď se usmála opravdovým úsměvem a Nomuri zčervenal, protože byl naprosto připraven. Pak mu stáhla slipy, takže měl na sobě jen ponožky. Nakonec bylo na něm, aby si klekl a svlékl jí kalhotky z červeného hedvábí. Odkopla je, pak od sebe odstoupili a dívali se na sebe. Nomuri odhadoval její ňadra s tmavými bradavkami na velikost B. Její pas sice nebyl štíhlý jako pas modelky, ale ženský kontrastoval s boky a hrudí. Nomuri udělal krok k ní, vzal ji za ruku a přešel s ní k posteli. Něžně ji políbil a položil na postel. V tomto okamžiku zapomněl na poslání výzvědného důstojníka své země.

Poznatky z oboru

Stezka začínala v Nomuriho bytě a vedla na webovou stránku zřízenou v Pekingu pro Nippon Electric Company, ale navrhl ji americký občan, který pracoval pro několik šéfů, z nichž jeden spolupracoval s Ústřední zpravodajskou službou. Přesné umístění Nomuriho elektronické adresy pak bylo přístupné náčelníkovi stanice CIA v Pekingu, který vlastně o Nomurim nic nevěděl. Jednalo se o bezpečnostní pojistku, proti níž by on sám nejspíš protestoval, ale nakonec by ji pochopil jako charakteristický znak toho, jak Mary Patricia Foleyová řídí Správu operací – a kromě toho, stanice v Pekingu se nemohla pochlubit významnějším úspěchem při náboru vysokých představitelů ČLR, kteří by působili jako američtí agenti.

Hlášení, jež si náčelník stanice stáhl, pro něho byla zcela nečitelná, šlo o zpřeházená písmena, která mohl sepsat šimpanz za trs banánů v rámci nějakého univerzitního výzkumu. Zprávu ani nerozšifrovával, jen ji poslal přes svůj vlastní šifrovací systém TAPDANCE na oficiální vládní komunikační síť, která byla napojena na komunikační družici. Zprávu pak zachytili v Sunnyvale ve státě Kalifornie a znovu ji odeslali, tentokrát dorazila do Fort Belvoir ve Virginii, na druhém břehu řeky Potomac proti Washingtonu, D. C. Odsud zpráva putovala bezpečnou linkou z optických vláken do ústředí CIA v Langley. Zde zamířila nejprve do Mercury, komunikační centrály CIA. Tam ji zbavili šifer ze stanice v Pekingu, objevil se původní shluk písmen a zpráva se vydala na poslední cestu s cílem na osobním počítači paní Foleyové, která jako jediná měla dešifrovací software INTERCRYPT a algoritmus na denní obměňování výběru kláves shodný se systémem na počítači Cheta Nomuriho. MP zrovna měla na práci něco jiného, takže se do svého počítače přihlásila až za dvacet minut a všimla si, že přišla zpráva z projektu SORGE. Ta si okamžitě získala její pozornost. Jedním příkazem zásilku dešifrovala, objevily se nesrozumitelné bláboly, načež si uvědomila (a nikoli poprvé), že Nomuri je na druhé straně datové linie, a použil tedy jinou sekvenci kláves. Takže nastavit datum na včerejšek… a je to! Vytiskla jeden exemplář pro svého manžela a uložila zprávu na pevný disk svého počítače, předtím ho však ještě zašifrovala. A pak už jen zbývalo dojít k Edovi do kanceláře.

„Ahoj, miláčku," řekl ředitel CIA, aniž by zvedl oči. Do jeho kanceláře moc lidí bez ohlášení nevcházelo. Zpráva musí být dobrá. Když mu MP podávala papír, měla ve tváři zářivý úsměv.

„Chet se s ní včera večer vyspal!" řekla.

„Mám kvůli tomu začít jásat?" zeptal se ředitel Ústřední zpravodajské služby. Očima přejížděl po zprávě.

„No, rozhodně je to krok vpřed."

„Možná pro něj," odpověděl Ed Foley s jiskrou v oku. „Člověka asi dokáže takové poslání pěkně rozparádit, ale sám jsem s tím nikdy problémy neměl." Foleyovi vždy pracovali v terénu jako manželský pár, společně prošli i Farmou. Foley starší tak zůstal ušetřen mnoha komplikací, s nimiž se musel potýkat James Bond.

„Eddie, ty jsi někdy takový bručoun!"

„Proč?"

„Tohle je možná opravdový průlom. Ta slečna je osobní sekretářkou Fang Gana. Ví spoustu věcí, které by nás mohly zajímat."

„A Chet ji včera v noci vyzkoušel. Miláčku, to není totéž, jako kdyby už kývla na spolupráci. Zatím tam žádného agenta prostě nemáme," upozornil svou ženu.

„Já vím, já vím, ale mám takový zvláštní pocit."

„Ženská intuice?" zeptal se Ed, znovu hledal v té zprávě nějaké oplzlé detaily, ale nacházel jen holá fakta, jako by se o svádění psalo v The *Wall Street Journalu.* Nomuri byl aspoň trochu diskrétní. Nepsal o žádném chvějícím se tvrdém prutu nořícím se do její teplé a vlhké lastury – ačkoli Nomurimu bylo devětadvacet a v takovém věku bývá prut ještě hodně tvrdý. *Chet je z Kalifornie, že*? Přemýšlel ředitel CIA. Takže nejspíš není panic, možná je zdatný milenec, ačkoli při prvním milování jde převážně o to, zjistit, zda ten druhý má vše na svém místě – nikdy to není jinak, aspoň pokud se Ed Foley opíral o vlastní zkušenosti, ale člověk nikdy neodolal a chtěl se o tom přesvědčit na vlastní oči. Vzpomněl si, jak Robin Williams parodoval Adama a Evu: „Radši jdi trošku dál, miláčku. Nevím, jakých rozměrů to může dorůst!" Směsice opatrného konservatismu a nezřízené fantazie společná samcům lidského rodu. „A co odpovíš? Kolik orgasmů jste při tom měli?"

„Ale no tak, Ede!" Ředitel CIA si všiml, že jeho narážka zafungovala. Skoro viděl, jak jeho ženě uchází

pára jejíma krásnýma ušima. „Víš moc dobře, co odpovím. Ať ten vztah nechá vzkvétat a začne z ní pomalu tahat informace o její práci. Bude to chvíli trvat, ale jestli to vyjde, máme se nač těšit."

A jestli to nevyjde, Chester si aspoň užije, pomyslel si Ed. Na světě neexistuje moc zaměstnám, jejichž součástí je sex, který může člověku zajistit povýšení.

„Mary?"

„Ano, Ede?"

„Nezdá se ti zvláštní, že nám ten mladík podává hlášení o svém sexuálním životě? Červenáš se, když to čteš?"

„Červenala bych se, kdyby mi to říkal osobně. E–mail je na tohle nejlepší. Není tak osobní."

„Jsi spokojená s bezpečností přenosu informací?"

„Jo, to už jsme probírali. Ta zpráva by mohla klidně obsahovat citlivé obchodní informace, šifrovací systém je poměrně stabilní. Naši lidi ve Fort Meade to rozlousknou, ale vždycky násilím a trvá to asi týden, dokonce i když správně uhodnou, jak to funguje. Číňané by museli začít od nuly. Vtip je v tom, že je to hrozně šikovně navrženo, a bezpečné by melo být i to, jak se přihlašujeme. I kdyby ne, tak skutečnost, že z telefonu na ambasádě někdo volá providerovi, nic neznamená. Jeden úředník z konzulátu pro nás přes tohle napojení stahuje z jedné místní stránky pornografii, takže to je další krytí pro případ, že by někdo chtěl ukázat svoji inteligenci." Vše bylo důkladně promyšleno. Schválně vybrali něco, s čím by se člověk spíš tajil a co by kontrašpionážní úřad v Pekingu pochopil a přišlo by mu to zajímavé, kdyby se jeho zaměstnancům povedlo do toho proniknout.

„A mají něco hezkého?" zeptal se Ed Foley, jen aby popíchl svou ženu.

„Ne, pokud ovšem nejsi na zneužívání dětí. Pár z těch, co jsou na fotkách, nemají ještě ani volební právo. Kdyby sis to stáhl tady, možná by ti na dveře zaklepala FBI."

„Kapitalismus se u nich poměrně rozvíjí, co?"

„Některé představitele strany tyhle věci skutečně baví. Když člověku táhne na osmdesát, potřebuje asi něco speciálního, co by mu nastartovalo motor." Mary Pat pár takových fotografií viděla a bohatě jí to stačilo. Byla matkou a všechny fotografované osoby byly kdysi nemluvňaty, ač se to návštěvníkovi této internetové stránky mohlo zdát neuvěřitelné. Ti, kdo ty malé dívky zneužívají, si musejí myslet, že už se nejspíš narodily s roztaženýma nohama a vyzývavým pohledem ve svých panenkovsky dětských očích. Tak to rozhodně není, pomyslela si Foleyová, ale nebylo jejím úkolem kázat o mravopočestnosti. Občas je nutné pracovat i s takovými zvrhlíky, protože i oni mají informace, které její země může potřebovat. Když jste měli štěstí a získaná informace byla opravdu užitečná, pak jste jim mohu pomoci emigrovat do Spojených států, kde pak oni mohli žít, a poté, co jste je seznámili s postihy za překročení zákona, se mohli svým úchylkám věnovat ve větší či menší míře i nadále. Vždycky se najde nějaká koupelna s mýdlem, kde jste si pak mohli umýt ruce. Toho využila Mary Pat několikrát sama. Jedním z problémů spojených se špionáží byla skutečnost, že je občas nutno stýkat se s lidmi, které byste si domů nikdy nepozvali. Ale nešlo o volbu z nejpočestnějších. Šlo o to, získat informaci, kterou vaše země potřebuje k ochraně svých strategických zájmů, aby měla větší šanci zvítězit ve válce, když na to přijde. Obyčejně jsou v sázce životy, ať přímo, či nepřímo. Takže se musíte stýkat s každým, kdo vám může takovou informaci poskytnout, i když ten člověk není zrovna svatý.

„No nic, miláčku. Dej mi vědět," řekl Foley své ženě.

„Určitě, lásko." Zástupkyně ředitele CIA odešla zpět do své kanceláře, kde napsala Nomurimu odpověď: ZPRÁVA DOŠLA. INFORMUJTE NÁS O POKROKU. MP. KONEC.

Když se Nomuri probudil, s úlevou si všiml došlé zprávy a zkontroloval e–mail. Sice litoval, že se probudil sám, ale očekávat společnost by bylo nerealistické. Nebylo by rozumné, aby Ming strávila noc jinde než ve své posteli. Nomuri ji nemohl ani odvézt zpět. Odešla, odnesla si své dárky – některé z nich vlastně měla na sobě – a zamířila do svého podnájmu, kde, jak Nomuri doufal, snad nebude diskutovat se spolubydlícími o prožitém dobrodružství. Jeden nikdy neví, co jsou ženy zač a o čem si vyprávějí. S muži to nebylo příliš odlišné, to si Nomuri vybavoval z univerzity, kde někteří z jeho kolegů vášnivě vyprávěli o svých trofejích, až se zdálo, že skoro zabili draka dřívkem od nanuku. Nomuri dychtivým posluchačům nikdy nevyhověl. Buď už tehdy měl v sobě něco ze špiona, nebo v něm dřímala představa, že gentleman nevypráví o tom, s kým spí. Ale ženy? Byly mu záhadou, nechápal třeba, proč chodí na toalety ve dvojicích – občas žertem říkal, že tam mají „plenární zasedání". Ženy každopádně hovoří víc než muži. Tím si byl jist. A ačkoli dokáží některá tajemství před muži utajit, kolik jich asi utají samy před sebou? Ježíši, stačilo, aby řekla své spolubydlící, že si báječně zahoustala s japonským úředníkem, a kdyby ta spolubydlící byla informátorkou MSB, Ming by záhy navštívil nějaký důstojník bezpečnosti a ten by jí v nejlepším případě

poradil, aby se s Nomurim raději už nikdy neviděla. Spíš by však ta rada obsahovala i důraznou žádost, aby mu ty zvrácené buržoazní hnusy z USA (spodní prádlo z Victorias Street) vrátila, a výhrůžku, že jestli ji s ním ještě někdy někdo uvidí na ulici, přijde o zaměstnání na ministerstvu. A to by znamenalo, že i na něj by někoho pověsili, sledovali by ho a zajímalo by se o něj ministerstvo státní bezpečnosti, což by nebyla žádná legrace. Nemusejí ho přistihnout při špionáži. Tohle je komunistická země, kde je dodržování práv buržoazním přežitkem, který se zcela zpěčuje serióznímu uvažování, občanská práva se omezují pouze na to, aby člověk dělal, co se mu řekne. Jako cizinec, který je v ČLR služebně, by se třeba dočkal nějakého slušnějšího zacházení, ale ne o moc.

Takže to včera nemělo jen jeden přínos, pomyslel si Nomuri, když vzpomínal na nádherné okamžiky toho vášnivého večera. Překročil i červenou linii na ulici a jeho bezpečnost teď závisí jen na diskrétnosti Ming. Nevaroval ji – ani nemohl –, aby o tom, co spolu prožili, nikde nemluvila. Takové věci se neříkají, protože zbytečně zatěžují okamžiky, jež mají být naplněny jen radostí a přátelstvím… případně i něčím silnějším než jen přátelstvím. Chester věděl, že ženy uvažují v těchto intencích, a z tohoto důvodu by mohl příště, až se podívá do zrcadla, zahlédnout protáhlý nos a dlouhé kníry, ale tohle je služební, ne osobní, opakoval si v duchu a vypnul počítač.

Až na jednu maličkost. Nebylo to poprvé, co spal s inteligentní a ne zrovna nepřitažlivou osobou, a problém byl v tom, že když do toho člověk dá kousek srdce, už ho nikdy nezíská zpět. A Nomuri si s velkým zpožděním uvědomoval, že jeho srdce je vzdáleně napojeno na jeho přirození. Nebyl jako James Bond. Nesvedl obejmout ženu tak, jak placená šlapka objímá muže. Prostě se neuměl chovat jako bezcílná mrcha. Mohlo ho těšit, že se proto nemusí bát podívat se do zrcadla. Aspoň prozatím. Trápilo ho ale, že tahle jeho schopnost nemusí trvat věčně, pokud bude s Ming zacházet jako s věcí, nikoli jako s člověkem.

Nomuri potřeboval poradit, jak má k této operaci přistupovat, ale neměl se na koho obrátit. Nemohl napsat e–mail Mary Pat nebo nějakému psychologovi, které CIA zaměstnává a kteří radí těm, kdo potřebují ve své práci trochu vést. Tenhle problém je lepší vyřešit z očí do očí se skutečnou osobou, abyste viděli reakce celého jejího těla, její hlas by vám sám něco naznačil. Kdepak, e–mail není médium, které by teď potřeboval. Měl chuť odletět do Tokia a setkat se s vysokým důstojníkem Správy operací, který by mu poradil, jak s tím naložit. Ale kdyby mu ten člověk řekl, ať se do žádného intimnějšího kontaktu s Ming nepouští, co by udělal pak? napadlo Nomuriho. Neměl sice pocit, jako by měl nějakou přítelkyni, ale cítil nutnost nějakého vztahu – kromě toho, kdyby Ming odmítl, co by to znamenalo pro její budoucnost potenciálního kvalitního agenta? Když člověk začne pracovat pro CIA, nemůže si bez ustání ověřovat svou lidskost a nehledět na to, co o tom říkají učebnice a co si myslí veřejnost. Sezení nad pivem po výcvikových setkáních mu už připadala hrozně vzdálená, všechna očekávání, která se svými kolegy kdysi měli, jakbysmet. Byl tehdy mladý, to mu do jisté míry vydrželo ještě v Japonsku, ale pak se z něj najednou stal muž, ocitl se sám v zemi, která se dá přinejlepším označit za podezřívavou, přinejhorším však za nepřátelskou vůči jemu i jeho zemi. Ming teď má vše ve svých rukou a on to nemůže nijak ovlivnit.

Spolupracovníci Ming si povšimli mírné změny. Jejich kolegyně se více a trochu zvláštně usmívala. Určitě ji muselo potkat nějaké štěstí, mysleli si někteří; měli z toho radost, i ačkoli přece jen rezervovanou a skrytou. Jestli se Ming bude chtít s nimi o to podělit, tím lépe, jestli ne, ani to by jim nevadilo, protože některé věci jsou zkrátka soukromé, a to platí ji mezi ženami, které se jinak dělí téměř o vše, včetně historek o ministrovi a jeho neohrabaných, zdlouhavých a leckdy bezvýsledných pokusech o milování. Byl to moudrý muž, většinou i citlivý, ačkoli jako šéf měl i své špatné stránky. Ale Ming na ně dnes vůbec dbala. Usmívala se ještě líbezněji než jindy, oči jí zářily jako malé diamanty, mysleli si ostatní zaměstnanci administrativního oddělení a sekretářky. Všichni už to zaznamenali i dříve, ačkoli ne u Ming, jejíž milostný život byl poměrně krátký, ministr ji měl rád až příliš, ale ona jeho tužby vyplňovala nedokonale a jen zřídka. Seděla za svým počítačem, vyřizovala korespondenci a překládala články ze západního tisku, které by mohly ministra zajímat. Ming uměla anglicky nejlépe ze všech lidí v této kanceláři a ten nový počítačový systém fungoval naprosto skvěle. Dalším krokem prý bude počítač, do kterého se bude jen mluvit a hlas se převede na znaky, což se jistě stane prokletím všech sekretářek světa, protože ony se pak stanou nepotřebnými. I když nejspíš ne. S počítačem přece šéf souložit nemůže, ne? Ale ne snad že by ministr Fang byl ve svých nárocích natolik vlezlý. A drobnosti, jimiž je odměňoval, nebyly vůbec špatné.

Její první ranní úkol zabral jako obvykle devadesát minut, pak dokument vytiskla a sešívačkou spojila jednotlivé stránky k sobě. Dnes ráno překládala články z *Times of London*, The New York Times a *The Washington Post*, aby ministr věděl, co si o osvícené politice Čínské lidové republiky myslí ti barbaři po celém světě.

Ministr Fang si ve své kanceláři nečetl noviny. Ministerstvo státní bezpečnosti totiž získalo dvojí hlášení o Rusech: zlato i ropa, psalo se v něm. Takže Žang měl celou dobu pravdu, pomyslel si, vlastně ještě víc, než doufal. Východní Sibiř je opravdu pokladnicí plnou toho, co všichni potřebují. Ropy, protože ta je krví moderní společnosti, a zlata, protože kromě funkce dávného, ale stále velmi reálného směnného prostředku má zlato i průmyslové a vědecké využití. A své zákazníky si vždy najde. Jaká škoda, že takové bohatství má připadnout lidem, kteří nevědí, jak ho řádně využít. Bylo to zvláštní, Rusové sice dali světu marxismus, jenže se jim nepodařilo ho správně realizovat a nakonec ho odvrhli úplně, nakonec ovšem při přechodu na buržoazní kapitalistickou společnost sami neuspěli. Fang si zapálil cigaretu, toho dne již pátou (zkoušel to s blížící se sedmdesátkou omezit), a položil hlášení z MSB na stůl. Pak se opřel, potahoval z cigarety bez filtru a přemýšlel o informacích, které toto ráno přineslo. Sibiř, říkal Žang už několik let, nabízí tolik věcí, které ČLR potřebuje, dřevo, nadbytek minerálů – podle těchto dokumentů ještě víc – a prostor, který Čína potřebovala nade vše ostatní.

Čína byla prostě přelidněná, a to i navzdory opatřením usilujícím o snížení počtu obyvatel. Tato opatření by svým obsahem i nelítostným uplatňováním mohla být nazvána drakonickými. Tyto postupy byly ostudou čínské kultury, která vždy považovala děti za požehnání, ale sociální inženýrství teď dospělo k překvapivým výsledkům. Při povoleném jediném dítěti na pár se lidé obyčejně rozhodli spíše pro chlapce než pro dívky. Nemálo rolníků vzalo dvouletou holčičku a hodilo ji do studny – ti soucitnější jí nejprve zlomili vaz –, aby se nepříjemného břemene zbavili. Fang jejich důvody chápal. Dívka vyroste, vdá se a odejde za manželem, zatímco na chlapce se lze vždy spolehnout, že se postará o své rodiče, bude je ctít a poskytne jim bezpečí. Ale dcera jen roztáhne nohy před synem jiných rodičů a pro její rodiče z toho žádná velká jistota nepramení.

Ve Fangově případě tomu tak bylo. Když získal vysoké stranické postavení, zajistil svému otci a matce na stáří pohodlný byt, protože taková je povinnost dítěte vůči těm, kdo mu dali život. Samozřejmě se oženil – jeho žena zemřela na kardiovaskulární nemoc – a on poskytl jistou podporu i jejím rodičům… ne však tak velkou jako svým vlastním. To chápala i jeho žena a ze své pozice manželky stranického činitele jim sama zařídila nějaké, byť drobnější, přilepšení. Její bratr zemřel ještě mladý rukou americké armády v Koreji; vzpomínka na něj neměla větší praktické využití.

Ale problém Číny, o kterém nikdo moc nemluví, a to ani na úrovni politbyra, spočíval v tom, že její populační politika začínala ovlivňovat demografickou skladbu země. Při vyzdvihování výhod chlapců nad děvčaty se v ČLR objevovala nerovnováha, která přestávala být statisticky zanedbatelná. Asi za patnáct let nastane nedostatek žen – někteří tvrdili, že je to dobře, protože se pak podaří rychleji dosáhnout kýženého nulového přírůstku obyvatel, ale zároveň to znamenalo, že po celou jednu generaci přijdou miliony Číňanů o možnost najít si manželku či přítelkyni. Způsobí to nárůst homosexuality? Politika v ČLR ji stále považovala za buržoazní degeneraci, ačkoli sodomie přestala být trestná od roku 1998. Pokud tu ovšem nebudou žádné ženy, co udělají muži? Kromě mnoha zabitých holčiček byly ty, jichž se jejich vlastní rodiče zřekli, většinou adoptovány americkými nebo evropskými manželskými páry, které nemohly mít děti. To se dělo po stovkách tisíc, dívky byly prodávány skoro stejně rychle a bezmyšlenkovitě jako panenky v amerických obchodech. Jedna část Fangovy duše s tím nesouhlasila, ale jeho pocity jsou přece pouhou buržoazní sentimentalitou. Národní politika diktovala, co se musí udělat, a politika je způsob, jak dosáhnout žádaného cíle.

Jeho život byl tak pohodlný, jak si jen mohl ze svého privilegovaného postavení zajistit. Kromě luxusní kanceláře, pohodlné skoro jako pro kapitalistu, měl služební auto s řidičem, který ho vozil do jeho rezidence, elegantně zařízeného bytu se služebnictvem, jež se o něj staralo; měl nejlepší jídlo, jaké mohla jeho země poskytnout, dobré pití, televizi připojenou na satelit, takže mohl sledovat všechny druhy zábavy včetně japonských pornografických stanic, neboť jeho mužské touhy ho ještě neopustily. Japonsky sice neuměl, ale o dialogy v těchto filmech stejně nejde, že?

Fang stále pracoval dlouho do noci, vstával o půl sedmé a v kanceláři byl vždy před osmou. Staral se o něj štáb sekretářek a asistentů, některé z žen v úřadu byly příjemně povolné, tak jednou a někdy i dvakrát do týdne. Jen málo mužů v jeho věku se může pochlubit jeho elánem, o tom Fang nepochyboval, na rozdíl od předsedy Maa navíc nezneužíval děti, ačkoli tehdy o tom věděl, ale připadalo mu to poměrně nechutné. I velcí muži mají své chyby a ostatní je přehlížejí právě kvůli tomu, že jsou tak významní. On a lidé jemu podobní měli nárok na odpočinek v přiměřeném prostředí, na kvalitní stravu, aby se jejich těla dokázala poprat s dlouhými a náročnými pracovními dny, plus samozřejmě na příležitosti k uvolnění a rekreaci, které muži s jistým stupněm činorodosti a inteligence potřebují. Bylo nezbytné, aby žili lépe než většina ostatních obyvatel jejich země, bylo to i zasloužené. Vést nejlidnatější zemi na světě nebylo nic snadného. Takový úkol si od nich žádal veškerou intelektuální energii a tou bylo třeba šetřit a obnovovat ji. Fang zvedl oči k Ming, která vstoupila se složkou novinových článků.

„Dobré ráno, soudruhu ministře," řekla řádně zdvořile.

„Dobré ráno, děvenko." Fang laskavě přikývl. Tahle se mu v posteli věnovala celkem dobře a za to si

zasluhovala víc než jen zabručení. Už jí přece sehnal velmi pohodlnou kancelářskou židli, ne? Odešla, řádně se uklonila jako vždy. Fang si na jejím chování ničeho zvláštního nevšiml, zvedl složku, vytáhl novinové články a vzal si tužku na poznámky. Porovná to s tím, jak hodnotí náladu v jiných zemích a vládách MSB. Takto Fang vysílal na ministerstvo státní bezpečnosti signál, že členové politbyra mají vlastní hlavu a umějí ji používat. MSB nedokázalo předpovědět americké diplomatické uznání Tchaj–wanu, ačkoli upřímně řečeno americká média neodhadla úmysly prezidenta Ryana taky zrovna na výbornou. Je to ale zvláštní člověk, rozhodně nejde o přítele Čínské lidové republiky. Rolník, nazývali ho analytici MSB, v mnoha směrech se to označení jevilo přesné a vhodné. Byl navenek podivně nevzdělaný, o čemž se v *The New York Times* psalo poměrně často. Proč ho nemají rádi? Není snad dost kapitalistou, nebo je jím příliš? Pochopit americká zpravodajská média bylo nad Fangovy analytické schopnosti, ale aspoň svedl rozluštit, co chtějí říct tím či oním, a to bylo něco, co výzvědní odborníci z Institutu pro americká studia při MSB ne vždy dokázali. Po té myšlence si Fang zapálil další cigaretu a zaklonil se ve svém křesle.

Musel se stát zázrak, pomyslel si Provaljov. Ústřední vojenský archiv objevil materiály, otisky prstů a fotografie obou těl nalezených v Petrohradu – ale překvapivě ty záznamy poslal jemu, nikoli Abramovovi nebo Ustinovovi, to jistě proto, že on zmínil jméno Sergeje Golovka. Zmínky o náměstí Dzeržinského stále dokáží některé lidi vyprovokovat k neuvěřitelnému nasazení. Jména a nezbytné statistické údaje budou okamžitě odfaxovány do Petrohradu, aby jeho kolegové na severu zjistili, jak tu informaci využít. Jména a fotografie byly jen začátek – dokumenty byly téměř dvacet let staré, hleděly z nich bez–citné mladické tváře. Záznamy z jejich služby však překonávaly většinu očekávání. Pjotr Alexejevič Amalrik a Pavel Borisovič Zimjanin měli kdysi pověst vynikajících vojáků, chytrých, zdatných… a politicky velmi spolehlivých, takže se dostali na školu Spetsnaz a poddůstojnickou školu. Oba bojovali v Afghánistánu a vedli si dost dobře – přežili to, což nebylo u oddílů zvláštního nasazení vůbec běžné. Tyto skupiny totiž vykonávaly ty nejnechutnější úkoly ve velmi nechutné válce. Do armády se už nevrátili, což bylo obvyklé. Do sovětské armády se asi nikdo nepřihlásil dobrovolně. Vrátili se do civilu, pracovali spolu v jedné továrně nedaleko Leningradu, jak se město jmenovalo dříve. Ale Amalrikovi se Zimjaninem začal civilní život záhy připadat nezajímavý a oba se přeorientovali na něco jiného. Bude muset doufat, že vyšetřovatelé v Petrohradu zjistí víc. Vytáhl ze zásuvky odesílací formulář a připojil ho ke složce se záznamy. Odešlou to kurýrní službou do Petrohradu, kde si Abramov a Ustinov pohrají s obsahem.

„Pan Sherman, pane ministře," oznámila Winstonovi jeho sekretářka přes interkom. „Na trojce."

„Ahoj, Same," řekl ministr financí, když zvedl telefon. „Co je nového?"

„Jde o to ropné pole na severu," odpověděl prezident Atlantic Richfield.

„Dobré zprávy?"

„V zásadě ano. Naši lidi tvrdí, že naleziště je asi o padesát procent větší, než jsme původně odhadovali."

„Jak solidní je to informace?"

„Asi jako tvoje směnky, Georgi. Šéfem terénní skupiny je Ernie Beach. Je tak dobrým hledačem ropy, jako tys byl na Wall Street." *A možná ještě o trochu lepší*, nedodal Sam Sherman. Winston měl pověst ješitného člověka, když se jednalo o jeho vlastní schopností. Narážka však měla žádaný účinek.

„Tak mi to shrň," rozkázal ministr financí.

„Až se tohle pole podaří napojit na všechno potrubí, Rusové si budou moci koupit Saudskou Arábii, k tomu Kuvajt a asi půlku Íránu. Východní Texas vypadá vedle toho tak zanedbatelně, jako když si prdneš v tornádu. Je to *bomba*, Georgi."

„A distribuce?"

„Snadné to nebude, zadarmo taky ne, ale z technického hlediska na tom nic není. Jestli chceš vydělat, kup akcie ruské firmy, která vyrábí teplé oblečení. Asi tak deset let bude mít pořádně co dělat," poradil mu Sherman.

„Fajn, a co to pro Rusy znamená po stránce hospodářské?"

„Těžko říct. Deset dvanáct let potrvá, než bude to pole plně funkční, ale tak velké množství surové ropy poněkud změní podmínky na trhu. Ještě nemáme všechny modely – ale bude to *bomba*, něco jako sto miliard dolarů ročně, samozřejmě podle aktuálního kurzu."

„A jak dlouho?" Winston téměř slyšel, jak Sherman pokrčil rameny.

„Dvacet let, možná i víc. Naši kamarádi v Moskvě pořád chtějí, abychom to nezveřejňovali, ale zpráva pomalu leze ven, je to jako zkoušet zatajit východ slunce, rozumíš? Dávám tomu tak měsíc, než se to dostane k médiím. Možná o trochu víc, ale ne o moc."

„A co ta zlatá horečka?"

„Georgi, člověče, oni to tají i přede mnou, ale můj člověk v Moskvě tvrdí, že ulovili zlatou rybku, nebo mu to tak aspoň připadá. Cena zlata možná klesne o takových pět až deset procent, ale podle našich modelů pak znovu vyskočí, a to ještě dřív, než Rusové začnou prodávat, co vykopou ze země. Naši ruští kamarádi – vzdálený strýček jim zkrátka přenechal veškerý majetek, chápeš?“

„A nám to vůbec neublíží,“ přemýšlel Winston.

„Ani náhodou. Budou od nás muset nakoupit spousty zařízení, budou potřebovat znalosti, které máme jenom my, a až to skončí, cena ropy klesne, což nám taky neublíží. Víš, Georgi, já mám Rusy rád. Dlouho měli pech, ale teď se to změní.“

„Můj úřad ani nikdo další proti tomu nic nenamítá, Same,“ ujišťoval ministr svého přítele. „Díky za informaci.“

„Taky mě obíráte o daně.“ Potvory jedny, nedodal, ale Winston to pochopil z jeho smíchu. „Zatím se měj, Georgi.“

„Jasně, ty taky, Same, a díky.“ Winston zavěsil najedno lince, stiskl druhý knoflík a vytočil tajné číslo.

„Jo?“ ozval se známý hlas. Toto číslo znalo jen deset lidí.

„Jacku, tady George, právě mi volal Sam Sherman z Atlantic Richfield.“

„Kvůli Rusku?“

„Jo. To pole je o polovinu větší, než si původně mysleli. To znamená, že je to hodně velké, největší objev ropy všech dob, je to mimochodem větší než celý Perský záliv. Dostat tu ropu ze Sibiře bude sice trochu dražší, ale Sam říká, že na tom zas tolik není – je to sice dřina, ale vědí, jak na to, nemusí se vynalézat žádná nová technologie, jde jen o peníze – a ani těch nebude tolik, protože jejich pracovní síla je levnější než u nás. Rusové nám zbohatnou.“

„O kolik?“ zeptal se prezident.

„Jakmile to pole začne fungovat, v řádu sta miliard dolarů ročně, a to po dobu dvaceti let, třeba i déle.“

Jack překvapeně hvízdl. „Dva biliony dolarů. To je slušná suma, Georgi.“

„Tak se tomu říká i na Wall Street, pane prezidente,“ souhlasil Winston. „Je to slušná tona, to je fakt.“

„A jak to ovlivní ruskou ekonomiku?“

„Rozhodně ne nepříznivě,“ ujistil ho ministr financí. „Získají tím kopu valut. Za takové si můžou koupit, co si zamanou, třeba nástroje na rozjetí vlastní výroby. To postaví jejich průmysl na nohy, Jacku, odpálí je to přímo do nového století. Ovšem za předpokladu, že mají dost rozumu, aby to pořádně využili a nenechali všechno odletět do Švýcarska a Lichtenštejnska.“

„Můžeme pro ně něco udělat?“ zeptal se prezident.

„Nejlepší, co mě napadá, je, abychom se já, ty a dva nebo tři další sešli s našimi protějšky z Ruska a zeptali se jich, co potřebují. Když se nám povede zajistit nějakému podniku zakázku na postavení několika továren u nich, nebude to na škodu a v televizi to bude krásné znít.“

„Rozumím, Georgi. Do začátku příštího týdne mi sem o tom pošli zprávu a pak zkusíme zjistit, jak Rusy seznámit s tím, co jsme se dozvěděli.“

Sergej Golovko se blížil ke konci dalšího velmi náročného dne. Řídit SVR byl nadlidský úkol pro kohokoli, ale on ještě musel podporovat Eduarda Petroviče Grušavého, prezidenta Ruské federace. Prezident Grušavoj měl své ministry, někteří z nich byli kvalitní, jiné si vybral kvůli jejich politické hodnotě nebo jen proto, aby jim znemožnil stát proti němu v opozici. I v rámci Grušavého administrativy sice mohli napáchat nějakou škodu, ale menší než mimo ni. V jejím středu museli použít nanejvýš malorážní zbraně, jinak by jim mohly jejich vlastní žhavé střely ublížit.

Dobré bylo, že ministr hospodářství, Vasilij Kostatinovič Solomeňcev, byl inteligentní a zjevně velmi čestný člověk, což byla v ruských politických poměrech stejně nevídaná kombinace jako kdekoli jinde. Měl své ambice – jen málokterý ministr nemá –, ale především se zdálo, že si přeje, aby jeho národ prosperoval, přičemž sám pro sebe velký podíl nepožadoval. Drobné sebeobohacení Golovkovi nevadilo, hlavně aby to člověku nepřerostlo přes hlavu. Hranici podle něj představovalo dvacet milionů eur. Všechno nad tuto částku svědčilo o nenasytnosti, ale částky nižší se daly pochopit. Pokud ministr své zemi pomůže, má přece právo dostat odměnu za své snažení. Obyčejní lidé by souhlasili, pokud by za to získali lepší život, ne? Nejspíš ne, pomyslel si Golovko. Tohle není Amerika, která je svázaná nesmyslnými a kontraproduktivními „etickými“ zákony. Americký prezident, kterého Golovko dobře znal, mu kdysi řekl aforismus, který se Rusovi hodně líbil: *Když si musíš psát vlastní etické zákony, už jsi vlastně prohrál*. Ryan není žádný blázen, kdysi byl jejich úhlavním nepřítelem, teď se z něj však stal dobrý přítel, nebo se to aspoň zdálo. Golovko toto přátelství upevnil tím, že poskytl Americe pomoc ve dvou vážných mezinárodních krizích. Udělal to, protože to bylo

především v zajmu jeho země, a pak i proto, že Ryan byl čestný člověk, který na takovou laskavost jistě nezapomene. Golovka, který strávil většinu svého produktivního věku v úřadu zaměřeném na likvidaci Západu, to i pobavilo.

Ale co on sám? Má snad někdo zájem na jeho zničení? Přál si někdo, aby Golovkův život skončil hlasitě na dlažbě náměstí Dzeržinského? Čím víc se jeho mozek touto eventualitou zabýval, tím víc ho taková představa děsila. Jen pár zdravých mužů dokáže rozjímat o konci života s klidnou myslí, přičemž Golovko mezi ně nepatřil. Ruce se mu nikdy netřásly, ale přesto neprotestoval proti stále naléhavější snaze majora Šeljepina udržet ho naživu. Každý den jel autem jiné barvy, občas i jiné značky, cesty do kanceláře měly společný pouze výchozí bod – budova SVR byla tak rozlehlá, že každodenní dojíždění do práce nabízelo pět možných cílových bodů. Chytré bylo, že on sám občas seděl na předním sedadle prvního vozu, zatímco na zadním sedadle chráněného vozu za nimi seděl nějaký jiný funkcionář. Anatolij nebyl žádný hlupák a občas projevil i jiskru tvořivosti.

Ale to sem teď nepatří. Golovko zavrtěl hlavou a otevřel poslední dnešní složku, nejprve si pročetl shrnutí – a okamžitě se zarazil a instinktivně sáhl po telefonu a vytočil číslo.

„Tady Golovko," řekl mužskému hlasu, který se ozval. Nic víc říkat nemusel.

„Sergeji Nikolajeviči," vítal ho ministrův hlas o pět vteřin později. „Co pro tebe mohu udělat?"

„No, Vasiliji Konstantinoviči, mohl bys mi potvrdit ta čísla? Jsou reálná?"

„Jsou víc než to, Sergeji. Jsou neměnná jako západ slunce," oznámil Solomeňcev šéfovi rozvědky, jenž měl i funkci šéfa ministrů a poradce prezidenta Grušavého.

„*Solkin syn*," zabručel šéf rozvědky. Zkurvysyn! „A jak dlouho už tam ten poklad je?" ptal se nevěřícně. „Ropa asi pět set tisíc let; zlato ještě o něco déle, Sergeji."

„A my jsme o nich neměli ani tušení," vydechl Golovko.

„Nikoho to nenapadlo, soudruhu ministře. Ta zpráva o zlatě mně osobně připadá ještě zajímavější. Rád bych viděl jednu z těch pozlacených vlčích kůží. To by se líbilo Prokofjevovi. Péťa a *Zlatý* vlk."

„Zajímavá myšlenka," řekl Golovko, ale ihned ji zaplašil. „Co to přinese naší zemi?"

„Sergeji Nikolajeviči, musel bych být věštec, abych svedl vše do detailu vyčíslit, ale v delším časovém horizontu to může znamenat spásu naší země. Teď máme něco, co si přejí všechny státy – vlastně něco krát dvě –, a patří to nám; cizinci za to zaplatí obrovské sumy peněz, a ještě velmi rádi. Například Japonci. Na dalších padesát let vyřešíme jejich energetické potřeby a zároveň jim ušetříme značné náklady na dopravu – ropa se bude převážet jen stovky, nikoli tisíce kilometrů. Amerika možná taky, ačkoli oni objevili vlastní velké naleziště na aljašsko–kanadské hranici. Otázkou zůstává, jak ropu dopravit na trh. Vybudujeme ropovod z ropného pole do Vladivostoku, ale další možná do Petrohradu, abychom ji mohli prodávat snadněji i do Evropy. Možná bychom mohli nechat Evropany, například Němce, aby ten ropovod postavili, jen aby dostali slevu na nákup ropy. Sergeji, kdybychom to pole našli před dvaceti lety, bylo by –"

„Možná." Nebylo těžké zjistit, co by se stalo potom: Sovětský svaz by se nerozpadl, ale naopak posílil. Golovko takové iluze neměl. Sovětské vládě by se podařilo rozházet tyhle dva nové poklady stejně, jako zmrvila všechno ostatní. Sovětská vláda vlastnila Sibiř dvacet let, ale nikdy ji ani nenapadlo podívat se, co tam je. Zemi chyběli správní odborníci, kteří by to prozkoumali, ale pro samotnou pýchu nedovolila, aby to udělal někdo jiný, prý by tím utrpěla vlast. Jestli existuje nějaká věc, která zničila SSSR, pak to nebyl komunismus ani totalitní zřízení. Byla to ta zvrácená upřímná láska, ta nejnebezpečnější a nejničivější stránka ruského charakteru, za niž mohl pocit méněcennosti, který měl své kořínky za vlády Romanovou a i před nimi. Pád Sovětského svazu připomínal naprosto banální sebevraždu, byl jen pomalejší, a tedy ničivější. Golovko dalších devadesát vteřin poslouchal historické spekulace člověka, který měl o dějinách jen velmi slabé ponětí, ale pak promluvil: „Tohle všechno je dobré, Vasiliji Konstantinoviči, ale co budoucnost? Právě v ní budeme všichni žít."

„Nijak nám to neublíží, Sergeji. Tohle je spása naší země. Sice potrvá deset let, než z polí začneme těžit nějaké prostředky, pak ale získáme trvalý a pravidelný příjem po dobu nejméně jedné generace, možná i déle."

„Jakou pomoc budeme potřebovat?"

„Američané a Britové mají znalosti, které budeme potřebovat, získali je na svých polích na Aljašce. Jsou zkušení. Naučíme se to od nich a využijeme to. Teď jednáme s Atlantic Richfield, americkou ropnou společností, o technické pomoci. Jsou nenasytní, ale to se dalo čekat. Vědí, že jen oni mají to, co potřebujeme, a je levnější za to zaplatit než muset si vše sami vyrobit. Takže většinu toho, co dnes požadují, dostanou. Možná jim zaplatíme zlatými cihlami," nadnesl Solomeňcev.

Golovko musel odolávat pokušení vyptávat se na naleziště zlata příliš podrobně. Ropné pole slibovalo mnohem větší zisky, ale zlato je hezčí. I on chtěl vidět jednu z těch kůží, na něž Gogol chytal zlatý prach. O

toho osamělého lesního muže bude nutno se pořádně postarat – což půjde snadno, pokud žije sám a bez dětí. Všechno, co dostane, se státu zanedlouho vzhledem k jeho věku zase vrátí. Pozvou ho do televizní besedy, možná o něm natočí i film. Kdysi přece bojoval s Němci a Rusové v takových lidech stále vidí hrdiny. To Pavla Petroviče Gogola jistě potěší.

„Co ví Eduard Petrovič?“

„Čekal jsem se zprávou, dokud jsem neměl detailní a spolehlivý popis. Teď ho mám. Myslím, že na příštím zasedání kabinetu bude spokojen, Sergeji Nikolajeviči.“

„Aby ne,“ pomyslel si Golovko. Prezident Grušavoj se musel tři roky otáčet jako jednoruký a jednonohý poslíček. Ne, spíše jako kouzelník nebo iluzionista, který má z ničeho vyrábět skutečné věci; skutečnost, že se mu občas dařilo držet stát v chodu, se jevila jako hotový zázrak. Takhle možná bůh odměňuje jeho úsilí, ačkoli to nebude zcela bez potíží. Každý vládní úřad bude chtít z toho zlato–ropného koláče svůj kousek, každý přijde se svými potřebami, všechny pošlou své představitele, aby je představili jako nezbytné pro bezpečnost národa. Veškeré argumentace budou velmi logické a bude nutno se nad nimi zamyslet. Kdo ví, někteří z nich budou třeba mluvit i pravdu, ačkoli na zasedáních vlády je pravda zbožím pohříchu nedostatkovým. Každý ministr musí posílit své impérium, a čím lépe ho vybuduje, tím blíž se dostane ke křeslu v čele stolu, kde – zatím – sedí Eduard Petrovič Grušavoj. Golovko přemýšlel, jestli tomu tak bylo i za cara. Asi ano, napadlo ho hned. Lidské povahy se výrazně nemění. Způsob, jakým se lidé chovali v Babylonu nebo v Byzanci, se asi moc nelišil od toho, jak se budou chovat na příštím zasedání vlády, tedy za tři dny. Přemýšlel, jak prezident Grušavoj tu zprávu přijme.

„Kolik už proniklo na veřejnost?“ zeptal se šéf špionů.

„Něco se určitě šušká,“ odpověděl ministr Solomeňcev, „ale tyhle poslední odhady jsou staré čtyřiadvacet hodin a obyčejně trvá o něco déle, než se to objeví na veřejnosti. Pošlu vám ty dokumenty po poslíčkovi – stačí zítra ráno?“

„To bude stačit, Vasiliji. Řeknu některým svým analytikům, aby to prozkoumali, chci přednést vlastní nezávislý rozbor této situace.“

„Proti tomu nic nemám,“ odpověděl ministr hospodářství, čímž Golovka poměrně překvapil. Ale už nejsou v Sovětském svazu. Současná vláda sice může vypadat jako modenu protějšek starého politbyra, ale nikdo tu nelže… aspoň ne příliš okatě. A to je v téhle zemi solidní známka pokroku, ne?

Víra otců

Jmenoval se Ju Fa An a říkal o sobě, že je křesťan. To bylo tak neobvyklé, že ho monsignore Schepke ihned pozval dál. Šlo o čínského občana kolem pětapadesáti let s ohnutým hřbetem, jeho vlasy měly zvláštní šedočernou barvu, s níž se člověk v této části světa setkal jen zřídka.

„Vítejte na našem velvyslanectví. Já jsem monsignore Schepke.“ Krátce se uklonil a potřásl muži pravicí.

„Děkuji. Já jsem páter Ju Fa An,“ odpověděl muž vznešeně.

„Aha. A z jaké jste církve?“

„Z baptistické.“

„Jste vysvěcen? Je to možné?“ Schepke pokynul hostovi, aby ho následoval, a za chvíli už stáli před nunciem. „Eminence, tohle je páter Ju Fa An – z Pekingu?“ zeptal se Schepke se zpožděním.

„Ano. Má kongregace sídlí severozápadně odsud.“

„Vítejte.“ Kardinál DiMilo vstal ze židle, potřásl mu rukou a zavedl ho k pohodlnému křeslu pro návštěvy. Monsignore Schepke odešel pro čaj. „Je mi potěšením potkat v tomto městě dalšího křesťana.“

„Není nás tu mnoho, což je smutný fakt, Eminence,“ přikývl Ju Fa An.

Monsignore Schepke záhy přišel s podnosem s konvicí a šálky a postavil ho na nízký stolek.

„Děkuji, Franzi.“

„Myslel jsem si, že by vás měli přivítat někteří místní občané. Tuším, že se vám dostalo oficiálního přivítání ze strany ministerstva zahraničí, jež snad bylo korektní… ačkoli trochu chladné?“ zeptal se Ju Fa An.

Kardinál se usmál a podal šálek svému hostovi. „Bylo, jak říkáte, korektní, ale mohlo být i vřelejší.“

„Zjistíte, že zdejší vláda je skvělá, pokud jde o protokol, ale s upřímností to není zrovna slavné,“ řekl Ju Fa An anglicky s velmi zvláštním přízvukem.

„Vy pocházíte odkud…?“

„Narodil jsem se v Tchaj–peji. V mládí jsem studoval v Americe. Nejprve na univerzitě v Oklahomě, ale táhlo mě to jinam, takže jsem přestoupil na univerzitu Oral Roberts. Tam jsem získal první diplom – z elektrotechniky – a pokračoval jsem doktorátem z teologie a vysvěcením,“ vysvětloval.

„A jak jste se dostal do Číny?“

„V sedmdesátých letech byl předseda Mao nadšen z Tchajwanců, kteří se chtěli usadit v Číně – odmítali kapitalismus a přicházeli žít v komunismu, rozumíte,“ dodal s jiskrou v oku. „Mým rodičům se to sice nelíbilo, ale pochopili mě. Brzy po příjezdu jsem začal pracovat v kongregaci. To se nelíbilo ministerstvu státní bezpečnosti, ale pracoval jsem i jako inženýr a stát v těch letech takové lidi potřeboval. Je zvláštní, co všechno stát přehlédne, když máte něco, co on potřebuje, tehdy byla poměrně značná poptávka po lidech s mým vzděláním. Teď však pracuji jako kněz na plný úvazek.“ Když oznámil svůj triumf, zvedl šálek a napil se.

„Co nám můžete prozradit o zdejším prostředí?“ zeptal se Renato.

„Vládu tvoří zarytí komunisté. Jsou nedůvěřiví a netolerují jinou loajalitu než k sobě samým. I fa–lun–kung, což vlastně ani žádné náboženství nebylo – tedy nešlo o systém víry, jak bychom tento termín chápali my – bylo brutálně potlačeno, perzekvována byla i má vlastní kongregace. Stává se jen výjimečně, že na mou nedělní bohoslužbu přijde více než čtvrtina mých věřících. Velkou část času strávím na cestách od domu k domu a šířím evangelium touto formou.“

„Kde berete finance?“ zeptal se kardinál.

Ju Fa An se usmál. „To mě trápí nejméně. Od amerických baptistů dostávám více než štědré příspěvky. V Mississippi je skupina kostelů a ty jsou neobyčejně štědré – ukazuje se, že jde většinou o černošské kostely. Včera jsem od nich dostal pár dopisů. Jeden z mých bývalých spolužáků má velkou kongregaci nedaleko Jacksonu v Mississippi. Jmenuje se Gerry Patterson. Na univerzitě jsme byli velcí přátelé a on je stále mým druhem v Kristu. Jeho kongregace je velká a bohatá a on se o mě stará.“ Ju Fa An skoro dodal, že má víc peněz, než může vůbec utratit. V Americe by se takové bohatství převedlo na cadillaky a vznešené sídlo. V Pekingu to znamenalo pěkné kolo a dárky potřebným z jeho stáda.

„Kde žijete, příteli?“ zeptal se kardinál.

Páter Ju hledal v kapse svou vizitku a podal ji kardinálovi. „Moc by mě potěšilo, kdybyste za mnou a mou ženou přišel někdy na večeři. Tedy samozřejmě vy oba," dodal.

„Velmi rádi. Máte děti?"

„Dvě," odpověděl Ju. „Obě se narodily v Americe, takže se na ně nevztahují ty bestiální zákony, které tady komunisté zavedli."

„O těch zákonech vím," ujistil DiMilo svého hosta. „Na to, aby je bylo možné změnit, budeme potřebovat více křesťanů. Každý den se kvůli tomu modlím."

„I já, Eminence. I já. Počítám, že víte, že vaše obydlí je jaksi…" Schepke si poklepal na ucho a ukázal na okolní zdi.

„Ano, víme."

„Máte vlastního řidiče?"

„Ano, to bylo od zástupce ministerstva velmi laskavé," podotkl Schepke. „Je to katolík. Není to zajímavé?"

„Vážně?" divil se Ju naoko, ale zároveň důrazně kroutil hlavou. „Nepochybuji, že je velmi loajální i své zemi."

„To jistě," podotkl DiMilo. Nijak ho to nepřekvapilo. Kardinál se v diplomatických službách Vatikánu pohyboval už celkem dlouho a už znal všechny triky. Ač byli čínští komunisté sebemazanější, katolická církev je na světě mnohem déle, přestože si zdejší vláda nechce tuto skutečnost přiznat.

Povídali si ještě asi půl hodiny, pak se páter Ju rozloučil a znovu si potřásli s kardinálem rukou.

„Nuže, Franzi?" zeptal se DiMilo venku, kde vánek ztěžoval příjem všem mikrofonům instalovaným i mimo budovu.

„Viděl jsem ho poprvé. Jeho jméno jsem však už slyšel nedlouho po svém příjezdu sem. Čínská vláda mu pořádně zatopila, a to nejednou, ale jde o muže se silnou vírou a nemalou odvahou. O jeho vzdělání jsem nevěděl. Můžeme to nechat ověřit."

„Dobrý nápad," řekl papežský nuncius. Nešlo o to, že by Juovi nedůvěřovali nebo by ho podezírali, chtěli se prostě jen ujistit. Ověří i jméno jeho spolužáka, vysvěceného kněze Gerryho Pattersona. Je prý někde v Mississippi. O to to bude jednodušší. Zpráva do Říma odešla o hodinu později přes Internet, tedy komunikačním nástrojem, který se pro výzvědné operace výborně hodil.

Časový posun tentokrát pracoval pro ně, což bylo obvyklé v případech, kdy dotazy směřovaly z východu na západ. Za několik hodin byla zpráva na místě, rozluštěna a předána na správný stůl. Odtud odešla nová, opět šifrovaná zpráva do New Yorku, kde jeden její exemplář dostal těsně po snídani arcibiskup newyorský kardinál Timothy McCarthy, vedoucí výzvědných operací Vatikánu. Od této chvíle to bylo ještě jednodušší. FBI stále zůstávala baštou irských katolíků v Americe, sice už ne jako ve třicátých letech, pracovalo tu i několik Italů a Poláků. Svět je nedokonalé místo, ale když církev potřebuje informace a pokud nejde o dotaz kompromitující národní bezpečnost Ameriky, je taková informace k maní, a obvykle velmi rychle.

V tomto případě to platilo dvojnásob. Univerzita Oral Roberts byla velmi konzervativní institucí, a ráda tedy odpověděla na dotazy FBI, ať oficiální, či neoficiální. Zdejší úředník ani nepromluvil se svým představeným, tak neškodná mu připadala otázka, kterou mu v telefonu položil asistent zvláštního agenta Jim Brennan z kanceláře FBI v Oklahoma City. Počítač rychle zjistil, že jistý Ju Fa An na univerzitě studoval, nejprve získal diplom v elektrotechnice a pak další tři roky dělal doktorát z teologie. Oba obory ukončil s vyznamenáním, prozradil úředník Brennanovi, což znamenalo známku ne nižší než B+. Kancelář absolventů pak dodala, že páter Ju v současnosti žije v Pekingu, kde káže evangelium, a prokazuje tak odvahu, jíž je v zemi pohanů třeba. Brennan úředníkovi poděkoval, napsal si pár poznámek a odpověděl na dotaz z New Yorku. Pak odešel na ranní schůzi se zvláštním agentem, na níž probrali metody jejich oddělení při vymáhání spravedlnosti ve státě Oklahoma.

V Jacksonu v Mississippi byla situace trochu odlišná. Tady zvedl telefon sám SAC –zvláštní agent – a zašel za páterem Gerrym Pattersonem z baptistické církve, jejíž sídlo se nacházelo v bohaté čtvrti hlavního města tohoto státu. Církev zde sídlila už sto sedmdesát pět let a patřila mezi nejbohatší v oblasti. Páter Patterson mohl jen stěží působit vznešenějším dojmem. Měl na sobě bílou košili a proužkovanou modrou kravatu. Jeho tmavé sako viselo v rohu, což měly za následek zdejší teploty. Úředníka FBI přijal s královskými poctami, zavedl ho do své luxusní kanceláře a zeptal se, čím může posloužit. Když zaslechl první otázku, zvolal: „Ju! Ano, skvělý člověk a kamarád ze školy. Říkali jsme mu Skip – Fa znělo trochu moc jako něco ze *Sound of Music*, chápete? Dobrák od kosti, *vynikající* kněz. Mohl by učit víře i Jerryho Faiwella. Jestli si s ním píšu? No jistě! Každý rok mu posíláme kolem pětadvaceti tisíc dolarů. Chcete vidět jeho fotku? Máme ji v kostele. Oba jsme byli mnohem mladší," dodal s úsměvem. „Skip je neuvěřitelně odvážný. Není asi žádná legrace dělat křesťanského kněze v Číně, co myslíte? Ale nestěžuje si. Jeho dopisy

jsou vždycky hrozně povzbuzující. Církev by potřebovala takových lidí tisíc.“

„Vy jste jím tak nadšen?“ zeptal se agent Mike Leary.

„Na koleji s ním byla legrace, dnes je to dobrý člověk a kněz, který vykonává svou práci ve velmi nepřátelském prostředí. Skip je pro mě hrdina, pane Leary.“ Což bylo od tak významného člena společnosti jistě velmi závažné sdělení. I přes množství vlastněných nemovitostí si První baptistická církev nikdy nevzala hypotéku a všechny kostelní lavice byly štědře vypolstrovány.

Agent FBI vstal. „To je vše. Děkuji vám.“

„Můžu se vás zeptat, proč jste se na mého přítele přišel informovat?“

Leary tu otázku očekával, takže si odpověď připravil předem. „Je to jen rutinní průzkum, pane. Váš přítel není v žádném nebezpečí – aspoň mu žádné nehrozí od vlády Spojených států.“

„To rád slyším,“ odpověděl páter Patterson s úsměvem a podal mu ruku. „Víte, naše kongregace není jediná, která se o Skipa stará.“ Leary se otočil. „Opravdu?“

„Ale jistě. Říká vám něco jméno Hosiah Jackson?“

„Páter Jackson, otec viceprezidenta? Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale jeho jméno znám.“

Patterson přikývl. „Jo. Hosiah je taky dobrý člověk.“ Nikdo z nich nepodotkl nic o tom, jak neobvyklé by před pouhými čtyřiceti lety bylo, kdyby bílý kněz tak otevřeně chválil černošského kněze, ale Mississippi se změnilo, v některých ohledech dokonce rychleji než zbytek Ameriky. „Před pár lety jsem byl u něj doma a mluvili jsme o všem možném a objevilo se tohle téma. Jacksonova kongregace posílá Skipoví ročně pět až deset tisíc dolarů, navíc oslovil i jiné černošské kongregace, aby nám pomohly Skipa podporovat.“

Belosi a černoši z Mississippi se společné starají o čínského kněze, pomyslel si Leary. *Kam ten svět spěje*? Začínal mít pocit, že křesťanství začíná konečně něco znamenat, a zamířil do své kanceláře, byl spokojený, že se pro změnu může pochlubit skutečným vyšetřováním, ačkoli to nebylo přímo pro FBI.

Kardinál McCarthy se od své sekretářky dozvěděl, že se před obědem vrátily odpovědi na oba dotazy, což bylo i přes spojenectví FBI a katolické církve ohromující. Chvíli po obědě tedy kardinál McCarthy obě zprávy sám zašifroval a odeslal je zpět do Říma. Nevěděl, proč ty dotazy přišly, ale říkal si, že pokud je to důležité, časem se to dozví, a když ne, tak ne. Kardinála bavilo být hlavním špionem Vatikánu v Americe.

Méně by ho už pobavilo, kdyby věděl, že Agentura pro národní bezpečnost ve Fort Meade v Marylandu se o jeho vedlejší činnost začíná zajímat a že superpočítač v temném sklepem pod hlavní budovou celý přenos sleduje. Tento přístroj, jehož výrobce před několika lety zbankrotoval, byl jak pýchou, tak potěšením, ale i největším zklamáním v obrovské sbírce počítačů v NSA. Nicméně pouze do doby, než jeden z matematiků přišel na to, jak by se daly jeho schopnosti využít. Šlo o obří stroj schopný paralelního zpracovávání dat a fungoval prý stejně jako lidský mozek, teoreticky dokázal přemýšlet o problému z více úhlů pohledu najednou. Problém byl však v tom, že nikdo vlastně nevěděl, jak lidský mozek funguje, takže vyrobit software, který by tento velevýkonný počítač uvedl do chodu, bylo několik let nemožné. Proto se tento ohromující a nákladný artefakt dostal svou využitelností na úroveň běžných počítačů. Ale pak někdo pochopil, že při luštění zahraničních šifer je výhodné využít kvantovou mechaniku, zamyslel se, jestli by tomu mělo být i v tomto případě, a začal se o problém zajímat. O sedm měsíců později se objevily tři nové operační systémy pro superpočítače Thinking Machines a všechno, co následovalo, se stalo součástí velmi tajné historie. NSA teď dokázala rozluštit jakoukoli šifru na světě a její analytici se vybaveni novými informacemi pustili do práce a byli by ochotní postavit dřevěný oltář, na kterém by se jejich novému bohu obětovali fiktivní berani (kdyby někdo navrhl panny, mohl by se tím dotknout žen zaměstnaných v tomto úřadě). NSA byla již dlouho pověstná svým zvláštním smyslem pro humor. Jedinou obavou zůstávala skutečnost, že se svět o novém systému TAPDANCE, se kterým přišla NSA, dozví. Ten byl založen na zcela náhodném výběru, a zůstával tedy prakticky nerozluštitelný, navíc snadno vyrobitelný – ale šlo i o noční můru úředníků, takže se jeho používání snad nestane nijak masovou záležitosti.

Kardinálovy internetové zprávy byly ilegálně, leč rutinně okopírovány a předloženy superpočítači, který pak vyplivl čistý text, který se rychle dostal na stůl jistého analytika, jenž, což předtím pečlivě prověřilo několik lidí, nebyl katolík.

To jsou věci, pomyslel si analytik. Proč se Vatikán zajímá o nějakého čínského kněze? *A proč se po něm sakra musejí ptát až v New Yorku*? *Aha, on tu studoval, má kamaráda v Mississippi… Co to má sakra znamenat*? O podobných událostech měl vědět, ale to byla pouze teorie. Obvykle té informaci, kterou četl, nerozuměl ani za mák, ale byl natolik poctivý, že se s tím před svými nadřízenými netajil. Takže elektronicky poslal svému nadřízenému hlášení, ten si je přečetl, zakódoval a odeslal CIA, kde je prostudovali další tri analytici a dospěli k názoru, že ani oni netuší, co to je, a elektronicky to uložili stranou. V tomto případě se data ukládala na kazety o velikosti videokazet, z nichž jedna odešla do jednoho

skladovacího kontejneru a druhá do Bručouna – v počítačové místnosti CIA bylo sedm takových skladovacích jednotek, každá z nich nesla jméno některého ze sedmi trpaslíků –, zatímco klíčová slova byla uložena na hlavní počítač, aby bylo jasno, kde je třeba hledat informace, o jejichž smyslu zatím vláda Spojených států neměla sebemenší tušení. Taková situace zdaleka nebyla samozřejmě žádnou novinkou, a CIA z toho důvodu schovávala každičkou informaci v počítačovém indexu s křížovými odkazy, jenž byl ihned přístupný v závislosti na schváleném přístupu k tajným informacím pro každého v nové nebo staré budově ústředí na břehu řeky Potomac. Většina dat uložených v sedmi trpaslících tam jen ležela, navěky odsouzená k nezájmu, šlo o odkazy k odkazům, nikdy se o ně nezajímal ani ten nejsušší z badatelů.

„No a?“ zeptal se Žang Han San.

„A naši ruští sousedé mají tedy z pekla štěstí,“ odpověděl Fang Gan a podal složku druhému ministrovi bez portfeje. Žang byl o sedm let starší než Fang a premiér mu byl více nakloněn. Sice ne o mnoho, ale mezi oběma ministry občas docházelo ke konkurenčním střetům. „Co bychom mohli dokázat s takovým požehnáním…“ vzdychl.

„To je pravda.“ Nevyslovena zůstala skutečnost, že velké zásoby ropy a zlata by dokázala využít jakákoli země. Zde bylo důležité hlavně to, že Číny se to netýká, ovšem Ruska ano.

„Předpokládal jsem to, to víš.“

„Tvé prognózy byly skvělé, příteli,“ řekl Fang ze svého křesla. Sáhl do kapsy pro krabičku cigaret. Zvedl ji a čekal na svolení svého hostitele, který přestal kouřit před pěti lety. Žang Jen mávl rukou. Fang vyklepl jednu cigaretu a zapálil si. „Ale každého může potkat smůla.“

„Nejdřív nás podrazili Japonci a pak ten náboženský fanatik z Teheránu,“ bručel Žang. „Kdyby se někdo z těchto rádobyspojenců zachoval tak, jak slíbil, patřilo by to zlato a ropa nám…“

„To by se nám jistě hodilo, ale nechce se mi věřit, že by se světu prosperita naší země líbila,“ řekl Fang a pomalu vyfukoval dým.

Odpovědí mu bylo jen další mávnutí rukou. „Myslíš, že kapitalisté se řídí principy? Potřebují ropu a zlato a ten, kdo je umí levně nabídnout, prodá nejvíc. Podívej se, od koho nakupují, příteli, od každého, kdo se k tomu namane. Kolik je třeba v Mexiku ropy, ale Američané ani nemají dost odvahy to území zabrat. Jsou to zbabělci! Japonci, jak jsme k našemu zklamání zjistili, také nemají žádné zásady. Kdyby mohli kupovat ropu od země, která svrhla bombu na Hirošimu a Nagasaki, udělali by to. Říkají tomu realismus,“ dodal Žang opovržlivě. Skutečný citát pocházel od Vladimíra Iljiče Uljanova, Lenina, který nikoli nerozumně předpověděl, že kapitalistické státy budou mezi sebou soutěžit, aby prodaly Sovětskému svazu dostatečně dlouhé lano, na kterém je pak Sověti všechny pověsí. Ale Lenin nepočítal, že by marxismus padl. Stejně tak Mao nečekal, že jeho dokonalá politicko–ekonomická vize v Čínské lidové republice neuspěje, což dokládaly slogany jako „Obrovský skok vpřed“, jež mimo jiné podnítily prosté rolníky, aby za svými domky tavili železo. Fakt, že výsledná struska nešla použít ani na železné kozlíky ke krbům, nebyl na Západě ani na Východě nijak rozšiřován.

„Škoda. Štěstí se na nás neusmálo, takže ropa a zlato naše nejsou.“

„Prozatím,“ brumlal Žang.

„Co prosím?“ zeptal se Fang, který poslední slovo moc dobře neslyšel.

Žang zvedl oči, překvapen tím, jak se nechal unést. „Hmm? Aha, ne, to nic, příteli.“ Pak se rozhovor stočil na domácí problematiku. Za pětasedmdesát minut Fang odešel zpět do své kanceláře. Tam ho čekala další obvyklá činnost. „Ming,“ zavolal Fang cestou do kanceláře.

Sekretářka vstala a vběhla dovnitř, zavřela za sebou dveře a sedla si. „Nové poznámky,“ řekl Fang unaveně, protože měl za sebou dlouhý den. „Během pravidelné odpolední schůzky se Žang Han Sanem jsme diskutovali o…“ Mluvil dál, povídal o tématu a obsahu schůzky. Ming si dělala pečlivé poznámky pro ministrův oficiální deník. Zvyk psát deník je v Číně hluboko zakořeněný a člen politbyra navíc pociťoval jistou povinnost (pro dějiny) i osobní potřebu (pro vlastní přežití) dokumentovat každý rozhovor o věcech politických a týkajících se národní politiky, aby bylo možno lépe schraňovat jeho názory a myšlenkové pochody, kdyby se někdo z nich dopustil chyby. Skutečnost, že jeho sekretářka, stejně jako sekretářky všech ostatních členů politbyra, měla díky tomu přístup k nejcitlivějším tajemstvím jeho vlasti, nebyla moc důležitá, protože tato děvčata byla jen roboty, nahrávacími a přepisovacími stroji, jen o trochu víc než roboty – tedy, o trochu, říkal si Fang i jeho kolegové s úsměvem. Psací stroj se k felaci zrovna nehodí, že? A Ming v tomto ohledu byla velmi dobrá. Fang byl komunistou a byl jím celý svůj dospělý věk, ale měl i srdce a k Ming choval takovou náklonnost, jakou by jiný muž nebo i on sám mohl pociťovat ke své dceři – krom toho, že s vlastní dcerou by nespal… Zápis do deníku trval dvacet minut, díky cvičené paměti si vzpomínal na všechny podstatné části rozhovoru s Žangem, který jistě v tomto okamžiku dělá totéž – pokud ovšem

nepropadl západní praxi používat magnetofon, což by Fanga nepřekvapilo. Přes všechno zdánlivé nepřátelství, jež Žang vůči Západu cítil, přejímal tolik západních zvyklostí…

Nechali prověřit i jméno Klementina Ivanoviče Suvorova. Šlo o dalšího bývalého důstojníka KGB, člena tehdejší Třetí správy, což bylo hybridní oddělení bývalé špionážní agentury, jejímž úkolem bylo dohlížet na sovětskou armádu, a tak vlastně kontrolovat jisté speciální operace tohoto tělesa; například činnost oddílů Spetsnaz, to Oleg Provaljov věděl. Obrátil několik dalších listů v Suvorovově složce, našel fotografii a otisky prstů a zároveň zjistil, že jeho první pozice byla v První správě, známé jako Zahraniční správa, protože její práce spočívala ve sběru informací z jiných států. Proč ta změna? přemýšlel. V KGB člověk většinou zůstal tam, kde začal. Ale vysoký důstojník ze Třetí Suvorova přetáhl z První… ale proč? Suvorov, K. I., vyžádán jmenovitě na příkaz generálmajora Pavla Konstantinoviče Kabineta. Provaljov se nad tím jménem zastavil. Někde už ho slyšel, ale nemohl si vzpomenout, kde přesně, což nebylo u dlouholetého vyšetřovatele zrovna běžné. Napsal si pár poznámek a pustil to z hlavy.

Takže mají jméno a fotografii toho Suvorova. Znal se s Amalrikem a Zimjaninem, domnělými – a zesnulými – vrahy pasáka Avsejenka? Zdálo se to pravděpodobné. Ve Třetí správě by měl přístup k oddílům Spetsnaz, ale mohlo jít jen o shodu náhod. Třetí správa KGB se zabývala převážně politickým dohledem nad Sovětskou armádou, ale nic takového už stát nepotřebuje, že? Celá plejáda politických důstojníků, *zampolitov*, kteří kdysi představovali prokletí armády SSSR, je už přece pryč.

Kdepak jsi teď? Provaljov se podíval na složku. Na rozdíl od Ústředního vojenského archivu byly záznamy KGB obvykle velmi dobré, člověk se z nich mohl dozvědět, kde bývalí důstojníci rozvědky žijí teď a co dělají. To bylo dědictví předchozího režimu, který policejní složky upřednostňoval, ale tentokrát se situace lišila. *Kde jsi*? *Čím se asi živíš*? *Stal se z tebe zločinec*? *Nebo přímo vrah*? Vyšetřování vražd už ze své podstaty přináší spíše otázky než odpovědi a obvykle končí spoustou nikdy nezodpovězených dohadů, protože do mysli zabijáka se nedostanete, a i kdyby se vám to podařilo, to, co byste našli uvnitř, by možná nedávalo vůbec žádný smysl.

Tento případ byl od začátku velmi komplexní, a to se ještě prohlubovalo. Provaljov mohl s jistotou tvrdit jen to, že Avsejenko zemřel a spolu s ním i jeho řidič a jedna děvka. A teď věděl možná ještě méně. Téměř od začátku předpokládal, že ten pasák byl skutečným terčem útoku, ale kdyby Suvorov najal na vraždu Amalrika se Zimjaninem, proč by se bývalý – podíval se do složky – podplukovník Třetí správy KGB obtěžoval a nechával zabít pasáka? Nebyl snad potenciálním terčem Sergej Golovko a nevysvětlovalo by to vraždu těch dvou domnělých vrahů, kteří možná zasáhli nepravý terč? Poručík otevřel zásuvku a vytáhl lahvičku tablet aspirinu. Nebyla to první migréna, kterou tento případ vyvolal, a nezdálo se, že by měla být poslední. Ať už byl Suvorov kdokoli, jestli měl spadeno na Golovka, nerozhodl se ho zabít osobně. Byl však nájemným vrahem, takže pro vraždu se rozhodl někdo jiný.

Jenže kdo?

A proč?

Cui bono? ptá se stará otázka – tak stará, že je pokládána v mrtvém jazyce. V čí prospěch? Kdo na tom činu může získat?

Zavolal Abramovovi a Ustinovovi. Možná by mohli Suvorova vystopovat, Provaljov by pak odletěl na sever a vyslechl ho. Napsal dopis a odfaxoval ho do Petrohradu. Pak vstal od stolu a odjel domů. Podíval se na hodinky. Jen dvě hodiny přesčas. Na takový případ celkem dobré.

Generálporučík Genadij Josifovič Bondarenko se rozhlížel po kanceláři. Svou hodnost už měl nějaký ten čas a občas přemýšlel, jestli se dostane ještě někam výš. Profesionálním vojákem byl jedenatřicet let a celá léta se snažil dosáhnout na post vrchního velitele ruské armády. V té funkci bylo několik dobrých a několik horších mužů. Grigorij Žukov například zachránil svou vlast před Němci. Jeho sochy stály na mnoha místech a Bondarenko ho jednou slyšel přednášet, ale to bylo před těmi dávnými lety na akademii, když byl ještě úplný nováček. Pamatoval si jeho otupělý buldočí obličej a ledově chladné oči zabijáka. To byl opravdový ruský hrdina, kterého nezlomila ani politika a jehož jméno vzbuzovalo u Němců hrůzu.

Skutečnost, že Bondarenko dosáhl své současné funkce, překvapila nemálo i jeho samotného. Začínal jako důstojník u spojařů, chvíli strávil v oddílech Spetsnaz v Afghánistánu, kde dvakrát unikl smrti, vždy dostal pod kontrolu chaotickou situaci a s nemalými zásluhami přežil. Byl zraněn, vlastníma rukama zabil, což mnoho plukovníků nedělá a čímž se jich ještě méně chlubí, snad jedině v důstojnickém baru po několika vypitých skleničkách něčeho ostřejšího.

Bondarenko byl jako mnoho generálů před ním spíše „politickým“ generálem. Založil svou kariéru na přízni téměř ministra Sergeje Golovka, ale do hodnosti generálporučíka se dostal bez výraznějších zásluh;

odvaha na bojišti byla v ruské armádě stejně pofidérním pojmem jako v každé jiné armádě. Inteligence je něco jiného a úplně nejvíc je výkon. Jeho postavení by v Americe neslo označení náčelník operací, což znamenalo zabíjet lidi ve válce a cvičit je v době míru. Bondarenko procestoval celý svět, naučil se, jak jiné armády cvičí své muže, vzal si z toho ponaučení a to pak přenášel na své vojáky. Jediný rozdíl mezi vojákem a civilistou představuje výcvik a Bondarenko nechtěl nic menšího než dostat ruskou armádu do stejně bdělého a pevného stavu, v jakém prorazila brány Berlína pod velením Žukovovým a Koněvovým. Tento cíl byl stále v nedohlednu, ale generál si říkal, že k tomu aspoň položil solidní základy. Možná za deset let jeho armáda tohoto cíle dosáhne, on se toho třeba dožije, byť už jistě v důchodu, svá vyznamenání bude mít zarámovaná a pověšená na zdi, na kolenou bude houpat vnoučata a občas přijde na konzultace, dohlédnout na věci a říct svůj názor, jako to dělají penzionovaní důstojníci.

Zatím před sebou neměl žádný další konkrétní úkol, ale nechtělo se mu jet domů, kde jeho žena pořádala setkání s ženami jiných důstojníků. Bondarenka tyhle záležitosti vždycky hrozně unavovaly. Vojenský ataše ve Washingtonu mu jednou poslal knihu *Hbitý měč* plukovníka Nicholase Eddingtona z Národní gardy. Eddington, ano, ten cvičil s jeho brigádou v kalifornské poušti, kde je zastihlo rozhodnutí přemístit se do Perského zálivu a kde si jeho jednotky – vlastně civilisté v uniformě – vedly velmi dobře. Možná ještě lépe. Cvičily manévr zvaný Dotek medúzy, zničily vše, nač sáhly, včetně amerických vojenských jednotek, 10. a 11. jízdního pluku. Jedna skupina vojáků o velikosti divize zlikvidovala čtyři kompletní mechanizované oddíly jako ovce na jatkách. I Eddingtonovi gardisté si počínali skvěle. Genadij Josifovič věděl, že za tím stála jistě i motivace. Biologický útok na jejich vlast pochopitelně vojáky rozzuřil a taková zuřivost dokáže z obyčejného vojáka udělat hrdinu prakticky okamžitě. Říkalo se tomu „bojový duch“. V poněkud přízemním jazyce to znamenalo důvod, kvůli němuž člověk dával všanc svůj život, takže vysocí důstojníci se tím nemálo zabývali, protože na nich bylo vést tyto muže do nebezpečí.

Když Bondarenko listoval knihou, zjistil, že tenhle Eddington – na přebalu se psalo, že je i profesorem historie, to je zajímavé – se této otázce též výrazně věnuje. No, možná krom toho, že má štěstí, je i chytrý. Měl to štěstí, že mohl velet záložním vojákům s mnohaletými zkušenostmi, a ačkoli měli na svůj výcvik jen omezený čas, šlo o vysoce stabilní jednotky, kde se vojáci znali navzájem. U běžných vojáků bylo něco takového prakticky neznámým luxusem. Tyto jednotky disponovaly i revolučním americkým zařízením IVIS, díky němuž všechna vozidla v poli přesně věděla, co věděl i jejich generál, nezřídka velmi podrobně… a naopak svému veliteli mohla sdělovat, co vidí ze svých pozic ona. Eddington říkal, že mu tohle zařízení zjednodušuje práci natolik, že to žádný velitel machanizovaných jednotek předtým nepoznal.

Americký důstojník se též zmiňoval o nutnosti vědět nejen to, co jeho podřízení velitelé říkají, ale i to, co si *myslí*, tedy věci, jež říct nestihnou. Nevyslovenou nutností tudíž byla vyváženost důstojnického sboru a to, poznamenal si Bondarenko, je nejdůležitější poznatek. Bude si muset tuhle knihu přečíst podrobně a třeba požádá lidi ve Washingtonu aby mu jich koupili asi sto, aby si ji mohli přečíst i jeho kolegové… a možná pak zařídit práva na dotisk v Rusku? Nebylo by to poprvé.

Hádání o měšec

„Poslouchám, Georgi,“ řekl Ryan a upíjel z hrnku kávu. V Bílém domě existovala řada obvyklých činností a jedna z nich, jež se objevila za poslední rok, spočívala v tom, že po každodenním ranním hlášení rozvědky se jako první s prezidentem scházel dvakrát třikrát do týdne ministr financí. Winston nejčastěji přicházel pěšky přes 15. ulici – respektive pod ní –, a sice tunelem spojujícím Bílý dům a ministerstvo financí a postaveným za vlády F. D. Roosevelta. Další rutinou byla skutečnost, že prezidentova obsluha, vojáci námořnictva, přinášeli kávu a croissanty s máslem, na nichž si oba muži pochutnávali bez ohledu na hladinu cholesterolu v krvi.

„Čína. Obchodní jednání ustrnula na mrtvém bodě. Číňani prostě nechtějí spolupracovat.“

„A čeho se to týká?“

„Sakra, Jacku, čeho se to netýká?“ KUPEC kousl do croissantu s hroznovým pudinkem. „Ta nová počítačová společnost, kterou založila jejich vláda, naprosto nerespektuje patent Dellu na hardware. Jde o tu věc, co kvůli ní vyletěly jejich akcie o dvacet procent. V Číně se montuje do výrobků určených pro tamní trh, ale i do Evropy. To je do nebe volající porušení několika obchodních a patentových smluv, ale když jim to při jednání řekneme, oni jenom změní téma a naše námitky ignorují. Dell by tím mohl přijít přibližně o čtyři sta milionů dolarů, což není zrovna málo. Kdybych byl jejich poradcem já, hledal bych ve Zlatých stránkách rubriku Nájemní vrazi. To zaprvé. Pak nám oznámili, že jestli nepřestaneme dělat takový povyk kolem podobných drobností, tak Boeing může zapomenout na objednávku letounů 777 – mělo jít o osmadvacet letadel – a dostane ji Airbus.“

Ryan přikývl. „Georgi, jaká je teď naše obchodní bilance s Čínou?“

„Sedmdesát osm miliard, a to pro ně, ne pro nás, jak víš.“

„Scott se tomu věnuje?“ Ministr financí přikývl. „Má na místě kvalitní tým, ale potřebují trochu lepší vedení.“

„Jaký vliv to má na nás?“

„Naši spotřebitelé tak dostávají spousty levného zboží, z čehož asi sedmdesát procent představují hračky, plyšoví medvídci a podobně. Ostatních třicet procent jsou podstatnější věci. Za dva a půl roku se to číslo zdvojnásobilo. Zanedlouho kvůli tomu začneme ztrácet pracovní místa jak ve výrobě na náš trh, tak na vývoz. Oni doma prodávají hodně laptopů – jako v Číně –, ale nechtějí nás pustit na trh, ačkoli naše výrobky jsou co do výkonu i ceny určitě lepší. Víme jistě, že část přebytku obchodní bilance s námi používají na podporu počítačového průmyslu. Chtějí ho asi zlepšit ze strategických důvodů.“

„A kromě toho prodávají zbraně lidem, kteří by se k nim podle nás dostat neměli,“ dodal prezident. *Což my děláme taky ze strategických důvodů*.

„Copak nestačí, aby všichni měli na vlastní ochranu jenom samopaly AK–47?“ Dodávka čtrnácti set těchto automatických zbraní byla připravena před dvěma týdny v losangeleském přístavu, ale ČLR ji odmítla i přesto, že americkým zpravodajským službám se podařilo vystopovat pekingské telefonní číslo, z nějž byla objednána. Ryan to věděl, ale zpráva nesměla proniknout na veřejnost, protože by mohla zkompromitovat způsoby sběru informací – v tomto případě by utrpěla Agentura pro národní bezpečnost ve Fort Meade. Novou telefonní síť v Pekingu nezařizovala americká firma, ale objednávku na velkou část projektových prací získala společnost, která uzavřela výhodnou dohodu s jistým úřadem americké vlády. Nebylo to úplně legální, ale pro otázky národní bezpečnosti platí vždy zvláštní pravidla.

„Takže nehrají podle pravidel?“

„To ne,“ zabručel Winston.

„A co navrhuješ?“ zeptal se Ryan.

„Připomenout těm šikmookým skřetům, že oni nás potřebují mnohem víc než my je.“

„Při rozhovorech s velkými státy je třeba volit slova pečlivěji, zejména jde–li o státy s jaderným arzenálem,“ poučoval Ryan ministra financí. „Nehledě na rasové otázky.“

„Jacku, buď budou hrát podle pravidel, nebo ne. Hraje se buď fair, nebo nefair. Jestli oni na nás vydělávají víc než my na nich, pak to znamená, že je načase začít respektovat pravidla. Jasně, já vím“ – zvedl omluvně dlaně – „nelíbí se jim ten rozruch kolem Tchaj–wanu, ale to jsi udělal dobře, Jacku. Ještě že

jsi je potrestal. Vždyť ti maniaci zabíjeli lidi a možná – měli prsty i v našem posledním dobrodružství v Perském zálivu – i napadení naší země virem Ebola –, takže se nemůžou divit. Jenže kdepak, my je přece za vraždy a spolčování ve válce proti Spojeným státům potrestat nesmíme, že ano? Musíme se chovat velkoryse a silně, ale pak vypadáme jako slaboši. Do háje s tím, Jacku! Tihle skřeti přímo nebo nepřímo pomohli Daryaeiovi zabít sedm tisíc našich občanů a zaplatili za to jenom diplomatickým uznáním Tchaj–wanu – a jestli chceš znát můj názor, to je hodně nízká cena. To by si měli uvědomit. Musejí pochopit, že ve světě platí jistá pravidla. Takže teď bychom jim měli dát najevo, že když člověk nějaké pravidlo poruší, stihne ho trest a bude to bolet. Dokud jim tohle nedojde, čekají je jen další problémy. Dříve nebo později jim to dojít musí. Podle mě jsme už čekali moc dlouho."

„To je pravda, ale nezapomeň na jejich argumenty: 'Co jsme zač, že jim diktujeme pravidla?'"

„Houby, Jacku!" Winston byl jedním z mála lidí, kteří měli svolení – ne–li přímo právo – hovořit takhle v Oválné pracovně. Zčásti za to mohly jeho úspěchy, zčásti skutečnost, že Ryanovi otevřené hovory nevadily, ačkoli jazyk byl někdy poměrně barvitý. „Nezapomeň, že oni nám to pořád předhazují. My hrajeme poctivě. Svět má svá pravidla, která jsou schválena společenstvím národů. Pokud se Peking chce stát jeho členem, musí se podřídit stejným pravidlům, jaká uznávají ostatní. Když chceš do klubu, musíš zaplatit vstupní poplatek, ani potom nemůžeš jezdit po greenech ve svém vozíku. Jinak to prostě nejde."

Ryana napadlo, že problém je v tom, že lidé, kteří řídí celé národy – zejména velké, mocné a významné národy – nejsou z těch, kteří by poslušně vyslechli, jak nebo proč se co dělá. O to víc to platí pro despotické státy. V liberální demokracii se zákony vztahují na všechny. Ryan byl prezident, ale nemohl vyloupit banku jen proto, že by potřeboval drobné.

„Dobře, Georgi. Sedni si se Scottem a vymyslete něco, co bych mohl podepsat, pak pověříme ministerstvo zahraničí, ať vysvětlí našim přátelům v Pekingu, jaká jsou pravidla." *Kdo ví, třeba to tentokrát vyjde*. Ale že by si na to Ryan vsadil, to tedy ne.

Nomuri tušil, že tento večer bude velmi důležitý. Jistě, včera se vyspal s Ming a měl pocit, že se jí to líbilo, ale přemýšlel, jestli i teď, když měla čas si to rozmyslet, bude její reakce stejná. Nebo si pomyslí, že ji dostal díky alkoholu a zneužil ji? Nomuri několik žen poznal, ale své milostné úspěchy nesměšoval se snahou o pochopení ženské duše.

Seděl u baru v jedné restauraci střední třídy – jiné než posledně – a kouřil, což pro něj byla novinka. Sice nekašlal, ale první dva šluky mu trochu rozostřily pohled. Otrava oxidem uhelnatým, pomyslel si. Kouření omezuje přísun kyslíku do mozku a to je pro člověka zlé v mnoha ohledech. Jenže výborně při tom utíká čas. Koupil si modrý zapalovač s vlajkou ČLR na boku, takže vznikal dojem, jako by prapor vlál na jasně modrém nebi. *To jo*, pomyslel si, *já tady sedím a přemyslím, jestli přijde moje holka, a ona už má* – podíval se na hodinky – *devět minut zpoždění*. Nomuri mávl na barmana a objednal si další skotskou. Byla to japonská značka, dala se pít, nebyla moc drahá, a když se to tak vezme, alkohol jako alkohol.

Přijdeš, Ming? ptal se důstojník CIA v duchu a rozhlížel se po prázdnu kolem sebe. Tenhle bar měl podobně jako většina barů v okolí za lahvemi a skleničkami zrcadlo, takže Nomuri si prohlížel svůj obličej, jako by šlo o někoho jiného, a přemýšlel, co by z něj někdo jiný vyčetl. Nervozitu? Podezření? Strach? Samotu? Touhu? Možná se na něj zrovna teď dívá nějaký důstojník ministerstva státní bezpečnosti, prohlíží ho a dává si pozor, aby se na Nomuriho nedíval moc často. Možná to zrcadlo používá jako nepřímý špionážní prostředek. Nejspíš sedí v takovém úhlu, aby jeho pohled na Nomuriho nebyl nápadný, zatímco Nomuri by se musel otočit, aby ho zahlédl, čímž by agentovi poskytl šanci odvrátit zrak třeba na spolusedícího – podobné věci je lepší provádět ve skupině než o samotě –, jehož pohled bude ve stejné linii, takže bude moci sledovat svůj terč, aniž by vypadal příliš okatě. Policie nebo bezpečnostní složky všech zemí světa jsou cvičeny k takovým úkolům, metody se neliší, protože lidé jsou všude stejní, ať už je vaším terčem dealer drog, nebo špion. Tak to prostě je, říkal si Nomuri v duchu a znovu se podíval na hodinky. *Klid, člověče, ženy nikdy nechodí včas. Je to proto, ze buď neznají hodiny, nebo jím trvá celou věcnost, než se oblíknou a namalujou, nebo proto, že si zapomenou hodinky… nebo nejspíš proto, že tím získají výhodu*. Díky takovému chování se ženy možná jeví mužům poněkud cennější – muži na ně přece počkají, ne? Opačně to však neplatí. Pro jejich náklonnost to představuje jistou výzvu, jež, kdyby na ně muži nečekali, by se nemusela projevit, a toho se muži obávají.

Chester Nomuri, antropolog lidského chování, ušklíbl se a znovu se na sebe podíval do zrcadla.

Prokristapána, člověče, třeba pracuje přesčas nebo uvízla v zácpě nebo ji poprosila kamarádka z kanceláře, aby jí přišla pomoct odstěhovat kus nábytku. Sedmnáct minut. Vytáhl další cigaretu a zapálil si ji tím skvělým zapalovačem. *Východ je rudý*, pomyslel si. A tohle je možná poslední země na světě, která opravdu zůstala rudá… to by měl Mao radost, co?

Kde jsi?

No, jestli ho sledoval někdo z MSB a měl nějaké pochybnosti o tom, co tu Nomuri dělá, musel nepochybně tušit, že čeká na ženu, svou nervozitou nepochybně připomíná člověka čekajícího na ženu, která ho okouzlila. A špion by se neměl nechat okouzlit, že?

Proč se trápíš zrovna tímhle, pitomče? *Jen proto, že se s ní dneska večer nevyspíš*?

Třiadvacet minut. Zapálil si další cigaretu. Pokud je tohle nástroj, jak ženy ovládají muže, pak je velmi účinný.

James Bond takové problémy nikdy neměl, pomyslel si důstojník. Pan Kiss–Kiss Bang–Bang vždy svým ženám vládl – jestli někdo potřebuje důkaz, že Bond je fiktivní hrdina, tak lepší ujištění už hledat nemusí!

Nomuri se nakonec tak zabral do svých myšlenek, že neviděl Ming vejít. Ucítil jemný dotyk na zádech, rychle se otočil a uviděl –

– tvář jí zdobil široký úsměv, těšilo ji, že ho překvapila, v koutcích kolem jejích jiskrných tmavých očí se tvořily vějířky vrásek radosti.

„Je mi moc líto, že jsem přišla pozdě," řekla rychle. „Fang chtěl, abych mu něco přepsala, a držel mě v kanceláři přesčas."

„S tím stařím si budu muset promluvit," řekl Nomuri šelmovsky a napřímil se na barové stoličce.

„Je to, jak říkáš, starý muž a už moc neslyší. Možná mu věk pokazil sluch."

Kdepak, ten kozel vůbec poslouchat nechce, pomyslel si Nomuri. Fang je asi jako všichni šéfové na světě, už dávno není ve věku, kdy by podporoval návrhy ostatních.

„Dáš si něco k jídlu?" zeptal se Nomuri a dostalo se mu nejlepší možné odpovědi.

„Nemám hlad." A v očích se jí zablesklo, aby bylo jasné, co by neodmítla. Nomuri dopil zbytek whisky, uhasil cigaretu a vyšli ven.

„Tak co?" zeptal se Ryan.

„Není to příznivá zpráva," odpověděl Arnie van Damm.

„Asi záleží na úhlu pohledu. Kdy dojde na argumenty?"

„Za necelé dva měsíce, a i to je jistota, Jacku. Případ vyslechnou ti striktní vykladači ústavy, které jsi jmenoval, a kdybych měl vsadit, tipoval bych, že by klidně zvrátili i rozsudek v kauze *Roe versus Wade*."

Jack se narovnal a usmál se na náčelníka štábu. „A proč je to špatné, Arnie?"

„Jacku, je to špatné, protože spousta občanů si chce ponechat právo rozhodnout se pro nebo proti interrupci. Proto. A zákon s tím zatím souhlasí."

„Možná se to změní," řekl prezident s nadějí v hlase a znovu se podíval na program dne. Měl přijít ministr vnitra a hovořit s ním o národních parcích.

„Na takovou věc se ale nesmíš těšit, člověče! Vina se svalí na tebe!"

„Fajn, jestli se to stane, prohlásím, že nejsem soudcem Nejvyššího soudu Spojených států, a budu se od toho distancovat. Pokud rozhodnou tak, jak já – a myslím i ty – doufám, že se rozhodnou, interrupce se stane legislativní záležitostí a legislativa několika států, jak o nich mluví ústava, se sejde a rozhodne za ně samotné, zda mají mít voliči možnost zabít své nenarozené děti, nebo ne – ale, Arnie, já mám čtyři děti, víš. Všechny jsem viděl přicházet na svět a vezme mě čert, jestli mi tady budeš tvrdit, že interrupce je fajn!" Jeho nejmladší syn, Kyle Daniel, se narodil v době, kdy už byl Ryan prezidentem, a kamery na Jacka počkaly přímo v čekáme nemocnice, a tím mu umožnily, aby se o tuto zkušenost podělil s celým národem – a světem. Ryanova popularita pak vyletěla o plných patnáct bodů, což Arniemu udělalo obrovskou radost.

„Krucinál, Jacku, to jsem přece nikdy neřekl!" protestoval van Damm. „Ale ani jeden z nás nedělá jenom správné věci, ne? A bráníme snad ostatním lidem, aby se chovali taky tak? Například kouření," dodal, aby Ryana trochu popíchl.

„Arnie, umíš pracovat se slovy lip než všichni lidi, co znám, a teď se ti to taky povedlo. To se musí nechat. Ale mezi zapálením cigarety a zabitím lidské bytosti je snad přece jen rozdíl, nemyslíš?"

„Jistě, pokud je plod lidská bytost, což je otázka spíš pro teology, ne politology."

„Arnie, je to takhle. Zastánci interrupcí tvrdí, že je zbytečná otázka, jestli je to lidská bytost, nebo ne, protože dokud je uvnitř matčina těla, je jejím majetkem, ona si s ním může dělat, co chce. Dobře. V Římě existoval zákon, že ženu a děti vlastnil paterfamilias, hlava rodiny, a ten je mohl zabít, kdy se mu zachtělo. Myslíš, že bychom se k tomu měli vrátit?"

„To jistě ne, jelikož by se tím poskytla moc mužům na úkor žen, a takové věci už dělat nechceme."

„Takže ty jsi vyšel od morální otázky a degradoval ji na to, co je politicky dobré a co špatné. No, Arnie, kvůli tomu tady nejsem. I prezident má právo na morální zásady, nebo snad mám překopat svoje názory na

dobro a zlo, než přijdu ráno do práce?“

„Ale prezident nemá právo vnucovat cokoli ostatním. Morální zásady jsou něco, co si necháváš uvnitř, je to jen pro tebe.“

„To, čemu říkáme zákon, není nic víc ani nic míň než veřejné přesvědčení o tom, co je dobré a co zlé. Ať se to týká vraždy, únosu, nebo jízdy na červenou, společnost rozhoduje o tom, jaká jsou pravidla. V demokracii se tak děje prostřednictvím legislativy a lidí, které si volíme, protože sdílejí naše názory. Tak se rodí zákony. Zároveň máme ústavu, nejvyšší zákon země, který je velmi pečlivě promyšlen, protože rozhoduje o tom, které další zákony mohou byt schváleny a které ne, takže nás chrání před našimi přechodnými hnutími mysli. Úkolem soudce je interpretovat zákony, v tomhle případě spíš ústavní principy zakotvené v těch zákonech, které nějak ovlivňují skutečnost. V kauze Roe versus Wade zašel Nejvyšší soud moc daleko. Změnil zákon směrem, který jeho tvůrci nepředpokládali, a to bylo špatně. A změna rozsudku vrátí otázku interrupcí na úroveň států, kam taky patří.“

„Jak dlouho sis ten projev připravoval?“ zeptal se Arnie. Ryanova slova byla příliš uhlazená, než aby šlo o improvizovaný proslov.

„Už nějakou chvíli,“ připustil prezident.

„No, jestli to projde, připrav se na bouři,“ varoval ho náčelník štábu. „Myslím demonstrace, televizní zpravodajství a tolik úvodníků v novinách, že by jimi šlo vytapetovat Pentagon, lidi z Tajné služby budou mít další důvod bát se o tvůj život, život tvé ženy a dětí. Jestli myslíš, že si vymýšlím, zeptej se jich.“

„To ale nedává smysl.“

„Neexistuje žádný zákon, ať federální, státní, nebo místní, který by přikazoval světu, aby se choval logicky, Jacku. Lidi na ulicích zajímá jen to, jestli bude svítit slunce, a když nesvítí, svalí vinu na tebe. S tím se vyrovnej.“ Náčelník štábu po těchto slovech znechuceně odešel a zamířil do své rohové kanceláře.

„Blbost,“ vzdychl Ryan a vzal si informační materiály ke schůzce s ministrem vnitra. Je to majitel společnosti Smokey Bear a správce národních parků, které prezident vídal jen v televizi, když měl zrovna čas si ji pustit.

Oblečení v téhle zemi nemá smysl moc mluvit, až na jednu výjimku, napadlo Nomuriho znovu. Když jste rozepnuli knoflíky a pod svršky objevili prádlo z Victorias Street, bylo to podobné, jako když černobílý film převedete do barevné podoby. Ming ho tentokrát nechala rozepnout knoflíky, upustit kabátek na zem a svléknout kalhoty. Její kalhotky vypadaly zvlášť vyzývavě, ale to vlastně celé její tělo. Nomuri ji objal a vášnivě ji políbil, pak ji položil na postel. O minutu později byl vedle ní. „Proč jsi tedy přišla pozdě?“

Uškliblа se. „Ministr Fang se každý týden schází s ostatními ministry, a když se vrátí, nechá mě přepsat poznámky ze schůze, aby měl zápis všeho, co se tam říkalo.“

„A k tomu používáš ten nový počítač ode mě?“ Otázka v sobě ukrývala i nadšené zvolání *Páni*!, které mu po jejích slovech vibrovalo tělem. Tahle holka, to by byl zdroj informací! Nomuri se zhluboka nadechl a znovu nasadil výraz zdvořilého nezájmu.

„Jistě.“

„Skvěle. Je u toho i modem, viď?“

„Samozřejmě, každý den získávám zprávy ze západních novin z jejich internetových stránek.“

„To je dobře.“ Takže to by stačilo, pokud jde o služební záležitosti, znovu se sklonil, aby ji políbil.

„Než jsem vešla do restaurace, namalovala jsem si rty,“ vysvětlovala Ming. „Do práce tak nechodím.“

„Všiml jsem si,“ odpověděl důstojník CIA, zopakoval polibek a ještě ho prodloužil. Její ruce ho objaly kolem krku. Důvod jejího zpoždění neměl nic společného s nedostatkem zájmu. To mu teď bylo jasné, nechal své prsty bloudit po jejím těle. Podprsenka se zapínáním vpředu byla to nejlepší, co kdy koupil. Stačil drobný pohyb palce a ukazováčku a látka se rozestoupila a odhalila její pohledná ňadra, další oblast, již mohly jeho prsty prozkoumat. Pleť na tomto místě měla zvlášť jemnou… po pár vteřinách zjistil, že i chutnou.

Odměnou mu byl spokojený vzdech a zachvění jeho… přítelkyně? No, možná, ale ne tak docela. Agentky? Ještě ne. Označení milenka bude muset zatím stačit. O takových věcech na Farmě nikdy nemluvili, když nepočítal obvyklá varování, aby se člověk nedostal moc blízko ke svému agentovi, jinak přijde o objektivní pohled. Ale kdyby se k agentovi nikdy nepřiblížil, jak jinak by ho získal? Chester si samozřejmě uvědomoval, že v tomto okamžiku je k ní mnohem blíž než jen trochu.

Měla úžasnou pleť, on ji svými prsty do nejmenších detailů prozkoumával, její oči se na něj smály, občas se políbili. Vůbec neměla špatnou postavu. Byla krásně tvarovaná i vestoje. V pase by to možná chtělo trochu ubrat, ale tohle není Venice Beach a vychrtlá těla, jaká člověk vídá na fotografiích, nejsou ničím

jiným než právě postavami z fotografií. Pas měla užší než boky a to prozatím stačilo. Nemohla by se sice procházet po molu na přehlídce v New Yorku, tam ale všechny modelky stejně vypadají jako chlapci. *Takže Ming není a nikdy nebude topmodelkou – s tím se vyrovnej Chete*, říkal si Nomuri v duchu. Pak nadešel okamžik, kdy musel všechny služební záležitosti odsunout stranou. Byl muž, na sobě měl jen slipy a ležel vedle ženy oblečené jen do kalhotek. A ty kalhotky byly tak velké, že by z nich šel s bídou udělat jeden kapesník, jenže rudooranžová barva by v kapsičce pánského saka nevypadala nejlépe, zvlášť kdyby byl z umělého hedvábí.

„Proč se usmíváš?“ zeptala se Ming.

„Protože jsi krásná,“ odpověděl Nomuri. A byla to pravda, na jejím obličeji se pak objevil ten typický úsměv. Ne, modelka z ní nikdy nebude, ale v každé ženě se skrývá spousta půvabu, stačí, aby ho nechala vyplout na povrch. Její pleť byla prvotřídní, zejména její rty, zvýrazněné rtěnkou, jemnou a vlhkou, takže jeho rty toužily po jejích ještě více. Jejich těla se záhy dotýkala snad všude, byl to velmi hřejivý a příjemný pocit, Ming se půvabně schovala pod jednu jeho paži, zatímco jeho levá ruka si hrála a cestovala po jejím těle. Vlasy se Ming moc necuchaly. Určitě nebylo složité je rozčesat, protože je měla krátké. I v podpaží měla chloupky jako mnoho Číňanek, ale Nomuri tím získal jen další námět ke hře, hladil ji a trochu ji za ně tahal. Očividně ji to vzrušovalo. Ming se laškovně zasmála a pevněji ho k sobě přitiskla, pak znovu povolila, aby jeho prsty mohly hledat dál. Když dorazily k jejímu pupíku, nehýbala se, nijak nereagovala, zároveň však jako by ho vyzývala. Znovu ji políbil a jeho prsty nepřestávaly pátrat, v jejích očích se najednou objevil smích. Co je to asi za hru…?

Jakmile jeho prsty dospěly až ke kalhotkám, nadzvedla hýždě nad postel. Chet se posadil a stáhl jí je, ona je levou nohou odhodila do vzduchu, jímž se rudooranžové kalhotky vznášely jako jednobarevná duha, a pak –

„Ming!“ řekl naoko rozzlobeně.

„Slyšela jsem, že mužům se to takhle líbí,“ řekla s mrknutím a úsměvem.

„No, rozdíl to je,“ odpověděl Nomuri a jeho prsty přejížděly po kůži, která byla ještě jemnější než na zbytku těla. „To sis udělala v práci?“

Bouřlivě se zasmála: „Kdepak, ty blázne! Dneska ráno v bytě! V koupelně žiletkou.“

„Jen jsem se ptal,“ ujišťoval ji. *Sakra, to jsou věci*! Po chvíli ho Ming zbavila posledního kusu oděvu.

„Jsi jiný než Fang,“ špitla hravě.

„Cože? Proč?“

„Myslím, že nejhorší věc, jakou může žena muži říct, je ‚Už jsi ve mně´? Jedna ze sekretářek to jednou Fangovi řekla. Zbil ji. Druhý den přišla do práce s modřinami v obličeji – donutil ji přijít – a pak další noc… se vyspal se mnou,“ odtušila, nikoli zahanbeně, ale spíš rozpačitě. „Chtěl ukázat, jaký je pořád muž. Ale já jsem mu raději nic takového neřekla. Teď už mu to neříká žádná z nás.“

„A mně to řekneš?“ zeptal se Nomuri s úsměvem po dalším polibku.

„Kdepak! Ty připomínáš spíš páreček, ne fazolový lusk!“ odpověděla nadšeně.

Nebyl to sice nejelegantnější kompliment, jaký kdy slyšel, ale prozatím to musí stačit, pomyslel si Nomuri. „Myslíš, že už si páreček může najít domov?“

„Jistě!“ Když se nad ni skláněl, viděl pod sebou dvě osoby. Jedna z nich byla dívka, mladá žena s obvyklými ženskými tužbami, které se chystal splnit. Druhou představovala potenciální agentka s přístupem k takovým politickým informacím, o jakých se zkušenému případovému důstojníkovi mohlo jen zdát. Ale Nomuri nebyl zkušený. Ještě mu teklo po bradě trochu mléka, takže nevěděl, co všechno je vyloučeno. O svou potenciální agentku se bude muset bát, protože kdyby ji někdy získal pro spolupráci, uvrhl by její život do největšího nebezpečí… přemýšlel o tom, co by se stalo, jak by se její výraz změnil, kdyby jí mozkem prolétla kulka… ne, to bylo moc ošklivé. Nomuri se přinutil tuto myšlenku odvrhnout a vklouzl do ní. Jestli má mít vůbec nějakou šanci získat ji jako agentku, bude se muset snažit. A když se to zároveň bude líbit i jemu, tím lépe, bude to něco jako bonus.

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbil prezident ministrovi vnitra a vyprovázel ho ke dveřím na chodbu vlevo od krbu. Promiň, kamaráde, ale na tohle všechno proste nejsou peníze. Ministr vnitra vůbec nebyl špatný člověk, ale zdálo se, že se nechal polapit zaběhanými postupy na ministerstvu, což bylo možná největší nebezpečí při práci ve Washingtonu.

Znovu se posadil a četl si papíry, které mu ministr předal. Kdyby byl dobrý den, mohl by přeletět jen shrnutí těchto dokumentů, zatímco zbytek by dostal nějaký stážista, který by to vše pročetl, sepsal by hlášení pro prezidenta – ve skutečnosti tedy jen další shrnutí –, ovšem na základě tohoto dokumentu, jenž vytvořil zaměstnanec Bílého domu, kterému je kolem osmadvaceti let, by se pak přijímala skutečná rozhodnutí.

A to je šílené! zlobil se Ryan v duchu. On by měl být hlavou exekutivy této země. On je tím, kdo by měl dělat politiku. Ale čas prezidenta byl příliš drahý. Tak drahý, že mu ho ostatní střežili – a tito lidé zároveň rozhodovali o jeho volném čase, protože nakonec právě oni rozhodovali o tom, co Ryan má a nemá vidět. Takže ačkoli byl Ryan hlavou exekutivy a jediným vykonavatelem politiky, tato politika se často zakládala na informacích, jež mu předložili jiní. Někdy ho trápilo, že je svazován informacemi, které se na jeho stůl dostaly, protože novináři zase rozhodují o tom, co se dostane na veřejnost, a mají tedy přístup k tomu, co si veřejnost myslí o různých problémech dne.

Takže ty seš, Jacku, taky nechal polapit byrokracií? To se dalo těžko říct, obtížně poznat a ještě hůř se pak rozhodovalo, jak takovou situaci změnit, pokud samozřejmě existovala.

Možná proto je Arnie rád, když vyjdu z téhle budovy někam za opravdovými lidmi, napadlo Jacka.

Ještě větším problémem bylo, že Ryan byl odborníkem na zahraniční politiku a národní bezpečnost. V těchto otázkách se cítil nejsilnější. Ve vnitrostátních záležitostech se však cítil nevzdělaný a hloupý. Zčásti za to mohlo jeho bohatství. Nikdy ho netrápilo, kolik stojí mléko nebo chleba – zde v Bílém domě tím méně, tady vídal mléko v krabici jen velmi zřídka, vždy jen ve vychlazené sklenici na stříbrném podnosu, stevard mu ji podal přímo do ruky, zatímco on seděl ve své pohodlné židli. Jsou však lidé, kteří se o takové věci starají, zajímají je náklady na Jimmyho studium, a Ryan se jako prezident musí do jejich starostí vžít. Musí se snažit držet ekonomiku vyrovnanou, aby si ti lidé mohli vydělávat, jet v létě do Disney Worldu a na podzim na fotbal a před Vánoci rozhazovat, aby pod stromečkem bylo dost dárků.

Jenže jak to má sakra dokázat? Ryan si vybavoval zoufalá slova připisovaná římskému císaři Caesaru Augustovi. Když se dozvěděl, že ho prohlásili za boha a že jsou na jeho počest stavěny chrámy, že lidé obětují v těchto chrámech u jeho soch, zlostně se zeptal: Proč se někdo modlí, abych mu vyléčil jeho nemocnou kozu, co já mám s tím společného? Zásadní otázkou bylo, nakolik se vládní politika musí shodovat s realitou. Takovou otázku si ve Washingtonu zřídka kladli i konzervativci, kteří vládu a všechny její domácí kroky z duše nenáviděli, ačkoli jim nevadilo pozvednout vlajku a zarachotit národními zájmy za mořem – Ryan nikdy nepochopil, proč je baví zrovna tohle. Možná se jen chtějí odlišit od liberálů, kteří se obávají důrazných postihů jako upíři kříže, ale kteří stejně jako upíři rádi roztahuji křídla vlády co nejdál, do životů všech lidí, jimž pak sají krev – ve skutečnosti jde o daňovou soustavu, která má získávat stále víc a víc peněz, aby bylo možno zaplatit další a další nové výdaje, jež od vlády požadují.

A ekonomika se přesto držela celkem dobře bez ohledu na to, co činila vláda. Lidé si nacházeli práci, většinou v soukromém sektoru, kde nabízeli zboží a služby, za něž lidé ochotně platili svými zdaněnými příjmy. A přesto se výrazem „služba veřejnosti“ ohánějí politici, výhradně když hovoří sami o sobě a téměř bez výjimky těsně po volbách. Copak všichni ostatní taky neslouží tak či onak veřejnosti? Lékaři, učitelé, hasiči, lékárníci. Proč média říkají, že takoví jsou jen Ryan, Robby Jackson a všech 535 zvolených členů Kongresu? Zavrtěl hlavou.

Do háje. Jasné, vím jak jsem se sem dostal, ale proč jsem hergot přijal kandidaturu? ptal se sám sebe v duchu. Arniemu to udělalo radost. Potěšilo to dokonce i média – možná proto, že si ho oblíbila jako terč? ptal sám sebe – Cathy proti tomu neprotestovala. Ale proč se kruci nechal do tohohle nahnat? Předně netušil, co má jako prezident dělat. Neměl žádný opravdový program a měl pocit, že se jen tak plácá ode dne ke dni. Přijímal taktická rozhodnutí (pro něž neměl žádnou kvalifikaci), místo aby se zabýval strategickými. Nechtěl v této zemi změnit nic konkrétního. Jistě, existovalo pár věcí, které by rád upravil. Bylo nutno přepracovat daňovou politiku, na to už poslal George Winstona. Bylo třeba zesílit obranu, na tom zase pracoval Tony Bretano. Prezidentská komise se zabývala zdravotnictvím, na což dohlížela jeho žena a někteří její kolegové z Hopkinsovy nemocnice, a všechno se odehrávalo v tichosti. Zároveň si uvědomoval velmi nepřátelský náhled na sociální zabezpečení, ale to střežili Winston a Mark Gant.

Třetí osa americké politiky, pomyslel si znovu. Dotkni se jí, a zemřeš. Ale o sociální zabezpečení se Američané skutečně zajímali, ne sice proto, co znamená, ale proto, za co oni je mylně považovali – ve skutečnosti věděli, že se pletou, aspoň podle volebních výsledků. Tato oblast byla řízena tak špatně, jak jen může finanční instituce být, stále však tvořila součást vládního slibu, který zástupci lidu uzavřeli s lidem. A přes všechen cynismus – nikoli zanedbatelný – průměrný občan své vládě opravdu věřil, že dané slovo dodrží. Problém spočíval v tom, že šéfové odborů a průmyslníci, kteří se zapletli s penzijním fondem a skončili ve federálním vězení, neprovedli téměř nic ve srovnání s tím, co se sociálním zabezpečením provedl nově zvolený Kongres – ale lump v Kongresu má tu výhodu, že žádným lumpem není, aspoň ne legálně. Kongres přece vydává zákony. Tvoří politiku vlády a takové věci nemohou být špatné, ne? Což je dalším důkazem toho, že autoři ústavy se dopustili jednoduché, ale dalekosáhlé chyby. Domnívali se, že lidé zvolení lidem a pověření řízením státu budou počestní a ctnostní jako oni sami. Ze všech jejich hrobů se skoro ozývalo sborové *Jejda*! Lidé, kteří sepsali ústavu, seděli v místnosti pod předsednictvím George Washingtona, a když jim chyběla nějaká ctnost, on ji jistě ze své bohaté zásoby dodal, stačilo jen, aby tam

seděl a sledoval je. *Současny Kongres nemá žádného takového rádce a žijícího boha, který by zaujal Georgeovo místo, a to je víc než škoda*, říkal si Ryan. Sociální zabezpečení končilo již od šedesátých let se ziskem, jenže – pro Kongres je přece zisk nepřípustný, ne? Zisky, to je to, co z bohatých lidí (a ti jsou jistě zlí, protože nikdo nemůže zbohatnout, aniž by nevykořisťoval někoho jiného; to ovšem členům Kongresu nemůže zabránit v tom, aby takové lidi navštěvovali a žádali od nich příspěvky na kampaň) dělá boháče, takže zisk je třeba utratit, pročež daně sociálního zabezpečení (ve skutečnosti zvané prémie, protože sociální zabezpečení nese název Pojištění důchodové, úrazové a pro případ bezmocnosti) se převáděly do všeobecných fondů, kde měl být utraceny spolu se vším ostatním. Jeden z Ryanových studentů historie z Námořní akademie mu poslal malou tabulku, aby si ji postavil na psací stůl v Bílém domě. Stálo na ní: AMERICKÝ STÁT BUDE TRVAT DO TÉ DOBY, NEŽ KONGRES POCHOPÍ, ŽE VEŘEJNOST LZE PODPLATIT VEŘEJNÝMI PENĚZI – ALEXIS DE TOCQUEVILLE.

Ryan si na to dával pozor. Byly doby, kdy měl tisíc chutí chytit Kongres za jeho mnohonásobný krk a zardousit ho, ale žádný takový krk chytit nemohl a Arnie mu neustále vysvětloval, jak klidný Kongres má, zejména Sněmovnu reprezentantů, a že k tomu dochází jen velmi zřídka.

Prezident zavrčel a podíval se do programu, s kým se má sejít teď. Prezident Spojených států byl závislý na programu, který pro něj sestavovali jiní lidé, jeho schůzky se připravovaly týdny dopředu, informační dokumenty pak den předem, aby věděl, kdo za ním vlastně přijde, o čem si s ním chce povídat a také jaký asi bude zastávat názor (který mu připravili jiní lidé). Prezidentův postoj byl většinou přátelský, aby návštěvník či návštěvníci odcházeli z Oválné pracovny s dobrým pocitem. Pravidla předepisovala, že program nelze změnit, pokud ovšem šéf exekutivy náhle nezvolal: „Co to po mně krucifix chcete!“ To by jistě zalarmovalo hosta i agenty Tajné služby stojící za nimi s připravenými pistolemi – stáli tu jako roboti, obličeje prázdné, ale obezřetné, poslouchali sebemenší šustnutí. Když jim skončila směna, zamířili nejspíš do nějakého baru, kde se bavili o tom, co předseda obecní rady z nějakého zapadákova řekl toho dne v Oválné pracovně: „Ježíši, viděls, jak se šéf zatvářil, když ten debil…?“ Šlo totiž o lidi moudré a schopné, kteří leckdy chápali jeho práci lépe než on, pomyslel si Ryan. Aby ne. Mají dvojitou výhodu lidí, kteří to všechno sledují, ale za nic z toho nejsou zodpovědní. *Klikaři jedni*, říkal si Ryan a vstal, aby přivítal další návštěvu.

Jestli se cigarety mohou někdy hodit, tak je to právě v takových chvílích, pomyslel si Nomuri. Levou rukou objímal Ming, jejich těla se k sobě tiskla a oni se dívali nad sebe v tom nádherném uvolněném okamžiku. Nomuri potahoval z cigarety, čímž tu uvolněnost ještě podtrhoval, slyšel, jak Ming oddychuje, a cítil se jako muž. Nomuri vstal, nejprve se zastavil v koupelně a pak zamířil do kuchyňky. Vrátil se se dvěma skleničkami vína. Ming se posadila na posteli a napila se. Nomuri nemohl odolat, aby ji nepohladil. Její pleť byla tak hladká a vyzývavá.

„Mozek mi ještě pořád nefunguje,“ řekla, když se potřetí napila.

„Jsou chvíle, kdy lidé mozek nepotřebují.“

„No, tvůj páreček nic takového nepotřebuje,“ odpověděla a natáhla ruku k jeho rozkroku.

„Opatrně, děvče! Má za sebou dlouhý a náročný výkon!“ varoval ji důstojník CIA a v duchu se usmíval.

„To jistě.“ Ming se sklonila a jemně ho políbila. „Ale zvítězil.“

„To zrovna ne, ale podařilo se mu tě dohnat.“ Nomuri si zapálil další cigaretu. Potom překvapeně sledoval, jak Ming sahá do své kabelky a vytahuje si také jednu. Elegantně si zapálila a dlouze potáhla, nakonec vypustila kouř nosem.

„Ty jsi jako drak!“ zasmál se Nomuri. „Teď přijdou plameny? Nevěděl jsem, že kouříš.“

„V kanceláři kouří všichni.“

„I ministr?“

Zasmála se. „*Hlavně* ministr.“

„Někdo by mu měl říct, že kouření škodí zdraví a neprospívá mužné síle.“

„Uzený párek není tak pevný,“ řekla Ming se smíchem. „To je možná jeho problém.“

„Ty nemáš ministra ráda?“

„Je to starý muž, co si myslí, že má penis mladíka. Své podřízené v kanceláři využívá jako svůj osobní harém. Ale mohlo by to být i horší,“ připustila Ming. „Už dávno nejsem jeho favoritka. Poslední dobou má nejraději Čchai, ale ta je zasnoubená a Fang to ví. To není od vysokého ministra moc civilizované.“

„Pro něj zákony neplatí?“

Znechuceně se ušklíbla. „Ty neplatí pro nikoho z nich. Nomuri–san, jsou to ministři vlády. Oni jsou zákony této země a sotva je zajímá, co si o nich a jejich chování mysli ostatní – málo lidí se stejně dozví všechno. Jsou tak zkažení, že by zahanbili i bývalé císaře, a říkají, že střeží obyčejné lidi, rolníky a dělníky, které prý milují jako své vlastní děti. No, někdy jsem asi jako jeden z těch rolníků.“

„A já myslel, že máš ministra ráda," odpověděl Nomuri škádlivě. „A o čem tak mluví?"

„Jak to myslíš?"

„No když tě zdržel v práci a nemohla jsi přijít dřív," odpověděl a s úsměvem mávl rukou k přikrývkám.

„Ale, to jsou debaty mezi ministry. Vede si rozsáhlý osobní politický deník – je to jeho obrana pro případ, že by ho chtěl premiér vyštvat, mohl by pak něco ukázat ostatním. Fang nechce přijít o svou rezidenci a veškeré výhody, které jsou s tím spojeny. Takže si vede deník o všem, co dělá, a já jsem jeho sekretářka, takže všechny jeho poznámky přepisuji. Někdy to trvá věčnost."

„Přepisuješ je ale na počítači, ne?"

„Ano, na tom novém s dokonalými znaky pekingské čínštiny, jak jsi nám dodal ten nový software."

„Ukládáš to do počítače?"

„Na pevném disku, ano. Ale všechno je šifrované," ujistila ho. „To jsme se naučili od Američanů, když jsme se jim dostali do záznamů o zbraních. Říká se tomu robustní šifrovací systém, ať už to znamená cokoli. Zvolím soubor, který chci otevřít, stisknu dešifrovací klíč a soubor se otevře. Chceš vědět, co je to za klíč?" Usmála se. „ŽLUTÁ PONORKA. Sice anglicky, to kvůli klávesnici – bylo to před tvým novým softwarem –, je to podle jedné písničky Beatles, kterou jsem jednou slyšela v rádiu. ‚We all live in a yellow submarine´ nebo tak nějak. V té době jsem hodně poslouchala rádio, právě jsem začínala s angličtinou. Půl hodiny jsem po všech slovnících a pak i encyklopediích hledala ponorky, abych zjistila, proč je zrovna tahle nabarvená na žluto. Cha!" vyhodila ruce do vzduchu.

Šifrovací klíč! Nomuri se snažil zakrýt své vzrušení. „Musí to být spousta dokumentů. Jsi jeho sekretářkou už hrozně dlouho."

„Přes čtyři sta souborů. Ukládám je po číslech, nechci jim vymýšlet nová jména. Dnes to byl soubor čtyři sta osmdesát sedm."

Ty blázne, pomyslel si Nomuri, *čtyři sta osmdesát sedm počítačových dokumentů s rozhovory mezi členy politbyra. Zlaty důl vedle toho vypadá jako páchnoucí žumpa*.

„O čem přesně tam píše? V životě jsem se s vysokým vládním činitelem nesetkal," vysvětloval Nomuri.

„O všem!" odpověděla a uhasila cigaretu. „Kdo má v politbyru dobré nápady, kdo se chce zalíbit Americe, kdo jí chce ublížit – všechno, co si dokážeš představit. Obranná politika. Hospodářská politika. Nejnovějším tématem je, jak se postavit k Hongkongu. Jedna země, dvě zřízení, kvůli tomu vznikají problémy s několika průmyslníky kolem Pekingu a Šang–haje. Domnívají se, že se jim prokazuje menší úcta, než by si zasloužili – tedy méně než v Hongkongu –, a to se jim nelíbí. Fang se ještě s několika dalšími snaží najít kompromis, aby je trochu uklidnil. Možná ho i najde. V takových věcech je hodně chytrý."

„Musí být fantastické vidět takové informace – opravdu vědět, co se děje ve tvé zemi!" zářil Nomuri. „V Japonsku se nikdy nedozvíme, co *zaibatsu* a lidi z MITI dělají – většinou ale ruinují hospodářství, hlupáci. Ale protože to nikdo neví, nikdo nikdy nevystoupí, aby s tím něco udělal. Tady je to stejné?"

„Samozřejmě!" Zapálila si další cigaretu, rozhovor ji začínal polapovat, téměř si nevšímala, že už nehovoří o lásce. „Kdysi jsem studovala Marxe a Maa. Skutečně jsem tomu všemu věřila. Dokonce jsem věřila i tomu, že ministři jsou čestní a silní muži, absolutně jsem věřila i věcem, které mě učili ve škole. Pak jsem ale zjistila, jakou průmyslovou říši ovládá armáda a že tahle říše zajišťuje generálům bohatství, spousty jídla a štěstí. A poznala jsem, jak ministři zneužívají ženy, jak si zařizují své byty. Stali se z nich novodobí císaři. Mají v rukou příliš velkou moc. Žena by možná dokázala takovou moc využít, aniž by se nechala zkorumpovat, ale muž ne."

Feminismus se uchytil i tady? pomyslel si Nomuri. Ming je asi příliš mladá, aby si pamatovala Maovu manželku, Tiang Cching, která by mohla o korupci přednášet i na byzantském dvoře.

„To ale lidi, jako jsme my, netrápí. A hlavně že se k takovým věcem aspoň dostaneš, aspoň o meh víš. Díky tomu jsi ještě výjimečnější, Ming–čan," řekl Nomuri a dlaní ji pohladil na levé bradavce. Jako na povel se zachvěla.

„Myslíš?"

„Samozřejmě." Následoval polibek, dlouhý a vřelý, zatímco ji rukou hladil po celém těle. Byl tak blízko. Vyzradila mu všechno, co věděla – prozradila mu i ten šifrovací klíč! Takže její počítač je napojený na telefonní síť – to znamená, že se může telefonem přihlásit do jejího počítače a s pořádným softwarem se proplížit k jejímu hard disku. Se šifrovacím klíčem se mu pak třeba podán stáhnout přímo odtamtud všechno možné a odeslat to na stůl Mary Pat. *Hergot, nejdřív se se mnou vyspí Číňanka a já pak vyjebu s celou jejich zemí*. Jen málokdy je situace ještě snadnější, pomyslel si špion a usmál se ke stropu.

Infiltrace

Dneska ty chlípnosti vynechal, povšimla si Mary Pat, když ráno pustila počítač. Operace SORGE zatím pokračovala skvěle.

Ať je ta Ming kdokoli, je asi hodně upovídaná. To je zvláštní. Copak MSB neinformovalo všechny sekretářky o problémech vyzrazení? Asi ano – byl by to podivný omyl, kdyby ne – ale zdálo se, že v tomto případě je důvodem spáchání zrady či špionáže (jejichž soubor byl znám pod zkratkou PISE: Peníze, Ideologie, Svědomí, Ego) právě Ego. Ministr Fang zneužíval slečnu Ming, jí se to moc nelíbilo, a to Mary Pat Foleyové připadalo jako dokonalý důvod. Žena nemůže dávat donekonečna; skutečnost, že si to vynucuje mocný muž, není zárukou promyšlené snahy ženu potěšit – ačkoli tento mocný muž si nejspíš myslel, že ji svou biologickou náklonností uděluje nějakou poctu. Není snad skvělým mužem a ona pouhou vesnickou dívkou? Mary Pat se ušklíbla a napila se ranní kávy. Nezáleží na barvě pleti ani rase, všichni muži jsou stejní. Spousta z nich myslí přirozením, a ne mozkem. Ale tenhle za to sakramentsky zaplatí, pomyslela si zástupkyně ředitele.

Ryan dostával každý den informační přehled. Jeho součástí byly špionážní zprávy CIA. Připravoval se pozdě do noci, tiskli ho brzy ráno, a to v počtu necelé stovky výtisků, z nichž většina byla skartována a spálena ještě téhož dne. Několik kopií, asi tři nebo čtyři, se přesto archivovalo pro případ, že by se elektronické soubory nějak pokazily, ale ani prezident Ryan nevěděl, kde ten archiv vlastně je. Doufal, že ho však pořádně hlídají, pokud možno příslušníci námořní pěchoty.

V tomto přehledu nebylo samozřejmě úplně všechno. Některé věci jsou tak tajné, že se s nimi nelze svěřit ani prezidentovi. Tuto skutečnost Ryan přijímal s obdivuhodnou velkorysostí. Jména zdrojů musela zůstat tajná i pro něj a metody byly často tak technicky složité, že měl stejně co dělat, aby použitým technologiím vůbec rozuměl. Ale i některé informace, jež CIA získala prostřednictvím bezejmenného zdroje a velmi složitých postupů, musely zůstat před šéfem exekutivy utajeny, protože některé informace prostě musely pocházet z jistého omezeného počtu neznámých zdrojů. Špionážní oblast byla jednou z mála těch, kde mohla i sebemenší chybička ukončit život velmi cenné osoby, a ačkoli se i takové případy stávaly, nikdo z nich nikdy neměl radost. Někteří politici to však brali se zarputilou lhostejností. Dobrý špion považoval své agenty za své vlastní děti, jejichž životy musí chránit v každém případě. Takové přesvědčení bylo nezbytné. Kdyby vám to bylo jedno, zemřeli by lidé – a s jejich ztrátou se pojí ztráta informace, což je hlavní důvod, proč nějaká tajná služba vůbec existuje.

„No tak. Bene," řekl Ryan, zaklonil se na židli a listoval stránkami přehledu. „Něco zajímavého?"

„Mary Pat něco rozjíždí v Číně. Zatím ale není jisté, o co přesně půjde. Moc se s tím nesvěřuje. A zbytek dnešního přehledu si můžete prohlídnout na CNN."

Což nebylo zrovna neobvyklé. Na druhou stranu ale byl svět poměrně klidný a tajné informace nebyly až tak nezbytné… nebo to tak aspoň vypadalo, opravil se Ryan. Jeden nikdy neví. I to se naučil v Langley.

„Možná jí kvůli tomu zavolám," řekl prezident a otočil stránku. „Páni!"

„Ta ruská ropa a zlato?"

„Ty hodnoty jsou reálné?"

„Asi ano. Postupně to srovnáváme s tím, co dostáváme od kupce."

„Hmmm," vydechl Ryan a pročítal předpovídané dopady na ruskou ekonomiku. Pak se trochu zklamaně zamračil. „Georgeovi lidi měli lepší odhad vlivu."

„Myslíte? Ekonomické oddělení CIA si vede solidní záznamy."

„George v tom ale žije. To je lepší než pozorovat události jen jako vědec, Bene. Věda je fajn, ale nezapomeň, že opravdový svět nemusí být vždy totéž."

Goodley přikývl. „Píšu si, pane."

„Po celá osmdesátá léta CIA přeceňovala sovětské hospodářství. Víš proč?"

„Ne, nevím. Co se pokazilo?"

Jack se usmál. „Na tom nezáleží. Jde o to, co se povedlo. Měli jsme tam tehdy agenta, který nám dodával tytéž informace, jaké dostávalo politbyro. Jenomže nám nikdy nedošlo, že ten systém lže sám sobě. Politbyro

zakládalo svá rozhodnutí na přeludu. Jejich údaje nebyly skoro nikdy správné, protože podřízení si kryli záda. A je to."

„V Číně je to podle vás stejné?" zeptal se Goodley. „Je to přece jen opravdová marxistická země."

„Dobrá otázka. Zavolej do Langley a zeptej se. Odpoví ti stejný byrokrat, jaký sedí v Pekingu, ale pokud víme, v Pekingu nemáme žádného agenta, aby nám dodal informace, které chceme." Ryan se odmlčel a podíval se na krb za stolem. Jednou bude muset přemluvit Tajnou službu, aby tam opravdu zatopila… „Ne, počítám, že Čiňani mají lepší údaje. Můžou si to dovolit. Jejich hospodářství celkem šlape. Spíš se chlácholí v jiných oblastech, ale přesto se chlácholí. Je to běžná lidská vlastnost a marxismus ji nijak nezlepšuje." I v Americe s její svobodou tisku a jinými pákami se realitě občas podaří vlepit politikům takový políček, že jim div nevypadnou zuby. Na celém světě žijí lidé, kteří zakládají své teoretické modely na ideologii, nikoli faktech, takoví lidé obvykle vstupují do vědeckého nebo politického světa, protože profese pracující ve skutečném světě takové snílky vyštípají rychleji než politika.

„Dobré ráno, Jacku," ozval se hlas z chodby.

„Ahoj, Robby." Prezident ukázal na podnos s kávou. Viceprezident Jackson si vzal šálek a odmítl croissanty. Kalhoty měl v pase trochu napjaté. Robby však nikdy nevypadal jako maratónec. Hodně pilotů ze stíhaček mívá širší pas. Možná to pomáhá zvládat přetížení, přemýšlel Jack.

„Přečti si dnešní přehled, Jacku. Hlavně o tom zlatě a ropě v Rusku. Je to vážně taková bomba?"

„George tvrdí, že je to ještě něco víc. Sedl sis s ním někdy a bavili jste se o ekonomice?"

„Koncem týdne máme jít na partičku do Burning Tree, takže čtu Miltona Freedmana a další dvě knížky, abych to dohnal. George je podle mě velmi schopný odborník."

„Je takový odborník, že na Wall Street vydělal kupu peněz – a kdybys jeho peníze naházel na hromadu, byla by to pořádná kupa."

„To musí být fajn," vydechl muž, který předtím, než přijal tuto funkci, nikdy nevydělával víc než 130 000 dolarů za rok. „Není to zlé, ale zdejší kafe také není k zahození."

„Lepší bylo kdysi dávno na *Big Johnu*."

„Kde?"

„Letadlová loď *John F. Kennedy*, když jsem byl mladší a dělal zajímavější práci, lítal jsem v Tomcatu."

„Robby, nerad to říkám, ale už ti není šestadvacet."

„Jacku, ty ale umíš vylepšit člověku po ránu náladu. Smrt už na mě kdysi sáhla, ale když máš k zadku připevněnou stíhačku, je to mnohem bezpečnější a větší zábava."

„Co děláš dneska?"

„Věř tomu nebo ne, ale budu dvě hodiny předsedat Senátu, jen abych ukázal, že vím, co bych měl podle ústavy dělat. Pak mám promluvit v Baltimoru o tom, kdo vyrábí nejlepší podprsenky."

„Cože?" zeptal se Jack a zvedl oči od informačního přehledu. Robbyho smysl pro humor byl nepříjemný v tom, že člověk nikdy nevěděl, kdy si dělá legraci. „Celostátní schůze výrobců umělých vláken. Vyrábějí i neprůstřelné vesty, ale největší část jejich vláken jde na podprsenky, tak to aspoň tvrdí můj štáb. Snaží se vymyslet pár vtípků do toho projevu."

„Pracuj na přednesu," radil prezident viceprezidentovi.

„Říkal jsi, že dřív jsem byl vtipnější," připomněl Robby svému příteli.

„Robe, já jsem si taky myslel, že jsem býval vtipnější, ale Arnie mi říká, že neumím reagovat dost citlivě."

„Já vím, hlavně nevtipkovat o Polácích. Jak se Poláci naučili vloni zapínat televizi a že jich šest nebo sedm umí už i číst. Nemluvě o té Polce, která nepoužívá vibrátor, protože jí vyráží zuby."

„Ježíši, Robby!" Ryan div smíchy nevyprskl kávu. „Takovéhle věci bychom si neměli už ani *myslet*."

„Jacku, já nejsem politik. Jsem pilot stíhačky. Mám svoji kombinézu a všechno, co k tomu titulu potřebuju, rozumíš?" poznamenal viceprezident s úsměvem. „A jednou za čas si můžu dovolit říct vtip."

„Fajn, jen nezapomínej, že tohle není šatna na palubě Kennedyho. Médiím chybí smysl pro humor typický pro námořní letce."

„Jo, pokud nás ovšem při něčem nenachytají. Pak je to legračnější než cokoli dalšího," dodal viceadmirál ve výslužbě.

„Robe, konečně tomu začínáš rozumět. To rád vidím." Ryan pak ze svého odcházejícího podřízeného viděl jen záda kvalitního saka a zaslechl šeptem pronesenou hrubou nadávku.

„Nějaké nápady, Míšo?" zeptal se Provaljov.

Reilly se napil vodky. Měli ji tu velmi dobrou. „Musíš prostě zatřást větvemi a počkat si, co

spadne, Olegu. Může to být skoro cokoli, ale nevím znamená ‘nevím’. A v tomto okamžiku nevíme.“ Znovu se napil. „Přijde ti, že dva bývalí členové Spetsnaz jsou na pasáka až příliš?“

Rus přikývl. „Ano, jistě, přemýšlel jsem o tom, ale šlo o bohatého pasáka, ne, Míšo? Měl hrozně moc peněz a kontaktů v podsvětí. Měl svou vlastní moc. Možná i on nechal zabít některé lidi. Jeho jméno se neobjevilo při žádném vyšetřování vraždy, ale to neznamená, že Avsejenko nebyl svým způsobem nebezpečný, a že tedy nezasluhoval tak významnou pozornost.“

„Pohnulo se to nějak s tím Suvorovem?“

Provaljov zavrtěl hlavou. „Ne. Máme jeho spis z KGB a fotografii, ale i kdyby šlo o fotografii skutečné osoby, zatím jsme ho nenašli.“

„Inu, Olegu Grigorijeviči, zdá se, že máš před sebou velký případ.“ Reilly zvedl ruku a objednal si další vodku.

„Ty bys měl být odborník na organizovaný zločin,“ řekl ruský poručík svému kolegovi z FBI.

„To je pravda, Olegu, ale nejsem cikán, co umí věštit budoucnost, nemám ani informace z delfské věštírny. Nevíš zatím, kdo byl skutečným terčem, a dokud se to nedozvíš, nevíš vlastně nic. Problém je zjistit, kdo byl skutečným terčem, musíš totiž najít někoho, kdo o tom zločinu něco ví. Tyhle dvě záležitosti jsou propojené, příteli. Jak zjistíš jednu, máš obě. Nezjistíš žádnou, nemáš nic.“ Donesli jim sklenky. Reilly zaplatil a znovu se napil.

„Můj kapitán začíná být nervózní.“

Agent FBI přikývl. „U nás jsou takoví šéfové taky, ale on by měl vědět, co máš za potíže, ne? Jestli to ví, měl by ti dát čas a zdroje, abys je překonal. Kolik mužů ti na tom teď dělá?“

„Šest tady a další tři v Petrohradě.“

„Možná bys měl zkusit sehnat další, kamaráde.“ V New Yorku by se do takového případu pustilo nejméně dvacet agentů, z nichž polovina by pracovala nepřetržitě. Ale moskevská milice odjakživa trpěla nedostatkem lidí. Na tolik zločinů, které se teď v Moskvě odehrávaly, dostávali zdejší policisté jen velmi malou podporu vlády. Ale mohlo by být i hůř. Milicionáři na rozdíl od velké části ruské společnosti aspoň dostávali plat.

„Ty mě zničíš,“ bránil se Nomuri.

„Vždycky můžu zajít za ministrem Fangem,“ odpověděla Ming a laškovně se usmála.

„Cože!“ zlobil se Chet. „Chceš mě srovnávat se starcem?“

„No, oba jste muži, ale lepší páreček než fazolový lusk,“ odpověděla a přejela svými jemnými prsty k Chetovu rozkroku.

„Nespěchej, děvče, dej mi čas, ať si odpočinu po prvním závodě.“ Zvedl ji a položil ji na sebe. *Asi mě má ráda*, pomyslel si Nomuri. *Tři noci za sebou. Fang asi nebude takový chlapák, jak si myslí. No, všem se nezalíbíš*. K tomu ještě výhoda věkového rozdílu čtyřiceti let. I na tom možná něco je, připustil důstojník CIA v duchu.

„Ale ty vždycky uháníš moc rychle!“ protestovala Ming a třela se svým tělem o jeho.

„Chci tě o něco poprosit.“

Velmi hravě se usmála. „A o co asi?“ zeptala se a nechala svou ruku bloudit po jeho těle.

„O to ne!“

„Aha…“ Zklamání v jejím hlase bylo nápadné.

„Něco v práci,“ vysvětloval Nomuri. Naštěstí necítila to chvění uvnitř jeho těla, které se, což bylo s podivem, neprojevovalo navenek.

„V práci? Ale do kanceláře tě takhle vzít nemůžu!“ zasmála se a pak ho vášnivě políbila.

„Víš, potřeboval bych, abys něco nahrála do svého počítače.“ Nomuri sáhl do zásuvky nočního stolku a vytáhl jedno CD. „Jenom ho vsuneš do počítače, klikneš na INSTALL a pak ho vyndáš.“

„A co se stane?“ zeptala se.

„Zajímá tě to?“

„No…“ Zaváhala. Nechápala to. „Musím se o to zajímat.“

„Umožní mi to čas od času se podívat do tvého počítače.“

„Ale proč?“

„Kvůli Nippon Electric – vyrábíme tvůj počítač, víš?“ Uvolnil se. „Má společnost tak bude moci zjistit, jak se ve tvé zemi přijímají hospodářská rozhodnutí,“ vysvětloval Nomuri dobře připravenou lež. „Tak pochopíme celý proces ještě lépe, takže budeme moci efektivněji podnikat. A čím lépe pro ně budu pracovat, tím více mi budou platit – a tím více budu moct utratit za mou milou Ming.“

„Rozumím," domnívala se mylně.

Sklonil se a políbil jedno zvlášť krásné místečko. Její tělo se zachvělo. Dobře, ani se té myšlence nevzpírala, aspoň svým případným pochybám nedovolila přerušit tuto činnost, což Nomurimu nahrávalo ve více než jednom ohledu. Výzvědný důstojník přemýšlel, jestli ho jednou bude hryzat svědomí za to, jak tuto dívku zneužil. Ale obchod, pomyslel si, je obchod. „Nedozví se to nikdo?"

„Ne, to je vyloučeno."

„A nebudu mít kvůli tomu potíže?"

Nadzvedl se a Ming teď ležela pod ním. Oběma dlaněmi jí objal obličej. „Copak bych někdy udělal něco, co by Ming–čan dostalo do potíží? Nikdy!" oznámil jí a dlouze a vášnivě ji políbil. Pak už se o tom CD–ROMu vůbec nehovořilo, Ming ho před odchodem zastrčila do kabelky. Byla to pěkná kabelka, připomínala italský výrobek, jaké byly k dostání na zdejších ulicích, jistě však byly stejného původu jako ty pravé v New Yorku, o kterých se traduje, že prý „cestou spadly z náklaďáku". Pokaždé když se loučili, jim bylo smutno. Ming se nechtělo jít pryč a on ji opravdu také nechtěl pustit, ale jinak to nešlo. Kdyby spolu bydleli, lidé by si toho určitě všimli. Na to, že by přespala v bytě cizince, nesměla Ming ani pomyslet, protože měla přístup k tajemstvím a o ochraně tajemství ji i ostatní sekretářky proškolil znuděný důstojník MSB, a ona tento kontakt svým nadřízeným ani šéfovi bezpečnosti nenahlásila, ačkoli měla – proč? Zčásti proto, že na tyto povinnosti zapomněla, jelikož nikdy žádnou z nich neporušila ani nevěděla o nikom, kdo by se toho dopustil, zčásti i proto, že jako mnoho lidí i ona dělala tlustou čáru mezi svým osobním a pracovním životem. O skutečnosti, že v jejím případě by tyto dva neměly být vůbec odděleny, se školení MSB též zmínilo, ale tak neurvale, že na – tuhle poučku všechny zapomněly ihned poté, co to slyšely. Takže tady teď byla a vlastně ani nevěděla, kde je a co slůvko *tady* znamená. S trochou štěstí nikdy nebude nutné, aby se dozvěděla pravdu, pomyslel si Nomuri, když ji sledoval, jak zahýbá za roh a mizí mu z dohledu. Štěstí jim pomůže. To, co vyšetřovatelé MSB dělají mladým ženám v pekingské obměně moskevského vězení Lubjanka, ji nesmí trápit; tím méně v případě, když se.; milovala dvakrát během dvou hodin.

„Hodně štěstí, zlato," zašeptal Nomuri, když zavřel dveře a zamířil do koupelny, aby se osprchoval.

(tečka) com

Nomuri nezamhouřil oka. Udělá to? Udělá, co jí řekl? Řekne bezpečnostnímu důstojníkovi o Nomuriho žádosti i o něm? Chytnou ji, jak si nese CD–ROM do práce, a zeptají se, co to je? Pokud ano, na první pohled půjde o obyčejné CD, hudební doprovod Billa Contiho k filmu Rocky – nekvalitně maskovaný padělek amerického duševního vlastnictví, jaké v ČLR byly velmi běžné. Podrobnější průzkum by ovšem odhalil skutečnost, že první – krajní – datová linie na povrchu prozradí čtecímu zařízení počítače, aby přeskočilo na místo, kde není hudba, ale binární kód, a to velmi zdatný.

CD–ROM neobsahoval opravdový virus, protože ten putuje převážně počítačovými sítěmi a do počítače vstupuje pokradmu, stejně jako nemoc vstoupí do živého hostitele (odtud také pochází termín virus). Ale tenhle vešel hlavním vchodem, a když si čtecí zařízení CD–ROM přečetlo, na obrazovce se objevilo malé okno a Ming, poté, co se spěšně rozhlédla po kanceláři, na ně přejela s myší, kliknula na příkaz install a všechno náhle zmizelo. Program, který se tak nainstaloval, prohlížel hard disk téměř rychlostí světla, rozděloval soubory do několika kategorií a tvořil vlastní rejstřík, pak ho sbalil do malého souboru, který se schoval. Identifikovat ho dokázal diskový třídicí program, nesl zcela nevinné jméno, jež odkazovalo na funkce plněné naprosto jiným programem. Jen velmi pečlivý a cílený průzkum provedený velmi zdatným počítačovým odborníkem by dokázal objevit, že na hard disku vůbec něco je. To, co přesně tento program dělal, bylo prakticky nezjistitelné. Taková snaha se rovnala přibližně tomu, kdyby chtěl někdo zjistit, co je špatného na jediném listu jediného stromu v rozlehlém lese, kde jsou všechny stromy a listy prakticky stejné, jen tento lístek byl menší a ukrytější než ostatní. CIA a NSA už nemohly přitáhnout do Ameriky nejlepší programátory. V obchodu se spotřební elektronikou se nabízelo tolik peněz, že vláda neměla šanci na tomto trhu účinně zasáhnout. Nebylo nicméně složité takové programátory najmout, a práce pak byla prakticky stejně dobrá. A když jste jim dostatečně zaplatili – najatému odborníkovi lze překvapivě zaplatit mnohem víc než obyčejnému zaměstnanci –, nehrozilo, že by o tom kdekoli vyprávěli. A kromě toho stejně nikdy pořádně nevěděli, čeho se to týká.

Tentokrát bylo nutno brát ohled na další nesnadnou otázku, která měla své kořeny před šedesáti lety. Když Němci v roce 1940 zabrali Holandsko, vznikla zvláštní situace. Holanďané se stali jednak nejochotněji spolupracujícím národem ze všech okupovaných zemí, jednak národem nejzuřivěji vzdorujícím. Na stranu Němců se přidalo vyšší procento Holanďanů než ostatních národností – natolik, že vytvořili vlastní SS divizi, SS Nordland. Holandské hnutí odporu se však v téže době stalo nejaktivnějším v celé Evropě a jedním z jeho stoupenců byl jistý geniální matematik a technik, zaměstnanec národní telefonní společnosti. Ve druhé dekádě dvacátého století narazily telefony na zásadní překážku. Ihned po zvednutí sluchátka se vám tehdy ohlásila operátorka, jíž jste nahlásili místo, kam jste chtěli volat, a ona pak zastrčila zástrčku do příslušné zdířky. Tento systém fungoval spolehlivě v dobách, kdy bylo v provozu pouze několik málo přístrojů, jenže přístroj se záhy příliš osvědčil, aby bylo jeho používání omezené. Řešení problému překvapivě přinesl majitel pohřebního ústavu z Jižní Ameriky. Štvalo ho totiž, že spojovatelka v jeho obci odkazuje pozůstalé na konkurenční ústav, takže vynalezl krokový přepínač, jenž umožnil lidem dovolat se na žádaná čísla pouhým vytočením čísla. Tento postup se osvědčil, ale zároveň vyžadoval propracovat celý matematický obor zvaný „komplexní teorie“, již systematicky uspořádala americká společnost AT&T ve třicátých letech.

O deset let později se pouhým přidáním dalších číslic podařilo holandskému inženýrovi aplikovat tuto teorii na tajné operace, a to tak, že vytvořil teoretické cesty napříč spojovacími zařízeními a umožnil bojovníkům hnutí odporu volat ostatním, aniž by kdokoli věděl, kam volají.

Tuto elektronickou fintu nejprve odhalil jistý důstojník britského oddělení pro zvláštní operace, SOE, a jelikož mu připadala velice důmyslná, pověděl o tom u piva v jedné londýnské hospodě svému kolegovi z Ameriky. Americký důstojník byl jako většina těch, jež vybral Bill Donovan, původním povoláním advokát, navíc velmi dobrý, který si všechno zapisoval a informoval o tom nadřízené. Hlášení o holandském inženýrovi se dostalo do kanceláře plukovníka Wiliama Friedmana, tehdejšího nejlepšího amerického luštitele kódů. Ačkoli sám nebyl odborník na techniku, dokázal rozpoznat významné zařízení a věděl, že jednou válka skončí a pak bude jeho úřad – později přejmenovaný na Agenturu pro národní bezpečnost – mít stále dost práce s luštěním kódů a šifer jiných států a s tvořením vlastních kódů a šifer. Schopnost vytvářet tajné komunikační linky pomocí relativně snadného matematického postupu mu připadala jako dar z nebes.

Ve čtyřicátých a padesátých letech se CIA a NSA podařilo najmout nejlepší americké matematiky, kteří dostali jako jeden z úkolů spolupracovat s AT&T a pokusit se vytvořit univerzální telefonní systém, jenž by mohli tajně využívat američtí špionážní důstojníci. Tehdy byla AT&T jediným skutečným konkurentem NSA při nabírání schopných matematiků a kromě toho AT&T vždy byla hlavním dodavatelem téměř všech vládních úřadů. V roce 1955 bylo hotovo a AT&T za překvapivě mírný poplatek představila celému světu telefonní systémy, které pak přejal celý svět – nízká výše poplatku byla vysvětlována snahou AT&T sjednotit její systém se systémy v jiných zemích, a tím usnadnit mezinárodní komunikaci. V sedmdesátých letech se začaly objevovat tlačítkové telefony, které usměrňovaly hovory elektronicky pomocí frekvenčně kontrolovaných kódů. To bylo pro elektronické systémy ještě jednodušší a tento systém se mnohem snadněji udržoval oproti dřívějším elektromechanickým krokovým přepínačům, které onomu majiteli pohřební služby nicméně zajistily pohádkové bohatství. Ukázalo se, že AT&T je může v NSA instalovat bez jakýchkoli potíží. Operační systémy, jež světu první představila výzkumná laboratoř AT&T v Parsippany ve státě New Jersey, se prakticky rok od roku zlepšovaly a světová telekomunikační síť stále zlepšovala svůj výkon – a to do té míry, že je používaly téměř všechny telefonní systémy na světě. V tomto operačním systému bylo ukryto i šest linek binárního kódu, jehož operační koncept odkazoval na nacistickou okupaci Holandska.

Ming dokončila instalaci, disk vyjmula a hodila ho do koše. Nejjednodušší způsob, jak se zbavit tajného materiálu, je nechat nepřítele, ať to udělá za vás, navíc pokud možno hlavním, nikoli zadním vchodem.

Několik hodin se vlastně nic zvláštního nedělo, Ming vykonávala svou obvyklou kancelářskou činnost a Nomuri navštívil tři obchodní firmy, aby jim dodal vysoce výkonné počítače. Změna nastala v 19.45.

Tou dobou už byla Ming doma. Nomuri měl jeden večer volno; Ming chtěla zůstat se svou spolubydlící, aby předešla přílišnému podezření – budou se spolu dívat na televizi, povídat si a Ming bude přemýšlet o svém milenci; důvod těch zvláštních úsměvů na její tváři byl jednoznačný, ačkoli si to neuvědomovala. Ani jí nedošlo, že její spolubydlící na to přišla během jediné vteřiny a jen její ohleduplnost jí brání zavést na toto téma hovor.

Její počítač se už dlouho předtím odebral do krajin automatického spánku, obrazovka se zahalila tmou a kontrolka v pravém dolním rohu svítila žlutavou barvou, nikoli zelenou, která označuje skutečnou činnost. Software, který Ming toho dne nainstalovala do počítače, byl navržen speciálně pro přístroje NEC, které obsahovaly zvláštní kód, jedinečný pro tuto značku. Zdrojový kód však nebyl neznámý Agentuře pro národní bezpečnost.

Ihned po nainstalování se program Duch – jak jej pokřtili ve Fort Meade – zavrtal do zvláštní komůrky v rámci operačního systému dodávaného NEC, tedy do nejnovější verze Windows. Komůrku vytvořil zaměstnanec Microsoftu, jehož milovaný strýček zahynul nad severním Vietnamem ve stíhacím bombardéru F–105 a který tuto vlasteneckou činnost vykonal, aniž by o ní jeho zaměstnavatel cokoli tušil. Zároveň to do sebe s kódem NEC báječné zapadlo, takže by to nebylo možné odhalit ani při paralelním prozkoumání celého kódu, jehož by se ujal zkušený softwarový odborník.

Duch se dal okamžitě do práce, vytvořil adresář, který roztřídil dokumenty na počítači nejprve podle data vytvoření a zanesení oprav, pak podle druhu souboru. Některé z nich, například operační systém, zcela ignoroval. Stejně tak ignoroval výrobcem vytvořený přepisovací program, který latinku, ve skutečnosti do angličtiny přepsanou pekingskou čínštinu, převáděl na odpovídající znaky. Už ale neignoroval soubory, jež tento program zpracoval. Ty zkopíroval spolu s telefonními rejstříky a veškerými textovými soubory, jež se na hard disku s kapacitou pěti gigabajtů nacházely. Celý tento proces trval počítači vedenému Duchem sedmnáct celých a čtrnáct desetin vteřiny a výsledkem byl jeden velký soubor, který zůstal na místě.

Další jeden a půl vteřiny přístroj nedělal nic, ale pak se rozběhla nová činnost. Počítače od firmy NEC měly vestavěné vysokorychlostní modemy. Duch je aktivoval, ale zároveň vypnul jejich vnitřní minireproduktory, aby nikdo nezaslechl, že dochází k přenosu (nevypínat reproduktory bylo primárním bezpečnostním opatřením). Blikající světýlka, která vypovídala o jakési aktivitě, nebyla vidět, protože šlo o interní model. Počítač pak vytočil (tento termín jaksi přežil vyřazení ciferníkových telefonů) dvanáctimístné číslo, nikoli tedy sedmimístné, jako měla telefonní čísla v Pekingu. Dalších pět čísel odeslalo pátrací signál na podrobný průzkum napříč hardwarem ústředního přepínacího počítače a celé toto dobrodružství skončilo na místě navrženém před dvěma týdny techniky ve Fort Meade, ačkoli oni vůbec netušili, k čemu to je, kde k tomu dojde nebo kdo by v tom mohl mít prsty. Číslo, které vyzvánělo – ve skutečnosti nebylo slyšet žádné mechanické ani elektronické zvonění –, bylo jednoúčelovou modemovou linkou, která se vynořovala nedaleko Nomuriho pracovního stolu a vedla do zadní části jeho ultramoderního laptopu – ten však nebyl od NEC, protože v případě mnoha počítačových aplikací jsou americké výrobky stále nedostižné.

Nomuri se v té chvíli též díval na televizi, ale na CNN, aby věděl, co se děje doma. Pak chtěl přepnout na japonský satelitní kanál, protože by tím splnil povinnost nutnou ke svému převleku. Dnes měli dávat film o

samurajích, tématem i jednoduchostí připomínající westerny, které zahltily americké televize v padesátých letech. Ačkoli Nomuri byl vzdělaný člověk a profesionální výzvědný důstojník, měl rád bezmyšlenkovitou zábavu stejně jako kdokoli jiný. Když zaslechl pípnutí, ohlédl se. Přestože jeho počítač používal software podobný tomu, jaký měla v počítači Ming, o tom, že dostal poštu, se nechával informovat a po zadání třímístného kódu se obrazovka rozjasnila, a on zjistil, o co jde a odkud to přichází.

Jo! zaradoval se a pravou pěstí se udeřil do levé dlaně tak silně, až ho to začalo pálit. Ano. Má agenta na místě a tohle je výsledek operace SORGE. Lišta v horní části obrazovky ukazovala, že data přicházejí na jeho počítač rychlostí 57 000 bitů za vteřinu.

Tedy hodně rychle. Teď zbývalo jen doufat, aby místní rudý telefonní systém nepřerušil spojení mezi kanceláří ústřednou a mezi ústřednou a jeho bytem, pomyslel si Chet. Neměl by to být problém. První část z kanceláře je snad bezproblémová, protože jde o linku z centra moci. A z ústředny do Nomuriho bytu snad proběhne vše také bez potíží, protože tak obdržel již několik zpráv, většinu z nich z NEC z Tokia, v nichž mu gratulovali k překročení prodejních kvót.

Inu, Chete, obchody ti pěkně kvetou, co? ptal se sám sebe cestou do kuchyně. Měl pocit, že za takový výkon si zaslouží skleničku. Když se vrátil, všiml si, že nahrávání ještě neskončilo.

Sakra. Kolik mi toho posílá? Pak si ale uvědomil, že textové soubory jsou vlastně grafické, protože její počítač neukládá čínské znaky jako písmena, ale jako obrázky, kterými ve skutečnosti jsou. Soubory tedy kladly značné nároky na paměť. Jak velké, to zjistil po čtyřiceti minutách, kdy se nahrávání dokončilo.

Na druhém konci elektronického spojení se program Duch zdánlivě vypnul, ale ve spánku připomínal psa, jedno ucho měl stále zvednuté a nepřestával sledovat, co se děje kolem. Když přenos skončil, Duch to poznamenal do rejstříku souborů. Odeslal vše, co bylo do dnešního dne napsáno. Od této chvíle bude odesílat jen nové věci – takže přenosy budou mnohem kratší a rychlejší – ale i tak jen večer a až po pětačtyřiceti minutách naprosté nečinnosti počítače, navíc v okamžiku, kdy bude počítač v klidovém režimu. Programátoři neopomněli zahrnout do programu zručnost a obezřetnost.

„*Ty vole*," vzdychl Nomuri, když zjistil velikost došlé pošty. Jít skutečně o obrázky, tolik prostoru by stačilo na fotografie skoro všech šlapek v Hongkongu. Nomuriho práce však byla hotová teprve zpola. Vyvolal jeden program, který poštu obsahoval, a zvolil složku „Oblíbené". Program pro automatické zašifrování už se spustil. Téměř všechno na jeho počítači se stejně šifrovalo, snadno by to vysvětlil odkazem na obchodní tajemství – japonské společnosti jsou slavné tím, jak své operace tají –, jen s tím rozdílem, že má zašifrovaných souborů o něco víc než jiní. Těm, které mu poslal Duch, se dostalo nejdůkladnější péče z matematicky odvozeného přepisovacího systému; klíč obsahoval celých 512 bitů a ještě prvek náhodnosti, který by Nomuri nesvedl okopírovat. K tomu ještě jeho vlastní číselné heslo, 51240, tedy číslo popisné bytu jeho první „trofeje" na východě Los Angeles. Pak svou kořist odeslal.

Program byl blízký příbuzný programu, který dal Ming. Tento však vytočil číslo místního dodavatele internetových služeb a odeslal dlouhý e–mail na adresu patsbakery@brownienet.com.

„Brownienet" byla síť utvořená zdánlivě pro pekárny a pekaře, profesionální i amatérské, kteří se chtěli podělit o recepty, občas se tam objevovaly snímky jejich výtvorů jež si lidé mohli nahrát, čímž se vysvětloval velký objem zasílaného souboru. Fotografie jsou známé nenasytností svých požadavků na bajty a prostor na disku.

Mary Patricia Foleyová zde zveřejnila svůj velmi zdařilý recept na francouzsky jablkový koláč a fotografii, kterou její starší syn pořídil digitálním fotoaparátem Apple. Tento krok se jevil jako solidní zástěrka, projevovala se v něm ženská pýcha na její kuchařské umění, předchozí noc celou hodinu prohlížela recepty, které na tuto vývěsku umístily jiné ženy. Zkusila něco udělat podle receptu jedné ženy z Michiganu, ale připadalo jí to pouze uspokojivé. V nadcházejících týdnech chtěla vyzkoušet některé recepty na chléb, které vypadaly velmi slibně.

Bylo už ráno, když Nomuri odeslal svůj e–mail do Patovy pekárny, dočista legitimního a opravdového podniku tři bloky od legislativního centra státu ve městě Madison ve státě Wisconsin, jehož majitelkou byla bývalá důstojnice CIA z vědeckotechnického oddělení. Teď už byla v důchodu, měla vnoučata, ale na pletení byla ještě příliš mladá. Vytvořila tuto internetovou doménu, zaplatila poplatek a pak na to zapomněla stejně, jako zapomněla skoro všechno, co kdy dělala v Langley.

„Máte poštu," hlásil počítač, když Mary Pat otevřela svou dopisovou schránku, jež používala program Pony Express. Vyťukala příkaz pro stažení a všimla si, že odesílatelem je cgood@jadecastle.com. Jméno uživatele pocházelo z filmu *Kouř pistolí*. Invalidní kamarád šerifa Dillona se jmenoval Chester Good.

PROBÍHÁ STAHOVÁNÍ, oznamovalo okénky na obrazovce. Zároveň se na něm objevilo, jak dlouho bude tento proces trvat. 47 MINUT…!

„Do háje," vydechla Foleyová a zvedla telefon. Stiskla knoflík a asi za vteřinu se ozval hlas. „Ede, radši

se pojď na něco podívat…“

„Jasně, zlato, dej mi minutu.“

Ředitel Ústřední zpravodajské služby přišel do její kanceláře s ranním šálkem kávy v ruce a sledoval, jak jeho žena, s níž žije už třiadvacet let, sedí na židli před počítačem. Mary Pat však v té chvíli nelelkovala. Neměla to zkrátka v povaze. „Od našeho japonského přítele?“ zeptal se Ed své ženy.

„Asi,“ přikývla MP.

„Kolik toho je?“

„Vypadá to, že hodně. Myslím, že Chester je v posteli vážně machr.“

„Kdo ho cvičil?“

„Nevím, ale určitě bychom ho měli dotáhnout na Farmu, aby tyhle zkušenosti předal dál. Když už jsme u toho,“ dodala jiným tónem a otočila se na svého muže, „třeba by ses toho kurzu mohl taky zúčastnit, miláčku.“

„Mám to brát jako stížnost?“

„Vždycky je co zlepšovat – a jasně, já vím, taky bych měla shodit sedm kilo,“ dodala, aby předešla obdobné reakci od manžela. Ed přesně tohle nesnášel. Ale teď se nezlobil. Něžně ji pohladil po tváři, zatímco na obrazovce zářil údaj, který hlásil, že stahování potrvá ještě čtyřiatřicet minut.

„Co je to za člověka z Fort Meade, co sestavil program Duch?“

„Smlouva zněla na hru – asi z nějaké firmy vyrábějící hry,“ opravila se Foleyová. „Zaplatili mu za to čtyři sta padesát tisíc.“

Což bylo víc, než vydělávali ředitel a jeho zástupkyně dohromady, jenže to bylo důsledkem platových omezení federálních zaměstnanců, která jim nedovolovala vydělávat víc než členové Kongresu – a ti se báli zvyšovat své platy ze strachu, aby se nedotkli voličů.

„Zavolej mi, až to stáhneš celé.“

„Kdo je náš nejlepší odborník na Čínu?“

„Joshua Sears, Ph.D., z Berkley, vede čínské oddělení armádní rozvědky. Ale člověk z NSA je prý lepší na jazykové nuance. Jmenuje se Victor Wang,“ odpověděl Ed.

„Dá se mu věřit?“ zeptala se MP. Nedůvěra vůči etnickým Číňanům byla v aparátu americké národní bezpečnosti poměrně značná.

„To nevím. Ale někomu věřit musíme, a Wang se posledních osm let dvakrát do roka objevuje v televizi. Čínští komunisti přece nemůžou zkompromitovat všechny Číňany, kteří se narodili v Americe. Wangova rodina je v Americe už třetí generaci, on sám byl důstojníkem letectva – pracoval tam v rozvědce – a právě udělal prověrky v NSA. Tom Porter tvrdí, že je to hodně schopný člověk.“

„Tak dobře, nejdřív se podívám, co to je, pak Searsovi řekneme, ať to prohlídne, a pak, když to nepůjde jinak, zavoláme toho Wanga. Nezapomeň, Eddie, že na konci tohohle drátuje důstojník jménem Nomuri a ještě jedna živá osoba…“

Její manžel ji mávnutím ruky přerušil. „A s očima i ušima. Já vím, zlato. Oba jsme to zažili. A můžeme to dokázat.“ Přesto však málem zapomněl, že jeho žena taky. Dbát o životy svých agentů je pro zpravodajskou službu stejně důležité jako péče o kapitál u investora.

Mary Pat dvacet minut svůj počítač ignorovala a věnovala se obvyklé poště, kterou přinesli poslíčci z MERCURY, místnosti ve sklepě budovy bývalého velitelství. To sice nebylo snadné, ale přesto nutné, protože oddělení Tajných služeb CIA řídilo agenty a operace po celém světě – případně se o to snažilo, opravila se Mary Pat. Jejím úkolem bylo přebudovat Správu operací, obnovit lidské výzvědné zdroje – HUMINT – zničené koncem sedmdesátých let a obnovované jen velmi pomalu. To nebylo nic snadného ani pro odborníky na práci v terénu. Ale Chester Nomuri byl jedním z jejích oblíbenců. Vyhlédla si ho před několika lety na Farmě a objevila v něm talent, dar, motivaci. Špionáž pro něj byla něco jako poslání pro kněze, činnost důležitá pro jeho zemi a zábava, stejná zábava, jakou bylo pro Jacka Nicklause svržení bomby na Augustu. Přidejte k tomu jeho vědomosti a cit pro ulici a máte jasného vítěze, domnívala se Mary Pat tehdy. Nomuri teď splňoval její očekávám. Je jednička. CIA má poprvé agenta v čínském politbyru a to je naprosto vynikající. Možná ani Rusové tam nikoho nemají, ale to se nikdy nedá říct, a sázením proti ruským zpravodajským službám může člověk prodělat slušné peníze.

„Úkol dokončen,“ oznámil jí konečně počítač svým elektronickým hlasem. MP se otočila k monitoru. Nejprve zazálohovala všechny nově stažené soubory na druhý hard disk a pak na topinku, disk, jemuž se tak přezdívalo proto, že vyjížděl z jednotky jako krajíc chleba z opékače. Pak naťukala dešifrovací kód, 51240. Neměla ponětí, proč Nomuri zvolil takové číslo, ale ta informace by jí stejně k ničemu nebyla. Po odeslání těchto pěti číslic se ikony souborů změnily. Seřadily se do formy seznamu, z nějž MP vybrala nejstarší

soubor. Objevila se stránka plná čínských znaků. MP pak zvedla telefon a zavolala k sekretářce. „Prosím pošlete nu sem co nejdříve doktora Joshuu Searse z armádní rozvědky, z čínského oddělení.“

Trvalo to nekonečných šest minut. Mary Patricia Kaminská–Foleyová se jen tak neroztřásla, ale tentokrát se neovládla. Obraz na monitoru vypadal, jako by někdo natřel inkoustem nohy opilým kohoutům a nechal je poskakovat po kusu bílého papíru, jenže mezi těmi obrazci se skrývala slova a myšlenky. Tajná slova a skryté myšlenky. Na té obrazovce byla schopnost číst v myslích jejích protivníků. Blížilo se to tomu druhu informace, s níž by šlo vyhrát světový pohár v pokeru v Las Vegas, ale mnohonásobně důležitější. Taková věc dokázala vyhrát válku a zvrátit chod dějin od směru, jaký předvídali nejvýznamnější z hráčů; v tom právě tkvěla hodnota špionáže, důvod, proč mít vlastní špiony, protože osudy národů na takových skutečnostech opravdu závisí…

… a osudy národů tedy závisí na šarmu Cheta Nomuriho a na tom, jak ho dokáže využít, uvědomovala si Foleyová. Je to zvláštní a na hlavu padlý svět. Jak by se v tom mohl nějaký historik vyznat? Jak lze smysluplně vysvětlit důležitost svedení jisté bezejmenné sekretářky, podřízené, novodobé selky, která jen přepisuje názory důležitých lidí, ale tím, že se vystavuje nebezpečí a poskytuje tyto názory jiným, je zhodnocuje a zároveň mění běh dějin stejně, jako otočení kormidla změní směr obřího tankeru. Pro Mary Pat, zástupkyni ředitele Ústřední zpravodajské služby pro oblast operací, šlo o moment uspokojení tak intenzivní, že se téměř rovnal narození jejích dvou dětí. Celý její raison ďétre spočíval v těch černobílých znacích na monitoru – a ona jim ani za mák nerozuměla. Se svými jazykovými znalostmi by mohla učit ruskou literaturu na moskevské státní univerzitě, ale z čínštiny uměla jen švej–ču–žou a kung–pao.

„Paní Foleyová?“ ve dveřích se objevila mužská tvář. „Josh Sears.“ Byl to vysoký, asi padesátiletý muž s řídnoucími vlasy, většinou šedými. Hnědé oči. Nejspíš chodí moc často do kantýny v přízemí, pomyslela si Foleyová.

„Pojďte prosím dál, pane Searsi. Potřebovala bych od vás něco přeložit.“

„Jistě,“ řekl, vybral si židli a uvolněně se posadil. Sledoval, jak zástupkyně ředitele vytahuje několik stránek z laserové tiskárny a podává mu je.

„Tak. Datum je prý dvacátého prvního března, místo Peking – hm, budova Rady ministrů? Ministr Fang hovoří s ministrem Žangem.“ Sears přeletí očima celou stránku. „Paní Foleyová, tohle je něco. Mluví o schopnostech Iránu – ne, bývalé Spojené islámské republiky – zabrat všechna ropná pole v Perském zálivu a o tom, jaký dopad by to mohlo mít na Čínu. Žang hovoří optimisticky, ale opatrně. Fang je skeptický… aha, tohle je nějaký deník, že? Fangovy poznámky ze soukromé schůzky se Žangem.“

„Říkají vám ta jména něco?“

„Oba jsou ministry bez portfeje. Oba jsou členové politbyra s hlasovacím právem, leč bez konkrétních ministerských povinností. Oba se tedy těší přízni jejich předsedy, premiéra ČLR, Sü Kun Piaa. Jejich kariéra začala před více než třiceti lety, hluboko za časů Maa. Jak víte, Číňané si potrpí na dlouholeté vztahy. Vytvářejí si ne snad přátelství, jak je známe my, ale spíše spojenectví. Jde hlavně o udržení úrovně. Jako u karet. Víte–li, jaké zvyky a schopnosti má váš protihráč, můžete dospět k velmi dlouhé a příjemné hře. Možná nevyhrajete moc, ale zároveň neproděláte boty.“

„Oni vůbec neriskují, že?“

„Tento dokument to dokládá. Jak jsme očekávali, ČLR podpořila ajatolláha Daryaeie v jeho hře, ale jejich podpora nikdy nebyla veřejná. Po letmém pročtení tohoto listu odhaduji, že to zařídil Žang – a stojí i za tím, co udělali Japonci. Snažili jsme se o něm napsat knihu – o Fangovi jakbysmet –, ale bez výraznějšího úspěchu. Měl bych o tom něco vědět?“ zeptal se a zvedl list do vzduchu.

„Má to kódové označení,“ odpověděla MP. Podle federální stupnice bylo nejvýše označení „přísně tajné“, ale ve skutečnosti existovaly i tajnější věci, zvané „programy se zvláštním přístupem“, které byly označovány kontrolními kódovými označeními. „Tenhle projekt se jmenuje SORGE.“ Nemusela mu ani říkat, že se o této informaci nesmí před nikým zmínit a že je zakázáno o tom třeba jen snít v posteli. Rozumělo se samo sebou, že SORGE představuje Searsovu cestu k vyšším penězům a značnému postupu na žebříčku zaměstnanců CIA.

„Jistě.“ Sears přikývl. „Co mi můžete prozradit?“

„Tohle je souhrn konverzace mezi Fangem a Žangem a možná i jinými ministry. Nalezli jsme způsob, jak proniknout do jejich skladišť informací. Máme důvod domnívat se, že jde o autentické dokumenty,“ dodala MP. Sears jistě pochopí, že mu o zdroji a metodách zisku informací lhala, ale to se dalo čekat. Jako vysoký zaměstnanec zpravodajské služby měl za úkol vyhodnocovat informace, které mu dodaly různé zdroje, jako třeba teď Správa operací. Kdyby dostal mylnou informaci, jeho hodnocení by též bylo mylné, ale to, co mu Foleyová právě řekla, znamenalo, že za špatné informace viněn nebude. V několika vnitřních sděleních však zpochybní autenticitu dokumentů, jen aby byl krytý.

„To, co tady máme, má sílu dynamitu. Měli jsme jistá podezření, ale tato informace nám je potvrzuje. Znamená to, že prezident Ryan udělal dobře, když se rozhodl diplomaticky uznat Tchaj–wan. Čína si to zasloužila. Snažili se o agresivní válku, a jakmile jsme se do toho vložili my, dalo by se říct, že usilovali i o naše území. A to podle mě hned dvakrát. Uvidíme, jestli se některý z těch dokumentů zmiňuje o té záležitosti s Japonskem. Jistě si vzpomenete, že japonští průmyslníci se o Žangovi jmenovitě vyjádřili. Není to stoprocentní, ale když se to postaví vedle těchto dokumentů, pak se s tím skoro dá jít k soudu. Paní Foleyová, ten zdroj, co tam máme, stojí za to."

„A váš názor?"

„Vypadá to autenticky," řekl analytik, když si znovu přečetl list. „Zní to jako rozhovor. Nejde o ostražitou diplomatickou mluvu ani o oficiální rozhovor dvou ministrů. Takže se to jeví jako to, co to má být, a sice poznámky ze soukromé neformální debaty o politice mezi dvěma kolegy z vlády."

„Je nějaká šance získat nějaké podpůrné informace?"

Sears okamžitě zavrtěl hlavou. „Ne. Ani o jednom z těch mužů moc nevíme. O Žangovi máme sice jisté dokumenty od ministra Adlera – týká se to diplomatického běsnění po sestřelení airbusu, a tohle poměrně jistě potvrzuje informace, jaké prozradil Yamata japonské policii a naší FBI o tom, jak a proč je Čína nahnala do konfliktu s námi. ČLR nenasytně vzhlíží k východní Sibiři," připomněl jí Sears a prokázal své znalosti politiky ČLR a jejích cílů. „Co se týče Žanga, máme jeho fotografii, jak na nějaké recepci usrkává mao–tai a jako všichni se velmi vlídně usmívá. Víme, že je velmi blízký Süovi, říká se, že si občas zalaškuje se svou sekretářkou – ale to jich dělá spousta –, a to je tak všechno."

Sears udělal dobře, že si odpustil poznámku, že laškování se sekretářkami není výhradně čínský problém.

„A co si o nich myslíme?"

„O Fangovi a Žangovi? No, oba jsou ministry bez portfeje. Takže jsou to užiteční hráči, možná dokonce něco jako asistenti trenéra. Premiér Sü jejich názorům důvěřuje. Zasedají v politbyru, mají hlasovací právo. Vyslechnou vše a o všem mohou hlasovat. Politiku neovlivňují snad tím, že by ji přímo dělali, ale spíš ji navrhují. Znají je všichni ministři. Tihle dva zase znají všechny ostatní. Oba se v politice pohybují už nějakou dobu. Oběma je hodně přes šedesát, ale v Číně s věkem neměknou jako tady. Oba jsou nejspíš ideologicky velmi čistí, jsou tedy neústupní komunisté. To znamená i jistý stupeň krutosti, což lze přičíst i jejich věku. V pětasedmdesáti se smrt začíná jevit jako hodně reálná hrozba. Člověk neví, kolik času mu zbývá, a tihle hoši nevěří na posmrtný život. Takže všechny cíle, které jim zbyly, musejí v tomhle věku atakovat co nejrychleji."

„Marxismus se s lidskostí moc nerýmuje, co?"

Sears zavrtěl hlavou. „To ne, a ještě k tomu připočtěte kulturu, která si cení lidského života mnohem méně než naše."

„Fajn. Dobrý výkon," řekla a podala mu deset potištěných listů. „Přineste mi po obědě písemnou analýzu tohoto přepisu. Odsuňte všechno, na čem teď pracujete, SORGE je důležitější."

To pro Searse znamenalo, že bude pracovat přímo pro kanceláře ředitelů v sedmém patře. Měl vlastní kancelář s počítačem, který nebyl na rozdíl od mnoha počítačů v CIA napojen na žádné telefonní linky ani na místní síť. Sears si zasunul listy do kapsy a odešel. Mary Pat se dívala velkými okny ven a přemýšlela o dalším kroku. Ve skutečnosti bylo to rozhodnutí na Edovi, ale podobné věci se rozhodovaly kolektivně, obzvlášť když byl ředitelem CIA její manžel. Vyrazila za ním. Kancelář ředitele CIA byla dlouhá a relativně úzká, psací stůl stál poblíž dveří a celkem daleko od zasedací části. Mary Pat si sedla do křesla na druhé straně stolu.

„Jak kvalitní to je?" zeptal se Ed, který uhodl důvod její návštěvy.

„Když jsme to pojmenovali SORGE, projevili jsme značnou jasnozřivost." Jelikož informace Richarda Sorgeho posílané z Tokia do Moskvy mohly v roce 1941 zachránit Sovětský svaz, Ed Foley zvedl oči. „Kdo to už viděl?"

„Sears. Připadá mi mimochodem hodně inteligentní. Zatím jsem se s ním nikdy nesetkala."

„Harry ho má rád," poznamenal Ed a měl na mysli Harryho Halla, současného zástupce ředitele pro oblast výzvědných informací, který byl teď v Evropě. „Takže podle něj to vypadá kvalitně?"

„To jo, Eddie," přikývla MP vážně.

„Chceš to vzít k Jackovi?" Prezidentovi to přece nemohli neukázat. „Co takhle zítra?"

„To mi vyhovuje." Snad každý vládní úředník si ve svém programu najde trochu místa na návštěvu Bílého domu. „Eddie, jak daleko to můžeme rozšířit?"

„Dobrá otázka. Jack určitě. Možná viceprezident. Mám ho rád," řekl Ed, „ale viceprezident se většinou do takových věcí moc neplete. Ministr zahraničí, obrany, možná oba. Ben Goodley, znovu možná. Mary, víš, jaké jsou s tím problémy." Šlo o nejstarší a nejčastější problém při práci s velmi cennou informací z

vysokých sfér politiky. Když jste ji příliš rozšířili, riskovali jste, že dojde k jejímu zkompromitování – což znamenalo i smrt zdroje –, a tím byste se připravili o slepici, co snáší zlatá vejce. Na druhé ústraně, když jste tu informaci nijak nevyužili, mohli jste o ta vejce přijít taky. Vytyčit tuto hranici bylo ve špionážních službách tím nejnáročnějším úkolem a nikdy jste nemohli s jistotou vědět, kde je to správné místo. Zároveň jste si museli dát pozor na metody, jakými zprávu rozšíříte. Když jste to poslali zašifrované z jednoho místa na druhé, nemohli jste vědět, jestli druhá strana nemá přístup k vašim šifrovacím klíčům. NSA přísahala, že její systémy, zejména TAPDANCE, rozluštit nelze, ale Němci si taky mysleli, že ENIGMU nikdo nerozlouskne.

Předat tuto informaci do vlastních rukou vysokému vládnímu představiteli bylo přibližně stejně riskantní. Ti hlupáci jsou příliš upovídaní. Mluvení – prozrazování – je živí. Žijí tím, že ostatním dávají najevo svou důležitost, která se v D. C. měří tím, že víte to, co ostatní nevědí. Informace je v této části Ameriky znakem privilegovanosti. Dobré bylo, že prezident Ryan si tohle všechno uvědomoval. V CIA sám pracoval jako zástupce ředitele, takže znal cenu bezpečnosti. Totéž nejspíš platilo o viceprezidentu Jacksonovi, bývalém námořním pilotovi. I on možná zažil, že někteří lidé přišli o život kvůli chybám rozvědky. Scott Adler byl diplomat, takže on to asi také věděl. Tony Bretano, vychvalovaný ministr obrany, úzce spolupracoval se CIA jako většina jeho předchůdců a i jemu se nejspíš dalo věřit. Ben Goodley byl prezidentovým poradcem pro otázky národní bezpečnosti, a nešlo jej tedy jen tak obejít. Takže kolik je to celkem? Dva v Pekingu. Pět v Langley. To je sedm. Pak prezident, viceprezident, ministr zahraničí a obrany a Ben Goodley. Tedy dvanáct. A to je pro tuto chvíli až až, zejména ve městě, kde platí úsloví: *Když, to vědí dva lidi, už to něm žádné tajemství*. Ale CIA existovala právě proto, aby takové informace podávala.

„Vyber jméno pro ten zdroj," navrhl Foley své ženě.

„Prozatím ho nazveme SLAVÍK." MP obvykle dávala agentům jména podle ptáků. Začala s tím v době, kdy pracovala s KARDINÁLEM.

„Dobře. Dáš mi přečíst ty překlady?"

„Neboj, lásko." Mary Pat se naklonila nad manželův psací stůl, políbila ho a pak odešla zpět do své kanceláře.

Když tam dorazila, prohlížela si v počítači složku SORGE. Bude to muset změnit, pomyslela si. I jméno tohoto oddělení, které vyžaduje zvláštní přístup, bude přinejmenším označeno za přísně tajné. Pak přepočítala stránky a poznamenala si údaj na list papíru vedle obrazovky.

VŠECH 1349 STRAN RECEPTŮ DORAZILO, psala v odpovědi na adresu cgood@jadecastle.com. PROJDU SI TO. DÍKY MOC. MARY. Stiskla ENTER a její slova zmizela v elektronickém bludišti jménem internet. *Tisíc tri sta čtyřicet devět stran*, pomyslela si zástupkyně ředitele. To budou mít analytici co dělat. V budově bývalého velitelství budou zkoumat útržky materiálu označené jinými náhodně zvolenými jmény, ale jen Sears bude znát celý příběh – a vlastně ani on se nedozví všechno. To, co ví, by mohlo – celkem jistě – připravit Ming o život, jakmile by si MSB uvědomilo, kdo má k těmto informacím přístup. Ve Washingtonu by mohli provést nějaká opatření, aby ji ochránili, ale taky jich moc nebylo.

Nomuri vstal poměrně brzy a druhý pohyb, jaký udělal, bylo usednutí k počítači. Číslo sedm na seznamu došlých e–mailů byla zpráva z adresy patsbakery@brownienet.com. Zvolil dešifrovací systém a vyťukal klíč… aha, takže všechny stránky došly. To bylo dobře. Nomuri nejen přesunul zprávu do koše, kde ji software nenajde, ale zároveň pětkrát vyčistil segmenty na disku, kde byly tyto informace původně uloženy, takže je nikdo nenajde, ať se bude snažit sebevíc. Pak zničil záznam o tom, že nějakou zprávu na brownienet vůbec poslal. Teď tedy neexistoval žádný záznam o tom, co provedl, pokud mu ovšem „nenapíchli" telefon, což ale moc nepředpokládal. Data byla navíc zakódována, a tedy nezjistitelná. Ne, jediné riziko teď hrozilo Ming. Nomuriho postavení dohlížitele chránilo to, jak ho její počítač kontaktoval. Od této chvíle budou takové zprávy automaticky odesílány na brownienet a zároveň vymazávány, a to v rozpětí několika vteřin. Aby se Nomuri měl čeho bát, musela by proti němu být vedena velmi zdařilá kontrašpionážní operace.

Zužitkování

„Co to znamená, Bene?“ zeptal se Ryan, když si všiml změny ve svém ranním programu.

„Ed s Mary Pat si s vámi chtěli o něčem promluvit. Neřekli ale, o co jde,“ odpověděl Goodley. „Měl by tu být viceprezident, já také, ale jinak nikdo, tak to chtěli.“

„V Kremlu mají asi další nový druh toaletního papíru,“ řekl prezident. Šlo o starý vtip v CIA, který se tradoval od dob Ryanova působení za těch hrozných starých časů během studené války. Zamíchal si kávu a opřel se v pohodlném křesle. „Co se jinak děje ve světě, Bene?“

„Takže tohle je mao–tai?“ zeptal se kardinál DiMilo. Nedodal, že se nechal informovat, že baptisté nepijí alkohol. Připadalo mu to zvláštní, uvážíme–li, že Ježíšovým prvním veřejným zázrakem byla změna vody ve víno na svatební hostině v Káně Galilejské. Ale křesťanství má spoustu tváří. Mao–tai však bylo příšerné, horší než nejlevnější italská pálenka. S přibývajícím věkem kardinál dával přednost jemnějším nápojům. Nedráždí tolik žaludek.

„Neměl bych to pít,“ připustil Ju. „Ale patří to k dědictví.“

„Neznám žádnou pasáž v Písmu, která by zakazovala právě tuto lidskou slabost,“ řekl katolík. Víno navíc tvoří součást katolické liturgie. Všiml si, že jeho čínský hostitel z malého šálku jen lehce usrkával. Možná také kvůli žaludku, napadlo Itala. Bude si muset zvyknout i na jídlo. Jako mnoho Italů miloval dobrá jídla, ale už zjistil, že čínské jídlo v Pekingu není tak dobré jako v některé z čínských restaurací v Římě. Problém však není ani tak v kuchaři jako spíš v kvalitě přísad. Manželka pátera Jua odjela na Tchaj–wan navštívit svou nemocnou matku, omlouval se hostitel katolíkovi hned po příjezdu. Monsignore Schepke se ujal obsluhy, připomínal mladého pobočníka plnícího přání svého generála, pomyslel si Ju a sledoval tuto hru s jistým pobavením. Katolíci jsou tedy nepochybně hodně svázáni všemožnými regulemi. Ale Renato byl příjemný člověk, nepochybně velmi vzdělaný a školený diplomat, od něhož by se Ju mohl mnohému přiučit.

„Takže si vaříte sám? Jak jste se to naučil?“

„Většina mužů v Číně umí vařit. Rodiče nás to učí už od malička.“

DiMilo se usmál. „Taky jsem se to naučil, ale už hrozně dlouho jsem si nic neuvařil. Čím jsem starší, tím méně mě nechají se o sebe postarat, že, Franzi?“

„Já mám své povinnosti, Eminence,“ odpověděl Němec. Jemu mao–tai chutnalo trochu víc. Musí to být fajn, mít mladý žaludek, pomysleli si oba starší muži.

„A jak se vám líbí Peking?“ zeptal se Ju.

„Jsem jím upřímně okouzlen. My Římané si myslíme, že naše město je starobylé a plné historických památek, ale čínská kultura je ještě starší než římská. A ten umělecký skvost, co jsme viděli včera…“

„Nefritová hora,“ vysvětloval Schepke. „Hovořil jsem s průvodkyní, ale neznala jména umělců ani dobu, za kterou to vytesali.“

„Jména umělců a doba, kterou potřebovali – to staré císaře moc nezajímalo. Tehdy vznikalo spousta krásných věcí, ale daly se i četné krutosti.“

„A dnes?“ zeptal se Renato.

„Dnes, jak víte, Eminence, je to stejné,“ potvrdil Ju a dlouze vzdychl. Hovořili anglicky a Juův oklahomský přízvuk nepřestával jeho hosty udivovat. „Zdejší vláda postrádá takovou úctu k lidskému životu, jakou bychom si my představovali.“

„Nebude snadné to změnit,“ dodal monsignore Schepke. Tento problém se nevztahoval jen na komunistickou vládu v ČLR. Krutost byla v čínské kultuře přítomna tak dlouho, že kdysi kdosi řekl, že Čína je příliš rozlehlá, aby jí šlo vládnout jemně; tento aforismus velmi rychle převzala levice po celém světě a ignorovala zřetelný rasismus v tom obsažený. Možná je problém částečně i v tom, že Čína byla vždy přelidněna a s davy se pojí strach a se strachem zase neúcta k ostatním. A nepomohlo ani náboženství. Konfucius, který se ze všech postav čínských dějin nejvíc blíží pojmu významného náboženského vůdce, hlásal přizpůsobení jako nejlepší lidský počin. Zatímco křesťansko–židovská tradice hovoří o nadsmyslových hodnotách, jako je dobro a zlo, a o lidských právech, která se k nim pojí, Čína chápe jako svou autoritu společnost, nikoli Boha. Proto, pomyslel si kardinál DiMilo, se tu komunismus uchytil. Oba

sociální systémy se navzájem podobaly právě nedostatkem absolutního pravidla, které by stanovilo, co je dobré a co zlé. A to bylo nebezpečné. Takové smýšlení s sebou nese úpadek člověka, protože když neexistují žádné absolutní hodnoty, jaký je pak rozdíl mezi člověkem a psem? A když žádný takový rozdíl neexistuje, kde je základní lidská důstojnost? I přemýšlivý ateista dokáže náboženství uznat největší dar, který dalo lidstvu: lidskou důstojnost, hodnotu jediného lidského života, ten prostý názor, že člověk je víc než zvíře. To je právě základ lidského pokroku, protože bez něj je lidský život odsouzen k modelu Thomase Hobbese: „hnusný, surový a krátký".

Křesťanství – a judaismus i islám – vyžaduje, aby člověk věřil v něco, co je samo o sobě evidentní: Vesmír má nějaký řád a ten vychází z jistého zdroje, který se jmenuje Bůh. Křesťanství ani nevyžaduje, aby člověk tomuto názoru věřil – teď už to nevyžaduje –, jen aby přijal jeho smysl a důsledek, jímž jsou lidská důstojnost a pokrok. Je to tak těžké?

Pro někoho ano. Marxismus, když odsoudil náboženství jako „opium lidstva", předepsal lidstvu jen jinou, méně účinnou drogu – „zářnou budoucnost", jak ji nazvali Rusové, kteří ji ale nikdy nedokázali lidem zajistit. Čínští marxisté prokázali jistou duchapřítomnost, když přijali některé formy kapitalismu, aby hospodářství své země zachránili, ale neadoptovali princip lidské svobody, jež s tím většinou souvisí. Zatím to fungovalo jenom proto, pomyslel si DiMilo, že čínská kultura znala už dříve princip přizpůsobivosti a přijímání autority shora. Ale jak dlouho to vydrží? A jak dlouho může Čína fungovat bez schopnosti rozlišovat mezi tím, co je dobré a co zlé? Bez této znalosti je Čína i její obyvatelstvo na cestě ke zkáze. Někdo bude muset přinést do Číny dobrou zprávu o Ježíšovi, protože s tím přichází nejen věčná spása, ale i pozemské štěstí. Je to tak výhodný obchod, a přesto stále existují zaslepení a hloupí lidé, kteří to nechtějí přiznat. Předseda Mao byl jedním z nich. Odmítal všechny druhy náboženství včetně konfůcianismu a buddhismu. Ale když ležel na smrtelné posteli, na co asi myslel? K jaké zářné budoucnosti v tom okamžiku vzhlížel? Na co myslí komunista na smrtelné posteli? Odpověď na tuto otázku nechtěl znát žádný z těchto tří kleriků, ani jeden z nich s ní nechtěl být konfrontován.

„Trochu mě zklamalo, když jsem viděl, jak málo je tu katolíků – samozřejmě když nepočítám cizince a diplomaty. Je tu silná perzekuce?"

Ju pokrčil rameny. „Záleží na tom, kde bydlíte, na politickém klimatu a na vedení místní stranické organizace. Někdy nás nechávají na pokoji – zejména když přijedou cizinci s televizními kamerami. Jindy ale umějí být velmi neústupní, občas nás dokáží přímo napadnout. Byl jsem mnohokrát vyslýchán, několikrát mě policie i zatkla." Zvedl oči a usmál se. „Je to, jako když na vás štěká pes, Eminence. Nemusíte odpovídat. Vy však budete toho všeho ušetřen," podotkl baptista s ohledem na DiMilův diplomatický status a odtud vyplývající osobní nenapadnutelnost.

Kardinál si této narážky všiml a nesl ji trochu nelibě. Neměl pocit, že by jeho život byl nějak hodnotnější než život kohokoli jiného. Ani si nepřál, aby jeho víra vypadala méně upřímná než víra tohoto čínského protestanta, který vystudoval nějakou okázalou pseudo–univerzitu uprostřed prérie, zatímco on získal své vzdělání na několika nejstarších a nejuznávanějších vzdělávacích institucích planety, jejichž základní kameny položili staří Římané a před nimi sám Aristoteles. Jestliže kardinál Renato DiMilo měl nějaký hřích, pak to byla jeho pýcha na dosažené vzdělání. Byl špičkově vzdělán a věděl to. Mohl diskutovat o Platonově Ústave ve staré řečtině, o soudních sporech Marka Tulila Cicerona ve staré latině. Dokázal by rozmlouvat s oddaným marxistou o problematice marxismu v jazyce, jímž hovořil sám Karel Marx – a vyhrál by, protože Marx nechal ve zdech svých politických úvah spoustu nezaplněných děr. O lidské duši toho DiMilo už zapomněl víc, než kolik někteří psychologové vůbec znali. Do diplomatických služeb Vatikánu se dostal proto, že dokázal číst myšlenky – dokázal však číst myšlenky politiků a diplomatů, kteří jsou při jejich skrývání velmi zdatní. S takovými schopnostmi by mohl být úspěšným a bohatým hráčem, ale on je místo toho věnoval službě pro větší slávu boží.

Jediným jeho nedostatkem bylo, že jako všichni lidé nedokázal předpovídat budoucnost, takže neviděl tu světovou válku, jíž toto setkání nakonec způsobí.

„Takže vás vláda obtěžuje?" zeptal se kardinál hostitele.

„Střídavě," pokrčil muž rameny. „Navrhuji uspořádat veřejnou modlitbu, a vyzkoušet tak jejich ochotu porušit má lidská práva. Je v tom ovšem jisté nebezpečí."

V té větě byla mistrně skryta určitá výzva a kardinál DiMilo ji přijal: „Buďte tak laskav a informujte mne a Franze o dalším vývoji."

„SLAVÍK?" zeptal se Ryan. „Můžete mi o něm něco říct?"

„A vážně to chceš vědět, Jacku?" zeptal se Ed Foley trochu kousavě.

„Myslíš, že bych to neměl vědět?" zeptal se Ryan. Pak si uvědomil, že tu jsou i Robby Jackson a Ben

Goodley a že on jisté věci vědět může, ale oni ne. I na této úrovni platila pravidla utajení. Prezident přikývl. „Fajn, tak to zatím necháme."

„Celá operace se jmenuje SORGE. To jméno se ale bude pravidelně měnit," oznámila jim Mary Pat. Agenti Tajné služby museli Oválnou pracovnu výjimečně opustit – díky tomu jim došlo mnohem víc, než by si CIA přála –, rovněž bylo zapnuto speciální rušící zařízení, které by mělo omezit výkon jakéhokoli odposlouchávacího zařízení v místnosti. To bylo poznat i podle televize vlevo od prezidentova stolu, která byla naladěná na CNN a na jejíž obrazovce bylo vidět jen zrnění, byl však vypnutý zvuk, takže schůzku nerušil žádný nepříjemný hluk. Pravděpodobnost, že v této nejbezpečnější pracovně může být nějaká štěnice, byla sice malá, ale SORGE měl takovou cenu, že CIA se rozhodla počítat i s touto možností. Všichni účastníci už dostali informační složky. Robby zvedl oči od čtení.

„Poznámky z čínského politbyra? Páni," vydechl viceprezident Jackson. „Fajn, žádný zdroj, žádné postupy, to mi vyhovuje. Jak spolehlivé to je?"

„Zatím se spolehlivost odhaduje na B+," odpověděla Mary Pat. „Očekáváme, že později ta spolehlivost ještě vzroste. Problém je v tom, že bez nezávislého potvrzení nelze udělit známku A a tohle je tak interní, že žádný jiný zdroj nám to prostě potvrdit nemůže."

„Aha," poznamenal Jackson. „Takže to může být taky falešný signál. Sice nepochybně libozvučný, ale falešný."

„Možné to je, ale nepravděpodobné. Ta zpráva obsahuje tak citlivé otázky, že ani při velké dezinformační kampani by je nikdo dobrovolně nevyzradil."

„Rozumím," přikývl Ryan. „Ale pamatuju si, co říkával Jim Greer: Nic není tak šílené, aby to nemohla být pravda. Náš hlavní problém, co se týče Číny, je v tom, že jejich kultura je tak odlišná, že to klidně můžou být Marťani."

„No, náklonnosti vůči nám v tom moc nevidím," přikývl Ben Goodley a listoval složkou. „Ježíši, to jsou zvěsti. Ukážeme to i Scottu Adlerovi?"

„Tak zní náš návrh," souhlasu ředitel CIA. „Adler umí odhadnout lidi a jeho názor na něco takového – obzvlášť na stranu pět – by mě velmi zajímal. A Tonyho Bretana taky."

„Dobře, takže to dostane OREL i BLESK. Kdo dál?" zeptal se Ryan.

„To je zatím vše," řekl Ed Foley a jeho žena přikývla. „Pane prez–"

Ryan po něm šlehl pohledem. „Jmenuju se…"

Ředitel zvedl dlaň. „Dobře. *Jacku*, zkusíme tuhle informaci na chvíli moc nešířit. Najdeme způsob, jak ji proprat, aby se to, co víme, mohli dozvědět i ostatní. Ale ne to, jak jsme se to dozvěděli. To nesmí vyjít najevo nikdy. SLAVÍK je pro nás až příliš hodnotným zdrojem, který nesmíme ztratit."

„To je skoro stejně dobré jako KARDINÁL, že?"

„Možná i lepší, Jacku," řekla Mary Pat. „Je to jako napíchnout přímo místnost politbyra, ještě jsme trochu upravili postup. S tímhle zdrojem se snažíme jednat velmi, velmi opatrně."

„Fajn, a co analytici?" zeptal se Ben Goodley. „Náš nejlepší odborník na Čínu je profesor Weaver z Brownovy univerzity. Toho znáte, Ede."

Foley přikývl. „Ano, znám ho, ale chvíli ho necháme stranou. Máme vlastního velmi schopného člověka. Zkusím zjistit, co by pro nás mohl udělat, a až pak to začneme zadávat i dalším. Mimochodem, máme toho asi patnáct set stránek a od teď každodenní informace."

Ryan zvedl oči. *Každodenní* informace. Jak to sakra zařídili? *Zpět k práci*, nařídil si. „Tak především chci vědět víc o tom Žang Han Sanovi," řekl. „Jeho jméno už jsem viděl. Rozpoutal dvě války, do kterých jsme se zapletli. Co je to zač?"

„Máme v týmu psychiatra, ten to prozkoumá," odpověděla Mary Pat. Ale nejdřív, nedodala, *tuhle informaci pořádně očistíme od něčeho, co by mohlo ohrozit nás zdroj*. „Sestavuje pro nás profily."

„Jo, jasně, toho si pamatuju." Ryan přikývl. „Ještě něco?"

„Nic neobvyklého," řekl Ed Foley a vstal. „Nenechávejte tyhle dokumenty na stole, jasné?"

Všichni přikývli. Každý z nich měl pro tento případ osobní sejf, ty byly všechny připojeny na hlídací počítač Tajné služby a nepřetržitý televizní dohled. Bílý dům byl ideálním místem pro skladování dokumentů; zdejší sekretářky měly vyšší bezpečnostní propustky než pánbůh. Z Mary Pat vyzařovalo při odchodu nepatrné nadšení. Ryan mávl na viceprezidenta, aby počkal, zatímco ostatní mířili k Západnímu východu.

„Co na to říkáš?" zeptal se ŠERMÍŘ TOMCATA.

„Vypadá to neuvěřitelně důvěrně, Jacku. Vysvětli mi, jak se k něčemu takovému vůbec dostanou?"

„I kdyby mi to někdy prozradili, Robe, nemůžu ti to říct, a ani nevím, jestli to chci vědět. Není to vždycky

příjemné.“

Pilot stíhačky ve výslužbě přikývl. „To věřím. Není to totéž jako odlepit se od paluby a trefovat se těm zmetkům do hlavy, co?“

„Ale je to stejně důležité.“

„To vím, Jacku. Jako v bitvě o Midway. Joe Rochefort a jeho skupina z rozvědky ušetřili téhle zemi spoustu nepříjemností se žlutými, když Nimitzovi oznámili, co se chystá.“

„Jo, Robby, a teď to vypadá, že naši dnešní kamarádi budou taky takoví. Jestli je v tom dokumentu něco o operacích, chci znát tvůj názor.“

„To ti můžu říct rovnou. Jejich pozemní armáda a to, co vydávají za námořnictvo, se netají s odhodláním napadnout nás, prý si poradí s letadlovými loděmi a tak. Jde hlavně o chvástání a sebeklamy, ale mě by zajímalo, proč o tom mluví tak otevřeně. Možná chtějí ohromit světovou spodinu – novináře a ostatní hlupáky, co o námořních bitvách vědí houby – nebo chtějí udělat dojem na své vlastní lidi, když budou opakovat, jak jsou chytří a silní. Třeba chtějí trochu pohrozit vládě na Tchaj–wanu, ale jestli se tam chtějí vylodit, budou muset nejdříve něco udělat, například postavit skutečné námořnictvo s vyloďovací schopností. Jenže to by trvalo deset let a my bychom si mohli všech těch velkých šedých lodiček všimnout. Mají pár ponorek a Rusové jim prodávají zařízení – repasované věci ze třídy Sovremennyj, k tomu nejspíš střely Sunbum. Co přesně s tím chtějí udělat, to netuším. Já bych námořnictvo začal stavět odjinud, ale na můj názor se mě nikdo neptal. Děsí mě jen skutečnost, že Rusové jim prodali materiál a prodávají jim i další věci. Je to zvláštní,“ dodal viceprezident.

„Proč?“ ptal se prezident.

„Protože kdysi dávno jistý Čingischán dojel až k Baltu – prostě přejel celé Rusko. Rusové mají dobře vyvinutý smysl pro historii. To nezapomněli. Co mám jako Rus za nepřátele? NATO? Poláky? Rumuny? To sotva. Ale na jihovýchodě je obrovská země se spoustou lidí, solidní sbírkou zbraní a dlouhou historií bohatou na vybíjení Rusů. Jenže já měl na starosti jen operace a občas se až s přílišnou paranoiou zabývám tím, co si asi myslí můj protivník v zahraničí.“ Robby nemusel dodávat, že paranoia je ruský vynález.

„To je *šílené*,“ zvolal Bondarenko. „Je spousta způsobů, jak dokázat, že Lenin měl pravdu, ale tenhle by mě tedy rozhodně nenapadl.“ Vladimír Iljič Lenin kdysi řekl, že přijde doba, kdy se kapitalistické země budou mezi sebou hádat, která prodá Sovětskému svazu dostatečně dlouhé lano, na kterém je pak Sověti pověsí. Nepředvídal ovšem zánik své země a ani to, že Rusko samo bude provádět to, co předpověděl.

Golovko nemohl se svým hostem nesouhlasit. Sám už měl za sebou stejnou, i když méně hlučnou hádku, a sice v kanceláři prezidenta Grušavého. „Naše země potřebuje tvrdou měnu, Genadiji Josifoviči.“

„To jistě. A možná bude jednou potřebovat ropná pole a zlaté doly na Sibiři. Co uděláme, až nám to Číňani vezmou?“ zeptal se Bondarenko.

„Ministerstvo zahraničí tuto možnost vylučuje,“ odpověděl Sergej Nikolajevič.

„Fajn. Chopí se pak ti jelimani pušek, až se ukáže, že se spletli, nebo budou jen lomit rukama a tvrdit, že to není jejich vina? Já na tohle nemám síly. Čínský útok nezastavím, a když jim teď prodáme plány na stavbu tanku T–99…“

„Bude jim trvat nejméně pět let, než zahájí sériovou výrobu, a tou dobou už bude v Čeljabinsku probíhat výroba modelu T–10, ne?“ Skutečnost, že Lidová osvobozenecká armáda měla k dispozici čtyři tisíce tanků vyrobených podle ruského modelu T–80/90, byla teď vedlejší. K tomu došlo už před lety. Číňané nepoužili ruský model děla ráže 115 mm, ale rozhodli se pro dělo ráže 105 mm, jež jim dodal izraelský zbrojní průmysl; toto dělo bylo v Americe známo pod označením M–68. Dodávalo se se třemi miliony kusů munice vyrobené podle amerických specifikací, včetně projektilů z ochuzeného uranu, vyrobených nejspíš z uranu pocházejícího ze stejných reaktorů, jež produkují plutonium na jejich jaderné zbraně. Co je to s politiky? přemýšlel Bondarenko. Můžete do nich mluvit horem dolem, ale oni vás stejně nikdy neposlechnou! Je to určitě ruský fenomén, pomyslel si generál. Stalin nechal popravit důstojníka rozvědky, který předpověděl – navíc správně, jak se ukázalo – německý útok z června 1941. A ten útok se zastavil na dohled od Moskvy. Proč ho popravili? Protože jeho předpověď byla méně potěšující než předpověď Berijova, který měl dostatek rozumu a předpověděl to, co Stalin chtěl slyšet. A Berija přežil jen díky tomu, že se úplně mýlil. Pěkná odměna za vlastenectví.

„Kdybychom jen měli peníze a v Čeljabinsku neproběhla změna výrobního programu na pračky!“ Rusko vyplenilo svou obrannou infrastrukturu ještě dříve než Amerika. Nyní se hovořilo o snaze zavést v halách na výrobu letounů MiG výrobu automobilů. Copak to nikdy neskončí? pomyslel si Bondarenko. V sousedství na ně číhá nepřátelský národ a on dlouhé roky zaostává za cílem postavit ruskou armádu do latě. Ale to by

musel prezidenta Grušavého požádat o něco, o čem věděl, že nedostane. Aby vybudoval pořádnou armádu, musel by vojákům dát slušný plat, tak vysoký, aby přitáhl vlastenectvím a touhou po dobrodružství překypující hochy, kteří chtějí pár let nosit uniformu své vlasti; zejména však ty, kteří by později zjistili, že je život vojáka baví natolik, že by mu zasvětili celou kariéru. Ti by se pak stali rotmistry, středními profesionálními důstojníky, bez nichž jednoduše žádná armáda nemůže fungovat, jsou to *de facto* šlachy, jež poutají svaly ke kostem. K něčemu takovému by potřeboval, aby schopný rotmistr vydělával skoro stejně jako kvalifikovaný dělník v továrně. To by bylo spravedlivé, protože nároky na takové zaměstnání jsou na stejné intelektuální úrovni. Odměna za kariéru v uniformě nemůže být stejná jako za práci v podniku na výrobu televizorů. Kamarádství, čirá radost z povolání vojáka, to jsou atributy, které dokáží jisté procento mužů oslovit. Američané takové muže mají, Britové a Němci taky, ale ruské armádě jsou tito nedocenitelní profesionálové zapovězeni od dob Lenina, který jako první z řady sovětských vůdců obětoval vojenskou výkonnost ve prospěch politické čistoty, na níž Sovětský svaz trval. Nebo tak nějak, pomyslel si Bondarenko. Všechno už mu připadalo hrozně dávno, ačkoli i on vyrostl v tom od začátku nedomyšleném systému.

„Generále, prosím, nezapomeňte, že jsem vaším spojencem ve vládě," připomněl mu Golovko. A měl pravdu. Ministr obrany byl – tedy, říkal správná slova, ale nedokázal přijít se správnými myšlenkami. Dokázal opakovat, co mu říkají ostatní, a to bylo tak vše. V tomto ohledu byl dokonalým politikem.

„Děkuji, Sergeji Nikolajeviči." Generál se uklonil na znamení řádné úcty. „Znamená to snad, že smím doufat v některé z těch pokladů, jež vám osud hodil do klína?"

„Až nastane pravý čas, přednesu prezidentovi příslušný návrh."

Tou dobou už budu v důchodu a psát paměti, nebo co mají ruští generálové vlastně dělat, říkal si Bondarenko v duchu. *Ale aspoň můžu zajistit vznik důležitých programů pro svého nástupce a případně pomáhat s výběrem správného člověka, který mě bude následovat do Správy operací*. Neočekával, že se dostane ještě výš, než je teď. Zastával funkci náčelníka operací (tedy včetně výcviku) a to byl v kariéře takový cíl, jaký si jen člověk mohl přát.

„Děkuji, soudruhu ministře. Vím, že i vaše práce je velmi náročná. Měl bych o Číňanech vědět ještě něco?"

Ministr Golovko litoval, že nemůže tomuto generálovi říct, že SVR už nemá v ČLR solidnější zdroj. Jejich člověk, druhý náměstek ministra, který dlouho pracoval pro KGB, odešel do důchodu ze zdravotních důvodů.

Nemohl však prozradit, že poslední ruský zdroj v Zakázaném městě už nepracuje a že s ním zmizely i všechny šance získat přehled nutný pro hodnocení dlouhodobých plánů a záměrů Čínské lidové republiky. Věděl sice, že v Pekingu ještě stále je ruský velvyslanec, není to žádný hlupák, ale diplomat vidí jen to, co mu je hostitelská vláda ochotna ukázat. Totéž platí o vojenském, námořním a leteckém ataše, ti všichni jsou cvičení výzvědní důstojníci, ale jsou zároveň omezeni tím, co jim čínská armáda ukáže, což musí navíc recipročně proběhnout v Moskvě, jako by šlo o nějaký ladný mezinárodní waltz. Kdepak, nic se nevyrovná zkušenému důstojníkovi, který řídí své agenty s přístupem přímo do vlády, aby on, Golovko, mohl přesně vědět, co se děje, a hlásit to prezidentovi. Nestávalo se často, že by Golovko musel oznámit, že nemá dostatek informací, ale v tomto případě už k tomu došlo a jemu se nechtělo přiznávat před tímto vojákem své nedostatky, bez ohledu na jeho hodnost.

„Ne, Genadiji Josifoviči, nemám nic, co by svědčilo o tom, že Číňané se nás chystají napadnout."

„Soudruhu ministře, objevy na Sibiři jsou příliš velké, aby Čína alespoň nezvážila možnost napadnout nás a zabrat je. Na jejich místě bych příslušné plány rozhodně sestavil. Dovážejí ropu, a tahle nová pole by je této nutnosti zbavila, zároveň by jim umožnila zbohatnout na obchodu se zahraničím, o který jim jde. A zlato, soudruhu, hovoří samo za sebe, ne?"

„Snad," přikývl Golovko. „Ale jejich hospodářství se teď zdá být v pořádku a války nezačínají ti, kdo jsou bohatí."

„Hitler v roce 1941 také poměrně prosperoval. A nezabránilo mu to dojet se svou armádu na dohled od téhle budovy," poznamenal náčelník operací ruské armády. „Když má váš soused jabloň, taky si občas utrhnete jablko, i když máte plné břicho. Necháte se zlákat třeba chutí."

Golovko nemohl popřít logiku této připomínky. „Genadiji Josifoviči, jsme ze stejného cesta. Oba hledáme nebezpečí, i když nejsou ještě vůbec zřetelná. Byl by z vás skvělý výzvědný důstojník."

„Děkuji, soudruhu ministře." Generál pozvedl svou téměř prázdnou sklenku. „Než ze svého úřadu odejdu, doufám, že svému nástupci přenechám plán, po jehož naplnění se naše země nebude muset obávat napadení ze strany jakéhokoli státu. Vím, že sám to uskutečnit nemohu, ale budu vděčný za možnost ten plán připravit, pokud naše politické vedení takové myšlenky ocení." A to byl právě ten problém. Ruská armáda by si ještě

možná dokázala pořadit s vnějšími nepřáteli. Ale skutečný oříšek představovali nepřátelé vnitřní. Člověk obvykle ví, kde stojí jeho nepřítel, protože si hledí do očí. Zjistit, kde přesně jsou vaši přátelé, je mnohem složitější, protože ti stojí většinou za vámi.

„Zajistím, abyste tento případ přednesl vládě osobně. Ale“ – Golovko zvedl dlaň – „musíte počkat na správný okamžik.“

„Chápu a doufám, že Číňané nám poskytnou dostatek času.“ Golovko dopil zbytek své vodky a vstal. „Děkuji, že jste mi dovolil přednést vám mé pochyby, soudruhu předsedo.“

„Tak kde je?“ zeptal se Provaljov.

„Nevím,“ odpověděl Abramov unaveně. „Identifikovali jsme jednoho člověka, který tvrdí, že ho zná, ale náš informátor nemá ponětí o tom, kde teď žije.“

„Skvěle. A co víte?“ ptal se dál.

„Náš informátor říká, že Suvorov dříve působil v KGB, v roce 1996 odešel do důchodu, žije prý pravděpodobně v Petrohradu – ale jestli to je pravda, musí mít změněné jméno a falešné doklady, protože jméno Suvorov je samo o sobě falešné. Máme jeho popis. Muž, je mu asi padesát, průměrného vzrůstu a postavy. Řídnoucí světlé vlasy. Pravidelné rysy. Modré oči. Atletická postava. Svobodný. Prý vyhledává prostitutky. Někteří z mých lidí po nich pátrají. Zatím nic,“ odpověděl vyšetřovatel v Petrohradu.

To je k nevíře, pomyslel si Provaljov. *Máme tolik zdrojů, a presto nedokážeme přijít s jedinou spolehlivou informací*. Honí se snad za přeludy? Už by jich měl pět. Avsejenka, Marii Ivanovnu Sablinovou, řidiče, na jehož jméno si teď nedokázal vzpomenout a dva nájemné vrahy, Pjotra Alexejeviče Amalrika a Pavla Borisoviče Zimjanina. Tři z nich okázale vyletěli do povětří v jedné ranní dopravní špičce a další dva byli zavražděni v Petrohradu poté, co ten výbuch zesnovali – ale byli zabiti za úspěch, nebo neúspěch akce?

„Dejte mi vědět, až něco objevíte.“

„To se nebojte, Olegu Grigorijeviči,“ slíbil Abramov.

Poručík moskevské milice zavěsil, uklidil si stůl, všechny tajné dokumenty zamkl do zásuvky. Pak odešel ke služebnímu autu a odjel do svého oblíbeného baru. Reilly byl uvnitř, a když uviděl Provaljova, mávl na něj. Provaljov si pověsil kabát na věšák a šel se s ním pozdravit. Všiml si, že na něj čeká sklenka.

„Jsi opravdový kamarád, Miško,“ řekl Rus svému americkému příteli po prvním loku.

„Vždyť já chápu, co tě trápí,“ řekl agent FBI vstřícně.

„U vás je to tedy stejné.“

„Když jsem byl ještě začátečník, začal jsem pracovat na Gottiho případu. Mohli jsme se přetrhnout, abychom toho zmetka dostali. A až třetí soudce ho poslal do Marionu. Nikdy odtamtud nevyleze. Marion je pěkně drsný vězení.“ Nicméně označení „drsný“ mělo v Americe jiný význam než v Rusku. V ruských věženích se občas děly věci, jenže to Reillyho moc netrápilo. Lidé, kteří v jakékoli společnosti poruší zákony, vědí o možných důsledcích odsouzení, a jestli se jim něco stane, když je dopadnou, je to spíš jejich problém, nikoli jeho.

„Tak co je to dneska?“

„Ten Suvorov. Nemůžeme ho najít, Miško. On snad ani neexistuje.“

„Vážně?“ Reillyho to překvapilo i nepřekvapilo. Byl udiven faktem, že Rusko podobně jako mnoho evropských států vedlo tak podrobné záznamy o obyvatelstvu, že by to v Americe rozpoutalo druhou revoluci. Policisté tedy měli vědět, kde kdo bydlí, což byl pozůstatek starých zlých časů, kdy KGB používala třetinu populace jako informátory proti druhým dvěma třetinám. Nebylo obvyklé, že by místní policisté nedokázali někoho najít.

Situace však Reillyho zároveň nepřekvapila, protože ten Suvorov byl prý dříve v KGB, kde prodělal dokonalý výcvik, jak zmizet, a takoví protivníci neumírají kvůli hloupostem jako většina amerických a ruských chuligánů. Asi nezemře ani na přílišnou upovídanost. Průměrní zločinci se chovají – jako zločinci. Neumějí mlčet, baví se s nesprávnými lidmi, většinou také zločinci, kteří jsou loajální jako chřestýši a prodali by „přítele“ stejně bezmyšlenkovitě, jako se jdou vyčurat. Kdepak, tenhle Suvorov, jestli je opravdu takový, jak ho líčí informátoři, je profík, a ti dokáží zápas zpříjemnit o zajímavý lov, většinou poměrně dlouhý. Ale nakonec je vždycky dostanete, protože policisté se nepřestávají rozhlížet a oni dříve nebo později udělají chybu. Možná ne zrovna obrovskou, ale dost velkou. Nepřistihnou ho asi při debatě s bývalými kamarády z KGB, s lidmi, kteří by mu pomohli najít úkryt; o tom by se bavil asi jen s nimi, a ještě málo. Kdepak, teď je jinde, v ne zrovna přátelském a zcela jistě nebezpečném prostředí, což bylo pro něj hodně zlé. Reilly občas pociťoval jistý soucit vůči zločinci, ale nikdy vůči vrahovi. Existují meze, které prostě nelze překročit.

„Jako by se ukryl pod zemí a pak tu díru zevnitř zaházel hlínou,“ řekl Rus zklamaně.

„A co o něm víme?“

Provaljov mu řekl, co se dozvěděl. „Říkali, že se budou ptát šlapek, jestli o něm něco nevědí.“

„Dobrý nápad,“ přikývl Reilly. „Tipuju, že je na ty lepší. Něco jako naše slečna Táňa. Víš, Olegu, třeba Avsejenka znal. Třeba zná i pár z jeho holek.“

„To je možné. Můžu poslat své muže, aby to taky zkontrolovali.“

„Tím nic nezkazíš,“ souhlasil agent FBI a mávl na barmana, aby oběma dolil. „Víš, kamaráde, máš tady opravdický vyšetřování. Skoro lituju, že nejsem z tvýho oddělení a nemůžu ti pomoct.“

„Tebe to baví?“

„A jak, Olegu. Čím těžší případ, tím větší grády má vyšetřování. Když toho zločince nakonec sbalíš, je to vynikající pocit. Když jsme obvinili Gottiho, to byl na Manhattanu mejdan. Král teflonu,“ řekl Reilly, pozvedl svou sklenku a zvedl oči ke stropu. „Doufám, že se ti Marion líbí, kámo.“

„Ten Gotti někoho zabil, že?“ zeptal se Provaljov.

„No jistě, některý osobně, další umřeli na jeho rozkaz. Jeho nejlepší spolupracovník, Salvátore Gravano – říkali mu Býk Sammy –, se stal svědkem obžaloby a pomohl nám ten případ udělat. Pak jsme zapojili Sammyho do programu ochrany svědků a ten vůl začal prodávat drogy v Arizoně. Takže sedí. Blbec.“

„Jsou to, jak říkáš, všichni zločinci.“

„Jo, Olegu, to jsou. Jsou příliš hloupí, aby šli rovně. Mají pocit, že nám to natřou. A chvíli se jim to i daří. Ale dřív nebo později…“ Reilly se napil a zavrtěl hlavou.

„Myslíš i tenhle Suvorov?“ zeptal se Provaljov.

„Olegu, děláš někdy chyby?“

Rus zavrčel. „Minimálně jednu denně.“

„Tak proč si myslíš, že oni jsou chytřejší než ty?“ zeptal se agent FBI. „Všichni děláme chyby. Je jedno, jestli je to řidič popelářského auta, nebo prezident Spojených států. Všichni se čas od času sekneme. Souvisí to s tím, že jsme lidi. Když to ale zjistíš, můžeš to trochu omezit. Možná má ten chlap dobrý výcvik, ale všichni máme svoje slabosti a nejsme tak chytří, abychom si je přiznali, a čím jsme chytřejší, tím míň si je přiznáváme.“

„Ty jsi filozof,“ usmál se Provaljov. Měl toho Američana rád. Byli si podobní, vypadalo to skoro, že je při porodu někdo vyměnil.

„Možná, ale víš, jaký je rozdíl mezi rozumným člověkem a hlupákem?“

„Určitě mi to řekneš.“ Provaljov dokázal vytušit neomylnou pravdu, a tahle se k němu blížila s rozsvíceným červeným majáčkem.

„Rozdíl mezi rozumným člověkem a hlupákem je ve velikosti jeho chyb. Hlupákovi neuvěříš nic většího.“ *Vodka ze mě dělá patetickýho troubu*, pomyslel si Reilly. „Ale rozumnému člověku ano, takže hlupák nemá šanci uskutečnit větší chybu, na rozdíl od inteligentního člověka. Olegu, vojín bitvu neprohraje, ale generál ano. Generálové jsou chytří, ne? Musíš mít v makovici, aby z tebe byl doktor, ale i doktoři občas omylem člověka zabijí. Dělat chyby je v lidské povaze a inteligence a výcvik s tím moc nenadělají. Já taky chybuju. Stejně jako ty.“ Reilly znovu zvedl sklenku. „A stejně jako soudruh Suvorov.“ *Dostanou ho pres jeho ptáka*, pomyslel si Reilly. *Jestli má rád děvky, tak ho do basy dostane jeho pták. Hodné zdaru, kámo.* Reilly samozřejmě věděl, že Suvorov nebude první, kdo půjde za svým přirozením do pekel. A možná ani poslední.

„Tak jak to šlo?“ zeptala se Ming.

„Hm?“ zeptal se Nomuri. Zvláštní otázka. Myslel, že v ní ještě doznívá orgasmus, stále ji objímal, ale oba kouřili svou obligátní cigaretu po milování. „Udělala jsem se svým počítačem, co jsi chtěl. Fungovalo to?“

„Nevím,“ zkusil to Nomuri. „Ještě jsem se nedíval.“

„To ti tak uvěřím!“ zasmála se Ming. „Přemýšlela jsem o tom. Ty jsi ze mě udělal špiona!“ řekla a znovu se zasmála.

„Cože jsem udělal?“

„Chceš, abych ti zpřístupnila můj počítač, aby sis mohl číst všechny mé poznámky, že?“

„A vadí ti to?“ Jednou už jí tuto otázku položil. Tehdy odpověděla podle očekávání. Co teď? Jeho zastírací příběh nepochybně prohlédla. Ale to se přece dalo čekat, ne? Kdyby nebyla chytrá, byla by mu jako agent k ničemu. Ale když ví, jaká je… Jak silná je vlastenka? Pochopil správně její vlastnosti? Obdivuhodně se mu podařilo nedát na svém těle znát napětí. Znovu si gratuloval za zvládnutí další lekce v utajování pocitů.

Na okamžik se zamyslela a pak řekla: „Ne.“
Nomuri se snažil vydechovat pomalinku.
„Víš, nemusíš se ničeho bát. Od teď už nic dělat nemusíš.“
„Jenom tohle, ano?“ zeptala se a znovu se usmála.
„Pokud tě to se mnou bude bavit!“
„Jsi můj velký páreček!“
„Cože?“
„Tvůj páreček mě velmi těší,“ vysvětlovala Ming a položila mu hlavu na hruď.
A to, pomyslel si Chester Nomuri, musí prozatím stačit.

Tavení zlata

Pavel Petrovič Gogol svým očím sice věřil, ale jen proto, že když byl mladý, viděl obrněné oddíly Rudé armády při tažení po západní Ukrajině a Polsku. Pásová vozidla, která zahlédl teď, byla ještě větší a vyvracela většinu stromů, tedy těch, které ušetřily výbušniny, jež sem položili pyrotechnici. Krátké léto neumožňovalo stromy pečlivě osekat a provést všechny přípravy, jež jsou při pokládání cest obvyklé na zdegenerovaném Západě. Průzkumný tým našel zdroj zlatého prachu překvapivě snadno, takže skupina civilních a vojenských techniků teď pokládala silnici až k němu, razila si cestu tundrou mezi stromy, sypala tuny štěrku na cestu, která snad bude jednou řádně zpevněná. Takové cesty byly však v tomto prostředí poněkud problematické. Měly po nich přejet těžké těžní stroje a stavební materiál pro dělníky, kteří si brzy postaví své domy v tomto lese, jenž byl kdysi *jeho*. Říkali mu, že důl se bude jmenovat po něm. Za to si toho moc nekoupí. Vzali mu většinu jeho vlčích kůží – nejprve za ně ovšem zaplatili, navíc velmi štědře, to uznával. Jediná z těch věcí, co mu dali, která se mu líbila, byla nová puška rakouské značky Steyr s dalekohledem Zeiss a kalibrem podle americké .338 Winchester Magnum, na lov zdejší zvěře více než dostačující. Puška byla úplně nová – vystřelil z ní zatím pouze patnáctkrát, aby se ujistil, že je pořádně zaměřená. Modře natřená ocel byla nedotčená a pažba z ořechového dřeva zářila, jako by byla povoskovaná. Kolik Němců by se s tímhle dalo zabít! pomyslel si Gogol. A kolik vlků a medvědů teď asi zastřelí.

Chtěli po něm, aby opustil svou řeku a les. Naslibovali mu týdny na pláži v Soči, pohodlné byty po celé zemi. Gogol se jen ušklíbl. Je snad nějaký městský bábovka? Kdepak, patří do lesa, je horalem, jehož se bojí vlci i medvědi, dokonce i tygři z jihu se o něm už doslechli. Tato země je jeho země. Po pravdě řečeno ani neznal jiný způsob života a už byl příliš starý, aby se ho začal učit. To, co jiní nazývají pohodlím, by pro něho byla otrava; až přijde jeho čas, rád by zemřel v lese a nechal své tělo napospas medvědům nebo vlkům. Bylo by to spravedlivé. Zabil jich a stáhl z kůže dost, a chtěl by jim to oplatit.

Jídlo, které s sebou přivezli – letadlem, podotkli ještě –, bylo celkem dobré, hlavně hovězí, které bylo výživnější než maso sobí, na které byl zvyklý, dostal i čerstvý tabák do dýmky. Televizním reportérům se ta dýmka líbila a slíbili mu, že sdělí lidem příběh o jeho životě v sibiřských lesích, povědí prý i jeho nejlepší zážitky z lovu medvědů a vlků. On však jejich reportáž nikdy neuvidí; byl tak daleko od toho, čemu oni říkali civilizace, že neměl ani vlastní televizi. Nicméně jim své příběhy vyprávěl do detailu a velmi pečlivě, aby děti i vnoučata, která on nikdy neměl, věděly, jaký byl velký člověk. Gogol jako každý člověk měl svou cenu a byl by z něj skvělý vypravěč, což ale žádnému z těch byrokratů a funkcionářů, kteří přijeli rušit jeho klid, nedošlo. Spíše ho viděli jako televizní hvězdu a příklad silného individualisty, jaké Rusové vždy na jedné straně vyzdvihovali a na druhé brutálně potlačovali.

Skutečným námětem toho čtyřicetiminutového dokumentu, který zde ruská státní televize dávala dohromady, však nebyl Gogol. Šlo jim o oblast sedmnáct kilometrů odsud, kde si jeden geolog pohazoval zlatým valounem o velikosti tenisového míčku, který nicméně vážil mnohem víc, než kdyby byl ze železa. To byl největší valoun, jaký našli. Tým geologů vysvětloval na kamery, že toto naleziště připomíná svou cenou nějaký mytologický příběh, nejspíše asi Midasovu zahradu. Skutečnou hodnotu zjistí až vrtáním do země, ale vedoucí tohoto týmu byl ochoten vsadit svou profesionální čest, že naleziště v Jižní Africe je proti tomu zcela nicotné. Půjde o nejbohatší naleziště na světě. Kazety z kamer se každý den posílaly přes ruskou komunikační družici, která visela většinu času nad severním pólem – velká část území Ruska je tak daleko na severu, že geostacionární družice používané zbytkem světa jsou tu k ničemu.

To Agentuře pro národní bezpečnost vyhovovalo. NSA má své stanice po celém světě a ta v Chicklands v Anglii přijala signál z ruské družice a okamžitě ho předala americké vojenské komunikační družici, odkud odešel do Fort Meade v Marylandu. Signál nebyl šifrovaný, takže mohl být okamžitě odeslán překladatelům, kteří ho přeložili. Nakonec to dopadlo tak, že prezident Spojených států se k záběrům dostal o týden dříve než průměrní ruští občané.

„Hergot, kdo je ten chlap? Sam Hawkins?“ zeptal se Jack.

„Jmenuje se Pavel Petrovič Gogol. To on má prý zásluhy na objevení toho naleziště. Podívejte,“ řekl Ben Goodley. Kamera přejela na řadu pozlacených vlčích kůží.

„Hergot, ty by mohly viset v muzeu… vypadají jako záběry z filmu od George Lucase…“ poznamenal prezident.

„Nebo byste jednu mohl koupit své ženě," opáčil Goodley.

Prezident zavrtěl hlavou. „To ne… ale… možná kdyby to byla sobolí kůže… myslíš, že by to voličům nevadilo?" nadhodil ŠEŘMÍŘ

„Myslím, že takové rozhodnutí přenechám panu van Dammovi," odpověděl poradce pro otázky národní bezpečnosti po chvíli přemýšlení.

„Jo, bylo by fajn, kdyby dostal amok přímo v Oválný pracovně. Ta kazeta není tajná, ne?"

„Je, ale jen jako *důvěrná*."

„Fajn, chci to dneska ukázat Cathy." Takový stupeň utajení nemohl nikoho trápit, ani velké noviny.

„Chcete titulky, nebo s dabingem?"

„Titulky nesnášíme," informoval Jack svého pomocníka.

„Zařídím to v Langley," slíbil Goodley.

„Až uvidí tu kůži, bude celá pryč." Ryan se díky výnosům z investic stal odborníkem na drahé šperky a kožešiny. Na šperky měl dohodu s firmou Blickmans, velmi vybraným podnikem v Rockefellerově centru. Dva týdny před loňskými Vánocemi jeden z jejich obchodníků přijel vlakem do Washingtonu v doprovodu dvou ozbrojených strážců, kteří však nesměli vstoupit do Bílého domu – venkovní ostraha se mohla zbláznit jen při vědomí, že na pozemku jsou ozbrojení muži, ale Andrea Priceová–O'Dayová je uklidnila –, a ukázal prezidentovi šperky v hodnotě asi pěti milionů dolarů, k tomu ještě zcela nové vzorky, a Ryan pár z nich koupil. Odměnou za to mu bylo, když viděl, že Cathy pod vánočním stromkem málem vypadly oči z důlků, a pak začala litovat, že ona mu dala jen novou sadu golfových holí. Ale to Jackovi nevadilo. Vidět svou ženu usmívat se na Štědrý den byla dostatečná odměna. Navíc to znamenalo, že má vkus na šperky, což je pro muže dobré. Ale hergot, kdyby jí mohl sehnat jednu z těch kůží… dalo by se to domluvit se Sergejem Golovkem? přemýšlel Jack chvíli. Ale kam by se v něčem takovém dalo vyjít? Měl by zůstat u praktických dárků.

„Už to vidím viset ve skříni," přikývl Goodley, když si všiml nepřítomného pohledu v prezidentových očích.

Barva by nádherně ladila s jejím plavými vlasy, rozjímal Ryan dál, ale pak zavrtěl hlavou, aby myšlenku zapudil.

„Ještě něco dneska?"

„SORGE má nové zprávy. Už nám to sem poslali, mělo by to dorazit co nevidět."

„Je to důležité?"

„Paní Foleyová nic takového neříkala, ale víte, jak to je."

„Jasně, i maličkosti zapadnou do krásného velkého obrazu, když je třeba." Velká část dokumentů z tohoto projektu stále ležela v Ryanově osobním sejfu. Smutnou pravdou bylo, že když měl chvíli času, aby si to přečetl, musel by se připravit o chvíle, které mohl strávit se svou rodinou, a k tomu by musel mít prezident opravdu hodně vážný důvod.

„Co tedy udělají Američané?" zeptal se Fang Žanga. „Ohledně té obchodní smlouvy? Nakonec přistoupí na nevyhnutelné, udělí nám doložku nejvyšších výhod a stáhnou své námitky na naše plnohodnotné členství ve Světové obchodní organizaci," odpověděl ministr.

„Ani jedno příliš brzy," poznamenal Fang Gan.

„To je pravda," přikývl Žang Han San. Finanční situaci ČLR se zatím dařilo držet pod pokličkou, za což vděčili komunistickému způsobu řízení země, na tom by se oba ministři jistě shodli, kdyby vůbec někdy rozjímali o nějaké jiné možnosti. Pravda však byla, že ČLR přišla de facto o veškeré zásoby valut a utrácela je po celém světě takřka výlučně za produkty zbrojního průmyslu a předměty tomu podobné. Malá část pocházela z Ameriky – převážně počítačové čipy, které šlo použít prakticky ve všech technických oborech. Vojenský materiál, který nakupovali, pocházel nejčastěji ze západní Evropy, občas i z Izraele. Amerika soustředila svůj vývoz zbrojních výrobků na odpadlickou vládu na Tchaj–wanu, která jí za to platila hotově, jak jinak. To však ohrožovalo režim na pevnině asi tak jako kousnutí komára, tedy nijak vážně, a už vůbec ne smrtelně, ale šlo o nepříjemné svědění, které si museli neustále škrábat, čímž se stav bohužel zhoršoval, nikoli zlepšoval. V Číně žilo přes miliardu – tisíc milionů – lidí, na ostrůvku na druhé straně úžiny pouze necelých třicet milionů. Tchaj–wan, nesoucí nesprávný název Čínská republika, vykořisťoval své lidi velmi efektivně, vyráběl více než čtvrtinu zboží a služeb, které vyprodukovala Čínská lidová republika s téměř čtyřicetinásobným počtem dělníků a rolníků. Zatímco pevnina ostrovu záviděla zboží, služby a bohatství, které Tchaj–wan vyráběl, nezáviděla mu politický a hospodářský systém, který takový výkon umožňoval. Systém v ČLR byl samosebou mnohem výš, protože se opíral o lepší ideologii. Tak pravil sám Mao.

Ani jeden z těchto dvou členů politbyra, a ostatní také ne, se příliš nezabýval objektivními skutečnostmi. Za svými názory si stáli tak pevně jako kdejaký západní kněz. Dokonce ignorovali skutečnost, že veškerý majetek Lidové republiky pochází z kapitalistického podnikání, k němuž svolili předchozí vládci, byť často přes protesty ostatních ministerských úředníků. Ti se zase spokojovali s upíráním politického vlivu lidem, kteří jejich vlast obohacovali, nepochybovali o tom, že tato situace přetrvá věky a že se tito obchodníci a kapitáni průmyslu spokojí s vyděláváním peněz a životem v luxusu, zatímco oni, političtí teoretikové, dál povedou státní záležitosti. Zbraně i vojáci nakonec patří jim, ne? A moc se stále rodí na konci hlavně.

„Víš to jistě?“ zeptal se Fang Gan.

„Ano, soudruhu, jsem si tím jistý. Byli jsme vůči Amíkům vstřícní, nebo snad ne? Přece jsme zatím ty tchajwanské bandity neohrozili.“

„A co americké obchodní stížnosti?“

„Copak oni rozumějí obchodu?“ zeptal se Žang nabubřele. „Prodáváme jim zboží kvůli kvalitě a ceně. My obchodujeme stejně. Ano, připouštím, že jejich firma Boeing vyrábí kvalitní letadla, ale to Airbus v Evropě taky a Evropané byli pro nás více… politicky vyhovující. Amerika se neustále chvástá, že svůj trh otevře našemu zboží, a my to děláme také – ale pomalu, samozřejmě. Potřebujeme si udržet ten přebytek, který nám tak velkoryse dávají, a utratit ho za pro nás důležité položky. Pak rozšíříme výrobu automobilů a vstoupíme na jejich trh jako kdysi Japonci. Za pět let, Fangu, budeme od Ameriky inkasovat o miliardu dolarů ročně víc, a to je velmi zdrženlivý odhad, příteli.“

„Myslíš?“

„Ano!“ přikývl Žang důrazně. „Neuděláme chybu, jakou dříve udělali Japonci, když prodávali ošklivá malá auta. Už hledáme americké designéry, kteří nám pomohou vyrobit vozy, které budou pro ty bílé ďábly esteticky přijatelné.“

„Když myslíš.“

„Až budeme mít peníze na posílení naší armády, budeme největší světovou velmocí v každém ohledu. I průmyslově povedeme svět. Vojensky jsme ve středu světa.“

„Obávám se, že tyto plány jsou příliš ambiciózní,“ řekl Fang opatrně. „Jejich realizace potrvá mnohem více let, než si můžeme dovolit, a jaký odkaz naší zemi zanecháme v případě, že ji zavedeme na špatnou cestu?“

„Děláme snad něco špatně, Fangu?“ zeptal se Žang. „Pochybuješ o našich závěrech?“

Pořád ta samá otázka, pomyslel si Fang a v duchu vzdychl. „Vzpomínám si, jak Teng říkal: Nezáleží na tom, jestli je kočka černá, nebo bílá, hlavně když chytá myši. Mao se ho jen vztekle zeptal: Který *císař* to řekl?“

„Ale vždyť to je důležité, příteli, a ty to sám víš.“

„Máš pravdu,“ přikývl Fang ústupně. Takhle pozdě odpoledne se nechtěl hádat, navíc ho bolela hlava. Žang začínal být s přibývajícím věkem ideologicky ještě zarytější než v mládí, věk navíc neoslabil jeho mocenské ambice. Fang znovu vzdychl. Měl chuť tohle téma odložit. Za tu otravu přece nestojí. Ještě jednou se o něm chtěl zmínit, aby si zachránil politickou kůži.

„A co když ne?“

„Cože?“

„Co když na to nepřistoupí? Co když budou v otázkách obchodu dělat problémy?“

„To se nestane,“ ujistil Žang svého dávného přítele.

„Ale když ano, soudruhu, co uděláme pak? Co máme na výběr?“

„Myslím, že bychom je mohli jednak ztrestat a zároveň jejich snahy podpořit, odstoupit od pár smluv a pak se snažit uzavřít nové. Už to klaplo mockrát,“ ujišťoval Žang hosta.

„Kroky prezidenta Ryana se dají předvídat. Potřebujeme jen kontrolu nad zprávami. Nesmíme mu dát nic, co by proti nám mohl použít.“ Fang se Žangem pak otevřeli ještě jiná témata, dokud se první z nich nevrátil do kanceláře, kde znovu nadiktoval své poznámky z rozhovoru Ming, jež je pak přepsala do počítače. Ministr přemýšlel, že by ji pozval k sobě domů, ale pak si to rozmyslel. Ačkoli za posledních pár týdnů jako by ještě víc zkrásněla, zachytávala jeho pohledy a mile se na něj usmívala, měl za sebou dlouhý den a byl příliš unavený, byť to s Ming bylo často velmi příjemné. Ministr Fang neměl tušení, že jeho slova budou za necelé tři hodiny ve Washingtonu, D. C.

„Co ty na to, Georgi?“

„Jacku,“ spustil KUPEC, „co to sakra je a jak jsme k tomu proboha přišli?“

„Georgi, je to vnitřní sdělení – něco na ten způsob – z vlády Čínské lidové republiky. Jak jsme k tomu

přišli, tě nemusí, opakuji, nemusí zajímat.“

Dokument byl zpracován lépe než příjmy mafie. Všechna jména byla změněna, stejně tak větná skladba a přídavná jména, a tím se změnil rytmus mluvy. Panoval názor – spíše naděje –, že by to v této podobě nepoznali ani ti, kdo tato slova původně pronesli. Obsah však byl zachován – dokonce vylepšen, protože výrazy pekingské čínštiny se převedly do idiomů americké angličtiny. To byla nejtěžší fáze. Překlad z jednoho jazyka do druhého není nikdy snadný ani dokonalý. Jedna věc je to, co slova označují. Něco jiného jsou významy, a dva pojmy se ve dvou odlišných jazycích ne vždy shodují. Jazykovědci, které zpravodajské služby najímají, jsou jedni z nejlepších v zemi, pravidelně čtou poezii, někdy jim pod jejich vlastním jménem vyjde článek v novinách, aby se mohli o své znalosti – a opravdovou náklonnost – tykající se konkrétního jazyka podělit se svými kolegy. *Výsledkem byly velmi kvalitní překlady*, pomyslel si Ryan, ale vždy se před nimi měl trochu na pozoru.

„Ti hajzlové! Baví se o tom, jak s náma vyjebat!“ Přes všechen svůj majetek se George Winston nevzdával žargonu z dělnického prostředí, v němž vyrostl.

„Georgi, jde o obchod, není to nic osobního,“ zkusil prezident uklidnit jeho rozčilení.

Ministr financí zvedl oči od dokumentu. „Jacku, když jsem řídil Columbus Group, musel jsem zacházet se svými investory, jako by to byla moje rodina. Jejich peníze pro mě musely být stejně důležitý jako ty moje. Taková byla moje povinnost investičního poradce.“

Jack přikývl. „Dobře, Georgi. Proto jsem tě pozval do vlády. Jsi čestný člověk.“

„Jasně, ale teď jsem ministr financí. Všichni občané jsou tedy jakoby členové mé rodiny a tihle šikmooký bastardi chtějí oškubat moji vlast – všechny ty lidi v ulicích“ – ministr Winston mávl k zesíleným oknům v Oválné pracovně – „co nám dali důvěru, že udržíme tuhle ekonomiku v lati. Chtějí doložku nejvyšších výhod? Chtějí do Světové obchodní organizace? Leda houby!“

Prezident Ryan se zasmál a přemýšlel, zda agenti Tajné služby Georgeův hlas slyšeli a dívají se teď klíčovou dírkou, aby zjistili, co se to děje. „Kafe a croissanty, Georgi. Ta marmeláda je moc dobrá.“

KUPEC vstal a obešel pohovku, pohazoval hlavou jako hřebec, kterého postavili před roztouženou klisnu. „Dobře, Jacku, uklidním se, jenže ty máš s tímhle svinstvem větší zkušenosti než já.“ Odmlčel se a znovu si sedl. „No, víš, na Wall Street se vtipkuje, vyprávějí se historky, sem tam se i trochu intrikuje, ale chladnokrevně někoho oškubat – ne! Ničeho takového jsem se nikdy nezúčastnil. A víš, co je nejhorší?“

„Copak, Georgi?“

„Jsou hloupí, Jacku. Mají pocit, že si s trhem můžou zahrávat podle svých politických teorií a on se postaví do pozoru jako vojáci na cvičáku! Ti prckové hloupí by nedokázali řídit se ziskem sebemenší obchůdek, ale ve své zemi mají povolení mrvit hospodářství celého státu – a teď se jim zachtělo mrvit i to naše.“

„Ty máš ale energie.“

„Myslíš, že je to legrace?“ zeptal se Winston příkře.

„Georgi, nikdy jsem tě takhle rozparáděného nezažil. Překvapuje mě tvůj temperament.“

„Kdo myslíš, že jsem? Jay Gould?“

„Ne,“ řekl Ryan zamyšleně. „Tipoval jsem tě spíš na J. P. Morgana.“ Poznámka měla požadovaný účinek. Ministr financí se zasmál.

„Dobře, máš mě, kdes mě chtěl mít. Morgan byl první opravdový předseda Federální banky, dělal to jako obyčejný občan a vedl si poměrně slušně, jenže to je asi jenom nedostižný vzor, protože tolik Morganů po světě nechodí. Dobrá, pane prezidente, už jsem se uklidnil. Ano, jde o obchod, není to osobní. A naše odpověď na tenhle podvyživený obchod se ponese ve stejném duchu. ČLR žádnou doložku nejvyšších výhod nedostane. Nedostane se do Světové obchodní organizace – a po pravdě řečeno si to ani nezaslouží, uvážíme–li výkon její ekonomiky. Rovněž si myslím, že proti nim začneme velmi důsledně používat zákon o úpravě obchodních vztahů. A ještě jedna věc, překvapuje mě, že zpráva se o ní nezmiňuje,“ řekl Winston a ukázal na dokument.

„A sice?“

„Myslím, že je můžeme pěkně chytit za pačesy. CIA nesouhlasí, ale Mark Gant si myslí, že jejich bilance zahraničního obchodu je pěkně napnutá.“

„Vážně?“ zeptal se prezident a míchal si kávu.

Winston horlivě přikývl. „Mark je můj hlavní technik. Umí hrozně dobře modelovat nejrůznější věci na počítači. Zařídil jsem mu jeho vlastní sekci, aby dohlížel na jisté věci. Přetáhl jsem tam i profesora ekonomie z univerzity v Bostonu Mortona Silbera, ten se dost vyzná v mikročipech. Mark mimochodem sleduje i Čínu a myslí si, že se řítí do propasti, protože rozházeli svoje peníze, především za vojenskou techniku a zařízení pro těžký průmysl, třeba na výrobu tanků a tak. Je to opakování starého komunistického prokletí, fixují se na

těžký průmysl. V elektronice jim ujíždí vlak. Menší továrny tam vyrábějí počítačové hry a tak, ale nedokážou to aplikovat jinak, jedinou výjimkou je ta nová počítačová továrna, která kopíruje Dell.“

„Takže si myslíš, že bychom jim to měli vmést do tváře během obchodních jednání?“

„Chci to dneska u oběda navrhnout Scottu Adlerovi,“ přikývl ministr financí. „Dostali varování, ale tentokrát na ně pořádně zatlačíme.“

„Ještě k jejich bilanci. Jak špatně na tom jsou?“

„Mark si myslí, že jedou na dluh.“

„Až tak? A o kolik?“ zeptal se prezident.

„Podle něj nejmíň o patnáct miliard, ty jim ovšem půjčily převážně německé banky, ale Němci to nezveřejnili – a my nevíme proč. Mohlo jít o normální transakci, ale buď Němci, nebo Číňani to chtějí držet v tajnosti.“

„To by ale Němci neudělali, ne?“ zeptal se pak Ryan.

„Asi ne. Jejich banky by zveřejněním získaly. Zbývá tedy jen možnost, že to tají Číňani.“

„Můžeme to nějak potvrdit?“

„Mám v Německu pár kamarádů. Můžu se pozeptat nebo říct jednomu příteli, aby to udělal za mě. To bude asi lepší. Všichni vědí, že jsem teď vládní úředník, a tím jsem se stal podezřelým,“ ušklíbl se Winston. „Každopádně jdu se Scottem dneska na oběd. Co mu mám říct o těch obchodních jednáních?“

Ryan se na pár vteřin zamyslel. Tohle byl jeden z těch momentů – těch nepříjemných, myslel si –, kdy jeho slova změní politiku jeho země a třeba i jiných zemí. Nebylo by těžké zareagovat rychle, říct první věc, která ho napadne, ale to si nemohl dovolit. Takové okamžiky jsou příliš důležité, příliš dalekosáhlé ve svých politických důsledcích, a on si nemohl dovolit postavit politiku vlády na jediném chvilkovém rozmaru. Musel to celé promyslet, sice rychle, ale co nejpečlivěji.

„Čína musí vědět, že požadujeme stejný přístup na její trhy, jaký jsme poskytli my jí, a že nebudeme tolerovat kopírování amerických výrobků bez řádné kompenzace. Georgi, jde mi o rovné a spravedlivé hřiště pro všechny strany. Jestli na to nepřistoupí, zmáčkněte je.“

„To beru, pane prezidente. Předám tuhle informaci ministrovi zahraničí. Mám mu předat i tohle?“ zeptal se Winston a zvedl materiál SORGE.

„Ne, Scott dostane vlastní výtisk. Ale, Georgi, dej na to velikánský pozor. Jestli ta informace prosákne ven, ten, co nám to poslal, zemře,“ oznámil prezident Winstonovi a úmyslně mu tím naznačil, že jejich zdroj je muž, čímž ho trochu spletl. Ale i to byl obchod, nic osobního.

„Uložím to mezi svoje tajné dokumenty.“ A to byl celkem bezpečný úkryt. „Je fajn číst poštu jiných lidí, co?“

„Je to jedna z nejlepších špionážních metod,“ souhlasil Ryan.

„Stojí za tím hoši z Fort Meade, co? Napíchli někomu mobil přes družici?“

„Zdroje a metody – opravdu to nemusíš vědět, Georgi. Vždycky existuje riziko, že to omylem vyzradíš někomu nesprávnému a pak budeš mít na svědomí život někoho jiného. Je lepší se toho vyvarovat, věř mi.“

„Rozumím, Jacku. No nic, musím zahájit den. Díky za kafe a rohlíčky, šéfe.“

„Rádo se stalo, Georgi. Zatím.“ Ryan se otočil ke kalendáři s rozpisem schůzek, zatímco ministr vyšel na chodbu, odtud sestoupil po schodech a přešel přes nekrytou část, protože Západní křídlo není se samotným Bílým domem přímo propojeno, znovu vstoupil dovnitř a zamířil k tunelu vedoucímu na ministerstvo financí. Agenti Tajné služby před Ryanovými dveřmi pročítali seznam schůzek, na svých výtiscích měli rovněž výsledky kontroly z Národního rejstříku trestů, aby do velesvatyně Spojených států amerických nevstoupil žádný uprchlý vrah.

Ražení zlata

Scott Adler měl pověst příliš mladého a nezkušeného člověka, aby vykonával takhle vysokou funkci, ale tento názor pocházel od rádobypolitiků, kteří si svou cestu vzhůru vysnili, zatímco Adler měl za sebou kariéru v zahraničních službách, která začala před šestadvaceti lety po absolvování právnické a diplomatické fakulty Tuftovy univerzity. Ti, kdo ho viděli při práci, ho nicméně považovali za velmi činorodého diplomatického odborníka. Ti, kdo s ním hráli karty – Adler před významným setkáním nebo vyjednáváním rád hrál karty –, měli pocit, že jde o člověka, který má v jednom kuse kliku.

Jeho kancelář v sedmém patře budovy ministerstva zahraničí byla velmi prostorná a pohodlná. Za stolem měl vystavené fotografie manželky, dětí a rodičů. Nerad seděl za stolem v saku, připadalo mu to příliš svazující. Tím se mu podařilo naštvat několik starších úředníků ministerstva zahraničí, kteří to považovali za absolutně nezdvořilé a nevhodné. Sako si samozřejmě bral na důležité schůzky se zahraničními představiteli, ale zastával názor, že vnitřní schůzky nejsou tak důležité, aby se kvůli nim musel omezovat.

To vyhovovalo Georgi Winstonovi, který přehodil sako přes židli, jakmile vstoupil. Scott Adler byl stejně jako on velmi pracovitý a s takovými lidmi bylo Winstonovi nejlépe. Byl sice vládním úředníkem, ale věděl, co se při práci sluší a patří, což se bohužel o spoustě lidí z jeho ministerstva nedalo říct. Snažil se všechny nepříjemné lidi vypudit, ale nešlo o nikterak snadný úkol, protože kvůli pravidlům státní služby se neproduktivní lidé vyhazovali velice obtížně.

„Četl jsi to o Číně?“ zeptal se Adler, jakmile dostali podnos s obědem.

„Jo, Scotte. Ty blaho, je to bomba,“ utrousil KUPEC.

„Vítej do klubu. Výzvědný zprávy, který dostáváme, jsou občas hodně zajímavý.“ Ministerstvo zahraničí mělo vlastní špionážní službu nazvanou Rozvědka a výzkum neboli R&V, jež sice se CIA a jinými službami nesoupeřila, ale občas se jí podařilo vylovit z hustého diplomatického bahna krásné malé diamanty. „Tak co říkáš na naše malé žluté bratry?“

Winston přemohl touhu zabručet. „Kamaráde, já už ani nejím to jejich zatracený jídlo.“

„Naši největší zloději vypadají vedle nich jako Matka Tereza. Jsou to hajzlové naprosto bez výčitek svědomí, Georgi, a za tím si stojím.“ Winston měl najednou Adlera ještě raději. Člověk, který takhle mluví, má jistě budoucnost před sebou. Teď bylo na něm, aby se vedle Adlerova žargonu předměstí projevil jako chladný profesionál.

„Myslíš, že je žene ideologie?“

„Co jinýho – i když v tom možná hraje svou roli i korupce, ale nezapomeň, že oni mají pocit, že jejich politická prohnanost jim dovoluje žít na vysoký noze, takže to zas taková korupce není. Jen schraňují příspěvky od rolníků a rolníci jsou termín, bez jakýho se neobejdou.“

„Takže máme proti sobě jakousi šlechtu?“

Ministr zahraničí přikývl. „Přesně tak. Mají obrovský smysl pro vyhledávání osobních výhod. Nejsou zvyklí, že by jim někdo říkal *ne* a to jakoukoli formou, a výsledkem je, že když to najednou zaslechnou třeba ode mě, tak nevědí, jak se zachovat. Proto jsou při jednáních často v nevýhodě – aspoň tehdy, když s nimi hrajeme tvrdě. To jsme moc nedělali, ale když vloni sestřelili ten airbus, trochu jsem přitvrdil, a vzápětí jsme přišli s diplomatickým uznáním Čínské republiky na Tchaj–wanu. To jim sebralo vítr z plachet, i když tchajwanská vláda oficiálně svou nezávislost nikdy nevyhlásila.“

„Cože?“ Ministrovi financí tento fakt unikl.

„Jo, Tchajwanci hrají vytrvalou a moudrou hru. Nikdy nijak nevybočili, aby pevninu urazili. I když mají ambasády po celým světě, nikdy nevyhlásili, že jsou nezávislým státem. To by Číňany v Pekingu pořádně namíchlo. Možná si v Tchaj–peji myslí, že by to bylo proti slušnému vychování nebo co. My jsme ale dali jasně najevo svou pozici. Jestli se někdo pustí do Tchaj–wanu, Sedmá flotila tam vyrazí udělat pořádek, nedopustíme ani přímé vojenské ohrožení vlády Čínské republiky. Čína nemá dostatečně velké loďstvo, aby našim hochům nějak ublížila, takže přestřelka se zatím vede jen na slovní úrovni.“ Adler zvedl oči od svého sendviče. „Jen si tak hrozíme.“

„No, dneska ráno jsem snídal s Jackem a mluvili jsme o obchodních jednáních.“

„A Jack by rád přitvrdil?“ zeptal se ministr zahraničí. Příliš ho to nepřekvapilo. Ryan hrál vždy raději

podle pravidel, ale k tomu ve vztazích s velkými státy docházelo velmi zřídka.

„Přesně tak," přikývl Winston a ukousl ze svého sendviče. Tihle lidi s dělnickým původem jako Adler, pomyslel si ministr financí, aspoň vědí, jak má vypadat pořádný oběd. Už ho unavovalo obědvat francouzskou kuchyni. Oběd má sestávat z kusu masa s chlebem. Francouzi vaří dobře, ale je to tak na večeři, ne k obědu.

„Jak moc?"

„Abychom dostali, co chceme. Musej si zvyknout na myšlenku, že oni nás potřebují mnohem víc než my je."

„To je tvrdý požadavek, Georgi. A když neposlechnou?"

„Zabušit na dveře nebo na hlavy ještě silněji. Scotte, dneska ráno jsi četl stejný dokument jako já, ne?"

„Jo," přikývl ministr zahraničí. „Lidi, kterým oni berou práci, jsou američtí občané."

„To já vím. Ale nesmíš zapomenout, že nelze rozkazovat suverénní zemi. Svět funguje trochu jinak."

„Tak dobře, ale můžeme jim říct, že nám taky nemůžou diktovat obchodní praktiky."

„Georgi, Amerika se k těmhle otázkám stavěla poměrně dlouho velmi nevtíravě."

„Možná, ale platí nové obchodní zákony –"

„Jo, já vím. Taky si vzpomínám, že jsme se kvůli nim dostali do ostré války," připomněl Adler svému hostovi.

„A tu jsme vyhráli. To si taky pamatuju. Možná nejsem sám. Scotte, obchodní deficit s Čínou roste. Prezident říká, že je nejvyšší čas to zastavit. Náhodou souhlasím. Jestli my můžeme nakupovat od nich, oni přece můžou nakupovat od nás, nebo zkrátka budeme nakupovat hůlky a plyšové medvědy jinde."

„V sázce jsou ale i pracovní místa," varoval ho Adler. „Vědí, jak na tuhle kartu vsázet. Utnou kontrakty, přestanou kupovat naše výrobky a několik našich lidí přijde o místo."

„Ovšem pokud uspějeme, prodáme jim víc výrobků a naše továrny budou muset najmout víc lidí, aby pokryly poptávku. Hraj na výhru, Scotte."

„To dělám vždycky, ale tohle není baseball, kde jsou jasná pravidla. Tohle se spíš podobá jachtingu v husté mlze. Ne vždycky je protivník vidět a vůbec nikdy nevidíš cílovou čáru."

„Tak já ti koupím nějaký radar. Co kdybych ti dal k ruce někoho ze svých lidí?"

„Koho?"

„Marka Ganta. Je mým odborníkem na počítače. Vyzná se ve všem z technického i finančního hlediska." Adler se zamyslel. Ministerstvo zahraničí se v této oblasti vždy potýkalo s problémy. V zahraniční službě nekončilo mnoho lidí s talentem pro obchod a naučit se to z knížky není totéž jako prožít si to v praxi, což je skutečnost, kterou mnoho „profesionálů" z ministerstva zahraničí nedokáže ocenit tak, jak by bylo třeba. „Dobře, pošli ho sem. Ještě mi řekni, jak tvrdě máme hrát?"

„No, o tom si asi budeš muset promluvit s Jackem, ale podle toho, co mi dneska ráno říkal, chce rovné podmínky pro obě strany."

To se lehko řekne, pomyslel si Adler, ale hůř dělá. Prezidenta Ryana obdivoval a vážil si ho, ale už si všiml skutečnosti, že ŠERMÍŘ nepatří k nejtrpělivějším lidem na světě, ale v diplomacii je trpělivost vším – ve skutečnosti o nic jiného nejde. „Dobře," řekl po chvíli přemýšlení. „Promluvím s ním o tom a až pak řeknu svým lidem, co mají dělat. Mohlo by se to zvrtnout. Číňani jsou drsní."

„Život je pes, Scotte," poznamenal Winston.

Ministr zahraničí se usmál. „Dobře, rozumím. Uvidíme, co mi řekne Jack. Co dělá trh?"

„Pořád to ujde. Poměry mezi cenami a mzdami nejsou sice zrovna nejlepší, ale zisky všeobecně rostou, inflace je pod kontrolou a investiční společnosti jsou v pohodě. Federální banka udržuje vyrovnanou monetární politiku. Prosadíme nutné změny v daních. Takže je to celkem v suchu. V klidné vodě se kormidluje vždycky lip, víš?"

Adler se ušklíbl. „Jo, taky bych to chtěl někdy zažít." Měl však rozkazy zkrotit tajfun. To bude zajímavé.

„Jak jsme na tom s připraveností?" zeptal se generálmajor Diggs svých důstojníků.

„Mohlo by to být i lepší," odpověděl plukovník velící První brigádě. „V poslední době se nám nedostává prostředků na výcvik. Máme zařízení, máme vojáky, spoustu času trávíme na simulátorech, ale to není totéž jako vyrazit s mašinami do terénu." Generál přikyvoval.

„Já osobně v tom vidím problém," řekl podplukovník Angelo Giusti, který velel První eskadře Čtvrtého obrněného pluku. V armádě se této jednotce přezdívalo Qyarterhorse, *čtvrtkůň*, kvůli jejímu označení 1./4., šlo o výzvědnou skupinu a její velitel se zodpovídal přímo generálovi velícímu První tankové, nehlásil se prostřednictvím velitele brigády. „Nemůžu poslat své lidi ven, jenže trénink v kasárnách je pro můj oddíl

poměrně nedostačující. Místní farmáři se celkem čertí, když jim brouzdáme po polích, takže musíme předstírat, že trénujeme průzkumnou činnost na pevných silnicích. A to mi, pane, trochu nesedí.“

Nebylo pochyb o tom, že obrněné vozy, které přejedou po poli kukuřice, úrodě zrovna neprospějí, a ačkoli za každou jednotkou americké armády jel jeden vůz Hummer, jehož posádka měla velký zápisník, aby bylo možné škody uhradit, Němci jsou čistotný národ a americké dolary ne vždy dokázaly kompenzovat rozčarování z těch náhle nevzhledných polí. Bývalo to jednodušší, když na druhé straně plotu stála Sovětská armáda a hrozila západnímu Německu smrtí a zničením, ale Německo bylo teď jediným suverénním státem a Rusové stáli za vzdálenější hranicí s Polskem a hrozili mnohem méně než kdysi. Bylo několik oblastí, kde mohly cvičit i početnější formace, ale ty byly zamluvené jako nejkrásnější tanečnice během prodloužené, takže i tento oddíl trávil většinu času u simulátorů.

„Dobře,“ přikývl Diggs. „Z nového federálního rozpočtu naštěstí dostaneme trochu víc. Máme dostatek prostředků na výcvik a můžeme je začít používat do dvanácti dnů. Plukovníku Mastermane, máte nějaké návrhy, jak bychom to mohli utratit?“

„Inu, pane generálmajore, myslím, že bych na něco přijít mohl. Co kdybychom předstírali, že je znovu rok 1983?“ Na sklonku studené války byla Sedmá armáda ve velmi vysokém stavu připravenosti, což se pak ukázalo v Iráku, nikoli v Německu, ale přesto s výborným výsledkem. Rok 1983 byl rokem, kdy se poprvé pořádně projevilo zvýšení rozpočtu, čehož si povšimli výzvědní důstojníci KGB i GRU, kteří si do té doby mysleli, že Sovětská armáda by mohla NATO porazit. V roce 1984 už tomuto přeludu nevěřili ani ti nejoptimističtější ruští důstojníci. Kdyby se podařilo obnovit výcvikové cykly tohoto oddílu, nikdo z přítomných důstojníků nepochyboval, že jejich vojáci by z toho měli velkou radost, protože ačkoli výcvik je náročná práce, právě kvůli němu se do armády přihlásili. Voják je nejšťastnější v poli.

„Plukovníku Mastermane, na vaši otázku odpovídám ano. Ale zpět k mé původní otázce. Jak vypadá bojová připravenost?“

„Teď jsme na úrovni přibližně pětaosmdesáti procent,“ odhadoval velitel 2. brigády. „Dělostřelci možná kolem devadesáti –“

„Děkuji, plukovníku, souhlasím,“ vykřikl plukovník velící dělostřelcům.

„Všichni ovšem víme, jak snadný život mají leštiči děl,“ dodal velitel 2. brigády pichlavě.

„Letectvo?“ zeptal se Diggs pak.

„Mí lidé se do tří dnů mohou dostat na hodnotu sta procent. My naštěstí při výcviku nikomu kukuřici neničíme. Jediné, co mě trápí, je, že moje letadla až příliš snadno stopují tanky, které musejí jezdit jen po silnicích, takže trochu realističtější výcvik by neškodil, ale mí letci můžou soupeřit s kýmkoli, zejména posádky helikoptér Apache.“ Piloti helikoptér dávali přednost syrovému masu a malým dětem. Problémy, k nimž došlo před pár lety v Jugoslávii, spoustu lidí vyděsily, takže společenství pilotů svůj postup rychle upravilo.

„Takže jste všichni v poměrně slušné formě, ale nevadilo by vám trochu přidat, mám pravdu?“ zeptal se Diggs a odpovědí mu bylo přikývnutí, které očekával. O všech vysokých důstojnících četl při přeletu přes moře. Nedbale pracujících lidí tu moc nebylo. Armáda měla v otázce udržování kvalitních lidí menší potíže než jiné obory. Obchodní letecké společnosti se nesnažily odlákat od l. obrněné velitele tankistů, ale neustále se pokoušely ukrást letectvu piloty stíhaček i jiných letounů; na rozdíl od policie, která houfně nabírá nezkušené pěšáky, Diggsova divize jich měla jen patnáct set, což byla zároveň jediná strukturální slabina obrněné divize: nedostatek lidí s puškami a bajonety. Americká tanková divize byla výborně vycvičena k zabraní půdy – zlikvidovat všechny, kdo se v oblasti, kterou chtějí Američané, ocitnou –, ale už méně jistě by dokázala dobyté území udržet. Armáda Spojených států nikdy nebyla dobyvačnou armádou. Jejím poslání bylo odjakživa osvobozování a to s sebou neslo očekávání, že ti, kdo na tom kterém území žijí, budou ochotni vyjít vojákům vstříc nebo aspoň projevit za své osvobození vděčnost, nikoli nepřátelství. Stalo se to natolik součástí amerických vojenských dějin, že vysocí armádní činitelé jen zřídka, pokud vůbec, přemýšleli o jiných možnostech. Vietnam už byl hodně daleko. I Diggs byl tehdy příliš mladý, a i když mu všichni říkali, že měl obrovské štěstí, že to propásl, takřka nikdy na to nemyslel. Vietnam nebyl jeho válkou a jemu se ani nechtělo znát pocity lehké pěchoty v džungli. On patří k obrněné divizi a jeho představa o bitvě spočívá v pohybu tanků a Bradleyů na otevřeném poli.

„Dobře, pánové. V průběhu příštích několika dnů bych se s vámi rád sešel jednotlivě. Pak navrhuji vyrazit ven a zjistit skutečný výkon. Zjistíte, že pracovat pod mým velením není příliš obtížné“ – čímž myslel, že není křikloun jako někteří jiní důstojníci. Vyžadoval skvělé výkony jako ostatní, ale nezastával názor, že toho lze dosáhnout tak, že utrhne jinému člověku vzteky hlavu – „a vím, že jste všichni hodně dobří. Chci, aby se tato divize dokázala za šest měsíců nebo i méně poprat se vším, co by nám sem mohlo přijet. Úplně se vším.“

Co to asi bude, pomyslel si plukovník Masterman, že by Němci? Vzhledem k neexistenci reálné hrozby by mohlo být složitější motivovat vojáky, ale radost z povolání vojáka se moc neliší od nadšení z pohledného fotbalového zápasu. Pro určitý typ lidí představovala šance hrát si v bahně s velkými hračkami obrovskou radost a po chvíli začali přemýšlet, co ta velká věc ve skutečnosti asi je. První tankovou posílili muži z 10. a 11. obrněného praporu, kteří vloni bojovali v Saudské Arábii, a ti jako všichni vojáci vyprávěli, co zažili. Jen málo z těch příběhů bylo smutných. Většinou povídali o tom, jak se to podobalo výcviku, a o svých tehdejších nepřátelích se vyjadřovali jako o „ubohejch, blbejch a vypatlanejch hajzlech“, kteří v konečném důsledku nebyli hodni jejich ušlechtilé oceli. Ovšem jejich chvástání tím ještě vzrostlo. Vyhraná válka zanechá v člověku jen dobré vzpomínky, zejména pokud jde o krátkou vyhranou válku. Obraceli do sebe skleničky a se smutkem a úctou vzpomínali na jména těch, kteří přišli o život, ale celkový dojem byl pro ty, kdo přežili, spíše pozitivní.

Ne že by si vojáci libovali v bitvách, šlo jen o to, že si připadali jako fotbalisté, kteří hodně trénují, ale nikdy se nedostanou k opravdovému zápasu na body. Rozumově si dokázali vysvětlit, že bitva je hra o život, ne jako fotbal, ale to pro většinu z nich bylo příliš teoretické. Tankisté odpalovali své cvičné náboje, a když zasáhli ocelový cíl, zaradovali se, protože k nebi stoupaly jiskry, ale nebylo to totéž jako urazit věž tanku a sledovat stoupající plameny a dým… a vědět, že právě zhasly životy tří nebo čtyř lidí stejně rychle, jako když pětileté dítě sfoukne svíčky na narozeninovém dortu. Veteráni druhé války v Perském zálivu se občas zmínili o tom, jaké to je, vidět výsledky své práce, obvykle to doprovázeli slovy: „Ježíši, to bylo něco příšernýho, člověče,“ ale víc neřekli. Vojáci většinou neberou zabíjení jako vraždu. Byl to zkrátka nepřítel, oba hráli stejnou hru na život a na smrt, druhá strana prohrála, a jestli nechtěli takhle riskovat, co lezli do uniformy, ne? Nebo: „Cvič víc, vole, tohle je navostro.“ A to byl další důvod, proč vojáky výcvik bavil. Nešlo jen o zajímavou a celkem naplňující tvrdou práci. Ve výcviku spočívala i pojistka pro případ, že by ta hra někdy začala naostro, a vojáci jako všichni hráči rádi drží dobré karty.

Diggs rozpustil schůzi a mávl na plukovníka Mastermana, aby ještě počkal.

„Tak co, Duku?“

„Trochu jsem se rozhlížel a to, co jsem viděl, je celkem dobrý, pane. Obzvlášť schopný je Giusti, ten navíc pořád nadává na nedostatečný výcvik. To se mi líbí.“

„Mně taky,“ přikývl Diggs okamžitě. „Co dál?“

„Jak říkal ten člověk, dělostřelectvo je v solidní formě a manévrovací brigády si vedou dobře, když uvážíme jejich nedostatek výcviku v terénu. Možná je zrovna nebaví pracovat pořád na simulátorech, ale nedělají při tom moc chyb. Jsou asi o dvacet procent pozadu za tím, co jsme my dělali s Desátou v Negevské poušti s Izraelci, a to vůbec není zlé. Když mi, pane, dáte tři nebo čtyři měsíce na výcvik v terénu, obsadíme celý svět.“

„Dobře, Duku, zítra vám napíšu vyjádření. Máte připravené plány?“

„Pozítří. Chci se rozhlídnout z helikoptér a zjistit, kterou půdu můžeme použít a kterou ne. Je tady německá brigáda, která tvrdí, že by si s námi chtěla zahrát.“

„Co jsou zač?“

„Tvrdí, že jsou velmi dobří. Asi se budeme muset přesvědčit. Navrhuji použít nejprve Druhou brigádu. Je o trochu ostřejší než zbývající dvě. Plukovník Lisle je náš člověk.“

„Jeho materiály to naznačují. Při příštím povyšování dostane hvězdičku.“

„Zaslouží si to,“ souhlasil Masterman. A co moje hvězdička? Na to se však nesměl zeptat. Odhadoval, že on ji dostane taky, ale to se nikdy nedalo říct s jistotou. Ale co, jeho šéf je aspoň taky kavalerista.

„Doneste mi tedy vaše plány na další dobrodružství Druhé brigády na polích… řekněme zítra?“

„Nástin už mám, pane.“ Masterman zasalutoval a odešel do své kanceláře.

„Jak moc přitvrdit?“ zeptal se Cliff Rutledge.

„No,“ odpověděl Adler, „právě jsem mluvil s prezidentem a ten tvrdí, že trvá na tom, co chce, a naším úkolem je to pro něj zajistit.“

„To je omyl, Scotte,“ varoval ho asistent ministra zahraničí.

„Omyl neomyl, pracujeme pro prezidenta.“

„To jistě, ale Peking si dal záležet, aby nám nevynadal kvůli Tchaj–wanu. Teď asi není nejlepší doba začít na ně takhle tvrdě tlačit.“

„V této chvíli přicházíme kvůli jejich obchodní politice o americká pracovní místa,“ poznamenal Adler. „Kdy pohár přeteče?“

„O tom asi rozhoduje Ryan, ne?“

„Tak to říká ústava.“

„A po mně chceš, abych se s nimi sešel?“

Ministr přikývl. „Správně. Za čtyři dny. Připrav poziční materiál a přines mi ho, než to předneseme, ale chci, aby věděli, že si neděláme legraci. Obchodní deficit musí klesnout, a to hodně brzy. Nemůžeme jim dovolit vydělávat na nás tolik peněz a utrácet je někde jinde.“

„Ale to od nás nebudou kupovat vojenskou techniku,“ namítl Rutledge.

„Na co mohou tu techniku potřebovat?“ zeptal se Adler ironicky. „Jaké asi mají vnější nepřátele?“

„Řeknou, že národní bezpečnost je jejich záležitost.“

„A my odpovíme, že naše ekonomická bezpečnost je zase naše věc a oni nám v tom nechtějí pomoct.“ To znamenalo podotknout, že se zdá, jako by čínská strana chystala válku – ale proti komu, a prospěje to světu? zeptá pak Rutledge chladně.

Rutledge vstal. „Dobře, přednesu náš případ. V tom sice nejsem s vámi úplně zajedno, ale tuším, že to asi není moje povinnost, že?“

„Zase správně.“ Adler neměl Rutledge příliš v lásce. Jeho minulost a postup byly spíš založeny na politice než výhradně na zásluhách. Velmi úzce spolupracoval s bývalým viceprezidentem Kealtym, ale když se jeho incident uklidnil, Cliff velmi rychle převlékl kabát. Dalšího postupu už se asi nedočká. Dospěl tak daleko, kam lze bez skutečně vážných politických vazeb dojít – řekněme na pozici profesora na Kennedyho škole v Harvardu, kde člověk přednáší a stává se hvězdou televizních zpravodajských pořadů a jen čeká, až si ho všimne nějaké skutečné politické želízko. Jenže to záleží jen na náhodě. Rutledge došel dál, než by mohly zařídit pouhé zásluhy, ale s tímto postavením se pojil příjemný plat a spousta prestiže na okruhu washingtonských večírků, jichž se zúčastňoval v elitní kategorii. A to znamenalo, že až opustí vládní služby, zvýší se jeho příjem o řád; bude pracovat u nějaké poradenské firmy nebo tak něco. Adler věděl, že by mohl udělat totéž, ale asi to neudělá. Spíše převezme Fletcherův ústav na Tuftově univerzitě a budoucí generaci diplomatů zkusí předat to, co se naučil. Na důchod byl příliš mladý, ačkoli po funkci ministra zahraničí se s odpočinkem nedá moc počítat a akademická půda by mu celkem vyhovovala. Kromě toho se dostane i k funkci poradce, bude psát zasvěcené články do novin, kde zaujme pozici moudrého zkušeného státníka.

„Tak já jdu na to.“ Rutledge vyšel ven a zatočil doleva od své kanceláře.

Šlo to jako po másle, pomyslel si asistent, i když šlo o žluklé máslo. Ryan není takový, jak si Rutledge představoval ideálního prezidenta. Myslel si, že během mezinárodního vyjednávání se tasí zbraně, míří se na protivníky a přitom se vznášejí požadavky, namísto aby se s nimi dohadovalo. Rutledgeův způsob byl zdlouhavější, ale zároveň mnohem bezpečnější. Musíte něco dát, abyste mohli něco dostat. Jistě, Číně už moc nabídnout nemohou, snad jedině stáhnout diplomatické uznání Tchaj–wanu. Snadno se dalo uhodnout, proč se tak stalo, ale přece jen to byl omyl. Čínu jen rozezlili a nějaký pobláznění *princip* by neměl ovlivňovat mezinárodní dění. Diplomacie – stejně jako politika, tedy další oblast, v níž Ryan žalostně zaostává – se zabývá praktickými možnostmi. V Číně žije miliarda lidí a to je třeba respektovat. Jistě, Tchaj–wan má demokraticky zvolenou vládu a tak dál, ale pořád není víc než odtrženou provincií, a jde tedy o vnitřní záležitost Číny. Jejich občanská válka trvala přes padesát let, ale Asie je oblast, kde lidé zaujímají postoje zaměřené více do budoucnosti.

Hm, pomyslel si, když usedal za svůj stůl. Víme, co chceme, a to dostaneme… Rutledge si vzal notes a napsal si pár poznámek. Může to být špatná politika. Může být dokonce hloupá. Může to být politika, s níž nesouhlasí. Ale je to politika, a jestli se má někdy dostat výš – respektive na stejné patro, jen do jiné kanceláře – na post náměstka ministra, bude muset tuto politiku přednést, jako by mu ležela osobně na srdci. Je to podobné jako povolání právníka, pomyslel si Rutledge. I ti musejí vést v jednom kuse hloupé spory, že? Proto ještě nejsou žoldáci. Jsou profesionálové a on jakbysmet.

A navíc, nikdy ho nechytili. Jednu věc musí Edu Kealtymu nechat, že nikdy nikomu neprozradil, jak mu Rutledge pomáhal do funkce prezidenta. Jeho chování vůči prezidentovi mohlo sice někomu připadat pokrytecké, ale byl v té záležitosti loajální vůči svému lidu, což by měl být každý politik. A ten Ryan, ať je sebechytřejší, tohle nikdy nepochopil. *Takže, pane prezidente*, pomyslel si Rutledge. *Možná jste skutečně tak chytrý, jak si myslíte, ale potřebujete mě, abych za vás zformuloval vaši politiku*. Ha!

„To je příjemná změna, soudruhu ministře,“ podotkl Bondarenko, když vcházel dovnitř. Golovko mu ukázal na židli a nalil mu sklenku vodky, pohon všech ruských služebních schůzek. Generálporučík se napil a poděkoval za takovou pohostinnost. Nejčastěji sem přicházel po běžné pracovní době, ale tentokrát byl povolán oficiálně, a to hned po obědě. Kdysi by ho takové pozvání vylekalo – pozvánka na ústředí KGB by jistě vyvolala rychlou návštěvu toalety –, jenže dnes měl s ruským šéfem špionů velmi dobré vztahy.

„Inu, Genadiji Josifoviči, hovořil jsem o vás a vašich plánech s prezidentem Grušavým a shodli jsme se,

že své tři hvězdičky máte již dlouho. Je načase, abyste dostal další a k ní i nový úkol.“

„Opravdu?“ Bondarenka to sice nezaskočilo, ale ihned se měl na pozoru. Nebylo vždycky příjemné, když člověk měl svou kariéru v cizích rukou, i když šlo o ruce těch, které měl rád.

„Ano. Od příštího pondělka budete generálplukovníkem a brzy poté odjedete a stanete se vrchním velitelem Dálnovýchodní skupiny vojsk.“

To Bondarenko nečekal. Šlo o jeho vysněný post, na který už nějakou dobu pomýšlel. „Aha. Smím se zeptat, proč zrovna tam?“

„Souhlasím s vašimi obavami ohledně našich žlutých sousedů. Četl jsem nějaká hlášení z GRU týkající se pokračujících cvičení čínské armády, a abych byl upřímný, naše výzvědné zprávy z Pekingu nejsou právě takové, jak bychom si přáli. Proto si Eduard Petrovič i já myslíme, že naše síly na východě by měly mít lepší připravenost. To bude vaším úkolem, Genadiji. Proveďte to dobře a možná vás čekají nějaké jiné příjemné věci.“

A to mohlo znamenat jediné, pomyslel si Bondarenko s obdivuhodně nehybným obličejem. Po čtyřech hvězdičkách generálplukovníka se skví jen velká hvězda maršálská, a výš už žádný rusky voják pomýšlet nemohl. Pak už mohl být jedině vrchním velitelem všech vojsk nebo ministrem obrany nebo mohl odejít do penze a psát paměti.

„Chtěl bych si s sebou do Chabarovská vzít pár lidí, jde o plukovníky z mé operační kanceláře,“ řekl generál zamyšleně.

„Na to máte samozřejmě právo. Co byste tam rád udělal?“

„Opravdu to chcete vědět?“ zeptal se nový generálplukovník.

Golovko se zeširoka usmál. „Rozumím, Genadiji. Chcete přetvořit ruskou armádu k obrazu svému?“

„Nikoli k mému, soudruhu ministře, ale k tomu vítěznému, jaký tu byl v roce 1945. Některé obrazy člověk touží roztrhat a jiných se neodvažuje dotknout. Který bychom podle vás měli mít?“

„A co to bude stát?“

„Sergeji Nikolajeviči, já nejsem ekonom ani účetní, ale můžu vám říct, že náklady na uskutečnění těchto cílů jsou rozhodně nižší, než kdybychom neudělali nic.“ Teď tedy, pomyslel si Bondarenko, dostane větší přístup ke všem výzvědným informacím své země. Bylo by snazší, kdyby Rusko vkládalo stejné síly do toho, co Američané tajemně označují jako Národní technické prostředky – strategické špionážní družice –, jako to kdysi dělal Sovětský svaz. Ale nic není ztraceno a možná by mohl přimět letectvo k provedení několika speciálních letů…

„Oznámím to prezidentu Grušavému.“ Ne že by se tím mnoho vyřešilo. Stále chybělo hodně peněz, ačkoli to se mělo během několika málo let změnit.

„Získáme díky těm novým objevům na Sibiři víc peněz?“

Golovko přikývl. „Ano, ale až za několik let. Trpělivost, Genadiji.“

Generál se naposledy napil vodky. „Já trpělivý být umím, ale co Číňané?“

Golovko uznal obavy svého hosta. „Ano, provádějí cvičení mnohem častěji než dříve.“ To, co by je kdysi nejspíš znervóznilo, se díky svému trvání stalo běžnou rutinou a Golovko stejně jako mnozí jiní míval tendenci takové informace v každodenním shonu zapomínat. „Ale nemáme žádné podložené důvody ke znepokojení. Vztahy mezi našimi zeměmi jsou srdečné.“

„Soudruhu ministře, já nejsem diplomat ani výzvědný důstojník, ale studuji dějiny. Vzpomínám si, že vztahy Sovětského svazu s hitlerovským Německem byly až do 23. června 1941 také srdečné. Vůdčí německé oddíly přímo míjely sovětské vlaky mířící na západ s ropou a obilím pro fašisty. Z toho vyvozuji, že diplomatické výměny nemusejí vždy vypovídat o záměrech jednotlivých států.“

„To je pravda, a proto máme zpravodajskou službu.“

„A pak si jistě též vzpomenete, že Čínská lidová republika si už v minulosti brousila zuby na nerostné bohatství na Sibiři. Tato jejich závist možná s novými objevy ještě vzrostla. Sice jsme ty zprávy ještě nezveřejnili, ale můžeme se domnívat, že Čína má zde v Moskvě také své informátory, že?“

„Tuto možnost nelze vyloučit,“ připustil Golovko. Nedodal, že těmito zdroji jsou nejspíš pravověrní komunisté z dávných dob, lidé, kteří oplakávají pád předchozího politického systému ve své zemi a v Číně pak možná vidí cestu, jak Rusko znovu obrátit na cestu marxismu–leninismu, jen nepatrně uzpůsobenou podle Maova učení. Oba muži byli ve své době členy komunistické strany. Bondarenko proto, že postup v sovětské armádě to jednoznačně vyžadoval, a Golovko proto, že v KGB by bez toho nemohl pomýšlet na absolutně žádnou pozici. Oba hlásali hesla této víry a během stranických schůzí měli většinou oči otevřené, v obou případech však spíše sledovali přítomné ženy nebo jen snili o věcech, které je v tu chvíli zajímaly více. Ale existovali i jiní, kteří tomu naslouchali, přemýšleli o tom a všem těm blábolům opravdu věřili.

Bondarenko i Golovko byli oba pragmatici, zajímala je hlavně skutečnost, kterou si mohli osahat, nikoli mlhavé teoretické modely, které se jednoho dne možná rozplynou, možná ne. Naštěstí si oba našli cestu k profesím více spjatým s praxí než s teorií, kde se jejich intelektuální bádání spíš ztratilo, protože muži s jasnou vizí jsou vždy potřební, i ve státě, kde jsou vize na první pohled kontrolované.

„Ale pro své potřeby budete mít k dispozici rozsáhlé prostředky."

To asi sotva, pomyslel si generál. Bude mít – kolik? Šest motostřeleckých divizí, jednu tankovou a přibližně divizi dělostřelectva, všechno formace s cirka sedmdesáti procenty nominální síly a pochybným výcvikem – to bude jeho první úkol, rozhodně nikoli zanedbatelný. Bude muset udělat z těch chlapců v uniformách takové vojáky Rudé armády, jací rozdrtili Němce u Kurska a pokračovali na Berlín. To bude pořádný úkol, ale kdo má k jeho splnění lepší pozici než on? ptal se Bondarenko v duchu. Znal několik slibných mladých důstojníků, možná některého z nich ukradne, ale ve své věkové skupině měl Bondarenko pocit, že je nejlepším mozkem v ozbrojených silách svého národa. No, teď bude mít aktivní velitelskou funkci a bude to moci dokázat. Riziko neúspěchu je tu stále, ale muži jeho ražení vidí příležitosti i tam, kde ostatní spatřují nebezpečí.

„Budu tedy mít volnou ruku?" zeptal se po krátkém zamyšlení.

„V rámci možností," přikývl Golovko. „Byli bychom raději, kdybyste tam žádnou válku nerozpoutal."

„Nemám sebemenší chuť obsadit Peking. Jejich kuchyně mi nikdy nechutnala," odpověděl Bondarenko s nadsázkou. Rusové jsou navíc lepší vojáci. Bojeschopnost ruských mužů nikdy nikdo nezpochybnil. Postačí jen lepší výcvik, kvalitní vybavení a řádné vedení. Bondarenko se domníval, že dvě z těchto podmínek splní, a to bude muset stačit. V duchu už byl na východě, přemýšlel o svém velení, jakého si najde štábního důstojníka, koho bude muset vyměnit a odkud za něj sežene náhradu. Určitě tam jsou hlupáci, kariéristi, kteří neudělají nic navíc, vyplňují formuláře, jako by to znamenalo totéž jako být vojákem v poli. Tí se se svými kariérami rozloučí – dá každému zkušební dobu třiceti dní, a když to pozná sám, naznačí některým z nich, zda nechtějí přehodnotit své rozhodnutí. Mohl doufat v jednotlivé vojáky, mladé hochy, kteří zatím nosí uniformy své země lhostejné, protože jim nikdo neřekl, kým jsou a jak důležitá věc před nimi stojí. S tím si ale poradí. Jsou to vojáci, tihle hoši. Střeží svou vlast a zaslouží si, aby ji střežili hrdě. S řádným výcvikem jim tyto uniformy padnou lépe, budou mít rovnější záda a při odchodu do civilu se jako správní vojáci budou vytahovat. Předvede jim, jak na to, a stane se jejich otcem, celé družstvo svých synků dodací s vlídností i s důrazem k tomu, aby se z nich stali muži. Tento úkol měl obrovskou váhu a jako vrchní velitel Dálnovýchodní skupiny vojsk snad vytyčí příklad, který pak převezmou ozbrojené složky celé jeho země.

„Inu, Genadiji Josifoviči, co mám říci Eduardu Petrovičovi?" zeptal se Golovko, naklonil se přes stůl a dolil svému hostovi ještě vodku Starka.

Bondarenko zvedl sklenku na známem pozdravu. „Soudruhu ministře, sdělte, prosím, našemu prezidentovi, že má ve mně nového vrchního velitele Dálnovýchodní skupiny vojsk."

Vývoj

Mancusovi na jeho nové práci připadalo podivné, že teď velel nejen letectvu, jemuž celkem dobře rozuměl, ale i pozemním oddílům, jejichž povinnostem nerozuměl vůbec. V té druhé skupině byla i 3. divize námořní pěchoty ze základny v Okinawě a 25. lehká pěchotní divize ze Schofieldovy základny na Oahu. Mancuso nikdy nevelel většímu počtu než sto padesáti mužům, z nichž se všichni plavu na palubě jeho prvního a posledního skutečného – tak mu to aspoň připadalo – velitelského postu na ponorce Dallas. To byl dobrý počet, dost velký, aby mu připadal větší než velká rodina, ale zároveň tak malý, že znal každého podle jména i tváře. Velení Pacifické flotile se od toho lišilo dost podstatně. Druhá mocnina počtu osob na Dallasu se ani neblížila tomu, s kolika muži mohl od svého stolu hýbat.

Už prošel kurz Capstone. Tento program měl seznámit nové vlajkové důstojníky s jinými oddíly. S pozemním vojskem chodil po lesích, s námořní pěchotou se plazil bahnem, dokonce se zúčastnil doplňování paliva za letu, a to na zadním sedadle dopravního letounu C–SB (nic tak nepřirozeného v životě neviděl, dvě letadla se k sobě přibližovala ve vzduchu při rychlosti tří set uzlů), také si hrál s těžkými stroji pozemního vojska ve Fort Irwinu v Kalifornii, kde si vlastnoručně vyzkoušel řízení a střelbu z tanku i z Bradleye. Jenže být u toho, zahrát si s mladíky a ušpinit se nebylo úplně totéž jako vyznat se v tom. Měl teď pár velmi matných představ, jaké to je, jak to zní a voní. Viděl sebevědomý pohled na tvářích mužů, kteří nosí různě zbarvené uniformy, a v duchu si několiksetkrát opakoval, že jsou opravdu všichni stejní. Seržant, který velel jednomu tanku Abrams, se vnitřně pramálo odlišoval od hlavního odpalovače torpéd na útočné ponorce, jen se nesprchoval tak často; Zelené barety se od pilotů stíhaček s jejich kolosálním sebevědomím též nelišily. Efektivní velení takovým lidem však vyžaduje větší znalosti, domníval se CINCPAC. Bude muset absolvovat víc takových „společných“ výcviků. Pak si ale říkal, že by mohl vzít nejlepšího pilota stíhačky Air Force nebo námořního letectva, a tomu by také trvalo celé měsíce, než by pochopil, co on provedl na Dallasu. Než by jen pochopil význam bezpečnosti reaktoru, uplynul by celý rok – tolik to trvalo před lety jemu samotnému, a to nebyl na jaderných ponorkách od počátku. Vždycky se pohyboval vpředu. Jednotlivé složky se odlišovaly *smyslem* pro povinnost, a to proto, že se od sebe povahou lišily jako pitbull od ovčáka.

Bude jim však muset velet a navíc velmi účinně, jinak se dopustí chyby, v jejímž důsledku obdrží paní Smithová telegram, který jí oznámí smrt jejího syna nebo manžela, již zavinil přehmat nějakého vysokého důstojníka. Admirál Bart Mancuso si však říkal, že právě proto má tolik štábních důstojníků včetně člověka na hladině, který měl vysvětlovat, co, který cíl provedl (Mancuso považoval všechny hladinové lodě za cíl), další člověk vysvětloval, co provedly stroje námořního letectva; příslušníci námořní pěchoty a pozemního vojska ho zase měli informovat o životě v bahně a nakonec lidi z Air Force mu měli podávat hlášení o tom, co dokázaly jejich stroje. Všichni mu nabízeli svou pomoc, která se, jakmile ji přijal, stávala jeho vlastním názorem, protože on velel a velení znamenalo zodpovědnost za všechno, co se stane v Tichém oceánu nebo v jeho blízkosti, včetně takových případů, kdy nějaký čerstvě povýšený nižší důstojník z letounu E–4 roztouženě vypráví o poprsí členek posádky jiné E–4 – na tenhle poměrně nedávný vynález námořnictva si Mancuso bude zvykat nejméně ještě deset let. Ženy však teď měly přístup i na ponorky, což byla skutečnost, kterou admirál propásl, ale vůbec mu to nevadilo. Co by si o tom asi myslel Mush Morton a jeho ponorkové loďstvo z dob druhé světové války?

Domníval se, že umí připravit velké námořní cvičení, během kterého by polovina 7. flotily napadla a zničila druhou polovinu, což by vyústilo v simulované vylodění praporu námořní pěchoty. Stíhačky námořního letectva by se popraly se stroji Air Force, a až by to skončilo, počítačové záznamy by ukázaly, kdo vyhrál a kdo prohrál, v nejrůznějších barech by se vyplácely výhry – zároveň by to zavdalo příčinu nenávisti, protože hlášení o výkonnosti (a podle nich se posuzuje osud nejedné kariéry) někdy závisí na simulovaných bojích.

Mancuso měl pocit, že ze všech jeho složek jsou v nejlepší formě ponorky, což mu připadalo pochopitelné, protože jeho předchozím povoláním bylo místo velitele ponorkových sil Pacifické flotily a on svá plavidla udržoval ve stavu velmi vysoké připravenosti. Válka, do níž se před dvěma lety zapojili, všem jistě naznačila řádný smysl jejich poslání, a to natolik, že posádky ponorek, které připravily nepříteli lest hodnou nejlepších dnů Charlieho Lockwooda, se na souši svým výkonem neustále holedbaly. Tyto ponorky zůstávaly ve službě jako pomocné útočné ponorky, jelikož Mancuso předložil svou žádost náčelníkovi

námořních operací, kterým byl jeho kamarád Dave Seaton. Ten s ní zašel do Kongresu, kde chtěl získat více prostředků. Kongres byl hodný a vlídný, dva nedávné konflikty mu navíc dokázaly, že lidé v uniformách dokáží i víc než jen otvírat a zavírat dveře voleným zástupcům lidu. Ponorky třídy Ohio byly přece jen příliš drahé, aby je šlo jen tak vyhodit. Teď se s jejich využitím prováděl cenný oceánografický průzkum v severním Pacifiku, který oslovoval milovníky stromů (vlastně v tomto případě spíše ryb či delfínů), kteří měli v očích Barta Mancusa až příliš velkou politickou moc.

Každé ráno ho čekala ranní informační schůzka obvykle vedená brigádním generálem Mikem Lahrem, výzvědným důstojníkem. To bylo velmi dobře. 7. prosince 1941 ráno poznaly Spojené státy, jak je důležité, když jsou vysocí důstojníci skupin vojsk seznámeni s tím, co zjistí rozvědka, takže Bart Mancuso měl o dění kolem na rozdíl od admirála Husbanda E. Kimmela skutečně celkem velké povědomí.

„Dobré ráno, Mikeu," pozdravil ho Mancuso, zatímco jeden z pomocníků přinesl kávu.

„Dobré ráno, pane," odpověděl Lahr.

„Co je nového v Pacifiku?"

„Nejdůležitější zprávou dne je, že Rusové jmenovali nového člověka do funkce velitele Dálnovýchodní skupiny vojsk. Jmenuje se Genadij Bondarenko. Naposledy pracoval jako vyšší operační důstojník. Má zajímavou minulost. Začínal u spojařů, ale vyznamenal se koncem ruského působení v Afghánistánu. Dostal Rád rudého praporu a je hrdinou Sovětského svazu – obě vyznamenání dostal jako plukovník. Pak už postupoval celkem rychle. Má solidní politické konexe. Velmi úzce spolupracoval s člověkem jménem Golovko – je to bývalý důstojník KGB, dodnes pracuje v rozvědce a osobně se zná s prezidentem –, tedy s naším. Golovko je pro ruského prezidenta Grušavého něco jako výkonný operační důstojník. Grušavoj mu naslouchá v mnoha otázkách, je to navíc jejich spojka s Bílým domem v otázkách oboustranného zájmu."

„Skvěle. Takže Rusové mají přes toho člověka přístup k Jacku Ryanovi. Co je to zač?"

„Podle našich přátel z Langley velmi inteligentní a velmi schopný člověk. Ale zpět k Bondarenkovi. O něm víme, že je také velmi inteligentní a schopný, má před sebou jistě další postup. Mozek a osobní statečnost mají v jejich armádě příznivý vliv na kariéru, to je stejné jako u nás."

„V jakém stavu je jeho nové velení?"

„Ne zrovna v nejlepším, pane. Víme o osmi jednotkách o velikosti divizí, šesti motostřeleckých divizích, jedné tankové a jedné dělostřelecké divizi. Žádná z nich se podle našich družic nemůže pochlubit tou nejlepší kondicí, ani netráví moc času na cvičišti. To Bondarenko změní, jestli bude postupovat tak, jak se píše v jeho materiálech."

„Myslíte?"

„Ve své poslední funkci propagoval zvýšení výcvikových norem – je také intelektuál. Vloni publikoval dlouhou esej o římských legiích. Jmenovala se *Vojáci císařů římských*. Obsahovala i ten slavný citát z Josepha Flavia: Jejich cvičení jsou bitvy bez krveprolití a jejich bitvy jsou krvavá cvičení. Šlo nicméně o čistě historickou práci, jako zdroje použil Josepha Flavia a Vegetia, ale vyznění bylo jednoznačné. Volal po lepším výcviku v ruské armádě a po profesionálních poddůstojnících. Dlouze rozebíral Vegetiovu diskusi o tom, jak vychovávat setníky. V sovětské armádě neexistovali seržanti, jak ten termín chápeme my, a Bondarenko je jedním z nové generace vysokých důstojníků, kteří tvrdí, že nová ruská armáda by měla tuto hodnost znovu vybudovat. Což dává smysl," dodal Lahr.

„Takže si myslíte, že bude chtít přimět své podřízené k vyšším výkonům. A co ruské námořnictvo?"

„To do jeho kompetencí nespadá. Má taktické letectvo a pozemní vojska, to je všechno."

„Jejich námořnictvo je v takovým srabu, že už ani nepozná, jestli je světlo, nebo tma," podotkl Mancuso. „Co dál?"

„Spousta politických informací, které si můžete přečíst, když budete mít volno. Čína je stále aktivní v poli. Teď provádí cvičení o síle čtyř divizí jižně od Amuru."

„Tolik?"

„Admirále, už skoro tři roky jedou v zesílených cyklech. Nejde o nic momentálního, utrácejí hodně peněz, aby se jejich osvobozenecká armáda dostala do formy. Tohle cvičení zahrnuje spoustu tanků a bojových vozidel pěchoty. K tomu ostré dělostřelecké střelby. Ta oblast je pro výcvik ideální, není tam moc civilistů; připomíná Nevadu, ale není tak placatá. Když s tím začali, zajímali jsme se o to, ale teď už se z toho stala rutina."

„Vážně? Co na to říkají Rusové?"

Lahr se napřímil ve svém křesle. „To je, pane, možná důvod, proč Bondarenko dostal tuhle pozici. Ruské jednotky v té oblasti hodně zaostávají s výcvikem. Číňané mají obrovskou početní převahu, nicméně nemáme hlášeny žádné nepřátelské akce. Je v tom hodně diplomacie." „Aha," zabručel CINCPAC za stolem. „A Tchaj–wan?"

„U úžiny probíhá nějaké cvičení, ale jde hlavně o oddíly pěchoty, zdaleka ne vyloďovací skupiny. Máme to pod kontrolou, spolupracujeme s britskými průzkumníky.“

Mancuso přikývl. V zásuvce měl spoustu plánů, jak poslat 7. flotilu na západ, navíc na tom ostrově byla na neustálé „zdvořilostní návštěvě“ alespoň jedna z amerických hladinových lodí. Pro Mancusovy námořníky představovala Čínská republika ideální přístaviště, bylo tu hodně žen, jejichž služby se staly předmětem čilých obchodních jednání. A šedá americká loď přivázaná k molu chránila celé město před raketovým útokem. Pouhé poškrábání americké bitevní lodě by znamenalo casus helii, příčinu války. A nikdo si nemyslel, že by čínští komunisté měli odvahu provést něco takového. Jelikož Mancuso chtěl, aby to tak zůstalo, neustále se svými letadlovými loděmi cvičil, prohánět jejich stíhací a útočné síly, jako by byl rok 1980. V Tchajwanském průlivu měl vždy alespoň jednu útočnou ponorku nebo nosič střel, o čemž se v médiích objevilo jen pár občasných zmínek. Jen velmi zřídka by však nějaká ponorka v jednom z přístavů opravdu zakotvila. Skryté byly užitečnější. V další zásuvce však měl několik periskopem pořízených fotografií čínských lodí, několik snímků trupů pořízených z podhledu, které byly hodně dobré jako nácvik trpělivosti kormidelníků amerických ponorek.

Mancuso občas svým lidem nařídil, aby čínské ponorky přímo sledovali, totéž prováděl na palubě *Dallasu* proti bývalé sovětské flotile. Jenže tohle bylo mnohem jednodušší. Čínské jaderné reaktory byly tak hlučné, že se jim vyhýbaly i ryby, které měly strach o své uši, jak žertem hlásili jeho muži od sonarů. Jakkoli se ČLR zlobila kvůli Tchaj–wanu, jakýkoli útok, který by se nějak zapletl s jeho 7. flotilou, by se brzy změnil v krvavou potyčku a Mancuso doufal, že Peking si je toho vědom. Jestli ne, přesvědčil by se o tom během nehezkého a nákladného cvičení. Jenže čínští komunisté zatím neměli dostatek vyloďovacích kapacit a neexistovaly žádné náznaky, že by je budovali.

„Takže je poměrně běžný den?“ zeptal se Mancuso, když se schůzka chýlila ke konci.

„Zdá se,“ přikývl generál Lahr.

„A jakými prostředky můžeme sledovat naše čínské kamarády?“

„Hlavně družicemi,“ odpověděl Lahr. „Lidí, kteří by prováděli výzvědnou činnost v ČLR, jsme nikdy moc neměli – aspoň jsem o nich neslyšel.“

„Proč?“

„No, nejjednodušší vysvětlení je to, že pro vás nebo pro mě by bylo hodně těžké vmísit se mezi ně, a když jsem to naposledy kontroloval, většina našich asijských spoluobčanů pracovala v počítačových společnostech.“

„V námořnictvu jich rozhodně moc není. A co pozemní vojska?“

„Taky moc ne, pane. Nejsou moc zastoupeni.“

„To by mě zajímalo proč.“

„Jsem výzvědný důstojník, pane, ne demograf,“ poznamenal Lahr.

„A to samo o sobě není žádná legrace, Mikeu. No, kdyby se stalo něco zajímavého, dejte mi vědět.“

„Samozřejmě, pane.“ Lahr vyšel ze dveří a vystřídal ho operační důstojník, který měl Mancusovi říct, co dnes chystají Mancusovy prostředky, které lodě a letouny jsou rozbité a potřebují opravit.

Byla stále stejně krásná, ale dostat ji sem se ukázalo jako velmi obtížné. Táňa Bogdanovová se ničemu nevyhýbala, jen se ji po několik dní nedařilo sehnat.

„Měla jste moc práce?“ zeptal se Provaljov.

„*Da*, významného klienta,“ přikývla. „Byli jsme spolu v Petrohradě. Nevzala jsem si pager. Tenhle klient nemá rád, když nás někdo ruší,“ vysvětlovala bez jakékoli známky omluv či výčitek.

Provaljov se už už zeptal na cenu za několik dní strávených ve společnosti této ženy a ona by mu to jistě i řekla, ale rozhodl se, že to až tak nutně znát nepotřebuje. Zůstávala jen přeludem, dát jí bílá křídla, byl by z ní anděl. Ovšem až na její oči a srdce. Oči chladné, srdce žádné. „Mám otázku,“ řekl poručík.

„Ano?“

„Jedno jméno. Klementin Ivanovič Suvorov. Znáte ho?“

Její oči se pobaveně usmály. „Ano. Znám ho dobře.“ Nemusela vysvětlovat, co asi znamená to „dobře“.

„A co mi o něm můžete říct?“

„Co chcete vědět?“

„Třeba pro začátek jeho adresu.“

„Bydlí za Moskvou.“

„Pod jakým jménem?“

„Neví, že to vím, ale jednou jsem viděla jeho doklady. Ivan Jurjevič Koněv.“

„Jak to víte?“ zeptal se Provaljov.

„Spal, samozřejmě, a já jsem se mu podívala do kapes,“ řekla tak samozřejmě, jako by vyprávěla, kam chodí pro chleba.

Takže on ojebal tebe a tys pak vyjebala s ním, pomyslel si Provaljov. „Pamatujete si jeho adresu?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ale je to v jedné z těch moderních čtvrtí za vnějším okruhem.“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Týden před tím, než zemřel Grigorij Filipovič,“ odpověděla hned. V tu chvíli Provaljova něco napadlo: „Táno, a noc předtím, než Grigorij zemřel, jste viděla koho?“

„Byl to bývalý voják nebo tak něco, počkejte… Pjotr Aleksejevič… něco…“

„Amalrik?“ zeptal se Provaljov a málem vstal ze židle.

„Ano, něco takového. Na paži měl tetování oddílů Spetsnaz, jaké si mnozí z nich přivezli z Afghánistánu. Myslel si o sobě, že je bůhvíco, ale nebyl to nijak skvělý milenec,“ dodala Táňa opovržlivě.

A už nikdy nebude, mohl říct Provaljov, ale neřekl. „Kdo to vaše, hm, setkání zařídil?“

„Klementin Ivanovič. Měl nějaké jednání s Grigorijem. Znali se navzájem už nějakou dobu. Grigorij často zařizoval něco zvláštního pro Klementinovy přátele.“

Jeden nebo oba Suvorovovi zabijáci spali s děvkami, které pracovaly pro člověka, jehož meli druhého dne zabít…? Ten Suvorov, ať je to kdokoli, má zajímavý smysl pro humor… nebo byl skutečným terčem opravdu Sergej Nikolajevič. Provaljov se právě dostal k důležité informaci, ale neměl pocit, že by mu nějak rozzářila celý případ. Šlo jen o další fakt, který jeho práci ztíží, místo aby ji zjednodušil. Stál před dvěma stejnými možnostmi: Suvorov buď najal oba vojáky Spetsnaz, aby zabili Rasputina, a pak je nechal zabít jako *pojistku*, chtěl tak předejít nepříjemnostem. Nebo je najal, aby zlikvidovali Golovka, a pak je zabil za to, že se dopustili vážného omylu. Jak to bylo? Bude muset Suvorova najít, aby to zjistil. Ale aspoň znal jeho jméno a pravděpodobné bydliště. A na tom už se dalo stavět.

Pátrání

Situace na velitelství skupiny Duha v anglickém Herefordu se uklidnila natolik, že John Clark i Ding Chavez začínali jevit známky neklidu. Výcvikové cykly byly velmi náročné, ale ve vlastním potu se ještě nikdo neutopil a střelba na papírové a elektronické terče neposkytovala – jestli se nehodí říkat – stejné uspokojení jako zastřelení nějakého živého lotra, tak určitě nebyla stejně napínavá. Jenže členové Duhy to neříkali ani mezi sebou ze strachu, aby nevypadali krvežíznivě a neprofesionálně. Snažili se přijmout názor, že je to vlastně totéž. Výcvik je boj bez krveprolití a boj je krvavé cvičení. A tím, že stále brali svůj výcvik tak vážně, se udržovali ve velmi dobré formě. Dokonce natolik, že by svedli oholit novorozeněti chmýří z tvářiček, aniž by se probudilo.

Tento tým nikdy neukázal své dovednosti veřejně, alespoň ne sám o sobě. Přesto to však prosáklo. Ne ve Washingtonu, ne v Londýně, ale někde na pevnině proniklo na veřejnost, že NATO má teď k dispozici velmi zvláštní a velmi schopnou protiteroristickou skupinu, která prokázala své schopnosti v několika odvážných akcích, na frak dostala jen jednou při střetu s irskými teroristy, kteří ale za svou troufalost zaplatili velmi krutou daň. Evropské noviny nazývaly tuto skupinu kvůli jejím tmavým uniformám „Muži temnot“ a ve své neznalosti z nich evropští novináři udělali vojáky ještě mnohem krutější, než ve skutečnosti byli. Došlo to tak daleko, že před sedmi měsíci, pár týdnů po zveřejnění prvních informací, se skupina vydala na nějakou akci do Nizozemska, a když se zločinci okupující budovu gymnázia dozvěděli, že kolem obcházejí noví lidé, raději zvolili vyjednávání s doktorem Paulem Bellowem a dospěli k dohodě ještě dříve, než bylo nutné přikročit k útoku, což všechny potěšilo. Pomyšlení na střelbu ve škole plné dětí nelákala ani Muže temnot.

Za těch několik měsíců byli někteří členové týmu zraněni nebo se vrátili do svých původních složek a na jejich místa přišli noví. Jedním z nich byl Ettore Falcone, bývalý karabinier, který přijel do Herefordu jednak pro své vlastní dobro, jednak aby pomohl skupině NATO. Falcone se totiž jednoho vlahého jarního večera procházel se ženou a synem po Palermu, když přímo před nimi vypukla přestřelka. Tři muži zastřelili samopaly jednoho chodce se ženou a jejich policejního strážce. Falcone okamžitě vytasil svou berettu a všechny tři muže střelil do hlavy ze vzdálenosti deseti metrů. Nezareagoval dost rychle, aby nedošlo k zabití nevinných, ale stačil rozlítit *capa mafiosa*, jehož dva synové přišli při přestřelce o život. Falcone si před jeho hrozbami veřejně odplivl, ale v Římě zvítězil klid a rozum – Italská vláda nechtěla rozpoutat krvavé spory mezi mafií a policií – a Falcone byl poslán do Herefordu, kde se stal prvním italským příslušníkem skupiny. Brzy dokázal, že je nejlepším pistolníkem, jakého kdy kdo viděl.

„*Hergot*,“ vzdychl John Clark, když dokončil pátou sérii deseti střel. Ten chlap ho zase porazil! Všichni mu říkali Velký pták. Ettore měřil přes metr devadesát, byl statný jako hráč basketbalu, pro protiteroristickou skupinu sice neměl zrovna ideální postavu, ale páni, jak ten uměl střílet!

„*Grazie*, generále,“ řekl Ital a vzal si pětilibrovou bankovku, o niž se v této přestřelce vsadili. A John nemohl ani hundrat, že on to na rozdíl od Itala zažil i naživo, ne jen proti papíru. Ten makarón sundal tři muže s automatickými puškami, když vedle něj stála jeho žena se synem. Není jen talentovaným střelcem, ale má i setsakramentskou kuráž. A jeho žena Anna–Maria měla pověst výborné kuchařky. Falcone ho nicméně předčil o jeden bod v rozstřelu na padesát nábojů. A John před tímhle zápasem týden pilně cvičil.

„Ettore, kde ses sakra naučil takhle střílet?“ zeptal se John Clark, velitel skupiny Duha.

„V policejní akademii, generále. Předtím jsem nikdy nestřílel, ale měl jsem dobrého instruktora a dobře jsem se učil,“ odpověděl seržant a přátelsky se usmál. Svým talentem se nijak neholedbal, a tím to jaksi bylo ještě horší.

„Jo, to asi jo.“ Clark uložil pistoli do tašky a odešel.

„Vy taky, pane?“ zeptal se Dave Woods, správce střelnice, když Clark zamířil ke dveřím.

„Takže nejsem sám?“ zeptal se Clark.

Woods zvedl oči od sendviče. „Hergot, ten kluk má ode mě v materiálech fantastickou pochvalu za to, že mě porazil!“ odpověděl. A vrchní seržant Woods by klidně mohl říkat, že naučil Wyatta Earpa všemu, co uměl. A v baru pro SAS a Duhu nejspíš nováčka učil pít anglické pivo. Porazit Falconeho nebude snadné. Bylo těžké porazit člověka, který na střelnici podává prakticky bez výjimky „vyhovující“ nebo skvělý výkon.

„No, vrchní seržante, tak to jsem v dobré společnosti,“ dloubl ho Clark do ramene, zamířil ven a nepřestával kroutit hlavou. Falcone zatím střílel další sérii. Být nejlepším ho očividně bavilo a tvrdě cvičil,

aby se na této pozici udržel. Už dlouho se nestalo, že by Clarka na střelnici někdo porazil. Neměl radost, ale bylo to fair a Falcone vyhrál podle pravidel.

Že by šlo o další náznak stárnutí? Neběhal už tak rychle jako mladší členové skupiny a to ho taky trápilo. John Clark ještě stáří neočekával. Ještě nechtěl být dědou, ale neměl moc na vybranou. Jeho dcera a Ding mu dali vnuka a on po nich nemohl chtít, aby ho vrátili. Udržoval si stabilní váhu, ačkoli to často znamenalo vynechat oběd a místo něj přijít o pět papírových liber na střelnici.

„Tak jak to šlo, Johne?“ zeptal se Alistair Stanley, když Clark vstoupil do kancelářské budovy.

„Ten kluk je vážně třída, Ale,“ odpověděl John a uložil pistoli do zásuvky.

„To jo. Minulý týden na mně vyhrál pět liber.“

Clark zavrčel. „Takže je to jednohlasně.“ Posadil se do kancelářské židle, když už se stal úředníkem. „Stalo se něco, zatímco jsem prohrával peníze?“

„Jenom z Moskvy přišlo tohle. Vlastně to sem ani přijít nemělo,“ řekl Stanley svému šéfovi a podal mu fax.

„Co že chtějí?“ zeptal se Ed Foley ve své kanceláři.

„Abychom jim pomohli vycvičit některé jejich lidi,“ opakovala Mary Pat svému manželovi. Původní zpráva byla tak šílená, že bylo nutné ji zopakovat.

„Ježíši, copak máme vystupovat jako celosvětová organizace?“ zeptal se ředitel CIA.

„Sergej Nikolajevič si myslí, že mu něco dlužíme. A víš…“

Musel přikývnout. „No, asi mu to fakt dlužíme. Ale tahle žádost musí jít nahoru.“

„Snad se Jack aspoň pobaví,“ pomyslela si Foleyová.

„Do hajzlu,“ odtušil Ryan v Oválné pracovně, když mu Ellen Sumterová podala fax z Langley. Pak zvedl oči. „Promiňte, Ellen.“

Usmála se jako matka na předčasně vyspělého syna. „Jistě, pane prezidente.“

„Nemáte náhodou…“

Paní Sumterová si zvykla nosit oblečení s velkými kapsami. Z levé vytáhla krabičku cigaret a podala ji prezidentovi, který si jednu vzal a zapálil zapalovačem zasunutým v krabičce.

„To jsou věci, co?“

„Vy toho člověka znáte, že?“ zeptala se paní Sumterová.

„Golovka? Jo.“ Ryan se usmál a znovu si vzpomněl na tu pistoli, která mu před dlouhými roky mířila do obličeje, zatímco se letoun VC–137 řítil po ranveji letiště Šeremetěvo. Teď už se smát mohl. Tehdy mu to tak vtipné nepřišlo. „Ano, jsme se Sergejem už dlouho přátelé.“

Ellen Sumterová měla jako prezidentova sekretářka přístup takřka ke všem informacím včetně té, že prezident Ryan od ní žebrá cigarety, ale existovaly věci, které nevěděla a nikdy se ani dozvědět neměla. Její inteligence v ní probouzela určitou zvědavost, ale zároveň jí bránila se zeptat.

„Když říkáte, pane prezidente.“

„Díky, Ellen.“ Ryan se posadil a dlouze potáhl z cigarety. Proč ho sakra jakýkoli stres vrací zpět k těmhle věcem, po kterých kašle? Nicméně ho těšilo, že se mu po nich točí hlava. *To znamená, že nejsem kuřák, aspoň ne opravdový*, říkal si prezident v duchu. Znovu si fax přečetl. Byly toho dvě stránky. Jedna byl originál faxu od Sergeje Nikolajeviče do Langley – na tom, že měl přímé faxové číslo na Mary Pat a chtěl to dát najevo, nebylo nic zvláštního – a na druhé bylo doporučení od Edwarda Foleyho, ředitele CIA.

Přes všechno oficiální tlachání na tom faxu nic nebylo. Golovko ani nesměl vysvětlit, proč by Amerika měla na jeho žádost přistoupit. Foleyovi a Jack Ryan věděli, že KGB asistovala CIA a americké vládě při dvou velmi citlivých a důležitých operacích, a skutečnost, že obě zároveň sloužily ruským zájmům, byla nepodstatná. Ryan neměl na výběr. Zvedl telefon a stiskl knoflík.

„Foley,“ ozval se hlas na druhém konci.

„Ryan,“ řekl Jack. Zaslechl, jak muž na druhé straně se narovnává ve svém křesle. „Mám ten fax.“

„A?“ zeptal se ředitel CIA.

„Co jiného můžeme sakra udělat?“

„Souhlasím.“ Foley mohl říct, že má Golovka rád. Ryan stejně tak. Ale tady nešlo o to, mít nebo nemít rád. Měli tu tvořit vládní politiku a ta byla nad všechna osobní stanoviska. Rusko pomohlo Spojeným státům a teď je žádá o pomoc z jejich strany. V případě obvyklých mezinárodních vztahů měly být podobné žádosti v případě nějakého precedentu automaticky splněny. Princip byl prakticky stejný, jako když půjčíte sousedovi rýč, protože on vám včera půjčil hadici, jen s tím rozdílem, že na této úrovni kvůli podobným

laskavostem mohlo přijít o život několik lidí. „Uděláš to ty, nebo já?“

„Žádost přišla do Langley. Vy odpovězte. Zjistěte veškeré podrobnosti. Nesmíme kompromitovat DUHU.“

„Ne, Jacku, ale moc v to doufat nemůžeme. Evropa je poměrně v klidu. Členové DUHY hlavně cvičí a papírují. Ta zpráva v novinách – víš, asi bychom měli poděkovat tomu, kdo to vyzradil.“ Ředitel CIA se o tisku vyjadřoval lichotivě jen velmi vzácně. A tentokrát nějaký hlupák z vlády vyzradil informaci, k níž se náhodou dostal, jenže účinek toho článku byl velmi příznivý, ačkoli ta tisková zpráva obsahovala mnoho chyb, což ovšem nikoho nepřekvapilo. Kvůli některým z těchto nepřesností vypadali členové skupiny DUHY jako nadlidé, to jim lichotilo a navíc plašilo potenciální nepřátele. Vlna terorismu v Evropě tudíž po krátkém (a jak už se zjistilo, uměle vyvolaném) vzedmutí opadla. Muži temnot vzbuzovali takovou hrůzu, že si na ně nikdo netroufl. Chuligáni většinou napadají stařenky, které si právě vyzvedly důchod, nikdy se nepustí do ozbrojeného policisty na rohu. V tomto bodě se zločinci chovají vyloženě rozumně. Stařenka se chuligánovi neubrání, ale policista má pistoli.

„Doufám, že to naši ruští přátelé udrží pod pokličkou.“

„Na to se snad můžeme spolehnout, Jacku,“ souhlasil Ed Foley.

„Máme důvod odmítnout?“

Ryan slyšel, jak ředitel CIA poposedl. „Nikdy mě nelákalo prozrazovat komukoli naše postupy, ale tohle není vyloženě výzvědná operace, hodně podrobností se mohli dozvědět i ze správných knížek. Takže to asi můžeme schválit.“

„Moje řeč,“ řekl prezident.

Ryan měl pocit, že Foley přikývl. „Fajn, odpověď odejde ještě dneska.“

Sjednou kopií pro Hereford samozřejmě. Ta dosedla na Johnův stůl před koncem pracovní doby. Povolal si Ala Stanleyho a podal mu ji. „Asi začínáme být slavní, Johne.“

„A tebe to baví, co?“ zeptal se Clark opovržlivě. Oba dříve pracovali na tajných operacích, a kdyby mohli před svými šéfy utajit svá jména a aktivity, určitě by to už dávno udělali.

„Pojedeš do Moskvy asi osobně. Koho si chceš vzít s sebou?“

„Dinga a Druhou četu. S Dingem dělám už hrozně dlouho. Oba jsme se se Sergejem Nikolajevičem setkali. Aspoň si nebude muset zvykat na moc nových tváří.“

„Ano, a tvoje ruština, pokud si dobře pamatuju, je výborná.“

„Jazyková škola v Monterey je hodně dobrá,“ přikývl John.

„Jak dlouho chceš být pryč?“

Clark se podíval na fax a pár vteřin o tom přemýšlel. „No, ne víc než… tři týdny,“ řekl nahlas. „Jejich oddíly Spetsnaz jsou hodně kvalitní. Zařídíme tam výcvikovou skupinu a pak bychom je možná mohli pozvat sem k nám, ne?“

Stanley nemusel říkat, že hlavně SAS i britské ministerstvo obrany by se z toho zbláznily, ale nakonec by na to musely přistoupit. Jde o zásady diplomacie, které utvářejí politiku vlád v celém světě, ať se jim to líbí, nebo ne.

„Asi budeme muset, Johne,“ řekl Stanky a už slyšel, jak zbytek skupiny – a celý Whitehall – zlostně vrčí, křičí a nadává. Clark zvedl telefon a zavolal své sekretářce Helen Montgomeryové. „Helen, zavolejte prosím Dingovi a řekněte mu, ať sem přijde. Děkuji.“

„On také umí velmi dobře rusky, že?“

„Měli jsme pár fajn učitelů. I když on má trochu jižanský přízvuk.“

„A ty?“

„Leningradský – teď vlastně petrohradský. Věřil bys všem těm změnám, Ale?“

Stanley se posadil. „Je to šílené, Johne, i dneska, a přitom je to už deset let, co z Kremlu stáhli rudou vlajku.“

Clark přikývl. „Vzpomínám si, když jsem to viděl v televizi. Úplně mě to dostalo.“

„Nazdar, Johne,“ ozval se od dveří známý hlas. „Ahoj, Ale.“

„Pojď dál a posaď se, chlapče.“

Chavez, major SAS, po oslovení „chlapče“ trochu zaváhal. Kdykoli ho John takhle oslovil, mohl čekat něco neobvyklého. Mohlo být ale i hůř. Před jasným ohrožením ho většinou oslovoval *hochu* a teď, když se Domingo oženil a stal se otcem, už se do potíží nijak nehrnul. Došel ke Clarkovu stolu a vzal si papíry, které mu John podával.

„Do Moskvy?“ zeptal se.

„Vypadá to, že máme svolení vrchního velitele.“

„Skvěle,“ poznamenal Chavez. „Už jsme se s panem Golovkem dlouho neviděli. Doufám, že vodka je pořád stejně dobrá.“

„Je to jedna z věcí, které tam za něco stojí,“ přikývl John.

„A oni chtějí, abychom je něco naučili?“

„Vypadá to tak.“

„Ženy bereme s sebou?“

„Ne.“ Clark zavrtěl hlavou. „Je to vyloženě služební cesta.“

„A kdy?“

„To musíme zjistit. Asi za týden nebo tak nějak.“

„To ujde.“

„Co prcek?“

Ding se usmál. „Pořád leze. Včera v noci se začal zvedat, jako by chtěl vstát. Představ si, že za pár dní bude chodit.“

„Víš, Domingo, první rok se snažíš dítě naučit mluvit a chodit. Dalších dvacet budeš chtít, aby si sedlo a drželo zobák,“ varoval ho Clark.

„Hele, tati, to skvrně prospí celou noc a probudí se s úsměvem. Má se mnohem lip než já, víš?“ Což nebylo tak těžké. Když se Domingo probudil, čekala ho rozcvička a pět mil běhu, což bylo obojí namáhavé a časem i nudné.

Clark musel přikývnout. Šlo o jednu ze záhad světa, proč se děti probouzejí v dobré náladě. Přemýšlel, kdy o to asi člověk přijde.

„Celá skupina?“ zeptal se Chavez.

„Jo, asi jo. Včetně Falconeho,“ dodal velitel skupiny DUHA.

„Příště, až proti němu budu střílet, chci, aby to bylo hned po ranním běhu, když se mu ještě trochu klepou ruce,“ řekl Clark příkře. Nebavilo ho prohrávat v ničem, a tím méně v disciplíně, v níž si věřil tolik jako ve střelbě z pistole.

„Johne, Ettore prostě není člověk. Když má v ruce samopal, je dobrý, ačkoli neoslňuje. Jenže s tou berettou je jako Tiger Woods v golfu. Co rána, to zásah.“

„Dodnes jsem tomu nevěřil. Možná bych měl začít obědvat v Zeleným drakovi.“

„Rozumím, Johne,“ přikývl Chavez a rozhodl se pomlčet o pásu svého tchána. „Já si taky vím s pistolí rady, víš? A Ettore mi rozstřílel zadek o celé tři body.“

„Mně o jeden,“ řekl John veliteli Druhé čety. „Byl to první zápas muže proti muži, co jsem za uplynulých třicet let prohrál.“ Tehdy se utkal se svým velitelem, vsadili se o pivo. Clark prohrál o dva body, ale pak svého nadřízeného o tři piva porazil, vzpomínal s hrdostí.

„Je to on?“ zeptal se Provaljov.

„Nemáme žádnou fotografii,“ upozornil ho seržant. „Ale rámcovému popisu odpovídá.“ A mířil ke správnému autu. Teď určitě cvaká několik fotoaparátů.

Oba seděli v dodávce nedaleko od budovy, kterou hlídali. V rukou drželi zelené pogumované vojenské dalekohledy.

Ten člověk se zatím choval podle jejich očekávání. Vyšel z výtahu, sjel ze správného patra. Už se jim podařilo zjistit, že jistý Ivan Jurjevič Koněv žije v osmém patře této honosné budovy. Zatím nebyl čas vyslechnout jeho sousedy, což ovšem budou muset provést velmi pečlivě. Existovala více než poloviční šance, že většinu Suvorovových/Koněvových sousedů tvoří též bývali příslušníci KGB, takže neopatrně kladené otázky by mohly sledovaného varovat. Nejde vůbec o obyčejného člověka, opakoval si Provaljov neustále.

Vůz, do kterého muž nasedl, pocházel z půjčovny. Na jistého Koněva, Ivana Jurjeviče, bytem zde, bylo registrováno ještě jedno osobní auto, mercedes třídy C. Kdo si však mohl být jistý, že pod jiným jménem nemá registrovaná další auta? Provaljov nepochyboval, že má ještě několik falešných dokladů, všechny jsou nepochybně velmi kvalitně vyhotoveny. Vystupování pod jménem Koněv bylo dalším dokladem jeho schopností. KGB vycvičila své lidi velmi dobře.

Seržant na místě řidiče nastartoval motor dodávky a zapnul vysílačku. Další dvě policejní auta jela v bezprostřední blízkosti, v každém seděla dvojice zkušených vyšetřovatelů.

„Náš člověk se rozjel. Modré auto z půjčovny,“ řekl Provaljov do vysílačky. Obě hlídky v autech ohlásily příjem zprávy.

Půjčené auto byl fiat – opravdový italský výrobek z Turína, nikoli ruská kopie z Togljatti, ačkoli ty představovaly jeden z nemnoha výjimečných ekonomických projektů Sovětského svazu, který skutečně jakžtakž fungoval. Vybral si to auto kvůli jeho jízdním vlastnostem, přemýšlel Provaljov, nebo jen proto, že jeho vypůjčení není moc drahé? To se teď nedalo říct. Koněv/Suvorov se rozjel a první sledovací auto jelo půl bloku za ním, zatímco druhé se drželo o půl bloku vpředu, protože ani výzvědný důstojník cvičený KGB nečekal, že by ho někdo sledoval zepředu. Mít o trochu víc času, mohli na ten fiat namontovat sledovací zařízení, ale čas neměli a ještě nebyla tma. Jestli se vrátí domů, namontují ho dnes v noci, kolem čtvrté ráno. Toto zařízení je v podstatě vysílač s magnetem, který ho udrží na vnitřní straně nárazníku; anténa bude směřovat k zemi jako myší ocas, téměř neviditelná. Některé sledovací prostředky, jaké Provaljov používal, se dříve uplatňovaly ke sledování několika podezřelých zahraničních špionů v okolí Moskvy, z čehož vyplývalo, že jde o prostředky velice dobré i na ruské poměry.

Sledovat to auto bylo jednodušší, než čekal. Měl na to tři pátrací auta. Všimnout si jediného auta není tak náročné. I dvě jsou celkem snadná, protože se každých pár minut střídají. Tři auta však jakýkoli vzorec poměrně snadno poruší a výcvik nevýcvik, Koněv alias Suvorov nebyl nadčlověk. Jeho skutečná obrana spočívala v tom, že utají svou pravou identitu, k jejímuž odhalení by se mohlo dospět kombinací kvalitní vyšetřovatelské práce a štěstí – ale policie umí štěstí využívat. KGB ne. Při její posedlosti organizovaností tento faktor jaksi vymizel, protože spoléhat se na štěstí je slabost, která může nakonec vést ke zkáze. Z toho Provaljov vytušil, že Koněv/Suvorov nestrávil moc času v terénu. V praktickém životě na ulici se takové věci člověk naučí za pochodu.

Sledovali ho z velké vzdálenosti téměř jednoho bloku, které zde byly značně velké. Dodávka se pro tento úkol hodila zvláště dobře. Držáky poznávacích značek měly trojúhelníkovy průřez a při stisknutí příslušného knoflíku bylo možno volit mezi třemi odlišnými značkami. I předních světlometů měli dvě sady, takže mohli měnit jejich rozmístění, což by se dalo s úspěchem využít i proti zkušenému protivníkovi. Jednou nebo dvakrát je vyměníte, když jste mimo jeho zorné pole, a on by musel být génius, aby to odhalil. Nejtěžší úkol mělo přední auto, protože nebylo snadné Koněvovy/Suvorovovy plány odhadnout, a když nečekaně zatočil, první auto muselo s pomocí zadních vozů rychle svou pozici vpředu znovu získat. Všichni policisté pracující na tomto případu však byli zkušenými vyšetřovateli vražd, kteří se naučili sledovat aktéry v nejnebezpečnější hře na světě: lidské bytosti, které se netajily s odhodláním připravit o život někoho jiného. I ti hloupí vrazi mohli být lstiví jako zvířata a o postupech policie se dokázali mnohému přiučit jen ze sledování televize. Proto byla některá vyšetřování složitější, než být měla, ale v případě podobném tomuto se náročnost brala jako příspěvek k lepšímu výcviku jeho mužů, než by zvládla sebelepší teorie.

„Zatáčí doprava," řekl řidič do vysílačky. „Dodávka jede první." První auto pojede na další křižovatku, kde zatočí doprava a rychle se zařadí na své místo vpředu. Zadní vůz se schová za dodávku, na pár minut zmizí z dohledu, než znovu zaujme svou pozici. Vůz, který sledovali, byl přece jen fiat z Toljatti, nejrozšířenější automobil v Rusku, se špinavým bílým lakem i celkem nenápadný.

„Jestli je tohle jeho jediný pokus nás setřást, tak si hodně věří."

„To je pravda," souhlasil Provaljov. „Uvidíme, co udělá dál." Zjistili to o čtyři minuty později. Fiat zatočil znovu doprava, tentokrát nikoli do příčné ulice, ale do podjezdu pod další budovou, která se rozpínala přes celý blok. Přední auto už jelo na druhé straně budovy a snažilo se fiat dohnat, když se Koněv/Suvorov objevil třicet metrů před ním.

„Máme ho," zapraskalo to ve vysílačce. „Trochu se vzdálíme."

„Jeď!" řekl Provaljov svému řidiči, ten zrychlil a dojel na další roh. Cestou změnili poznávací značky a rozložení světel, takže v noci by jejich vůz vypadal jako úplně jiné auto.

„Věří si," poznamenal Provaljov o pět minut později. Sledovací vozy teď jely nedaleko od sebe, dodávka vpředu a další dvě auta těsně za ní. Ať fiat zamířil kamkoli, oni ho následovali. Pokusil se o úhybný manévr, šlo o chytrý tah, ale jen jeden. Možná si myslel, že jeden takový únik stačí, že jestli ho sledují, tak jen jedním autem, takže tím podjezdem projel, podíval se do zrcátka, ale nic neviděl. Jen tak dál, pomyslel si poručík. Škoda že s sebou neměl svého amerického přítele. FBI by tohle sotva zvládla lépe, ačkoli má mnohem větší zdroje. Neškodilo, že jeho muži znali ulice Moskvy a její předměstí stejně dobře jako průměrný taxikář.

„Jede někam na večeři a na skleničku," podotkl Provaljovův řidič. „O kilometr dál zastaví."

„Uvidíme," řekl poručík, ale měl pocit, že to řidič uhodl. V této čtvrti je deset nebo jedenáct velmi drahých restaurací. Kterou z nich asi jejich pronásledovaný zvolí…?

Ukázalo se, že míří do ukrajinské restaurace U Knížete Michaila Kyjevského, jež se specializovala na pokrmy z ryb a drůbeže a byla vyhlášena i svým barem. Koněv/Suvorov zastal, nechal sluhu zaparkovat auto a vešel dovnitř.

„Kdo z nás je nejlépe oblečen?" zeptal se Provaljov vysílačkou.

„Vy, soudruhu poručíku.“ Příslušníci dalších dvou skupin měli na sobě dělnické oblečení to zde bylo vyloučeno. Polovinu klientů této restaurace tvořili cizinci a mezi takové lidi je třeba jít v náležitém oděvu – restaurace na to dbala. Provaljov vyskočil z vozu o půl bloku dál a rychlým krokem došel ke vchodu se stříškou. Dveřník ho po zběžné kontrole jeho zevnějšku vpustil dovnitř – v novém Rusku dělají šaty člověka více než ve většině evropských zemí. Mohl by mu ukázat policejní doklady, ale to by nebylo dobře. Někdo ze zaměstnanců baru má možná za úkol Koněva/Suvorova informovat. Ihned po vstupu Provaljov odešel na pánský záchod a vytáhl mobilní telefon.

„Haló?“ zeptal se známý hlas.

„Miško?“

„Olegu?“ zeptal se Reilly. „Co bys potřeboval?“

„Víš, kde je restaurace U Knížete Michaila Kyjevského?“

„Jo, jasně. Proč?“

„Potřebuju pomoc. Jak rychle sem můžeš přijet?“ zeptal se Provaljov. Věděl, že Reilly bydlí jen dva kilometry odsud.

„Za deset patnáct minut.“

„Tak si pospěš. Budu u baru. A vezmi si oblek.“

„Dobře,“ souhlasil Reilly a přemýšlel, jak to vysvětlí své ženě a proč asi přišel o příjemnou vidinu večera u televize. Provaljov se vrátil do baru, objednal si chilli vodku a zapálil si cigaretu. Muž, kterého sledoval, seděl sedm stoliček od něj, pil sám a možná čekal, až se pro něj uvolní stůl. Restaurace byla plná. Smyčcové kvarteto na vzdálenější straně jídelny hrálo něco od Rimského–Korsakova. Restaurant značně převyšoval Provaljovovy možnosti, rozhodně by sem nemohl chodit pravidelně. Takže Koněv/Suvorov si žije dobře. To nebylo žádné velké překvapení. Spousta bývalých důstojníků KGB se v nových ekonomických podmínkách v Rusku velmi dobře uchytila. Měli světácké způsoby a znalosti, v nichž jim mohlo konkurovat jen několik jejich spoluobčanů. Ve společnosti proslavené bující korupcí se uměli dobře orientovat, měli spolupracovníky, na které se mohli obrátit a s nimiž se mohli podělit o zisk, ať už k němu přišli počestně, či nikoli.

Provaljov dopil první sklenku a řekl si barmanovi o další, když se objevil Reilly.

„Olegu Grigorijeviči,“ pozdravil ho Američan. Ruský policista si všiml, že Reilly není žádný hlupák. Hovořil rusky s výrazným americkým přízvukem a hrozně hlasitě, což do tohoto prostředí báječně zapadalo. Byl i dobře oblečen, tudíž všichni, kdo ho zahlédli, byli jistě přesvědčeni o jeho původu.

„Miško!“ přivítal ho Provaljov, podal mu ruku a mávl na barmana. „Tak koho hledáme?“ zeptal se agent FBI již ne tak hlučně. „Šedý oblek, sedm míst vlevo ode mne.“

„Vidím,“ řekl Reilly okamžitě. „Kdo to je?“

„Teď vystupuje pod jménem Ivan Jurjevič Koněv. Myslíme, že je to ale Klementin Ivanovič Suvorov.“

„Aha,“ poznamenal Reilly. „Co mi ještě můžeš říct?“

„Sledovali jsme ho až sem. Použil jednoduchou, ale účinnou metodu, aby nám unikl, ale sledovali jsme ho třemi auty a znovu jsme ho dostali.“

„Dobrá práce, Olegu,“ řekl agent FBI. Provaljov byl přes nedostatečný výcvik a špatné vybavení velmi zdatný policista. V FBI by dělal nejméně v nějaké středně vysoké funkci. Měl solidní instinkty. Sledovat člověka z KGB po Moskvě nebylo jen tak, připomínalo sledování paranoidního zabijáka v Queensu. Reilly usrkával ze své chilli vodky a otáčel se do stran. Vedle sledovaného seděla tmavovlasá kráska v odvážných šatech. Reillymu připomínala jen další z těch drahých šlapek, i když už asi měla svůj zenit za sebou. Svýma tmavýma očima se rozhlížela po místnosti stejně pozorně jako Reilly. Rozdíl tkvěl v tom, že Reilly byl muž a dívat se na hezkou ženu – nebo to aspoň předstírat – nebylo nic neobvyklého. Ve skutečnosti však upíral oči nikoli na ni, ale na muže vedle ní. Bylo mu kolem padesáti, měl štíhlou postavu, celkově nijak nevyčníval, zdálo se, že čeká, až se uvolní stůl, šetřil si pití a zamyšleně se díval do zrcadla v baru, což byl ideální způsob, jak zjistit, jestli ho někdo nesleduje. Američana a jeho přítele samozřejmě vyloučil. Proč by se o něj asi zajímal americký obchodník: Američan navíc sjížděl pohledem tu šlapku vedle něj. Z tohoto důvodu se sledovaný muž nijak nezastavil pohledem u mužů po své pravici, ani přímo, ani v zrcadle. Oleg je chytrý, pomyslel si Reilly, když jej použil jako zástěrku pro své tajné sledování.

„Objevilo se v poslední době něco?“ zeptal se agent FBI. Provaljov mu vysvětlil, co se dozvěděl od té šlapky a co se stalo noc před vraždou.

„Sakra, tomu říkám odvaha. Ale pořád nevíš, kdo byl opravdový terč, viď?“

„Ne,“ připustil Provaljov a napil se z další sklenky. Věděl, že bude muset pít pomalu, jinak udělá nějakou chybu. Muž, kterého sledoval, byl dost nebezpečný a mrštný i bez jakéhokoli podnětu. Klidně by ho mohl předvést k výslechu, ale věděl, že by tím nic nezískal. Na takové zločince se musí jemně jako na ministra.

Provaljov upřel svůj pohled do zrcadla, kde viděl možná několikanásobného vraha z profilu. Proč nemají tihle lidé kolem sebe nějakou černou auru? Proč vypadají úplně normálně?

„Víme o tom moulovi ještě něco?“

Ruský policista si ten termín oblíbil. Zavrtěl hlavou. „Ne, Miško. Ještě jsme to neprověřili u SVR.“

„Bojíte se, aby tam neměl nějakého informátora?“ zeptal se Američan. Oleg přikývl. „Bylo by to pochopitelné.“ To jistě. Bratrstvo bývalých důstojníků KGB je nejspíš velmi semknuté. V budově bývalého velitelství možná stále někdo z nich pracuje, dejme tomu člověk v archivu, který ostatní informuje, zda se policie nezajímá o něčí svazek.

„Hergot,“ utrousil Američan a hlavou se mu honilo: *Ty hajzle, vyspat se s děvkou a pak ubít jejího pasáka*. Byl v tom jistý stupeň nepříjemné chladnokrevnosti, připomínalo to filmy o mafii. Ve skutečném životě ale členové organizace La Cosa Nostra neměli na něco takového odvahu. Ačkoli byli v mnoha ohledech obdivuhodní, jejich zabijáci neměli výcvik profesionálních rozvědčíků a vedle panterů pohybujících se v této džungli připomínali změkčilé kočky. Znovu si muže prohlédl. Dívka za ním odváděla pozornost, i když ne tolik.

„Olegu?“

„Ano, Michaile?“

„Dívá se na někoho za těmi muzikanty. Očima se vrací ke stejnému místu. Už se nerozhlíží po místnosti jako předtím.“ Muž samozřejmě sledoval všechny, kdo do restaurace přicházeli, ale jeho pohled se neustále vracel najedno místo v zrcadle a možná dospěl k závěru, že se nikoho z přítomných nemusí obávat. Vedle. No, pomyslel si Reilly, ani výcvik není bez hranic a dříve či později začne váš vlastní výcvik pracovat proti vám. Upadnete do stereotypu a začnete si utvářet názory, které vás mohou zavést do pasti. V takovém případě si Suvorov jistě myslel, že ho žádný Rus ani Američan nesleduje. Američanům v Moskvě přece nic neudělal, třeba za celou svou kariéru ne, pohyboval se na přátelské, nikoli nepřátelské půdě, zahladil za sebou stopy, jako to dělal vždy, dával si pozor, jestli ho nesleduje nijaké auto. Ani moudří protivníci nestačí na všechno. Jak se to říká? Rozdíl mezi géniem hlupákem spočívá v tom, že génius ví, že má své slabiny. Tenhle Suvorov se měl za génia… ale na koho se to dívá? Reilly se na své stoličce trochu otočil a díval se stejným směrem.

„Co vidíš, Miško?“

„Spoustu lidí, Olegu Grigorijeviči, hlavně Rusy, pár cizinců, všichni jsou dobře oblečení. Pár Číňanů, jsou to asi dva diplomati, co večeří se dvěma Rusy – tváří se oficiálně. Zdají se mi poměrně srdeční,“ rozmýšlel Reilly. Třikrát čtyřikrát už tu byl se ženou na večeři. Vařilo se tady velmi dobře, zejména rybí speciality. A měli tady přístup ke kvalitnímu kaviáru, což byla na zdejším jídelníčku snad největší pochoutka. Jeho žena kaviár milovala, ale bude si muset uvědomit, že v Americe stojí mnohem víc než tady… Reilly se tajnému sledování věnoval tolik let, že se naučil vypadat neviditelně. Dokázal by zapadnout do jakéhokoli prostředí snad kromě Harlemu, ale na to měla FBI černé agenty.

Ten Suvorov se nepochybně díval stejným směrem. Samozřejmě nenucené, a ještě přes zrcadlo. Dokonce seděl tak, že jeho oči přirozeně sledovaly jediné místo a on jen seděl na stoličce. Jenže lidé jako on nikdy nedělají nic náhodou nebo z náhlého popudu. Jsou vycvičení, aby si všechno důkladně promysleli, dokonce i odchod na záchod… bylo neuvěřitelné, že ho prozradila šlapka, a ještě tak hloupě. Děvka se mu přehrabala ve věcech, zatímco on po orgasmu spal. Někteří muži bez ohledu na svou inteligenci myslí víc přirozením než hlavou… Reilly se znovu otočil… jeden z Číňanů se omluvil, vstal a odešel na záchod. Reilly přemýšlel, že udělá totéž, ale… ne. Kdyby to bylo domluvené, mohl by něco zkazit… Trpělivost, Miško, nabádal se a otočil se na hlavní objekt. Koněv/Suvorov postavil svou sklenku a vstal.

„Olegu, ukaž mi, kde je pánská toaleta,“ řekl agent FBI. „Za patnáct vteřin.“

Provaljov odpočítal čas a pak natáhl paži ke hlavnímu vchodu. Reilly ho poplácal po rameni a zamířil tím směrem.

Restaurace U Knížete Michala Kyjevského byla pěkná, ale neměla toaletáře, jakého mají mnohé evropské restaurace, možná proto, že Američané na tuto službu nebyli zvyklí, nebo proto, že vedení podniku to připadalo jako zbytečný výdaj. Reilly vstoupil a všiml si tří pisoárů, z nichž dva byly obsazeny. Rozepnul si zip, vymočil se, pak zip zapnul a otočil se, aby si umyl ruce, přitom sklopil oči k zemi… a jen koutkem oka zahlédl, že druzí dva muži se na sebe pokradmu podívali. Rus byl vyšší. Pánská toaleta měla pásový ručník, který se v Americe již delší dobu většinou nepoužívá. Reilly ho povytáhl, osušil si ruce, nemohl však čekat příliš dlouho. Když zamířil ke dveřím, dal si ruku do kapsy a povytáhl si klíčky od auta. Když otvíral dveře, nechal klíčky spadnout na zem, utrousil jen: „Hergot,“ a sklonil se, aby je sebral. Od mužů jej dělila pouze ocelová příčka. Reilly zvedl klíče z dlaždiček a znovu se postavil.

Pak to uviděl. Provedli to dobře. Mohli být trpělivější, jenže oba nejspíš nepřikládali tomu Američanovi

větší význam a oba byli dokonalými profesionály. Málem se ani nedotkli, ale když k tomu došlo, bylo to pod pasem a mimo dohled obyčejného pozorovatele. Reilly však nebyl obyčejný pozorovatel, a ačkoli to přímo neviděl, věděl, o co jde, a bylo mu to jasné. Šlo o klasické rychlé předání, provedené tak rychle, že ani zkušený Reilly nedokázal odhalit, kdo co komu předal. Agent FBI pokračoval ven, vracel se na svou stoličku u baru, kde mávl na barmana a objednal si sklenku, kterou si podle svého názoru právě zasloužil.

„Ano?“

„Měl bys prověřit toho Číňana. On a náš kamarád si na hajzlu něco předali. Pěkně rychle a šikovně,“ řekl Reilly, usmál se a pokynul brunetě u baru. Provedli to tak dobře, že kdyby musel Reilly vypovídat před porotou, i naprosto nezkušený absolvent práv by ho přivedl závěru, že vlastně neviděl vůbec nic. Jenže mnohé pochopil. Taková zručnost mohla znamenat buď to, že šlo o naprosto náhodné setkání dvou zcela nevinných lidí – absolutní shoda náhod –, nebo se jednalo o dva zkušené rozvědčíky, kteří na dokonale vybraném místě předvedli své umění. Provaljov seděl tak, že viděl oba muže vycházet z toalet. Ani si jeden druhého nevšímali, nijak nedávali najevo, že by dbali na přítomnost toho druhého o něco víc, než kdyby kolem něj prošel zatoulaný pes – přesně tak by se chovali dva neznámí lidé po náhodném setkání na pánských toaletách. Jenže teď, když se Koněv/Suvorov vrátil na své místo u baru, držel se své skleničky a už se do zrcadla nedíval tak pozorně. Dokonce se otočil a pozdravil dívku po své levici, pak mávl na barmana, aby jí donesl další sklenku, kterou přijala s vřelým, vypočítavým úsměvem. V její tváři se odrážela skutečnost, ze si na dnešní večer našla zákazníka. Ta holka by mohla k filmu, pomyslel si Reilly.

„Náš přítel si dneska užije,“ řekl svému ruskému kolegovi.

„Je pěkná,“ souhlasil Provaljov. „Třiadvacet, nebo kolik myslíš?“

„Asi tak, možná trochu míň. Pěkný dudy.“

„Dudy?“ zeptal se Rus.

„Ňadra, Olegu, ňadra,“ vysvětloval agent FBI. „Ten Číňan je špion. Nevšiml sis, že by ho někdo kryl?“

„Nikoho tu neznám,“ odpověděl poručík. „Možná není známý jako důstojník rozvědky.“

„Jo, jasně, všichni lidi z vaší kontrašpionáže se odstěhovali do Soči, co? Sakra, člověče, vždyť mě sledují každou chvíli.“

„Takže to znamená, že jsem jeden z tvých agentů?“ zeptal se Provaljov.

„Dej vědět, až budeš chtít zběhnout, Olegu Grigorijeviči.“

„Ten Číňan ve světle modrém obleku?“

„To je on. Pomenší, výška asi pět stop a čtyři palce, sto padesát liber, zavalitější, krátké vlasy, věk kolem pětačtyřiceti.“ Provaljov si první dva údaje převedl na asi 163 centimetrů a sedmdesát kilogramů, zapamatoval si to a otočil se k muži, který seděl asi třicet metrů od nich. Vypadal zcela nenápadně stejně jako většina špionů. Když bylo po všem, odešel na toaletu a zavolal svým agentům venku. A tím večer skončil. Koněv/Suvorov opustil restauraci o dvacet minut později s dívkou po boku a odjel přímo do svého bytu. Jeden z mužů, kteří zůstali, doprovodil Číňana k autu s diplomatickými značkami. Policisté si zapsali pár poznámek a pak konečně odjeli domů. Cestou přemýšleli, k čemu došlo a jak důležité to asi je.

Diplomacie

„Tak co?“ Rutledge si vzal své poznámky od ministra Adlera.

„Vypadá to dobře, Cliffe, ale musíš tu zprávu přednést patřičným tónem,“ upozornil ministr zahraničí svého podřízeného.

„Postupu rozumím.“ Odmlčel se. „Prezident chce, aby tahle zpráva zazněla zcela jednoznačně, že?“

Ministr přikývl. „Ano.“

„Víš, Scotte, nikdy předtím jsem na nikoho takhle neudeřil.“

„A ani se ti nechtělo?“

„Párkrát na Izraelce. I Jihoafričany,“ dodal zamyšleně.

„Na Číňany a Japonce nikdy?“

„Scotte, já se obchodem nikdy předtím nezabýval.“ Jenže teď bude muset, protože jeho cesta do Pekingu měla být velmi důležitá. Vyžadovala přítomnost nějakého vysokého diplomata, ne jen lidí z velvyslanectví. Číňané už to věděli. Jednání za jejich stranu měl vést ministr zahraničí, ačkoli ve skutečnosti je povede níže postavený diplomat, odborník na zahraniční obchod, který má zkušenosti z mnoha úspěšných jednání s americkou stranou. Ministr Adler už s prezidentovým svolením pomalu prozrazoval tisku, že doba a pravidla se možná trochu změnily. Nebyl si jist, zda je Cliff Rutledge tím pravým, kdo má jejich stanovisko přednést, ale Cliff byl zkušený hráč.

„Jak se ti pracuje s tím Gantem z financí?“

„Kdyby to byl diplomat, byli bychom na válečné stezce s celým světem, ale v počítačích a číslech se snad vyzná,“ připustil Rutledge a ani se nesnažil skrýt svůj odpor vůči tomu Židovi z Chicaga s jeho zbohatlickými manýry. Skutečnost, že Rutledge sám pocházel ze skromných poměrů, už byla dávno zapomenuta. Vzdělání na Harvardu a diplomatický pas člověku pomohou zapomenout na tak odporné věci, jako je dětství v řadovém domku a strava ze zbytku.

„Nezapomeň, že si ho oblíbil Winston, a toho má zase rád Ryan,“ jemně varoval Adler svého podřízeného. Rozhodl se, že se Rutledgeovým povýseneckým antisemitismem nebude zabývat. Život je příliš krátký na všechny ty triviálnosti a Rutledge věděl, že jeho kariéra spočívá v Adlerových rukou. Po odchodu z ministerstva by mohl vydělat spoustu peněz jako konzultant, ale kdyby ho odsud vyhodili, jeho hodnota na trhu by moc vysoká nebyla.

„Fajn, Scotte, a ještě něco, potřeboval bych informace o monetárních detailech téhle záležitosti.“ Ministr téměř uctivě přikývl. Dobře. Umí se plazit, když je potřeba. Adlera ani nenapadlo říkat Rutledgeovi o tom výzvědném prameni, který měl díky prezidentovi v kapse. Tenhle profesionální diplomat měl v sobě něco, co v jeho nadřízeném nevzbuzovalo důvěru.

„A co spoje?“

„Na velvyslanectví v Pekingu mají přístroje kompatibilní s TAPDANCE. Má ho i ten nový telefon a letadlo.“ Ale vyskytly se problémy, nedávno je zachytili ve Fort Meade. Přístroje obtížně navazovaly spojení mezi sebou a nepomáhalo ani spěšné využití družice. Rutledge se jako většina diplomatů takovými detaily moc nezabýval. Spíše očekával, že zprávy se nějakým zázrakem objeví, moc nepřemýšlel nad způsobem, jakým se je podařilo získat, ale vždycky se zajímal o motivy příslušného pramene, ať už to byl kdokoli. Clifford Rutledge byl diplomat každým coulem. Věřil jedině v dlouhé trvání své kariéry, v pár hesel opěvujících mezinárodní solidaritu a v to, že válce předejde jen tím, že zapůsobí svou dokonalostí.

Adler však připouštěl, že Rutledge byl na druhé straně schopný diplomat, který věděl, co a jak funguje, jak přednést nějaké stanovisko co nejvlídněji, ale přesto velmi důraznými větami. Ministerstvo zahraničí nikdy nikoho takového nemělo. Jak jednou kdosi poznamenal o Theodoru Rooseveltovi: „Velejemný gentleman, který by dokázal člověka podříznout.“ Cliff by však nikdy nic takového neudělal, ani aby pomohl své kariéře. Možná se dokonce holil elektrickým strojkem, ne ze strachu, aby se neřízl, ale proto, aby náhodou neviděl krev.

„V kolik ti to letí?“ zeptal se OREL svého podřízeného.

Barry Wise už měl sbaleno. Byl na to téměř odborník, vždyť také cestoval skoro tolik jako pilot na mezinárodních linkách. Bylo mu čtyřiapadesát, pracoval pro CNN od jejích počátků, tedy skoro dvacet let a viděl snad už úplně všechno. Pracoval na reportáži o nikaragujských kontras, prvních bombardovacích náletech na Bagdád. Byl u otevírání masových hrobů v Jugoslávii a pořizoval živé záběry ze rwandských silnic smrti, kde nepřestával litovat, že nemůže přenášet i ten příšerný zápach, který ho dosud děsil ve snu, ale za totéž zároveň děkoval bohu. Byl profesionálním novinářem a měl pocit, ze jeho životním posláním je sdělit pravdu z místa, kde se děje, do míst, kde se o ni někdo zajímá – případně pomoci ostatním vzbudit o ni zájem. Nebyl stoupencem žádné ideologie, ačkoli byl nadšeným propagátorem spravedlnosti a jedním ze způsobů, jak přivést spravedlnost k životu, bylo předat porotě – v jeho případě lidem před obrazovkou – pravdivé informace. On a jeho kolegové vlastně změnili Jižní Afriku z rasistického státu na fungující demokracii, hrál svou roli i při likvidaci světového komunismu. Zastával názor, že pravda je snad nejmocnější zbraní na světě, stačí jen najít způsob, jak ji dostat i do nejzapadlejších obcí. Na rozdíl od většiny kolegů Wise neopovrhoval průměrnými občany, aspoň těmi, kdo byli dost inteligentní a sledovali ho. Chtěli znát pravdu a jeho práce spočívala v tom, co nejlépe o ní informovat, o čemž ovšem často pochyboval a neustále se sám sebe ptal, jak si asi vede.

Než vyšel ze dveří, polibkem se rozloučil se ženou, slíbil jí, že přiveze nějaké dárky dětem, a hodil tašku do své jediné slabosti, červeného sportovního vozu Mercedes, kterým pak odjel na D.C. Beltway a odtud dál na jih k Andrewsově letecké základně. Musel tam být první, protože Air Force začínala stále víc dbát na bezpečnost. Možná za to mohl ten připitomělý film, kvůli kterému se teroristé dostali přes všechny ozbrojené stráže – ačkoli šlo o příslušníky letectva, nikoli námořní pěchoty, měli pušky a alespoň vypadali, že vědí co a jak – až na palubu jednoho z letounů 89. zásobovací perutě, což Wiseovi připadalo stejné, jako kdyby někdo proklouzl do Oválné pracovny a ukradl prezidentovi peněženku. Ale armáda pracuje podle vlastních pravidel, která vůbec nemusejí dávat smysl, což si pamatoval ze své služby u námořní pěchoty. Takže dojede na základnu a projede kontrolními stanovišti, stráže ho znají lépe než vlastního velícího důstojníka, pak počká v luxusním salonku pro zvláštní návštěvy na konci ranveje nula–jedna, než dorazí oficiální skupina. Pak nasednou do starého letounu VC–137 a vydají se na nekonečný let do Pekingu. Sedadla uvnitř byla pohodlná jako v každém jiném letadle, obsluha stejně kvalitní jako v jakékoli první třídě, ale takhle dlouhé lety ho nikdy nebavily.

„Nikdy jsem tam nebyl," odpověděl Mark Gant na Winstonovu otázku. „Co víme o tom Rutledgeovi?"

Ministr financí pokrčil rameny. „Dlouholetý zaměstnanec ministerstva zahraničí, dost se vypracoval. Míval solidní politické konexe – kdysi se hodně přátelil s Edem Kealtym."

Gant zvedl oči. „Fakt? Proč ho Ryan ještě nevyhodil?"

„Jack nemá rád takové zacházení," odpověděl Winston a přemýšlel, jestli principy v tomto případě nestojí v cestě zdravému rozumu.

„Georgi, on je pořád hodně naivní, co?"

„Možná, ale je poctivý člověk a to je pro mě rozhodující. S daněmi nám pořádně pomohl, ten zákon projde Kongresem za několik týdnů."

Gant tomu nechtěl uvěřit, dokud to neuvidí černé na bílém. „Pokud všichni lobbyisti ve městě neskočí pod vlak."

Winston se pobaveně usmál. „No co, tak by se trochu promazala kola. Nebylo by snad fajn zbavit se všech těch potvor…?"

Georgi, říkal si Gant, ale jen v duchu, *jestli tomu věříš, asi bys měl trávit s prezidentem méně času*. Jenže idealismus není tak špatný, ne?

„Připravím se na zmáčknutí pár Číňanů ohledně obchodní bilance. Ryan nás podpoří?"

„Tvrdí, že stoprocentně. A já mu věřím, Marku."

„To se uvidí. Doufám, že ten Rutledge umí počítat."

„Mí za sebou Harvard," podotkl ministr Winston.

„Já vím," přikývl Gant. Sám před dvaceti lety opustil univerzitu v Chicagu a netušil, proč je Harvard tak slavný, když má oproti ostatním jen lepší jméno a dotace.

„Nejsou všichni hlupáci," usmál se Winston.

„To se teprve uvidí, šéfe. Ale" – zvedl kufr na kolečkách; tašku s notebookem si přehodil přes rameno – „dole na mě čeká auto."

„Šťastnou cestu, Marku."

Jmenovala se Jang Lien–Hua. Bylo jí třicet čtyři, byla v devátém měsíci těhotenství a hrozně se bála. Šlo o její druhé těhotenství. Poprvé se jí narodil syn, kterému dala jméno Ju–Long, tedy jméno velmi odvážné, dalo se přeložit jako Velký drak. Jenže chlapec zemřel, když mu byly čtyři roky, nějaký cyklista ho srazil pod projíždějící autobus. Jeho smrt rodinou otřásla, dokonce vyvolala smutek u představitelů místní strany, kteří iniciovali vyšetřování, ze kterého vyšel řidič autobusu jako nevinný, a cyklistu se nikdy objevit nepodařilo. Tato ztráta dolehla na Jang velmi silně a hledala útěchu v oblastech, které její země nedokázala poskytnout.

Tou oblastí bylo křesťanství, cizí náboženství nenáviděné fakticky a zavrhované možná i zákony. V jiné době by možná našla klid v učení Buddhově či Konfuciově, ale i je se komunistické vládě podařilo vymazat z všeobecného povědomí. Vláda stále považovala všechna náboženství za opium lidstva. Jedna kolegyně jí navrhla, aby se sešla s jejím „přítelem“, mužem, který se jmenuje Ju Fa An. Paní Jang ho vyhledala, a tak začalo její první vlastizrádné dobrodružství.

Reverend Ju byl vzdělaný a zcestovalý muž, což v jejích očích ještě zvyšovalo jeho cenu. Uměl i výborně naslouchat, vnímal každé její slovo, sem tam jí nalil lahodný čaj a jemně se dotýkal její ruky, když se jí po tvářích kutálely slzy. Sám začal mluvit až v okamžiku, kdy ona dopověděla své strastiplné příběhy.

Vysvětlil jí, že Ju–Long je u Boha, protože Bůh je obzvláště vnímavý vůči potřebám nevinných dítek. Ačkoli ona svého syna v této chvíli nevidí, on vidí ji, shlíží na ni z nebes, a přestože je její zármutek zcela pochopitelný, měla by uvěřit tomu, že Bůh je pánem soucitu a odpuštění, který seslal na zem svého jediného syna, aby lidstvu ukázal správnou cestu a aby svou smrtí vykoupil hříchy lidí. Podal jí bibli vytištěnou v Gouyu, tedy v pekingské čínštině, a pomohl jí nalézt příslušné pasáže.

Pro paní Jang to nebylo snadné, ale její zármutek byl tak silný, že se neustále vracela pro radu a nakonec přivedla i svého manžela Quona. Pan Jang se ukázal vůči náboženstvím mnohem méně otevřený. Sloužil v Lidové osvobozenecké armádě, kde mu do hlavy nalili státní ideologii, ve zkušebních testech si vedl natolik dobře, že ho poslali do poddůstojnické školy, k čemuž byla politická spolehlivost první podmínkou. Jenže Quon byl dobrým otcem malého Velkého draka a i on teď musel čelit přílišné myšlenkové prázdnotě, aby se přes ni dokázal přenést bez potíží. Potřebný most mu však poskytl reverend Ju a oba Jangovi nakonec začali docházet na tajné mše a postupně se se ztrátou smířili, k čemuž jim pomohla představa, že Ju–Long vlastně žije dál, a naděje, že se s ním jednou setkají v přítomnosti všemocného Boha, jehož existence se jim jevila čím dál věrohodnější.

Až do té doby vše pokračovalo jako dosud. Oba pracovali jako dělníci v téže továrně, bydleli v dělnickém bytě ve čtvrti Di'Anmen nedaleko parku Jing–šan – Uhelná hora. Přes den pracovali v továrně, večer se dívali na státní televizi a postupem času Lien–Hua znovu otěhotněla.

A narazila na vládní politiku kontroly porodnosti, která byla více než drakonická. Dlouho platilo, že manželský pár může mít maximálně jedno dítě. Ke druhému těhotenství bylo nutno doložit oficiální svolení vlády. Ačkoli páry, kterým první dítě zemřelo, ho získávaly poměrně snadno, bez něj to nešlo a v případě politicky nevhodných rodičů se vydání tohoto povolení obyčejně protahovalo a působilo jako další forma omezení nárůstu živé populace. Znamenalo to totiž, že nepovolené těhotenství muselo být přerušeno. Bezpečně a na státní náklady ve státní nemocnici – nicméně přerušeno.

Křesťanství bylo pro komunistickou vládu jasným synonymem politické nespolehlivosti a ministerstvo státní bezpečnosti mělo svého informátora i v kongregaci reverenda Jua. Tento člověk – ve skutečnosti byli tři, protože jednoho by mohlo náboženství zkazit a sám by se stal nespolehlivým – nahlásil jména Jangových na seznam politicky nespolehlivých. Proto, když paní Jang Lien–Hua náležitě ohlásila své těhotenství, našla ve schránce úřední dopis, který ji nabádal, aby se dostavila do nemocnice Longfu v ulici Mej–šu–guan, kde i bude proveden potrat.

To ovšem Lien–Hua udělat nechtěla. Její křestní jméno znamenalo Lotosový květ, ale její duše byla z mnohem pevnějšího materiálu. O týden později napsala na příslušný vládní úřad a sdělila mu, že samovolně potratila. Vzhledem k tomu, že všechny úřady na světě jsou stejné, nebyla její lež nikdy odhalena.

Lien–Hua však kvůli ní žila šest měsíců v rostoucích obavách. Nebyla ani u lékaře, ani u „bosých mediků“, jež ČLR vynalezla o generaci dříve; tuto skutečnost obdivovaly levicové strany po celém světě. Lien–Hua byla zdravá a silná žena a lidské tělo příroda uzpůsobila k rození zdravých potomků dávno předtím, než se objevili první porodníci. Své břicho dokázala ukrýt pod špatně padnoucím oděvem. Co však ukrýt nemohla – alespoň před sebou ne –, byl její vnitřní strach. Nosila ve svém těle dítě. Chtěla ho. Chtěla dostat další šanci jako matka. Chtěla cítit, jak dítě saje z jejích prsou. Chtěla ho milovat, rozmazlovat, sledovat, jak se učí batolit, stát a chodit, jak roste déle než jen do čtyř let, jde do školy, učí se a vyrůstá z něj dobrý člověk, na kterého může být pyšná.

Problém spočíval v politice. Stát si svou vůli nesmlouvavě vynucoval. Věděla, co by se mohlo stát;

injekce formaldehydu zabodnutá do hlavičky dítěte v samotném průběhu porodu. Taková byla státní politika v Čínské lidové republice. Jangovi ji však považovali za promyšlenou a chladnokrevnou vraždu, takže se rozhodli, že o druhé dítě přijít nechtějí, jedná–li se, jak říkal reverend Ju, o dar samotného Boha.

Jedna možnost nicméně existovala. Když jste porodili dítě doma bez lékařské asistence a když se dítě poprvé nadechlo, stát ho už nemohl zabít. K jistým věcem se neodhodlala ani vláda Čínské lidové republiky a mezi ně patřilo i zabití živé, dýchající lidské bytosti. Ale než se onen tvor poprvé nadechne, nemá větší cenu než kus masa na trhu. Dokonce se šuškalo, že čínská vláda prodává orgány ze zabitých novorozeňat na světovém trhu, kde se pak používají k lékařským účelům, a Jangovi tomu věřili.

Takže se rozhodli, že Lien–Hua porodí dítě doma, státu ho předloží už jako dokonány čin – a případně ho nechají pokřtít u reverenda Jua. Paní Jang se tedy udržovala v dobré tělesné kondici, každý den chodila dva kilometry, přiměřeně jedla a vůbec dělala všechno, co vládou vydávané brožurky budoucím matkám doporučovaly. A kdyby se cokoli zvrtlo, měli se obrátit na reverenda Jua. Tento plán pomohl Lien–Hui vyrovnat se se stresem – ve skutečnosti šlo o neustálý teror – vyplývajícím z jejího nedovoleného stavu.

„Tak co?“ zeptal se Ryan.

„Rutledge má všechny potřebné dovednosti, dali jsme mu instrukce, které by mohl potřebovat. Měl by to zvládnout. Otázkou je, jestli na to Čína přistoupí.“

„Když ne, všechno se pro ni zhorší,“ řekl prezident, ne snad chladně, ale spíš odhodlaně. „Jestli si myslí, že si na nás všechno vynutí, Scotte, je nejvyšší čas, aby zjistili, kdo je na tahu.“

„Ale nenechají to bez odvety. Před čtyřmi dny vzali opce na dodávku čtrnácti Boeingů 777. Jestli se jim znelíbíme, ze všeho nejdřív odvolají tuhle objednávku. Boeing v Seattlu v tom má spoustu peněz a pracovních míst,“ varoval ministr zahraničí.

„Na vydírání jsem ale nikdy nebyl, Scotte. Bylo by to od nás hrozně krátkozraké. Kdybychom ustoupili jen kvůli tomu, ztratili bychom desetkrát víc peněz a desetkrát víc pracovních míst někde jinde – já vím, nebudou možná na jednom místě, televizní štáby na to nebudou moct namířit svoje kamery, takže z toho nevznikne jeden veliký příběh, jenom několik střípků. Jenže mým úkolem není dělat radost médiam. Mám ze všech svých sil sloužit lidu, Scotte. A to se, dá–li bůh, stane,“ slíbil prezident svému hostovi.

„O tom nepochybuju, Jacku,“ přikývl Adler. „Ale nezapomeň, že oni nebudou hrát přesně podle tvých představ.“

„Tak je to vždycky, ale jestli budou hrát tvrdě, přijdou ročně o sedmdesát miliard dolarů. My si můžeme dovolit jejich výrobky odmítnout. Můžou si oni dovolit nechtít naše peníze?“ zeptal se Ryan.

Ministr Adler neměl zrovna radost z toho, jak byla otázka položena. „Asi si budeme muset počkat a uvidíme.“

Kvašení

„Tak na co jsi přišel včera večer?“ zeptal se Reilly. Přijde pozdě do kanceláře na velvyslanectví, jenže cosi uvnitř mu říkalo, že v případu Panzerfaust – jak ho překřtil – se věci začínají dávat do pohybu a ředitel Murray měl na jeho vyřešení osobní zájem, protože ho měl i prezident, a proto to bylo mnohem důležitější než obvyklé prkotiny v kanceláři.

„Číňan – ten z toho záchodu – je třetím náměstkem z jejich ambasády. Naši kolegové ze SVR ho podezírali, že je členem jejich ministerstva státní bezpečnosti. Ministerstvo zahraničí – naše – ho nepovažuje za nikterak brilantního diplomata.“

„To je ideální způsob, jak krýt špiona,“ souhlasil Reilly. „Hloupoučkej frajírek. No, takže je to špicl.“

„Souhlasím, Miško,“ řekl Provaljov. „Teď by bylo fajn zjistit, kdo co komu předal.“

„Olegu Grigorijeviči“ – Reillymu se toto poloformální ruské oslovování líbilo – „i kdybych stál přímo vedle nich a díval se na ně, stejně bych to nedokázal říct.“ Měli tedy co do činění s opravdovými profesionály. Předávací manévr zvládali stejně dokonale jako krupiér v Las Vegas. Člověk pak potřebuje kvalitní kameru, zpomalený záběr, a tu nemá při práci v terénu vždycky po ruce. Aspoň si však právě potvrdili, že oba muži jsou ve špionážní branži celkem aktivní, což představovalo značný posun ve vyšetřování tohoto případu.

„Už jste identifikovali tu holku?“

„Jelena Ivanovna Dimitrovová.“ Provaljov podal Reillymu celou složku. „Je to jenom šlapka, ale samozřejmě velmi drahá šlapka.“

Reilly otevřel desky a prohlédl si záznamy. Známá prostitutka specializující se na cizince. Přiložená fotografie k ní byla velmi shovívavá.

„Přišel jsi dneska brzy ráno?“ zeptal se Reilly. Určitě ano, když už udělal tolik práce.

„Před šestou,“ přikývl Oleg. I jemu se ten případ začínal jevit mnohem zajímavější. „Klementin Ivanovič si ji u sebe každopádně nechal celou noc. V sedm čtyřicet od něj odešla a odjela taxíkem domů. Podle mých lidí vypadala šťastná a spokojená.“

Reilly se tomu usmál. Opustila svého klienta v době, kdy Oleg už byl dávno v práci. To určite muselo jeho postoj nějak ovlivnit, pomyslel si Reilly. Na něj by to takový vliv jednoznačné mělo. „Tím líp pro našeho Klementina. Tuším, že v příštích několika měsících si toho moc neužije,“ přemýšlel agent FBI nahlas a doufal, že tím dodá svému kolegovi trochu radosti ze života.

„Můžeme jen doufat,“ přikývl Provaljov chladně. „Čtyři mí muži sledují jeho byt. Jestli odejde a bude to vypadat, že odjíždí na delší dobu, pokusím se do jeho bytu propašovat jeden tým a nastražit tam nějaké elektronické odposlouchávací prostředky.“

„A udělají to nenápadně?“ zeptal se Reilly. Jestli je tenhle Suvorov tak zkušený, jak se domnívají, určitě nechá nějaké nástrahy, s nimiž bude jakékoli vniknutí dovnitř velmi nebezpečné. „I oni mají výcvik KGB. Jeden z nich kdysi pomáhal dopadnout francouzského špiona. Chci se tě na něco zeptat,“ řekl ruský policista.

„Sem s tím.“

„Co víš o speciální protiteroristické skupině v Anglii?“

„Myslíš ‚Muže temnot´?“

Provaljov přikývl. „Ano. Víš o nich něco?“

Reilly tušil, že si bude muset dávat pozor na jazyk, i když věděl jen velmi málo. „Nevím o moc víc, než co jsem si přečetl. Jde o mnohonárodnostní skupinu NATO, zčásti policejní, zčásti armádní. Vloni měli hodně dobrý rok. Proč se ptáš?“

„Dotaz shora, protože tě znám. Doneslo se mi, že přijedou do Moskvy, aby pomohli našim lidem s výcvikem – skupinám Spetsnaz s podobnými úkoly,“ vysvětloval Oleg.

„Vážně? V FBI jsem nikdy nepracoval v silových oddílech, jen jednou v jednom týmu SWAT. Gus Werner bude asi vědět víc. Gus vede novou protiteroristickou divizi na velitelství. Předtím měl na starost vyprošťování rukojmích a velel divizi v terénu, což odpovídá vedení kanceláře ve velkém městě. Jednou jsem se s ním setkal. Gus má velmi dobrou reputaci, Olegu. Agenti v terénu si ho hodně váží. Ale jak jsem řekl, je to silová část FBI. Já jsem se vždycky staral spíš o šachy.“

„Myslíš vyšetřování?“

Reilly přikývl. „Přesně tak. To by vlastně mělo tvořit hlavní náplň práce FBI, jenže během let se celé pojetí trošku změnilo.“ Američan se odmlčel. „Takže toho Koněva/Suvorova hlídáte poměrně důkladně, co?“ zeptal se Reilly, aby změnil téma.

„Mí muži mají rozkazy být nenápadní, ale ano, jak říkáte vy v Americe, moc oddychu mu nedopřejeme.“

„Víš, jestli vážně spolupracuje s čínskými špiony… myslíš, že by mohli chtít zabít Golovka?“

„To nevím, ale musíme to brát jako reálnou možnost.“

Reilly přikývl a věděl, že z toho bude velmi zajímavé hlášení pro Washington, možná to dokonce prodiskutuje i se šéfem stanice CIA.

„Chci záznamy všech, se kterými kdy pracoval,“ rozkázal Sergej Nikolajevič. „A od vás chci, abyste mi donesl to, co máme o něm.“

„Ano, soudruhu předsedo,“ přikývl major Šeljepin.

Ranní informační schůzka, již měl na starost plukovník policie, nepotěšila ani předsedu SVR, ani jeho hlavního tělesného strážce. Tentokrát obešli legendami opředenou pomalou ruskou byrokracii a informace se rychle dostala k těm, kdo o ni měli zájem. Tedy včetně muže, jehož život možná nebyl ohrožen pouhou náhodou.

„A zřídíme speciální skupinu, která bude spolupracovat s mladým Provaljovem.“

„Jistě, soudruhu předsedo.“

Sergeje Nikolajeviče překvapilo, jak rychle se může svět změnit. Velmi živě si vybavoval ráno, kdy k vraždě došlo – na něco takového se nedá zapomenout. Ale po prvních několika dnech šoku a následných obav se trochu uklidnil, uvěřil, že Avsejenko byl opravdovým terčem sporů uvnitř podsvětí a že jeho vlastní život nikdy nebyl přímo v ohrožení. S takovým přesvědčením se z celé záležitosti stalo něco jako jízda kolem obyčejné dopravní nehody. I když tam na krajnici možná přišel o život nějaký nešťastný motorista, odsunete to stranou, protože něco takového se vám ve vašem služebním autě nemůže stát, rozhodně ne s Anatolijem u volantu. Začínalo ho však napadat, že o život nepřišel jen náhodou. Něco takového by se stát nemělo – náhodu by člověk vůbec neměl potřebovat. Teď se tedy obával víc než onoho jasného rána, kdy se z okna díval na kouřící trosky na silnici. Znamenalo to totiž, že je stále v ohrožení, a taková představa se mu nelíbila asi jako nikomu. Ještě horší bylo, že po něm pase jeden z jeho bývalých kolegů, důstojník KGB s kontakty na Spetsnaz, a pokud je navíc ve spojení s Číňany…

… jenže proč by mu měli Číňané ukládat o život? A proč by chtěli Číňané uskutečnit takový zločin v cizí zemi? To už by nebylo ani neopatrné. Nedávalo to smysl, ale jako profesionální špionážní důstojník se Golovko už dávno rozloučil s názorem, že všechno na světě musí dávat smysl. Věděl jen, že potřebuje víc informací, a aspoň byl na místě, odkud je může snáze získat. I když neměl třeba takovou moc, jakou míval v minulosti, měl jí pořád dost pro soukromé účely, říkal si v duchu. Snad.

Snažil se nechodit na ministerstvo příliš často. Šlo o běžné – a velmi užitečné – bezpečnostní opatření. Jakmile člověk získá agenta, nechce se s ním moc ukazovat, aby nedošlo k jeho zkompromitování. To byla jedna z věcí, které je na Farmě učili. Když zkompromitujete jednoho ze svých agentů, možná se vám bude v noci špatně spát, protože CIA se často pohybuje v zemích, kde je prvním upozorněním kulka, nůž nebo něco podobně nepříjemného – tak krutého, jak si to jen lze v policejním státě představit, což, jak jim vysvětlili instruktoři, může být setsakramentsky hrozné. Platilo to dvojnásob v případě, kdy měl se svou agentkou intimní poměr. Kdyby ji však opustil, mohla by přerušit veškerou spolupráci, která se zatím podle Langley hodně vyplácela, a měla by tudíž trvat. Vymazat program, který na svůj počítač podle jeho instrukcí nainstalovala, by dalo hodně práce i špičkovému odborníkovi, ale totéž se dalo provést, kdyby se celý hard disk zničil a přes staré soubory by se nahrály nové, protože ten cenný malý soubor byl ukryt v systémových souborech a přepsaní by ho vymazalo stejně nenávratně jako zemětřesení v San Francisku.

Vlastně tu ani moc být nechtěl, jenže byl obchodník, ne jenom špion, a zavolal si ho klient. Dívka sedící dva stoly vedle Ming měla problém s počítačem a on zastupoval NEC pro kanceláře ministerstva.

Ukázalo se, že se jednalo o drobnost – některé ženy prostě nelze pustit k počítači. Je to jako pustit čtyřleté dítě do obchodu se zbraněmi, pomyslel si, ale v této liberální době se neodvažoval říct něco takového nahlas, ani tady ne. Když vešel, Ming naštěstí nikde nezahlédl. Odešel k onomu problematickému počítači a za tři minuty ho opravil, vysvětlil celé poškození sekretářce co nejjednoduššími slovy, aby tomu porozuměla a stala se z ní odbornice na velmi snadno opakovatelný problém. Usmál se, jako správný Japonec se uklonil a zamířil k východu, když se otevřely dveře, z nich vyšla Ming a za ní ministr Fang, který se díval na nějaké dokumenty.

„Dobrý den, Nomuri–san,“ řekla Ming překvapeně, zatímco Fang zavolal: „Chai!“ a mávl na jinou dívku, která odešla za ním do kanceláře. Jestli Fang Nomuriho zahlédl, nedal to najevo a zase se vrátil do své kanceláře.

„Dobrý den, soudružko Ming,“ řekl Nomuri anglicky. „Funguje váš počítač, jak má?“ zeptal se zdvořile.

„Ano, děkuji.“

„Dobře. Pokud se objeví nějaký problém, máte mou vizitku.“

„Ano, mám. Už jste se v Pekingu zabydlel?“ zeptala se ho zdvořile. „Ano, děkuji, už ano.“

„Měl byste vyzkoušet i čínskou kuchyni a nelpět neustále na stravě vaší země, ačkoli sama musím uznat, že jsem si v poslední době oblíbila japonské párečky,“ řekla Nomurimu přede všemi, a to s výrazem, který by potěšil i vyhlášeného uzenáře.

Chester Nomuri neměl pocit, že by se jeho srdce zastavilo na chvilku, spíš na deset vteřin. „Ach, ano,“ podařilo se mu ze sebe vypravit, když se opět mohl nadechnout. „Některé jsou velmi chutné.“

Ming pouze kývla a vrátila se ke své práci za stolem. Nomuri přikývl, zdvořile se uklonil a odešel z kanceláře na chodbu, kde ihned zatočil na toaletu, protože se mu najednou moc chtělo na malou. Pane na nebi. Jenže s něčím takovým se muselo počítat při práci s agenty. Občas se do své práce ponořili natolik, že připomínali člověka závislého na drogách, jehož nervová soustava je zasažena žádanou dávkou drogy, takže tahali draka za ocas s dosud nepoznaným nadšením, jen aby zažili větší vzrušení, a zapomínali, že vzdálenost od dračího ocasu k papuli není tak veliká, jak by se mohlo zdát. Záliba v nebezpečí svědčila o pomatenosti. Když si Nomuri zapínal zip, opakoval si, že ze svého výcviku naštěstí nic nezapomněl, že na její hravou poznámku dokázal odpovědět. Jenže ji bude muset upozornit, co znamená tanec v minovém poli. Člověk nikdy neví, kam přesně položit nohu, ale když se netrefí na správné místo, obyčejně to hodně bolí.

A v tu chvíli si uvědomil pravý důvod jejích slov, a ta myšlenka ho úplně zmrazila. Ming ho miluje. Reagovala hravě, protože… no, proč by to jinak říkala? Jen jako hru? Má snad pocit, že je to celé jenom hra? Kdepak, neměla povahu obyčejné děvky. Sex s ní byl dobrý, možná až příliš – pokud je něco takového možné, pomyslel si Nomuri, když vykročil k výtahu. Určitě k němu dnes večer přijde, když řekla něco takového. Cestou z práce by se měl stavit pro nějaké pití a koupit láhev té odporné japonské skotské, co stojí třicet dolarů litr. Pracující člověk si tu nemohl dovolit opít se, pokud nepil místní nápoje, ale na to neměl ani pomyšleni.

Jenže tím, že Ming riskovala svůj život před ministrem a spolupracovnicemi, jako by jejich vztah zároveň posvětila, a to Nomurimu nahánělo větší hrůzu než její nerozvážná poznámka o jeho přirození a její náklonnosti k němu. Ježíši, pomyslel si, začíná to byt příliš vážné. Jenže co dělat? Svedl ji, udělal z ní špiona a ona mu podlehla nejspíš jen proto, že je mladší než ten starý páprda, pro kterého pracuje, a chová se k ní lip. Takže získal velmi dobré hodnocení, to jeho mužské pýše velmi lichotilo, navíc byl cizincem v cizí zemi a i ten si musí občas vyhodit z kopýtka; skutečnost, že to dělal zrovna s ní, navíc sloužila jako lepší zástěrka, než kdyby si nabrnkl první děvku v baru – jenže navázat vážnou známost se skutečnou dívkou ve skutečném životě ho zatím ani nenapadlo – ale jak se od toho liší tahleta ptal se sám sebe. Inu, Ming ho nejen miluje, ale její počítač ještě posílá do éteru zápisky jejího ministra…

Znovu se tak stalo nedlouho po obvyklé pracovní době a díky jedenáctihodinovému rozdílu výsledek dorazil na stoly amerických úředníků chvíli po snídani. Mary Patricia Foleyová měla mnohem volnější ráno než kdysi. Její nejmladší dcera ještě nebyla na univerzitě, ale ráda si připravovala snídani sama, i do školy jezdila sama, takže Mary Pat získala každé ráno asi pětadvacet minut spánku navíc. Dvacet let práce v rozvědce i v domácnosti by ji sice mohlo přivést na pokraj šílenství, jenže ji tento způsob života bavil, zvlášť roky strávené v Moskvě, kde prováděla svou práci přímo v pupku té příšery, chovala se tehdy jako hodně nepříjemný vřed, vybavila si s úsměvem. Její manžel by mohl říct něco hodně podobného. Jako první manželský pár, který to v Langley dotáhl takhle vysoko, jezdili každý den do práce spolu – vlastním autem, nikoli služebním, ačkoli na něj měli právo; přesto je vpředu i vzadu doprovázela vozidla, v obou seděli muži s puškami, protože jakýkoli terorista i s mizernými znalostmi by je považoval za zcela nejhodnotnější terč na světě. Takhle si aspoň mohli cestou do práce povídat – auto jim kvůli štěnicím prohlíželi každý týden.

Zaparkovali na vyhrazeném a příliš velkém místě v podzemí staré budovy ústředí, pak zvláštním výtahem, který na ně jakoby zázrakem vždycky čekal, vyjeli nahoru až do svých kanceláří v sedmém patře.

Paní Foleyová měla stůl připravený jako vždy na poslední chvíli. Noční směna jí před malou chvílí přinesla důležité dokumenty. Ale dnes, stejně jako v uplynulém týdnu, se místo četby složek nadepsaných přísné TAJNÉ ŠIFROVANÉ DOKUMENTY nejprve posadila k počítači, zapnula ho a podívala se na došlou poštu. Dnešní ráno ji nezklamalo. Zkopírovala soubor na svůj hard disk, dokument vytiskla, a když byl

vytištěn, e–mail z počítače vymazala, čímž zmizel z celého elektronického světa. Pak si dokument znovu přečetla a zvedla telefon, aby zavolala manželovi.

„Copak, lásko?“

„Přišla čerstvá polívka s kapáním,“ řekla řediteli Ústřední zpravodajské služby. Tento čínsky pokrm neměl zvlášť rád, ale ji bavilo svého manžela popichovat.

„No dobře, tak s tím přijď.“ Ředitel věděl, že když se mu pokouší zvednout žaludek takhle brzy ráno, musí to být opravdu síla.

„Další SORGE?“ zeptal se Ryan o hodinu a čtvrt později.

„Ano, pane,“ odpověděl Ben Goodley a podal mu papír. Nebylo to dlouhé čtení, ale o to zajímavější.

Ryan si ho rychle pročetl. „Co z toho plyne?“

„Paní Foleyová to s vámi chce probrat dnes odpoledne. Je to naplánováno na dvě patnáct.“

„Dobře. Kdo ještě přijde?“

„Viceprezident, protože je zrovna tady.“ Goodley věděl, že Ryan je rád, když je Robby Jackson přítomen u projednávání strategicky důležitého materiálu. „Dnes odpoledne má také poměrně volno.“

„Dobře. Zařiď to,“ přikázal mu prezident.

Dan Murray právě vcházel do své prostorné kanceláře (mimochodem prostornější, než jakou má prezident) v doprovodu své ochranky, protože jako hlavní kontrašpionážní a protiteroristický úředník v zemi měl k dispozici spousty informací, o něž mohl mít zájem někdo jiný. Dnes ráno se dozvěděl další takové.

„Dobré ráno, řediteli,“ pozdravila ho jedna z pracovnic štábu – byla to agentka a u pasu nosila zbraň, nešlo tedy o obyčejnou sekretářku.

„Ahoj, Toni,“ odpověděl Murray. Tato agentka byla velmi pohledná, ale ředitel FBI si uvědomil, že jeho žena Liz měla pravdu: stává se z něj chlípný stařík. Noční směna mu na stůl nakupila stohy dokumentů, a to podle předem stanoveného pořádku. Zcela vpravo ležely materiály vztahující se ke špionáži, vlevo údaje o kontrašpionážních operacích, na velké kupě uprostřed čekaly zprávy o probíhajících vyšetřováních vyžadujících jeho osobní zapojení nebo vyjádření. Tato tradice se datovala až k „panu Hooverovi“, jak se mu v FBI říkalo a který se zjevně zabýval každým případem vyššího rozsahu, než jaký měla obyčejná krádež ojetého auta z parkoviště vlády.

Murray však dlouho pracoval v „temné“ části FBI, takže se nejdříve zabýval hromadou vpravo. Moc toho nebylo. FBI prováděla několik čistě špionážních operací, což poněkud vadilo CIA – tyto dva vládní úřady spolu nikdy zrovna nekamarádily, ačkoli Murray měl Foleyovy docela rád. Ale co, pomyslel si, trochu soupeření nikomu neublíží, dokud se CIA nezačne plést do vyšetřování zločinů, čímž by mohlo dojít k zásadnímu obratu. Zpráva navrchu byla od Mikea Reillyho z Moskvy…

„Hergot…“ vydechl Murray. Pak se usmál. Reillyho vybral pro moskevský případ sám i přes protesty některých vyšších zaměstnanců, kteří všichni žádali, aby tam poslal Paula Landaua ze zpravodajského oddělení. Ale Murray rozhodl, že Moskva potřebuje pomoci s policejní prací, a ne s nějakým honem na špiony, v tom se vyznají dost dobře sami, takže poslal Reillyho, agenta, který podobně jako jeho otec Pat Reilly dal newyorské mafii pořádně na pamětnou. Landau byl teď v Berlíně, spolupracoval s Bundeskriminalamtem, BKA, pomáhal jim s obvyklými postupy při vyšetřování a vedl si velmi dobře. Jenže Reilly měl předpoklady stát se hvězdou. Jeho otec odešel do důchodu jako asistent hlavního agenta. Mike to určitě dotáhne ještě dál.

A jeho kamarádství s tím ruským detektivem Provaljovem jeho kariéře nijak neublíží. Takže objevili spojení mezi bývalým důstojníkem KGB a Číňanem z MSB? A jedná se o vyšetřování toho výbuchu v Moskvě…? Ježíši, co kdyby v tom měli prsty Číňani? Pokud ano, co to znamená? Tohle tedy musejí vidět Foleyovi. Ředitel Murray zvedl telefon. O deset minut později zasunul dokument z Moskvy do bezpečného faxu a odeslal ho do Langley – aby se pojistili, že CIA si nepřivlastní zásluhy za něco, co udělala FBI, jednu kopii donesl jeden člověk do Bílého domu, kde ji dostal doktor Benjamin Goodley a ten ji jistě před obědem ukáže prezidentovi.

Došlo to tak daleko, že Nomuri dokázal poznat, že na jeho dveře zaklepala Ming. Položil sklenici na stůl, vyskočil ke dveřím a otevřel je necelých pět vteřin po prvním sexy *ťuk ťuk*.

„Ming,“ řekl Chet.

„Nomuri–san," pozdravila ho. Vtáhl ji dovnitř, zavřel dveře a zamkl. Pak ji vzal do náručí, zvedl ji nad zem ve vášnivém objetí, které bylo předstírané jen z necelých tří procent.

„Tak ty máš ráda japonské párečky?" zeptal se s úsměvem a políbil ji.

„Ani ses neusmál, když jsem to řekla. Nebylo to snad legrační?" zeptala se a Chet jí zatím rozepnul pár knoflíků.

Ming – zarazil se a zkusil oslovení, které se dnes naučil. *Bau–bei*, řekl. V překladu to znamenalo *má milovaná*.

Ming se usmála a řekla: *Šing–gan*, což doslova sice znamená „srdce a játra", ale v tomto kontextu to lze přeložit spíše jako „srdce a duše".

„Má milovaná," řekl Nomuri po polibku, „ty vyprávíš o našem vztahu v kanceláři?"

„Ne, ministru Fangovi by se to nemuselo líbit, ačkoli ostatní dívky v kanceláři by nejspíš nic nenamítaly, kdyby se to dozvěděly," vysvětlila mu a koketně se usmála. „Ale těžko říct."

„Proč tedy riskovat odhalení kvůli takovému vtipu, pokud nechceš, abych tě zradil já?"

„Vůbec nemáš smysl pro humor," poznamenala Ming. Ale pak mu vsunula prsty pod košili a hladila ho po hrudi. „Ale to nevadí. Máš všechno ostatní co potřebuji."

Pak se začali věnovat práci.

„*Bau–bei*?"

„Ano?"

„Tvůj počítač pracuje stále bez problémů?"

„Ano, jistě," ujistila ho unaveně.

Nomuri ji něžně hladil levou dlaní. „Používají i jiné dívky v kanceláři počítače k prohlížení internetu?"

„Jen Chai. Fang ji využívá stejně jako mě. Vlastně ji má radši. Myslí si, že má lepší pusu."

„Cože?" zeptal se Nomuri, otázku zlehčil úsměvem.

„Říkala jsem ti, že ministr Fang je starý muž. Občas potřebuje zvláštní povzbuzení a Chai to zrovna dvakrát nevadí. Fang jí prý připomíná jejího dědečka," vysvětlovala Ming.

Fuj! blesklo Američanovi hlavou. „Takže všechny dívky si v kanceláři povídají o ministrovi?"

Ming se zasmála. To téma jí připadalo velmi legrační. „Jistě. Všechny."

Hergot, pomyslel si Nomuri. Vždycky myslel, že ženy jsou… diskrétnější a že jen muži dokážou všechno vykecat, když si v šatně svlékají propocené ponožky.

„Když se měl se mnou vyspat poprvé," pokračovala, „nevěděla jsem, co mám dělat, takže jsem se radila s Chai. Je v kanceláři nejdéle, rozumíš. Řekla mi, abych si to užila a pokusila se ho potěšit, že za to možná dostanu novou židli jako ona. Chai na něj musí být velmi hodná. Vloni v listopadu dostala nové kolo. Mě má myslím rád jen proto, že jsem trochu jiná. Chai má větší prsa než já, já jsem zase asi hezčí, ale ona má milou povahu a má toho stařík ráda. Rozhodně víc než já." Odmlčela se. „Já po novém kole tolik netoužím."

„Co to znamená?" zeptal se Robby Jackson.

„To nevíme jistě," připustil ředitel CIA. „Tenhle Fang se dlouze bavil s naším dávným přítelem Žang Han Sanem. Mluvili o schůzce s naším vyjednávacím týmem, která začne zítra. Do háje" – Ed Foley se podíval na hodinky – „vždyť to je už za čtrnáct hodin. A zdá se, že budou požadovat ústupky z naší strany, namísto aby sami ustoupili. Naše uznání Tchaj–wanu je naštvalo dokonce víc, než jsme čekali."

„Potvory jedny," poznamenal Ryan.

„Jacku, souhlasím s tvým pocitem, ale přece jen bychom měli svá vyjádření o jejich postoji poněkud mírnit, nemyslíš?" nadhodil Foley. „Začínáš mi připomínat Scotta," řekl prezident.

„Byl bys radši, kdyby v Langley seděl člověk, co ti bude jen kývat? Tak mě vyhoď," páčil Foley.

„Rozumím, Ede," vzdal Jack. „Pokračuj."

„Jacku, musíme varovat Rutledge, že ČLR se nebude líbit, co jim řekne. Možná nebudou mít náladu na žádné obchodní ústupky."

„Ale Spojené státy taky ne," řekl Ryan řediteli Ústřední zpravodajské služby. „A vracíme se k tomu, že oni potřebují naše peníze víc než my jejich zboží."

„Jaká je šance, že je to léčka, myslím ten jejich rozhovor?" zeptal se viceprezident Jackson.

„Myslíte, že používají tenhle zdroj, aby nám dodali nepravdivé informace?" zeptala se Mary Patricia Foleyová. „Tohle riziko je podle mě takřka nulové. Vlastně ani ne takřka."

„MP, jak si můžeš být tak jistá?" zeptal se Ryan.

„To ti tady neřeknu, ale jistá si jsem," řekla Mary Pat, což jejího manžela zrovna nepotěšilo, všiml si

Ryan. V oblasti špionáže nebývalo zvykem, aby se někdo cítil takhle sebejistý, ale Ed vždy patřil mezi opatrnější členy a Mary Pat byla spíš razantnější. Byla loajální vůči svým lidem jako matka vůči svým dětem a to musel Ryan obdivovat, ačkoli uznával, že její závěry se ne vždy zakládaly na realitě.

„Ede?“ zeptal se Ryan pro jistotu.

„V tomhle bodě stojím za Mary. Ten pramen se jeví jako naprosto dokonalý.“

„Takže tenhle dokument obsahuje názor jejich vlády?“ zeptal se viceprezident.

Foley viceprezidenta překvapil, protože zavrtěl hlavou. „Ne, je to názor toho Žang Han Sana. Je sice mocným a vlivným ministrem, ale nemluví za celou vládu. Všimněte si, že se v tom textu nepíše, jaké je jejich oficiální stanovisko. Žang možná zastupuje nějaký velmi silný názorový proud v politbyru. Jsou tam ale i umírnění, jejichž názory se z tohohle dokumentu nedozvíme.“

„No skvěle,“ řekl Robby. „Proč nás teda kvůli tomu obíráte o čas?“

„Žang má těsné vztahy s ministrem obrany – ve skutečnosti má největší slovo v celém jejich systému národní bezpečnosti. Pokud chce rozšířit svůj vliv i na obchod, vzniká nám tu další problém a naši vyjednávači by se o něm měli dozvědět co nejdřív,“ informoval je ředitel CIA.

„Tak co?“ zeptala se Ming unaveně. Rozčilovalo ji, že se musí obléct a odejít, navíc to znamenalo, že se moc nevyspí. „Měla bys přijít do práce brzy a tohle nahrát na počítač Chai. Je to jen nový systémový soubor, šest–osm–jedna, podobá se tomu, co jsem ti nahrál na tvůj počítač.“ Nejnovější používaný systém měl označení 6.3.2, takže nejméně jeden rok nebude přepis nutný.

„Proč to mám udělat?“

„Záleží na tom, *Bau–bei*?“ zeptal se.

Skutečně zaváhala, zamyslela se, a ta vteřina nejistoty amerického špiona vylekala.

„Ne, asi ne.“

„Musím ti koupit něco nového,“ zašeptal Nomuri a objal ji.

„A co?“ zeptala se. Všechny jeho předchozí dárky sklidily velký úspěch.

„Nějaké překvapení, veliké překvapení,“ slíbil jí.

V jejích tmavých očích se nedočkavě zablýsklo. Nomuri jí pomohl do jejího příšerného saka. Znovu ji oblékat nebyla taková zábava jako ji svlékat, ale to se dalo čekat. O chvíli později ji u dveří naposledy políbil, díval se, jak odchází, a pak zasedl k počítači a napsal adresu patsbakery@brownienet.com, že chystá nový recept, který snad bude všem chutit.

Stůl a recepty

„Je mi potěšením, ministře," řekl Cliff Rutledge jako stoprocentní diplomat a potřásli si rukama. Rutledge měl radost, že ČLR tento západní zvyk přejala – přesný protokol uklánění se nikdy nenaučil.

Uvítacího ceremoniálu se účastnil i Carl Hitch, velvyslanec USA v Číně. Byl to dlouholetý pracovník zahraničních služeb, který vždy raději pracoval za hranicemi než na ústředí. Každodenní navazování diplomatických styků nebylo zrovna největší vzrušení, ale podobné místo vyžadovalo zastávat neměnný postoj. To Hitch uměl a zbytek diplomatické komunity si ho oblíbil, což také nebylo na škodu.

Pro Marka Ganta tady bylo všechno nové. Sál ho ohromil svou rozlehlostí, připomínal – zasedací místnost velké společnosti – členy správní rady měl udržovat ve spokojenosti, podobně jako kdysi podobné prostory působily na šlechtice středověké Itálie. Byl zde vysoký strop a stěny potažené látkou – čínským hedvábím, samozřejmě červeným, takže člověk si připadal, jako by vlezl do srdce velryby, kde visí lustry, všude je broušené sklo a leštěná mosaz. Všichni drželi malou skleničku mao–tai, což opravdu připomínalo ochucené palivo do zapalovače, přesně jak ho varovali.

„Jste v Pekingu poprvé?" zeptal se ho jeden nižší důstojník.

Gant se otočil na malého muže. „Ano, jsem."

„Na první dojmy je tedy ještě asi příliš brzy, viďte?"

„Ano, tahle místnost je ohromná… hedvábí se ale u vás vyrábí dlouho a s velkým úspěchem," pokračoval a přemýšlel, jestli hovoří diplomaticky, nebo jen trapně.

„Ano, to je pravda," souhlasil úředník, vycenil zuby a přikývl, z čehož nebyl Američan nijak moudrý, všiml si jen, že muž asi neutrácí moc peněz za zubní pasty.

„Hodně jsem slyšel o císařské umělecké sbírce."

„Uvidíte ji," slíbil mu úředník. „Její prohlídka tvoří součást oficiálního programu."

„Výborně. Kromě svých povinností bych si rád vaši zemi prohlédl i jako turista."

„Doufám, že se vám u nás bude líbit," řekl malý muž. Gant přemýšlel, jestli se tenhle usmívající a uklánějící trpaslík na důkaz svých slov nevrhne na kolena a nebude mu ho chtít vyhonit. Diplomacie pro něj představovala tak neznámé území. Nemá před sebou bankéře, tí jsou většinou velmi zdvořilí žraloci, dají vám najíst a napít, pak vás usadí a pokusí se n ukousnout penis. Nikdy se ovšem netají s tím, že jsou žraloci. Tady si nebyl jistý. Takový stupeň zdvořilosti a péče Gant dosud nepoznal, ale díky informacím, které dostal předtím, spíš přemýšlel, jestli zdejší pohostinnost není jen předstupněm neobyčejně zákeřného jednání, až dojde na obchodní záležitosti. Pokud tomu tak bude, mají se na co těšit.

„Vy tedy nejste z ministerstva zahraničí?" zeptal se Číňan.

„Ne, já jsem z ministerstva financí. Pracuji přímo pro ministra Winstona."

„Takže jste odborník na obchod?"

Ten prcek se na mě informoval… To se dalo čekat. Na podobné úrovni nelze dělat věci nahodile. Všichni jsou asi podrobně informováni. O každém z Američanů už přečetli celou knihu. Zaměstnanci ministerstva zahraničí na americké straně absolvovali totéž. Gant ovšem ne, protože nebyl špion, takže se dozvěděl jen to, co potřeboval. Proto měl proti Číňanovi, který se o něj měl starat, výhodu. Nezastupoval ministerstvo zahraničí, takže ho snad nebudou považovat za důležitého – ale byl osobním zástupcem velmi vysokého amerického úředníka, patřil do užšího okruhu jeho spolupracovníků, a ve skutečnosti tedy byl velmi důležitý. Možná byl dokonce hlavním poradcem Rutledgeovým – a z toho by se dalo vyvodit, že celé jednání povede vlastně Gant, nikoli jmenovaný hlavní vyjednávač, protože tak se v Číně obvykle postupuje. Ganta napadlo, že třeba by si mohl s jejich názory trochu pohrát… jenže jak na to?

„Ano, celý život jsem kapitalista," řekl Gant, rozhodl se zachovat klid a mluvit s Číňanem, jako by před ním stál člověk, a ne nějaký zatracený komunistický diplomat. „Ministr Winston a prezident Ryan stejně tak, to víte, že?"

„Ale zabýval se především rozvědkou, ne?"

Je čas trochu ho popíchnout: „Částečně asi ano, ale jeho srdce patří obchodu. Až odejde z Bílého domu, nejspíš s Georgem založí nějaký podnik a pak teprve převezmou vládu nad světem." V tom měl téměř pravdu, pomyslel si Gant a vzpomněl si, že nejlepší lži takové bývají.

„Vy jste s ministrem Winstonem pár let pracoval.“ Spíše věta oznamovací než tázací, – povšiml si Gant. Jak odpovědět? Co o něm doopravdy vědí… nebo je pro zdejší komunisty záhadou? Pokud ano, mohl by toho využít ve svůj prospěch…?

Mírně se usmál. „No, ano, spolu s Georgem jsme vydělali nějaké peníze. Když ho Jack vzal do vlády, George se rozhodl, že chce, abych se k němu připojil a pomohl mu s vládní politikou. Hlavně s daněmi. Ty byly v hrozném nepořádku a George mi nechal volnou ruku. Víte co? Mohli bychom v tom dokonce uspět. Zdá se, že Kongres udělá, co jsme mu řekli, a není špatné přimět pár hlupáků, aby dělali, co po nich chceme,“ poznamenal Gant a zadíval se na slonovinovou sošku na dřevěném kabinetu. Nějaký umělec s ostrým nožem si s ní dal pořádnou práci… *Tak co, Číňanku, získal jsem na důležitosti*? Jedno se Číňanovi muselo nechat. Byl by z něj vynikající hráč pokeru. Z jeho očí nešlo vyčíst žádnou reakci. Vůbec nic. Gant se znovu podíval na menšího muže. „Promiňte. Moc mluvím.“

Úředník se usmál. „V takových případech o nic jiného ani nejde. Proč myslíte, že všichni dostali skleničky?“ Jeho hlas zněl pobaveně, že by chtěl Gantovi ukázat, kdo zde ve skutečnosti všechno řídí…?

„Asi ano,“ podotkl Gant rezervovaně a vzdálil se, úředníka nechal za sebou. Rutledge se zatím snažil zjistit, zda protivník ví, s jakými instrukcemi přijel. Do tisku proniklo několik zpráv, ale Adler si dal tolik záležet, že i velmi pečlivý pozorovatel – a čínský velvyslanec ve Washingtonu takovým rozhodně byl – by jen stěží zjistil, kdo co vyzrazuje a co tím sleduje. Ryanova vláda využívala média velmi šikovně, možná proto, pomyslel si Rutledge, že vládní úředníci se z velké většiny nechávali vést Arniem van Dammem a ten je velmi zdatným politickým manipulátorem. V novém kabinetu nebyl nikdo z ambiciózních politiků, kteří by potřebovali média hlavně proto, aby si přihřáli vlastní polívčičku. Ryan si vybral lidi, kteří nic takového nedělali, což nebylo vůbec zanedbatelné – hlavně proto, že většinou se jevili jako šikovní praktici, kteří měli stejně jako Ryan hlavní zájem na tom, aby z Washingtonu odešli bez újmy na vlastní cti a po krátké službě vlasti se znovu vrátili ke svým životům. Rutledge stále nedokázal pochopit, jak je možné, aby vláda jeho země měla takové složení. Veškerou vinu za to dával tomu šílenému pilotovi z Japonska, který jediným pomateným gestem zabil tolik washingtonských úředníků.

V tu chvíli se objevil Sü Kun Piao, vstoupil do přijímací místnosti s celým svým doprovodem. Sü byl generálním tajemníkem Komunistické strany Číny, předsedou čínského politbyra, ačkoli se mu v médiích říkalo „premiér“, což byl termín poměrně nevhodný, ale přijala ho za svůj i diplomatická obec. Bylo mu jedenasedmdesát let, patřil ke druhé generaci čínských vůdců. Všichni, kdo přežili dlouhý pochod, už dávno zemřeli – někteří vysocí představitelé sice tvrdili, že se ho zúčastnili, ale po pouhé kontrole dat vyšlo najevo, že pokud tam opravdu byli, tak v té době sáli mateřské mléko, a takoví muži se neberou vážně. Současní čínští představitelé byli převážně synové nebo synovci původních vládců, vyrostli v pohodlí a s mnoha privilegii, ale měli neustále na paměti, že jejich postavení je velmi nejisté. Najedno straně stály ostatní děti, které se třásly na pozice svých rodičů, ale navíc musely být ještě papežštější než místní komunistický papež. Během kulturní revoluce nosily své rudé knížky zvednuté jako dospělí; dříve držely jazyk za zuby a měly uši nastražené, to totiž probíhala kampaň „sto květů“, během níž padlo do pasti mnoho intelektuálů, kteří už si mysleli, že první desetiletí Maovy vlády přežili. Mao je zlákal, aby vyjádřili svůj názor, což udělali, a stali se tak jen spojovacím článkem mezi oběťmi předchozích procesů a následné kulturní revoluce.

Současní členové politbyra zůstali naživu ze dvou důvodů. Jednak je chránili jejich otcové a pozice, které se k tak vznešenému původu pojily. Zároveň se jim dostalo varování, co mohou říkat a co ne, takže se neustále ostražitě rozhlíželi, nahlas opakovali, že myšlenky předsedy Maoa jsou přesně tím, co Čína potřebuje, a že ty ostatní, jakkoli znějí v nějakém výhradně intelektuálním slova smyslu lákavě, jsou nebezpečné, jestliže svádějí dělníky a rolníky z Maovy cesty pravdy. Když tedy sekyra vedená Malou rudou knížkou dopadla, byli právě oni těmi prvními, kteří tuto knihu ukazovali a roznášeli ostatním, a tak se z velké části vyhnuli záhubě – někteří z nich samozřejmě obětováni byli, ale nikdo z těch opravdu moudrých, kteří teď sdíleli křesla v politbyru, mezi nimi nebyl. Všichni prošli drastickým darwinovským procesem, a to jen proto, že byli o trochu mazanější než lidé kolem nich. Když teď rozumem a opatrností dosáhli na samotný vrchol moci, nadešel čas, aby si své postavení náležitě užili.

Nová generace vůdců přijímala komunismus podobně, jako jiní lidé věří v boha, protože se neučili nic jiného ani necvičili svůj mozek k tomu, aby hledali jinou víru, nehledali dokonce ani odpovědi na otázky, které marxismus nedokázal zodpovědět. Vyrostli v ohraničené myšlenkové kleci, nikdy z ní ani nevykoukli, protože se obávali, co by je mohlo mimo ni potkat. Během uplynulých dvaceti let museli svolit k tomu, aby na území jejich země začal rozkvétat kapitalismus, protože země potřebovala peníze, aby nezakrněla v podobě nedokonalého experimentu jako Korejská lidově demokratická republika. Čína zažila kolem roku 1960 hladomor, poučila se z něj a čínští politici ho rovněž použili jako startovní pozici pro kulturní revoluci; vlastně tak vydělali na katastrofě, již sami způsobili.

Chtěli, aby jejich národ byl velký. Ve skutečnosti už ho za takový považovali, ale uznávali, že jiné národy

mají na věc poněkud odlišný názor, takže se museli ohlížet po jiném způsobu, jak napravit mylné přesvědčení ve zbytku světa tak nepochopitelně zakořeněné. K tomu ovšem potřebovali peníze, peníze znamenají průmysl a průmysl rovná se kapitalisté. To pochopili dříve než ti hloupí Sověti na sever a západ od nich. Sovětsky svaz tedy padl, ale Čínská lidová republika přežila.

Aspoň tomu věřili. Když se jim chtělo, dívali se z oken na svět, o kterém tvrdili, že mu rozumějí, a oproti němuž si připadali povýšení; byť je k tomu závěru nevedl žádný lepší důvod než jen vlastní kůže a jazyk – ideologie se v jejich sebestředném vnímání umístila až na druhém místě; sebeláska pramení uvnitř. Očekávali, že se jim lidé budou klanět, a jejich názor moc nezměnila ani uplynulá léta diplomatických vztahů s okolním světem.

V tomto bodě se totiž dostali do vleku vlastních iluzí. Henry Kissinger přiletěl do Číny v roce 1971 na příkaz prezidenta Richarda Nixona, a to ani ne tak z Nixonovy vnitřní touhy navázat normální vztahy s nejlidnatější zemí světa jako spíš použít ČLR jako nástroj, s nímž by se mohlo podařit donutit Sovětský svaz k poslušnosti. Nixon však ve skutečnosti zahájil proces tak zdlouhavý, že se zdálo, že je nad možnosti Západu – západní diplomati měli pocit, že to spíš pochopí Číňané. V souvislosti s takovými názory se nutně projeví etnické předsudky jakéhokoli rázu. Typický šéf totalitní vlády je natolik zahleděn sám do sebe, že nedokáže přemýšlet o ničem jiném než o vlastním životě; ovšem všichni lidé na světě žijí přibližně stejně dlouho. Z tohoto prostého důvodu všichni přemýšlejí v rámci programů, jež lze uskutečnit za jejich života, možná i o něco málo po něm. Všichni strhali sochy jiných, a mají tedy jen velmi málo iluzí o osudu svých vlastních pomníků. Až v okamžiku, kdy na ně sáhne smrt, si uvědomí, co udělali; i Mao se Kissingerovi smutně svěřil, že se mu podařilo změnit životy rolníků jen v oblasti vzdálené několik kilometrů od Pekingu.

Muži v této vyzdobené místnosti však nebyli smrti tak blízko, aby uvažovali v takových intencích. Byli vládci své země. Tvořili pravidla, kterými se řídili ostatní. Jejich slovo znamenalo zákon. Jejich vrtochy byly velmi ochotně plněny. Lidé k nim vzhlíželi stejně, jako kdysi vzhlíželi k císařům a knížatům. Měli vše, co si jen člověk může přát. Ale především měli moc. V této rozlehlé a starobylé zemi vládla jejich přání. Komunistická ideologie býk jen kouzlem, které určovalo, jakou podobu jejich přání nakonec získají, tak zněla pravidla hry, kterou se před mnoha a mnoha lety všichni rozhodli hrát. V první řadě šlo o moc. Jediným škrtnutím pera mohli život vzít i darovat – svá rozhodnutí však diktovali osobním sekretářkám, které plnily roli podřízených, kteří musejí stisknout spoušť.

Sü byl už od pohledu průměrný člověk – výškou, váhou, očima, obličejem… i intelektem, tvrdili někteří. Rutledge si to všechno přečetl v informačních materiálech. Skutečná moc leží jinde. Sü je jen figurkou vybranou do čela částečně pro svůj vzhled, rozhodně pro talent číst projevy a čelit občasným názorům ostatních členů politbyra, a tím předstírat zásadovost. Čekalo se od něj totéž co od hollywoodských herců, hlavně aby hrál moudrého, ne aby jím byl.

„Soudruhu premiére," pozdravil ho Rutledge a podal mu ruku, již Číňan stiskl.

„Pane Rutledgi," odpověděl Sü solidní angličtinou. Na složitější věty měl k ruce tlumočníka. „Vítejte v Pekingu."

„Je mi ctí a potěšením znovu navštívit vaši starodávnou zemi," řekl americký diplomat, což čínského představitele jako projev řádné úcty a podřízenosti potěšilo.

„Přátele uvítám vždy s radostí," pokračoval Sü přesně podle instrukcí. Rutledge už byl služebně v Číně i dříve, ale nikdy jako vedoucí delegace. Čínské ministerstvo zahraničních věcí ho znalo jako diplomata, který si svou kariéru vybudoval krůček po krůčku, tím se nijak nelišil od svých čínských protějšků – strohý praktik, ale velmi vysoce postavený. Šéf politbyra zvedl sklenku. „Připíjím na úspěšný a srdečný průběh jednání."

Rutledge se usmál a rovněž pozvedl sklenku. „I já, pane."

Kamery přípitek zachytily. Po místnosti kroužili zástupci médií. Kameramani snímali místnost jako jakýkoli turista mnohem lacinější kamerou. Zabírali místnost z dostatečné vzdálenosti, aby diváci viděli zdejší barvy, pořídili několik detailních záběrů nábytku, na který si nikdo nesmí sednout, a další detaily hlavních účastníků, kteří upíjeli ze svých sklenek a naoko přívětivě se na sebe usmívali – diváci tak měli poznat, jaké to je, zúčastnit se velké formální a nepříliš zábavné party. Hlavní zpravodajství zajistí lidé jako Barry Wise a ostatní zpravodajové, kteří diváky seznámí s tím, na co záběry kamer nestačí.

Pak se na obrazovce znovu objeví studio CNN ve Washingtonu, kde budou další lidé diskutovat o všem, co se k nim doneslo či nedoneslo, a pak se povede diskuse o tom, co oni svým ostrovtipem považují za správný kurz pro Spojené státy. Prezident Ryan bude tohle všechno sledovat u snídaně, zároveň prolistuje noviny a vládní výstřižkový časopis „Ranní ptáče". Při snídani přednese Jack Ryan vlastní příkré komentáře, jež zaslechne jeho žena a ta o nich bude možná diskutovat u oběda se svými kolegy z nemocnice. Ti s jejími slovy seznámí své manželky, ale nikdo další se to nedozví. Prezidentovy názory proto zůstávaly velmi často

utajeny.

Společnost se rozešla v předem stanovenou dobu, Američané odjeli na ambasádu služebními auty.

„Co byste nám řekl mimo záběr?“ zeptal se Barry Rutledgeho na širokém zadním sedadle Lincolnu.

„Moc ne, vážně,“ odpověděl asistent ministra zahraničí. „Poslechneme si, co nám chtějí sdělit, oni vyslechnou, co my chceme říct jim, a pak se uvidí.“

„Chtějí doložku nejvyšších výhod. Dostanou ji?“

„O tom nerozhoduji já, Barry, a vy to víte.“ Rutledge byl na jakýkoli delší rozhovor příliš unaven. Nemyslel si, že by dokázal za těchto podmínek smysluplně hovořit, a měl pocit, že Wise to tuší. Reportér na něj naléhal právě proto. „O čem tedy budete hovořit vy?“

„Samozřejmě bychom chtěli, aby Čína více otevřela své trhy, chceme se zaměřit na některá další témata, jako je porušování autorských zákonů a patentů, na které si stěžují americké firmy.“

„Jde o počítače firmy Dell?“

Rutledge přikývl. „Ano, i o ně.“ Zívl. „Omluvte mě. Ten dlouhý let… vždyť to znáte sám.“

„Letěl jsem stejným letadlem,“ poznamenal Barry Wise.

„Tak jste asi v lepší kondici než já,“ připustil Rutledge. „Mohli bychom náš rozhovor o den dva odložit?“

„Když myslíte,“ přikývl reportér CNN. Toho nafoukance moc rád neměl, ale představoval pro něj zdroj informací a Wise měl získávání informací v popisu práce. Nejeli dlouho. Oficiální delegace vystoupila u velvyslanectví a vozy pak rozvezly novináře zpět do hotelů.

Na velvyslanectví se ubytovali všichni členové delegace, hlavně proto, aby nic z toho, co se tu řekne, nezachytily štěnice umístěné do všech hotelových pokojů ve městě. Zdejší bývání se sice nepodobalo nějakému paláci, ačkoli Rutledge dostal velmi příjemný pokoj. Protokol se v tomto bodě nepříjemně podepsal na Marku Gantovi, ale i on měl ve svém pokoji pohodlnou postel, jen koupelna a sprcha byly společné. Osprchoval se teplou vodou a vzal si prášek na spaní, který mu dal lékař, jenž delegaci doprovázel. Díky němu měl prospat celých osm hodin, takže ráno bude jeho tělo už téměř nařízeno na místní čas. Pak ho čeká velká pracovní snídaně připomínající setkání kosmonautů před odletem do vesmíru, jež je pro americké delegace stejně typická jako vztyčené vlajky před úřady.

Nomuri zachytil příjezd delegace v čínské televizi, na kterou se díval hlavně proto, aby se zdokonalil v jazyce. Zlepšoval se, ale pekingská čínština ho svou podobou občas dohánělа k šílenství. Kdysi si myslel, že japonština je těžká, ale oproti Guoyu to byla procházka růžovou zahradou. Prohlížel si dva obličeje a přemýšlel, kdo je kdo. Čínský komentátor mu pomohl, ačkoli jméno *Rutledge* trochu zkomolil. Ale co, Američané prní zase čínská jména, kromě těch krátkých, jako je například Ming a Wang, a když Nomuri poslouchal, jak se nějaký americký obchodník snaží domluvit s místními, málem se potrhal smíchy. Komentátor pak vysvětloval čínské stanovisko při obchodních jednáních, mluvil o tom, že Amerika dluží ČLR spoustu ústupků – není snad Čína dost štědrá, když umožňuje Americe utrácet její bezcenné dolary za hodnotné výrobky z Čínské lidové republiky? V tom se čínský názor značně shodoval s někdejším názorem japonským, jenže nová japonská vláda svůj trh otevřela. Ačkoli se dosud nepodařilo dosáhnout vyrovnané obchodní bilance s Japonskem, spravedlivějším soutěžením vzali Japonci americkým námitkám vítr z plachet, přestože japonská auta nebyla na americkém trhu tolik vítána jako kdysi. Nomuri však nepochyboval, že se to změní. Jestli měla Amerika nějakou slabost, pak spočívala určitě v tom, jak rychle odpouštěla a zapomínala. V tomto ohledu nepřestával obdivovat,–, Židy, kteří na Němce a Hitlera dosud nezapomněli. Jak by taky mohli, pomyslel si. Než usnul, přemýšlel, jak asi funguje ten nový software na počítači Chai a zda ho Ming opravdu nainstalovala. Pak se to rozhodl ověřit.

Vstal z postele, zapnul laptop a… ano! Chai sice neměla na svém počítači nainstalovaný přepisovací software, jaký měla Ming, ale program odesílal vše, na co přišel. Překladatelé v Langley si s tím poradí. Jemu se do toho nechtělo, takže soubor jen odeslal a vrátil se do postele.

„Sakra!“ utrousila Mary Pat. Skoro nic z toho nebylo srozumitelné, ale šlo o druhý zdroj v rámci projektu SORGE. To bylo jasné z cesty, kterou hlášení po Internetu putovalo. Přemýšlela, jestli se Nomuri jen vytahuje, nebo se mu nějak podařilo dostat do postele další vysoce postavenou sekretářku čínské vlády. Nebyl by prvním důstojníkem v terénu s takhle bohatým sexuálním životem, ale úplně běžné to také nebylo. Dokument vytiskla, uložila na disk a zavolala překladatele, aby si pro něj přišel. Pak si stáhla nejnovější úlovek SLAVÍKŮV. Pravidelností jí začínal připomínat *The Washington Post*, byl však mnohem zajímavější. Posadila se a začetla se do překladu nejnovějších poznámek, které Ming nadiktoval ministr Žang Gan. Asi půjde o obchodní jednání, doufala, že až to uvidí, určitě bude… *Další důležité zprávy*, pomyslela si zástupkyně ředitele. Záhy ji však mělo překvapit, jak moc se ve svém úsudku zmýlila.

Zpět do práce

Slanina s vejci, topinka a opečené brambory, k tomu nějaká kolumbijská káva. Gant byl žid, ale nedodržoval všechna přikázání a slaninu miloval. Všiml si, že všichni jsou vzhůru a vypadají celkem dobře. Černá tabletka (všichni jí tak říkali, šlo nejspíš o součást nějaké tradice, o níž neměl ponětí) se u všech osvědčila, a lvi salonů teď měli jasný zrak a hrdé držení těla. Zjistil, že se hovoří převážně o NBA. Lakers prý znovu vypadají slibně. Rutledge seděl v čele stolu a přátelsky rozmlouval s velvyslancem Hitchem, který vypadal jako sympatický člověk. Pak vstoupil rozcuchaný zaměstnanec ambasády s obálkou, jež měla okraje zalepené červenobílou páskou. Podal ji Hitchovi, který ji ihned otevřel.

Gant si okamžitě uvědomil, že se jedná o tajný materiál. Na ministerstvu financí se k takovým věcem moc nedostal, ale někdy přece jen, a měl přístup k informacím označeným přísně tajné/vyžaduje zvláštní povolení, jejž získal kvůli práci v osobním štábu ministra Winstona. Nevěděl, čeho přesně se to týká, a netušil, jestli se to někdy dozví. Přemýšlel, jestli by měl ze své pozice projevit nějaký zájem, ale o tom, kdo si zprávu bude moci přečíst, rozhodne Rutledge, a Gantovi se nechtělo dát tomu nafoukanci z ministerstva zahraničí příležitost, aby ukázal, kdo je v této skupině pánem. Trpělivost patřila už dlouho mezi jeho dobré vlastnosti, a teď tedy dostal jen další příležitost ji prokázat. Vrátil se ke své snídani, pak vstal; a šel si přidat. Oběd ho možná nenadchne, a to ani v budově ministerstva zahraničí, jehož i zaměstnanci se budou jistě cítit nuceni ukázat co nejexotičtější národní pokrmy, a smažený pandí penis s kandovanými bambusovými výhonky v něm touhu rozhodně nevzbuzoval. Aspoň na jednáních podávali kvalitní čaj, ale ani ten nejlepší čaj se kávě nevyrovná.

„Marku?“ Rutledge se rozhlédl a mávl na Ganta, aby přišel k nim. Zaměstnanec ministerstva financí si naložil další porci vajíček a slaniny a zamířil k nim.

„Copak, Cliffe?“

Velvyslanec Hitch uvolnil Gantovi místo a objevil se stevard s čistým stříbrným příborem. Vláda člověku umí zpříjemnit život, když chce. Gant poprosil muže o brambory i topinku. Čerstvá káva se objevila, aniž by o ni někoho požádal.

„Marku, tohle právě přišlo z Washingtonu. Jde o šifrovaný materiál…“

„Jo, rozumím. Nemám povolení to číst a nesmím si zapamatovat ani jedno slovo. Mám se na to podívat?“

Rutledge přikývl a podal mu papíry. „Co říkáš na tyhle údaje o zahraničním obchodu?“

Gant si vzal kousek slaniny a téměř okamžitě přestal kousat. „Sakra, oni klesli až tak hluboko? Za co utratili všechny peníze?“

„Co máš na mysli?“

„Cliffe, kdysi dávno to doktor Samuel Johnson řekl takhle: ‚Ať máš sebevíc, vždycky utrácej míň´. A Číňani ho neposlechli.“ Gant otočil stránky. „Nepíše se tu, za co všechny peníze utratili.“

„Prý hlavně za vojenský materiál,“ odpověděl Hitch. „Nebo za věci, které lze použít pro vojenské účely, zejména elektroniku. Jak hotové výrobky, tak strojové vybavení, s nímž lze elektroniku vyrobit. Tuším, že investice do takových věcí jsou hodně nákladné.“

„Může to tak být,“ souhlasil Gant. Otočil stránky znovu na začátek zprávy. Všiml si, že byla přetištěna ze šifrovacího systému TAPDANCE. Takže něco důležitého. TAPDANCE se kvůli několika technickým nevýhodám spojeným s jeho provozem používal jen na nejcitlivější materiály… takže jde o hodně důležitou zprávu, pomyslel si muž s označením TELESKOP. Pak si všiml, proč tomu tak je. Někdo musel napíchnout kancelář nějakého velmi vysokého čínského představitele, aby se dostal k něčemu takovému… „Ježíši.“

„Co to znamená, Marku?“

„Znamená to, že utrácejí peníze rychleji, než je stihnou vydělat, a investují převážně do neobchodních oblastí. Z toho vyplývá, že se chovají jako někteří z těch šílenců v naší vládě. Myslí si, že peníze jsou něco, co se prostě vyskytne, jen co luskneš prsty, a pak je můžeš utratit tak rychle, jak chceš, a když potřebuješ další, tak zase jen luskneš prsty… Tihle lidi nežijí v reálném světě, Cliffe. Nemají tušení, jak a proč se peníze objevují.“ Odmlčel se. Zašel příliš daleko. Člověk z Wall Street by mu rozuměl, ale Rutledge se možná ztratil. „Řeknu to jinak. Vědí, že ty peníze plynou z nevyváženosti jejich obchodu se Spojenými státy, a zdá se, že věří, že ta nerovnováha je naprosto přirozený stav, něco, co mohou diktovat jen proto, že jsou, kým jsou. Jinými slovy, jestli si to opravdu myslí, jednání s nimi vůbec nebudou jednoduchá.“

„A proč?“ zeptal se Rutledge. Všiml si, že Hitch přikyvuje. Nejspíš těm Číňanům rozumí lip.

„Lidi, kteří takhle uvažují, nechápou, že jednání přináší zisk i ztrátu. Ten, kdo zastává takovéhle názory, si myslí, že dostane všecko na světě prostě proto, že mu to všichni dluží. Hitler v Mnichově si musel myslet totéž. Já chci, vy dáte a já budu šťastný. Doufám, že jim neustoupíme.“

„K tomu nemám pokyny,“ odpověděl Rutledge.

„Něco ti řeknu. Takové pokyny má tvůj čínský protivník. Jejich ekonomická situace je navíc mnohem nevyváženější, než jsme se domnívali. Vyřiď CIA, že by měli do oddělení finanční rozvědky nabrat lepší lidi,“ poznamenal Gant. Hitch pak sklouzl pohledem na protější stranu stolu, na člověka, který jistě vedl zdejší kancelář CIA.

„Uvědomují si, jak vážná je jejich pozice?“ zeptal se Rutledge.

„Ano i ne. Ano, vědí, že potřebují tvrdou měnu, aby mohli provést všechny obchodní operace, které plánují. Ne, domnívají se, že takhle můžou pokračovat donekonečna, že ta nerovnováha je v jejich případě přirozená, protože – protože proč? Protože mají pocit, že jsou ve všem mistři světa?“ zeptal se Gant.

Velvyslanec znovu přikývl. „Říká se tomu střední královský komplex. Ano, pane Gante, oni o sobě skutečně uvažují v těchto intencích a očekávají, že k nim lidé přijdou a všechno jim dají, nepřipouštějí, že oni sami půjdou uctivě žádat ostatní. Jednoho dne je to přivede do záhuby. Existuje zde elementární… možná i rasová arogance, kterou je těžké popsat a ještě, těžší změřit.“ Hitch se pak otočil k Rutledgeovi. „Čeká tě velmi zajímavý den, Cliffe.“

Gant si okamžitě uvědomil, že pro asistenta ministra zahraničí to rozhodně neznamená nějaké požehnání.

„Touhle dobou by měli snídat,“ pronesl ministr Adler ve Východní pracovně se sklenkou hennessy v ruce.

Recepce se poměrně vydařila – Jack a Cathy Ryanovi měli tyto akce rádi podobně jako opakované projekce nudného filmu, ale tvořily tak neoddělitelnou součást prezidentské funkce jako projevy o stavu Unie. Aspoň večeře byla ucházející – jedna věc, na niž se v Bílém domě dalo spolehnout, byla kvalita jídla – jenže večírku se zúčastnili samí lidé z Washingtonu. I to se však za poslední roky změnilo, ačkoli Ryan si na to stále nezvykl. Kdysi v Kongresu zasedali lidé, kteří chápali službu veřejnosti jako životní poslání. Vznešený obsah tohoto hesla si později přivlastnili lidé, kteří považovali 130 000 dolarů ročně za královský plat (bylo to mnohem méně, než kolik si může vydělat čerstvý absolvent univerzity, který začne pracovat jako programátor u firmy vyrábějící počítačové hry, a nesrovnatelně méně, než co lze vydělat na Wall Street) a jejichž jedinou skutečnou ambicí bylo připojit svůj podpis pod zákony země. Mnoho těch současných skutečně kdysi veřejnosti sloužilo tím, že konalo nějakou užitečnou práci, než je prezidentovy projevy, které pronášel po celé zemi, přiměly vzít si pár let volno a zkusit přispět k opravě toho porouchaného vlaku, jímž se Washington stal; po uplynutí této doby však utečou zpět k produktivní práci. První dáma strávila velkou část večera rozhovorem s jistým senátorem z Indiány, který dříve pracoval jako vyhlášený pediatr a jehož současné snahy vedly k nápravě vládních zdravotnických programů, než na ně doplatí příliš velké množství občanů, kterým měly ve skutečnosti sloužit. Jako svůj největší úkol si zvolil přesvědčovat média o tom, že lékař může vědět, jak pomoci nemocným, stejně jako washingtonští lobbisté; svou nespokojenost s touto skutečností hučel Cathy Ryanové do ucha skoro celou noc.

„Zpráva, kterou jsme dostali od Mary Pat, by měla Rutledgeovi pomoci.“

„Jsem rád, že tam je Gant, aspoň mu to přeloží. Cliffa čeká velmi náročný den a my zatím budeme vyspávat jídlo a alkohol, Jacku.“

„Zvládne ten úkol? Vím, že hodně spolupracoval s Edem Kealtym. To nemluví zrovna v jeho prospěch.“

„Cliff je schopný praktik,“ řekl Adler, když se znovu napil. „Má jasné pokyny, jak postupovat, a může využít i některé hodně dobré informace. Moc se to neliší od toho, co dal Jonathan Yardley našim lidem při jednání o Námořní dohodě ve Washingtonu. Nevidíme jim sice přímo do karet, ale víme, jak přemýšlejí, a to je skoro stejně dobré. Takže si mysům, že má šanci na úspěch, jinak bych ho tam neposílal.“

„A co velvyslanec?“ zeptal se prezident.

„Carl Hitch? Vynikající. Je profesionál, Jacku, brzy půjde do penze, ale mně připomíná šikovného truhláře. Sice ti nenakreslí celý dům, ale až skončí, kuchyně bude stát za to. Jak víš, tohle pro mě u diplomata rozhoduje. Navrhovat celé domy je přece jen práce pro tebe, pane prezidente.“

„Jo,“ utrousil Ryan. Mávl na číšníka, aby mu přinesl sklenku vody. Alkoholu už za večer měl dost a Cathy mu to začínala znovu vytýkat. *Sakra, mít za manželku doktorku, to je radost*, pomyslel si Jack.

„Jo, Scotte, ale ke komu si mám dojít pro radu, když nevím, co dělat?“

„Člověče, to nevím,“ odpověděl OREL. Pak se to pokusil nadlehčit: „Co takhle vyvolat duchy Toma Jeffersona a George Washingtona?“ otočil se, usmál se a dopil sklenku. „Jacku, nic si z toho nedělej, prostě

pokračuj ve své práci. Vedeš si dobře, věř mi.“

„Já tuhle práci tak nesnáším,“ poznamenal prezident a přátelsky se na ministra zahraničí usmál.

„Já vím. Proto si možná vedeš tak dobře. Bůh nás chraň před někým, kdo nějakou veřejnou funkci zastávat chce. Vždyť se podívej na mě. Myslíš, že jsem někdy chtěl dělat ministra zahraničí? Mnohem větší zábava bylo sedět s kamarádama v putyce a nadávat na troubu, co v té funkci zrovna byl. Jenže teď – do háje, oni tam teď totéž, říkají o mně! To není fair, Jacku. Přece nejsem flákač.“

„Moje řeč.“

„Tak se na to podívej jinak: až budeš chtít napsat paměti, dostaneš od vydavatele vynikající smlouvu. *Prezidentem proti své vůli*?“ spekuloval Adler o titulu.

„Scotte, když se napiješ, začíná s tebou být legrace. Snad radši budeme mluvit o golfu.“

„Kdo pronesl to kouzelné slovo?“ zeptal se viceprezident, který se k nim přitočil.

„Tenhle člověk mi to vždycky tak natře,“ stěžoval si Ryan ministru Adlerovi, „že občas lituju, že nemám meč, abych spáchal harakiri. Jaký máš teď handicap?“

„Moc nehraju, Jacku, klesl jsem na šest, možná sedm.“

„Chce se dát k profíkům – Senior Tour,“ podotkl Jack.

„Jacku, rád bych ti představil mýho otce. Jeho letadlo mělo zpoždění, takže zmeškal uvítání,“ vysvětloval Robby.

„Reverende Jacksone, konečně vás poznávám.“ Jack stiskl postaršímu černošskému knězi ruku. Během Ryanovy inaugurace ležel v nemocnici s ledvinovými kameny, což byla možná ještě menší zábava než inaugurace.

„Robby mi o vás vyprávěl mnoho dobrého,“ řekl kněz.

„Váš syn létal ve stíhačce, pane, a takoví lidé hodně přehánějí.“

Kněz se zasmál. „O tom něco vím, pane prezidente. O tom něco vím.“

„Jaké bylo jídlo?“ zeptal se Ryan. Hosiah Jackson už překonal věk sedmdesáti let, byl menší postavy jako jeho syn, s přibývajícími roky se mu zakulatilo bříško, ale vyzařovala z něj ona neuvěřitelná vznešenost, jež je bůhvíproč vlastní všem černochům v kněžském rouchu.

„Pro starce až příliš vydatné, pane prezidente, ale přesto jsem to snědl.“

„Neboj, Jacku. Táta nepije,“ poznamenal Robby. Na klopě smokingového saka měl zmenšeninu vyznamenání Zlatá křídla námořního letectva. Robby byl zkrátka neustále pilotem.

„A ty bys taky neměl, chlapče! V námořnictvu ses naučil spoustu špatných věcí, například přílišné chvástání.“

Jack musel přispěchat svému příteli na pomoc. „Pilot stíhačky, který se nechvástá, pane, nesmí létat. Navíc, Dizzy Dean to vyjádřil nejlépe – když to někdo dokáže, nejde o chvástání. Robby to svede… tedy aspoň to o sobě říká.“

„V Pekingu už začali jednat?“ zeptal se Robby a podíval se na hodinky. „Asi tak za půl hodiny,“ odpověděl Adler. „Jsem zvědav, s čím přijdou,“ dodal s odkazem na materiál SORGE. „To věřím,“ pochopil jeho narážku viceprezident. „Není jednoduchý oblíbit si takový lidi.“

„Robby, takové věci nesmíš říkat,“ ohradil se jeho otec. „Mám v Pekingu přítele.“

„Vážně?“ Jeho syn o tom nevěděl. Odpověď připomínala projev papeže.

„Ano, reverend Ju Fa An, skvělý baptistický kazatel, studoval na Oral Roberts University. Můj přítel Gerry Patterson s ním chodil do školy.“

„To je poměrně nepohodlné místo pro povolání kněze,“ poznamenal Ryan. Měl pocit, jako by otočil klíčkem a spustil nějakou nahrávku.

„Já mu naopak závidím, pane prezidente. Hlásat evangelium kdekoli je privilegiem samo o sobě, ale hlásat je v zemi bezvěrců je velmi vzácné požehnání.“

„Kávu?“ zeptal se číšník, který šel kolem nich. Hosiah si vzal šálek, nasypal si do něj cukr a nalil smetanu. „Dobrá káva,“ řekl hned, jakmile se napil.

„Jedna z mála výhod tyhle práce, táti,“ řekl Jackson svému otci. „Je dokonce lepší než kafe u námořnictva – tam ho ale servírovali stevardi. Tohle je Jamaica Blue Mountain, stojí kolem čtyřiceti dolarů za libru,“ vysvětloval.

„Ježíši, Robby, ne tak nahlas. Média o tom ještě nevědí!“ varoval ho prezident. „Mimochodem jsem se informoval. Nakupujeme to za velkoobchodní cenu, když koupíš celý barel, libra tě vyjde jen na dvaatřicet dolarů.“

„Páni, to je teda láce,“ usmál se viceprezident.

Po uvítacím ceremoniálu začalo bez výraznějších fanfár plenární zasedání. Asistent ministra Rutledge se posadil na své místo, pozdravil čínského diplomata na protější straně stolu a začal. Jeho projev obsahoval nejprve obvyklou dávku formálních frází, které se daly předvídat stejně jako poděkování v titulcích jakéhokoli filmu.

„Spojeným státům," pokračoval, když se dostal k věci, „leží na srdci několik nepříjemných aspektů našich vzájemných obchodních vztahů. Prvním z nich je zdánlivá neschopnost Čínské lidové republiky dodržet předchozími dohodami sjednané závazky uznat mezinárodní smlouvy o obchodních značkách, autorských právech a patentech. O všech těchto bodech se dlouze jednalo na předchozích setkáních a domnívali jsme se, že všechny oblasti, v nichž panovaly rozpory, se podařilo úspěšně vyřešit. Bohužel se ukazuje, že tomu tak není." Pokračoval výčtem několika specifických položek, které označil pouze za ilustrativní, zdaleka nikoli úplný seznam oblastí, jež mu „leží na srdci".

„Stejně tak," pokračoval Rutledge, „nebyly dodrženy závazky čínské strany otevřít své trhy americkému zboží. To vyústilo v nevyváženost obchodní výměny, která poškozuje vztahy našich zemí v samotném základě. Současný schodek dosahuje téměř sedmdesáti *miliard* amerických dolarů a na něco takového Spojené státy nemohou přistoupit."

„Zkráceně řečeno, Čínské lidové republice se nepodařilo dodržet závazky jednat v souladu s mezinárodními ujednáními a dílčími dohodami se Spojenými státy. V americkém právu platí, že naše země může přijmout obchodní praktiky jiných států za své. To je onen slavný zákon o úpravě obchodních vztahů, který americká vláda schválila před několika lety. Mám smutnou povinnost informovat tedy vládu Čínské lidové republiky, že Amerika s okamžitou platností využije toto právo ve vztahu k Čínské lidové republice, pokud nebudou dříve sjednané závazky neprodleně splněny," dodal Rutledge. Neprodleně se v mezinárodních rozhovorech moc neužívá. „To je závěr mého úvodního projevu."

Mark Gant přemýšlel, jestli druhá strana po skončení Rutledgeova projevu nevyskočí křesel se šavlemi a dýkami. Rutledge jim jednoznačně hodil rukavici, ale neměl v úmyslu Číňany svými slovy potěšit. Jenže reakce diplomata, který vedl druhou stranu – ministra zahraničí Šen Tanga –, se ve skutečnosti podobala situaci, když člověku přinesou účet v restauraci a on zjistí, že mu napočítali o pět dolarů víc. Nehnul ani brvou. Neustále se díval do svých poznámek, nakonec zvedl zrak, když cítil, že se Rutledgeův projev blíží k závěru. V jeho tváři nebylo větších emocí, než když si v galerii prohlížíte nějaký obraz, který chce vaše žena koupit, aby nebyla vidět prasklina na zdi v kuchyni.

„Pane Rutledgi, děkuji za vaše slova," začal.

„Čínská lidová republika vás nejprve vítá na své půdě a do zápisu si přeje zanést přání udržet trvalé přátelské vztahy s Amerikou a jejím lidem.

Nemůžeme však pochopit, proč se Amerika, která též vyjadřuje přání zachovat s námi přátelské vztahy, rozhodla uznat separatistickou provincii na ostrově Tchaj–wan jako nezávislý stát, kterým ovšem není. Takový čin byl proveden se záměrem ohrozit naše vztahy – plameny rozdmýchat, nikoli se je snažit uhasit. Náš lid nemůže přijmout takto bezohledné vměšování do vnitřních záležitostí Číny a –" diplomat překvapeně zvedl oči, protože si všiml, že Rutledge má zvednutou dlaň, aby ho přerušil. Takhle brzké porušení protokolu ho šokovalo natolik, že opravdu zmlkl.

„Pane ministře," řekl Rutledge, „tématem této schůzky jsou obchodní jednání. Téma amerického uznání Čínské republiky by mělo počkat na příští setkání. Americká delegace si nepřeje otevírat dnes tuto kapitolu." Což v diplomatické řeči znamenalo: „Strč si to téma za klobouk."

„Pane Rutledgi, nemáte právo diktovat Čínské lidové republice, co nás má zajímat a o čem se má jednat," poznamenal ministr Šen tak vyrovnaným hlasem, jako by na tržnici smlouval o ceně salátu. Pravidla podobných jednání jsou jasná: první strana, která dá najevo vztek, prohrála.

„Když tedy musíte, pokračujte," odpověděl Rutledge unaveně. *Marním s tebou čas, ale platí mě, ať pracuju, nebo ne*, bylo možno číst z jeho výrazu.

Gant si všiml, že v první fázi jednání obě strany přednesou své priority, každá z nich se snaží ignorovat témata navržená stranou druhou, a získat tak kontrolu nad zasedáním. Takový postup se od řádného obchodního jednání lišil do té míry, že by ho bylo možno označit za jistý druh slovní soulože, kdy dva nazí lidé spolu leží v posteli, zjevně jim jde o sex, ale při předehře se pohádají o dálkové ovládání televize. Gant se už zúčastnil mnoha nejrůznějších jednání, nebo si to aspoň myslel. Tohle ale bylo pro něj zcela nové a dočista nepochopitelné.

„Separatističtí bandité na Tchaj–wanu jsou svou historií a kulturou součástí Číny a Čínská lidová republika nemůže ignorovat takovou záměrnou urážku naší státnosti, jíž se dopustil Ryanův režim."

„Ministře Šene, vláda Spojených států amerických již velmi dlouho podporuje demokraticky zvolené vlády po celém světě. Už téměř dvě stě let jde o součást našeho národního přesvědčení. Dovoluji si Čínské

lidové republice připomenout, že Amerika je nejdéle fungující demokracií na světě.

S naší ústavou a na ní založenou formou vlády žijeme už více než dvě stě let. Oproti historii Číny je to doba zanedbatelná, ale znovu připomínám, že když, Amerika zvolila svého prvního prezidenta a první Kongres, vládl v Číně dědičný monarcha. Vláda ve vaší zemi se od té doby mnohokrát změnila, ale vláda ve Spojených státech niko–li. Do našich pravomocí nezávislého národa, který jedná v souladu s mezinárodně uznávánými zákony, tedy spadá, a naším morálním právem státu s dlouhotrvající, a tedy legitímnou formou vlády je jednat podle našeho vlastního uvážení a podporovat vlády, které se formou podobají té naší. Vláda Čínské republiky byla svobodně zvolena, takže si zasluhuje uznání podobně zvolených vlád, jako je naše. Předmětem těchto jednání je nicméně diskuse o obchodu. Navrhuji k ní přikročit, abychom nepromrhali čas debatami o nepodstatných věcech."

„Nic nemůže být pro toto jednání podstatnější než zásadní nedostatek úcty, který prokázala vaše vláda – nazval bych ji Ryanovým režimem – vůči vládě mé země. Otázka Tchaj–wanu má zásadní vliv na…" pokračoval asi čtyři minuty.

„Ministře Šene, Spojené státy americké nejsou žádným režimem. Je to nezávislý stát s vládou, již si svobodně zvolili občané. Experiment, pro nějž jsme se rozhodli, když vaši zemi spravovala dynastie Cching, byste mohli někdy v budoucnu sami přijmout a vašemu lidu by to jen prospělo. Vraťme se nyní k původnímu tématu, nebo snad chcete marnit svůj i můj čas diskusemi o tématu, k jehož řešení nemám ani pokyny, ani mě k němu nepoutá větší zájem?"

„Nenecháme se takhle povýšeně odbýt," odpověděl Šen a na chvíli si získal Rutledgeův obdiv za to, jak ovládal angličtinu.

Hlavní americký diplomat se zády opřel o opěradlo a zdvořile se díval na druhou stranu stolu, zatímco přemýšlel o tom, jak jeho žena plánuje provést rekonstrukci kuchyně v jejich domě v Georgetownu. Je modrá a zelená ideální kombinace? Dával přednost temnějším barvám, ale měl mnohem větší šanci vyhrát toto jednání v Pekingu než diskusi v Georgetownu. Ani doba, již strávil v diplomacii, mu neposkytovala záruku, že zvítězí v rozhovorech s paní Rutledgeovou ohledně zařizování bytu…

Debata pokračovala ještě hodinu a půl, než nadešla chvíle na první přestávku. Pak se objevil čaj a sušenky, někteří účastníci vyšli francouzským oknem – zvláštní, že tady mají zrovna *tohle* – do zahrady. Gant se s diplomacií setkal poprvé, chtěl poznat, jak tyto věci ve skutečnosti fungují. Lidé se většinou rozdělili do dvojic, jeden Američan, jeden Číňan. Už na dálku se dalo říct, kdo je kdo. Všichni Číňané kouřili, což s nimi sdíleli jen dva členové americké delegace, kteří se tvářili vděčně za to, že v této zemi mohou svůj návyk praktikovat i *uvnitř*. V obchodě se možná chovají jako kruťasové, ale o kouření to neplatí, pomyslel si zaměstnanec ministerstva financí.

„Co vy na to?" zeptal se ho kdosi. Gant se otočil a zahlédl toho malého člověka, který s ním klábosil na recepci. Gant si vzpomněl, že se jmenoval Xue Ma, měřil metr padesát, měl oči hráčů pokeru a jistě by se uplatnil i na divadle. Byl chytřejší, než se zdál, pomyslel si Američan. Jak na to? Gant si říkal, že když neví, nejlepší je říct pravdu.

„Na diplomatickém jednání jsem poprvé. Je to příšerná nuda," odpověděl Gant a napil se (hrozné) kávy.

„To je normální," odpověděl Xue.

„Vážně? V obchodě to tak není. Jak se vůbec povede něco vyřešit?"

„Každá snaha má svůj postup," řekl mu Číňan.

„Asi máte pravdu. Můžete mi něco vysvětlit?" zeptal se TELESKOP.

„Pokusím se."

„Co je na Tchaj–wanu tak důležitého?"

„Co bylo tak důležité, že kvůli tomu musela vypuknout vaše občanská válka?" odpověděl mu inteligentní otázkou.

„No dobře, ale když to trvá už padesát let, proč to nesmažete a nezačnete znovu?"

„V takhle krátkých časových úsecích my neuvažujeme," odpověděl Xue a povýšeně se usmál.

„Tak fajn, ale v Americe tomu říkáme žít minulostí." Tohle si přeber, komouši!

„Oni jsou našimi spoluobčany," trval na svém Xue.

„Ale sami se rozhodli, že už jimi být nechtějí. Jestli je chcete zpátky, musíte jim ukázat nějaké výhody takového kroku. Třeba že jim zaručíte stejnou prosperitu u vás, jaké dosáhli tam." *Prcku zaostalej*.

„Kdyby jedno z vašich dětí uteklo z domu, nesnažil byste se je získat zpátky?"

„Nejspíš ano, ale lákal bych ho, nikoli vyhrožoval, tím spíš kdybych neměl možnost vyhrožovat mu nějak účinně." *A vaše armáda taky stojí za houby*. To se dozvěděl z informačních dokumentů před odletem.

„Jenže když jiní naše dítě ponoukají, aby zběhlo a zapřelo svého otce, k tomu se vyjadřovat nemáme?"

„Podívejte, příteli," odpověděl Gant a dusil vnitřní žár, který ho rozpaloval – aspoň doufal, že ho úspěšně kryje. „Jestli chcete jednat obchodně, jsem pro. Jestli chcete jen klábosit, proč ne. Ale čas můj a čas naší země je příliš drahý, a klábosení si tedy můžeme nechat na jindy." V tu chvíli si Gant uvědomil, že kdepak, vůbec není diplomatem a do této hry se nemůže ani zapojit, natož aby v ní vyhrál. „Jak jste si všiml, na takovéto rozhovory nemám nadání. Máme lidi, kteří je mají, ale já mezi ně nepatřím. Jsem spíš z těch Američanů, kteří pracují a vydělávají peníze. Jestli vás tohle baví, prosím, ale pro mě to není. Trpělivost je dobrá věc, ale nesmí brzdit pokrok, vašemu ministrovi navíc asi něco pořád uniká."

„A o co asi tak jde, pane Gante?"

„Naše strana odejde z těchto rozhovorů s tím, co si předsevzala," řekl Gant malému Číňanovi a okamžitě si uvědomil, že šlápl až po kolena do močůvky. Dopil kávu, omluvil se, a aniž by pocítil potřebu, zamířil na toaletu. Umyl si ruce a znovu vyšel ven. Rutledge stál o samotě a prohlížel si nějaké květiny.

„Cliffe, mám pocit, že jsem něco posral," přiznal se Gant tiše.

„A co?" zeptal se Rutledge a vyslechl jeho omluvu. „To je v pohodě. Neřekl jsi jim nic, co bych jim předtím neřekl i já. Jen jinými slovy."

„Ale získají pocit, že jsme netrpěliví, a to nás může ohrozit, ne?"

„S tím si poradím uvnitř," odpověděl Rutledge a usmál se. „Jsem tady jako Jimmy Connors na U. S. Open, Marku. Jsem ve svým."

„Druhá strana si ale asi myslí totéž."

„Nepochybně, ale my jsme ve výhodě. Oni nás potřebují víc než my je."

„Já myslel, že s lidmi nerad mluvíš tímhle tónem," poznamenal Gant překvapen Rutledgeovým postojem.

„Na mém postoji nezáleží. Je to jen má práce a každá výhra je hrozně fajn." Nedodal, že ministra Šena nikdy předtím nepotkal, takže nemohl otevřít nějaké soukromé záležitosti, což se občas stávalo s diplomaty, kteří se proslavili tím, že své osobní vztahy stavěli před zájmy svých zemí. Obvykle to ospravedlňovali tím, že si říkali, že příště to tomu zmetkovi, vrátí, a tím poslouží své zemi. Diplomacie se odjakživa týká osobních zájmů, což pozorovatelům často uniká, protože považují tyhle mnohomluvné praktiky za roboty.

Ganta tohle všechno udivovalo, ale byl odhodlán s Rutledgem spolupracovat, protože musel a protože ten člověk aspoň vypadal, že ví, co má dělat. A jestli to opravdu ví, nebo ne… Gant přemýšlel, jak se mu může podařit vyhrát. Pak přestávka skončila.

Popelníky byly vyčištěné, láhve s vodou doplněné, vše obstarali zdejší pomocníci, určitě politicky spolehliví funkcionáři z té či oné oblasti, spíše však šlo o výzvědné důstojníky, kteří tu byli proto, že jejich vláda nechtěla vůbec nic riskovat, případně se o to aspoň snažila. Ve skutečnosti šlo o plýtvání časem odborníků, ale komunisté se o efektivní využití pracovní síly nikdy nesnažili.

Ministr Šen si zapálil cigaretu a pokynul Rutledgeovi, aby začal. Američan si vzpomněl, ze Bismarck radil kouřit při jednáních doutník, protože některým lidem hustý kouř z doutníků vadí, a kuřák je tedy ve výhodě.

„Soudruhu ministře, obchodní politiku Čínské lidové republiky tvoří malá skupina lidí, a činí tak z politických důvodů. To my v Americe chápeme. Vy ovšem stále nechápete, že naše vláda je vládou opravdu lidovou, a náš lid si přeje, abychom se bavili o obchodní bilanci. Čína svou neschopností otevřít své trhy americkému zboží připravuje americké občany o práci. Jelikož v naší zemi je úkolem vlády starat se o blaho lidí, nikoli jim vládnout, musíme o nevyváženosti obchodní bilance jednat co nejefektivněji."

„Plně souhlasím s tvrzením, že vláda má sloužit zájmům lidu, a z toho důvodu musíme rovněž zvážit onu agónii, již otázka Tchaj–wanu uvaluje na občany mé země. Ti, kdo by měli být našimi spoluobčany, jsou od nás odděleni a Spojené státy se na odcizení našich druhů podílely…"

Rutledge si uvědomil, jak úžasné je, že ten stařík na kouření těch hrůz ještě nezemřel. Jeho cigarety vypadaly a páchly jako Lucky Strike, kvůli nimž zemřel jeho dědeček v osmdesáti letech. Jeho smrt však odpůrce kouření potěšit nemohla. Děda Owens vezl svého pravnuka na Jižní nádraží v Bostonu, zapaloval si cigaretu a spadla mu do klína. On seji snažil najít a vjel do protisměru. Bezpečnostním pásům taky nedůvěřoval… Ministr ve skutečnosti kouřil jednu za druhou, novou si zapaloval od nedopalku té předchozí, vypadal jako Bogart ve filmu ze třicátých let. Možná právě takhle chce Čína ovlivňovat počet obyvatelstva… ale rozhodně by šlo najít i estetičtější způsob…

„Pane ministře," spustil Rutledge, když byla znovu řada na něm, „vláda Čínské republiky byla zvolena ve svobodných a spravedlivých volbách lidmi, kteří v té zemi žijí. Podle amerických standardů je tedy taková vláda legitimní…" nemusel říkat, že vláda Čínské lidové republiky je tudíž nelegitimní, ale tento názor se vznášel v místnosti jako temný mrak „…a proto si tamní vláda zaslouží mezinárodní uznání, k čemuž, jak jste si asi všiml, během posledního roku došlo."

„Naše vláda má zásadu takové vlády uznávat. Nebudeme měnit naši politiku založenou na pevných

principech jen proto, abychom vyhověli jiným zemím, které tyto zásady neuznávají. Můžeme se o tom bavit, dokud vám nedojdou cigarety, ale postoj mé vlády je v tomto případě neměnný. Takže buď tuto skutečnost uznáte a jednání se posunou ke smysluplným tématům, nebo tady budeme jen mlátit prázdnou slámu, dokud nebude na prach. Rozhodnutí je samozřejmě na vás, ale není snad lepší jednat smysluplně než naopak?“

„Amerika nemá právo diktovat Čínské lidové republice, co se nás má týkat. Tvrdíte, že máte pevné zásady, my ovšem také, a jednou z nich je význam územní celistvosti naší země.“

Mark Gant měl největší potíže s tím, aby na sobě nedal nic znát. Musel předstírat, že všechno dává smysl a je to důležité, ale přitom měl chuť zapnout počítač a zkontrolovat ceny anebo si třeba číst pod stolem nějakou detektivku. Ale to nešlo. Musel předstírat, že všechno vnímá, a když při svém výkonu uspěje, mohl by mu při příštích Oscarech vynést nominaci za nejlepší mužský výkon ve vedlejší roli: „Za to, že neusnul při nejnudnějším souboji od lonského mistrovství v pěstování rychle rostoucí trávy, cenu získává…“ Soustředil se, moc často nepoposedával, ale tím víc ho bolel zadek, protože zdejší židle nebyly navrženy na velikost jeho hýždí. Možná je vyrobili pro pozadí vychrtlých Číňanů, ne však pro člověka z Chicaga, který si aspoň jednou do týdne rád dá pivo a kus masa a se sportem to moc nepřehání. Jeho zadek potřeboval k pocitu pohodli širší a měkčí sedátko, ale to tady neměli. Zkoušel najít něco zajímavého. Už dospěl k závěru, že ministr Šen má hroznou pleť, jako by mu někdy hořel obličej a jeho kamarád se rozhodl, že to uhasí sekáčkem na led. Gant se snažil si celou scénu představit a přitom se neusmívat. Pak vzal na vědomí, že Šen příliš kouří a zapaluje si cigarety lacinými papírovými zápalkami, ani ne pořádným zapalovačem. Možná patří mezi lidi, co zapomínají, kam co dali, což by rovněž vysvětlovalo, proč píše lacinými pery a nemá něco, co by odpovídalo jeho postavení. Tenhle důležitý dědek tedy v mládí trpěl silným akné a není zrovna šikovný…? Tato myšlenka si vysloužila vnitřní pousmání, zatímco ministr pokračoval svou solidní angličtinou. Další námět. Gant měl k dispozici sluchátko pro simultánní tlumočení… nešlo by sehnat sluchátko naladěné na nějakou místní stanici? V Pekingu přece musí existovat rádio, kde hrají nějakou hudbu, ne?

Když přišla řada na Rutledge, moc se nezměnilo. Američané zastávali svou pozici stejně neústupně jako čínská delegace, sice s trochu rozumnějšími podklady, ale nebylo to o nic zábavnější. Gant si představoval, že právníci při rozvodovém řízení mají za úkol debatovat o podobných hovadinách. Stejně jako diplomati jsou placeni od hodiny, nikoli podle výsledků. Diplomati a právníci. To je parta, pomyslel si Gant. Nedokázal se ani podívat na hodinky. Americká delegace měla představovat jednotnou frontu z pevného kamene, pomyslel si Gant, aby čínským pohanům ukázala, že síly pravdy a krásy jsou ve svém přesvědčení pevné. Nebo tak nějak. Přemýšlel, jestli by debaty třeba s Angličany probíhaly jinak, kdyby všichni mluvili prakticky stejným jazykem. Taková jednání by se asi vyřídila telefonem nebo e–maily, ne takhle pitomě formálně…

Oběd byl v předpokládanou dobu, jen asi o deset minut později, protože Šen trochu přetáhl, ale s tím se počítalo. Americký tým odešel na záchod, nikdo tam z obav ze štěnic nepromluvil. Pak vyšli ven a Gant se připojil k Rutledgeovi.

„Takhle si vydělláváš na živobytí?“ zeptal se ho nedůvěřivě.

„Snažím se. Tyhle rozhovory pokračují hodně dobře,“ poznamenal asistent ministra zahraničí.

„Cože?“ ptal se Gant zcela zmaten.

„Jo, jednání vede jejich ministr zahraničí, takže máme tu čest sledovat přímo jejich první ligu,“ vysvětloval Rutledge. „To znamená, že se nám třeba podaří dospět k opravdové dohodě, nižší úředník by se musel neustále dohadovat s politbyrem – další lidi všechno jen zmásti. I k tomu samozřejmě částečně dojde. Šen s nimi bude muset každý večer konzultovat své stanovisko, možná i hned teď – nikde ho nevidím. Zajímalo by mě, komu se zodpovídá, a nedomníváme se, že má plnou moc, takže mu zbytek pohlavárů dost radí. Je to jako kdysi v Rusku. Tohle je nevýhoda jejich systému. Nikdo tady nikomu nevěří.“

„To myslíš vážně?“ zeptal se TELESKOP.

„Jasně, jejich systém takhle funguje.“

„To jsou v pěkný prdeli,“ poznamenal Gant.

„Proč myslíš, že Sovětský svaz šel do kytek?“ zeptal se Rutledge pobaveně. „Nikdy tam na žádné úrovni nepracovali jednotně, protože od začátku nevěděli, co si počít s mocí, kterou dostali. Ve skutečnosti to bylo celkem smutné. Ale teď si vedou mnohem lip.“

„A rozhovory se vyvíjejí dobře?“

„Jestli nám můžou vmést do obličeje jen Tchaj–wan, pak jejich protiargumenty obchodních jednáních nebudou nijak úžasné. Tchaj–wan je uzavřená kapitola. Do dvanácti měsíců s ním možná uzavřeme smlouvu o obraně, což Čína asi ví. V Tchaj–peji má kvalitní výzvědné zdroje.“

„To víme jak?“ zeptal se Gant.

„Díky našim přátelům v Tchaj–peji. Může se vyplatit, aby toho protivník věděl poměrně hodně. Přispívá to k lepšímu porozumění, odpadají chyby a tak.“ Rutledge se odmlčel. „Co asi bude k obědu…?“

Ježíši, napadlo Ganta. Pak děkoval bohu, že má tomuto diplomatovi jen poskytnout ekonomické informace. Zdejší hra se od všeho, s čím se kdy setkal, lišila natolik, že si připadal jako řidič kamionu, který má z nějakého telefonního automatu na dálnici zařídit pár obchodů na burze.

Novináři se objevili u oběda, aby mohli natočit další záběry diplomatů, kteří spolu přátelsky rozmlouvají o počasí nebo jídle – diváci budou mít samosebou dojem, že debatují o státních záležitostech; jenže téměř polovinu všech rozhovorů mezi diplomaty na podobných setkáních zaplnily problémy s výchovou dětí nebo s plevelem na zahrádce. Gant začínal chápat, že je to ve skutečnosti používání nesportovních metod, jež má v běžném životě jen málo obdob. Všiml si, že se k Rutledgeovi přibližuje Barry Wise bez mikrofonu a kamery.

„Jak se to zatím vyvíjí, pane Rutledgi?“ zeptal se reportér.

„Nad očekávání dobře. Úvodní rozhovory proběhly velmi slibně,“ odpověděl Rutledge nedaleko od Ganta. Věčná škoda, pomyslel si TELESKOP, že se veřejnost nemohla těch rozhovorů zúčastnit. Byl by to nejzábavnější přenos na světě. Argentinské telenovely by proti tomu svou dramatičností připomínaly *Krále Le*ara a mistrovství světa v šachu by se rovnalo mistrovskému utkání zápasníků v těžké váze. Ale každý obor lidské činnosti má svá pravidla, tady platí jen trochu jiná.

„Tamhle je,“ poznamenal policista, když se auto rozjelo. Před nimi jel Koněv/Suvorov ve svém mercedesu třídy C. Dalekohledem zkontrolovali správnost poznávacích značek i tvář za volantem.

Provaljov dostal na tento případ k dispozici nejlepší místní policisty, dokonce mu pomáhali i členové Federální bezpečnostní služby, dřívější Druhé správy KGB, tedy profesionální lovci špionů, kteří v Moskvě komplikovali život zahraničním výzvědným operacím. Byli stále výborně vybaveni, a ačkoli neměli takové fondy jako v minulosti, jejich výcviku nebylo co vytknout.

Bohužel všechno tohle oni sami také věděli a vyznačovali se arogancí, s níž z případu krutě vystrnadili Provaljovovy vyšetřovatele. Ale jinak šlo o užitečné spojence. Ke sledování mohl Provaljov využít celkem sedm vozů. V Americe by mu FBI poskytla i helikoptéru, ale Michael Reilly zde nebyl proto, aby zajišťoval takové způsoby sledování, což Provaljovi vyhovovalo. Stal se z něj jeho přítel, nadaný učitel v oblasti vyšetřování, ale naštěstí určitými omezeními. Měl k dispozici kamiony s kamerami, které celé ranní sledování natočí, v každém automobilu seděli dva muži, aby se řidič mohl věnovat převážně řízení. Vyrazili za Koněvem/Suvorovem do centra Moskvy.

V jeho bytě si mezitím jiná skupina poradila se zámkem a pronikla dovnitř. Pohybovala se zde s elegancí tanečníků Velkého divadla. Její členové stáli nejprve chvíli nehnuti a rozhlíželi se po nástrahách, předmětech zanechaných tak nenápadně, jako například lidský vlas na zásuvce, který by prozradil, že ji někdo otevřel. Provaljov se konečně dostal k Suvorovově složce z KGB, takže věděl o všem, v čem byl tento člověk vycvičen. Ukázalo se, že prošel poměrně důkladným výcvikem a že měl spíše průměrné známky, trojky. Nic tak vynikajícího, co by mu vyneslo příležitost pracovat v poli jako „ilegální“ důstojník na půdě „úhlavního nepřítele“, tedy Spojených států, ale stačilo to, aby se stal odborníkem na diplomatickou špionáž. Převážně se probíral informacemi, které mu přinesli ostatní, ale strávil i nějakou dobu v poli, snažil se „naverbovat“ a vést své agenty. Během této činnosti navázal styky s různými zahraničními diplomaty včetně tří z Číny – s jejich využitím získával informace z nižší úrovně, šlo hlavně o nezávazné povídání, ale i to bylo považováno za užitečné. Suvorov dostal poslední úkol v letech 1989–91 na sovětské ambasádě v Pekingu, kde se znovu snažil získat diplomatické výzvědné informace, tentokrát poměrně s úspěchem. Jeho zisky nebyly tehdy zpochybňovány nejspíš proto, že za svého působení v Moskvě dosáhl několika drobnějších vítězství proti čínskému diplomatickému sboru. V jeho materiálech se psalo, že čínsky hovoří i píše, což se naučil v akademii KGB, a díky tomu dostal místo specialisty na Čínu.

Jedna potíž spojená s výzvědnými operacemi vyplývala z toho, že podezřelé věci byly často velmi titěrné, a ty zase mohly být podezřelé. Výzvědný důstojník měl navazovat kontakty s cizími státními příslušníky, často cizími výzvědnými důstojníky. Cizí špion pak mohl provést manévr, během kterého se nepřítel stane vlastně spolupracovníkem. KGB se toto podařilo několikrát, nepříjemná však byla skutečnost, že totéž se může přihodit i vašim lidem, a to ani ne tak když jste se nedívali, jako spíš když jste se dívali. Roky mezi osmdesátým devátým a devadesátým prvním byly plné glasnosti, „otevřenosti“, která zničila Sovětský svaz s podobnou razancí jako neštovice původní obyvatele Ameriky. *KGB měla tehdy své vlastní problémy*, vzpomínal si Provaljov, *takže je možné, ze Číňané v té době Suvorova naverbovali*. Čínské hospodářství se

zrovna začínalo stavět na nohy, a mohlo si dovolit rozhazovat peníze, ne sice tolik, kolik měli k dispozici Američané, ale dost na odlákání sovětského státního zaměstnance, který měl před sebou jedině vidinu brzké ztráty místa.

Jenže co dělal Suvorov pak? Teď jezdí v mercedesu, a ty zdaleka nejsou zadarmo. Odpověď neznal nikdo a vypátrat ji nebude zrovna snadné. Věděli, že žádný Klementin Ivanovič Suvorov ani Ivan Jurjevič Koněv neplatil daně, ale tím se jen stavěl na úroveň ostatních občanů Ruska, kteří se nehodlali takovými prkotinami zabývat. Zatím nechtěli vyslechnout jeho sousedy. Jejich jména se právě ověřovala, aby se dalo zjistit, zda někdo z nich nesloužil v KGB, a není tedy spojencem podezřelého Suvorova. Nechtěli ho nijak varovat.

Byt vypadal v policejním slova smyslu „čistý“. Začali se tedy rozhlížet. Postel nebyla ustlaná. Koněv/Suvorov byl muž, takže nijak přehnaně pořádkumilovný. Vybavení bytu bylo však velmi drahé, většinou zahraniční výroby. Západoněmecké spotřebiče, záliba společná všem ruským zbohatlíkům. Vyšetřovatelé měli všichni latexové chirurgické rukavice, otevřeli ledničku (mrazicí boxy v ledničkách jsou vyhledávanými úkryty) a podívali se dovnitř. Nic nápadného. Pak šatní skříně. Jejich čas byl nicméně omezen a v každém bytě je spousta prostorů, kam se dá cokoli ukrýt, ať zastrčit do ponožky, nebo do ruličky toaletního papíru. Nečekali nějak skvostný úlovek, ale takové úsilí bylo nutné – bylo mnohem složitější vysvětlovat nadřízenému, proč člověk neudělal to či ono, než poslat na místo průzkumný tým a promarnit jeho draze získané zkušenosti. V jedné místnosti kdosi připravoval odposlouchávání telefonu. Zvažovali též nainstalování několika miniaturních kamer. Ty se daly ukrýt tak dokonale, že by je mohl najít jen paranoidní génius, ale jejich umístěny trvalo nějakou dobu – nejtěžší bylo natáhnout drátky do centrální monitorovací stanice – a čas byl přepych, který si nemohli dovolit. Velitel skupiny měl v kapse u košile mobilní telefon a čekal, až mu začne vibrovat, a tím je upozorní, že se jejich člověk vrací domů. V tom případě by urychleně uklidili a zmizeli.

Byl odsud dvanáct kilometrů. Sledovací auta za ním se střídala v pořadí stejně zdatně jako národní fotbalové družstvo směřující k semknuté obraně protivníka. Provaljov seděl ve velitelském voze, sledoval a poslouchal, jak velitel skupiny KGB/FBS vysílačkou a s mapou před očima naváděl své lidi. Všechny vozy byly špinavé, ojeté, nenápadné typy, mohly patřit někomu z moskevské radnice nebo mohlo jít o načerno provozované taxíky, jejichž úkolem bylo držet se nedaleko, schovávat se mezi svými početnými dvojníky. Druhý cestující v autě seděl většinou vzadu, aby připomínal spíš pasažéra taxíku, všichni dokonce měli mobilní telefony, a tím byl jejich převlek dokonalý, protože jim umožňoval komunikovat se základnou a nevzbudit podezření. Jak velitel FBS řekl Provaljovovi, to je jedna z výhod moderní techniky.

Pak se ozvalo hlášení, že Suvorov zastavil a zaparkoval. Obě auta, která od něj byla na dohled, pokračovala dál, čímž umožnila, aby se přiblížily další vozy.

„Vystupuje,“ hlásil major Federální bezpečnostní služby. „Jdu za ním.“ Major byl na svou hodnost poměrně mladý, což obyčejně znamenalo, že se jedná o slibného mladého důstojníka, který stoupá vzhůru, a platilo to i v tomto případě. Ve svých osmadvaceti letech to byl muž velmi pohledný, na sobě měl drahé oblečení, takže připomínal příslušníka nové generace moskevských podnikatelů. Hovořil poměrně rozrušeně do telefonu, tak by se jen stěží choval člověk, který by někoho sledoval. Díky tomu se dostal na třicet metrů od Suvorova a ostřížím zrakem sledoval jeho kroky. Musel totiž zachytit i nejnenápadnější manévr. Koněv/Suvorov seděl na lavičce, pravou ruku už měl v kapse od kabátu, zatímco levou držel noviny, které si přinesl z auta – a to majorovi FBS naznačilo, že Koněv/Suvorov není žádný machr. Noviny byly jednou z nejklasičtějších součástí výbavy všech špionů, měly zakrýt pohyby druhé ruky, kouzelník také vždycky něco dělá jednou rukou, zatímco druhou předvádí dané kouzlo. Nakonec k tomu došlo, ale kdyby Suvorova sledoval netrénovaný člověk, ani by si toho nevšiml. Major si sedl na jinou lavičku, vytočil na svém mobilním telefonu další falešné číslo a začal hovořit s fiktivním obchodním partnerem, zatímco sledoval, jak Koněv/Suvorov vstává a nuceně nenucenou chůzí odchází k zaparkovanému vozu.

Když byl od něho sto metrů daleko, vytočil major Jefremov skutečné číslo. „Tady Pavel Grigorijevič. Zůstanu tu a zjistím, co sem dal,“ řekl muži na základně. Dal si nohu přes nohu, zapálil si cigaretu a díval se, jak muž nasedá do vozu a odjíždí. Když byl hodné daleko, Jefremov došel ke druhé lavičce a sáhl pod ni. No jistě. Magnet. Suvorov ho už jistě používá nějakou dobu. Na spodní stranu zeleně natřeného dřeva přilepil kovovou destičku, k ní pak připevnil magnetický držák… asi centimetr tlustý, odhadoval. Sledují tedy opravdového špiona. Právě zde cosi zanechal pro své spolupracovníky.

Když to Provaljov slyšel, zmocnilo se ho vzrušení jako vždy, když na vlastní oči vidíte, že došlo ke zločinu. Stojí proti nim člověk, který se dopustil protistátního zločinu. Od téhle chvíle je jejich. Už by ho mohli kdykoli zavřít. Ale to samozřejmě neudělají. Velitel operace vedle něj pak Jefremovovi nařídil, aby předmět vzal na přezkoumání. Dojde k tomu rychle, protože ho budou muset zase vrátit. Zatím mají jen

polovinu toho špionážního týmu. Druhá část si pro ten předmět přijde.

Byl to jen počítač. Co jiného. Když ho zapnuli, objevili jen změť adresářů, ale jen v jediném se nacházely šifrované dokumenty. Narazili na neznámý typ šifrovacího programu. Byl americký a jeho název si poznamenali. Víc teď udělat nemohli. Neměli potřebné diskety, aby si tajné soubory zkopírovali. To by nicméně dokázali, zároveň by mohli pořídit kopii toho šifrovacího programu. Pak budou muset umístit odposlouchávací zařízení i na klávesnici. Tak se jim podaří Suvorovovým vlastním kódem šifrované soubory rozluštit. Po tomto rozhodnutí opustil průzkumný tým budovu.

Další krok se dal celkem snadno předvídat. Sledovali mercedes s využitím stejného schématu, ale ke zlomu došlo, když byl nejblíže popelářský vůz – dosud nejrozšířenější živočišný druh na moskevských ulicích. Koněv/Suvorov zaparkoval německé auto, vyskočil z něj, připevnil na jednu lampu malý kousek papíru a znovu naskočil do svého vozu. Ani se nerozhlédl, jako by dělal cosi naprosto normálního.

Ale nebylo to tak. Právě tam umístil vlajku, zprávu někomu dalšímu, že v mrtvé schránce něco je. Až ten někdo pojede kolem, všimne si toho znamení a bude vědět, kam má jet. Takže budou muset kapsli prozkoumat hodně rychle a zaseji vrátit na místo, jinak se nepřítel dovtípí, že došlo k odhalení jejich operace. A to se nedělá, pokud není jiná možnost, protože takovéhle operace jsou stejné jako párání svetru na krásné ženě. Taháte za vlákno tak dlouho, dokud jí nejsou vidět prsa, řekl velitel FBS Provaljovovi.

Zabíjení novorozeňat

„Co to je?“ zeptal se prezident během ranní informační schůzku.

„Nový kontakt ze zdroje SORGE, nazvali jsme ho PĚNICE. Ze špionážního hlediska ale není asi tak kvalitní, i když nám něco prozrazuje o jejich ministrech,“ dodal Goodley s předstíraným taktem.

Ryan si všiml, že ať je PĚNICE kdokoli, určitě si vede velmi podrobný deníček. I ona – určitě je to žena – pracuje pro ministra Fang Gana, a jak se zdálo, on ji nejspíš miloval, přičemž ona, pokud ho přímo nemilovala, si rozhodně vedla záznamy o jeho aktivitách. Všech, všiml si Ryan. Četl si zprávu a nevěřil svým očím. „Vyřiď Mary Pat, že to klidně může prodat *Hustleru*, ale ať mi to proboha neposílá v osm ráno.“

„Chtěla, abyste si udělal názor na tento pramen,“ vysvětloval Ben. „Ten materiál není tak jednoznačně politický, jako dostáváme od SLAVÍKA, ale MP si myslí, že nám hodně napoví o charakteru toho člověka, což se může hodit. Vedle informací o Fangově sexuálním životě je v tom i politický rozměr. Vypadá to, že Fang je muž… s poněkud chvályhodnou vitalitou, ačkoli ta dívka by očividně preferovala mladšího milence. Zdá se, že jednoho takového měla, jenže Fang ho zapudil.“

„Je žárlivý,“ všiml si Ryan, když onu pasáž pročítal. „Jo, ale v jeho věku se asi člověk upne na to, co potřebuje. Vyplývá z toho něco?“

„Můžeme odvodit, jaké typy lidí tam rozhodují. U nás bychom je označili za sexuální predátory.“

„A takových máme ve státních službách taky dost,“ poznamenal Ryan. V tisku se právě přetřásal případ jistého člena Senátu.

„Aspoň že ne v této pracovně,“ řekl Goodley prezidentovi. Víc nedodal.

„Inu, současný prezident má za manželku chirurga. A ti vědí, jak zacházet s ostrými předměty,“ usmál se Ryan. „Jejich včerejší tlachání o Tchaj–wanu bylo tedy jen zástěrkou, protože nevěděli, jak zahájit debatu o obchodu?“

„Zdá se, že ano, a připadá mi to trochu zvláštní. MP se domnívá, že Čína možná má svůj zdroj mezi nižšími zaměstnanci ministerstva zahraničí. Myslí si, že jejich strana ví o trochu víc, než kolik se mohla dozvědět z tisku.“

„No skvěle,“ utrousil Jack. „Co se mohlo stát? Že by japonské firmy prodaly své staré zdroje Číňanům?“ Goodley pokrčil rameny. „Zatím těžko říct.“

„Ať Mary Pat zavolá Danu Murrayovi. Kontrašpionáž má na starost FBI. Měli bychom se tomu věnovat okamžitě. Nehrozí zkompromitování SLAVÍKA?“

„To musí posoudit někdo jiný, pane,“ řekl Goodley, čímž prezidentovi připomněl, že je v tomto oboru dobrý, ale ne natolik dobrý.

„Jasně, někdo jiný než já. Co dál?“

„Senátní výbor pro zpravodajské služby se zajímá o situaci v Rusku.“

„No skvěle. A proč?“

„Mají asi pochybnosti o důvěryhodnosti našich přátel v Moskvě. Obávají se, že Rusové se pokusí využít peníze za ropu a zlato na znovuobnovení SSSR, možná dokonce k útoku proti NATO.“

„Když jsem se naposledy díval, všiml jsem si, že hranice NATO se posunuly o pár stovek mil na východ. Nárazníková zóna naše zájmy neohrozí.“

„Navíc teď je naší povinností bránit Polsko,“ připomněl Goodley svému nadřízenému. „Vzpomínám si. Tak vyřiď Senátu, ať schválí peníze pro přesun tankové brigády východně od Varšavy. Můžeme snad zabrat jednu z bývalých sovětských základen, ne?“

„Když k tomu Poláci svolí. Zatím se nezdá, že by je tohle riziko nějak trápilo, pane.“

„Němců se asi bojí víc, co?“

„Správně, navíc pro tyto obavy existuje precedens.“

„Kdy se Evropě konečně donese, že už je všude doopravdy mír?“ zvedl Ryan oči ke stropu. „Stále mají na paměti své dějiny, některé jejich okamžiky jsou navíc poměrně čerstvé, pane prezidente. A velká část vzpomínek hovoří spíše proti vašemu názoru.“

„Do Polska mám teď někdy jet, ne?“

„Ano, relativně brzy, právě se připravuje přesný program.“

„Fajn, vysvětlím polskému prezidentovi osobně, že se může spolehnout, že Němce udržíme v lati. Kdyby trochu vybočili, no tak povoláme Chrysler zpátky.“ Jack se napil kávy a podíval se na hodinky. „Ještě něco?“

„To by mělo být pro dnešek vše.“

Prezident zvedl obočí. „Vyřiď Mary Pat, že jestli mi ještě někdy od té PĚNICE něco pošle, chci to i s obrázkama.“

„Provedu, pane.“ Goodley se zasmál.

Ryan znovu zvedl informační materiály a tentokrát si je pročetl pomaleji, popíjel u toho kávu, ušklíbal se a bručel. Život byl mnohem jednodušší, když je sám připravoval, než když se stal tím, kdo je čte. Proč je to tak? Nemělo by to být naopak? Dříve měl hledat odpovědi a tušit otázky, ale teď, když za něj všechno dělali jiní… to bylo složitější. Vůbec tomu nerozuměl, do háje. Dospěl k závěru, že důvodem je možná skutečnost, že po něm už tu informaci nikdo další nedostane. Musel přijímat rozhodnutí, takže ať se na nižších úrovních vytvořily jakékoli rozbory a rozhodnutí, proces dospěl vždy do jednoho bodu, a zde se prostě zastavil. Bylo to jako řídit auto: někdo by mu mohl radit, ať zahne doprava, ale za volantem sedí on a otočit jím musí také on sám, a kdyby do nich někdo narazil, vina by padla na jeho hlavu. Jack chvíli přemýšlel, jestli by mu lépe neseděla funkce o stupínek dva níž, mohl by provádět rozbory a sebejistě psát různá doporučení… ale pořád by věděl, že za správný či mylný krok bude odměněn či haněn někdo jiný. V takovém prostředí izolovaném od všech důsledků tkvěla jistota a bezpečí. Jenže to za něj hovoří zbabělost, uvědomil si Ryan. Jestli se někdo ve Washingtonu hodil na přijímání rozhodnutí víc, ještě ho nepotkal, a jestli to zní nafoukaně, tak ať.

Ale někdo lepší by tady být měl, pomyslel si Jack, a on nemůže za to, že není. Ručičky hodin se přibližovaly k první schůzce. Jack se podíval na seznam schůzek. Celý den mu zaplní politické voloviny… jenže to žádné voloviny nejsou. Všechno, co v téhle pracovně dělal, mělo přímý dopad na život amerických občanů, takže šlo o činnost důležitou pro něj; pro ně. Ale kdo rozhodl, že právě on bude tátou celého národa? Copak je tak strašně chytrý? Všichni lidé venku za velmi silnými skly oken Oválné pracovny žili v přesvědčení, že Jack Ryan ví, jak provést to správné, aby pak u večeře nebo při partičce karet nadávali a stěžovali si na rozhodnutí, která přijal a jim se nelíbila, jako by to svedli lépe – což se zvenčí snadno řekne. Uvnitř to bylo jiné. Ryan se osobně musel zabývat každým rozhodnutím, dokonce i skladbou jídelníčku ve školních jídelnách – to byla pořádná dřina. Když dáte dětem, co jim chutná, odborníci na výživu budou nadávat, že by děti měly jíst zdravé tyčinky a bobule, jenže rodiče by zase nejspíš volili karbanátky a hranolky, protože ty děti aspoň snědí, ale zdravá strava, když se nesní, jim moc neprospěje. Jednou nebo dvakrát o tom hovořil s Cathy, ale ani nemusel. Ona jejich dětem dovolovala jíst pizzu, kdykoli na ni dostaly chuť, tvrdila, že pizza je bohatá na proteiny a že dětský metabolismus stráví bez větších potíží téměř všechno. Když na ni však naléhal, připustila, že v tomto názoru se poněkud rozchází s některými kolegy z nemocnice. Takže co by si měl Jack Ryan, prezident Spojených států, doktor historie, bakalář ekonomie a absolvent kurzu účetnictví (už si ani nevzpomínal, proč se do toho kurzu vůbec přihlásil) myslet, když se na tom nedokážou shodnout odborníci – včetně jeho ženy? Znovu se ušklíbl, když zazněl bzučák na jeho stole a paní Sumterová mu oznámila, že dorazila jeho první dnešní návštěva. Jack už měl chuť na tajnou cigaretu, ale s ní bude muset počkat na nějakou pauzu v programu, protože jen paní Sumterová a pár členů jeho ochranky věděli, že prezident Spojených států trpí právě tímto neustále se vracejícím zlozvykem.

Ježíši, jak jsem se sem vůbec dostal? pomyslel si, což se mu na začátku pracovního dne stávalo často. Pak vstal, postavil se ke dveřím, připravil si vřelý prezidentský úsměv a snažil se vzpomenout si, kdo že s ním přijde diskutovat o subvencích pro zemědělce v Jižní Dakotě.

Letěli jako obvykle z Heathrow, tentokrát letounem Boeing 737, protože do Moskvy to nebylo tak daleko. Členové skupiny DUHA zaplnili všechna místa v první třídě, což mělo potěšit hlavně obsluhující personál, ačkoli ten o tom ještě nevěděl. Tihle pasažéry budou totiž po celý let velmi zdvořilí a nenároční. Chavez seděl vedle svého tchána, sledoval kazetu s informacemi pro případ nehody, ačkoli oba věděli, že kdyby letoun narazil rychlostí čtyř set uzlů do země, moc by jim nepomohlo, kdyby věděli, kde je nejbližší nouzový východ. A takové věci jsou natolik vzácné, že je klidně mohli ignorovat. Ding vytáhl z přední kapsy časopis a listoval jím ve snaze najít něco zajímavého. Ve stánku na letišti koupil všechny zajímavé časopisy, což jeho ženu celkem pobavilo.

„Takže malý už chodí?“ zeptal se Clark.

„Řeknu ti, že jeho nadšení pro pochodování je celkem legrační, vždycky když dojde od televize ke stolku, usmívá se, jako by vyhrál maratón, dostal zlatou medaili a před cestou do Disneylandu ho ještě políbila Miss America.“

„Velké věci se skládají ze spousty malých, Domingo,“ poznamenal Clark, když se letoun rozjel po ranveji. „A horizont není při jeho výšce tak daleko.“

„Asi máš pravdu. Ale je to velká švanda… a hezky se na to kouká," připustil.

„Není špatný mít synka, co?"

„Zatím si nestěžuju," přikývl Chavez a sklopil si sedadlo.

„Jak si vede Ettore?" Zpátky do práce, pomyslel si Clark. Tyhle dědkovské řeči nemůže vést donekonečna.

„Zlepšil se. Potřeboval asi měsíc, aby nás dohnal. Chvíli si z něj utahovali, ale zvládl to. Není hloupý. Má dobré taktické instinkty, uvážíme–li, že je policajt, a ne voják."

„Dělat policajta na Sicílii není totéž jako řídit dopravu na Oxford Street v Londýně."

„To nejspíš ne," přikývl Chavez. „Ale na simulátoru střelby zatím neudělal jedinou chybu, což je slušný. Jediný, kdo má zatím stejný výsledek, je Eddie Price." Počítačem řízený simulátor v Herefordu byl při výběru všech možných taktických scénářů poměrně neúprosný, a to natolik, že v jednom z nich se mohl dvanáctiletý kluk zmocnit samopalu a rozstřílet vás, když jste si nedali pozor. Jiný nepříjemný scénář byl ten, v němž žena s dítětem v náručí zvedla pistoli mrtvého teroristy a v dobré víře se otočila proti blížícím se Mužům temnot. Ding ji jednou zastřelil a další den ráno našel na svém stole panenku Barbie s obličejem politým kečupem. Členové Duhy měli výrazný, i když poněkud zvrácený smysl pro humor.

„Co tam teda budeme dělat?"

„Budeme v bývalý Osmý správě KGB, hlavní ochranný službě," vysvětloval John. „Mají obavy z domácích teroristů – asi hlavně Čečenců a jiných národností, který chtějí vystoupit z federace. Máme jim pomoct s výcvikem jejich lidí, aby si s tím poradili."

„Jak na tom jsou?" zeptal se Ding.

Clark pokrčil rameny. „Dobrá otázka. Jejich zaměstnanci dříve sloužili v KGB, mají výcvik Spetsnaz, takže jsou asi profesionálové, na rozdíl od základňáků v ruský armádě. Všichni jsou nejspíš důstojníci z povolání, ale mají úkoly jako seržanti. Počítám, že budou inteligentní, řádně motivovaný, nejspíš v dobrý formě a bude jim jasný, o co jde. Ale jestli budou tak dobrý, jak by měli? To asi ne," přemýšlel John. „Za pár týdnů by se nám je mělo podařit navést správným směrem."

„Takže budeme trénovat hlavně jejich instruktory?"

Clark přikývl. „Tak jsem to pochopil."

„Jsem pro," přikývl Chavez, když jim přinesli tácy s obědem. Jak je možné, pomyslel si, že v jídle na palubě letadla vždycky chybí to, co by si člověk dal? Tohle je večeře, ne oběd. Co je špatného na cheeseburgeru a hranolkách? Aspoň jim donesli solidní pivo. Na pobytu v Anglii se mu líbila hlavně jedna věc, pivo. V Rusku na nic podobného určitě nenarazí, tím si byl jistý.

Východ slunce je v Pekingu kvůli znečištěnému vzduchu takový nijaký, pomyslel si Mark Gant. Z nějakého nepochopitelného důvodu vypadl ze zdejšího denního rytmu, nic s tím nesvedla ani černá tableta a všemožné pokusy o spánek. Probudil ho první paprsek, který se prodral vzduchem tak špatným jako v Los Angeles při nejhorších rozptylových podmínkách. V ČLR rozhodně neexistuje žádná Agentura na ochranu životního prostředí, ale zatím tady nemají moc aut. Kdyby se jejich počet někdy zvýšil, Čína by nejspíš vyřešila problémy s počtem obyvatelstva udušením. Gant moc necestoval, takže nevěděl, ze jde o problém všech marxistických zemí – ale už jich stejně moc nezbývá, že? Gant nikdy nekouřil – tento zlozvyk z prostředí obchodníků s akciemi z velké části vymizel, tamní stres byl obyčejně tak velký, že neměl potřebu ničit si zdraví i jinak – ve zdejším znečištěném vzduchu mu ovšem slzely oči.

Neměl co dělat, ale měl spoustu času – jakmile se jednou probudil, nedokázal znovu usnout – takže si rozsvítil lampičku a pročítal některé dokumenty, z nichž většinu dostal, aniž by se čekalo, že si je někdy přečte. Účelem diplomacie, řekl kdysi velitel Spock ze *Star Treku*, je *protahovat* krizi. Celé rozhovory se kroutily tak, že Mississippi oproti nim připomínala laserový paprsek, ale jako tato mohutná řeka i oni snad poplují dál po proudu nebo z kopce nebo zkrátka tam, kam tečou všechny řeky. Jenže dnes ráno – co ho vlastně vzbudilo? Podíval se z okna a všiml si, že na obzoru se utváří růžovooranžová skvrna a osvětluje budovy. Gantovi se zdejší stavby nelíbily, ale tušil, že je to tím, že na ně jen není zvyklý. Chicago není zrovna jeden Tádž Mahál vedle druhého a dům s dřevěnou konstrukcí, ve kterém vyrostl, taky nebyl přímo Buckinghamský palác. Pocit odlišnosti ho však zde přepadal na každém kroku. Ať se podíval, kam chtěl, všechno mu připadalo cizí a on nebyl natolik kosmopolitní, aby podobný pocit překonal. Bylo to jako hudba v supermarketech, ta taky jakoby neexistuje, ale přesto nikdy neutichá. Takové černé myšlenky ho netěšily, ale zapudil je. Neměl pro ně žádný důvod. Nemohl tušit, že velice brzy pozná, jak moc se mýlil.

Barry Wise už nespal, nechal si do pokoje v hotelu přinést snídani – hotel patřil k americké síti, a tedy i snídaně byla skoro americká. Slanina tu asi bude trochu jiná, ale o tom, že i čínské slepice snášejí

opravdová vejce, nepochyboval. Jeho včerejší experiment s vaflemi se dvakrát nevyvedl a Wise patřil k lidem, kteří potřebují pořádnou snídani, aby mohli celý den fungovat.

Na rozdíl od většiny amerických televizních reportérů si Wise hledal své příběhy sám. Jeho producent byl i jeho kamarádem, ne jen šéfem. Díky této skutečnosti získal několik ocenění Emmy, i když jeho žena hartusila, že je hrozná otrava pořád oprašovat tyhle věci na baru ve sklepě.

Na dnešek potřeboval neokoukaný příběh. Jeho američtí diváci budou jistě unavení dalšími záběry z obchodních jednání. Chtělo by to nějaký kolorit, říkal si, něco, co by Američanům přiblížilo život v Číně. Nebylo to snadné, o čínských restauracích už bylo natočeno tolik reportáží, jenže šlo také o jedinou čínskou věc, kterou většina Američanů znala. Co tedy? Co mají Američané společného s občany Čínské lidové republiky? *Nejspíš nic moc*, pomyslel si Wise, přece ale musí najít něco, co se dá použít. Když mu donesli snídani, vstal, díval se z okna, zatímco číšník přivezl vozík k posteli. Ukázalo se, že jeho objednávku popletli, místo slaniny mu dali šunku, ale i ta vypadala dobře, takže se nezlobil; dal muži spropitné a znovu se posadil.

Něco, opakoval si a nalil si kávu, *jenže co*? Tímhle procesem už prošel mnohokrát. Spisovatelé beletrie si občas reportéry dobírají kvůli jejich smyslu pro „tvořivost“, ale celý průběh je skutečně takový. Najít zajímavé téma je pro reportéry dvojnásob složité, protože na rozdíl od romanopisců si témata nemohou vymýšlet. Musejí pracovat s realitou, což je občas pěkná dřina, pomyslel si Barry Wise. Natáhl se do zásuvky pro brýle a překvapilo ho, že našel…

Vlastně ho to až tak nepřekvapilo. Šlo o rys typický pro všechny americké hotely, bible od Gideonovy společnosti. Sem se dostala asi jen proto, že hotel patří americké firmě, která měla na dodávku biblí smlouvu… ale jak zvláštní místo pro bibli. V Číně není kostelů zrovna přebytek. Jsou tady vůbec nějací křesťané? Hm. Co to zkusit zjistit? Možná by se na tohle téma dala natočit reportáž… rozhodně lepší než nic. Když se tedy částečně rozhodl, vrátil se k snídani. Jeho lidé se asi touhle dobou probouzejí. Řekne producentovi, aby se poohlédl po nějakém křesťanském knězi, možná najde dokonce nějakého katolického kazatele. V rabína nedoufal. To by znamenalo izraelskou ambasádu, což by byl podvod, ne?

„Jak ses měl celý den, Jacku?“ zeptala se Cathy.

Tuhle noc dostali snad náhodou. Neměli žádnou povinnost, nemuseli na žádnou oficiální večeři, žádný projev, recepci ani hru nebo koncert v Kennedyho centru, dokonce se nekonala ani žádná soukromá akce dvaceti až třiceti lidí v ubytovacím křídle Bílého domu, které Jack nesnášel a Cathy milovala, protože mohli pozvat lidi, které znali a měli rádi nebo které aspoň chtěli poznat. Jackovi nevadily ty akce jako takové, ale měl pocit, že patro Bílého domu, v němž jsou ložnice, je jediným soukromým prostorem, který mu zbyl – i jejich dům v Peregrine Cliff nad Chesapeake Bay jim Tajná služba předělala. Teď v něm byla protipožární čidla, asi sedmdesát telefonních linek, alarm běžně používaný při ochraně skladišť jaderného materiálu, vedle domu navíc přibyla nová budova, kde bydlela ochranka, když se Ryanovi rozhodli opustit tohle oficiální muzeum a stáhnout se do menšího domu.

Dnes se však nic takového nekonalo. Dnes byli zase skoro jako normální lidé. Jen s tím rozdílem, že kdyby měl Jack chuť na pivo nebo drink, nemohl by si pro něj dojít do ledničky. To nesměl. Musel zadat prostřednictvím jednoho ze stevardů objednávku, on by s ní pak sjel do kuchyně v podzemí nebo do baru nad nimi. Samozřejmě by si mohl stát za svým a dojít si pro to sám, ale mohl by jednoho ze stevardů urazit, a ačkoli tito muži převážně tmavé pleti (někteří tvrdili, že jejich předkové byli osobní otroci Andrewa Jacksona) by se s tím vyrovnali, bylo zbytečné je urážet. Ryan nikdy neměl rád, když za něj ostatní dělali jakoukoli práci. Bylo samozřejmě fajn mít každé ráno boty naleštěné od člověka, který neměl na práci nic jiného a dostával za to dobře zaplaceno, ale nepřipadalo mu mužné nechat se takhle odstrčit jako nějaký šlechtic, když jeho otec pracoval jen jako detektiv v Baltimoru a on sám potřeboval stipendium (které mu pak poskytly námořní síly Spojených států), aby mohl vystudovat Bostonskou univerzitu, aniž by jeho matka musela do práce. Brání mu tedy jeho dělnický původ a vychování? Asi ano, pomyslel si. Jeho původ rovněž vysvětloval, proč teď dělá tohle, sedí v pohodlném křesle se skleničkou v ruce, dívá se na televizi, jako by byl pro změnu normální člověk.

Cathyin život se z celé rodiny změnil asi nejméně, jen ji každé ráno do práce vozila helikoptéra VH–60 Blackhawk, proti čemuž ovšem média ani daňoví poplatníci nic nenamítali – určitě ne poté, co Katie Ryanovou, zvanou též BÁBOVIČKA, ve školce ohrožovali nějací teroristi. Děti se teď dívaly na televizi ve svém pokoji a Kyle Daniel, kterému Tajná služba dala přezdívku SKŘÍTEK, spal ve své postýlce. Takže doktorka Ryanová – kódové označení LÉKAŘKA – seděla v křesle před televizí, pročítala záznamy o pacientech a listovala lékařským časopisem v rámci svého nekonečného lékařského vzdělávání.

„Jak to jde v práci, miláčku?“ zeptal se ŠERMÍR LÉKAŘKY.

„Dobře, Jacku. Bernie Katz má další vnučku. Je z ní celý pryč.“

„Čí je?“

„Jeho syna Marka – ženil se před dvěma lety. Byli jsme na svatbě, pamatuješ?“

„To je ten právník?“ zeptal se Jack. Na obřad si vzpomínal, konal se za starých dobrých časů, než ho zakleli do funkce prezidenta.

„Jo, jeho druhý syn, David, je doktor – dělá v Yale na fakultě hrudní chirurgie.“

„Znám ho?“ nevzpomínal si Jack.

„Ne. Dělal školu v Kalifornii.“ Otočila stránku v novém výtisku *New England Journal of Medicine*, pak se rozhodla přehnout růžek. Narazila na zajímavý článek o nových objevech v anestézii, měla by si to zapamatovat. Promluví si pak s některým z profesorů. Obvykle obědvala s kolegy z různých oborů, aby si udržela přehled, co se děje v medicíně. Další významný průlom, pomyslela si, bude v neurologii. Jeden z jejích kolegů objevil lék, který podporoval opětné dorůstáni poškozených nervů. Kdyby se všechno vydařilo, čeká ho Nobelova cena. To už by byla devátá, která by visela na stěně v Johns Hopkins University School of Medicine. Cathyina práce s laserem jí vynesla Laskerovo ocenění za služby veřejnosti – nejvyšší ocenění toho druhu v americké medicíně –, ale nebyla to práce tak objevná, aby ji pozvali do Stockholmu. Nezlobila se. Za oftalmologii se ceny moc nerozdávají, ale spravit někomu oči je odměna sama o sobě. Možná jediná výhoda na Jackově zvolení prezidentem a jejím následném postavení První dámy spočívala v tom, že po odchodu Bernieho Katze do důchodu měla velkou šanci stát se ředitelkou Wilmerova institutu. Pořád by mohla dělat praktickou medicínu – toho se nikdy nechtěla vzdát – a zároveň by sledovala vývoj ve svém oboru, rozhodovala, kdo dostane grant, kde se provádí opravdu důležitý výzkum, a v tom by mohla být hodně dobrá, říkala si. Takže veškeré divadlo kolem prezidentování třeba není taková ztráta času.

Opravdu jí vadila jen jedna věc, a sice, že lidé očekávali, že se bude oblékat jako topmodelka, a i když byla vždy velmi dobře oblečená, nikdy ji nelákalo strojit se přehnaně elegantně. Domnívala se, že bohatě stačí, že se musí oblékat do formálních šatů na všechny hrozné formální události, kterých se musela účastnit (za šaty ovšem neplatila, protože je vždycky dostala od návrhářů). Stávalo se tedy, že časopis *Women´s Wear Daily* její obvyklé oblečení neschvaloval, jako by bílý laboratorní plášť mohl něco vypovídat o jejím postoji k módě – přitom šlo o stejnou uniformu, jakou nosí vojáci námořní pěchoty, kteří stojí u vchodu do Bílého domu, Cathy ji navíc nosila velmi pyšně. Není moc žen ani mužů, kteří mohou tvrdit, že jsou ve svém oboru na špičkové úrovni. Ona ano. Dnešní večer byl velmi příjemný. Nevadila jí Jackova posedlost kanálem The History Channel ani jeho zabručení kvůli jedné chybě v jejich vysílání. Pokud ovšem, usmála se v duchu, měl pravdu on a komentátor se opravdu spletl… Ve sklence už neměla žádné víno, a jelikož ji následujícího dne nečekaly žádné operace, mávla na stevarda, aby jí dolil. Mohlo by být hůř. Ti zatracení teroristi je pořádně vyděsili, přežili jen díky štěstí a tomu skvělému agentovi FBI, co si ho vzala Andrea Priceová. Cathy doufala, že už nikdy nic takového nezažijí. Ochranka ji před tím měla chránit. Cathy získala pocit, že její hlavní agent, Roy Altman, působí ve své práci stejně sebejistě jako ona ve své.

„Prosím, paní Ryanová,“ řekl stevard a podal jí dolitou sklenku. „Děkuji, Georgi. Jak se mají děti?“

„Nejstarší dceru zrovna vzali na Notre Dame,“ odpověděl pyšně.

„To je skvělé. Jaký má hlavní obor?“

„Příprava na studium medicíny.“

Cathy zvedla oči od časopisu. „Výborně. Kdybych jí mohla nějak pomoci, dejte mi určitě vědět, ano?“

„Ano, madam.“ A hezké je, pomyslel si George, že to myslí vážně. Ryanovi měli mezi zaměstnanci dobrou pověst, i když jim tak vadilo, že je někdo obskakuje. Prezidentova rodina se starala ještě o jinou rodinu, vdovu a děti jistého seržanta Air Force, jehož spojitost s Ryanovými nikdo pořádně nechápal. A Cathy si vzala osobně na starost dvě děti zaměstnanců, které měly problémy s očima.

„Co máš v plánu zítra, Jacku?“

„Projev na srazu válečných veteránů v Atlantic City. Po obědě mě tam i zpátky hodí helikoptéra. Callie mi napsala solidní projev.“

„Je ale trochu divná.“

„Je zvláštní,“ přikývl prezident, „ale ve svým oboru je dobrá.“

Díky bohu, pomyslela si Cathy, *že nemusím dělat tohle*! Z jejího pohledu byl pořádný takový projev, když pacientovi vysvětlovala, jak mu vyléčí zrak.

„V Pekingu je novej papežskej nuncius,“ řekl producent.

„To je něco jako velvyslanec, ne?“

Producent přikývl. „Jo. Je Ital, kardinál Renato DiMilo. Starej, nic o něm nevím.“

„Třeba by se za ním dalo zajet,“ pomyslel si Barry a vázal si kravatu. „Máš na něj adresu a telefon?“

„Ne, ale náš člověk z americký ambasády to může rychle zjistit.“

„Tak mu zavolej,“ rozkázal Wise mírně. Spolupracoval s tímhle producentem už jedenáct let, spolu se krčili před kulkami, vyhráli Emmy, na bývalé seržanty námořní pěchoty si nevedli nejhůř.

„Jasně.“

Wise se podíval na hodinky. Ten časový posun mu vyhovoval. V klidu natočí reportáž, pošle ji přes satelit, v Atlante ji sestříhají a Američané ji uvidí při snídani. Dnes má v téhle zapomenuté zemi nějakou náplň. Proč sakra nemůžou diskutovat o obchodě v Itálii? Italskou kuchyni si vybavoval z dob své služby ve Středomořské flotile. Italky taky. Uniforma americké námořní pěchoty se jim líbila. Jako spoustě jiných žen.

Jedna věc, kterou si kardinál DiMilo ani monsignore Schepke neoblíbili, byla typická čínská snídaně, jež se diametrálně lišila od čehokoli, co by kdy Evropan časně ráno jedl. Schepke tedy každé ráno připravil snídani, než přišli jejich čínští zaměstnanci – kteří pak umyli nádobí, a to oběma hodnostářům vyhovovalo. Oba už měli za sebou ranní modlitby, kvůli kterým museli vstávat každé ráno před šestou téměř jako vojáci, říkal si často Ital.

Každé ráno četl *International Herold Tribune*, což byly noviny orientované příliš proamericky, ale svět je zkrátka nedokonalý. Aspoň se tam dozvěděl výsledky fotbalových zápasů, protože evropský fotbal oba muže zajímal, Schepke ho navíc chodil i hrát, jakmile se mu naskytla příležitost. DiMilo, který býval velmi dobrým středním útočníkem, se teď musel spokojit jen se sledováním televize a kibicováním.

Štáb CNN měl vlastní dodávku americké výroby, která do ČLR dorazila před velmi dávnou dobou. Na střeše měla vlastní miniaturní satelitní vysílač, skvělý výkřik techniky, díky němuž se mohli přes komunikační družici spojit během chvilky s jakýmkoli místem na zemi. Dokázal všechno možné, jen nefungoval, když dodávka jela, ale i tento nedostatek se kdosi pokoušel odstranit; tím by se dosáhlo dalšího významného posunu, protože mobilní štáby by se pak potýkaly s nižším rizikem napadení hrozícím od chuligánů v místě kde by se právě nacházely.

Dodávka byla též vybavena satelitním navigačním systémem, což byl úplný zázrak, který jim umožňoval vyznat se v každém městě, jehož mapu měli na CD–ROMu. Mohli se tak dostat na jakoukoli adresu rychleji než zdejší řidič taxíku. A díky mobilnímu telefonu se jim podařilo zjistit adresu samotnou, v tomto případě z amerického velvyslanectví, kde měli adresy všech zahraničních zastupitelstev, mezi nimiž byla i rezidence papežského nuncia. Mobilním telefonem se pak ohlásili i u něj. Nejprve se jim ozval někdo čínsky, pak kdosi, koho odhadli na Němce, ale řekl jim, jistě, jen přijeďte.

Barry Wise v saku s kravatou – péče o zevnějšek byla dalším pozůstatkem z námořní pěchoty – zaklepal na dveře. Otevřel jim podle očekávám místní občan – Wise byl v pokušení říkat jim *domorodci*, ale takové oslovení bylo příliš kolonialistické, zčásti i rasistické – a uvedl je dovnitř. První člověk ze západní části světa, na kterého narazili, rozhodně nebyl kardinál. Na to byl příliš mladý, příliš vysoký a vypadal až příliš jako Němec.

„Dobrý den, jsem monsignore Schepke,“ přivítal je muž.

„Dobrý den, Barry Wise ze CNN.“

„Ano,“ usmál se Schepke. „Mnohokrát jsem vás viděl v televizi. Co vás sem přivádí?“

„Máme tu točit obchodní jednání mezi Amerikou a Čínou, ale rozhodli jsme se, že se zaměříme i na jiné stránky života. Překvapilo nás, že Vatikán tu má diplomatické zastoupení.“

Schepke uvedl Wise do své kanceláře a usadil ho do pohodlného křesla. „Já jsem tady už několik měsíců, ale kardinál přijel teprve nedávno.“

„Smím se s ním setkat?“

„Jistě, ale Jeho Eminence právě telefonuje do Říma. Nevadilo by vám pár minut strpení?“

„Kdepak,“ ujistil ho Wise a prohlížel si ho. Vypadal velmi atleticky, byl vysoký, na první pohled Němec. Wise tu zemi navštívil několikrát a vždycky se tam cítil nesvůj, jako by se rasismus, který stál na počátku holocaustu, ještě stále nevytratil, ukrýval se někde nedaleko, byť mimo dohled. Mít na sobě Schepke jiné oblečení, připomínal by vojáka, třeba z námořní pěchoty. Zdálo se, že je v dobré fyzické kondici, je to jistě chytrý a velmi vnímavý pozorovatel.

„Z jakého jste řádu, jestli se můžu zeptat?“ řekl Wise.

„Tovaryšstvo Ježíšovo,“ odpověděl Schepke.

Jezuita, pomyslel si Wise. Tím se mnohé vysvětlovalo. „Z Německa?“

„Ano, ale teď působím na univerzitě Roberta Bellarmina v Římě. Kvůli svým jazykovým i schopnostem jsem byl požádán, abych doprovodil Jeho Eminenci sem.“ Jeho angličtina zněla napůl britsky, napůl americky, ne však kanadsky. Po stránce gramatické byla dokonalá a co do výslovnosti velmi přesná.

A protože jste chytrý, domyslel si Wise. Věděl, že Vatikán disponuje velmi uznávanou zpravodajskou službou, pravděpodobně nejstarší na světě. Takže tenhle monsignore je něco mezi diplomatem a špionem, pomyslel si Wise.

„Nebudu se ptát, kolika jazyky vlastně hovoříte. Určitě se s vámi nemůžu rovnat,“ poznamenal. Hloupého jezuitu nikdy nepotkal ani o žádném neslyšel.

Schepke se mile usmál. „Je to moje práce.“ Pak se podíval na telefon. Světlo už zhaslo. Omluvil se, odešel do jiné kanceláře a pak se vrátil. „Jeho Eminence vás teď přijme.“

Wise vstal a následoval Němce dovnitř. Muž, kterého uviděl, byl korpulentní a zcela jistě Italského původu, neměl na sobě kněžský oděv, ale sako a kalhoty, pod kolárkem měl černou košili (nebo vestu?). Korespondent CNN si nevzpomínal, jestli mu má políbit prsten, ale líbání rukou stejně nijak neholdoval, takže kardinálovi jen potřásl rukou.

„Vítejte u nás,“ řekl kardinál DiMilo. „Jste prvním americkým reportérem, který nás navštívil. Prosím –“ Kardinál ukázal na křeslo.

„Děkuji, Vaše Eminence.“ Tuto část protokolu si pamatoval.

„Čím vám můžeme posloužit?“

„No, přijeli jsme natáčet obchodní jednání – Amerika a Čína – a teď hledáme námět na reportáž o životě v Pekingu. Teprve včera večer jsme se dozvěděli, že Vatikán zde má velvyslanectví, tak jsme si říkali, že bychom se s vámi setkali a popovídali si, pane.“

„Výtečně,“ poznamenal DiMilo s blahosklonným úsměvem kněze. „V Pekingu sice žije pár křesťanů, ale Řím to zrovna není.“

Wiseovi se v hlavě rozsvítila žárovka. „A co čínští křesťané?“

„Moc jsme jich zatím neviděli. Ale dnes odpoledne za jedním jedeme, je to baptistický kazatel jménem Ju.“

„Opravdu?“ Wise užasl. *Místní* baptista?

„Ano,“ potvrdil to Schepke. „Je to dobrý člověk, dokonce studoval v Americe na Oral Roberts University.“

„Číňan z Oral Roberts?“ zeptal se Wise mime nedůvěřivě, ale v hlavě mu rozsvítil nápis NÁMĚT!

„Není to zrovna obvyklé, že?“ poznamenal DiMilo.

Neobvyklá byla už skutečnost, že baptistický kazatel a římskokatolický kardinál spolu hovoří. Ale že k tomu došlo právě tady, připadalo Wiseovi stejně pravděpodobné, jako kdyby se po ulicích ve Washingtonu procházeli dinosauři. Atlanta bude mít radost.

„Mohli bychom jet s vámi?“ zeptal se korespondent CNN.

Když dorazila na své pracoviště, polil ji studený pot. Přes veškeré očekávání a předtuchy ji překvapilo, navíc hodně nemile, když ji poprvé píchlo v podbřišku. Naposledy, téměř před šesti lety, se stejně ohlásilo narození Ju–Longa. I tenkrát ji to překvapilo, ale tehdejší těhotenství bylo povolené, současné nikoli. Doufala, že k tomu dojde ráno, ale o víkendu v jejich bytě, kde by se s Quonem mohli bez potíží o všechno postarat, ale děti se v Číně jako na celém světě rodí, kdy si samy vzpomenou, a ani tohle zjevně nebude žádnou výjimkou. Otázkou bylo, zda mu stát dovolí poprvé se nadechnout, takže první stah, první posel kontrakcí, ji zahalil i obavami, že dojde k vraždě, že se její tělo stane místem zločinu, ona mu bude přihlížet, ucítí, jakmile se dítě přestane pohybovat, ucítí smrt. Tento strach byl vyvrcholením všech probdělých nocí a nočních můr, které jí po celé týdny nedaly spát. Její spolupracovníci si jejího výrazu všimli a začali se dohadovat. Několik žen na stejném patře to tajemství uhodlo, ačkoli s ní o něm nikdy nehovořily. Zázrakem bylo, že ji žádná neudala, ačkoli právě tato obava Lien–Huu trápila ze všech nejvíce – ale něco takového by prostě jedna žena druhé udělat nedokázala. Několik z nich také porodilo dcery, které pak rok–dva po porodu „nešťastnou náhodou“ zemřely, aby se naplnilo přání jejich manželů mít syna. To byl další rys života v Čínské lidové republice, o němž se moc nehovořilo, dokonce ani v uzavřené dámské společnosti.

Jang Lien–Hua se rozhlížela po patře, cítila, že její svaly hlásí, co se chystá, a mohla jen doufat, že se to samo zastaví nebo opozdí. Za dalších pět hodin by odjela na kole domů a porodila by tam. Sice to není tak dobré jako o víkendu, ale je to lepší než způsobit ruch zde. Lotosový květ si říkala, že musí být silná a odhodlaná. Zavřela oči, kousala se do rtu a snažila se soustředit na svou práci, jenže stahy brzy přerostly v nepřekonatelné bolesti. Pak přijde mírná bolest a po ní skutečné kontrakce, které jí znemožní stát, a pak…

pak co? Tato neschopnost dohlédnout o pár hodin za tuto chvíli jí zkřivila tvář víc než sebevětší bolest. Bála se smrti, a ačkoli strach znají všichni lidé, ona se bála o život, který byl stále součástí jejího těla, ne přímo o život svůj. Bála se, že by ho viděla umírat, cítila by jeho smrt, vnímala by, jak ta nenarozená duše odchází, ale ačkoli by určitě mířila zpět k Bohu, jistě nešlo o boží přání. Potřebovala svého duchovního rádce. Potřebovala svého manžela Quona. Reverenda Jua ještě víc. Ale jak to jen zařídit?

Kamery byly připraveny velmi rychle. Oba církevní hodnostáři vše se zájmem sledovali, jelikož žádný z nich to dosud neviděl. O deset minut později je oba zklamaly otázky. Oba viděli Wise v televizi a oba si od něj slibovali víc. Nemohli tušit, že námět, který by ho opravdu mohl zajímat, se nachází několik mil a asi hodinu cesty odsud.

„Dobře," řekl Wise, když položil všechny připravené otázky a oni na ně odpověděli. „Mohli bychom s vámi za vaším přítelem?"

„Ale jistě," odpověděla Jeho Eminence a vstala. Kardinál se omluvil, protože i velvyslanec papeže musejí před cestou na záchod – tak tomu bylo aspoň v DiMilově případě. Pak se znovu objevil a s Fritzem došli k autu, monsignore usedl za volant, což nepřestávalo štvát jejich sluhu/řidiče, kterého podezírali, že jde o informátora ministerstva státní bezpečnosti. Dodávka CNN jela za nimi až ke skromnému domu reverenda Ju Fa Ana. Místo na parkování našli velmi snadno. Wise si všiml, že oba katoličtí kněži odešli ke dveřím domu s velkým balíkem v rukou.

„Dobrý den!" usmál se Ju překvapeně, když otevřel dveře. „Co vás sem přivádí?"

„Máme pro vás dar, příteli," odpověděl kardinál a zvedl balík. Nepochybně šlo o velkou bibli. Ju je pozval dovnitř a pak si všiml Američanů.

„Ptali se, jestli by mohli jet s námi," vysvětloval monsignore Schepke.

„Ale jistě," řekl Ju ihned a přemýšlel, jestli tu reportáž uvidí i Gerry Patterson nebo jeho vzdálený přítel Hosiah Jackson. Kamery se však nepodařilo připravit dříve, než balík otevřel.

Rozbalil ho na stole, a když uviděl, co je uvnitř, velmi překvapeně zvedl oči. Čekal bibli, tahle musela stát stovky dolarů… Jednalo se o výtisk bible z roku 1611 přeložený do pekingské čínštiny… a s nádhernými ilustracemi. Ju vstal, obešel stůl a objal svého italského kolegu.

„Bůh vám žehnej, Renato," řekl Ju dojatě.

„Oba mu sloužíme ze všech svých sil. Přemýšlel jsem a napadlo mě, že by se vám to mohlo líbit," odpověděl DiMilo, jako by chválil nějakého schopného kněze z Říma, protože Ju přece dobrým knězem byl, že? Přinejmenším se mu velmi blížil.

Barry Wise zatím zuřil, že se mu nepodařilo tento okamžik zachytit na kameru. „Vidět baptistu a katolíka v takhle přátelské rozpravě je poměrně vzácnost," podotkl.

Ju odpověděl už do běžící kamery. „Nikdo nám nezakazuje být přáteli. Jak říkáte vy Američané, pracujeme pro stejného šéfa." Znovu vzal DiMilovu ruku a vřele jí potřásl. Jen zřídka dostal takhle hodnotný dar, navíc k předání došlo tady v Pekingu, od člověka, kterého někteří jeho kolegové nazvali papežencem, a ještě navíc je Ital. Život přece jen stojí za to. Reverend Ju věřil tak silně, že nikdy ani nezapochyboval, ale mít to čas od času potvrzeno bral jako dokonalé požehnání.

Kontrakce se objevily příliš rychle a silně. Lien–Hua je snášela, jak mohla nejdéle, ale po hodině měla pocit, jako by ji někdo střelil puškou do břicha. Podlamovala se jí kolena. Ze všech sil se zkoušela ovládnout, zůstat na nohou, ale bylo to příliš. Zbledla a zhroutila se na podlahu. Okamžitě u ní byla jedna kolegyně. Sama byla matkou, poznala, k čemu došlo. „Přišel tvůj čas?" zeptala se.

„Ano," ozval se sten a Lien–Hua bolestivě přikývla.

„Doběhnu pro Quona." A v mžiku byla pryč. Pak se vývoj obrátil v neprospěch Lotosového květu.

Její nadřízený si všiml, že jedna z žen někam běží, ohlédl se a všiml si, že jiná leží na zemi. Líně k ní došel, jako by se šel podívat na dopravní nehodu, veden spíš zvědavostí než skutečnou snahou pomoci. Jang Lien–Huy si v práci moc nevšímal. Svou práci odváděla spolehlivě, nebylo nutné na ni křičet nebo ji pobízet, spolupracovnice ji měly rády. Víc o ní opravdu nevěděl a ani neměl pocit, že by víc vědět měl. Na zemi nebyla žádná krev. Neupadla kvůli nějaké nehodě nebo poruše stroje. Divné. Stál nad ní několik vteřin, všiml si, že jí něco je, ale nebyl lékař ani zdravotník a nechtěl do toho zasahovat. Kdyby krvácela, dokázal by jí ránu překrýt obvazem, ale o to teď nešlo, takže nad ní jen stál, domníval se, že tak by se měl správný vedoucí zachovat, ukázat, že je na místě, ale nic nekomplikovat. Dvě stě metrů dál v místnosti první pomoci byla jedna zdravotnice. Druhá dívka asi odběhla pro ni, pomyslel si.

Tvář Lien–Huy se po několika minutách relativního klidu znovu zkřivila, neboť nastala další kontrakce. Všiml si, jak pevně zavřela oči, pobledla a její dech se citelně zrychlil. *Aha*, pomyslel si, *tak o tohle jde*. To

je zvláštní. O takových věcech měl přece vědět, aby mohl naplánovat náhradní pracovníky na linku. Pak si uvědomil něco jiného. Jde o nepovolené těhotenství. Lien–Hua porušila předpisy, nemělo k tomu dojít, následky ponese celé jeho oddělení i on sám jako vedoucí… a přitom doufal, že se jednou vzmůže na vlastní automobil.

„Copak se tady děje?“ zeptal se jí.

Jang Lien–Hua ovšem nebyla ve stavu, kdy by mohla odpovědět. Kontrakce se objevovaly v mnohem rychlejším sledu než v případě Ju–Longa. *Proč to nemohlo počkat do soboty*? ptala v duchu. *Proč si Bůh přeje, aby mé dítě zemřelo před narozením*? Ze všech sil se modlila, v bolestech se soustředila a prosila Boha o slitování a pomoc v onom okamžiku bolesti, zkoušky a hrůzy, ale vše, co viděla kolem sebe, její obavy spíše prohlubovalo. Ve tváři svého vedoucího neviděla žádný náznak pomoci. Pak znovu zaslechla něčí rychlé kroky, zahlédla, jak se blíží Quon, ale než k ní došel, vedoucí ho zastavil.

„Co se tady děje?“ ptal se muž se vším důrazem člověka s mizivou autoritou. „Vaše žena tady rodí? Její těhotenství je nepovolené?“ Nejnicotnější z úředníků se jedním dechem ptal i obviňoval. „*Ju hai*,“ dodal: *Kurva*!

Quon si tohle dítě také přál. Neřekl své ženě o obavách, které s ní sdílel, protože měl pocit, že by to nebylo mužné, ale poslední slova vedoucího byla až příliš na muže, který žil neustále pod dvěma různými tlaky. Vybavil si vojenský výcvik, sevřel dlaň do pěsti, máchl rukou a křikl:

„*Pok gai*,“ což doslova znamenalo „padni na ulici,“ ale v tomto kontextu spíše „*Jdi mi z cesty, smrade*!“ Vedoucí si při pádu roztrhl kůži na hlavě, což Quona potěšilo jako odplata za to že urazil jeho ženu. Ale čekaly ho jiné věci.

Když pronesl nadávku a dokončil úder, zvedl Lien–Huu na nohy a pomáhal jí k místu, kde měli zaparkovaná kola. Ale co teď? Quon si stejně jako jeho žena přál, aby k tomu došlo doma, odkud by, kdyby se něco zvrtlo, mohli zavolat lékaře. Nebylo však v jeho silách započatý proces zastavit, stejně jako by nedokázal zastavit svět. Neměl čas ani energii proklínat osud. Musel se potýkat se skutečností tak, jak přicházela, jednu roztřesenou vteřinu no druhé, a co nejlépe pomoci své milované ženě.

„Vy jste studoval v Americe?“ ptal se Wise před běžící kamerou.

„Ano,“ odpověděl Ju nad šálkem čaje. „Na Oral Roberts University v Oklahomě. Nejprve jsem vystudoval fakultu elektrotechniky, teologie a vysvěcení na kněze přišly později.“

„Vidím, že jste ženatý,“ poznamenal reportér a ukázal na obrázek na zdi.

„Moje žena je na Tchaj–wanu, stará se o svou matku, která je teď nemocná,“ vysvětloval.

„A jak jste se setkali vy dva?“ zeptal se Wise Jua a kardinála.

„To je zásluha Fa Ana,“ vysvětloval kardinál. „On nás přišel přivítat jako nově přicházející osoby působící ve stejné – řekněme ve stejném oboru.“ DiMilo málem řekl, že spolu popili, ale neučinil tak z obavy, aby toho muže nepošpinil před jeho kolegy baptisty, z nichž někteří odmítají alkohol v jakékoli podobě. „Jak si asi umíte představit, v tomto městě není příliš mnoho křesťanů, a všichni, kteří tu jsou, by měli držet pohromadě.“

„Nepřipadá vám zvláštní, že se katolík spřátelí s baptistou?“

„Vůbec ne,“ odpověděl Ju bez rozmýšlení. „Proč by také mělo? Copak nás nespojuje víra?“ DiMila toto dokonalé, byť nečekané vyznání víry potěšilo, takže přikývl.

„Jaká je vaše kongregace?“ zeptal se Wise čínského kněze pak.

Ve skladišti kol panoval jeden velký zmatek kovu a pneumatik, protože jen málo čínských dělníků vlastnilo auta, ale když Quon pomáhal Lien–Hui ke vzdálenějšímu rohu, všiml si jich jeden člověk, který vůz měl. Byl to člen ostrahy, který na své motorové tříkolce objížděl celý podnik a tvářil se velmi důležitě. Jeho vůz ještě zvyšoval autoritu, která se automaticky pojila k uniformě a odznaku. Podobně jako Quon býval seržantem v Lidové osvobozenecké armádě a nikdy neztratil pocit osobní autority, což se projevovalo už ve způsobu, jakým se obracel na ostatní lidi.

„Stát!“ zavolal z místa řidiče. „Co je to tady?“

Quon se otočil. Lien–Hua právě zápasila s další kontrakcí, podlomila se jí kolena, lapala po dechu, on ji k jejich kolům prakticky táhl. Najednou mu došlo, že se lopotí mamě. Neexistovala šance, že by mohla dojet na kole domů. Od jejich bytu je dělilo jedenáct bloků. Možná by ji dokázal vytáhnout do třetího patra, ale jak ji jenom dostane ke vchodu?

„Moje žena je… zranila se,“ řekl Quon, nechtěl – bál se – říct pravou příčinu. Tohoto strážce znal – jmenoval se Žou Jingjin –, měl ho za poměrně sympatického člověka. „Chci ji dovézt domů.“

„Kde bydlíte, soudruhu?“ zeptal se Žou.

„Sídliště Dlouhého pochodu, číslo sedmdesát čtyři,“ odpověděl Quon. „Pomohl byste nám?“

Žou si je prohlížel. Žena opravdu nevypadala dobře. V jeho zemi se sice osobní iniciativa moc nehodnotila, ale tato soudružka potřebovala pomoc, lidi by si přece měli pomáhat. Jejich byt odsud byl jen jedenáct bloků, ani necelou čtvrthodinu jízdy i tímhle pomalým, divným vozíkem. Rozhodl se v souladu se solidaritou socialistického dělníka.

„Posaď ji dozadu, soudruhu.“

„Děkuji, soudruhu.“ Quon uchopil svou ženu, nadzvedl jí hýždě a posadil ji na rezavou kovovou korbu za sedadlem řidiče. Pak mávl na Žoua, aby vyjel. Následná kontrakce nebyla z těch slabších. Lien–Hua zasténala a vykřikla, což jejího manžela znepokojilo, ale řidiče jakbysmet. Otočil se a všiml si, jak se ta žena drží za břicho a sténá bolestí. Rozhodně to nebyl příjemný pohled a Žou se rozhodl, že když učinil jeden iniciativní krok, třeba by mohl učinit i druhý. Cesta k sídlišti Dlouhého pochodu vedla ulicí Mej–šu–guan kolem nemocnice Longfu, kde byla jako u většiny pekingských fakultních nemocnic řádná služba první pomoci. Tato žena trpí bolestmi, je to soudružka, patří k dělnické třídě jako on, zaslouží si jeho pomoc. Otočil se dozadu. Quon se jako správný muž ze všech sil snažil svou ženu uklidnit, nic jiného nevnímal, zatímco vozík poskakoval po nerovných ulicích rychlostí dvaceti kilometrů za hodinu.

Ano, rozhodl se Žou, musí to udělat. Otočil řídítka, zajel do prostoru vyhrazeného spíše pro zásobovací vozy než ambulance a zastavil.

Quonovi pár vteřin trvalo, než pochopil, že zastavili. Rozhlédl se, chystal se pomoci své ženě na zem, ale pak si všiml, že nejsou na jejich sídlišti. Znejistěn uplynulými třiceti minutami nečekané pohotovosti a zmatků nechápal, netušil, kde jsou, ale pak zahlédl, že ze dveří vychází kdosi v uniformě. Byla to žena a na hlavě měla bílý šátkový čepec – tedy sestra? Jsou snad v nemocnici? Ne, to přece nedopustí.

Jang Quon sestoupil z vozu a otočil se na Žoua. Chtěl protestovat, že nejsou na správném místě, sem nechtěl, ale zaměstnanců nemocnice se v tu chvíli zmocnil neobvyklý smysl pro zodpovědnost. V prostoru služby první pomoci teď panoval celkem klid – ve dveřích se objevila pojízdná nosítka doprovázená dvěma muži. Jang Quon chtěl protestovat, ale ti rozložití muži ho prostě odstrčili stranou, naložili Lien–Huu na nosítka a odvezli ji dovnitř dřív, než se zmohl na víc než jen bezhlesně otvírat a zavírat ústa. Nadechl se, vběhl dovnitř, ale tam ho odchytili dva úředníci, kteří se ho vyptávali na informace, jež potřebovali pro přijímací formuláře, zastavili ho stejně neúprosně, jako by byli ozbrojeni, ale mnohem potupněji.

V přijímací kanceláři sledovala lékařka se sestrou, jak zřízenci ukládají Lien–Huu na vyšetřovací lehátko. Jejich zkušené oči během několika málo vteřin pochopily, o co jde, pak na sebe pohlédly. Za dalších pár vteřin jí zřízenci svlékli pracovní oděv a vystouplé břicho svítilo v místnosti jako vycházející slunce. Rovněž bylo jasné, že Jang Lien–Hua rodí a že nejde o žádnou náhlou příhodu. Odvezli ji k výtahu, kterým vyjela do druhého patra, kde už čekalo několik porodníků. Lékařka kývla na zřízence a řekla jim, kam mají pacientku umístit. Pak odešla k telefonu a zavolala nahoru. Po této „práci“ se vrátila do své kanceláře k cigaretě a časopisu.

„Soudruhu Jangu?“ řekl jiný, vyšší úředník.

„Ano?“ odpověděl ustaraný manžel, stále trčel v čekací místnosti, v níž ho zadržovali úředníci.

„Vaši ženu odvezli nahoru na gynekologii. Ale,“ dodal úředník, „je tu jeden problém.“

„Jaký?“ zeptal se Quon. Odpověď znal, ale doufal v zázrak, ačkoli byl zcela polapen byrokratickými náležitostmi této chvíle.

„Nemáme v záznamech žádnou zmínku o těhotenství vaší ženy. Bydlíte v našem obvodu – podle údajů v čísle sedmdesát dva, sídliště Dlouhého pochodu. Mám pravdu?“

„Ano, tam bydlíme,“ hlesl Quon. Snažil se najít únik z té pasti, ale nikde ho nenašel.

„Aha.“ Přikývl úředník. „Rozumím. Děkuji. Musím si zavolat.“

Po té poslední větě přešel Quonovi mráz po zádech: Ano, ještě zajistím, aby ten nepořádek důkladně uklidili. Ano, rozbité okno, zkusím sehnat sklenáře. Ano, nepovolené těhotenství, zavolám nahoru, aby dítě zabili, jakmile se objeví hlavička.

Lien–Hua zatím sledovala změnu v jejich tvářích. Když se měl narodit Ju–Long, z očí sester, které při porodu asistovaly, vyzařovalo nadšení. Jejich oči se doslova smály… ale tentokrát ne. Kdosi vešel do jejího pokoje číslo tři a pošeptal něco sestře, ta se rychle otočila na Lien–Huu a soucit v jejích očích se náhle změnil v… v něco jiného, a ačkoli paní Jang nevěděla, o co přesně jde, pochopila důsledky. Půjde třeba o věc, kterou sestra nemá zrovna ráda, ale bude u toho asistovat, protože musí. Čína je zemí, kde lidé dělají

věci, které dělat musejí, ať se jim to líbí, nebo ne. Lien–Hua pocítila další kontrakci. Dítě v jejích útrobách se snažilo narodit, a přitom nevědělo, že se žene do vlastní záhuby, kterou mu zajistí stát. Věděli to ale zaměstnanci nemocnice. Posledně, s Ju–Longem, stáli blízko u ní, sice ji zrovna neobletovali, ale zblízka dohlíželi na správný průběh. Teď ne. Teď všichni odešli, nechtěli slyšet matku, která se snaží přivést na svět smrt v malém uzlíčku.

Jang Quonovi v prvním patře to bylo též naprosto jasné. Vybavil se mu jeho první syn, Ju–Long, dotyky jeho malých rukou, zvuky, které vydával, první úsměv, jak seděl, plazil se, první krůček v jejich malém bytě, první slova, která vyslovil… ale jejich malý Velký drak už nežil, nikdy víc ho neuvidí, protože ho rozdrtila kola autobusu. Nelítostný osud vyrval Quonovi dítě z náručí a pohodil ho na chodník jako odpad – a stát mu teď zabije jeho druhé dítě. Dojde k tomu nahoře, necelých deset metrů od něj, a on sám s tím nemůže nic udělat… Takový pocit nebyl občanům Čínské lidové republiky neznámý, protože zde je pravidlo vydané shora pravidlem posvátným, ale proti němu se teď postavil nejzákladnější lidský instinkt. Obě síly se středy v hlavě dělníka Jang Quona. Svěšené ruce se mu třásly a v jeho nitru probíhal horečný zápas. Oči měl doširoka otevřené, díval se do zdi, na nic konkrétního, ale přesto se díval… něco tam být musí…

Zahlédl telefon, v kapse měl mince a číslo si pamatoval, takže zvedl sluchátko a číslo vytočil. Nenacházel ve svém nitru schopnost změnit osud, ale doufal, že ji bude mít někdo jiný.

„Já to vezmu," řekl reverend Ju anglicky, vstal a odešel k telefonu.

„Pozoruhodný člověk, že?" zeptal se Wise obou katolíků.

„Ano," přikývl kardinál DiMilo. „Schopný vůdce svého stáda. Ve víc snad ani člověk doufat nemůže."

Monsignore Schepke se ohlédl, když zachytil tón Juova hlasu. Něco se dělo a podle toho stonu jistě něco nepříjemného. Když se reverend vrátil do pokoje, měl vysvětlení napsané na i obličeji.

„Copak se děje?" zeptal se Schepke pekingskou čínštinou. Možná není vhodné, aby to Američané slyšeli.

„Jedna členka mé kongregace," odpověděl Ju a natáhl se pro sako. „Je těhotná, právě rodí ale těhotenství je nepovolené a její manžel se obává, že v nemocnici se pokusí dítě zabít. Musím ji jít na pomoc."

„Franz, *was gibt's hier*?" zeptal se DiMilo německy. Jezuita pak odpověděl starou řečtinou, aby měl jistotu, že Američané vůbec netuší, co se děje.

„Už jsem vás o tom informoval, Eminence," vysvětloval monsignore jazykem Aristotelovým, „zdejší zastánci potratu provádějí něco, co by v civilizovaném světě byla vlastně vražda, rozhodnutí je navíc čistě politické a ideologické. Ju chce jet do nemocnice a pomoci rodičům zabránit tomuto neslýchanému činu."

DiMilovi stačila necelá vteřina. Vstal a otočil se. „Fa Ane?"

„Ano, Renato?"

„Můžeme jet s vámi a pomoci vám? Náš diplomaticky statut by mohl mít nějaký vliv," řekl kardinál nedokonalou, ale srozumitelnou pekingskou čínštinou.

Reverend Ju též nepřemýšlel dlouho: „Ano, skvělý nápad! Nesmím dovolit, aby to dítě zemřelo, Renato!"

Pokud je touha plodit potomstvo tou nejzákladnější, kterou lidstvo zná, pak na dospělého člověka platí jen málo silnějších alarmů než *ohrožené dítě*. Z tohoto důvodu vbíhají muži do hořících budov a vrhají se do řek. A právě proto teď tři kněži odjedou do nemocnice, aby se postavili zákonům nejlidnatější země na světě.

„Co se děje?" zeptal se Wise, zmaten náhlou změnou jazyků a tím, jak všichni tři najednou vyskočili z křesel. „Povinnost kněze. Členka Juovy kongregace je v nemocnici. Potřebuje ho a my pojedeme pomoci našemu příteli v jeho práci," řekl DiMilo. Kamery stále běžely, ale takové záběry se většinou vystřihují. *Ale co už*, říkal si Wise.

„Je to daleko? Můžeme vám pomoci? Chcete tam dovézt?"

Ju se zamyslel a rychle dospěl k závěru, že na svém kole pojede rozhodně pomaleji než v americké dodávce. „Je to od vás velmi laskavé. Ano."

„Tak pojďte." Wise vstal a zamířil ke dveřím. Jeho kolegové během chvilky složili všechno potřebné a vynesli to ze dveří.

Ukázalo se, že nemocnice Longfu leží necelé dvě mile odsud. Wise měl pocit, že ten kout musel navrhnout slepý architekt, protože estetických vjemů se zde nedostávalo tak žalostně, že by zde nesídlil ani komunistický úřad. Komunisté asi v padesátých letech zabili všechny lidi, co měli nějaký vkus, a nikdo se nesnažil vzít to po nich. Vůz CNN zastavil u vstupních dveří stylem zásahové jednotky. Kameraman měl svůj přístroj na rameně, zvukař šel těsně za ním, Barry Wise a producent se trochu opožďovali, protože přemýšleli o úvodních záběrech. Říct o vstupní hale, že byla hrozná, by byl přehnaný eufemismus. Ve vězení státu Mississippi vládla lepší atmosféra než tady, všude se ještě vznášel zápach desinfekce, před nímž se krčí

i psi v ordinaci veterináře a děti se ještě pevněji drží svých rodičů z obav před blížící se jehlou.

Barry Wise byl neobyčejně ve střehu. Přičítal to výcviku u námořní pěchoty, ačkoli se ostré přestřelky nikdy nezúčastnil. Jedné lednové noci v Bagdádu se však díval z okna čtyřicet minut předtím, než bombardéry Stealth začaly shazovat první bomby, a viděl, když budova, již plánovači amerického letectva označili za budovu telekomunikací, dostala první zásah. Vzal producenta za ruku a řekl mu, aby všechno pečlivě sledoval. Druhý bývalý voják námořní pěchoty souhlasně kývl. Jemu teď stačily zasmušilé výrazy na obličejích trojice knězů, kteří se chovali velice mile, dokud nezazvonil telefon. Když se i ten starý Ital tváří takhle – musí se dít něco důležitého, říkali si oba, každopádně asi nic příjemného. Takové věci vždy zaručovaly kvalitní reportáž, od družicového vysílače je dělily pouhé vteřiny. Čtyři zaměstnanci CNN, kteří teď připomínali lovce, co zaslechli první šustění listů, pozorně vyhlíželi zvěř a chystali se k lovu.

„Reverende Ju!“ zvolal Jang Quon a šel – téměř běžel – až k nim.

„Eminence, to je můj farník, pan Jang.“

„*Buon Giorno*,“ pozdravil ho DiMilo přívětivě. Ohlédl se na novináře, kteří vše snímali z uctivější vzdálenosti, než čekal. Zatímco Ju hovořil s Jangem, kardinál přešel k Barrymu Wiseovi, aby mu situaci vysvětlil.

„Správně jste poznamenal, že vztahy mezi katolíky a baptisty nejsou vždy tak přátelské, jak by být měly, ale v tomto bodě se shodujeme. V patře nad námi se zaměstnanci zdejší vlády chystají zabít dítě. Ju ho chce zachránit. Franz a já mu půjdeme pomoci.“

„Mohlo by se to ale zvrtnout, pane,“ varoval ho Wise. „Zdejší bezpečnost umí člověku zatopit. Už jsem to zažil.“

DiMilo se nemohl pyšnit nijak vysokým vzrůstem. Byl malý a měl kolem patnácti kilogramů nadváhy, odhadoval Američan. Řídnoucí vlasy. Věkem povislá kůže. Při chůzi do schodů se nejspíš zadýchává. Ale přesto všechno sebral kardinál všechnu svou mužnou sílu a na místě se proměnil. Bodrý úsměv a mírná povaha se vypařily jako pára nad hrncem. Teď připomínal spíše generála na bitevním poli.

„Je ohrožen život nevinného dítěte, Signore Wise,“ řekl jen a víc ani dodávat nemusel. Pak odešel ke svému čínskému kolegovi.

„Máš to?“ zeptal se Wise kameramana Petea Nicholse.

„Jo kurva, Barry!“ odpověděl muž s kamerou na rameni.

Jang někam ukázal. Ju tím směrem zamířil. DiMilo a Schepke šli za nimi. U přijímací kanceláře hlavní úředník zvedl telefon a kamsi volal. Štáb CNN následoval ostatní po schodech do druhého patra.

Gynekologicko–porodnické oddělení vypadalo ještě nevlídněji než první patro. Slyšeli výkřiky, sténání a oddychování rodících žen, protože čínský systém veřejného zdravotnictví nevynakládal na zpříjemnění porodu nijak závratné prostředky. Wise zrychlil a došel k Jangovi, otci dítěte, který stál bez hnutí uprostřed chodby a snažil se mezi ostatním sténáním poznat svou ženu. Evidentně se mu to nedařilo. Pak zamířil k jedné sestře.

Wise nemusel umět čínsky, aby pochopil, čeho se rozhovor týkal. Jang podporovaný Juem chtěl vědět, kde leží jeho žena. Vrchní sestra se zlobila, co tady sakra chtějí, a řekla jim, aby okamžitě odešli. Jang, který měl záda rovná jako pravítko, to odmítl a opakoval svou otázku. Vrchní sestra mu znovu řekla, ať vypadne. Jang pak vážně porušil pravidla, když se natáhl přes okraj pultu a chytil sestru za krk. Bylo jí to vidět v očích. Zcela zřetelně ji šokovalo, že se někdo odvážil takhle hrubě porušit její státem garantovanou autoritu. Snažila se ustoupit, ale Jang ji držel příliš pevně a ona si poprvé všimla, že v jeho očích není jen strach. Teď v nich viděla čirou vražednou zlobu, protože lidské instinkty v jeho nitru odvrhly všechny společenské poučky, které za svých šestatřicet let vyslechl. Jeho ženě a dítěti hrozilo nebezpečí, pro jejich spásu by se teď postavil s holýma rukama před rozzuřeného draka a kašlal na všechny možné důsledky! Sestra ustoupila a ukázala doleva. Jang tam namířil, Ju a další dva klerici za ním, následováni štábem CNN. Sestra si hladila krk, snažila se znovu popadnout dech, byla však stále příliš překvapená, než že by měla strach, i snažila se pochopit, jak a proč došlo k ignorování jejích předpisů.

Jang Lien–Hua rodila na pokoji číslo 3. Stěny zde byly ze žlutě glazovaných cihel, barvu dlaždic na podlaze nešlo po dlouholetém používání určit vůbec, teď vypadala jako šedo-hnědá.

Lotosový květ prožívala nekonečnou noční můru. Sama, zcela opuštěná v tomto domě života a smrti cítila, jak kontrakce sílí a splývají v nepřetržité úsilí jejích břišních svalů, které posouvalo její nenarozené dítě do světa, který je nechtěl. Viděla výrazy sester plné zármutku a odevzdanosti, jež musejí pociťovat i v jiných částech nemocnice, když se smrt přiblíží k nějakému pacientovi. Všechny se učily snášet podobné záležitosti jako nevyhnutelnou skutečnost a snažily se od nich oprostit, protože to, k čemu muselo dojít, bylo v tak silném protikladu vůči všem lidským instinktům, že jediná možnost, jak u toho být a

nezbláznit se, byla… byla být někde jinde. Jenže ani to nefungovalo; ačkoli to málokdy přiznávaly i navzájem mezi sebou, odcházely pak domů, uléhaly do postele a plakaly nad tím, co jako ženy musely novorozencům udělat. Některé z nich dokonce v náručí chovaly ty mrtvé děti, které nikdy nežily, nikdy nedostaly šanci poprvé v životě se nadechnout, takové sestry se snažily přesvědčit o své ženské něžnosti někoho, kdo se o ní nikdy nedozví, snad s výjimkou duchů zavražděných dětí vznášejících se opodál. Jiné sestry to zase dokázaly úplně přehlédnout a odhodit mrtvá tělíčka do košů jako odpadky, za něž je stát prohlásil. Ale nikdy se o tom nežertovalo – vlastně se o tom ani nemluvilo, jen když musely říct, že k tomu došlo, nebo kromě vět typu: „Ta na čtyřce potřebuje injekci."

Lien–Hua jejich pocity tušila, ale hlavně znala ty myšlenky a její mysl prosila Boha o slitování. Copak je tak špatné být matkou, i když chodí do kostela? Je tak špatné mít druhé dítě, jež jí vynahradí první, které jí osud vyrval z rukou? Proč jí stát upírá požehnání matky? Nejde tu neodvratnou skutečnost nějak obelstít? Své první dítě na rozdíl od spousty čínských rodin nezabila. Nezabila svého Velkého draka, s jeho jiskřícíma černýma očima, legračním smíchem a živýma ručičkama. Vzala jí ho nějaká jiná síla, ale Jang chtěla, potřebovala své dítě. Jenom jedno. To přece není neskromné. Nechce vychovávat další dvě děti. Jen jedno. Chce ho kojit, chce ho vidět se ráno usmívat. *Potřebuje* to. Ze všech sil pracuje pro stát, nežádá za svou práci moc, ale žádá jen *tohle*. Je to přece její nezadatelné právo, ne?

Teď však cítila jen zoufalství. Snažila se kontrakce zvrátit, zastavit porod, ale spíš by se jí podařilo zastavit příliv ručníkem. Ten malý tvor se dral na svět. Cítila to. Tato skutečnost se odrážela i v očích porodní asistentky. Ta se podívala na hodinky a vyklonila se z místnosti, mávla rukou, zatímco Lien–Hua se ze všech sil snažila zatlačit, celý proces ukončit a své dítě nabídnout smrti. Zápasila, ovládala dech, prala se se svými svaly, prudce vydechovala, místo aby zhluboka dýchala, bojovala a bojovala a bojovala, ale bezvýsledně. To už věděla. Její manžel byl příliš daleko od ní, aby ji mohl ochránit. Bylo od něj navýsost mužné, že ji sem dovedl, avšak nedokázal ji a své dítě uchránit před tím, k čemu se teď schylovalo. Zoufalství někdy přináší i úlevu. Přišel její čas. Znala ten pocit z minula. Už neměla síly vzdorovat. Byl čas se vzdát.

Lékař viděl, jak na něho sestra mává. Pro muže to bylo jednodušší, takže většinou dávali injekce v nemocnici oni. Vzal ze skříňky padesátkovou injekci a odešel ke skladu léků. Odemkl ho a vytáhl velkou láhev s formaldehydem. Naplnil injekci, nezdržoval se tím, aby, z ní vyhnal vzduchové bubliny, protože tato injekce měla přinést smrt a jakákoli zvláštní péče byla zbytečná. Odešel chodbou k pokoji číslo tři. Dnes už sloužil devět hodin. Před několika hodinami dokončil náročný a úspěšný porod císařským řezem, pracovní den měj ukončit zabitím. Nedělal to rád. Musel, protože to byla jeho práce, součást politiky státu. Ta ženská je koza, nosit dítě bez povolení. Může si za to sama, ne? Věděla, jaká jsou pravidla. Všichni je znají. Není možné to nevědět. Ona je porušila. A nebude ani potrestaná. Ona přímo ne. Nepůjde do vězení, nepřijde kvůli tomu o práci, nestrhnou jí to z platu. Jen ji pošlou domů s dělohou ve stejném stavu jako před devíti měsíci – prázdnou. Bude o něco starší, o trochu chytřejší a bude vědět, že jestli se to bude opakovat, je mnohem lepší nechat si udělat potrat ve druhém nebo třetím měsíci, než se na tu zatracenou věc příliš upne. Určitě je to miliónkrát příjemnější než protrpět celý porod a k ničemu. Bylo to smutné, ale v životě je spousta smutných věcí, všichni se rozhodli sami. Lékař se rozhodl pro povolání lékaře, žena na trojce se rozhodla donosit své dítě.

Vstoupil do pokoje číslo tři s maskou na obličeji, protože nechtěl ženu ničím nakazit. Proto měl i novou jehlu, to pro případ, že by se mu vysmekla a náhodou by bodl i ženu.

Takže.

Posadil se na vysokou židli, kterou porodníci používali jak při porodech, tak při potratech ve vyšším stupni těhotenství. Proces běžný v Americe je nesrovnatelně příjemnější. Proniknou dítěti do lebky, vysají mozek, lebka praskne a vše proběhne mnohem snadněji než při donošeném plodu, je to lepší i pro ženu. Přemýšlel, jaké důvody asi má tahle žena, ale nemělo smysl se jí ptát. Není k ničemu vědět něco, co stejně nezměníš.

Takže.

Podíval se. Byla zcela otevřená a ano, už viděl i ochmýřenou hlavičku. Radši jí dá ještě minutu dvě, aby po skončení úkonu mohl vytáhnout celý plod na jeden zátah. Ona pak bude moci odejít, chvíli si pobrečí a začne se s tím vyrovnávat. Soustředil se možná až příliš, a tak si nevšiml rozruchu na chodbě před pokojem.

Jang otevřel dveře sám. A najednou to všichni uviděli. Lien–Hua ležela na porodním stole. Quon nikdy předtím neviděl způsob, jakým ženy nutil mít zvednuté a roztažené nohy, připomínal spíše zařízení usnadňující znásilnění. Jeho žena měla zakloněnou hlavu, ne zvednutou, nedívala se, jak přichází její dítě na

svět, a záhy si všiml proč.

Seděl tam… doktor, že? A v ruce držel velkou injekci plnou…

… nepřišli pozdě! Jang Quon odstrčil lékaře stranou, shodil ho ze stoličky. Vrhl se ke své ženě.

„Jsem tady! Reverend Ju přišel se mnou, Lien.“ Připadal jí jako paprsek slunce, který pronikl do zatemněné místnosti.

„Quone!“ vykřikla Lien–Hua, cítila nutkání zatlačit a konečně se jí opravdu chtělo.

Jenže pak se všechno ještě více zkomplikovalo. Nemocnice měla vlastní ostrahu, ale na upozornění úředníka v hlavní hale zavolal jeden její člen policii, jejíž příslušníci byli, na rozdíl od ostrahy nemocnice, ozbrojeni. V chodbě se objevili dva policisté. Nejprve je překvapilo, že přímo před sebou vidí cizince s televizní technikou. Ignorovali je, vrazili do porodního pokoje, kde narazili na těhotnou ženu, která rodila, lékaře, jenž ležel na zemi, čtyři muže, z nichž dva byli též cizinci!

„*Co se to tady děje*!“ zvolal vyšší z nich, jelikož zastrašování bylo nejužívanějším nástrojem ovládání lidí v ČLR.

„Tihle lidé mi brání v práci!“ křikl lékař odpověď. Jestli nebude jednat dost rychle, dítě se narodí, nadechne se a on pak nebude moci…

„Cože?“ zeptal se ho policista.

„Tahle žena je nepovoleně těhotná a mou povinností je její plod ihned usmrtit. Tihle lidé mi v tom brání. Vyveďte je prosím odtud.“

Víc policisté nepotřebovali. Otočili se na jednoznačně nepovolenou návštěvu. „Ihned odíďte!“ rozkázal vyšší policista, zatímco druhý nepouštěl ruku ze své služební pistole.

„Ne!“ zareagoval okamžitě Jang Quon i Ju Fa An.

„Přikázal to lékař, musíte odejít,“ trval na svém policista. Nebyl zvyklý, aby mu obyčejní lidé odmlouvali. „Okamžitě odsud odejděte!“

Lékař měl pocit, že nadešla jeho příležitost, jak dokončit svůj nechutný úkol, aby mohl odejít domů. Znovu si přitáhl židli a postavil ji tam, kde měla stát.

„To vám nedovolím!“ Tentokrát promluvil Ju se vší autoritou, již mu mohlo jeho vzdělání a status poskytnout.

„Tak vyvedete ho odsud?“ štěkl lékař na policisty a znovu si sedal. Quon byl v nevýhodném postavení, aby mohl cokoli udělat, stál u hlavy své ženy. S hrůzou zahlédl, jak doktor zvedá injekci a upravuje si brýle. A v témž okamžiku se jeho žena, která si uplynulé dvě minuty připadala jako někde úplně jinde, zhluboka nadechla a zatlačila.

„Tak,“ řekl doktor. Plod už byl celou hlavou venku, takže stačilo jen… Reverend Ju viděl za svůj život hodně zla, asi jako všichni kněži, v tom se jeho povoláni asi moc neliší od policistů, ale vidět, jak před jeho očima dochází k vraždě dítěte, na něj bylo příliš. Odstrčil nižšího z policistů, chytil lékaře zezadu za hlavu, smýkl s ním vpravo a vrhl se na něj.

„Točíš to?“ zeptal se Barry Wise na chodbě.

„Jo,“ přikývl Nichols.

Nižšího policistu nerozhořčilo ani tak napadení lékaře, ale spíše skutečnost, že se tenhle občan dotkl uniformovaného člena lidové policie. Ve vzteku vytáhl pistoli z pouzdra a situace, která dosud byla jen zmatená, přerostla ve smrtelnou.

„Ne!“ křikl kardinál DiMilo a vykročil k mladému policistovi. Ten se ohlédl za hlukem a uviděl, jak se k němu s nepřátelským výrazem v obličeji blíží postarší gwai, cizinec v podivných šatech. Jeho první reakcí byl úder do cizincovy tváře, k čemuž využil svou prázdnou levou ruku.

Kardinál Renato DiMilo nebyl fyzicky napaden od dětství, přičemž tenhle útok na jeho osobu byl vzhledem k jeho náboženskému a diplomatickému postavení ještě nepřijatelnější, navíc ho udeřil takový kluk! Odvrátil se od něj a odstrčil ho ve snaze pomoci Juovi, společně zadržet toho vraždícího lékaře a umožnit dítěti, aby se narodilo. Lékař se potácel na jedné noze a ve vzduchu držel injekci. Kardinál mu ji vytrhl a mrštil s ní proti zdi. Nerozbil ji, protože byla plastová, ale jehla se ohnula.

Kdyby policisté lépe pochopili, co se tu děje, nebo kdyby jen měli lepší výcvik, všechno by se v tomto okamžiku zastavilo. Ale došlo k pravému opaku. Vyšší policista už vytáhl svou pistoli Typ 77. Udeřil s ní Itala do zátylku, ale jelikož se mu úder nezdařil, vyvedl jen kardinála z rovnováhy a odřel mu kůži.

Teď přišel na scénu monsignore Schepke. Kardinál, člověk, kterého měl za úkol chránit a o něhož měl pečovat, byl napaden. Schepke byl kněz. Nesměl použít smrtelnou sílu. Nemohl zaútočit. Mohl však bránit. Nezaváhal, chytil staršího policistu za ruku, v níž držel zbraň, a zkroutil ji vzhůru, kde nemohla nikomu v místnosti ublížit. V tu chvíli však vystřelila, a ačkoli se kulka rozplácla o betonový strop, hluk všechny v

místnosti ohlušil.

Mladší policista měl ihned pocit, že jeho soudruh je napaden. Otočil se a vystřelil. Schepkeho minul, ale kardinála DiMila zasáhl do zad. Kulka ráže .30 proletěla kardinálovi tělem, vpředu z něj vyletěla a poškodila mu slezinu. Bolest DiMila překvapila, ale nespouštěl oči z rodícího se dítěte.

Hluk výstřelů Lien–Huu překvapil, a když pak zatlačila, bylo to čistě instinktivně. Dítě se objevilo celé a málem by spadlo hlavou na špinavé dlaždice, kdyby je reverend Ju nechytil do svých natažených rukou. Takto jeho pád zastavil a nejspíš mu zachránil život. Ležel na boku, a vtom si všiml, že druhý výstřel vážně zranil jeho katolického přítele. S dítětem v dlaních se postavil a nenávistně se podíval na mladého policistu.

„*Huai dan*!“ křikl. *Zlosyne*! Aniž by si uvědomil, že drží novorozeně, vykročil ke zmatenému a vystrašenému policistovi.

Mladý policista zvedl automatickým pohybem jako robot ruku a střelil baptistického kněze do čela.

Ju se zkroutil a spadl zády na ležícího kardinála DiMila, takže novorozeně zůstalo ležet na jeho hrudi.

„Dej to pryč!“ zařval starší policista na svého mladšího kolegu. Ale události už nešlo vrátit zpět. Čínský reverend Ju byl po smrti, z týla mu vytékal mozek a na kachlíčkovou podlahu pulzovala krev.

První, kdo zareagoval relativně rozumně, byl lékař. Dítě už se narodilo, a on ho tedy nemohl zabít. Vzal ho Juovi z bezvládných dlaní, zvedl ho za nožičku a chtěl ho poplácat po zádech, ale začalo křičet samo. Tak, pomyslel si lékař stejně mechanicky, jako druhý policista vystřelil, tahle šílenost přinesla aspoň něco dobrého. Skutečnost, že před minutou hodlal dítě zabít, už byla úplně nepodstatná. Tehdy by šlo jen o nedovolenou tkáň. Teď držel v ruce dýchajícího občana Čínské lidové republiky a jako lékař měl za povinnost ho chránit. Ten rozpor ho netrápil, protože se nad ním nikdy vážně nezamýšlel.

V několika následujících vteřinách se všichni snažili vyrovnat se s tím, k čemu došlo. Monsignore Schepke si všiml, že Ju je mrtev. S takovou ránou v hlavě nemůže být naživu. Zbývaly mu už jen povinnosti vůči kardinálovi.

„Eminence,“ řekl, poklekl k němu a chtěl ho zvednout z krvavé podlahy.

Kardinál DiMilo byl zmaten tím, jak slabou bolest cítí, jelikož si uvědomoval, že smrt je blízko. Měl porušenou slezinu a smrtelné vnitřní krvácení. Neměl čas přemýšlet o svém životě nebo o své bezprostřední budoucnosti, a i přesto se znovu projevila skutečnost, že celý život sloužil víře.

„To dítě, Franzi, to dítě?“ hlesl.

„Žije,“ odpověděl monsignore Schepke umírajícímu muži.

Kardinál se slabě usmál: „*Bene*,“ řekl a zavřel své oči naposled.

Poslední záběr, který štáb CNN pořídil, bylo novorozeně ležící matce na prsou. Neznali její jméno, v jejích očích četli naprostý zmatek, ale jakmile ucítila na hrudi svou dcerku, její výraz se změnil a ovládly ji mateřské instinkty.

„Měli bysme se pakovat, Barry,“ špitl kameraman.

„Asi máš pravdu, Pete.“ Wise se otočil a zamířil doleva chodbou ke schodišti. Měl v rukou reportáž, která by mu mohla vynést další Emmy. Zúčastnil se víc než ojedinělého lidského dramatu a musel ty záběry odeslat, a to hodně rychle.

Uvnitř porodní místnosti vrtěl vyšší policista hlavou, v uších mu stále zvonilo a snažil se přist na to, co se sakra stalo, když si najednou uvědomil, že je tu nějak méně světla – ta televizní kamera je pryč! Věděl, že musí něco udělat. Napřímil se a vyrazil z místnosti. Rozhlédl se vpravo a zahlédl, jak na schodech mizí poslední z Američanů. Nechal svého kolegu v pokoji a odběhl. Zatočil na požární schodiště a utíkal dolů, díky gravitaci ještě zrychloval.

Wise vedl své lidi halou přímo k vstupním dveřím, před nimiž stála jejich dodávka. Už tam téměř došli, když je zastavil něčí výkřik. Stál tam ten starší policista, odhadovali jeho věk asi na čtyřicet let. V ruce znovu držel pistoli, což civilisty v hale překvapilo a vyděsilo.

„Nezastavujte se,“ řekl Wise svému štábu, zatímco otevírali dveře ven. Dodávku už měli na dohled, na její ploché střeše viděli malý satelit a to byl klíč, jak dostat reportáž do světa.

„Stát!“ zvolal policista. Určitě umí trochu anglicky.

„Tak, hoši, pěkně v klidu,“ řekl Wise ostatním třem.

„Je to pod kontrolou,“ řekl kameraman Pete. Kameru už neměl na rameni, ruce za jeho zády nebylo vidět.

Policista zastrčil pistoli do pouzdra a přišel k nim se vztyčenou pravou rukou a roztaženými prsty. „Dejte mi tu pásku,“ řekl. „Dejte mi tu pásku.“ Měl příšerný přízvuk, ale rozumět mu bylo.

„Ta páska je mým vlastnictvím,“ bránil se Wise. „Patří mně a mé společnosti.“

Zas tak dobře policista anglicky neuměl. Dokázal jen opakovat svůj rozkaz: „Dejte mi tu pásku!“

„Dobře, Barry,“ řekl Pete. „Hotovo.“

Kameraman zvedl kameru a stiskl knoflík EJECT, načež páska formátu Beta vyjela z kamery. Dal ji policistovi a vše ještě doprovodil opovržlivým a nenávistným pohledem. Policista se naopak zatvářil spokojeně a otočil se na podpatku zpět do nemocnice.

Nemohl vědět, že jako většina kameramanů i Pete Nichols dokázal se svými prsty stejné divy jako krupiéři v Las Vegas. Mrkl na Barryho Wise a čtveřice odešla k dodávce.

„Odešleme to hned?“ zeptal se producent.

„Ne tak okatě,“ přemýšlel Wise. „Popojedeme o pár bloků.“

Což učinili, zamířili na západ k náměstí Tchien–an–men, kde nějaká zpravodajská dodávka pracující na reportáži nepůsobila nijak nápadně. Wise už telefonoval satelitním telefonem do Atlanty.

„Tady Wise Mobile z Pekingu, posíláme vám reportáž,“ řekl korespondent.

„Nazdar, Barry,“ ozval se známý hlas. „Tady Ben Golden. Co pro nás máš?“

„Je to síla,“ řekl Wise svému kolegovi na druhé straně zeměkoule. „Dvojitá vražda během porodu. Jeden ze zavražděných je katolický kardinál, velvyslanec Vatikánu v Pekingu. Druhý z nich je zdejší baptistický kněz. Obě vraždy máme natočený. Asi kvůli tomu zavolej právníka.“

„Kurva!“ ozvalo se z Atlanty.

„Teď vám nahráváme hrubý záběry, ať se nezdržujeme. Ještě namluvím komentář. Ale nejdřív to odešleme.“

„Rozumím. Máte volný kanál nula šest.“

„Nula šest, Pete,“ řekl Wise kameramanovi, který pustil spojení.

Nichols klečel u ovládacího panelu. „Počkej… páska je tam… ladím na šestku… odesíláme… *teď*.“ Po těchto slovech se signál rozběhl vzhůru atmosférou ke družici asi 33 000 kilometrů nad Admiralitními ostrovy v Tichém oceánu.

CNN své videosignály nekóduje. Jednak je to technicky obtížné, jednak jen málo lidí bude pirátsky sledovat záběry, které za pár minut uvidí na svých televizích, anebo dokonce za pár vteřin, pokud se jedná o živý přenos.

Tato zásilka však přišla v divnou dobu, což zase bylo dobré pro ústředí, protože někteří jeho představitelé by se na ni měli podívat. Záběry z popravy zastřelením by asi průměrným Američanům u snídaně radost neudělaly.

Snímky stáhla rovněž americká špionážní komunita, která si CNN velmi považuje a její záběry vůbec nerozšiřuje. Tyto však odešly do signální kanceláře Bílého domu, spíše vojenského oddělení umístěného ve sklepě pod Západním křídlem. Důstojník, který zde měl službu, musel rozhodnout, o jak důležitou zprávu jde. Pokud jí dá označení KRITIK, prezident by ji měl vidět do patnácti minut, a to znamenalo okamžité ho vzbudit, jenže něco takového se vrchnímu veliteli nedělá. S označením BLESK by mohla počkat o malinko déle, třeba – důstojník se podíval na hodiny – jo, třeba po snídani. Takže zavolali prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti, Benjamina Goodleyho. Ať to rozhodne on sám. Je přece důstojníkem rozvědky.

„Jo?“ zabručel Goodley do telefonu, zatímco se díval na hodiny vedle postele. „Pane Goodley, tady signální. Právě jsme od CNN stáhli pár záběrů z Pekingu, asi budou i šéfa zajímat.“

„O co jde?“ zeptal se HRÁČ a vzápětí dostal odpověď. „Víte to jistě?“

„Ital podle těch záběrů možná přežil, pokud byl ovšem poblíž hodně schopný chirurg, ale tomu Číňanovi vystřelili mozek. Ten neměl šanci, pane.“

„O co vůbec šlo?“

„To nevíme. NSA už se možná spojila s Wisem a Atlantou, ale my jsme zatím neslyšeli vůbec nic.“

„No nic, zopakujte mi ještě jednou, co vlastně máte,“ přikázal Goodley, když už se jakž–takž probudil.

„Máme záběry zastřelení dvou mužů a porodu dítěte v Pekingu. Autorem je Barry Wise ze CNN. Vše se odehrává nejspíš na porodním sále nějaké nemocnice. Na videu jsou tři výstřely. Jeden šel nahoru do stropu. Druhá kulka zasáhla někoho do zad. Toho člověka se podařilo identifikovat jako papežského nuncia v Pekingu. Třetí střelu dostal chlápek, jehož jsme identifikovali jako baptistického kazatele z Pekingu. Vypadá na Číňana. Mezitím se tam narodilo dítě. Teď – moment, pane, dostal jsem zprávu BLESK z Fort Meade. Oni to dostali taky a mám i jejich rozhovor přes systém ECHELON. Podle něho je ten katolický kardinál po smrti, jmenoval se snad Renato DiMilo – nevím přesně, jak se to píše, spíš zavolejte na ministerstvo zahraničí –, a ten čínský kněz je snad kdosi jménem Ju Fa An, ale co do pravopisu zase moc netuším. Byli tam, aby se – aha – aby se pokusili zabránit potratu ve vysokém stupni těhotenství, a zjevně uspěli, ale oba kněži při tom zemřeli. Třetí z nich, monsignore Franz Schepke – tipoval bych ho na Němce – tam byl taky a zdá se, že ten přežil – jasně, to je asi ten vysoký člověk, co je vidět na kazetě. Tu kazetu musíte vidět. Je to

pořádný zmatek, pane, a řeknu vám, když zasáhli Číňana, je to jako záběry ze Saigonu během novoroční ofenzívy. Víte, jak ten jihovietnamský policista zastřelil severovietnamského špiona ranou do spánku svou služební pistolí, taky mu z hlavy vytryskly proudy krvi. Při snídani bych to rozhodně vidět nechtěl, rozumíte?“ dodal důstojník. Odkaz na starší záběry byl výmluvný. Média tehdy oslavovala incident jako příklad krvežíznivosti jihovietnamské vlády. Nikdy nevysvětlila – ani možná nikdy nevěděla –, že ten zastřelený muž byl důstojníkem severovietnamské armády, kterého zajali v bitevní zóně oblečeného do civilního oděvů. Podle Ženevských protokolů šlo tedy jednoznačně o špiona, jemuž hrozí okamžitá poprava, k níž také došlo.

„No dobře, a co dál?“

„Vzbudíme kvůli tomu šéfa? Máme v Číně přece diplomaty a taková věc by mohla mít závažné důsledky.“

Goodley o jeho slovech pár vteřin přemýšlel. „Ne. Řeknu mu to za pár hodin sám.“

„V sedm ráno to rozhodně bude v televizi, pane,“ varoval ho důstojník.

„Seznámím ho s tím, až budeme mít po ruce víc než jen obrázky.“

„Jak si přejete, pane.“

„Díky. Teď si asi na hodinu ještě zdřímnu a pak pojedu do Langley.“ Zavěsil dříve, než zaslechl nějakou reakci. Jeho práce byla velmi prestižní, ale brala mu spánek a upírala mu společenský či sexuální život; v podobných okamžicích tedy přemýšlel, co je na tom tak zatraceně prestižního.

Bourání plotu

Rychlost moderních komunikací s sebou občas přináší zvláštní paradoxy. Americká vláda například věděla o tom, co se stalo v Pekingu, mnohem dříve než vláda Čínské lidové republiky. To, co se objevilo v signální místnosti Bílého domu, dorazilo do operačního centra ministerstva zahraničí, kde se vysoký důstojník poměrně přirozeně rozhodl, že tu informaci urychleně sdělí americké ambasádě v Pekingu. Tam pak velvyslanec Carl Hitch přijal hovor na bezpečné lince. Než se odvážil k jakékoli reakci, donutil volajícího dvakrát jeho slova potvrdit, pak jen hvízdl. Nestávalo se často, aby došlo k zabití velvyslance akreditovaného v hostitelské zemi, tím méně, aby to udělaly ozbrojené složily hostitelské země. Co s tím sakra udělá Washington? přemýšlel.

„Do háje," šeptal Hitch. S kardinálem DiMilem se dosud ani nesetkal. Oficiální přijetí se mělo uskutečnit za dva týdny, v budoucnosti, k níž už nikdy nedojde. Co udělá on sám? Nejprve musí poslat na vatikánské zastupitelství kondolenci. Ministerstvo zahraničí jistě bude stejným způsobem kontaktovat Vatikán prostřednictvím nuncia ve Washingtonu. Ministr Adler mu možná přijede vyjádřit soustrast osobně. Sakra, prezident Ryan je katolík, a tak tam třeba pojede osobně on sám, spekuloval Hitch. No nic, řekl si pak, má před sebou pár úkolů. Nařídil své sekretářce, aby zavolala do rezidence nuncia, ale ozval se jen nijaký Číňan a to bylo k ničemu. Takže musí počkat… a co italská ambasáda? Napadlo ho pak. Nuncius byl italský občan, ne? Snad ano. Takže se podíval do seznamu a vytočil soukromou linku italského velvyslance.

„Paulo? Tady Carl Hitch. Díky, a ty? Mám pro tebe asi celkem nepříjemnou zprávu… papežský nuncius, kardinál DiMilo, zemřel na následky postřelení v jedné pekingské nemocnici, zranění mu způsobil čínský policista… brzy to bude na CNN, kdy přesně, nevím… ale jsme si tím poměrně jisti… to ti nepovím, ale podle toho, co jsem se doslechl, přišel, aby zabránil smrti dítěte nebo jednomu z těch potratů, co se tady dělají… jo… řekni, není on z nějaké prominentní rodiny?" Pak si Hitch začal psát poznámky. „Vincenzo, říkáš? Aha… Před dvěma lety ministr spravedlnosti? Zkoušel jsem tam volat, ale ozval se jen nějaký Číňan. Němec? Schepke?" Znovu si něco poznamenal. „Aha. Díky, Paulo. Hele, kdybychom vám mohli nějak pomoct… jasně. Tak jo. Ahoj." Zavěsil. „Hergot. Co teď?" přemýšlel nahlas. Mohl zavolat i na německé velvyslanectví, ale to radši předá někomu jinému. Prozatím… podíval se na hodinky. Ve Washingtonu bude ještě nějakou dobu tma, ale tamní obyvatelé se probudí do bouře. Jeho úkolem, říkal si Hitch, je ověřit co se stalo, aby zajistil Washingtonu kvalitní informace. Ale jak to sakra provést? Nejlepším potenciálním zdrojem informací byl monsignore Schepke, ale jediný způsob, jak ho sehnat, bylo obklíčit vatikánskou ambasádu a čekat, až přijede. Že by ho Číňané někde zadržovali? Ne, nejspíš ne. Jakmile se o události dozví zdejší ministerstvo zahraničí, budou se nejspíš předhánět v omluvných projevech. Takže budova velvyslanectví bude střežena ještě víc, aby se k ní nedostali novináři, ovšem diplomatům v pohybu nikdo bránit nebude, když jednoho z nich zabili. Bylo to tak šílené. Carl Hitch byl v zahraničních službách už od svých dvaceti let. Nikdy nic podobného nezažil, rozhodně ne od doby, co afghánští partyzáni zajali Spikea Dobbse jako rukojmí, Rusové zpackali záchrannou misi a Dobbs přišel o život. Někdo tvrdil, že prý šlo o záměr, ale ani Sověti nebyli takoví hlupáci, říkal si Hitch. Tohle taky nebyl promyšlený čin. Číňané jsou komunisté a ti takhle nehrají. To prostě nezapadá do jejich povahy ani výchovy.

Jak se to mohlo stát? A co se přesně stalo?

Kdy o tom řekne Cliffu Rutledgeovi? Jak to asi ovlivní probíhající jednání? Carl Hitch očekával velmi nabitý večer.

„Čínská lidová republika si nenechá nic diktovat," dodal ministr zahraničí Šen Tang.

„Pane ministře," pronesl Rutledge, „v zájmu Spojených států též není někomu něco diktovat. Vy tvoříte svou národní politiku, abyste vyhověli potřebám vašeho státu. My vaše snahy chápeme a respektujeme. Požadujeme ovšem, abyste pochopili a respektovali naše právo vytvořit si naši národní politiku, která by též plnila potřeby naší země. V tomto případě jde o vyvození důsledků vyplývajících ze zákona o úpravě obchodních vztahů."

To byla velmi silná výhrůžka, což si uvědomovali všichni v místnosti, pomyslel si Mark Gant. Zmíněná právní norma umožňovala výkonné moci použít obchodní zákony jednoho státu vztahující se na americké zboží a použít je proti zboží onoho konkrétního státu. Šlo o mezinárodní potvrzení rčení, že když se špatná

bota nasadí i na druhou nohu, tlačí úplné stejně. Vše, co tedy Čína provedla ve snaze nepustit na čínský trh v Americe vyrobené zboží, se stejnou měrou použije na čínské zboží na americkém trhu a při schodku sedmdesáti miliard dolarů mohlo jít klidně o celou tuto částku – vše ve tvrdé měně. Peníze na zboží, které ČLR chtěla nakoupit v Americe nebo jinde, by se prostě vypařily. Obchod by se stal znovu obchodem, jedno tvé za jedno mé, což byla teorie, jíž se vlastně nikdy nepodařilo zavést do praxe.

„Pokud Amerika uvalí embargo na čínský obchod, může Čína udělat totéž Americe, a nepochybně to i udělá," odsekl Šen.

„Jenže takový krok neposlouží ani vašim, ani našim zájmům," odpověděl Rutledge. *A budeme mít oba po žížalkách*, nemusel dodávat. Čínská delegace si toho byla i tak vědoma.

„A co doložka nejvyšších výhod pro naši zemi? Co vstup do Světové obchodní organizace?" zeptal se ministr zahraničí pak.

„Soudruhu ministře, Amerika nemůže podpořit ani jednu z těchto snah, pokud bude vaše země trvat na otevřených trzích pro své výrobky a zároveň neotevře své trhy pro zboží dovezené z Ameriky. Obchod, pane, znamená *obchod*, vyváženou výměnu vašich výrobků za naše," poznamenal Rutledge znovu – od oběda už asi podvanácté. Možná mu to tentokrát dojde. Ale otázka zněla jinak. Už mu to totiž došlo. Jen se s tím nechtěl smířit. Byla to domácí čínská politika převedená na mezinárodní kolbiště.

„Už zase chcete Čínské lidové republice diktovat!" reagoval Šen tak rozhořčeně, lhostejno zda doopravdy, či jen naoko, jako by se zlobil, že mu někdo obsadu místo na parkovišti.

„Nikoli, soudruhu ministře, nic takového neděláme. Naopak právě vy, pane, jste se pokusili diktovat Spojeným státům americkým. Vy tvrdíte, že my musíme přijmout vaše podmínky. V tom se mýlíte, pane. K vašim výrobkům nás neváže nic víc než vás k našim." *Vy akorát potřebujete naše peníze mnohem víc než my ty vaše žvýkačky pro psy*!

„Můžeme koupit letouny od firmy Airbus stejně jako od Boeingu."

Začínala je zmáhat nesnesitelná nuda. Rutledge měl tisíc chutí odpovědět: Jenže bez našich dolarů jim zaplatíte čím, dědulo? Airbus však poskytoval svým zákazníkům skvělé úvěrové podmínky, což byl jen další důkaz, jak *fair* hraje evropská vládou dotovaná firma se soukromou americkou firmou. Řekl tedy:

„Ano, soudruhu ministře, to udělat můžete. My také můžeme odebírat spotřební zboží z Tchaj–wanu, Koreje, Thajska nebo Singapuru stejně dobře jako od vás." *A oni pak letadla nakoupí u Boeingu*! „Ale tím neposloužíme zájmům vašeho, potažmo našeho lidu," dodal rozvážně.

„Jsme suverénní stát suverénního lidu," reagoval Šen stejně jako dřív a Rutledge začínal mít dojem, že v řečnickém umění jde jen o větší důvtip při volbě stále stejných slov. Tato strategie byla zatím mnohokrát úspěšná, ale Rutledge měl příkazy všechno diplomatické teatrálně přehlížet, což ale Číňanům stále nedošlo. Snad za pár dní, pomyslel si.

„My samozřejmě také, pane ministře," řekl Rutledge, když Šen domluvil. Pak se okázale podíval na hodinky a tentokrát se Číňanovi rozsvítilo.

„Navrhuji odročit jednání na zítřek," navrhl ministr zahraničí ČLR.

„Dobře. Rád vás zítra znovu uvidím, pane ministře," odpověděl Rutledge, vstal, naklonil se přes stůl a podal mu ruku. Ostatní členové delegací udělali totéž, ačkoli Mark Gant zatím neměl komu projevit své sympatie. Americká delegace sešla dolů k připraveným vozům.

„Celkem se to rozproudilo," podotkl Gant, když byli venku.

Rutledge se dokonce usmíval. „Jo, poměrně zábavné, viď?" Odmlčel se. „Asi zkouší zjistit, jak daleko se dostanou vztekáním. Šen je jinak hodně usedlý stařík. Většinou radši jedná klidně a zdvořile."

„Takže i on má svoje příkazy?" přemýšlel Gant.

„Samozřejmě, ale on se zodpovídá politbyru, zatímco my posíláme hlášení Scottu Adlerovi, který pak informuje prezidenta Ryana. Víš, všechny instrukce, co jsme sem dostávali, mě trochu štvaly, ale teď se zdá, že to bude i legrace. Nemám často příležitost na někoho vrčet. Jsme zástupci Spojených států, máme vystupovat uhlazeně, klidně a ke všem přívětivě. To by měla být moje práce. Ale tohle – tohle mě baví." To samozřejmě neznamenalo, že s prezidentem Ryanem souhlasí, ale přechod od kanasty k pokeru nebyl úplně k zahození. Scott Adler hraje rád poker, že? Možná proto tak dlouho snáší toho hlupáka v Bílém domě.

Na velvyslanectví to byl jen kousek. Americká část delegace absolvovala cestu převážně mlčky, všichni si vychutnávali těch několik minut ticha. Hodiny diplomatických rozhovorů musel člověk vnímat jako právník smlouvu, slovíčko po slovíčku, hledat významy a nuance ne nepodobné hledání jehly v kupce sena. Teď seděli v autech s očima zavřenýma nebo se dívali na nevýrazné barvy za okny a zívali. Vozy pak konečně zastavily před ambasádou.

Jediné, nač si člověk mohl stěžovat, byla skutečnost, že zdejší limuzíny byly stejně jako jinde velice špatně uzpůsobené pro nastupování i vystupování, pokud jste ovšem neměli výšku šestiletého dítěte. Jakmile

vystoupili ze svých oficiálních vozidel, poznali, že se něco děje. Přímo venku na ně čekal Hitch, což dosud nikdy neudělal. Velvyslanci mají vysokou diplomatickou hodnost a význam. Obvykle nedělají svým spoluobčanům dveřníky.

„Co se děje, Carle?“ zeptal se Rutledge.

„Pořádná rána,“ odpověděl Hitch.

„Snad někdo neumřel?“ zeptal se zástupce ministra žertem. „Umřel,“ zněla nečekaná odpověď. Velvyslanec jim gestem naznačil, ať jdou dovnitř. „Pojďte dál.“

Vysocí členové delegace následovali Rutledge do velvyslancovy jednací kanceláře. Tam už seděl tajemník velvyslanectví, druhý člověk na ambasádě, který na mnoha zastupitelstvích fungoval jako faktický velvyslanec – a ostatní vysocí zaměstnanci včetně člověka, kterého Gant odhadoval na náčelníka místní stanice CIA. *Co se stalo*? přemýšlel TELESKOP. Všichni se posadili a Hitch jim pak sdělil tu novinu.

„A do hajzlu,“ shrnul Rutledge pocity všech. „Proč k tomu došlo?“

„To nevíme. Náš tiskový atašé se snaží sehnat Wise, ale dokud nebudeme vědět víc, příčinu incidentu skutečně nelze odhadnout.“ Hitch pokrčil rameny.

„Ví o tom ČLR?“ zeptal se Rutledge pak.

„Možná se to právě teď dozvídají,“ spekuloval pravděpodobný důstojník CIA. „Musíme předpokládat, že chvíli trvalo, než ta zpráva pronikla celou jejich byrokracií.“

„Jaká bude asi jejich reakce?“ zeptal se jeden z Rutledgeových podřízených, čímž svého šéfa zbavil nutnosti klást tuto jasnou a poměrně hloupou otázku.

Odpověď nebyla o nic inteligentnější. „To se můžeme jen dohadovat,“ řekl Hitch.

„Takže můžeme čekat všechno od mírného znepokojení po naprostý šok,“ poznamenal Rutledge. Tento šok by, přeloženo do normální řeči, znamenal obrovský průser.

„Přikláním se spíš k druhé variantě,“ přemýšlel velvyslanec. Nedokázal nějak rozumně vysvětlit, proč tomu tak je, ale jeho instinkty ho udržovaly v maximální bdělosti a Carl Hitch svým instinktům důvěřoval.

„Nějaké rady z Washingtonu?“ zeptal se Cliff.

„Ještě se neprobudili, ne?“ Všichni členové delegace se jako jeden muž podívali na hodinky. Zaměstnanci ambasády už to udělali. Nad jejich hlavním městem ještě nevyšlo slunce. První rozhodnutí možná padnou až za čtyři hodiny. Všichni tu věděli, že se teď moc nevyspí, protože jakmile se o příslušných závěrech dozvědí, musejí zaujmout stanovisko, jak s nimi naložit a jak přednést pozici své země zástupcům Číny.

„Nějaké nápady?“ zeptal se Rutledge.

„Prezident se naštve,“ přemýšlel Gant; domníval se, že ví asi stejně, co ostatní. „Nejprve ho to zhnusí. Otázkou je, jestli to nějak ovlivní důvod našeho pobytu tady. Podle mě možná ano, rozhodující ovšem bude, jak zareagují naši čínští kolegové.“

„A jak zareagují?“ zeptal se Rutledge Hitche.

„Těžko říct, Cliffe, ale asi nás to moc nepotěší. Celý incident označí za neoprávněné vniknutí – vměšování do jejich vnitřních záležitostí –, očekávám spíš nepřátelštější reakci. V kostce řeknou asi: Je to hrozná smůla. Jestli to tak dopadne, dá se z Washingtonu očekávat ostrá odpověď. Nechápou Ameriku tak, jak si občas rádi představují. Opakované nesprávně interpretují veřejné mínění v Americe, ale nezdá se mi, že by se to lepšilo. Začínám mít strach,“ dodal Hitch.

„Pak je naším úkolem je z té situace vyvést. Víte,“ přemýšlel Rutledge nahlas, „náš pobyt v Číně by to mohlo nakonec ovlivnit příznivě.“

Hitch se naježil. „Cliffe, bylo by obrovskou chybou snažit se hrát na tuhle kartu stylem, jaký navrhuješ. Je lepší je nechat, ať si to rozeberou sami. Smrt velvyslance není žádná legrace,“ řekl americký velvyslanec všem v místnosti pro případ, že by to nevěděli. „Ale tohle je horší, protože viníkem je zaměstnanec jejich vlády. Ale jestli se jim to pokusíš nacpat do chřtánu, zadusíš je, a to asi taky nechceme, ne? Nejlepší by asi bylo požádat o jedno až dvoudenní pauzu v rozhovorech, aby si mohli všechno pořádně rozmyslet.“

„To by ale znamenalo slabost z naší strany, Carle,“ namítl Rutledge a zavrtěl hlavou. „Myslím, že se pleteš. Měli bychom na ně zatlačit a dát jasně najevo, že civilizovaný svět má svoje pravidla a že čekáme, že Čína je bude dodržovat.“

„Co je to za šílenost?“ zvedl Fang Gan oči ke stropu.

„Zatím nevíme,“ odpověděl Žang Han San. „Zdá se, že šlo o nějakého vlezlého kněze.“

„A praštěného policistu, který má v hlavě spíš pistoli než mozek. Samozřejmě bude potrestán,“ navrhl Fang.

„Potrestán? A za co? Za uplatňování našich zákonů na kontrolu počtu obyvatel, za ochranu lékaře před

útokem nějakého gwai“ Žang zavrtěl hlavou. „Máme dovolit cizincům, aby takhle plivali na naše zákony? Kdepak, Fangu, to ne. Takovou potupu nedovolím.“

„Žangu, co je život jednoho bezvýznamného policisty vedle postavení naší země ve světě?“ zeptal se Fang. „Muž, kterého zastřelil, byl velvyslanec, Žangu, cizinec vyslaný do naší země jinou zemí –“

„Zemí?“ odsekl Žang. „Obyčejným městem, příteli, vlastně ani tím ne – *čtvrtí* Říma, která je menší než Chuang–Dao!“ Na Chuang–Dao, neboli ostrově Nefritového císaře, stál jeden z mnoha chrámů a ostrov sám nebyl o moc větší než chrám. Pak si vybavil citát Josifa Stalina: *Jak velkou má ten papež vlastně armádu*? *Ha*! Znechuceně mávl rukou.

„Má svou zemi, jejíhož velvyslance jsme přijali ve snaze zlepšit naši pozici ve světové diplomacii,“ připomínal Fang svému příteli. „Nad jeho smrtí musíme přinejmenším vyslovit lítost. Možná šlo jen o dalšího otravného cizího ďábla, Žangu, ale kvůli diplomacii musíme alespoň vzbudit zdání, že je nám jeho smrti velmi líto.“ A kdybychom kvůli tomu museli popravit nějakého bezejmenného policistu, těch je tady přece ještě spousta, pomyslel si v duchu.

„Ale proč? Za to, že se vměšoval do vymáhání našich zákonů? Toho by se neměl dopustit žádný velvyslanec. Tím přece porušuje protokol, ne? Jsi k těm zahraničním ďáblům nějak příliš vstřícný, Fangu,“ dodal Žang a použil historický termín pro podlidi z bezvýznamných zemí.

„Jestli chceme jejich zboží a žádáme, aby zaplatili za naše výrobky, a my tak získali jejich tvrdou měnu, pak je musíme brát jako ctěnou návštěvu.“

„Návštěva ti taky nebude plivat na podlahu, Fangu.“

„A když Amerika zareaguje na tento incident příkře?“

„Pak jim Šen řekne, ať si hledí svého,“ odpověděl Žang rozhodně jako člověk, který už nehodlá ze svého názoru slevit.

„Kdy se sejde politbyro?“

„Aby to projednalo?“ divil se Žang.

„Proč? Kvůli smrti nějakého zahraničního otravy, čeho… kněze? Moc se strachuješ, Fangu. Už jsem o tom mluvil se Šenem. Politbyro se jen kvůli této bezvýznamné události scházet nebude. Další schůze zůstává naplánována na pozítří.“

„Jak myslíš,“ odpověděl Fang a poraženecky přikývl. Žang má v politbyru větší moc než on. Disponuje značným vlivem na ministry obrany a zahraničních věcí, jeho názorům naslouchá i Sü Kun Piao. Fang má svůj vlastní politický kapitál – jde hlavně o vnitřní záležitosti – ale jednoznačně není tak významný jako Žangův. Musí jím tedy šetřit, aby mohl něco získat i pro sebe. Teď není vhodná chvíle, pomyslel si. Odešel tedy a vrátil se zpět do své kanceláře. Zavolal Ming a nadiktoval jí poznámky. Pak, později, přemýšlel, že si pozve Čchai. Skvěle se jí daří uvolňovat napětí nahromaděné za celý den.

Dnes ráno se cítil lépe než obvykle možná proto, že šel spát ve slušnou hodinu, pomyslel si Jack cestou do koupelny. Den volna si vzít nemohl, aspoň ne v tom smyslu, jak ho chápe většina lidí. Nikdy jste si nemohli poležet v posteli o trochu déle – od onoho hrozného lednového dne, kdy to všechno začalo, měl současný rekord hodnotu 8.25 – každý den musel mít stejný průběh včetně těch hrozných brífinků, z nichž jste se dozvídali, že si někteří lidé vážně myslí, že bez vás se svět neotočí. Podíval se do zrcadla. Napadlo ho, že by se měl nechat ostříhat, holič jezdil kvůli tomu přímo sem, což se dalo vydržet, ale člověk zároveň přišel o kontakt s jinými muži a o hovory na mužská témata. Být nejmocnějším mužem světa vás izolovalo od tolika podstatných věcí. Jídlo bylo dobré, pití taky, a když se vám nelíbilo prostěradlo, bylo vyměněno rychlostí světla, lidé na váš pokyn dělali divy. Ani Jindřich VIII. se neměl lépe… ale Jack Ryan nikdy nesnil o tom, že se stane korunovaným monarchou. Sláva monarchie pominula na celém světě s výjimkou několika vzdálených zemí, a ani v jedné z nich Ryan nežil. Veškeré dění v Bílém domě mu však mělo navodit pocit, že je král, a to ho trápilo stejně, jako kdyby se snažil chytit do dlaně cigaretový dým. Viděl ho, ale pokaždé když se ho chtěl zmocnit, kouř zničehonic zmizel. Všichni zaměstnanci byli tak úslužní, nekompromisně – ale příjemně – odhodlaní všechno jeho rodině zjednodušit. Jedinou vážnou obavou bylo, jaký dopad to bude mít na jeho děti. Kdyby si začaly myslet, že jsou princové a princezny, dříve nebo později by se jejich životy rozpadly na padrť. Ale když se Jack holil, došlo mu, že na ně musí dohlédnout sám. On a Cathy. Nikdo jiný za ně jejich děti nevychová. Takový je jejich úkol. Jenže ty voloviny v Bílém domě mu v tom prakticky pořád bránily.

Nejhorší ovšem bylo, že musel neustále chodit společensky oblečen. Kromě postele nebo koupelny prezident na sobě musel mít řádný oděv – *co by si jinak pomysleli zaměstnanci*! Takže Ryan nemohl vyjít na chodbu bez kalhot a aspoň nějaké obyčejné košile. Doma by každý člověk chodil bos a v trenkách, a i když řidič kamionu takovou svobodu u sebe doma má, prezident Spojených států si ve svém domě nesmí nic

podobného dovolit.

Zlomyslně se usmál do zrcadla. Nadával si kvůli těm samým věcem každé ráno, a kdyby je opravdu chtěl změnit, mohl by. Ale to se bál, zdráhal se učinit krok, kvůli kterému by jiní lidé přišli o práci. Nehledě na to, že v novinách by takové gesto opravdu vypadalo pitomě – takřka všechny jeho kroky se dostaly do zpráv –, ale každé ráno při holení mu z toho veselo nebylo. Ovšem nepřekonatelnou touhu chodit si ráno do schránky pro noviny necítil.

A když člověk odhlédl od oblečení, nebylo to až tak zlé. Zdejší snídaně poměrně dobrá, ačkoli se nabízelo aspoň pětkrát víc jídla, než se nakonec snědlo. Cholesterol měl v normě, takže si dvakrát třikrát do týdne dával vajíčka, čímž trochu zlobil svou ženu. Děti jedly hlavně cereálie nebo koláčky. Ty jim dodávali ještě teplé z kuchyně o patro níž a byly jich všechny možné zdravé – a chutné – druhy.

Ranní ptáče byl časopis, který vláda sestavovala z výstřižků pro své zaměstnance, avšak ŠEŘMÍŘ dával u snídaně přednost opravdovým novinám včetně kreslených vtipů. Ryan a mnozí další litovali odchodu Garyho Larsona do důchodu, po kterém nastal úpadek ranních novin. *Zpovzdáli*, ale Jack chápal tlak denního prodeje. V novinách byly i sportovní zprávy, které *Ranní ptáče* úplně ignorovalo. Stejně tak mohl sledovat CNN, která se v jídelně Bílého domu zapínala každé ráno přesně v sedm.

Ryan zvedl oči, když zaslechl upozornění, že následující záběry by neměly sledovat děti. Jeho děti, stejně jako všechny děti na světě, přestaly dělat to, co je právě zajímalo, a otočily se k televizi.

„Brr, fúj!“ pronesla Sally Ryanová, když nějakého Číňana na obrazovce střelili do hlavy.

„Rány do hlavy takové bývají,“ řekla její matka, ale sama se odvrátila. Cathy pracovala jako chirurg, ale tyhle záběry ji nebavily. „Co to je, Jacku?“

„Víme oba dva úplně stejně, miláčku,“ řekl prezident první dámě. Pak se na obrazovce objevily záběry nějakého katolického kardinála. Jack pak zachytil slova „papežský nuncius“ a natáhl se pro ovladač, aby zesílil zvuk. „Chucku?“ řekl Ryan nejbližšímu agentovi Tajné služby. „Spojte mě s Benem Goodleyem, prosím vás.“

„Ano, pane prezidente.“ Trvalo to asi třicet vteřin, pak muž podal Ryanovi přenosný telefón. „Bene, co sakra znamenají ty záběry z Pekingu?“

Reverend Gerry Patterson v Jacksonu, stát Mississippi, vstával obvykle velmi brzy, připravil se na ranní běh po čtvrti a zapnul si televizi v ložnici, zatímco jeho žena mu šla připravit horkou čokoládu (Patterson neschvaloval kávu o nic víc než alkohol). Když zaslechl slova „reverend Ju“, otočil se k televizi, po slovech „baptistický kazatel zde v Pekingu“ mu přeběhl mráz po zádech. Do ložnice došel právě včas, aby si všiml, jak k zemi padá nějaký Číňan a z hlavy mu crčí krev jako z hadice. Obličej nepoznal.

„Panebože… Skipe… Bože, ne…“ vydechl kazatel, jeho ranní program náhle dostal úplně jiné obrátky. Kazatelé se utkávají se smrtí prakticky denně, pohřbívají své farníky, uklidňují pozůstalé, žádají Boha, aby splnil potřeby obou stran. Ale dnes ráno to pro Gerryho Pattersona nebylo nijak jednodušší, protože ho nikdo nevaroval, nepředcházela tomu žádná „dlouhá těžká nemoc“, která by ho na tuto možnost připravila, dokonce se nemohl uklidňovat ani vysokým věkem. Skipoví bylo – kolik? Pětapadesát? Víc určitě ne. Stále ještě mladý muž plný odhodlání kázat evangelium svým ovečkám. A teď zemřel? Vlastně ho zabili? Zavraždili? Kdo? Ta *komunistická* vláda? Božího člověka že zavraždili nevěřící pohani?

„A do háje,“ pronesl prezident nad talířem s vajíčky. „Co dalšího víme, Bene? Nějaké zprávy od SORGE?“ Ryan se rozhlédl po místnosti a uvědomil si, že pronesl slovo, které je tajné samo o sobě. Děti se dívaly jinam, ale Cathy upírala oči na něj. „No nic, probereme to, až sem dorazíš.“ Jack zavěsil a položil přístroj na stůl.

„Co se stalo?“

„Je to pořádná motanice, zlato,“ oznámil ŠERMÍŘ LÉKAŘCE a řekl jí, co se dozvěděl asi před minutou. „Velvyslanec nám neposlal o nic víc, než co se před chvílí objevilo na CNN.“

„Chceš říct, že přes všechny ty peníze, které dáváme na CIA a tak, je nejlepším zdrojem informací CNN?“ zeptala se Cathy Ryanová pochybovačně.

„Přesně tak, lásko,“ připustil její manžel.

„Ale to vůbec nedává smysl!“

Jack se pokusil jí to vysvětlit: „CIA nemůže být všude, navíc by vypadalo trochu divně, nemyslíš, kdyby všichni špioni s sebou nosili pořád kameru.“

Cathy se ušklíbla tak přezíravému odbytí. „Ale –“

„Ale není to tak jednoduché, Cathy, novináři pracují ve stejném oboru, taky sbírají informace a občas jsou

na místě první.“

„Ale máš i další způsoby, jak se dozvědět, co se děje, ne?“

„O takových věcech ale, Cathy, nemusíš vědět,“ řekl prezident první dámě.

Tuto větu neslyšela poprvé, ale nikdy se ji nenaučila mít ráda. Znovu se začetla do ranních novin, zatímco její manžel se vrátil k *Rannímu ptáčeti*. Událost v Pekingu se stala příliš pozdě, takže v ranním vydání se o ní ještě nepsalo; televizní zpravodajové budou nepochybně ještě nafoukanější a dopisovatelé novin zase naštvanější. Dnes ráno jaksi pominula závažnost projednávání výdajů na vzdělávání, ale Ryan si zvykl pročítat úvodníky, protože se v nich často dozvěděl, na co se asi zeptají reportéři na tiskové konferenci, a tak získal další šanci se bránit.

Ve tři čtvrtě na osm se už děti připravily na cestu do školy a Cathy se chystala odletět do nemocnice. Kyle Daniel letěl s ní v doprovodu své ochranky složené výhradně z žen. Budou se o něj v nemocniční školce starat s ostražitostí blízkou smečce vlčic. Katie půjde do své školky severně od Annapolis. Bylo tam méně dětí, ale početná ochranka. Větší děti chodily do školy Panny Marie. Na jižní trávník dosedla helikoptéra VH–60 Blackhawk námořní pěchoty. Zdálo se, že den skutečně může začít. Celá Ryanová rodina sjela výtahem dolů. Nejprve maminka a tatínek doprovodili své děti ke vchodu do Západního křídla, kde tři děti po objímání a polibcích nastoupily do aut a odjely. Jack pak doprovodil Cathy k helikoptéře, dal jí polibek na rozloučenou, načež se ta velká helikoptéra vznesla a pod velením plukovníka Dana Malloye zamířila do nemocnice Johnse Hopkinse. Ryan pak odešel do Západního křídla a odsud do Oválné pracovny. Ben Goodley už na něj čekal.

„Je to zlé?“ zeptal se Jack svého poradce pro otázky národní bezpečnosti.

„Je,“ odpověděl Goodley ihned.

„O co tam vlastně šlo?“

„Chtěli zastavit potrat. Číňani je provádějí ve velmi pokročilém stupni těhotenství, pokud jde o vládou nepovolené dítě. Počkají, až je dítěti při porodu vidět hlavička, a než se stihne poprvé nadechnout, píchnou mu do ní smrtící injekci. Žena na té kazetě zjevně čekala nepovolené dítě a její kněz – ten Číňan, kterého střelili do hlavy, je to baptistický kněz, vystudoval Oral Roberts University v Oklahomě, věřil byste? Přišel jí do nemocnice na pomoc. Papežský nuncius kardinál Renato DiMilo se s tím knězem očividně dobře znal a chtěl mu také pomoci. Nedá se jednoznačně říct, kde se stala chyba, ale zvrtlo se to přímo šíleně, což je patrné z těch záběrů.“

„Jsou nějaké oficiální odezvy?“

„Vatikán incident odsoudil a požaduje vysvětlení. To ale není všechno. Kardinál DiMilo je z rodiny DiMilů. Jeho bratr Vincenzo DiMilo je členem italského parlamentu – byl i členem vlády –, takže ostrý protest vznesla i italská vláda. Totéž vláda Německa, protože kardinálův pomocník je německý monsignore jménem Schepke. Je jezuita a dostal pár ran, což Němce dvakrát nepotěšilo. Monsignore Schepke byl dokonce na chvíli zatčen, ale po několika hodinách, když si Číňani uvědomili, že má diplomatický status, zase ho pustili. Na ministerstvu zahraničí panuje názor, že Čína ho možná vykáže ze země, aby ho měla z očí, a celé záležitosti se tak zbavila.“

„Kolik je v Pekingu hodin?“

„O jedenáct méně, takže devět večer,“ odpověděl HRÁČ.

„Naše delegace bude potřebovat nějaké pokyny. Jakmile Scott Adler přijde do práce, musím s ním mluvit.“

„Budeš potřebovat mnohem víc, Jacku,“ ozval se Arnold van Damm ze dveří.

„A co?“

„Ten čínský baptista, co ho zabili, má podle mých informací kamarády u nás.“

„Oral Roberts University,“ přikývl Ryan. „Ben mi to říkal.“

„Věřícím se to líbit nebude, Jacku,“ varoval ho Arnie.

„Sakra, vždyť mně se to taky nelíbí,“ podotkl prezident. „Copak nevíš, že pro potrat jsem nikdy nebyl?“

„Já vím,“ řekl van Damm a vybavil si, že kvůli tomuto tématu se Jack dostal do prvních potíží ve funkci prezidenta.

„A tenhle druh potratu je dvojnásob barbarský, takže dva chlapi odejdou do nějaké pitomé nemocnice, aby to zarazili, a tam je *zastřelí*,“ dodal Ryan. „A my musíme jednat s lidmi, co to způsobili.“

Ve dveřích se pak objevila další tvář. „Asi už o tom víte, že?“ podotkl Robby Jackson.

„Jo, vynikající obrázky ke snídani.“

„Můj táta toho člověka zná.“

„*Cože*?“ zeptal se Ryan.

„Pamatuješ si na tu recepci z minulého týdne? Vyprávěl ti o tom. Táta a Gerry Patterson jeho kongregaci podporovali z Mississippi – a ještě pár dalších kongregací. Je to baptistická zvyklost, Jacku. Prosperující kongregace podporují ty, co potřebují pomoc, a jak se zdá, tak tenhle Ju pomoc určitě potřeboval. Ještě jsem s tátou nemluvil, ale rozhodně kvůli tomu rozpoutá hotové peklo, to ti garantuju," informoval viceprezident svého šéfa.

„Kdo to je, ten Patterson?" zeptal se van Damm.

„Bílý kazatel, má obrovský klimatizovaný kostel na předměstí Jacksonu. Je to hodně schopný člověk. Zná se s mým tátou už hrozně dlouho. Jestli se nepletu, Patterson chodil s tímhle Juem do školy."

„To bude pořádná polízanice," podotkl náčelník štábu.

„Arnie, člověče, to už polízanice je," opravil ho Jackson. Kameraman CNN byl buď hodně dobrý, nebo si jen dobře stoupl a oba zásahy zachytil v celé jejich grafické majestátnosti.

„Co na to řekne tvůj táta?" zeptal se Ryan.

TOMCAT chvíli přemýšlel. „Na policajty, kteří stříleli, sešle hněv boha všemohoucího. Reverenda Jua označí za mučedníka křesťanské víry hned vedle Makabejských ze Starého zákona a všech odvážných lidí, co je Římani předhazovali lvům. Viděl jsi někdy, Arnie, jak baptistický kněz svolává na zem mstu Hospodinovu? Kam se na to hrabe Super Bowl, kamaráde," ujišťoval ho Robby. „Reverend Ju stojí právě teď hrdě a vzpřímeně před panem Ježíšem a chlapi, co ho zabili, mají rezervované pokoje ve věčných plamenech pekelných. Počkej, až ho uslyšíš. Je to zážitek, pánové. Párkrát už jsem u toho asistoval. A Gerry Patterson se určitě nenechá zahanbit."

„Jenže nejhorší je, že s nimi v tom nemůžu nesouhlasit. Ježíši," vzdychl Ryan. „Ti dva zemřeli, když chtěli zachránit život dítěte. Když už má člověk umřít, tohle není nejhorší důvod."

„Oba zemřeli jako opravdoví muži, Johne," řekl Chavez v Moskvě. „Škoda že jsem tam nebyl s pistolí." Dinga se tato událost velmi dotkla. Když se stal otcem, změnil se jeho pohled na spoustu věcí včetně této. Život dítěte pro něj byl posvátný a ohrozit dítě se v jeho etickém vesmíru rovnalo žádosti o okamžitou smrt. Ve skutečném světě se o něm vědělo, že nosí pistoli poměrně často a umí s m zacházet.

„Různí lidé mají na různé věci různý náhled," řekl Clark svému podřízenému. Ale kdyby na místě byl, určitě by oba policisty odzbrojil. Na videokazetě nevypadali zrovna zdatně. A když chcete někoho zneškodnit, nemusíte ho hned zabít. Domingo měl pořád svůj latinskoamerický temperament, uvědomoval si Clark. To ale není špatné, ne?

„Co jsi říkal, Johne?" divil se Ding.

„Říkám, že včera zemřeli dva dobří chlapi, a myslím, že Bůh se o ně postará."

„Byl jsi někdy v Číně?"

Zavrtěl hlavou. „Jednou na Tchaj–wanu, ale už dávno. Bylo tam fajn, ale jinak jsem nebyl blíž než v severním Vietnamu. Neumím jejich jazyk a nezapadnu."

Oba faktory Clarka více či méně děsily. Schopnost splynout s okolím představovala pro důstojníka rozvědky nezbytnou podmínku. Byli ubytováni v jednom moskevském hotelu a měli za sebou první den přednášek pro ruské studenty. Točili tu celkem slušné pivo. Nikdo z nich neměl chuť na vodku. Život v Británii je zkazil. V hotelovém baru, který patřil americké společnosti, byla širokoúhlá obrazovka naladěná na CNN a tato stanice dnes na celém světě pouštěla jako hlavní zprávu událost z Pekingu. Americká vláda, dodal reportér, se zatím k incidentu nevyjádřila.

„Co asi provede Jack?" přemýšlel Chavez.

„Nevím. V Pekingu máme zrovna vyjednávací tým," připomněl Clark.

„Řečičky diplomatů budou teď asi peprnější," řekl Domingo.

„Scotte, nemůžeme to nechat zapadnout," řekl Jack. Telefonát z Bílého domu navedl Adlerovo služební auto sem, nikoli do budovy ministerstva.

„Přísně vzato, k tématu těch obchodních rozhovorů se to nevztahuje," upozornil ho ministr zahraničí.

„Ty možná chceš s těmi, co mají tohle na svědomí, obchodovat," řekl viceprezident, „ale lidi venku budou asi proti."

„Musíme zvážit názor veřejnosti, Scotte," řekl Ryan. „A hlavně musíme důkladně připravit můj názor. Vražda diplomata není něco, co lze ignorovat. Itálie je členem NATO. Německo taky. A my máme diplomatické vztahy s Vatikánem, žije tu přibližně sedmdesát milionů katolíků a další miliony baptistů."

„Fajn, Jacku," řekl OREL a obranně zvedl ruce. „Já je přece neobhajuji, rozumíš? Já jenom mluvím o zahraniční politice Spojených států amerických a tu nemůžeme založit na nějakých pocitech. Veřejnost nás

platí, abychom používali hlavu, ne přirození.“

Ryan dlouze vzdychl. „Fajn. Mám, co jsem chtěl. Pokračuj.“

„Vydáme prohlášení, v němž tenhle politováníhodný incident důrazně odsoudíme. Řekneme velvyslanci Hitchovi, aby zavolal na jejich ministerstvo zahraničí a sdělil jim totéž, možná ještě důrazněji, ale formálnějším jazykem. Dáme jim šanci, aby si to promysleli, než je svět úplně odstrčí, třeba potrestají ty horkokrevné policisty – podle toho, jak u nich funguje právo, je klidně i zastřelí. Necháme zavládnout zdravý rozum, jasné?“

„A co mám říct já?“

Adler se nad tím na chvíli zamyslel. „Řekni, co chceš. Vždycky budeme moci říct, že v naší zemi žije spousta věřících a ty musíš uklidnit jejich rozhořčení, že veřejnost v Americe je pobouřena a že v naší zemi se na názor veřejnosti velice dbá. To už asi tuší, ale ještě jim to nedošlo. Nevadí,“ pokračoval ministr. „Hlavně aby to dostali do hlavy, protože pak jim to v ní třeba začne vrtat. Musejí pochopit, že svět tahle hrozná událost zvedla ze sedadel.“

„A když svou pozici nezmění?“ zeptal se viceprezident.

„Pak jim naše vyjednávací delegace ukáže, jaké dopady může mít necivilizované chování.“ Adler se rozhlédl. „Souhlasíte všichni?“

Ryan sklopil zrak na stolek. Byly okamžiky, kdy litoval, že není řidičem kamionu, který může hlasitě protestovat proti vraždě, když k něčemu takovému dojde, ale to byla další ze svobod, které prezident Spojených států neměl. *No tak, Jacku, musíš se zachovat rozumně a promyšlené.* Zvedl oči. „Ano, Scotte, v zásadě s tím souhlasíme.“

„Neříká o tom něco náš nový zdroj?“

Ryan zavrtěl hlavou. „Ne, MP mi zatím nic neposlala.“

„Pokud ti něco pošle…“

„Ihned vám dám kopie,“ slíbil jim prezident. „Dodejte mi nějaké podklady pro projev. Budu muset něco říct – kdy asi, Arnie?“

„Kolem jedenácté by to mělo vyhovovat,“ rozhodl van Damm. „Promluvím se zástupci médií.“

„Fajn, jestli dneska někoho z vás něco napadne, dejte mi vědět,“ řekl Ryan, vstal a ukončil schůzku.

Skleněné zámky a kameny

Fang Gan pracoval dlouho přesčas kvůli události, jež zase Washingtonu nedovolila dospat. Ming proto nepřepsala jeho poznámky a její počítač je nemohl poslat na síť tak brzy jako obvykle, ale Mary Pat dostala dopis kolem tři čtvrtě na deset. Rychle si ho přečetla, poslal kopii svému manželovi a pak ho bezpečnou faxovou linkou odeslala do Bílého domu, kde tuto informaci donesl prezidentovi Ben Goodley. Dopis ovšem neobsahoval první reakci Mary Pat: „Do hajzlu…“

„To jsou *potvory*“ zvolal Ryan, čímž notně překvapil Andreu Priceovou, jež se náhodou nacházela v pracovně.

„Měla bych o něčem vědět, pane?“ zeptala se vylekána jeho zlostným hlasem.

„Ne, Andreo, jde jen o tu dnešní reportáž CNN.“ Ryan se odmlčel, ve tváři celý rudý, že znovu neuhlídal svou zlost – navíc tak hrubě. „Mimochodem, co váš manžel?“

„Povedlo se mu zatknout ty tři lupiče ve Philadelphii, navíc bez jediného výstřelu. Měla jsem o něj trochu strach.“

Ryan se usmál. „S vaším manželem bych se do přestřelky rozhodně pustit nechtěl. Řekněte mi, viděla jste dnes ráno CNN, že?“

„Ano, pane, na velitelském stanovišti jsme to i nahráli.“

„A co vy na to?“

„Kdybych tam byla, asi bych se nerozpakovala použít pistoli. Je to chladnokrevná vražda. V televizi nevypadá dobře, když člověk udělá takovouhle pitomost.“

„Moje řeč,“ přikývl prezident. Div se jí nezeptal, co myslí, že by s tím měl udělat. Ryan názor paní O’Dayové (v práci se jí však stále říkalo Priceová) respektoval, ale nehodilo se ptát se jí na stanovisko týkající se zahraniční politiky, kromě toho už se poměrně rozhodl. Ale pak vytočil přímou linku k Adlerovi.

„Ano, Jacku?“ Tohle číslo znal jen jeden člověk.

„Co říkáš na zprávy od SORGEHO?“

„Bohužel mě to nepřekvapuje. Dalo se čekat, že budou zatloukat.“

„A co s tím provedeme?“ zeptal se prezident.

„Řekneme jim, co si myslíme, ale pokusíme se to nezkomplikovat,“ odpověděl ministr zahraničí jako vždy velmi opatrně.

„Jasně,“ zabručel Ryan, ačkoli dostal přesně tu skvělou radu, jakou od ministra zahraničí očekával. Zavěsil. Opakoval si v duchu, že Arnie mu dlouho klade na srdce, že prezidenta by neměl jednat pod tlakem emocí, ale takový požadavek byl až příliš náročný. Kdy si s může dovolit zareagovat tak, jak vyžadují okolnosti? Kdy se má přestat chovat jako nějaký zatracený robot?

„Mám říct Callii, aby pro tebe rychle něco napsala?“ zeptal se Arnie telefonem.

„Ne,“ zavrtěl Ryan hlavou. „Zvládnu to sám.“

„To je chyba,“ varoval ho náčelník štábu.

„Arnie, nech mě chvilku jednat sám za sebe, jo?“

„Dobře, Jacku,“ odpověděl van Damm a bylo moc dobře, že prezident neviděl jeho výraz. *Hlavně to ještě nezkomplikovat*, opakoval si Ryan za psacím stolem. *Jo, jisté. Jako by to vůbec šlo…*

„Ahoj, tati,“ pozdravil Robby Jackson otce ze své kanceláře v severozápadním rohu Západního křídla Bílého domu. „Roberte, viděl jsi –“

„Ano, viděli jsme to všichni,“ ujistil viceprezident svého otce. „A jaká chystáte opatření?“

„To jsme ještě nerozhodli, tati. Nezapomeň, že s těmi lidmi musíme obchodovat. Na obchodu s Čínou závisí pracovní místa mnoha Američanů…“

„Roberte“ – Reverend Hosiah Jackson oslovoval Robbyho jeho plným jménem pouze v případech, kdy se cítil poněkud roztrpčeně – „tihle lidi zavraždili božího člověka – ne, promiň, zavraždili dva boží lidi, kteří konali svou povinnost, snažili se zachránit život nevinného dítěte, a s vrahy se neobchoduje.“

„Já vím, mně se to nelíbí o nic míň než tobě a můžeš mi věřit, že ani Jack Ryan z toho nemá žádnou

radost. Ale když utváříme zahraniční politiku naší země, musíme všechno promýšlet, protože když něco zkazíme, může dojít ke ztrátám na životech.“

„Dva lidi už o život přišli, Roberte,“ poznamenal reverend Jackson.

„Já vím. Hele, tati, mám víc informací než ty. Rozumíš, jsou jisté způsoby, jak se dopátrat informací, které se ale na CNN nedozvíš,“ řekl viceprezident svému otci a v pravé ruce držel poslední zprávu ze zdroje SORGE. Zčásti litoval, že mu ji nemůže ukázat, protože jeho otec byl natolik rozumný člověk, že by pochopil váhu zpráv, jež měli s Ryanem k dispozici. Ale neexistovala šance, že by se mohl byť v náznacích zmínit o něčem takovém před člověkem bez povolení k přístupu k přísně tajným informacím, což zahrnovalo i jeho ženu stejně jako Cathy Ryanovou. Hmm, pomyslel si Jackson – možná by stálo za to promluvit o tom s Jackem. Člověk přece musí mít možnost pohovořit si s někým, komu důvěřuje, jako pojistku, že uhodl, co je dobře a co špatně. Jejich ženy přece nepředstavují žádné riziko, ne?

„Co například?“ zeptal se ho otec, aniž by výrazně doufal v odpověď.

„Třeba to, že s tebou nemůžu mluvit úplně o všem, táti, a ty to víš. Je mi líto. Pravidla musím dodržovat já stejně jako kdokoli jiný.“

„Co tedy chcete udělat?“

„Dáme Číňanům jasně najevo, že se hrozně moc zlobíme a že očekáváme, že zjednají nápravu, omluví se a…“

„*Omluví se*!“ odsekl reverend Jackson. „Roberte, vždyť oni zavraždili dva lidi!“

„Já vím, tati, ale nemůžeme tam přece poslat FBI a zatknout celou tamní vládu, ne? Sice my máme velkou moc, ale nejsme bůh, a jakkoli rád bych na ně seslal mohutnou bouři, nemůžu.“

„Co tedy uděláme?“

„Ještě jsme se nerozhodli. Jakmile to budeme vědět, zavolám ti,“ slíbil Robby svému otci.

„To doufám,“ řekl Hosiah a zavěsil o něco rázněji než obvykle.

„Ježíši, táti,“ vzdychl Robby do telefonu. Přemýšlel, jak velkou část náboženské obce jeho otec asi zastupuje. Nejtěžší otázkou byla reakce veřejnosti. Lidé většinou nereagují na záběry v televizi nikterak promyšleně. Když se na obrazovce objeví představitel nějakého státu, jak vyhazuje z okýnka jedoucího auta malé štěňátko, Liga na ochranu zvířat může požadovat přerušení diplomatických styků a třeba získá na svou stranu dost lidí, aby do Bílého domu dorazilo milion dopisů nebo e–mailů. Jackson si vzpomínal na jeden případ z Kalifornie, kde zabití psa vyvolalo větší pohoršení veřejnosti než únos a vražda malého děvčete. Padouch, který dívku zabil, byl aspoň dopaden, obžalován a odsouzen k smrti, zatímco toho blázna, co hodil štěně mezi auta, se nikdy nepodařilo najít, ačkoli za jeho dopadení byla vypsána velmi tučná odměna. K oběma případům došlo v okolí San Franciska. To bylo možná jisté vysvětlení. Amerika by neměla tvořit svou politiku na základě emocí, ale Amerika je demokracie, takže její zvolení představitelé musejí dbát na názory veřejnosti – a zejména pro racionálně založené lidi není jednoduché předvídat, jak zareaguje většina společnosti. Mohla by teoreticky televizní reportáž, kterou právě viděli, nějak negativně ovlivnit mezinárodní obchod? Nepochybně ano, takže šlo o velký problém.

Jackson vstal od svého stolu a odešel do kanceláře k Arniemu. „Na něco se tě zeptám,“ řekl, když vcházel.

„Do toho,“ odpověděl náčelník štábu.

„Jak na ten zmatek v Pekingu zareaguje veřejnost?“

„Zatím nevím,“ odpověděl van Damm.

„A jak se to dozvíme?“

„Obyčejně jenom počkáme a pak se uvidí. Moc nevěřím na průzkumy veřejného mínění. Radši měřím názory veřejnosti obvyklým způsobem: podle úvodníků v novinách, dopisů redaktorům a reakcí, které dojdou sem. Trápí tě to?“

„Jo,“ přikývl Robby.

„Mě taky. Hnutí na ochranu lidských práv po tom skočí jako lev po zchromlé gazele, stejně tak lidi, co nemají ČLR rádi. V Kongresu jich je dost. Jestli si Čína myslí, že letos dostane doložku nejvyšších výhod, tak leda ve snu. Obraz Číny ve světě tím hodně utrpí, ale mám pocit, že jim nedochází, co rozpoutali. A taky jsem si nevšiml, že by se někomu omlouvali.“

„Jo, můj táta mi za to před chvílí pěkně vyčinil,“ řekl viceprezident Jackson. „Jestli se připojí zbytek náboženské obce, bude z toho pořádná mela. Jestli Číňani chtějí snížit svoje ztráty, budou se muset pěkně nahlas a rychle omluvit.“

Van Damm souhlasně přikývl. „Jistě, jenže to neudělají. Brání jim pýcha.“

„Pýcha však předchází pád,“ poznamenal TOMCAT.

„Nejdřív si ale musíš pořádně narazit kostrč," opravil van Damm viceprezidenta.

Ryan nervózně vstoupil do tiskové místnosti Bílého domu. Přivítaly ho obligátní kamery. CNN a další stanice asi budou tuto tiskovou konferenci přenášet živě. Ostatní sítě ji nejspíš jen zaznamenají a odešlou záběry z ní svým pobočkám, které je pak použiji ve večerních zpravodajských relacích. Došel k pultu, napil se vody a pak si prohlédl všech třicet shromážděných reportérů.

„Dobré dopoledne," začal Jack a mírně uchopil okraje pultu, což dělal vždy, když byl rozčílený. Nevěděl, že novináři o tom vědí a že to ze svých míst v sále vidí.

„Všichni jsme dnes ráno viděli v televizi ty otřesné záběry, smrt kardinála Renata DiMila, papežského nuncia v Čínské lidové republice, a reverenda Ju Fa Ana, který byl podle našich informací občanem Tchaj–wanu a studoval na Oral Roberts University v Oklahomě. Spojené státy americké chtějí především vyjádřit upřímnou soustrast rodinám obou mužů. Zároveň vyzýváme vládu Čínské lidové republiky, aby co nejdříve zahájila vyšetřování této strašlivé tragédie, které by odhalilo viníka, a pokud se takový člověk najde, aby byl postaven před řádný a spravedlivý soud.

Smrt diplomata vykonaná úředníkem jakékoli vlády je hrubým porušením mezinárodních smluv a konvencí. Jde o naprosto necivilizovaný čin, jehož náprava musí být zjednána co nejrychleji a nejdůrazněji. Mírové vztahy mezi národy jsou bez diplomacie nemyslitelné a diplomacie nemůže fungovat bez mužů a žen, jejichž osobní bezpečnost je nedotknutelná. Tak tomu bylo po několik tisíc let. I během válek se všechny strany snažily ochraňovat životy diplomatů právě z těchto důvodů. Požadujeme, aby vláda ČLR tuto tragickou událost vysvětlila a zajistila, aby se nic takového už nikdy neopakovalo. To je vše. Nějaké dotazy?" Ryan zvedl oči a snažil se nedát na sobě znát rozrušení před blížící se bouří.

„Pane prezidente," ozval se zástupce Assiociated Press, „ti dva kněži, kteří tam zemřeli, přišli zabránit přerušení těhotenství. Ovlivňuje váš názor i tato skutečnost?"

Ryana ta hloupá otázka naoko překvapila: „Mé názory na interrupce jsou veřejnosti známy, ale myslím si, že všichni, dokonce i jejich zastánci by silně protestovali proti tomu, k čemu tam došlo. Ta žena se svobodně nerozhodla, že chce potrat, čínská vláda se pokusila demonstrovat svou moc tím, že zabije její donesený plod, který se měl záhy narodit. Kdyby to udělal někdo v USA, byl by obžalován z těžkého zločinu – a možná ne jednoho – ale přesto jde o oficiální politiku Čínské lidové republiky. Jak víte, osobně jsem z morálního hlediska proti potratům, ale to, co jsme dnes ráno viděli v televizi, je ještě horší než potrat. Jde o nepochopitelně barbarský čin. Ti dva odvážní muži se pokusili ho překazit a za své úsilí zaplatili životem, ale zdá se, že dítě díky bohu přežilo. Další otázka?" ukázal Ryan na dalšího známého tvůrce problémů.

„Pane prezidente," řekla novinářka z *Boston Globe*, „onen čin je úzce spjat s politikou Čínské lidové republiky tykající se kontroly porodnosti. Máme oprávnění kritizovat vnitřní politiku nějakého státu?"

Ježíši Kriste, blesklo Ryanovi hlavou, *další taková*? „Víte, kdysi se jisty muž jménem Hitler pokusil ovlivnit složení populace své země – ve skutečnosti velké části Evropy – tak, že zabíjel mentálně postižené, společensky nepřizpůsobivé a ty, jejichž náboženské přesvědčení se mu nezamlouvalo. Německo bylo tehdy suverénním státem, do prosince 1941 jsme i dokonce udržovali s Hitlerem diplomatické styky. A nechcete snad říct, že Amerika nemá právo protestovat proti politice, která nám připadá barbarská, jen proto, že jde o oficiální politiku suverénního státu? Hermann Göring se takovým tvrzením bránil u Norimberského tribunálu. Chcete snad, aby to Spojené státy uznaly jako oprávněné?" zeptal se ho Jack.

Reportérka nebyla zvyklá na otázky odpovídat, obyčejně je spíš kladla. Pak si všimla, že kamery otočily na ni. Neměla zrovna nejlepší den, takže i její druhá otázka mohla být lepší: „Je možné, pane prezidente, že vaše názory na potrat ovlivnily vaši reakci na tuto událost?"

„Nikoliv madam. Vraždu jsem odsuzoval ještě dřív než potrat," odpověděl Ryan chladně.

„Ale právě jste přirovnal Čínskou lidovou republiku k hitlerovskému Německu," poznamenala novinářka. *A to se přece nedělá*!

„Obě země mají shodné názory na politiku porodnosti, která je v rozporu s americkými tradicemi. Nebo vy snad schvalujete potraty v pokročilém stadiu těhotenství i pro ženy, které se pro ně dobrovolně nerozhodnou?"

„Já nejsem prezident, pane," odpověděla žena a posadila se. Vyhnula se sice odpovědi, nikoli však zčervenání.

„Pane prezidente," spustil zástupce *San Francisco Examineru*, „ať se nám to líbí, nebo ne, Čína si sama zvolila, jaké zákony chce mít, a ti dva muži, kteří dnes ráno zemřeli, jednali v rozporu s těmito zákony, že?"

„Když jsem byl na škole, reverend doktor Martin Luther King jednal v rozporu se zákony Mississippi a Alabamy. Protestoval tehdy *Examiner* proti jeho jednání?"

„To ne, ale…“

„Ale lidské svědomí považujeme za svrchovanou sílu, že?“ přerušil ho Jack. „Takový princip vychází už od svatého Augustina, když řekl, že nespravedlivý zákon není *žádny* zákon. Vy, zástupci médií, s tím souhlasíte. Schvalujete ho pouze v případě, kdy náhodou souhlasíte s člověkem, který podle této zásady jedná? Není to poněkud nečestné? Já osobně nesouhlasím s potraty. To všichni víte. Za toto mé osobní přesvědčení jsem utrpěl několik výtek, z nichž některé směřovaly od vás, tak kvalitních lidí. Fajn. Ústava nám všem umožňuje mít takové názory, jaké si zvolíme. Ale ústava mi nedovoluje vymáhat spravedlivý trest pro ty, kdo vyhazují do povětří kliniky, na nichž se potraty provádějí. Mohu s těmi lidmi souhlasit ve všeobecné rovině, ale nemohu souhlasit nebo se ztotožnit s tím, když je násilí použito pro dosažení nějakého politického názoru. Tomu říkáme terorismus, který je protizákonný, a já jsem složil přísahu, že za všech okolností budu požadovat vymáhání práva bez ohledu na to, jaké názory mám na ten či onen případ.

Pokud tento princip neuplatňujete stále stejně, dámy a pánové, už nejde o princip, ale ideologii, a ta moc nepomáhá v úsilí, s jakým řídíme naše životy a celý stát.

Teď však k obecnější otázce. Řekl jste, že Čína si sama zvolila své zákony. Opravdu? Je tomu skutečně tak? Čínská lidová republika bohužel není demokratickým státem. Tamní zákony vyhlašuje nepočetná elita. Včera zemřeli dva odvážní muži, protože proti těmto zákonům vystoupili, navíc při úspěšném úsilí zachránit život nenarozeného dítěte. V celých dějinách pokládají lidé své životy ve jménu mnohem horších cílů. Ti dva muži jsou hrdinové v každém směru, nicméně si nemyslím, že by kdokoli v téhle místnosti, připadne v celých Spojených státech, měl pocit, že si svou smrt zasloužili, ať už je hrdinná, nebo ne. Trestem za občanskou neposlušnost nemá být smrt. Ani v nejtemnějších momentech šedesátých let, kdy se černí Američané prali za svá občanská práva, policie v jižních státech nekonala masové vraždy. A policisté a členové Ku Klux Klanu, kteří rámec zákona překročili, byli zatčeni a postaveni před vyšetřovatele FBI a ministerstva spravedlnosti.

Zkráceně řečeno, mezi Čínskou lidovou republikou a Amerikou existují fundamentalní rozdíly a z obou forem vlád dávám jasnou přednost té naší.“

Ryan opustil místnost o deset minut později, na horním okraji schůdků už na něj čekal Arnie van Damm.

„Skvěle, Jacku.“

„Cože?“ Prezident už pochopil, co jeho tón asi znamená.

„Jo, právě jsi přirovnal Čínskou lidovou republiku k nacistickému Německu a Ku Klux Klanu.“

„Arnie, proč si média myslí, že máme komunistické země v lásce?“

„To nikdo netvrdí, navíc…“

„Já ti dám, že ne! Právě jsem přirovnal Čínu k nacistickému Německu a oni se mohli zjančit. Něco ti povím. Mao povraždil mnohem víc lidí než Hitler. To vědí všichni – vzpomínám si, když CIA vydala studii, jež předchozí dohady potvrzovala –, ale zároveň to každý ignoruje. Je snad nějaký Číňan, kterého zabil Mao, míň po smrti než chudák z Polska, kterého zabil Hitler?“

„Jacku, jsou to vztahovačný lidi,“ řekl van Damm.

„Vážně? Byl bych docela rád, kdyby aspoň jednou za čas ukázali něco, co by aspoň vzdáleně připomínalo nějakou zásadovost.“ Po těch slovech Ryan odešel do své kanceláře, div mu z uší nestoupala pára.

„Klid, Jacku, klid,“ pronesl Arnie do prázdna. Prezident si pořád neosvojil základní princip politického života, a sice schopnost jednat s nějakým hajzlem jako se svým nejlepším přítelem, protože na tom závisejí potřeby jeho země. Svět by byl mnohem lepší, kdyby tu platily tak prosté zásady, o jakých hovoří Ryan. Ale tak to není, povzdechl si náčelník štábu, a zatím se ani neobjevily žádné známky, že se to zlepší.

Scott Adler se pár bloků odsud přestal mračit a začal si dělat poznámky, jak znovu postavit vše, co prezident Ryan právě pobořil. Bude si muset s Jackem sednout a projít pár věcí, například ony principy, které jsou mu tak drahé.

„Co jsi na to říkal, Gerry?“

„Hosiahu, myslím, že máme opravdového prezidenta. Co na něj říká tvůj syn?“

„Jsou kamarádi už dvacet let, znají se z akademie. Sám jsem se s ním setkal. Je katolík, tak myslím, že to můžeme pominout.“

„Musíme.“ Patterson se pousmál. „Jeden z těch, co včera umřeli, byl taky katolík.“

„Taky byl Ital, asi pil spoustu vína.“

„No, Skip si taky občas nalil,“ informoval Patterson svého kolegu.

„To jsem nevěděl,“ odpověděl reverend Jackson, znejistěn touto novinou.

„Žijeme v nedokonalém světě, Hosiahu.“

„Aspoň netancoval,“ řekl Jackson zčásti žertem.

„Skip? Ne, tancovat jsem ho nikdy neviděl,“ ujistil reverend Patterson svého přítele. „Něco mě ale napadlo.“

„A co, Gerry?“

„Co kdybys tuhle neděli kázal v mém kostele a já ve tvém? Oba asi budeme mluvit o mučednickém životě a smrti toho Číňana.“

„Na jaké pasáži založíš své kázání ty?“ zeptal se Hosiah, překvapen a zaujat tímto návrhem.

„Na Skutcích apoštolských,“ odpověděl Patterson bez zaváhání.

Reverend Jackson se zamyslel. Nebylo těžké odhadnout přesnou pasáž. Gerry patřil mezi výborné znalce bible. „Skvělý výběr.“

„Děkuji, pátere Jacksone. Co říkáš na můj první návrh?“

Reverend Jackson zaváhal jen pár vteřin. „Reverende Pattersone, bude mi ctí kázat ve i kostele a velmi rád ti nabízím možnost kázat v mém.“

Před čtyřiceti lety, když Gerry Patterson hrál baseball v církví podporované Malé lize, byl Hosiah Jackson mladým baptistickým knězem a samo pomyšlení, že by kázal v Pattersonově kostele, by mohlo vyvolat lynčování. Ale oba jsou služebníci boží, oba jsou zarmouceni smrtí – mučednickou smrtí – jiného božího služebníka, který má navíc úplně jinou barvu pleti. Všichni lidé si jsou před Bohem rovni a v tom spočíval význam jejich společné víry. Oba rychle přemýšleli, jak budou asi muset změnit svůj styl, protože ačkoli byli oba baptisté a kázali evangelium Ježíše Krista baptistickým kongregacím, jejich společenství byla přece jen trochu odlišná a vyžadovala nepatrně odlišný přístup. Ale tyto úpravy budou pro oba snadno proveditelné.

„Děkuji, Hosiahu. Mám pocit, že někdy musíme přiznat, že naše víra je větší než my sami.“

Reverend Jackson byl ohromen. Upřímnost svého bílého kolegy nikdy nezpochybňoval, často debatovali o otázkách náboženství a bible. Hosiah by dokonce v tichosti, sám před sebou připustil, že Patterson ho jako odborník na Písmo svaté převyšuje, za což vděčí svému poněkud vyššímu vzdělání, ale Hosiah Jackson byl zase o něco lepší řečník, takže jejich talenty se výborně doplňovaly.

„Co kdybychom probrali detaily u oběda?“ zeptal se Jackson.

„Dnes? Já mám volno.“

„Tak dobře. Kde?“

„Co v klubu? Ty golf nehraješ, viď?“ zeptal se Patterson. Měl chuť na nějaký zápas a dnes odpoledne měl mimořádně volno.

„Nikdy jsem v žádném golfovém klubu nebyl, Gerry.“ Hosiah se zasmál. „Robert ano, naučil se to v Annapolis a už ho to nepustilo. Prezidenta prý rozseká vždy, když spolu hrají.“ Ve Willow Glen Country klubu také nikdy nebyl a přemýšlel, jestli jsou jeho členy nějací černoši. Asi ne. Mississippi se zase tolik nezměnilo, ačkoli Tiger Woods se zúčastnil tamního turnaje PGA, takže jedno pravidlo už porušeno bylo.

„No, mně by to asi natřel taky. Až příště přijede, tak bych si s ním mohl zahrát.“ Patterson získal své členství ve Willow Glen bezplatně, což byla další výhoda jeho postavení kněze v bohaté kongregaci.

Ale pravda byla, že bez ohledu na svou barvu pleti nebyl Gerry Patterson ani v nejmenším slepě fanatický. Reverend Jackson věděl, že svá kázání pronáší z čistého srdce. Hosiah pamatoval doby, kdy tomu tak nebývalo, ale i to se naštěstí jednou provždy změnilo. Sláva bohu.

Admirál Mancuso stál před stejnými, a přece trochu odlišnými otázkami. Jelikož vstával obvykle velmi brzy, zprávy na CNN viděl jako všichni ostatní. Brigádní generál Mike Lahr rovněž.

„Co to sakra může znamenat, Mikeu?“ zeptal se CINCPAC, když mu Lahr přišel podat ranní informace.

„Zdá se, pane admirále, že jde o průšvih monumentálních rozměrů. Ti knězi se přimotali k pořádnému svinstvu a doplatili na to. Co je důležitější, NCA se hrozně moc zlobí.“ NCA byla kódová zkratka označující vrchního velitele, tedy prezidenta Jacka Ryana.

„Co bych měl vědět?“

„No, v první řadě nejspíš dojde k vyostření vztahů mezi Amerikou a Čínou. Také se nejspíš dotkne delegace obchodních vyjednávačů. Jestli se jich to dotkne moc, no…“ dopověděl.

„Co nás může potkat nejhoršího?“ zeptal se CINCPAC.

„V nejhorším případě se Čína postaví k celé události zády, my odvoláme obchodní delegaci i velvyslance a vztahy budou na nějakou dobu hluboko pod bodem mrazu.“

„A pak?“

„Pak – to je spíš politická otázka, ale neškodilo by, kdybychom ji vzali vážně i my, pane,“ řekl Lahr

svému nadřízenému, který bral vážně prakticky všechno. Mancuso se podíval na nástěnnou mapu Tichého oceánu. *Enterprise* byla znovu na moři, konala nějaké cvičení mezi Markézami a Marianami. *John Stennis* kotví v Pearl Harboru. *Harry Truman* směřuje do téhož přístavu po dlouhé cestě kolem mysu Hoorn – moderní letadlové lodě jsou pro Panamský kanál příliš objemné. *Lincoln* snad dokončuje nějakou opravu v San Diegu a zanedlouho vyrazí na moře. *Kitty Hawk* a *Independence*, jeho dva staré křižníky na naftový pohon, byly teď oba v Indickém oceánu. V tomto ohledu měl štěstí. První a Sedmá flotila jsou poprvé po dlouhých letech plně připraveny. Kdyby tedy musel ukázat sílu, měl všechno nezbytné, aby protivníkovi pořádně zamotal hlavu. Zároveň měl k dispozici mnoho prostředků letectva. Třetí divize námořní pěchoty a Dvacátá pátá divize pozemního vojska mají základny přímo na Havaji a do tohoto schématu by moc nezasáhly. Námořnictvo by se mohlo Číňanům postavit, stejně tak letectvo, ale Mancuso neměl i k dispozici dostatečné vyloďovací prostředky, aby provedl invazi do Číny, navíc si uchoval natolik zdravý rozum, aby si nezačal myslet, že něco takového by vůbec mohlo dostat nějakou konkrétní náplň.

„Co teď máme na Tchaj–wanu?“

„*Mobile Bay*, *Milius*, *Chandler* a *Fletcher* kotví. Fregaty Curtis a Reid jsou na cvičeních námořnictvem Tchaj–wanu. Ponorky *La Jolla*, *Helena* a *Tennessee* se zdržují v Tchajwanském průlivu nebo podél čínského pobřeží a sledují flotily druhé strany.“

Mancuso přikývl. Obyčejně nechával u Tchaj–wanu několik moderních lodí se střelami. *Milius* byl torpédoborec třídy Burke, *Mobile Bay* zase křižník, obě lodi disponovaly systémem Aegis, takže se Tchaj–wan nemusel tolik obávat střel, jež mu mohly případně z pevniny hrozit. Mancuso se nedomníval, že by Čína zešílela a zahájila útok na nějaké město, v němž kotví americké lodě, navíc lodě se systémem Aegis měly značnou šanci zastavit vše, co by letělo jejich směrem. Ale jeden nikdy neví, a kdyby se tenhle pekingský incident nějak rozrostl… Zvedl telefon a zavolal SURFPAC – vrchnímu veliteli hladinových lodí Pacifické flotily –, tříhvězdičkovému generálovi, pod jehož velení vlastně spadaly všechny hladinové lodě Pacifické flotily.

„Jo,“ pronesl viceadmirál Ed Goldsmith.

„Ahoj Ede, Bart. V jakém stavu jsou lodě, co teď máme v tchajpejském přístavu?“

„Voláš kvůli reportáži na CNN, co?“

„Správně,“ přikývl CINCPAC.

„Jsou v pořádku. Nevím o žádných větších problémech. Teď probíhá běžný pobyt v přístavu, na palubu se pouštějí návštěvy a tak dál. Posádka tráví hodně času na souši.“

Mancuso se nemusel ptát, co tam její členové asi dělají. Sám býval námořníkem, ačkoli na Tchaj–wanu nebyl nikdy.

„Možná by měli mít oči na stopkách.“

„Rozumím,“ řekl SURFPAC. Mancuso víc říkat nemusel. Lodě teď budou působit v režimu Condition–Three. Jedna z lodí vybavená systémem Aegis bude mít neustále zapnutý radar. Na těchto lodích byla sympatická skutečnost, že dokázaly přejít z klidového do stavu plné pohotovosti za necelých šedesát vteřin; stačilo jen otočit několika klíčky. Budou muset být velmi opatrní. Jejich radar byl tak výkonný, že by dokázal zničit elektronické součástky na míle daleko, stačilo jen pořádně namířit, což zase řídí počítače. „Vydám rozkaz, pane.“

„Díky, Ede. V průběhu dneška ti ještě pošlu další informace.“

„Dobře,“ odpověděl SURFPAC. Ihned zavolal velitelům eskader.

„Co dál?“ přemýšlel Mancuso.

„Z Washingtonu jsme nic oficiálního nedostali, pane admirále,“ oznámil Lahr svému veliteli.

„Taková je výhoda funkce vrchního velitele, Mikeu. Člověk může myslet i podle svého.“

„To je teda bordel,“ utrousil generálplukovník nad svou sklenkou. Neměl na mysli hlavní zprávu dne, ale své velitelské místo, i když měli v Chabarovsku příjemný důstojnický klub. Ruští generálové si odjakživa potrpěli na značný komfort, zdejší budova pamatovala cara. Byla postavena na začátku minulého století během rusko–japonské války a prošla několika přestavbami. Přechod mezi předrevolučním a porevolučním stavitelstvím byl jasně patrný. Němečtí váleční zajatci se nejspíš takhle daleko na východ nedostali – stavěli venkovská sídla pro tehdejší stranickou elitu. Ale vodka zde ušla a společnost také nebyla nejhorší.

„Mohlo by být i lépe, soudruhu generále,“ přikývl Bondarenkův operační důstojník. „Ale mnoho věcí lze udělat hned a část toho špatného pak zanikne.“

Takhle vlastně zdvořile naznačil, že Dálnovýchodní skupina vojsk nepředstavuje ani tak velení v čisté vojenském slova smyslu, ale jde spíš o teoretické cvičení. Z pěti motostřeleckých divizí, kterým velel, jen

jedna, 265., měla osmdesátiprocentní bojeschopnost. Ostatní jednotky měly velikost nanejvýš pluků, leckde ani to ne. Bondarenko teoreticky velel i tankové divizi – asi jednomu a půl pluku – plus třinácti záložním divizím, které neexistovaly snad ani na papíře jako spíš ve snech nějakého štábního důstojníka. Měl k dispozici aspoň plně zásobené sklady, ale většina zásob pocházela ze šedesátých let a něco bylo i starší. Nejlepší jednotky v oblasti, nad níž měl nějaký dohled, pod jeho velení přímo nespadaly. Byly to pohraniční stráže, oddíly o velikosti praporů, které kdysi tvořily součást KGB, teď však šlo o zpola nezávislou ozbrojenou složku spadající přímo pod ruského prezidenta.

Rovněž tu existovala vynikající obranná linie, jež pocházela ze třicátých let, což na ní bylo znát. Tuto linii tvořilo značné množství tanků – některé z nich německé, které byly zahrabány do hlíny jako bunkry. Jako celek připomínala nejvíce francouzskou Maginotovu linu: pocházející rovněž ze třicátých let. Tato byla vybudována, aby ochraňovala Sovětský svaz před Japonci, v průběhu dalších let se jí dostalo mnoha úprav a teď měla bránit zemi před Čínou – šlo o obranu, na niž se nezapomínalo, ale ani zrovna dvakrát nevzpomínalo. Předchozího dne Bondarenko některé části linie navštívil. Už od carských dob platilo, ze stavební inženýři ruské armády nejsou žádní hlupáci. Některé bunkry byly umístěny s dokonalým, ba přímo vynikajícím citem pro krajinu, jenže problém bunkrů shrnoval poměrně čerstvý americký aforismus: *Když něco vidíš, můžeš to trefit, a když něco můžeš trefit, můžeš to zničit*. Linie byla plánována a vybudována v dobách, kdy se dělostřelectvo spoléhalo převážně na náhodu, a totéž platilo i o letadlových bombách. Teď ovšem šlo použít patnácticentimetrové dělo stejně přesně jako ostřelovačskou pušku a letadla si mohla vybírat, jakým okýnkem má bomba do té které budovy proniknout.

„Andreji Petroviči, váš optimismus mě těší. Co navrhujete jako první?“

„Poměrně snadným krokem je zlepšit maskovací nátěr na hraničních bunkrech. Už dlouhá léta se to zanedbávalo,“ řekl plukovník Alijev veliteli. „Tak se ovšem značně sníží jejich zranitelnost.“

„Takže během vážného útoku přežijí kolik… šedesát minut, Andrjuško?“

„Možná dokonce devadesát, soudruhu generále. Ale je to lepší než pět minut, že?“ Odmlčel se a napil se vodky. Popíjeli už asi půl hodiny. „Co se týče 265., musíme okamžitě zahájit cílený výcvikový program. Velitel této divize mě upřímně řečeno nijak neoslnil, ale myslím, že mu musíme dát příležitost.“

„Je tady už tak dlouho, že mu možná zachutnala čínská kuchyně.“

„Já jsem tu sloužil jako poručík, generále,“ řekl Alijev. „Vzpomínám si, jak nám političtí důstojníci vyprávěli, že Číňané si prodloužili délku bajonetů na svých puškách, aby pronikli tukovou vrstvou, která nám vyrostla poté, co jsme odhodili opravdový marxismus–leninismus a začali se víc věnovat jídlu.“

„Skutečně?“

„Taková je skutečnost, Genadiji Josifoviči.“

„A co tedy víme o čínské armádě?“

„Je jich hrozná spousta a už asi čtyři roky velmi důsledně cvičí, mnohem důrazněji než my.“

„Můžou si to dovolit,“ poznamenal Bondarenko hořce. Další věc, kterou se dozvěděl po svém příjezdu, byla informace o tom, jak scvrklé fondy má na cvičné vybavení. Situace však nebyla bezútěšná. Mohl využít zásoby, které se skladovaly a vršily po tři generace. Měl například téměř horu střel ráže 100 mm do mnoha svých – a již dávno zastaralých tanků T–54/55 a moře nafty ukryté v tolika podzemních nádržích, že je nebylo možno ani spočítat. Mohl se spolehnout i na infrastrukturu, jež se v Sovětském svazu budovala po dlouhé generace všudypřítomné paranoie. Ale nebylo to stejné jako velet armádě.

„A co letectvo?“

„Převážně na zemi,“ zamračil se Alijev. „Náhradní díly. V Čečensku jsme jich spotřebovali tolik, že teď se nám nedostává, a prioritu má stále Západní skupina vojsk.“

„Opravdu? Naše politické vedení se obává invaze Poláků?“

„Tím směrem je Německo,“ podotkl plukovník.

„O tom se přu s nejvyšším velením už tři roky,“ zabručel Bondarenko a přemýšlel o svém působení ve funkci šéfa operací celé ruské armády. „Lidé raději poslouchají sami sebe než někoho jiného s rozumným zdůvodněním.“ Zvedl oči na Alijeva. „A když Číňané přijdou?“

Velitel operací pokrčil rameny. „Nastaly by těžkosti.“

Bondarenko si vybavoval mapy. Nové naleziště zlata není odsud tak daleko… a ti neúnavní vojenští stavitelé k němu pokládají silnice…

„Zítra, Andreji Petroviči. Zítra začneme připravovat výcvikový plán pro celou skupinu,“ řekl vrchní velitel Dálnovýchodní skupiny vojsk svému podřízenému.

Převoz

Diggs neměl z toho, co viděl, zrovna radost, i když vlastně to tak trochu čekal. Prapor 2. brigády plukovníka Lislea prováděl na výcvikovém prostoru různé manévry – ale nešikovně, pomyslel si Diggs. Bude muset změnit své názory. Tady není v Národním výcvikovém středisku ve Fort Irwinu v Kalifornii a tahle brigáda není 11. obrněný pluk, jehož příslušníci cvičí prakticky denně, až vědí o vojenství skoro tolik co chirurg o skalpelu. Kdepak, l. obrněná divize se po rozpadu Sovětského svazu přesunula z větší části do kasáren a všechen ten promarněný čas, když si v Jugoslávii hráli na „obránce míru“, jejich válečnické umění dvakrát nevytříbil. Tenhle termín Diggs nesnášel. Do háje s obránci míru, pomyslel si generál, mají přece být vojáky, žádnými policisty ve vojenské uniformě. Tady proti nim stála německá brigáda a zdálo se, že jde o kvalitní mužstvo s tanky Leopard–II. Němci mají válečnictví kdesi ve svém genetickém kódu, ale oproti Američanům nejsou o nic lépe vycvičení, a právě výcvikem se voják liší od civila. Výcvik znamená vědět, kam se podívat a co udělat, když tam něco zahlédnete. Znamená to vědět, co udělá tank nalevo od vás, aniž byste se k němu museli ohlížet. Znamená to umět opravit tank nebo transportér, když se něco porouchá. Občas přináší i pýchu, protože s výcvikem se pojí i sebevědomí, jistota, že jste tím nejdrsnějším stvořením v celém údolí stínů smrti, a nemusíte se tedy bát žádného čerta.

Plukovník Boyle pilotoval helikoptéru UH–60A, Diggs seděl na sedadle těsně za sedadly pilotů. Kroužili ve výšce asi sto padesáti metrů nad zemí.

„Páni, tamhleta četa zrovna do něčeho šlápla,“ hlásil Boyle a ukázal k zemi. Na prvním tanku opravdu blikalo žluté světlo, což znamenalo *Je po mne*.

„Schválně, jak se z toho její velitel dostane,“ řekl Diggs.

Dívali se, jak seržant stáhl zbylé tři tanky zpět, zatímco z velitelova hlavního tanku M1A2 vyskočila posádka. Prakticky vzato, tank i jeho posádka by nejspíš onen fiktivní zásah Němců přežily. Nikdo zatím nevynalezl zbraň, která by spolehlivě pronikla pancéřem Chobham, ale jednou by k tomu dojít mohlo, takže posádky tanků raději považovaly samy sebe za smrtelné a své tanky za zranitelné.

„Seržant ví, co dělá,“ podotkl Diggs, zatímco helikoptéra zamířila nad další místo. Generál si všiml, že plukovník Masterman plní svůj blok poznámkami. „Co vy na to, Duku?“

„Vychází mi sedmdesátiprocentní účinnost, pane,“ odpověděl operační důstojní „Možná o něco víc. Měli bychom všechny posadit na SIMNET a mírně je zburcovat.“ SIMNET, simulační síť, se řadila mezi nejlepší vojenské investice. Její součástí byl nespočet tankových a transportérových trenažérů, které se přes družice a výkonný počítač spojovaly s dalšími dvěma okruhy trenažérů, takže velmi složité a realistické bitvy mohla armáda provádět i v elektronické podobě. Stálo to příšerné peníze, a ačkoli se to výcviku v poli rozhodně nemohlo rovnat, zatím se žádný lepší systém neobjevil.

„Generále, ten pobyt v Jugoslávii byl pro Lisleovy hochy jen ztráta času,“ řekl Boyle z pravého sedadla helikoptéry.

„Já vím,“ souhlasil Diggs. „Taky zatím nikoho vyhazovat nebudu,“ slíbil.

Boyle se otočil a zasmál se. „Fajn, pane. Pošlu to dál.“

„Co říkáte na Němce?“

„Znám jejich šéfa, generálmajora Sigfrieda Modela. Je to šíleně inteligentní člověk. Na karty je jako ďas. Dejte si na něj pozor, generále.“

„To myslíte vážně?“ Diggs až donedávna velel Národnímu výcvikovému středisku a několikrát zkusil své štěstí v Las Vegas, které bylo od střediska jen dvě hodiny po dálnici I–15.

„Vím, co si myslíte, pane. Ale pořádně si to rozmyslete,“ varoval Boyle svého šéfa.

„Vaše helikoptéry si vedou celkem dobře.“

„Jo, Jugoslávie nám hodně prospěla, a dokud budu mít naftu, můžu se svými lidmi cvičit.“

„A co ostrá střelba?“ zeptal se generál velící První tankové.

„To už jsme nějakou dobu nedělali, pane, ale simulátory jsou skoro stejně kvalitní jako skutečnost,“ odpověděl Boyle ve sluchátkách. „Ale počítám, že budete chtít, aby si to vaši pásovci vyzkoušeli, že, generále?“ A Boyle měl pravdu. Ostrá střelba je pro posádky abramsů nebo bradleyů nedocenitelná.

Hlídání té lavičky v parku se ukázalo jako zdlouhavá a velmi nudná činnost. Nejprve samozřejmě vytáhli obal, otevřeli ho a zjistili, že uvnitř jsou dva listy papíru hustě popsané azbukou, ale šifrované. Takže je ofotili a poslali na rozluštění. To zdaleka nebylo jednoduché. Prozatím se to dokonce jevilo jako nemožné. Důstojníci z Federální bezpečnostní služby tedy dospěli k závěru, že Číňan (pokud je to skutečně on) si osvojil starou praxi KGB používat jednorázové tabulky. Ty byly teoreticky nerozluštitelné, protože neexistoval žádný vzorec, model nebo algoritmus.

Zbytek času vyplňovalo jen čekání na člověka, který si pro zásilku přijde.

Čekání zabralo celé dny. Federální služba na případ vyčlenila tři vozy. Dva z nich byly dodávky se silnými kamerami zaostřenými na terč. Byt Koněva/Suvorova byl zatím sledován stejně bedlivě jako telegraf moskevské burzy. Muže neustále sledovalo až deset vycvičených důstojníků, převážně v KGB vycvičených lovců špionů, a ačkoli vliv Provaljovových mužů klesal, případ byl přece jen stále jejich. Oddělení vražd se tím bude zabývat tak dlouho, než si nějaký cizí státní příslušník – jak doufali – nevyzvedne zásilku pod lavičkou.

Jelikož šlo o lavičku v parku, čas od času na ni někdo usedl. Dospělí, aby si přečetli noviny, děti, aby si přečetly komiks, mladé páry, které se držely za ruce, lidé k přátelskému rozhovoru, dokonce dva postarší muži, kteří sem chodili každé odpoledne na partii šachů. Po každé takové návštěvě bylo nutné skrýš zkontrolovat, zda se zásilka nepohnula nebo se s ní něco nestalo, vždy však bezvýsledně. Čtvrtého dne se už začaly ozývat hlasy, zda nejde o nějakou boudu. Koněv/Suvorov by tak snadno zjistil, jestli ho někdo sleduje, nebo ne. Pokud šlo jen o jeho trik, pak je mazaný jako liška, shodli se všichni účastníci sledování. Ale to už věděli.

Zlom nastal pátého dne pozdě odpoledne, kdy se objevil muž, na něhož všichni čekali. Jmenoval se Kong Deši, šlo o šestačtyřicetiletého nižšího diplomata, muže drobného vzrůstu a podle karty ministerstva zahraničí i nevýrazných intelektuálních kapacit – tak znělo zdvořilé označení člověka, který byl považován za hlupáka. Ale jak už kdosi podotkl, to bylo pro špiona naprosto ideální krytí, kvůli takové kamufláži přicházeli zaměstnanci kontrarozvědky o spoustu času, jejich nadřízení je nutili sledovat po celém světě hloupé diplomaty, kteří se ale nakonec projevili skutečně jen takoví, za jaké je považovali – jako hloupí diplomaté, jichž je na světě nepřeberné množství. Muž se procházel s dalším Číňanem, který vypadal jako obchodník. Když si sedli, klábosili dál a rozkládali rukama, až se druhý muž otočil za něčím, na co Kong ukázal. Kong pak rychle a téměř nepozorovaně zajel pravou rukou pod lavičku a zásilku sebral, možná tam umístil něco svého, načež jeho ruka znovu spočinula v klíně. O pět minut později, po cigaretě, odešli oba zpět k nejbližší stanici metra.

„Klid," nabádal důstojník své lidi ve vysílačce, takže počkali asi hodinu, dokud si nebyli úplně jisti, že v okolí nejsou žádná zaparkovaná auta, která mají lavičku sledovat. Teprve pak k ní odešel jeden muž, posadil se, roztáhl noviny a zásilku vyňal. Z gesta, jakým odcvrnkl cigaretu, jeho kolegové vyrozuměli, že v úkrytu je další zásilka.

V laboratoři okamžitě poznali, že kryt je zamčený na zámek, a to všechny zaujalo. Ihned to zkontrolovali rentgenem a zjistili, že uvnitř je baterie a nějaké drátky, k tomu ještě poloprůhledný předmět, což většinou bylo pyrotechnické zařízení. Uvnitř obalu je tedy rozhodně něco velmi cenného. Zručný zámečník otevřel zámek po dvaceti minutách, načež se objevilo pouzdro s několika listy. Ty vytáhli a vyfotili, načež se objevil shluk azbukou psaných slov – šifrovaných. Šlo o jednorázový šifrovací klíč, to nejlepší, co si mohli přát. Listy papíru znovu složili tak, jak je našli, a tenké kovové pouzdro – vypadalo jako laciná tabatěrka – se vrátilo pod lavičku.

„Nuže?" zeptal se Provaljov důstojníka Federální bezpečnostní služby, který měl případ na starosti.

„Nuže příště, až náš člověk pošle zprávu, budeme ji schopni přečíst."

„A něco se dozvíme," pokračoval Provaljov.

„Snad. Určitě budeme vědět víc, než víme teď. Budeme mít důkaz, že tenhle Suvorov je špion. To vám můžu slíbit," prohlásil důstojník kontrarozvědky.

Provaljov musel v duchu připustit, že se za poslední dva týdny k vyřešení případu vraždy nikterak nepřiblížili, ale aspoň se věci daly do pohybu, ačkoli je cesta vedla do stále houstnoucí mlhy.

„Tak co, Mikeu?" zeptal se Dan Murray o osm časových pásem dál.

„Zatím nic pořádného nemáme, řediteli, ale zdá se, že jdeme po špionovi. Podezřelý se jmenuje Klementin Ivanovič Suvorov, teď ale vystupuje pod jménem Ivan Jurijevič Koněv." Reilly mu nahlásil adresu. „Stopa vede k němu, nebo to tak aspoň vypadá, a přistihli jsme ho v kontaktu s jedním čínským diplomatem."

„A to má něco znamenat?" divil se ředitel FBI Murray do bezpečného telefonu.

„Nemám ponětí, řediteli, ale každopádně se to vyvíjí jako hodně zajímavý případ.“

„S Provaljovem jste se asi dost seznámili, co?“

„Je schopným policistou a dá se říct, že si celkem rozumíme, pane.“

Něco takového ovšem Cliff Rutledge o svém vztahu s Šen Tangem rozhodně říct nemohl.

„Záběry tohoto incidentu, jež se objevily ve vašich médiích, byly hodně zlé, ovšem reakce vašeho prezidenta na naši vnitřní politiku přímo ohrožuje čínskou suverenitu!“ dodal čínský ministr zahraničí zvýšeným hlasem, což se od oběda stalo již po sedmé.

„Ministře,“ odpověděl Cliff Rutledge, „k ničemu z toho by nedošlo, kdyby váš policista nezastřelil akreditovaného diplomata, což samo o sobě není zrovna civilizovaný čin.“

„Do našich vnitřních záležitostí nikomu nic není,“ odsekl Šen okamžitě.

„Souhlasím s vámi, pane ministře, ale Amerika má své vlastní názory, a když nás žádáte, abychom uznávali vaše postoje, my můžeme vyslovit přání, abyste vy prokázali nějakou úctu vůči našim.“

„Už nás začíná unavovat, jak se Amerika neustále vměšuje do vnitřních záležitostí Číny. Nejprve uznáte vzbouřeneckou provincii na Tchaj–wanu. Pak podněcujete cizince, aby se vměšovali do naší vnitřní politiky. Nato sem pošlete špiony převlečené za představitele církve, aby spolu s diplomatem další země porušili naše zákony, potom vyfotografujete čínského policistu, který koná svou povinnost, a váš prezident nás odsoudí za to, že se vy vměšujete do našich vnitřních záležitostí. Čínská lidová republika nebude takovou barbarskou činnost tolerovat!“

A teď budete určitě žádat doložku nejvyšších výhod, co? pomyslel si Mark Gant na své židli. Sakra, ono se to opravdu podobá schůzce s investory – těmi neurvalejšími – z Wall Street.

„Říkáte o nás, že jsme necivilizovaní, pane ministře,“ reagoval Rutledge, „ale na našich rukou není žádná krev. Nicméně, pokud si vzpomínám, teď jsme tady, abychom prodiskutovali otázky vzájemného obchodu. Mohli bychom se vrátit k tomuto tématu?“

„Pane Rutledgi, Amerika nemá právo na jedné straně Čínské lidové republice rozkazovat a na druhé straně nám upírat naše práva,“ namítl Šen.

„Amerika se žádného takového narušení čínských vnitřních záležitostí nedopustila. Když zabijete diplomata, musíte očekávat nějakou reakci. A co se týče Čínské republiky…“

„Žádná Čínská republika neexistuje!“ vykřikl málem ministr zahraničí. „Je to provincie odpadlíků a *vy* jste porušili naši suverenitu tím, že jste ji uznali!“

„Čínská republika, pane ministře, je nezávislý stát se svobodně zvolenou vládou a my nejsme jedinou zemí, která tuto skutečnost uznala. Politikou Spojených států amerických je podporovat právo všech národů na sebeurčení. V okamžiku, kdy se obyvatelé Čínské republiky rozhodnou, že se chtějí připojit k ČLR, je to jejich volba. Ale jelikož se svobodné rozhodli pro to, co je nám všem známo, Amerika se rozhodla je uznat. Stejně tak očekáváme, že ostatní země budou uznávat Ameriku jako legitimní vládu, která zastupuje vůli svého lidu, a povinností USA je tedy uznávat projevy vůle ostatních národů.“ Rutledge se mírně zaklonil, očividně ho nudilo, jakým směrem se dnešní odpoledne ubírá. Ráno to čekal. ČLR musela dát najevo svůj vztek, ale doufal, že jedno dopoledne by mohlo stačit. Teď už to začínalo být únavné.

„A když se vzbouří další naše provincie, uznáte i ji?“

„Mám snad vaše slova, pane ministře, chápat jako potvrzení dalších politických nepokojů ve vaši zemi?“ zeptal se Rutledge ihned, možná příliš rychle a netrpělivě, uvědomil si o chvíli později. „K debatě o takových eventualitách ovšem nemám žádné pokyny.“ Myslel to jako (polo)humornou odpověď na spíše hloupou otázku, ale ministr Šen dnes humoru zjevně nerozuměl. Zvedl ruku, vztyčil prst a mával jím na Cliffa Rutledge a celé Spojené státy.

„Podvádíte nás. Vměšujete se do našich záležitostí. Urážíte nás. Obviňujete nás z nízké výkonnosti vaší ekonomiky. Upíráte nám spravedlivý vstup na vaše trhy. Ale sedíte tu, jako byste zastupoval všechny ctnosti světa. Nehodláme to dále snášet!“

„My jsme, pane ministře, otevřeli své dveře, abychom mohli s vaší zemí obchodovat, ale vy jste nám své dveře přibouchli před nosem. Otevřít či zavřít dveře je teď na vás,“ dodal, „ale pokud nás k tomu donutíte, zavřeme své dveře také. Naprosto si nepřejeme něco takového provést. Naším zájmem je spravedlivý a volný obchod mezi Čínou a Amerikou, nicméně zábrany kladené tomuto obchodu do cesty není třeba hledat v Americe.“

„Urážíte nás, a přesto očekáváte, že vás pozveme k sobě domů?“

„Amerika nikoho neuráží, pane ministře. Včera došlo v Čínské lidové republice k tragédii. Jednalo se nejspíš o něco, co byste byli raději, kdyby se nestalo, ale opak je pravdou. Prezident Spojených států vás

požádal o vyšetření tohoto případu. Nejde o nikterak nepřiměřený požadavek. Z čeho nás tedy obviňujete? Jeden novinář podal zprávu o skutečné události. Nebo snad chce Čína popřít, co jsme viděli v televizi? Nechcete snad tvrdit, že tento incident je výplodem soukromé americké společnosti? To nejspíš ne. Chcete snad tvrdit, že ti dva muži nejsou po smrti? Bohužel jsou. Chcete snad říct, že váš policista měl oprávnění zastřelit akreditovaného diplomata a kněze, který držel v rukou novorozeně?“ ptal se Rutledge, jak nejrozumněji uměl. „Pane ministře, celé tři a půl hodiny nehovoříte o ničem jiném, než že Amerika mylně protestuje proti něčemu, co se zatím jeví jako chladnokrevná vražda. Přitom naším protestem je jen žádost, aby vaše vláda incident prošetřila. Amerika, pane ministře, neřekla ani neudělala nic nerozumného a vaše obviňování nás poměrně unavuje. Má delegace a já jsme sem přijeli diskutovat o otázkách vzájemného obchodu. Rádi bychom, aby Čínská lidová republika více otevřela své trhy, aby se obchod stal skutečným obchodem, tedy volnou výměnou zboží přes mezinárodní hranice. Požadujete od Spojených států udělení doložky nejvyšších výhod. K ničemu takovému však nedojde, dokud vaše trhy nebudou Americe stejně otevřené, jako jsou americké trhy otevřené pro zboží z Číny. Ovšem v okamžiku, kdy uskutečníte změny, které požadujeme, se to uskutečnit může.“

„Čínská lidová republika už má dost plnění urážlivých požadavků Spojených států. Nebudeme dále tolerovat vaše urážky naší státnosti. Rezolutně odmítáme vaše vměšování do našich vnitřních záležitostí. Je načase, aby Amerika zvážila naše rozumné požadavky. Čína má zájem na spravedlivém obchodním vztahu se Spojenými státy. Nežádáme nic víc, než co udělujete ostatním národům: doložku nejvyšších výhod.“

„Tu, pane ministře, nedostanete, dokud neotevřete své trhy našim výrobkům. Obchod není volný, pokud není vyvážený. Rovněž protestujeme proti tomu, jak Čínská lidoví republika porušuje smlouvy a ujednání o autorských právech a obchodních známkách. Protestujeme proti tomu, aby firmy vlastněné výhradně úřady čínské vlády porušovaly patentové zákony až do té míry, že vyrábějí americké výrobky bez povolení či náhrady a…“

„Takže teď nás nazýváte zloději?“ zeptal se Šen.

„Upozorňuji, pane ministře, že takové slovo jsem neřekl. Je nicméně fakt, že máme vzorky výrobků vyrobených v Číně firmami vlastněnými vaší vládou a v nich se objevují americké vynálezy, za něž se vynálezcům nedostalo žádné náhrady a k jejichž výrobě nedostali zdejší výrobci žádný souhlas. Tyto vzorky vám mohu ukázat, jestli chcete.“

Šen zareagoval jen zlostným mávnutím dlaně, což si Rutledge vyložil jako *Ne*, *děkuji*. Nebo něco podobného.

„Nemám nejmenší zájem prohlížet si hmatatelný důkaz amerických lží a překroucených skutečností.“

Gant se jen opíral o opěradlo židle a sledoval Rutledge, jak pobouřeně odpovídá; připadal si jako divák na zápasu století, přemýšlel, jestli se jednomu ze soupeřů podaří protivníka knokautovat. Nejspíš ne, pomyslel si. Nikdo na to neměl bradu, oba se drželi příliš dobře. Výsledkem tedy byla spousta slov, ale žádný konkrétní výsledek. Pro něj osobně šlo jen o nový druh nudy, vzrušující svou formou, ale hloupý svým výsledkem. Něco si poznamenal, ale šlo spíše o to, aby nezapomněl, kudy se debata ubírala. Až bude psát paměti, mohla by z toho být zajímavá kapitola. Zbývá jen najít nadpis, pomyslel si. Co takhle *Obchodník a diplomat*?

O tři čtvrtě hodiny později debata skončila, všichni si potřásli rukama, a to s podobnou srdečností, jak nevraživě celé jednání probíhalo, což Marka Ganta poměrně překvapilo.

„Je to jenom práce, nic osobního,“ vysvětloval mu Rutledge. „Překvapuje mě, že na tomhle tématu setrvávají takhle dlouho. Z ničeho jsme je přece neobvinili. Do háje, i prezident jen požádal o vyšetření. Proč jsou tak hákliví?“ přemýšlel nahlas.

„Možná se jen bojí, že nedosáhnou všeho, co chtěli,“ spekuloval Gant.

„Jenže proč se toho tolik bojí?“ zeptal se Rutledge.

„Třeba jsou jejich valutové rezervy ještě nižší, než předpokládají moje počítačové modely.“ Gant pokrčil rameny.

„Ale i kdyby tomu tak bylo, zcela jistě nepodnikají nic, co by to trochu zlepšilo.“ Rutledge zklamaně tleskl. „Vůbec tomu nerozumím. Jistě, ta přestřelka je možná trochu rozvzteklila, prezident Ryan to s některými větami opravdu trochu přehnal – a není žádná novinka, že v otázkách potratů se chová jako neandrtálec. Ale nic z toho přece neospravedlňuje takovou prodlevu a zarputilost jejich pozice.“

„Tak že by strach?“ přemýšlel Gant.

„Ale z čeho?“

„Jestli jsou jejich valutové rezervy hodně nízko, případně ještě níž, pak můžou mít nahnáno, Cliffe. Víc, než si myslíme.“

„Předpokládejme, že máš pravdu, Marku. Proč je to ale něco, z čeho jde strach?“

„Z několika důvodů," řekl Gant a naklonil se dopředu. „Znamená to, že nemají hotovost na nákup nových věcí nebo na splácení těch, co už nakoupili. Je to nepříjemnost, a jak říkáš, oni jsou pyšní tvorové. Nezdá se mi, že by přiznávali, že se spletli nebo se chystali projevit slabost."

„To je fakt," souhlasil Rutledge. „Pýcha může člověka dostat do spousty problémů, Cliffe," rozjímal Gant nahlas. Vybavoval si fond na Wall Street, který přišel o sto milionů dolarů, protože jeho ředitel nehodlal ustoupit z pozice, jež mu před několika dny připadala správná, ale pak se ukázalo, že se kolosálně zmýlil. A proč? Protože nechtěl na Wall Street vypadat jako posera. Takže místo aby se ukázal jako posera, rozhlásil do celého světa, že je hrozný osel. Jenže jak takový postoj může ovlivnit mezinárodní politiku? Představitel státu by měl být rozumnější, ne?

„Nevyvíjí se to dobře, příteli," řekl Žang Fangovi.

„Za to může ten pitomý policista. Ano, Američané udělali chybu, že zareagovali tak tvrdě, ale k tomu by vůbec nedošlo, nebýt toho přehorlivého policisty."

„Prezident Ryan – proč nás tak nenávidí?"

„Žangu, dvakrát jsi připravoval akce proti Rusům, dvakrát proti Američanům. Není podle tebe možné, že by se o tom Amerika dozvěděla? Není možné, že by uhodli, o co šlo? Nenapadlo tě nikdy, že třeba právě z toho důvodu uznali tchajwanský režim?"

Žang Han San zavrtěl hlavou. „Vyloučeno. Neexistuje žádný písemný záznam." *A naše bezpečnost fungovala v obou případech dokonale*, ani se nenamáhal dodat.

„Když se něco řekne před lidmi, kteří umějí poslouchat, Žangu, většinou si to i pamatují. Na světě je jen málo tajemství. Státní tajemství neutajíš o nic lépe než východ slunce," pokračoval Fang a říkal si, že tuto větu nesmí posléze zapomenout nadiktovat Ming. „Jsou všude rozlezlí. Mají kontakty na příliš mnoho lidí a každý z nich umí mluvit."

„A co myslíš, že bychom teď měli udělat?"

„Američané požadují vyšetřování, takže jim ho poskytněme. Údaje, které objevíme, budou takové, jaké si přejí. Jestli přitom má přijít o život policista, na jeho místo nastoupí spousta dalších. Naše obchodní vztahy s Amerikou jsou mnohem důležitější než taková triviálnost, Žangu."

„Nemůžeme si dovolit ustoupit tomu barbarovi."

„Teď si naopak nemůžeme dovolit neustoupit. Nesmíme dopustit, aby naši vlast ohrozila falešná pýcha." Fang vzdychl. Jeho přítel Žang byl vždy velmi pyšný muž. Dokázal předvídat mnoho věcí, ale příliš si hleděl sám sebe a postavení, jehož chtěl dosáhnout. To, které si zvolil, však bylo velmi náročné. Nikdy netoužil být *prvním* mužem, spíše chtěl stát v pozadí a ovlivňovat muže v čele, podobat se dvorním eunuchům, kteří po více než tisíc let ovlivňovali nejrůznější císaře. Fang se málem usmál, když si pomyslel, že žádná moc nestojí za to, aby se člověk stal eunuchem, ať už na královském dvoře, či jinde, a že ani Žang sám nechce zajít takhle daleko. Jenže stát se mocným člověkem v zákulisí je možná mnohem složitější než být mužem v prvním křesle… a přesto, vzpomínal Fang, Žang fungoval jako hlavní hybatel během Suova zvolení do pozice generálního tajemníka. Sü byl intelektuální nula – příjemný člověk, vypadal jako král, uměl promlouvat k veřejnosti, ale moc převratnými myšlenkami se chlubit nemohl…

… a tím se vše vysvětlovalo. Žang pomohl Süovi stát se šéfem politbyra právě proto, že Sü neměl žádné vlastní názory a Žang hodlal zaplnit ten prázdný prostor svými vlastními. Samozřejmě. Mělo mu to dojít dříve. Všude jinde panoval názor, že Sü dospěl do této funkce díky své nekonfliktní povaze – jako mírotvůrce, urovnávač neshod, jak ho nazývali za hranicemi ČLR. Ve skutečnosti však neměl vlastní přesvědčení, dokázal si osvojit názory kohokoli jiného, pokud se tento kdokoli – Žang – nejprve rozhlédl a rozhodl, kudy by mělo politbyro kráčet.

Sü však samozřejmě nebyl jen loutkou. Tak už to s lidmi chodí. Ač jsou v některých otázkách velmi užiteční, jindy zase lpějí na iluzi, že přemýšlejí sami za sebe, a ti nejbláznivější z nich dokonce své názory mají. Jejich myšlenky však byly jen zřídka logické a téměř bez výjimky nepoužitelné. Sü zviklal Žanga víc než jednou, a jelikož byl předsedou politbyra, měl v rukou skutečnou moc, ovšem už ne rozum, aby ji mohl pořádně využít. Asi šedesát procent času – nebo i víc? – byl jen Žangovým mluvčím. A Žang zase mohl velmi svobodně vyvíjet vlastní nátlak a vytvářet svou národní politiku. O tom, že to prováděl, nevěděl nikdo mimo politbyro, a ani uvnitř se to moc nevědělo, protože jeho schůzky se Süem byly převážně soukromé a Žang o nich většinou vůbec nehovořil, a pokud ano, tak s Fangem.

Jeho starší přítel se podobá chameleónovi, napadlo Fanga zdaleka ne poprvé. Ale pokud se pokorně nesnažil přisvojit si takové postavení, které by odpovídalo jeho vlivu, pak vyvažoval nezměrnou pýchou, a navíc netušil, jakou slabost vystavuje na odiv. Buď se nedomníval, že by vůbec šlo o chybu, nebo se domníval, že o ní ví jen on sám. Všichni lidé mají své slabiny a mezi nejvýraznější patří ty, o nichž jejich

nositelé nevědí. Fang se podíval na hodinky a odešel. Když bude mít štěstí, tak až nadiktuje své poznámky Ming, dorazí domů ve slušnou hodinu. Příjemná změna, být doma včas.

Neodvratnost kolize

„To jsou zmetci," podotkl viceprezident Jackson nad šálkem kávy.

„Vítej v báječném světě státnictví, Robby," řekl Ryan svému příteli. Bylo tři čtvrtě na osm ráno. Cathy s dětmi odešla dnes brzy a den začínal velmi kvapně. „Měli jsme sice nějaká podezření, ale tady je důkaz, jestli to chceš tak nazvat. Válka s Japonskem a konflikt s Íránem se zrodily v Pekingu – tedy ne přesně, ale Žang, ten, co radí Süovi, zjevně oběma akcím pomohl na svět a zkomplikoval je."

„No, možná je mizera, ale za inteligenci bych mu moc bodů nedal," řekl Robby po chvilce přemýšlení. Pak se zamyslel ještě víc. „I když se můžu mýlit. Z jeho pohledu byly oba plány dobře promyšlené, využil ostatních, aby ho kryli. Sám nic neriskoval, do hry se rozhodl vstoupit až později a vytěžil z riskování jiných. Asi měl pocit, že uspěl."

„Otázkou je, co provede teď."

„Po přečtení této zprávy a hlášení Rutledge z Pekingu bych řekl, že musíme začít brat Číňany o něco vážněji," poznamenal Robby. Pak zvedl hlavu. „Jacku, musíme do toho zasvětit víc lidí."

„Mary Pat půjde do vrtule, jestli jí to jenom naznačíme," varoval ho Ryan.

„Nedá se nic dělat. Jacku, tohle je dávný problém informací z rozvědky. Když ji prozradíš moc lidem, riskuješ, že ji zkompromituješ a pak i ztratíš – jenže když ji nepoužiješ vůbec, je to totéž, jako bys ji ani neměl. Kde je hranice? Když se máš zmýlit, je to pořád lepší než se dopustit neopatrnosti – teď jde o bezpečnost země, nikoli pramene."

„Na druhém konci tohohle papíru je živý člověk, Robe," poznamenal Jack.

„Nepochybně. Ale za touhle zdí je dvě stě padesát milionů lidí, Jacku, a oba dva jsme přísahali jim, ne nějakému Číňanovi v Pekingu. Odsud se dozvídáme, že člověk, co tvoří politiku Číny, se nerozpakuje vyvolat válku, a my jsme už dvakrát poslali naše lidi do válek, za jejichž rozpoutáním on stál. Ježíši, člověče, války by měly patřit minulosti, ale tomu Žangovi to ještě nedošlo. Podniká něco, o čem nevíme?"

„Proto SORGE vůbec vznikl, Robe. Jde o to, abychom to zjistili předem a měli šanci to zastavit."

Jackson přikývl. „Asi ano, ale kdysi dávno existoval pramen jménem MAGIC, který nám hlásil úmysly nepřítele, ale když pak nepřítel zahájil první útok, spali jsme – protože MAGIC byl tak významný, že vrchní velitel Pacifické flotily o ničem nevěděl, takže se na Pearl Harbour vůbec nemohli připravit. Význam rozvědky nezpochybňuju, ale má svoje meze. Ze zprávy se dozvídáme jen to, že proti nám stojí potenciální protivník bez větších skrupulí. Známe jeho myšlení, ale už ne jeho záměry, případně momentální kroky. SORGE nám poskytuje shrnutí z rozhovorů mezi jedním člověkem, který politiku tvoří, a druhým, který ji chce ovlivňovat. Spousta věcí se během rozhovoru určitě ztrácí. Nepřipadá ti to jako deník pro případ nouze?"

Ryan si říkal, že je to velmi moudrá kritika. Jako všichni lidé v Langley se i on občas nechával příliš unést informacemi od nebývalé kvalitního zdroje informací. SLAVÍK byl dobrý, ale nikoli bez výhrad. Nemalých.

„Jo, Robby, máš naprostou pravdu. Fang si píše deník, jen aby se měl s čím vytasit, až se ho jeho kolegové z politbyra pokusí odtamtud vykopat."

„Takže Čína zdaleka není ideální stát," poznamenal Jackson.

„To rozhodně ne," přikývl Ryan. „Ale máme tam kvalitní zdroj. Všichni, kdo si to pročítali, tvrdí, že určitě nejde o podvrh."

„Já netvrdím, že to není pravda, Jacku, jen tomu ještě něco chybí," trval na svém viceprezident.

„Chápu, admirále," zvedl Ryan ruce, jako by se vzdával. „Koho navrhuješ?"

„Pro začátek ministra obrany, náčelníky, pár dalších a možná velitele Pacifické flotily, tvého Barta Mancusa," dodal Jackson mírně opovržlivě.

„Proč ho nemáš rád?" zeptal se ŠERMÍŘ.

„Je to náfuka," odpověděl bývalý pilot. „Lidi z ponorek se moc často takhle vysoko nedostanou… ale uznávám, že je velmi schopným odborníkem na operace." *Ta ponorková operace, kterou vedl proti Japoncům s využitím starých ponorek, byla hodně odvážná*, uznával Jackson v duchu.

„Nějaké konkrétní návrhy?"

„Rutledge nám říká, že Číňani jednají, jako by je ta událost s Tchaj–wanem vyloženě vykolejila. Co kdyby se chystali vydat právě tímhle směrem? Řekněme, že střelami zaútočí na ostrov. Je známo, že jich mají poměrně hodně, a my máme v tamním přístavu pořád nějakou loď."

„Myslíš, že se zbláznili natolik, aby zahájili útok proti městu, kde kotví jedna z našich lodí?" zeptal se Ryan. „Zmetek–nezmetek, Žang přece nebude riskovat válku s Amerikou takhle hloupě, ne?"

„A co když nevědí, co je tam za lodě? Co když nemají kvalitní informace? Jacku, odpalovači dostávají informace od lidí v týlu. Věř mi, byl jsem tam, zažil jsem to, mám i pár jizev."

„Lodě se ale o sebe dokážou postarat, ne?"

„Jen když budou mít v pohotovosti svoje systémy a kromě toho – dokáže střela odpálená z lodi zastavit blížící se balistickou střelu?" přemýšlel Robby nahlas.

„Já nevím. Co kdyby nám to Tony Bretano zkusil zjistit?"

„Fajn, tak mu zavolej." Ryan se odmlčel. „Robby, za pár minut něco mám. Budeme si o téhle věci muset promluvit. S Adlerem a Bretanom," dodal prezident.

„Tony se vyzná v materiálech a řízení, ale potřebuje dovzdělat v otázce operací."

„Tak si ho vezmi na starost," řekl mu Ryan.

„Provedu, pane." Viceprezident odešel.

Pouzdro vrátili do magnetického úkrytu necelé dvě hodiny poté, co ho odtud vzali, a děkovali bohu – to už se teď v Rusku smělo –, že zámek není jedním z těch elektronických typů. Otevřít něco takového by bylo mnohem složitější. Ale problém podobných bezpečnostních opatření tkvěl v tom, že se nedalo vyloučit riziko, že se něco pokazí a pak dojde ke zničení toho, co mělo zůstat v bezpečí, takže toto již velmi náročné snažení se stalo ještě komplikovanějším. Svět špionáže ctil zásadu, že když se něco může zvrtnout, rozhodně k tomu také dojde, takže v průběhu let se všichni účastníci učili co nejjednodušší přístupy. Nakonec tedy to, co platilo pro jednoho, platilo pro všechny, a jakmile jste viděli, že někdo používá stejné postupy jako vaši rozvědčíci a agenti, věděli jste, že máte před sebou podobného profesionála.

Hlídání lavičky bylo tedy obnoveno – samozřejmě nikdy ani nepřestalo pro případ, že by se Koněv/Suvorov nečekaně vrátil, zatímco se obal nacházel v laboratoři –, zahrnovalo neustále se obměňující počet aut a nákladních vozů, několik dalších osob bez ustání sledovalo lavičku z protější budovy. Číňan byl též pod dohledem, ale nikdo nezpozoroval, zda o uložení pouzdra druhou stranu nějak informoval. Mohl to však provést velmi prostě, třeba vytočit číslo Koněvova/Suvorovova pageru. To ovšem asi ne, protože musel předpokládat, že všechny linky vedoucí z čínské ambasády jsou odposlouchávané, číslo by se dalo vystopovat až k jeho majiteli. Špioni si musejí dávat pozor, protože jejich pronásledovatelé mají jednak bohaté zdroje, jednak nemají žádné slitování. Díky tomu se řadí mezi nejkonzervativnější lidi. Ačkoli bylo možná složité je odhalit, jakmile se to podařilo, byl s nimi obvykle amen. A tak, jak doufali všichni příslušníci Federální bezpečnostní služby, skončí i případ Koněva/Suvorova.

Tentokrát se čekání protáhlo až do tmy. Podezřelý opustil svůj byt a asi čtyřicet minut kroužil po městě, jel stejnou cestou jako před dvěma dny – možná zkoušel zjistit, jestli ho někdo sleduje, možná hledal nějaké varovné znamení, které lidé z FBS dosud neodhalili. Dnes, místo aby se vrátil do bytu, dorazil k parku, zaparkoval dva bloky od lavičky a oklikou došel až k ní, přitom se dvakrát zastavil a zapálil si cigaretu, díky čemuž měl spoustu času rozhlédnout se a zkontrolovat prostor za sebou. Všechno bylo jako z učebnice. Nic neviděl, ačkoli ho pěšky sledovali tři muži a jedna žena. Ta tlačila kočárek, takže se mohla každých pár kroků zastavit a urovnat dítěti peřinku. Muži kráčeli, nedívali se na podezřelého, zdálo se, že ani na nic jiného.

„Podívejte!" řekl jeden z členů FBS. Koněv/Suvorov se tentokrát neposadil. Jen opřel, o lavičku levou nohu, zavázal si tkaničku a upravil si okraj kalhot. Vyzvedl zásilku tak zručně, že to nikdo nezahlédl, ačkoli jim připadalo jako až příliš velká náhoda, že by se zastavil zrovna u téhle lavičky – navíc jeden z členů FBS půjde za chvíli zjistit, jestli je na miste nějaké jiné pouzdro. Podezřelý pak odešel jinou, opět nepřímou cestou a znovu vykouřil dvě marlborky.

Zábavné na tom bylo, pomyslel si poručík Provaljov, jak do očí bijící může být takoví tajná akce, když člověk ví, na koho se má dívat. To, co bývalo anonymní, teď zářilo do světa jako neon.

„Takže co bude dál?" zeptal se svého nadřízeného z FBS.

„Nic," odpověděl jeho vyšší kolega. „Počkáme, dokud pod lavičku nepřilepí další zprávu, sebereme ji, dešifrujeme a zjistíme, co přesně má za lubem. A pak se rozhodneme, jak budeme pokračovat."

„A moje vyšetřování vraždy?"

„Co by bylo? Teď je to případ pro rozvědku, soudruhu poručíku, a ten má přednost."

Což byla pravda, musel Oleg Grigorijevič přiznat. Vražda pasáka, děvky a řidiče jsou proti vlastizradě

nicotná záležitost.

Admirál ve výslužbě Joshua Painter si říkal, že jeho námořní kariéra asi nikdy neskončí. A to není zas tak zlé, ne? Jako syn farmáře z Vermontu vystudoval před téměř čtyřiceti lety Námořní akademii, prošel Pensacolou a pak získal celoživotní poslání: startovat se stíhačkou z paluby letadlové lodě. Věnoval se tomu následujících dvacet let, chvíli i jako zkušební pilot, velel peruti, pak letadlové lodi, celé skupině a přes pozici velitele leteckých sil nakonec dospěl do funkce vrchního velitele Atlantické flotily, tedy funkce, jejíž výložky spokojeně nosil tři roky, než uniformu svlékl nadobro. Být ve výslužbě znamenalo mít civilní zaměstnání, které přinášelo téměř čtyřikrát víc peněz než v armádě, převážně konzultoval s admirály, které sledoval stoupat vzhůru a jimž říkal, jak by to či ono udělal on. Ve skutečnosti by totéž dělal i zadarmo v kterémkoli důstojnickém klubu na všech základnách námořního letectva v Americe, možná by si nechal zaplatit večeři, pár piv a doufal, že ucítí slaný vzduch.

Teď však seděl v Pentagonu, znovu ho platila vláda, tentokrát jako vysokého civilního zaměstnance a zvláštního asistenta ministra obrany. Tony Bretano byl podle Joshe Paintera dost chytrý člověk, opravdu vynikající technik a velitel techniků. Měl sklony hledat matematická, nikoli lidská řešení problémů a byl zvyklý jednat s lidmi poměrně bez obalu. Zkrátka Bretano by byl výborný důstojník, pomyslel si Painter, zejména kdyby sloužil na ponorce.

Jeho kancelář v Pentagonu byla menší než ta, kterou obýval před deseti lety jako OP–05 – asistent náčelníka vzdušných námořních operací –, ale tuto pozici už zrušili. Měl vlastní sekretářku a inteligentního mladého muže, který se o něj staral. Mnoho lidí v něm vidělo budoucího ministra obrany, mezi nimi poměrně překvapivě i viceprezident.

„Přepojím vám viceprezidenta, počkejte prosím," řekl mu operátor v Bílém domě.

„To víš, že jo," odpověděl Painter.

„Joshi, tady Robby."

„Dobré ráno, pane," odpověděl Painter. Jacksona tím zlobil, protože pod Painterem víc než jednou sloužil, ale Josh Painter nedokázal tykat volenému představiteli. „Co pro vás mohu udělat?"

„Jedna otázka. Spolu s prezidentem jsme dnes ráno o něčem debatovali a já nedokázal odpovědět na jednu věc. Dokáže Aegis odhalit a zničit balistickou střelu?"

„Nevím, ale spíš ne. Sledovali jsme to během války v Zálivu – jo, už vím. Zjistili jsme, že možná zastaví jednu střelu Scud, protože ta letí celkem pomalu, ale víc nedokáže. Jde o problém softwaru té samotné protiletadlové střely." Totéž platilo i pro střely Patriot, jak si oba i muži vzpomněli. „Jak jste na tohle narazili?"

„Prezident má obavy, aby Čína nevyslala střelu na Tchaj–wan, kde máme svou loď, a on by byl jaksi radši, kdyby se dokázala sama o sebe postarat, rozumíš?"

„Můžu to ještě prostudovat," slíbil Painter. „Mám vám výsledek přinést, až dnes přijdu s Tonym?"

„To bych rád," souhlasil TOMCAT.

„Rozumím, pane. Ještě se vám dnes ozvu."

„Díky, Joshi," odpověděl Jackson a zavěsil.

Painter se podíval na hodinky. Už byl stejně čas vyrazit. Zamířil do neustále živé chodby, pak znovu doprava do kanceláře ministra obrany, minul ostrahu a několik sekretářek asistentů. Přicházel včas, dveře do ministrovy kanceláře byly otevřené.

„Dobré ráno, Joshi," přivítal ho Bretano.

„Dobré ráno, pane ministře."

„Tak copak se dnes děje ve světě nového a zajímavého?"

„Právě jsme z Bílého domu obdrželi jeden dotaz."

„A čeho se týká?" zeptal se BLESK. Painter mu to vysvětlil. „Dobrá otázka. Proč je tak složité na ni odpovědět?"

„Touto otázkou se opakovaně zabýváme, ale Aegis je od počátku určen proti řízeným střelám s plochou dráhou letu a ty mají maximální rychlost kolem Mach 3."

„Ale radar Aegis je na takový druh ohrožení ideální, ne?" Ministr obrany se už informoval, jak tento radarový a počítačový systém funguje.

„Jako radar je úžasný, ano, pane," přikývl Painter.

„A aby se stal vhodným i pro tento úkol, je nutné provést jen pár změn softwaru?"

„V podstatě ano. Rozhodně jde o software ve vyhledávací hlavici střely, možná i radary SPY a SPG. To ale není zrovna moje parketa, pane."

„Software se dá sestavit celkem snadno, to ani není tak drahé. Já jsem v TRW měl jednoho špičkového odborníka, v tomhle se hodně orientuje, kdysi pracoval tady o něco níž. Jmenuje se Alan Gregory, z armády odešel skoro jako plukovník, má na to doktorát. Co ho sem pozvat, aby se na to podíval?“

Paintera ohromilo, že Bretano, který řídil jednu velkou firmu, a než ho povolal prezident Ryan, málem ho najala společnost Lockheed–Martin, tak málo dbá na úřední procesy.

„Pane ministře, k tomu bychom potřebovali…“

„Ale houby,“ přerušil ho BLESK. „V otázkách drobných výdajů můžu rozhodovat sám, ne?“

„Ano, pane ministře,“ přikývl Painter.

„A všechny svoje akcie TRW jsem prodal, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Takže žádný z těch stupidních etických zákonů neporušuji, že?“

„Nikoli, pane,“ musel souhlasit Painter.

„Fajn, tak zavolej do TRW v Sunnyvale, sežeň Alana Gregoryho, je teď myslím viceprezidentem společnosti, a řekni mu, že chci, aby sem okamžitě přiletěl a podíval se na to. Ať zjistí, jak by šlo zlepšit Aegis tak, aby zajišťoval určitou obranu i proti balistickým střelám.“

„To ovšem nepotěší některé z našich spolupracovníků, pane.“ *Včetně*, dodal v duchu, TRW.

„Já tu nejsem proto, abych jim dělal radost, admirále. Někdo mi říkal, že tady mám efektivně bránit svou zemi.“

„Ano, pane.“ Bylo těžké nemít toho člověka rád, ačkoli pokud šlo o úřad, měl vystupování zuřícího nosorožce.

„Takže zkusíme zjistit, jestli Aegis má na něco takového po technické stránce.“

„Ano, pane.“

„V kolik mám jet do Kongresu?“ zeptal se pak ministr obrany. „Asi za půl hodiny, pane.“

Bretano zavrčel. Měl pocit, že polovinu své pracovní doby tráví tím, že vysvětluje možné v Kongresu, mluví s lidmi, kteří se už stejně rozhodli a kteří se ptali jen proto, aby vypadali aktivně. Tonymu Bretanovi to připadalo jako smrtelně neproduktivní způsob trávení času. Jenže se tomu říkalo služba veřejnosti. V nepříliš jiném kontextu by se dalo hovořit o otrokářství, ale Ryan byl v téhle pasti ještě víc než on, takže BLESK si neměl vlastně co stěžovat. A navíc ani jeho do toho nikdo nenutil.

Nižší důstojníci Spetsnaz se zatím jevili velmi zdatní. Clark si vzpomínal, že elitní vojáci se rodí většinou tak, že jim někdo řekne, že jsou elita – a pak se jen počká, až svou představu doženou. Samozřejmě to zdaleka není vše. Jednotky Spetsnaz byly zvláštní, pokud se jednalo o podmínky jejich operací. Ve skutečnosti napodobovaly britské oddíly SAS (Special Air Service). Jak se občas stává, co vynalezne jedna armáda, pokoušejí se ostatní země napodobit, takže i sovětská armáda vybrala několik vojáků na základě testů tělesné zdatnosti a vysoké politické spolehlivosti – Clark nikdy nepochopil, jak lze testovat právě tuhle vlastnost – a pak je převeleli do jiného výcvikového tábora, až se z nich stali členové komanda. Původní záměr selhal z důvodů jasných každému s výjimkou politického vedení Sovětského svazu: valná většina sovětských vojáků byla povolána, odsloužila si své dva roky a pak se vrátila domů. Průměrný člen britských SAS nemohl ani přemýšlet o nějakém členství, dokud si neodsloužil čtyři roky a nedosáhl hodnosti desátníka, a to z toho prostého důvodu, že stát se dobrým vojákem v běžných situacích trvá minimálně dva roky, nemluvě o schopnosti být schopen klidně přemýšlet v přestřelce – tedy další potíž pro Sověty, kteří nepodporovali žádné svobodné přemýšlení u lidí v uniformách, natož u odvedencov. Za tímto účelem byly vynalezeny některé moudré zbraně. Nůž s pružinou už dnes vyzkoušel Chavez. Při stisknutí knoflíku vyletěla čepel běžného bojového nože do vzdálenosti pěti šesti metrů. Ale sovětský technik, který ho vynalezl, musel být nadšeným milovníkem akčních filmů, protože jen ve filmech je možné zabít muže v tichosti a velmi rychle, když mu bodnete nůž do hrudi. Většinou je to poměrně bolestivý zážitek a značné procento lidí na takovou bolest reaguje tím, že dělá hluk. Jako instruktor na Farmě Clark vždycky varoval: „Nikdy nepodřezávejte lidem krk nožem. Oni se vám vykroutí a začnou křičet.“

S promyšleností a kvalitním zpracováním nože kontrastovaly ruské tlumiče pro pistole. Šlo o plechovky naplněné ocelovou vlnou, které se mohly po deseti výstřelech vyhodit; přitom vyrobit solidní tlumič trvá průměrně šikovnému soustružníkovi asi čtvrt hodiny. John povzdechl. Rusům prostě neporozumí.

Jednotliví vojáci byli nicméně vyloženě dobří. Díval se, jak běhají s Dingovou Druhou četou, ani jeden z Rusů neodpadl. Samozřejmě to zčásti způsobila pýcha, většinou však podpořená schopnostmi. Střelby už tak úžasně nedopadly. Rusové neměli tak dokonalý výcvik jako hoši z Herefordu, o vybavení ani nemluvě. Jejich zdánlivě tlumené zbraně byly tak hlučné, že John s Dingem pokaždé nadskočili… přesto však nikomu z nich nechybělo ohromné nadšení. Všichni měli hodnost poručíků, všichni absolvovali výsadkářský výcvik.

S lehkými zbraněmi si uměli poradit – zdejší ostřelovači byli stejně dobří jako Homer Johnston i Dieter Weber, což hlavně toho druhého hodně překvapilo. Ruské ostřelovačské pušky vypadaly poněkud neforemně, ale střílely celkem dobře – aspoň na osm set metrů.

„Jsou zvláštní, Johne, ale nechybí jim bojovný duch. Dva týdny, a jsou v pohodě," pronesl Chavez a skepticky se podíval na sklenku vodky. Seděli v ruském důstojnickém klubu lahve s tímto nápojem stály všude, kam se podívali.

„Jenom dva?" zeptal se John.

„Za dva týdny si zlepší svoje schopnosti a zvládnou nový zbraně." DUHA přivezla do Ruska pět kompletních sad zbraní: samopaly MP–10, pistole Beretta .45 a především vysílačky, díky nimž spolu mohli členové čety komunikovat i uprostřed přestřelky. Rusové si nechávali své pušky Dragunov, zčásti sice z důvodů pýchy, ale střílet se z nich dalo, a o to především šlo. „Ostatní je jen zkušenost, Johne, a tu jim dát nemůžeme. Můžeme jim jen dát výcvikový schéma, zbytek už si musej obstarat sami."

„No, Rusové se prát umějí," řekl Clark a napil se. Pracovní den už skončil, takže všichni popíjeli.

„Škoda že jejich země je v takovým srabu," poznamenal Chavez.

„Ale uklidit si tady budou muset sami, Domingo. A udělají to, když se jim nebudeme motat do cesty." *Snad*, nedodal Clark. Bylo pro něho celkem obtížné nepřemýšlet o Rusech jako o nepřátelích. Býval tady už dříve, několikrát pracoval v Moskvě jako „ilegální" důstojník, což mu z dnešního pohledu připadalo stejné, jako by šel nahý po Páté avenue v New Yorku a nad hlavou nesl transparent, že nesnáší Židy, černochy a newyorské policisty. Tehdy to však bral jako součást práce. Teď už byl starší, měl vnuka a rozhodně se bál víc než kdysi v sedmdesátých a osmdesátých letech. Jak tenkrát riskoval! Nedávno navštívil budovu KGB – nikdy jí nepřestane tak říkat – na náměstí Dzeržinského na pozvání samotného předsedy. No určitě, a pak nasedne do létajícího talíře, který mu každý měsíc přistává na zahradě, a přijme pozvání na večeři na Marsu. John měl pocit, že takováhle fantasmagorie by byla asi podobně šílená.

„Ivane Sergejeviči!" zvolal čísi hlas. Byl to generálporučík Jurij Kirillin, nově zvolený šéf ruských sil zvláštního nasazení – muž, který svou práci řídil za pochodu, což nebylo v této části světa zrovna běžné.

„Juriji Andrejeviči," odpověděl Clark. Svou přezdívku si nechal z dob práce pro CIA, ale nepochyboval, že její pravý smysl stejně všichni prokoukli. Takže se nic nedělo. Zvedl láhev vodky. Měla jablečnou příchuť, protože u dna leželo několik jablečných slupek, nechutnala zrovna zle. Vodka v Rusku sloužila jako pohon všech služebních jednání, takže když už sem přijeli, museli se přizpůsobit.

Kirillin do sebe obrátil první sklenku, jako by se na ni těšil celý týden. Dolil si a připil a s Clarkovým společníkem: „Domingo Stěpanoviči," což jako oslovení vzdáleně odpovídalo realitě. Chavez jeho gesto opětoval. „Vaši muži jsou skvělí soudruzi. Jistě se od nich mnohému přiučíme!"

Soudruzi, pomyslel si John. *Panenko skákavá*! „Vaši muži jsou odhodlaní, Juriji, a umějí tvrdě pracovat."

„Jak dlouho?" zeptal se Kirillin. Vodka jeho zrak nezkalila ani trochu. *Možná mají proti tomu protilátky*, pomyslel si Ding. Věděl, že si bude muset dávat pozor, jinak ho John povede domů.

„Dva týdny," odpověděl Clark. „To aspoň říká Domingo."

„Jenom?" zeptal se Kirillin, očividně potěšen tímto odhadem.

„Jsou to dobří vojáci, generále," řekl Ding. „Ovládají všechny základní dovednosti. Mají vynikající tělesnou kondici a nejsou hloupí. Potřebují se jen seznámit s novými zbraněmi a začít o něco cílenější výcvik, který jim předvedeme. A oni pak budou cvičit zbytek i ruské armády."

„Správně, majore. Po celé zemi chceme zřídit regionální jednotky pro zvláštní operace a protiteroristické oddíly. Muži, které vy tento týden vycvičíte, budou za pár měsíců cvičit jiné. Problém s Čečeny nás překvapil, takže musíme dávat větší pozor na terorismus jako bezpečnostní hrozbu."

Clark Kirillinovi tohle poslání nezáviděl. Rusko je velká země s příliš velkým počtem národností, jež zbyly po Sovětském svazu – potažmo carské době –, z nichž mnohé nikdy nepřistoupily na myšlenku stát se součástí Ruska. Amerika tento problém zažila jednou, nikdy do té míry jako v Rusku, tady se to navíc nemělo nijak brzy zlepšit. Jediným jistým lékem je ekonomická prosperita – bohatí lidé se nehašteří; jejich porcelánu a stříbrným příborům by se mohlo něco stát – ale prosperita byla zatím v nedohlednu.

„Takže za rok budete mít pořádnou a důvěryhodnou armádu," pokračoval Chavez, „tedy pokud dostanete peníze, které budete potřebovat."

Kirillin zabručel. „O ně tady jde především, ale u vás asi taky, ne?"

„Jo," zasmál se Clark. „Není na škodu, když vás má Kongres rád."

„Ve vašem týmu je mnoho různých národností," poznamenal ruský generál.

„Jo, víte, jsme jednotkou NATO, ale zvykli jsme si pracovat společně. Naším nejlepším střelcem je Ital."

„Opravdu? Viděl jsem ho, ale…"

Chavez ho přerušil. „Generále, Ettore se v minulým životě jmenoval James Butler Hickock. Promiňte, možná ho znáte spíš jako Divokýho Billa Hickocka. Ten zmetek se umí puškou podepsat.“

Clark jim dolil vodku. „Juriji, všechny nás na střelnici porazil. I mě.“

„Opravdu?“ usmál se Kirillin a v očích měl stejný výraz jako Clark před několika týdny. John ho píchl do ramene. „Vím, co si myslíte. Až s ním budete chtít soutěžit, vezměte si s sebou peníze, soudruhu generále,“ radil mu John. „Budou se vám hodit na splacení prohry.“

„To musím vidět,“ pronesl Rus.

„Eddie, pojď sem!“ mávl Chavez na svého kolegu.

„Ano, pane?“

„Řekni tady generálovi, jak umí Ettore zacházet s pistolí.“

„O tom Taliánovi přede mnou nemluvte!“ zahřměl hlavní seržant Price. „Vyhrál dvacet liber i nad Davem Woodsem.“

„Dave je střelmistr v Herefordu, umí střílet hodně dobře,“ vysvětloval Ding. „Ettore by vážně měl jet na olympiádu nebo tak něco, co, Johne?“

„Už jsem na to myslel, možná ho příští rok přihlásíme na závody o pohár prezidenta…“ zamyslel se Clark. Pak se otočil. „Zkuste si to, Juriji. Vyzvěte ho. Třeba uspějete tam, kde jsme my všichni prohráli.“

„Vy všichni?“

„Do jednoho,“ přikývl Eddie Price. „Zajímalo by mě, proč nám ho italská vláda vůbec poslala. Jestli se za ním chce mafie pustit, přeju jí hodně štěstí.“

„To musím vidět,“ trval na svém Kirillin, až se jeho společníci začali zamýšlet, jak dobrý je asi doopra*vdy*.

„Taky uvidíte, *tovarišč generál*,“ slíbil mu Clark.

Kirillin, který sloužil mezi střelci v armádě SSSR jako poručík i jako kapitán, nedokázal pochopit, že by ho někdo ve střelbě porazil. Měl pocit, že tihle muži si z něj jenom dělají legraci, což by možná dělal i on, kdyby situace byla opačná. Mávl na barmana a na další rundu objednal chilli vodku. Ale celkem vzato, lidi z NATO měl rád, jejich reputace hovořila sama za sebe. Tenhle major Chavez – ve skutečnosti byl ze CIA, to Kirillin věděl, podle informací od SVR jde o nepochybně kvalitního špiona – vypadal jako dobrý voják, měl svědomí podpořené úspěchy v poli, tedy přesně, jak by to mělo u vojáka být. Clark se u celkem podobal – i on byl velmi schopný – měl také hodně zkušeností jako voják a špion. Jeho ruština byla bezchybná, velmi vznešená, měl petrohradský přízvuk, kde by nejspíš zapadl jako místní – což se možná někdy i stalo, říkal si Kirillin. Bylo tak zvláštní, že tihle muži byli kdysi jeho zapřísáhlými nepřáteli. Kdyby došlo k bitvě, byla by to bitva velmi krvavá a její výsledek tragický. Kirillin strávil tři roky v Afghánistánu a hrůzy války poznal z první ruky. Jeho otec, mnohokrát vyznamenaný pěchotní generál, mu o ní sice vyprávěl, ale poslouchat vyprávění nebylo totéž jako zažít ji na vlastní kůži; ty nejstrašnější zážitky člověk stejně nikomu neříká, protože se je snaží vymazat z paměti. Nebavíte se o tom, jak vašemu kamarádovi kulka roztrhala obličej, protože nad sklenkou v baru takovou věc nevysvětlíte člověku, který ji nechápe, a tomu, kdo ji chápe, to vysvětlovat nepotřebujete. Stačí zvednout sklenku a připít na památku Griši nebo Mirka nebo kohokoli z ostatních, to mezi vojáky stačí. Dělají to i tihle muži? Asi ano. Už přišli o své členy, když jejich domovskou základnu napadli irští teroristé, kteří na svou hloupost sice doplatili, ale i tihle velmi dobře vycvičení muži utrpěli ztráty.

A taková je podstata práce ve zbrani. Trénujete, abyste stáhli výhody na svou stranu, ale nikdy se vám nepodaří dostat je k sobě všechny.

Ju Chun měla za sebou neobyčejně nepříznivý den. V Tchaj–peji se starala o svou starou a těžce nemocnou matku, když jí zavolal soused s tím, ať si ihned pustí televizi, kde pak na vlastní oči viděla, jak jí zastřelili manžela. A to byla teprve první rána toho dne.

Další problém představoval její návrat do Pekingu. První dva lety do Hongkongu byly plně obsazené, takže proseděla čtrnáct dlouhých a nudných hodin v terminálu a připadala si tam jako další anonymní tvář v moři takových tváří. Seděla tu sama jen se svou hrůzou a pocitem samoty, ale nakonec se jí podařilo nasednout na letadlo do hlavního města ČLR. Byl to houpavý let, ona seděla v poslední řadě u okna a doufala, že si nikdo nevšimne úzkosti v jejím obličeji, kterou však nešlo skrýt o nic snáze než zemětřesení. Její trápení muselo nakonec skončit, takže se jí podařilo z letounu vystoupit a celkem bez obtíží prošlá celní i imigrační kontrolou, protože neměla u sebe nic, v čem by se mohl ukrývat nějaký kontraband. Strasti se znovu objevily, když taxíkem dojela domů.

Kolem celého jejího domu stála neprostupná stěna policistů. Pokoušela se proklouznout jejich liniemi jako lupič, ale policisté měli rozkazy do domu nikoho nepustit a neexistovala žádná výjimka ani pro toho,

kdo zde bydlel. Na tom se po dvaceti minutách shodli tři policisté od podřízeného po velitele. Tou dobou už stála na nohou šestadvacet hodin, z toho dvaadvacet na cestách. Slzy jí tuto situaci neulehčovaly, klopýtala k nedalekému domu jednoho člena kongregace svého manžela. Wen Žong vedl ve svém domě malou restauraci, byl to vysoký zavalitý muž, obvykle v dobré náladě, všichni, kdo ho znali, ho měli rádi. Když uviděl Chun, objal ji a zavedl ji do svého domu, okamžitě jí ukázal ložnici, kde si mohla odpočinout, nabídl jí i sklenku na uklidnění. Ju Chun usnula během několika málo minut a dalo se předpokládat, že tak několik minut zůstane, takže Wen se rozhodl zařídit pár věcí. Než se Chun vyčerpaně svalila na postel, nestihla mu sdělit víc, než že by chtěla odvézt Fa Anovo tělo domů a pohřbít ho tam. To Wen sám zařídit nemohl, ale zavolal několika přátelům z kongregace a oznámil jim, že vdova po jejich pastorovi je ve městě. Pochopil, že pohřeb bude na Tchaj–wanu, kde se Ju narodil, ale jeho kongregace se nemohla rozloučit so svým milovaným duchovním vůdcem bez řádného obřadu, takže telefonoval různým lidem a domlouval vzpomínkovou mši v jejich malé modlitebně. Nemohl tušit, že jeden z lidí, kterým volal, podával hlášení přímo na ministerstvo státní bezpečnosti.

Barry Wise měl ze sebe velmi dobrý pocit. Ačkoli nevydělával tolik jako jeho kolegové v jiných takzvaných „velkých“ stanicích – CNN nemohla své zpravodajství dotovat příjmy ze zábavných pořadů –, měl pocit, že je přinejmenším stejně známý jako jejich (bílí) hlasatelé. On se od nich ale odlišoval tím, že pracoval jako seriózní zpravodaj, který se pohybuje v terénu, vybíral si vlastní reportáže a psal si vlastní scénář. Jen Barry Wise určoval, co natočí, nikdo jiný. Měl propustku do tiskové místnosti Bílého domu a takřka ve všech hlavních městech světa měl pověst nejen reportéra, se kterým není radno si zahrávat, ale i poctivého informátora. Byl milován i nenáviděn zároveň, to podle vlády a kultury. Zdejší vláda nejspíš nemá moc důvodů ho milovat, říkal si v duchu. Pro Barryho Wise ji však tvořili pitomí barbaři. Místní policisté se pravděpodobně považují za bohy a jejich přesvědčení asi ještě podporují papaláši v centru, kteří si o sobě taky myslí bůhvíco, když tolik lidí tančí tak, jak oni pískají. Wiseovi to však připadalo zcela obráceně, ale nemohl to říct nahlas, protože mezi tančícími byli i policisté s pistolemi, jež byly bezesporu velmi účinné.

Wise však také věděl, že tito lidé mají obrovské slabiny. Vidí svět v pokřiveném svědě jako lidé trpící astigmatismem, ale domnívají se, že právě jejich pohled je ten správný. Jsou jako vědci v laboratoři, kteří nevidí za své vlastní teorie a stále se snaží překroutit experimentální data do správného výsledku – nebo dokonce ignorují skutečnosti, které jejich teorie nedokáže vysvětlit.

Jenže to se mělo změnit. Začínají sem pronikat informace. Když vláda ČLR povolila volný trh, umožnila i instalaci velkého množství telefonních linek. Nemálo z nich vedlo k faxům, další k počítačům, takže po celé zemi teď kolovalo neskutečné množství informací. Wise přemýšlel, jestli je vláda spokojena i se zavedením této skutečnosti. Těžko. Ani Marx, ani Mao docela nepochopili, jak mocná věc je informace, protože díky ní se člověk často dovídá pravdu, a ta se s teorií moc nerýmuje. Pravda říká, jaké věci skutečně jsou, a právě proto je s ní taková potíž. Nelze ji popřít, leda s velkým rizikem, protože dříve nebo později vás ono trápení přivede do maléru. Popíráním se celý malér stává ještě mnohem horším, protože čím víc před ním utíkáte, o to víc pak bolí. Od chvíle, kdy vznikla CNN, se svět hodně změnil. V osmdesátých letech mohla kterákoliv země popřít takřka cokoliv, ale signály CNN, zvuk i obraz, posílaly na Zem družice. A obrazy popřít jednoduše nelze.

Takže Barry Wise se stal krupiérem v kasinu informací a pravdy. Rozdával poctivě – jinak by neměl šanci v kasinu přežít, protože jeho zákazníci si to takhle přáli. Na volném trhu idejí pravda vždycky zvítězí, protože nepotřebuje žádné berličky. Stojí sama od sebe a dříve nebo později přijde silný vítr, který všem ostatním blábolům jejich opery podtrhne. Wiseovi připadalo jeho povolání hodně poctivé. Jeho životním posláním bylo informovat o dějinách, sem tam se dokonce i jemu samotnému podařilo se pod ně podepsat – nebo k nim aspoň dopomoci – a z toho důvodu se ho obávali všichni, kteří se domnívali, že tvořit dějiny je výhradně jejich pravomocí. Při této myšlence se většinou v duchu usmál. S těmi dvěma kněžími dějinám zase trochu pomohl. Nevěděl, kam to asi povede. To už je práce pro někoho jiného.

Na něho samotného však ještě v Číně několik úkolů čeká.

Billy Budd

„Co se tam ještě může pokazit?“ zeptal se Ryan.

„Jestli má druhá strana aspoň trochu rozumu, tak se situace uklidní,“ děl Adler s nadějí v hlase.

„A má?“ předběhl Arnieho van Damma s touto otázkou Robby Jackson.

„Na tuto otázku není snadné odpovědět, pane. Jsou hloupí? Ne, nejsou. Ale vidí věci stejně jako my? Ne, nevidí. To je zásadní problém při všech jednáních s nimi…“

„Jasně, Marťani,“ poznamenal Ryan suše. „Vetřelci z jiné planety. Ježíši, Scotte, jak se dá předvídat, co udělají?“

„Nedá,“ odpověděl ministr zahraničí. „Máme hodně schopných lidí, ale není jednoduché přimět je k jednoznačné odpovědi, když potřebujeme rozhodnout něco důležitého. Nikdy se neshodnou,“ dodal Adler. Zamračil se a pokračoval. „Podívej, tihle lidi jsou jako králové z jiné kultury. Diametrálně se od nás lišili už dávno předtím, než tam dorazil marxismus, a myšlenky našeho přítele Karla to rozhodně nezlepšily. Jsou králové, protože mají absolutní moc. Jejich moc sice má svoje limity, ale pořád zcela nechápeme, co jsou vlastně zač, takže je pro nás hrozně složité od nich něco vymáhat nebo je nějak využít. Jsou jako Marťani. Potřebovali bychom nějakého krotitele. Nevíte někdo o někom?“

Kolem stolu zazněly obvyklé polopobavené úšklebky doprovázející větu, která nebyla ani nijak výrazně vtipná, ani se z ní nedalo snadno vykroutit.

„Od SORGE dnes nic nového?“ zeptal se van Damm.

Ryan zavrtěl hlavou. „Ne, ten zdroj nedodává informace každý den.“

„Škoda,“ řekl Adler. „Diskutoval jsem o těch věcech s několika lidmi z mého informačního oddělení – pokaždé ve formě mých vlastních teoretických úvah…“

„No a?“ zeptal se Jackson. „A oni je nazvali pravděpodobnou spekulací, ale rozhodně by si na to prý nevsadili.“

Teď se všichni ze srdce zasmáli.

„To je problém každé kvalitní informace z rozvědky. Neodpovídá tomu, co si myslí tví vlastní lidi – samozřejmě pokud vůbec přemýšlejí,“ podotkl viceprezident.

„Pod pás ne, Robby,“ upozornil ho Ryan.

„Já vím, já vím.“ Jackson zvedl ruce. „Já jen nemůžu zapomenout na heslo všech lidí z rozvědky: ‚Dáme na to *váš* krk´. Není to nejlepší pocit, když sedíš sám ve stíhačce a riskuješ svůj život na základě kousku papíru, na kterém je něčí názor. Toho člověka jsi přitom v životě neviděl a netušíš, kde k tomu názoru přišel.“ Odmlčel se a zamíchal si kávu. „Víte, u nás v armádě jsme si vždycky mysleli – vlastně jsme doufali –, že rozhodnutí, která se přijímají v téhle pracovně, jsou založená na pevných faktech. Když se člověk dozví, jaká je skutečnost, je to velké zklamání.“

„Robby, vzpomínám si na karibskou krizi, když jsem byl na škole. Vážně jsem si říkal, jestli svět vyletí do povětří. Přitom jsem ale musel přeložit půl stránky z Caesarových Zápisků o válce galské. V televizi mluvil prezident a já si říkal, že je všechno v pohodě, protože on je přece prezidentem Spojených států, tak snad ví, co se děje. Přeložil jsem ten oddíl o bitvě proti Helvétům a šel spát. Prezident ví co a jak, protože je přece prezident, ne? Pak jsem se stal prezidentem já, nevím o nic víc než měsíc před zvolením, ale všichni venku“ – mávl rukou k oknu – „si myslí, že jsem Vševěd… Ellen!“ zavolal tak hlasitě, aby byl slyšet i za dveřmi.

O sedm vteřin později se dveře otevřely. „Ano, pane prezidente?“

„Vždyť víte, Ellen,“ řekl jí Jack.

„Ano, pane.“ Sáhla si do kapsy a vytáhla z ní krabičku cigaret. Ryan jednu vytáhl, s ní i růžový zapalovač. Zapálil si a dlouze potáhl. „Díky, Ellen.“

Usmála se na něj jako vlastní matka. „Není zač, pane prezidente.“ Vrátila se do pracovny sekretářek a zavřela za sebou dveře.

„Jacku?“

„No, Robby?“ odpověděl Ryan a otočil se. „To je hrůza.“

„Dobrá, nejsem Vševěd a nejsem bez chyb,“ připustil prezident podrážděně po druhém vyfouknutí kouře.

„Ale zpátky k Číně.“

„Na doložku nejvyšších výhod můžou zapomenout,“ řekl van Damm. „Jestli se o ní jenom zmíníš, Kongres se pokusí tě odvolat, Jacku. A můžeš si být jist, že při dalším jednání Kongres přiklepne Tchaj–wanu jakoukoli dodávku zbraňových systémů.“

„To mi vrásky nedělá. Neexistuje navíc žádná šance, že bych udělení doložky navrhl, pokud se Čína nezmění a nezačne se chovat jako civilizovaná země.“

„A to je právě problém,“ připomněl jim všem Adler. „Oni si myslí, že necivilizovaní jsme my.“

„Mám strach,“ řekl Jackson jako první. Ryan měl pocit, že jeho snahu být vždy v čele má na svědomí Robbyho minulost pilota stíhačky. „Oni ztratili kontakt se zbytkem světa. Jediný způsob, jak jej znovu získat zpátky, není bezbolestný. To platí zčásti pro jejich obyvatelstvo, ale především pro ty, kdo rozhodnutí přijímají.“

„A ti mají kontrolu nad zbraněmi,“ poznamenal van Damm.

„Přesně tak, Arnie,“ přikývl Jackson.

„A jak by se jim to dalo co nejvíc usnadnit?“ zeptal se Ryan ve snaze znovu rozhovor nasměrovat ke konkrétním výsledkům.

„Neustoupit. Musíme pořád tvrdit, že požadujeme vzájemně výhodný obchod, jinak budou odvetné obchodní bariéry. Musíme jim říct, že vzhledem k tomu průseru s nunciem jsou vyloučeny jakékoli ústupky z naší strany, a z toho neslevit. Jestli s námi chtějí obchodovat, musejí ustoupit,“ prohlásil Adler. „Takové věci neslyší rádi, ale tak to na světě prostě chodí, a oni nemůžou zavírat oči před objektivní skutečností. Takovým věcem povětšinou rozumějí,“ dodal ministr zahraničí.

Ryan se rozhlédl po ostatních, kteří přikyvovali. „Zajisti tedy, aby Rutledge věděl, co má dělat,“ řekl ORLOVI.

„Ano, pane,“ přikývl ministr zahraničí. Všichni vstali a začali se trousit ven. Viceprezident Jackson se trochu zdržel.

„Ahoj, Robe,“ řekl Ryan svému dávnému příteli.

„Ještě něco, včera večer jsem se pro změnu díval na televizi a dávali jeden film, co jsem neviděl už od mládí.“

„Co to bylo?“

„*Billy Budd*, Melvillův příběh o jednom hloupém námořníkovi, co ho pak pověsili. Už jsem si nepamatoval jméno jeho lodi.“

„Jo?“ Ryan taky ne.

„Jmenovala se *Lidská práva*. Celkem vznešené jméno pro loď. Melville si ho asi vymyslel s nějakou škodolibou předtuchou, což se spisovatelům občas stává, ale my se vlastně pereme za totéž, viď? Ani Královské námořnictvo tehdy nebojovalo tak dobře jako my. Lidská práva,“ opakoval Jackson. „Tomu říkám vznešená myšlenka.“

„Jak se to vztahuje k našemu problému, Robe?“

„Jacku, první zákon války je poslání: nejdřív musíš vědět, proč tam vůbec jsi, a pak teprve, co tam chceš dělat. Lidská práva jsou solidní výchozí bod, nemyslíš? CNN chce mimochodem zítra točit v kostele mého táty i u Gerryho Pattersona. Rozhodli se vyměnit si role, každý z nich bude sloužit vzpomínkovou mši v kostele toho druhého a CNN se rozhodla celou akci pojmout jako samostatnou reportáž. To je podle mě celkem dobrý nápad,“ dodal Jackson. „Když jsem byl malý, tak to v Mississippi takhle nechodilo.“

„Hrozí něco z těch věcí, o kterých jsi mluvil?“

„Můžu se jen dohadovat,“ připustil Robby, „ale ani jeden z nich to nebere nijak na lehkou váhu. Je to příliš dobrá příležitost kázat o tom, jak je Hospodinu úplně fuk, jakou má kdo barvu, a jak by všichni lidé měli stát při sobě. Oba do toho asi přimíchají názory na interrupce – táta je nijak nepodporuje a Patterson jakbysmet –, ale půjde hlavně o spravedlnost a rovnost a o to, jak se dva dobří mužové odebrali k Bohu poté, co vykonali dobro.“

„Tvůj táta je vyhlášený kazatel, že?“

„Kdyby se Pulitzerovy ceny udělovaly za kázání, nebylo by skrz ně vidět zeď u nás doma, Jacku, a Gerry Patterson za to taky umí pořádně vzít.“

„Aha,“ pronesl Jefremov. Tentokrát byl v budově, nikoli ve voze. Připadalo mu to pohodlnější a měl dostatečně vysokou hodnost, aby si zasloužil určité pohodlí. Na lavičce seděl Koněv/Suvorov a četl si odpolední noviny. Sledovat ho nemuseli, ale přesto to dělali, jen pro jistotu. V moskevských parcích byly tisíce laviček a pravděpodobnost, že se člověk posadí několikrát právě na jednu konkrétní, byla téměř

nulová. Tento fakt pravě, zmíní u soudu, až nastane čas… podle toho, co podezřelý drží v pravé dlani (podle jeho záznamů z KGB je to pravák a zdálo se, že to je pravda). Byl natolik zručný, že se jen s obtížemi dalo zahlédnout, co udělal, ale stalo se a oni to viděli. Pravou dlaní pustil noviny, sáhl do saka a vytáhl cosi kovového. Pak se ruka na chvíli zastavila, jak otáčel stránky novin – třepotání stránek by mohlo snadno odlákat pozornost každého, kdo by se díval, jelikož lidské oko reaguje na pohyb –, pak sjel pravou rukou dolů a k magnetu připevnil kovové pouzdro, pak se znovu začal věnovat novinám; vše provedl jediným plynulým pohybem a tak rychle, že málem nebylo nic vidět. Málem, pomyslel si Jefremov. Už chytil několik špionů – přesně čtyři, a díky tomu dosáhl vyšší hodnosti – a pokaždé při tom zažíval jisté vzrušení, protože byl na lovu a honil se za velmi úskočnou kořistí. Tenhle muž měl navíc výcvik patřící mezi nejúskočnější. Žádného takového nikdy předtím nechytil, dopadnout špiona a navíc vlastizrádce ho vzrušovalo ještě víc… možná jde o vlastizrádce z vraždy, kdo ví? Tedy znovu poprvé. Za celou svou kariéru nezažil, že by se špion dopustil i takového zločinu. Kdepak, při výzvědných operacích jde o přenos informací, který je hodně nebezpečný sám o sobě. Když se k tomu přidá vražda, jde o další riziko, které vycvičeného špiona rozhodně nepotěší. Vraždy jsou prý hlučné a hluku se špion vyhýbá stejně jako zloděj koček, a to z velmi podobného důvodu.

„Zavolejte Provaljova," řekl Jefremov svému podřízenému. Měl k tomu dva důvody. Zaprvé to poručíkovi trochu dlužil, protože on mu ten případ i podezřelého předal. Za druhé civilní policista by mohl přijít s něčím užitečným. Koněva/Suvorova pozorovali ještě asi deset minut. Pak konečně vstal, odešel k autu a odjel do svého bytu, celou cestu ho však sledoval neustále se obměňující sledovací tým. Po dalších patnácti minutách přešel jeden z Jefremovových lidí ulici a zpod lavice vytáhl pouzdro. Bylo opět zamčené, takže pochopili, že uvnitř je možná ještě důležitější materiál. Pokud měl obsah zůstat neporušen, bylo nutné překonat pojistku, ale FBS měla lidi, kteří se v tomhle umění hodně vyznali, od tohoto přenosného pouzdra už měli dokonce i vlastní klíč. Jejich očekávání se vyplnila o dvacet minut později, kdy se pouzdro otevřelo, vyjmuli jeho obsah, rozložili ho, ofotili, obsah znovu složili, zasunuli dovnitř a pak pouzdro zamkli; někdo ho okamžitě odvezl do parku pod lavičku.

V centrále FBS zatím dešifrovací skupina přepisovala zprávu do počítače, v němž už byl nainstalován program na rozluštění těchto zpráv. Po přepsání trvalo jen několik málo vteřin, než počítač provedl úkon ne nepodobný tomu, když se dokument zasune pod vytištěnou šablonu. Výsledný text byl napsaný rusky a to je potěšilo. Obsah však nikoli.

„*Job tvoju mať*!" zaklel jeden z techniků. Pak podal stránku jednomu z dohlížejících inspektorů, jejichž reakce se od jeho moc nelišila. Pak odešel k telefonu a vytočil Jefremovovo číslo.

„Pavle Georgijeviči, tohle musíte vidět."

Provaljov dorazil, když dovnitř vstoupil šéf dešifrovací sekce. Vytištěný dokument nesl v obálce a beze slova mu ji podal.

„Tak co, Pašo?" zeptal se vyšetřovatel vraždy.

„Odpověď na první otázku už tedy známe."

Ten automobil byl zakoupen u stejného prodejce v centru Moskvy, psalo se v dokumentu. *Za to nelze nikoho vinit. Oba muži, kteří to provedli, zemřeli v Petrohradu. Než budu moci přistoupit k dalšímu pokusu, požaduji od vás informace o čase i o podmínkách platby lidem, které najmu.*

„Takže terčem byl Golovko," poznamenal Provaljov. „A hlava zpravodajské služby naší země vděčí za svůj život nějakému pasákovi."

„Zdá se, že ano," přikývl Jefremov. „Všimněte si, že pro sebe plat nepožaduje. Mám pocit, že ho první neúspěch trochu rozladil."

„A pracuje tedy pro Číňany?"

„Znovu mám pocit, že ano," poznamenal muž z FBS a po zádech mu přeběhl mráz. *Proč by Čína dělala něco takového*? ptal se v duchu. *Vždyť to je na rozpoutání války*. Zaklonil se na židli, zapálil si cigaretu a díval se na svého kolegu od policie. Nikdo z nich nevěděl, co teď říct, a oba tedy mlčeli. Brzy se celý případ dostane mimo jejich pravomoc. Když si tohle uvědomili, odešli domů na večeři.

Ráno bylo na Peking neobyčejně jasné. Paní Ju spala tvrdě a velmi dobře, a ačkoli se probudila s lehkou bolestí hlavy, byla ráda, že ji Wen včera přemluvil, aby si před usnutím dala pár skleniček. Pak si vzpomněla, proč se do Pekingu vrátila, a všechny příjemné pocity byly ty tam. K snídani si dala zelený čaj, klopila oči k zemi, vybavovala si hlas svého muže, zároveň si však uvědomovala, že už ho nikdy neuslyší. Vždycky přicházel ke stolu velmi dobře naladěn, nikdy nezapomínal, jako ona teď, poděkovat Bohu za snídani a za další den, během něhož mu bude sloužit. Ani to už nikdy neudělá, připomněla si v duchu. Ale čekaly ji další povinnosti.

„Co můžeme udělat, Žongu?“zeptala se, když se objevil její hostitel.

„Půjdu s vámi na policejní stanici a požádáme je o Fa Anovo tělo, já vám pak pomohu dopravit našeho přítele domů, uspořádáme vzpomínkovou mši za –“

„Ne, to nejde, Žongu. Policie do modlitebny nikoho nepustí. Nepustili tam ani mě, i když jsem měla všechny doklady v pořádku.“

„Tak to uspořádáme venku, jen ať vidí, jak se za svého přítele modlíme,“ řekl jí majitel restaurace mírně, leč neústupně.

Za deset minut se umyla a připravila k odchodu. Policejní stanice byla jen čtyři bloky odsud, sídlila v prosté budově, po všech stránkách nevýrazné, nebýt znaku nade dveřmi.

„Ano?“ pronesl policista u vchodu, když koutkem oka zaznamenal přítomnost lidí u svého pultu. Zvedl oči od formulářů, které během uplynulých minut zaměstnávaly jeho mozek, a uviděl před sebou ženu a muže přibližně stejného věku.

„Jmenuji se Ju Chun,“ odpověděla paní Ju a všimla si, že po těchto slovech se policistovi vědoucně zablýsklo v očích.

„Vy jste žena Ju Fa Ana?“ zeptal se.

„Správně.“

„Váš manžel byl nepřítelem lidu,“ řekl policista pak. Tím si byl jist, ale jinak se v tom zmateném případu moc neorientoval.

„Jsem sice přesvědčena o opaku, ale chci požádat jen o vydání jeho těla, abych ho mohla dopravit domů a pohřbít ho s členy jeho rodiny.“

„Já nevím, kde je jeho tělo teď,“ řekl policista.

„Ale zastřelil ho přece policista,“ vložil se do toho Wen, „takže starost o jeho tělo je záležitostí policie. Byl byste tedy tak laskav, soudruhu, a vytočil správné číslo, kde by nám vydali tělo našeho přítele?“ Jeho zdvořilá řeč nezavdávala policistovi žádný důvod ke zlosti. Jenže policista nevěděl, kam by měl zavolat, takže zavolal někomu v rozlehlé administrativní části budovy. Připadalo mu divné telefonovat v přítomnosti dvou občanů, ale nemohl s tím nic dělat.

„Ano?“ ozval se nějaký hlas při třetím pokusu.

„Tady seržant Jiang z haly. Je tady Ju Chun a hledá tělo svého manžela, Ju Fa Ana. Chce abych jí řekl, kam má jít.“

Pár vteřin trvalo, než si muž na druhé straně vzpomněl a mohl odpovědět. „Aha, no, řeknete jí, ať jde k řece Da Junche. Jeho tělo bylo včera večer spáleno a popel byl vysypán do řeky.“

Ať byl ten člověk sebevětším nepřítelem lidu, nebude nic příjemného říct něco takové jeho vdově, která svého muže jistě milovala. Seržant Jiang zavěsil a rozhodl se ji se zprávou seznámit.

„Tělo Ju Fa Ana bylo spáleno a popel byl rozptýlen do řeky, soudružko.“

„To je neslýchaná krutost!“ řekl Wen okamžitě. Chun byla v takovém šoku, že se nezmohla na slovo.

„Víc pro vás udělat nemohu,“ řekl Jiang dvojici stojící před jeho stolem a znovu se sklonil nad formuláři.

„Kde je můj manžel?“ vypravila ze sebe Ju Chun asi po půlminutě ticha.

„Tělo vašeho manžela bylo spáleno a popel vysypán do řeky,“ řekl Jiang, aniž k ní zvedl oči, protože opravdu netoužil pohlédnout jí za těchto okolností do očí.

„Chci zpátky svého manžela!“ trvala na svém.

„Váš manžel je po smrti a jeho tělo bylo spáleno. A teď odejděte!“ trval na svém i seržant Jiang a přál si, aby odešla a nechala ho vyplňovat jeho formuláře.

„Chci svého manžela,“ pronesla hlasitěji, až se pár hlav v hale otočilo.

„Odešel, Chun,“ řekl jí Wen Žong, vzal ji za ruku a vedl ji k východu. „Pojďte, venku se za něho pomodlíme.“

„Ale proč ho – proč je – a proč oni ho –“ Na čtyřiadvacet hodin toho bylo prostě příliš. I přes vydatný spánek byla Ju Chun stále příliš dezorientovaná. Přišla o manžela, s nímž byla přes dvacet let, a teď jí ani neukáží urnu s jeho popelem? Na ženu, která se nikdy neprovinila víc, než že vrazila do policisty na ulici, nikdy se proti státu nijak nepostavila – možná kromě skutečnosti, že si vzala křesťana, ale tím přece nikomu neublížila, ne? –, toho bylo nesnesitelně moc. Copak někdy někdo z nich, nějaký člen jejich kongregace kul nějaké pikle proti státu? Ne. Porušil někdo z nich trestní nebo občanské právo? Ne. Tak proč na její bedra dopadlo takové břímě? Měla pocit, jako by do ní při přecházení silnice narazil neviditelný nákladní vůz a jeho řidič trval na tom, že si svá zranění způsobila sama. Za prvním neviditelným vozem jel další, mnohem nelítostnější.

Neměla žádné odvolání, ani právní, ani jiné. Nemohli odejít ani k ní domů, kde se v obývacím pokoji

často scházeli jako v kostele, chtěla se tam pomodlit za Juovu duši a žádat Boha o slitování a pomoc. Teď se budou muset pomodlit… kde vlastně? přemýšlela. Hezky popořadě. Spolu s Wenem vyšli ven, vyhýbali se pohledům v hale, které téměř cítili na svém těle. Pohledy a jejich váhu brzy nechali za sebou, ale sluneční svit venku byl jen dalším prvkem, který se vkrádal do dne, který Ju potřebovala, aby byl vyplněný klidem a modlitbami k Bohu, jehož slitování v tuto chvíli v žádném případě nepociťovala. Ostrá záře ji místo toho bodala do víček a přinášela nechtěný jas do šera, které alespoň simulovalo, ne–li přímo zaručovalo klid. Měla koupenou zpáteční letenku do Hongkongu a odsud do Tchaj–peje, kde se aspoň bude moci vyplakat v přítomnosti své matky, která však též čeká na smrt, je jí přes devadesát a je velmi slabá.

Barry Wise už byl dávno na nohou. Jeho kolegové v Atlante ho v dopise vynesli za tu reportáž až do nebe. Prý snad další Emmy. Wise bavilo dostávat ceny, ale kvůli nim u práci nedělal. Byla to prostě jeho práce. Neřekl by ani, že ho baví, protože jen málo točil o hezkých či příjemných věcech. Dělal jen svou práci, obor, který si vybral. Pokud existoval nějaký aspekt, který měl rád, pak nejspíš skutečnost, že se vše neustále měnilo. Stejne jako se lidé probouzeli a přemýšleli, co všechno dnes uvidí na CNN, od výsledků baseballu po popravy, on se každý den probouzel a přemýšlel, co asi dnes natočí. Často měl představu, kam by ta reportáž měla být zasazena, zhruba i to, co by v ní mělo být, ale jistý nebyl nikdy. V této novosti spočívala právě dobrodružná povaha jeho práce. Naučil se svým instinktům důvěřovat, ačkoli nikdy nepochopil, kde se berou a jak můžou vědět, co dělaji. Dnes mu jeho instinkty připomněly, že jeden z té dvojice zastřelených je ženatý a jeho žena je na Tchaj–wanu. Třeba už se vrátila. Stálo by za pokus to zjistit. Snažil se spojít s Atlantou, ať se poohlédnou i ve Vatikánu, ale tuto část příběhu zajistí římské studio. Letoun s ostatky kardinála DiMila už byl na cestě do Itálie, kde si někdo jistě namastí kapsu, aby to CNN mohla přenášet živě i ze záznamu a nejméně desetkrát vše celému světu zopakovat.

V hotelu byl kávovar, uvařil si kávu, kterou ukradl v pekingské kanceláři CNN. Popíjel kávu a jako mnoha dalším lidem i jemu se při ní lépe přemýšlelo.

Ten Ital, kardinál, jeho tělo už je pryč, v rakvi, a letí do Itálie, teď je možná někde nad Afghánistánem. Ale co ten Číňan, baptistický kněz, který dostal kulku do hlavy? I po něm jistě zbylo nějaké tělo, měl svou kongregaci – prý byl i ženatý, ne? Pokud ano, někde je jeho žena, která určitě bude chtít jeho tělo pohřbít. Takže by aspoň mohl udělat rozhovor s ní… krásně by to navazovalo, Atlanta by mohla znovu promítnout, jak byli muži zastřeleni. Nepochyboval, že ho pekingská vláda zanesla do oficiálního seznamu nepohodlných osob, ale k čertu s nimi, pomyslel si Wise a napil se kávy, ostudu si svým pobytem tady rozhodně neudělal. Zdejší lidi jsou hrozní rasisti. I chodci na ulici od něj odvraceli oči, když zahlédli jeho tmavou pleť. Ani v Birminghamu za vlády Bulla Connora se k černochům nechovali jako k vetřelcům z jiné planety. Tady všichni vypadali jeden jako druhý, oblékali se stejně, mluvili stejně. Vždyť by černochy potřebovali, aby se zdejší prostředí trochu oživilo. Přivézt pár blonďatých Švédek, třeba i pár Italek, založit slušnou restauraci…

Jeho úkolem však nebylo přispět k civilizování světa, měl jen lidem sdělovat, co se děje. Obchodní jednání mu neutečou, ke zlomu dnes určitě nedojde. Dnes pojede se svou satelitní dodávkou k domu reverenda Ju Fa Ana. Wise hrál na náhodu. Víc nic. Ale jen málokdy se v takové situaci spletl.

Ryan měl další volný večer. Ovšem zítra už ne. Bude muset přednést další zatracený projev o zahraniční politice. Nikdo mu zatím neřekl, proč by tu politiku nemohl prostě ohlásit na tiskové konferenci a hotovo, nikoho se ani neptal, neboť se obával, že by před Arniem (znovu) vypadal jako hlupák. Prostě se to tak dělá. Projev a jeho téma neměly nic společného se skupinou, které to měl přednést. Určitě existoval i snazší způsob, jak by mohl světu oznámit, co si myslí. Takhle s ním ale musela jít i Cathy, která tyhle večírky nesnášela ještě víc než on, protože ji obíraly o studium chorobopisů jejích pacientů, přitom si tento čas střežila stejně úzkostlivě jako vyhladovělý lev svůj úlovek. Cathy si často stěžovala, že všechny povinnosti spojené s jejím postavením první dámy snižují její výkonnost chirurga. Jack tomu nevěřil. Spíš to bylo tím, že Cathy jako většina žen jen potřebovala něco, na co by mohla nadávat, přičemž tohle téma bylo cennější než témata přízemnější, jako třeba že nesmí ani čas od času uvařit večeři, což jí chybělo mnohem víc, než by zastánci rovnoprávného postavení žen dokázali pochopit. Cathy se téměř dvacet let snažila zdokonalovat ve svém kuchařském umění, takže když jí to čas dovolil (málokdy), vplížila se do obrovské kuchyně v Bílém domě, kde si se šéfkuchařem vyměňovali recepty a nápady. Teď seděla v pohodlném křesle a psala si poznámky o pacientech a upíjela ze sklenky vína. Jack se díval na televizi, mimořádně bez dozoru lidí z Tajné služby a služebnictva.

Prezident však televizi ve skutečnosti moc nesledoval. Sice upíral oči směrem k ni, jeho myšlenky se ubíraly někam jinam. Tento výraz se jeho žena naučila za poslední rozeznávat, vypadalo to, jako by spal s otevřenýma očima a v mysli se zabýval nějakým problémem. Sama to vlastně často dělala také, přemýšlela o

nejlepším způsobu, jak vyřešit problém nějakého pacienta, zatímco obědvala v nemocniční jídelně, mozek jí zobrazil postup jako komiks od Disneye, představila si problém a pak se ho pokusila teoreticky řešit. Už se to moc nestávalo. Používání laseru, s jehož vývojem pomáhala, dospělo do takového bodu, kdy by dokázal operovat i automechanik – což ovšem ani ona, ani její kolegové nijak veřejně nehlásali. Lékařství nelze zbavit jeho tajemství, jinak člověk přijde o výhodu, jež spočívá v tom, že smí takovým způsobem sdělit pacientům, co mají dělat, a má určitou jistotu, že oni ho možná poslechnou.

Na funkci prezidenta se to z nějakého zvláštního důvodu nevztahovalo. Kongres s ním většinu času vycházel celkem dobře, říkala si Cathy, aby taky ne, když Jackovy návrhy jsou obvykle velmi rozumné. Neplatí to bohužel bez výjimek, za nimiž většinou stojí ty nejpitomější důvody. „Možná by takový krok prospěl celé zemi, ale mému obvodu zase tolik ne, takže…“ Všichni zapomínali, proč do Washingtonu přijeli, že složili přísahu sloužit zemi, nikoli svým prťavým obvodům. Když si postěžovala Arniemu, zasmál se a vysvětlil jí, jak to v opravdovém světě chodí – *jako by to jako doktorka nevěděla*! zuřila v duchu. Jack tedy musel vyrovnávat to, co bylo skutečné, tím, co skutečné nebylo, ale být by mělo – a odlišit to, co není a nikdy nebude. Jako třeba zahraniční věci. Snaha domluvit se s určitými státy byla mnohem méně pochopitelná než důvody nějakého ženatého muže, který se zapletl s nějakou šlapkou. Šlapce aspoň lze po třech čtyřech setkáních říct, že je po všem, ale státníků a jejich blbosti se člověk zbavuje s mnohem většími obtížemi.

To je další výhoda medicíny, pomyslela si profesorka Ryanová. Lékaři na celém světě léčí své pacienty hodně podobně, protože lidské tělo je všude na světě stejné a léčba, která zabírala ve východním Baltimoru, je stejně úspěšná v Berlíně, Moskvě či Tokiu, ačkoli tam lidé vypadají a hovoří jinak – a jestliže tohle tvrzení platí, proč nemůžou lidi na celém světě přemýšlet stejně? Jejich mozky jsou přece stejné, ne? Naštvaně zabručela; její manžel to činil hodně často.

„Jacku?“ otočila se k němu a odložila blok.

„Copak, Cathy?“

„O čem teď přemýšlíš?“

Že je hrozná škoda, ze tu není Ellen Sumterová s cigaretou, musel mlčet. Cathy zatím nedala najevo, zda ví, že Jack v Oválné pracovně tajně pokuřuje, ale před ní a dětmi už nekouřil. Cathy mu jeho zlozvyky tolerovala, pokud jim ovšem propadal s nejvyšší zdrženlivostí. Ale její otázka směřovala k příčině jeho touhy po dávce nikotinu.

„O Číně, miláčku. Jednají tak, jako by přišli do opery ve smokingu a v kopačkách a neuvědomovali si, jak nevhodně to vypadá.“

„Jak by ta vražda mohla nevypadat nevhodně?“ zeptala se.

„Ne všichni považují lidský život za stejně hodnotný jako my, Cath.“

„Čínští lékaři, s nimiž jsem se setkala, jsou všichni – no, jsou to doktoři, takže jsme se bavili o doktorských věcech.“

„Chápu.“ Ryan si všiml, že začne pořad, který chtěl sledovat, a vstal, aby si došel nahoru dolít drink. „Chceš dolít?“

„Ano, děkuju.“ Krásně se usmála. Jack vzal její sklenku. Na zítřek neměla naplánovanou žádnou operaci. Značku Chateau Ste. Michelle Chardonnay, kterou prvně ochutnali v Camp Davidu, si celkem oblíbila. Jack dnes dal přednost bourbonu Wild Turkey s ledem. Měl rád tu pronikavou vůni kukuřice a ražných zrn, dnes dal zaměstnancům kuchyně volno, takže si mohl dopřát výjimečný luxus, že si může dolít – kdyby chtěl, mohl by si dokonce namazat sendvič. Vrátil se se sklenkami, pohladil ženu na krku a všiml si, že se jako vždy roztomile zachvěla.

„Co se tedy v Číně stane?“

„To se dozvíme stejně jako ostatní ze CNN. V mnoha případech je rychlejší než členové naší rozvědky. A naši špioni neumějí předpovědět budoucnost o nic lépe než obchodníci z Wall Street.“ *Kdyby někdo takový existoval, bylo by snadné ho poznat*, dodal v duchu. *Před jeho kanceláří by stála fronta všech možných milionářů.*

„Co si tedy myslíš?“

„Mám strach, Cath,“ připustil Ryan a sedl si.

„Z čeho?“

„Z toho, co budeme muset udělat, až znovu něco pokazí. Ale varovat je nemůžeme. S o to větší jistotou víme, že dojde k něčemu hroznému, protože oni pak udělají opravdovou blbinu, jen aby nám ukázali, jakou moc skutečně mají. Všechny suverénní státy si jsou podobné. Nemůžeš s nimi rozmlouvat jako s normálním člověkem. Lidi, co tam rozhodují, přemýšlejí…“

„…přirozením?“ řekla Cathy a usmála se.

„Jo,“ přikývl Jack. „Spousta z nich se přirozením řídí ve všech ohledech. Víme, že někteří zahraniční představitelé mají choutky, kvůli kterým by je vyhodili z každého slušnějšího nevěstince na světě. Rádi přede všemi ukazují, jak silní a mužní jsou, jenže se chovají jako zvířata na dvoře.“

„Sekretářky?“

„A ne zrovna málo,“ přikývl Ryan. „Předseda Mao měl nejradši dvanáctileté panny, střídal je jako košile. V jeho věku mu už asi nic jiného nepomáhalo…“

„Viagra tehdy ještě nebyla, Jacku,“ poznamenala Cathy.

„Myslíš, že ten prášek zcivilizuje svět?“ zeptal se a usmál se na svou ženu. Nepřipadalo mu to moc pravděpodobné.

„No, třeba zachrání několik dvanáctiletých panen.“ Jack se podíval na hodinky. Za půl hodiny půjde spát. Do té doby by se mohl podívat na televizi.

Rutledge se právě probouzel. Pode dveřmi našel obálku, zvedl ji, otevřel a uvnitř objevil oficiální komuniké ministerstva zahraničí a v něm pokyny pro dnešní jednání, které se příliš nelišily od dřívějších pokynů. Neměl by přijít se žádnými ústupky, které by ovšem mohly uvést jednání s ČLR do pohybu. Bylo nutné druhé straně něco poskytnout, když jste chtěli něco získat, ale Číňanům zjevně nikdy nedošlo, že by takový postup mohl, a leckdy dokonce měl fungovat i v opačném směru. Rutledge zamířil do koupelny a přemýšlel, jestli to při rozhovorech s německými diplomaty v květnu 1939 bylo podobné. Mohl někdo tehdejší válce zabránit? ptal se v duchu. Z dnešního pohledu asi ne. Někteří státníci byli prostě tak hloupí, že nechápali, co jim jejich diplomaté hlásili, představa války mohla někomu připadat sympatická. I diplomacie má své hranice.

O půl hodiny později se podávala snídaně, touto dobou už se Rutledge osprchoval a hladce oholil. Všichni jeho kolegové seděli v jídelně, většinou četli noviny a zjišťovali, co se děje doma. Už věděli nebo si mysleli, že vědí, co se stane tady. Jedno velké nic. K tomuto názoru se také přikláněl. I on se mýlil.

A lidská práva

„Máš tu adresu?“ zeptal se Wise řidiče, který zároveň fungoval jako kameraman a za volant se posadil, protože měl klidné ruce a talent předvídat zácpy.

„Mám, Barry,“ ujistil ho muž. Ještě lepší bylo, že ji zanesl do satelitního navigačního systému a počítač jim řekne, kudy se tam dostanou. Hertz jednou ovládne celý svět, pomyslel si Wise a usmál se.

„Řekl bych, že bude pršet,“ řekl Barry Wise.

„Možná,“ přikývl producent.

„Co se asi stalo s tou holkou po porodu?“ zeptal se kameraman od volantu.

„Možná už je s dítětem doma. Tady asi matky v nemocnici moc dlouho nenechávají,“ spekuloval Wise. „Potíž je v tom, že neznáme její adresu. Vsadím se, že ji bez adresy nenajdeme.“ A to byla velká škoda, mohl Wise dodat. Znali její křestní jméno, Jang, to bylo i na kazetě, ale příjmení obou manželů nerozuměli.

„Jo, Jangů budou asi ve zdejším telefonním seznamu kvanta.“

„Nejspíš jo,“ souhlasil Wise. Ani nevěděl, jestli něco jako pekingský telefonní seznam existuje – či zda má Jangova rodina telefon –, a nikdo z jeho lidí nedokázal přečíst znaky psané podoby čínského jazyka. A všechny tyto faktory vystavěly kolem této skutečnosti nepřekonatelnou překážku.

„Dva bloky,“ hlásil kameraman z předního sedadla. „Teď zatočíme doleva…“

První, co viděli, byl shluk khaki uniforem místních policistů, kteří stáli rozestaveni jako vojáci na stráži, což asi měli v popisu práce. Američané zaparkovali dodávku, vyskočili ven a okamžitě se k nim otočilo množství pohledů, jako by vylezli z létajícího talíře. Pete Nichols už měl kameru na rameni, čímž místním policistům žádnou radost neudělal, protože všichni byli o přítomnosti tohoto štábu CNN v nemocnici i o tom, jak poškodil obraz Čínské lidové republiky ve světě, dobře informováni. Takže se k nim upíraly pohledy přímo jedovaté –Wise a jeho lidé si snad nemohli přát nic lepšího. Wise došel k policistovi, který měl na uniformě nejvíc všelijakých hvězdiček.

„Dobrý den,“ pozdravil ho vřele. (Seržant, který skupině velel, jen kývl. V obličeji měl přísně neutrální výraz, jako by hrál karty o bezvýznamné sázky.

„Mohl byste nám pomoci?“ zeptal se Wise.

„A s čím?“ zeptal se policista lámanou angličtinou, ale v duchu ihned zuřil, že přiznal, že tento jazyk ovládá. Měl raději dělat hlupáka, uvědomil si o pár vteřin později.

„Hledáme paní Ju, ženu reverenda Jua, který zde žil.“

„Tady není,“ odpověděl seržant a mávl rukou. „Tady ne.“

„Tak počkáme,“ řekl mu Wise.

„Dobrý den,“ přivítal se Cliff Rutledge s ministrem.

Šen přišel se zpožděním, což americkou delegaci překvapilo. Mohl v tom být nějaký skrytý význam, například se tak dalo Američanům naznačit, že jsou v celém nekonečném vesmíru nicotní; nebo ho mohly zdržet nové instrukce z politbyra; nebo se mu možná nedařilo nastartovat auto. Rutledge se osobně přikláněl ke druhé verzi. Politbyro bude určitě chtít tyto rozhovory nějak ovlivnit. Šen Tang se nejspíš snažil vliv svých kolegů potlačit a vysvětlit jim, že jakkoli je americká pozice nespravedlivá, během těchto rozhovorů ji nejspíš nezmění, takže rozumným dlouhodobým cílům by prospělo nesnažit se Američany zviklat a případné ztráty napravit příští rok, většinu jednání Američané prohráli především vlivem svého smyslu pro fair paly, řekl by jim.

Rutledge by se tak na jeho místě rozhodně zachoval a věděl, že Šen není žádný hlupák. Byl zdatným diplomatem, dokázal se rychle zorientovat v každé situaci. Musel vědět – ne, opravil se Rutledge, měl by vědět –, že americká delegace se řídí názorem veřejnosti a že tento názor nevyznívá pro zájmy ČLR nijak dobře, protože Čína si veřejně nadělala do bot. Takže pokud se mu podařilo přesvědčit o svém názoru politbyro, začne menším ústupkem, který ukáže, jakým směrem se bude celý den ubírat, a Rutledgeovi pak v závěru dne dovolí, aby ho zahnal o pár krůčků zpátky. Rutledge v to doufal, protože tak by se k tomu, co jeho země požadovala, dostal bez větších potíží, navíc by se díky tomu podařilo zlepšit jeho pověst na ministerstvu zahraničí. Takže se napil čaje, opřel se o opěradlo své židle a pokynul Šenovi, aby začal.

„Jen s velkými obtížemi chápeme americký postoj v této i jiných záležitostech…“

No tohle…

„Amerika se mnohokrát pokusila ohrozit naši suverenitu. Nejprve v otázce uznání Tchaj–wanu…“

Rutledge poslouchal simultánní překlad ze sluchátek. Takže Šenoví se nepodařilo politbyro přesvědčit o rozumném přístupu. Čeká je tedy další promarněný den a možná – dosud nikoli nepravděpodobně – i krach celého jednání. Kdyby se Americe nepodařilo přimět čínskou stranu k ústupkům a musela by přikročit k sankcím, mělo by to ničivé dopady na obě strany, utrpěl by celý svět. Ministrova úvodní tiráda trvala sedmadvacet minut.

„Pane ministře,“ spustil Rutledge, když na něho přišla řada, „i pro mě je těžké pochopit vaši neústupnost…“ Pokračoval po své dobře vytyčené cestě, jen se od ní mírně odklonil když řekl: „Musím vás upozornit, že pokud ČLR nepovolí otevření svých trhů pro americké zboží, vláda Spojených států přikročí k opatřením v souladu s platnými zákony…“

Rutledge si všiml, že Šenův obličej poněkud změnil barvu. Proč? Přece musí znát pravidla, podle kterých se hraje. Rutledge tuto větu opakuje několik dní stále dokolečka. Jistě, nikdy neřekl, že je musí upozornit, což přeloženo do běžné řeči znamenalo *dej si majzla kámo*, *tohle už není žádná sranda*, ale smysl i jeho dřívějších vět byl zcela jednoznačný a i přece není žádný hlupák… nebo je? Či snad Cliff Rutledge stále nedokázal odhade pravý význam tohoto setkání?

„Dobrý den,“ ozval se ženský hlas.

Wise prudce otočil hlavu. „Dobrý den. My se známe?“

„Krátce jste znal mého manžela. Jmenuji se Ju Chun,“ řekla žena a Barry Wise se postavil. Mluvila velmi dobře anglicky, nejspíš se hodně dívala na televizi, odkud proudí angličtina (přinejmenším její americká verze) do celého světa.

„Aha.“ Wise párkrát mrkl. „Paní Ju, přijměte prosím naši upřímnou soustrast nad ztrátou vašeho manžela. Byl to velmi odvážný muž.“

Přikývla, ale zároveň trochu popotáhla, když jí připomněli, jaký byl její manžel člověk. „Děkuji,“ podařilo se jí ze sebe vypravit a ze všech sil se snažila nedát najevo emoce, které v ní bouřily, ač jim v cestě stála pevná hráz.

„Bude se konat nějaká vzpomínková akce na vašeho manžela? Pokud ano, madam, mohli bychom vás požádat o svolení pořídit záznam této události?“ Wise nikdy neměl rád styl ‘Ach tak, vám umřel někdo blízký? A jak se cítíte?’ Jako reportér viděl víc utrpení než jako voják námořní pěchoty, po celém světě to bylo stejné. Zubatá vždycky někam přijde a vezme s sebou někoho, na kom jiným záleží, a pokud možno ve větším počtu; citové vzduchoprázdno, jež po sobě zanechá, lze vyplnit jen slzami; jejich jazyk je univerzální. Dobré bylo, že mu rozuměli lidé po celém světě. Sdělování těchto událostí však jen poškozovalo pozůstalé a Wise měl občas potíže strávit svou občasnou nevyhnutelnost takového přístupu, ačkoli to vůči celkovému vyznění reportáže bylo nevýznamné.

„Nevím. Modlívali jsme se tamhle v našem domě, ale policie mě nechce pustit dovnitř,“ řekla mu.

„Mohli bychom vám pomoci?“ nabídl se jí Wise upřímně. „Policie nás někdy poslechne.“ Ukázal na policisty dvacet metrů od nich. Potichu pak řekl Nicholsovi: „Sedlat.“

Američané si nedokázali představit, co si asi říkali policisté, když se k nim vdova po Juovi vydala, za ní kráčel ten černoch z Ameriky a běloch s kamerou na zádech. Oslovila vyššího policistu, Wise držel mikrofon mezi nimi, zatímco Ju klidně a zdvořile žádala o povolení vstoupit do svého domu.

Seržant zavrtěl hlavou v nezaměnitelném gestu *Ne*, *nemůžete*, které nepotřebovalo žádný překlad.

„Moment. Paní Ju, mohla byste mi tlumočit?“ Přikývla. „Seržante, víte, kdo jsem a co dělám, že?“ Policista krátce a navýsost nevstřícně přikývl. „Proč nechcete této ženě dovolit retoupit do jejího domu?“

„Mám svoje rozkazy,“ tlumočila Chun jeho odpověď.

„Rozumím,“ řekl Wise. „Uvědomujete si, že tím své zemi škodíte? Uvidí vás lidé na celém ivětě a řeknou si, že neděláte dobře.“ Ju Chun to přeložila.

„Mám svoje rozkazy,“ opakoval muž a bylo jisté, že rozhovor s mramorovou sochou by byl plodnější.

„Třeba byste mohl zavolat svého nadřízeného,“ navrhl Wise a k jeho překvapení policista zvedl přenosnou vysílačku a zavolal na stanici. „Poručík přijde,“ dumočila Ju Chun. Seržantovi se zjevně ulevilo, když mohl ten horký brambor hodit někomu jinému, kdo se zodpovídá přímo veliteli stanice.

„Dobře, vrátíme se k dodávce a počkáme na něj,“ navrhl Wise. Když tam dorazili, paní Ju si zapálila cigaretu bez filtru a pokoušela se ovládnout své emoce. Nichols si sundal kameru z ramene a všichni se na pár minut uvolnili.

„Jak dlouho jste vdaná?“ zeptal se Wise.

„Dvacet čtyři let,“ odpověděla.

„Máte děti?“

„Jednoho syna. Teď studuje v Americe, na University of Oklahoma. Studuje techniku,“ oznámila Chun americkému štábu.

„Pete,“ řekl Wise tiše, „připrav talíř na vysílání.“

„Dobře.“ Kameraman sklonil hlavu a vstoupil do vozu. Tam zapojil spojovací systémy. Na střeše dodávky se malý satelit otočil o padesát stupňů po horizontální a o šedesát stupňů po vertikální ose a našel komunikační družici, kterou obvykle z Pekingu používali. Když se rozsvítila kontrolka, kameraman znovu zvolil kanál šest a jeho prostřednictvím informoval Atlantu, že za chvíli začne živé vysílání z Pekingu. Producent v centrále pak začal jejich záběry sledovat, ale nic neviděl. Byl by se ihned začal nudit, ale věděl, že Barry Wise je velmi schopný reportér a nepožaduje živé vysílání, pokud nejde o něco skutečně důležitého. Takže se opřel ve svém pohodlném křesle a napil se kávy, načež upozornil vedoucího směny, že k nim míří živé záběry z Pekingu, typ a námět zatím neznámý. I vedoucí ovšem věděl, že Wise se svým štábem možná vykročil k dalšímu ocenění Emmy, a pokud jim bylo známo, tak žádný z pekingských představitelů se zatím nechystal vzniklou situaci nějak napravit – CNN sledovala ruch na komunikačních družicích stejně pečlivě jako Agentura pro národní bezpečnost, jen aby zjistila, co chystá konkurence.

U domu alias kostela se začínalo scházet víc a víc lidí. Některé překvapilo, když zahlédli dodávku CNN, ale když u ní uviděli Ju Chun, poněkud se uklidnili, důvěřovali jí, že ví, co dělá. Přicházeli většinou jednotlivě nebo ve dvojicích, brzy dorazilo kolem třiceti lidí, z nichž mnozí drželi v rukou zřejmě bible, pomyslel si Wise, znovu přikázal Nicholsovi zvednout kameru a točit, ale tentokrát s přímým spojením do Atlanty.

„Tady Barry Wise z Pekingu. Stojíme před domem reverenda Ju Fa Ana, baptistického kněze, který zemřel před dvěma dny spolu s kardinálem Renatem DiMilem, papežským nunciem, tedy velvyslancem Vatikánu v Čínské lidové republice. Je tu se mnou vdova po Ju Fa Anovi, Ju Chun. Za reverenda byla vdaná čtyřiadvacet let, jejich syn teď studuje techniku na University of Oklahoma. Jak si asi umíte představit, pro paní Ju to není nejpříjemnější chvíle, ale ještě ji komplikuje skutečnost, že místní policie jí brání ve vstupu do jejího vlastního domu, který rovněž sloužil jako kostel jejich malé kongregace. Jak vidíte, sešla se tu celá kongregace, aby se za svého zesnulého duchovního vůdce, reverenda Ju Fa Ana, pomodlila.

Nic nenasvědčuje tomu, že by jim místní vláda chtěla dovolit provést to na obvyklém místě. Osobně jsem hovořil s vysokým policejním úředníkem. Říká, že má rozkazy nepustit do domu nikoho, ani paní Ju, a zdá se, že tyto rozkazy hodlá dodržet.“ Wise došel ke vdově.

„Paní Ju, chcete odvézt tělo svého manžela na Tchaj–wan a pohřbít ho tam?“ Nestalo se často, že by se ve Wiseově tváři objevily emoce, ale odpověď na jeho otázku ho zasáhla na citlivém místě.

„Žádné tělo si neodvezu. Můj manžel – oni jeho tělo spálili a popel vysypali do řeky,“ řekla Chun reportérovi se zlomeným výrazem i hlasem.

„Cože?“ vypravil ze sebe Wise. Něco takového nečekal o nic víc než ona a z jeho to bylo zřejmé. „Oni jeho tělo spálili bez vašeho svolení?“

„Ano,“ špitla Chun.

„A nedají vám ani jeho popel, abyste si ho mohla odvézt domů?“

„Ne, řekli mi, že jeho popel vysypali do řeky.“

Wise ze sebe vypravil jen „No“. Chtěl pronést něco důraznějšího, ale jako reportér musel dbát na jistý stupeň objektivity, takže nemohl říct, co se mu dralo na jazyk. *Smradi barbarský*. To se nedalo vysvětlit ani kulturními odlišnostmi.

V tom okamžiku dorazil na kole poručík. Okamžitě přešel k seržantovi, krátce s ním promluvil a odešel k Ju Chun.

„Co je to tady?“ zeptal se čínsky. Ucukl, když se do rozhovoru vmísila kamera a mikrofon. *A co je TOHLE*? ptal se jeho výraz Američanů.

„Chci do svého domu, ale on mě tam nechce pustit,“ odpověděla Ju Chun a ukázala na seržanta. „Proč nesmím do svého domu?“

„Promiňte,“ vstoupil do toho Wise. „Jmenuji se Barry Wise. Pracuji pro CNN. Mluvíte anglicky, pane?“ zeptal se policisty.

„Ano.“

„A jak se jmenujete?“

„Poručík Rong.“

Lepší jméno snad ani dostat nemohl, pomyslel si Wise, neboť doslovný překlad tohoto jména zněl *zbraň*.

„Poručíku Rongu, jsem Barry Wise ze CNN. Víte, proč jste dostali právě takové rozkazy?“

„V tomto domě docházelo k politické činnosti, a městská správa se tedy rozhodla ho uzavřít.“

„K politické činnosti? Je to ale soukromá budova – obyčejný dům, ne?“

„Docházelo tam k podvratné činnosti,“ trval na svém Rong. „K nepovolené politické činnosti,“ dodal.

„Rozumím. Děkuji, poručíku.“ Wise se otočil a začal hovořit přímo do kamery, zatímco paní Ju odešla za členy kongregace. Kamera ji sledovala až k jednomu zvláštnímu muži, – zavalitému člověku, v jehož obličeji se zračila jistá zarputilost. Muž se otočil k ostatním farníkům a něco jim nahlas řekl. Okamžitě otevřeli bible. Silný muž otevřel i svou a začal předčítat jednu pasáž. Četl ji velmi masitě, ostatní členové kongregace pozorně sledovali písmena ve svých knihách a nechali muže, aby je vedl.

Wise napočítal čtyřiatřicet lidí, bylo tu přibližně stejně mužů i žen. Všichni měli hlavy sklopěné nad biblemi svými nebo svých sousedů. Pak se podíval na poručíka Ronga. V jeho výrazu se nejprve objevila zvědavost, pak pochopení a vztek. Ona „politická“ činnost, kvůli níž byl dům uzavřen pro veřejnost, byla zjevně náboženská setkání, a že je místní vláda označila za „politická“, ještě víc uráželo smysl Barryho Wise pro to, dokázat rozlišit, co je dobré a co špatné. Došlo mu, že novináři brzy zapomněli, jaký komunismus ve skutečnosti je, ale teď ho měl přímo před sebou. Útlak nikdy neměl krásnou tvář. Zanedlouho měla však ještě zohyzdnět.

Wen Žong, majitel restaurace, vedl improvizovanou mši, předčítal z bible, ale v pekingské čínštině, tedy v jazyce, jemuž štáb CNN takřka nerozuměl. Skupina jeho souvěrců otáčela ústy zároveň s ním, velmi pečlivě sledovala jeho čtení a Wise začínal přemýšlet, jestli ten korpulentní chlapík nepřevezme přímo před jeho očima vedení celé kongregace. Kdyby ano, jevil se mu jako poměrně solidní, což byla hlavní vlastnost, jakou by měl představitel církve mít. Ju Chun došla až k němu, on zvedl paži a položil jí dlaň na rameno, což moc čínsky nevypadalo. V tu chvíli se Chun zlomila, propukla v pláč, ale nikoli nepatřičně. Stála před nimi žena, která po více než dvacetiletém manželství přišla velmi krutým způsobem o manžela a již dvakrát urazila vláda, která zašla tak daleko, že zlikvidovala jeho tělo, takže jí znemožnila i pouhou možnost naposledy spatřit milovaný obličej, případně mít kam chodit klást květiny.

Jsou to barbaři, pomyslel si Wise, ale věděl, že něco takového nesmí před kamerou říct, zlobil se kvůli tomu, ale jeho povolání mělo svá pravidla a on je nechtěl porušovat. Měl však u sebe kameru, která ukazovala vše, co bylo slovy nesdělitelné.

Ačkoli to jeho štáb nevěděl, Atlanta se rozhodla jejich záběry vysílat živě jen s hlasovým komentářem z ústředí, protože se nepodařilo s Barrym Wisem navázat zvukové spojení. Signál zamířil k družici, dolů do Atlanty a odsud zpět na asi čtyři družice na oběžné dráze, znovu se vrátil na zem a jedním z míst, kam dorazil, byl i Peking.

Členové čínského politbyra měli ve svých kancelářích televize a všichni měli přístup na americkou stanici CNN, která pro ně představovala dokonalý zdroj politického sběru informací. Stejně tak ji mělo několik hotelů ve městě, které byly plné obchodníků a turistů, dokonce ji mohli sledovat i někteří čínští občané, zejména obchodníci, kteří obchodovali jak na území ČLR, tak v zahraničí a potřebovali vědět, co se děje v okolním světě.

Fang Gan ve své kanceláři zvedl oči od stolu a zadíval se na televizi, která byla v době jeho přítomnosti v kanceláři stále zapnutá. Vzal ovladač, zesílil hlasitost a zaslechl angličtinu a na jejím pozadí čínštinu, ale té nerozuměl. Anglicky nehovořil moc dobře, takže zavolal Ming, aby přišla do jeho kanceláře.

„Tohle je přenos nějaké události přímo zde v Pekingu, soudruhu ministře,“ řekla nejdříve.

„To vidím taky, vy náno!“ odsekl. „Co se tam říká?“

„Ano. Jsou to společníci toho Jua, kterého před dvěma dny zastřelila policie…, také vdova po něm… jde jistě o nějaký pohřební ceremoniál – aha, říkají, že Juovo tělo bylo spáleno a popel vysypán, takže jeho žena nemá koho pohřbít, čímž se podle nich vysvětluje její rozčilení.“

„Který idiot to udělal?“ přemýšlel Fang nahlas. Nebyl od přírody příliš vybaven soucitem, ale moudrý muž přece nikdy nesklouzne ke krutosti. „Pokračujte!“

„Čtou z křesťanské bible, slovům nerozumím, člověk, který mluví anglicky, je překrývá… komentátor se převážně opakuje, říká… aha, říká, že se pokoušejí navázat spojení se svým reportérem Wisem zde v Pekingu, ale mají nějaké technické problémy… jen opakuje, co už řekl, vzpomínkový obřad za jejich přítele Jua, přátelé… ne, členové jeho náboženské skupiny, víc nic. Opravdu. Teď opakují, co se stalo v nemocnici Longfů, rovněž komentují smrt toho italského kněze, jehož tělo bude brzy dopraveno zpět do Itálie.“

Fang zabručel, zvedl telefon a zavolal ministrovi vnitra.

„Pusť si televizi!“ řekl svému kolegovi z politbyra. „Musíš dostat tu situaci pod kontrolu, ale rozumně! Tohle by nás mohlo položit, nejhorší událost od náměstí Nebeského klidu.“

Ming si všimla, že její šéf křiví obličej, zavěšuje a šeptá *Hlupák*! Pak zavrtěl hlavou a v jeho výrazu se zračil vztek i lítost.

„To bude asi všechno, Ming," řekl jí po další minutě.

Jeho sekretářka se vrátila ke svému stolu a počítači a přemýšlela, k čemu Juova smrt asi povede. V tu chvíli jí to připadalo jako velmi smutná událost, jednoznačně dvě zbytečná úmrtí, která svou hloupostí rozlítila a urazila jejího ministra. Dokonce žádal potrestání těch zbrklých policistů, ale jeho návrh nebyl uskutečněn ze strachu, že by se jejich země zesměšnila. Pak pokrčila rameny a vrátila se ke své práci.

Zpráva se z ministerstva vnitra rychle roznesla, což ovšem Barry Wise nevěděl. Ten za další minutu uslyšel ze sluchátek hlasy lidí v Atlante. Ihned poté se podařilo doprovodit živé záběry jeho vlastním komentářem. Neustále se rozhlížel, zatímco Pete Nichols zaostřoval na nepočetné náboženské setkání uprostřed té úzké špinavé ulice. Wise si všiml jak poručík mluví do vysílačky, vypadala jako Motorola, jakou používají američtí policisté. Chvíli něco hltal, poslouchal, znovu promluvil a dostalo se mu nějakého potvrzení. Pak zavěsil vysílačku za opasek a došel přímo k reportérovi CNN. V obličeji měl zarputilý výraz který se Wiseovi nelíbil o to víc, že cestou k němu promluvil poručík Rong ke svým mužům, kteří se otočili týmž směrem, stáli zatím na místě, ale tvářili se stejně zarputile jako poručík a zatínali svaly v očekávání nějaké akce.

„Musíte vypnout kameru," řekl Rong Wiseovi.

„Prosím?"

„Kameru, vypnout," opakoval poručík.

„A proč?" zeptal se Wise a usilovně přemýšlel, co podnikne dál.

„Rozkazy," vysvětlil mu Rong stroze.

„Jaké rozkazy?"

„Rozkazy z policejního velitelství," řekl Rong.

„Aha, rozumím," odpověděl Wise a natáhl ruku.

„Ihned tu kameru vypněte!" naléhal poručík a přemýšlel, co má Wiseova natažená ruka znamenat. „Kde máte ten rozkaz?"

„Cože?"

„Bez písemného rozkazu tu kameru vypnout nemůžu. To je pravidlo mé společnosti. Máte – ten rozkaz písemně?"

„Ne," odpověděl Rong rozpačitě.

„A ten rozkaz musí podepsat kapitán. Major by byl lepší, ale přinejmenším kapitán," pokračoval Wise. „Takové je pravidlo mé společnosti."

„Aha," vykoktal pak Rong. Připadal si, jako by narazil do neviditelné zdi. Zavrtěl hlavou, nejspíš se snažil setřást účinky nárazu. Odešel o pět metrů dál, vytáhl vysílačku a znovu někam volal. Rozhovor trval asi minutu a pak se Rong vrátil. „Rozkaz tu bude brzy," informoval poručík Američany.

„Děkuji," odpověděl Wise, zdvořile se usmál a mírně uklonil. Poručík Rong znovu odešel, ve tváři poněkud zmatený výraz, a svolal si své muže. Měl teď provést úkol a jasně definovaným pokynům všichni rozuměli, což občany ČLR obyčejně těšilo, zejména ty v uniformě.

„Bude mela, Barry," řekl Nichols a zamířil kamerou na policisty. Zachytil rozhovor o písemném rozkazu a pokusil se nedat na sobě nic znát; rozkousal si kvůli tomu jazyk. Barry měl zvláštní dar mást lidi. Už to provedl i několika prezidentům.

„Vidím. Toč dál," odpověděl Wise mimo mikrofon. Pak ho zvedl: „Zdá se, že tu k něčemu dojde, nemám dobrý pocit. Policisté zřejmě od někoho dostali rozkaz. Jak jste právě slyšeli, požádali nás, abychom zastavili kameru, a nám se tento požadavek podařilo oddálit, dokud nedostaneme písemný rozkaz vysokého policejního úředníka, což je v souladu s řády CNN," pokračoval Wise, neboť si uvědomoval, že někdo v Pekingu se určitě dívá na televizi. Na komunistech byla zvláštní jejich posedlost organizací, takže písemnou žádost povazovali za naprosto běžnou, ačkoli lidem zvenčí by z toho vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Wise si uvědomoval, že jedinou neznámou je, zda policisté vykonají rozkaz z vysílačky dříve, než dorazí posel s rozkazem pro CNN. Co asi bude nejdřív…?

Přednost dostalo samozřejmě udržení pořádku ve městě. Policisté vytáhli obušky a vykročili k baptistům.

„Kam si mám stoupnout, Barry?" zeptal se Pete Nichols.

„Ne moc blízko. Hlavně zaber celou scénu," rozkázal Wise.

„Jasně," odpověděl kameraman.

Sledovali, jak poručík Rong došel až k Wen Žongovi, před nímž pronesl nějaký rozkaz, ale byl okamžitě

odmítnut. Pak ho zopakoval. Mikrofon kamery jen s největšími obtížemi zachytil reakci na třetí opakování: „*Diao ren, čchou ni ma di be*!“ křikl korpulentní Číňan policistovi do tváře. Ať už to znamenalo cokoli, několik členů kongregace udiveně vykulilo oči. Wen si tím vykoledoval ránu Rongovým obuškem, která mu roztrhla tvář. Klesl na kolena, z rány se mu řinula krev, ale když se znovu postavil, obrátil se k policistovi zády a nalistoval další stránku v bibli. Nichols poodstoupil, aby mohl zaostřit na stránku, již zkrápěla krev.

Když se k němu muž otočil zády, poručík Rong dostal ještě větší vztek. Další rána zasáhla Wena do zátylku. Podlomila se mu kolena, ale překvapivě se udržel na nohou. Rong ho vzal levou rukou za rameno a otočil ho, třetí rána přistála přímo na solar plexus. Takový úder skolí i profesionálního boxera a na tohoto majitele restaurace měl stejný účinek. O chvíli později už klečel, v jedné ruce svíral bibli, druhou se držel za břicho.

Ostatní policisté už kráčeli k ostatním členům shromáždění, mávali obušky směrem k postavám, které křivily tváře, ale zatím se neobrátily na útěk. Ju Chun stála v jejich čele. I na Číňanku byla poměrně malá, obušek ji naplno zasáhl do obličeje, zlomil jí nos a z rány vytryskla krev jako ze zahradní hadice.

Netrvalo to dlouho. Bylo tu třicet čtyři farníků a dvanáct policistů. Křesťané nepodnikli nic na svou obranu, ani ne tak kvůli svému přesvědčení jako spíš kvůli společenskému klišé neodporovat pořádkovým silám konajícím svou povinnost. Takže všichni zůstali stát, dostávali rány a bránili se pouze zkřivenými výrazy v obličeji. Všichni klesali na ulici se zkrvavenými obličeji. Policisté téměř zároveň ustoupili, jako by chtěli kameramanovi CNN ukázat výsledek své práce. Nichols pilně točil a obrázky se během pár vteřin rozběhly do celého světa.

„Máte to?“ zeptal se Wise do Atlanty.

„I s krví, Barry,“ odpověděl vedoucí z křesla na ústředí CNN. „Vyřiď Nicholsovi, že má u mě pivo.“

„Rozumím.“

„Zdá se, že místní policie měla rozkazy přerušit toto náboženské setkání, které považují za setkání s politickým podtextem, jež může zdejší vládu politicky ohrozit. Jak vidíte, nikdo z těchto lidí není ozbrojen a nikdo proti zásahu policie nijak nezareagoval. Teď…“ Odmlčel se a všiml si, jak ulicí k nim přijíždí další cyklista v uniformě. Seskočil a něco podal poručíku Rongovi. Poručík to pak zanesl Banymu Wiseovi.

„Tady je rozkaz. Vypněte kameru!“ zeptal se.

„Ukažte mi ho, prosím,“ odpověděl Wise. Předchozí událost ho tak rozčílila, že neváhal riskovat ránu do hlavy, jen aby to Pete mohl poslat přes družici do světa. Stránku si prohlédl a podal ji policistovi. „Nepřečtu to. Prosím, omluvte mě,“ pokračoval, schválně muže, popichoval a přemýšlel, kam až může zajít, „ale vašemu jazyku nerozumím.“

Zdálo se, že Rong pukne vztekem. „Tady se píše, vypněte kameru!“

„Ale já to nepřečtu a moje společnost taky ne,“ odpověděl Wise stále velmi klidným hlasem.

Rong si všiml, že kamera i mikrofon míří jeho směrem, a uvědomil si, že se nechal napálit, navíc jako malý kluk. Ale věděl, co se sluší. „Tady se píše, že musíte vypnout kameru.“

Rongovy prsty přejížděly od jednoho znaku k druhému.

„Dobře, tuším, že mi nelžete.“ Wise se napřímil a otočil se do kamery. „Jak jste viděli, místní policie nám nařídila ukončit v tomto okamžiku natáčení. Abych to shrnul, vdova po reverendu Ju Fa Anovi a členové jeho kongregace se tu dnes shromáždili, aby se pomodlili za svého zesnulého pastora. Zjistili jsme, že Juovo tělo bylo spáleno a jeho popel rozptýlen. Vdově, Ju Chun, policie zakázala přístup do jejího domu kvůli domnělé nevhodné politické činnosti, jíž se podle mého názoru rozumějí náboženské obřady. Jak jste právě viděli, místní policie napadla a zbila členy kongregace. Teď vyhání i nás. Barry Wise se živou reportáží z Pekingu.“ O pět minut později si Nichols sundal kameru z ramene a otočil se s ní k dodávce. Wise se znovu podíval na poručíka, zdvořile se usmál a pomyslel si, *strč si ten rozkaz za klobouk, hňupe*! Svou práci však odvedl, reportáž natočil. Zbytek už musí udělat někdo jiný.

Ochrana práv

CNN vysílá své zpravodajství čtyřiadvacet hodin denně po celém světě, takže reportáž z Pekingu zaznamenaly nejen americké zpravodajské služby, ale i účetní, ženy v domácnosti a nespavci. Mnozí příslušníci poslední skupiny měli přístup k počítačům, někteří z nich znali e–mailové adresy Bílého domu. Elektronická pošta takřka přes noc nahradila telegramy jako prostředek, jak oznámit americké vládě, co si veřejnost myslí, a stala se médiem, kterému vláda věnovala pozornost, nebo ho aspoň četla, evidovala a archivovala. Ke skladování docházelo v kanceláři v podzemí staré vládní budovy, obrovské viktoriánské stavby západně od Bílého domu. Lidé, kteří v této kanceláři pracovali, spadali přímo pod Arnolda van Damma. Šlo o důkladný a dobře organizovaný průzkum amerického veřejného mínění, protože tito lidé měli prostřednictvím elektronické pošty přístup do všech organizací zabývajících se výzkumem veřejného mínění v zemi – a potažmo v celém světě. Bílý dům tak šetřil peníze na vlastní výzkum, což bylo užitečné, protože sám vlastně neměl žádnou politickou kancelář v pravém slova smyslu, což náčelníka štábu trochu mrzelo. Sám však dohlížel na chod této části Bílého domu, převážně tak činil bez nároku na odměnu. Arniemu to nevadilo. Politika byla pro něj stejně přirozená jako dýchám, už dávno se rozhodl sloužit prezidentovi zejména proto, že to znamenalo chránit ho před sebou samým a před jeho nezřídka udivující politickou neobratností.

Zprávy, které dostával po půlnoci, by však pochopil i politický hlupák. Nemálo e–mailů bylo i podepsaných a spousta z nich obsahovalo ŽÁDOST!!! podniknout nějaké kroky. Arnie, se v průběhu dne nechal slyšet, že ho překvapuje, kolik baptistů umí zacházet s počítačem, ale tu poznámku si později vyčítal jen proto, že ho vůbec napadla.

V téže budově se v signální kanceláři připravovala kvalitní kopie reportáže, již pak kdosi donesl do Oválné pracovny. Reportáž CNN z Pekingu se rozletěla do světa před snídaní, několik lidí tedy odložilo šálky s kávou (nebo čajem) a rozzlobeně klelo. Na to zase reagovaly krátkým vyjádřením americké ambasády po celém světě, informovaly ministerstvo zahraničních věcí, že mnohé zahraniční vlády záběry CNN ostře odsuzují a že před několika velvyslanectvími ČLR se ráno objevily demonstrace, v mnoha případech velmi hlučné. Tato informace se dostala rychle do rukou službě pro ochranu diplomatického sboru, úřadu ministerstva zahraničí, jehož úkolem byla ochrana zahraničních diplomatů a jejich ambasád. Odtud se nesly telefonáty na washingtonskou policii se žádostí zvýšit přítomnost policistů u několika zastupitelských úřadů ČLR v Americe a zajistit nezbytnou podporu kdyby k něčemu takovému došlo i zde ve Washingtonu.

Když se Ben Goodley probudil a dojel do Langley na ranní brífink, americká zpravodajka komunita už problém celkem zevrubně analyzovala. Jak Ryan sám podotkl, Čína jim stoupla tretrou na kuří oko a zanedlouho pocítí bolest i ona. Mělo se ukázat, že budoucí vývoj hrubě podhodnotil.

Goodley se mohl utěšovat – pokud to tak lze říct – tím, že Ryan měl v místnosti, kde snídal, vždy puštěnou televizi se CNN, takže než si oblékl naškrobenou bílou košili a proužkovanou kravatu, byl o té nové krizi velmi dobře informován. Ani polibek na rozloučenou manželce a dětem, když je vyprovázel z Bílého domu, nedokázal zmírnit vztek nad nepochopitelnou hloupostí lidí na druhém konci světa.

„Do pytle, Bene!“ zaklel, když do Oválné pracovny vstoupil Goodley.

„Moment, šéfe, já za to nemůžu!“ bránil se poradce pro otázky národní bezpečnosti udiven prezidentovou rozohněností.

„Co všechno víme?“

„Viděl jste v podstatě všechno. Vdova po tom chudákovi, co mu nedávno vystřelili mozek z hlavy, se vrátila do Pekingu a doufala, že jeho tělo odveze na Tchaj–wan, kde ho pohřbí. Zjistila ale, že tělo bylo spáleno a popel vysypán do řeky. Místní policisté ji nechtěli vpustit do jejího domu, a když se objevilo několik členů jejich farnosti a chtěli se společně pomodlit, policie se rozhodla jim to překazit.“ Nemusel dodávat, že útok proti vdově zachytila kamera CNN tak dobře, že Cathy Ryanová podotkla, že té ženě určitě zlomili nos, možná dopadla i hůř, každopádně však bude potřebovat kvalitního chirurga, aby jí dal obličej do pořádku. Pak se zeptala svého manžela, proč policisté někoho tak nenávidí.

„Asi proto, že věří v Boha,“ odpověděl Ryan u snídaně.

„Jacku, tohle je ale něco jako z nacistického Německa, jako ty historické pořady, které tak rád sleduješ.“ A ačkoli byla na krev zvyklá, když na obrazovce viděla útok proti lidem vyzbrojeným pouze biblí, odvrátila zrak.

„Taky jsem to viděl,“ řekl van Damm, když vstoupil do Oválné pracovny. „A od lidí nám tem přichází spousty reakcí.“

„Barbaři jedni,“ zaklel Ryan, když sešlost doplnil ještě Robby Jackson.

„Pod to se jednoznačně podepisuji, Jacku. Pánové, uvidí to i táta, dneska má navíc sloužit vzpomínkovou bohoslužbu v kostele Gerryho Pattersona. To bude zážitek, Jacku. Zážitek,“ slíbil jim viceprezident.

„A CNN bude u toho?“

„To si teda pište, pane prezidente,“ přikývl Robby.

Ryan se otočil na náčelníka štábu. „Nuže, Arnie, poslouchám.“

„Kdepak, poslouchat budu já, Jacku,“ odpověděl van Damm. „Co na to říkáš?“

„Musíme předstoupit před veřejnost. Například uspořádat tiskovou konferenci. Řeknu třeba, že došlo k hrubému porušení lidských práv, tím spíš, že se to stalo před zraky celého eta. Řeknu, že Amerika může jen obtížně obchodovat s lidmi, kteří mají takové způsoby, i obchodní svazky neospravedlňují ani nemohou zastínit do nebe volající porušení zásad, na kterých stojí naše země, a že budeme muset znovu zvážit naše vztahy s ČLR.“

„To ujde,“ poznamenal van Damm a usmál se jako učitel na šikovného žáčka. „Prokontroluj ještě se Scottem další návrhy a nápady.“

„Jo.“ Jack přikývl. „Ale teď k otázce, jak naše země zareaguje.“

„První reakce musí být pobouření,“ odpověděl Arnie. „V televizi to vypadalo hrozně, takže většina lidí zareaguje stejně, od srdce. Jestli mají Číňani aspoň trochu rozumu, pokusí se to napravit a situace se uklidní. Jestli ne…“ Arnie se významně zamračil, „…nečeká nás nic hezkého. Náboženské skupiny půjdou do vrtule. Čína urazila vládu Itálie a Německa – takže naši spojenci z NATO jsou taky hodně rozezlení – a způsob, jakým tamní policie rozbila té ženě obličej, rozhodně nezajistí Číně žádné příznivce z řad hnutí za ženská práva. Je to pro ně příšerné fiasko, jen nevím, jestli jim dochází, o co ve skutečnosti jde.“

„Tak by se to měli dozvědět, po dobrém nebo po zlém,“ navrhl jim Goodley.

Doktor Alan Gregory měl snad pokaždé pokoj v hotelu Marriott nad řekou Potomac, nedaleko od Reaganova letiště. Dorazil sem nočním letem z Los Angeles, jehož následky nesl těžce i po letech zkušeností. Pak nasedl do taxíku, odjel se do hotelu osprchovat a převléct, aby se aspoň vzdáleně cítil a vypadal jako člověk, až ve čtvrt na jedenáct předstoupí před ministra obrany. Za ním, díky bohu, nepojede taxíkem. Ministr Bretano pro něj pošle auto. Když přijelo, řídil ho jeden seržant. Gregory nastoupil dozadu, na sedadle na něj čekaly noviny. Za pouhých deset minut zastavili u budovy, kde na ně čekal major, který ho dovedl dovnitř k detektoru kovů a pak dále do budovy.

„Vy se s ministrem znáte?“ zeptal se ho důstojník cestou.

„Ano, ale jen vzdáleně.“

Pak musel asi půl minuty počkat v místnosti před pracovnou ministra, naštěstí však ne déle.

„Ahoj, Ale. Vem si židli. Kafe?“

„Ano, děkuji, pane ministře.“

„Tony,“ opravil ho ministr. Oficiality moc rád neměl, věděl, co Gregory dokáže. Stevard jim přinesl kávu, croissanty, džem a odešel.

„Jaký byl let?“

„Jako obvykle, pane – Tony. Když jsem to přežil, asi bylo něco v nepořádku.“

„No, taková je výhoda mojí práce, pořád na mě čeká jeden gulfstream. Nemusím k němu moc daleko jezdit nebo chodit, viděl jsi určitě i tu ostrahu venku.“

„Myslíš ty cvičené opice?“ zeptal se Gregory.

„Možná by ses divil. Jeden z nich studoval předtím na Princetonu.“

Ten asi ostatním předčítá knížky vtipů, pomyslel si Al. „Proč sis mě zavolal, Tony?“

„Jestli se nepletu, pracoval jsi tady v SDIO, ne?“

„Sedm let pod zemí, pořád ve tmě mezi houbami, ale nikdy se to nepovedlo dotáhnout do konce. Já jsem pracoval na projektu laseru s volnými elektrony. Celkem se nám dařilo, až na to, že ty zatracené lasery nikdy nevyšplhaly tak vysoko, jak jsme chtěli. Neuspěli jsme ani potom, co jsme Rusům ukradli to, na čem pracovali oni. V Rusku byl nejlepší odborník lasery na světě. Ten se ale zabil, když lezl na nějakou horu v roce 1990, to nám aspoň řekli v SDIO. Lámal si hlavu nad tím samým, co naši lidi. Říkali jsme tomu *kývací*

komora. Vysleš tam horké plyny a získáš energii pro paprsek. Nikdy se nám nepodařilo dosáhnout stabilní magnetické kontroly. Zkoušeli jsme všechno. Pomáhal jsem jim přes rok a půl. Na tom problému pracovalo několik velmi chytrých lidí, ale nikdo na to nepřišel. Myslím, že v Princetonu dřív vyřeší otázku kontroly syntézy jader než náš problém. Zkoušeli jsme i to, ale šlo o příliš odlišnou problematiku, takže jsme nemohli využít teorii z téhle oblasti. Nakonec jsme jim poskytli spoustu nápadů a oni je účinně využili. Armáda mě udělala podplukovníkom a o tři týdny později mi nabídla předčasný odchod do penze, protože už pro mě neměla novou práci. Takže jsem šel pracovat do TRW k doktoru Flynnovi a od té doby pracujem pro tebe.“ Gregory tedy dostával osmdesát procent armádního platu, půl milionu ročně jako vedoucí sekce u TRW a navíc ještě podíl na akciích a překrásné důchodové připojištění.

„Gerry Flynn na tebe pěje chválu skoro každý týden.“

„Nepracuje se pod ním špatně,“ přikývl Gregory a usmál se.

„V softwaru se prý vyznáš víc než kdokoli v Sunnyvale.“

„Jen v něčem. Kód pro ‚Doom´ jsem sice bohužel nedělal, ale v oblasti adaptivní optiky jsem ti k službám.“

„A co protiletadlové střely?“

Gregory přikývl. „Na tom jsem trochu pracoval v armádě. Pak mě poslali podívat se na projekt Patriot Block–4, který měl ničit Scudy. Pomáhal jsem se softwarovým vybavením hlavice.“ Jen o tři dny promeškali válku v Perském zálivu, vzpomněl si, ale jeho software se teď používal jako standardní vybavení všech armádou používaných střel Patriot.

„Skvěle. Chtěl bych, aby ses nám na něco podíval. Půjde o zadání přímo od ministra obrany – tedy ode mě – a Gerry Flynn byl pro.“

„O co jde, Tony?“

„Zjistit, jestli systém Aegis, který používá námořnictvo, dokáže zachytit a zničit balistickou střelu.“

„Může. Zastaví i Scud, ale ten letí jen rychlostí Mach 3 nebo tak. Myslíš opravdickou balistickou střelu?“

Ministr přikývl. „Jo, mezikontinentální balistickou střelu.“

„O něčem takovém se mluví už léta…“ Gregory se napil kávy. „Radary by na to stačit mohly. Možná půjde o menší změnu softwaru, ale nic složitějšího, protože varování před útokem dostaneš i z jiných zdrojů, radar SPY má dosah minimálně pět set mil, elektronicky s ním můžeš dělat divy, třeba vyslat sedm milionů wattů vysoké frekvence do těsné blízkosti letící střely. To zlikviduje všechny elektronické součástky na vzdálenost sedmi, osmi kilometrů. Nakonec se ti narodí děti se dvěma hlavičkami a budeš si muset koupit nové hodinky.

Ale to nic,“ pokračoval s nepřítomným pohledem. „Aegis funguje tak, že radar SPY ti poskytne přibližnou polohu střetu s cílem, takže můžeš odpálit střelu. Proto střely Aegis dosahují tak skvělého dosahu. Vyletí s autopilotem a manévrují až posledních pár vteřin. Z toho důvodu jsou na lodích radary SPG, průzkumná hlavice střely se zaměří na odraz vysokofrekvenční energie z cíle. Je to protiletadlový systém, protože až do poslední chvíle nevíš, že tě někdo zaměřil, a v tak krátké době není jednoduché zahlédnout střelu na vlastní oči a vyhnout se jí.

Ale co se balistických střel týče, jejich rychlost je mnohokrát vyšší, je to kolem osmi tisíc metrů za vteřinu, něco jako Mach 11. Takže zaměřovací okénko je hodně malé… ve všech směrech, ale hlavně do hloubky. Jde navíc i o poměrně těžký, robustní cíl. Obal takové střely je navíc hodně pevný, není to žádný alobal. Budu muset ověřit, jestli by válečné hlavice střel proti tomu vůbec něco zmohly.“ Pohled se mu rozjasnil a díval se Bretanovi přímo do očí. „Kdy mám začít?“

„Korvetní kapitáne Matthewsi,“ řekl BLESK do interkomu. „Doktor Gregory chce mluvit s lidmi z projektu Aegis. Čekám na tvé zprávy, Ale,“ řekl Bretano nakonec.

„Neboj.“

Reverend doktor Hosiah Jackson si oblékl svou nejlepší sutanu z černého hedvábí, ručně vyrobený dar žen z jeho kongregace, tři pruhy nad loktem označovaly jeho akademickou hodnost. Stál v pracovně Gerryho Pattersona, velmi pěkně zařízené místnosti. Za bílými dřevěnými dveřmi už na něj čekala kongregace, všichni krásně oblečení a bohatí běloši, některým z nich možná bude trochu proti srsti, že jim bude kázat černoch – Ježíš byl přece běloch (nebo Žid, což bylo takřka totéž). Ale tentokrát to bude trochu jiné, protože dnes si připomínají život někoho, s kým se sešel jen Gerry Patterson, čínského baptisty jménem Ju Fa An, jehož jejich kněz znal jako Skipa a jehož tato kongregace dlouhá léta velmi štědře podporovala. Aby uctili památku žlutého kněze, přežijí kázání černocha, zatímco jejich vlastní kněz bude kázat evangelium v černošském kostele. *Gerrymu se podařilo výborné gesto*, pomyslel si Hosiah Jackson a doufal, že s touto kongregací nebude mít žádné potíže. *Pár z nich možná skrývá své fanatické názory za*

sebevědomými obličeji, ale, připustil reverend Jackson v duchu, *pykat za to budou jejich duše*. Takové doby už pominuly. Pamatoval si je mnohem lépe než bílí obyvatelé Mississippi, protože on se procházel po ulicích – sedmkrát ho zatkli, když pracoval pro konferenci jižních křesťanských vůdců – a přihlašoval své farníky k volbám. To byl největší problém venkovanů. Jízda městským autobusem nebyla to nejhorší, ale volební právo znamenalo moc, skutečnou občanskou moc, právo volit lidi, kteří tvoří zákony, jež pak budou uplatňovány úplně stejně vůči bílým i černým cizincům, a to se venkovanům moc nelíbilo. Ale časy se změnily, takže teď už na tu nevyhnutelnou skutečnost přistoupili – ale až poté, co vyšla zákonem – a naučili se s tím žít, rovněž se naučili volit republikány namísto demokratů. Hosiaha Jacksona na tom nejvíce pobavil fakt, že jeho syn Robert byl mnohem konzervativnější než tihle hlupáci v drahých oblecích. Na syna barevného kněze ze středu státu Mississippi to dotáhl hodně daleko. Ale už je čas. Patterson měl stejně jako Jackson na zadní straně dveří zavěšené velké zrcadlo, aby se mohl před odchodem upravit. Ano, může začít. Vypadal vznešeně, vyzařovala z něj autorita, tedy přesně tak, jak měl hlasatel slova božího vypadat.

Kongregace už zpívala. Měli tu kvalitní varhany, pořádné s výkonem sta koní, ne ty elektronické, jaké stály v jeho kostele, ale ten zpěv… tomu se pomoct nedalo. Zpívali jako bělosi, a s tím se prostě nedalo nic dělat. V jejich zpěvu slyšel všechnu nezbytnou oddanost, ale chyběla jim ta nevázaná vášeň, na jakou byl zvyklý… ale takové varhany by se mu taky líbily, pomyslel si Hosiah. Kazatelna byla výborně vybavená, čekala tam na něj láhev vychlazené minerálky, mikrofon CNN, ale štáb se držel v zadních rozích kostela a nijak nevyrušoval, *což nebylo u televizního štábu zrovna běžné*. Než spustil, napadlo ho ještě, že jedinými černochem, který před ním za tímto pultíkem stál, byl asi natěrač.

„Dámy a pánové, dobré ráno. Jmenuji se Hosiah Jackson. Všichni asi víte, kde stoji můj kostel. Dnes jsem tady na pozvání svého dobrého přítele a kolegy, vašeho pastora Gerryho Pattersona.

Gerry je dnes oproti mně ve výhodě, protože na rozdíl ode mě a asi na rozdíl od nás znal toho muže, kterého jsme si sem dnes přišli připomenout.

Ju Fa An byl pro mě jen člověk, s nímž jsem si dopisoval. Před několika lety jsem měl příležitost hovořit s Gerrym o jeho práci. Setkali jsme se v kapli místní nemocnice. Oba jsme toho dne ztratili někoho ze svých blízkých, a to kvůli téže nemoci, rakovině, a oba jsme potřebovali chvilku rozjímání v nemocniční kapli. Oba jsme se asi ptali Boha na stejné věci. Takovou otázku si už nejspíš položil každý z nás – proč je na světě tolik krutosti, proč ji milující a milosrdný Bůh povoluje?

Odpověď na tuto otázku lze najít v Písmu, a to na mnoha místech. Ježíšovi se též zželo ztráty nevinného života a jedním z jeho zázraků bylo Lazarovo zmrtvýchvstání, chtěl ukázat, že je nejen Synem božím, ale že je i člověkem, chtěl dát najevo, jak moc mu na pamětí leží osud dobrého člověka.

Jenže Lazar stejně jako naši dva farníci tehdy v té nemocnici zemřel na určitou nemoc, a když Bůh stvořil svět, učinil to tak, že v něm byly a stále jsou věci, které jsou nedokonalé. Hospodin nám řekl, abychom převzali vládu nad světem, a součástí tohoto sdělení bylo i jeho přání, abychom dokázali vyléčit nemoc, napravit všechny zlomené části a přivést dokonalost na svět nepříliš odlišně od toho, když ji následujíce slova božího přinášíme sami sobě.

Gerry a já jsme si onoho dne dobře popovídali a to byl počátek našeho přátelství, neboť všichni hlasatelé evangelia by měli být přátelé, jelikož káží totéž evangelium jediného Boha.

Týden poté jsme spolu mluvili opět a Gerry mi vyprávěl o svém příteli Skipoví. O muži z druhého konce světa, muže z oblasti, jejímž náboženským tradicím je Ježíš neznámý. Skip se o naší víře dozvěděl na Oral Roberts University v Oklahomě stejně jako mnozí jiní a nastudoval ji tak dobře, že dlouho a usilovně přemýšlel, až se rozhodl stát se knězem a kázat evangelium Ježíše Krista…“

„Skip měl jinou barvu pleti než já,“ říkal Gerry Patterson z jiné kazatelny o necelé dvě míle dál. „Ale v božích očích jsme všichni stejní, protože Ježíšův zrak proniká skrz naši pleť až do našich srdcí a duší a vždy pozná, co se tam nachází.“

„To je fakt,“ ozval se nějaký muž.

„Skip se tedy stal kazatelem evangelia. Místo, aby se vrátil do své rodné země, kde je svoboda náboženského vyznání garantována vládou, rozhodl se zamířit na západ od ní, do komunistické Číny. Proč tam?“ zeptal se Patterson. „Opravdu, proč tam? Čína žádnou svobodu náboženského vyznání neuznává. Odmítá přiznat, že něco takového, jako je Bůh, vůbec existuje. Tato země se chová jako Filištíni ze Starého zákona, lidé, kteří pronásledovali Židy Mojžíšovy a Joshuovy, tedy skuteční nepřátelé samotného Boha. Proč se Skip rozhodl právě takhle? Protože věděl, že žádné jiné místo na světě nepotřebuje slyšet slovo boží víc než lidé v té zemi a že Ježíš chce, abychom kázali před pohany, abychom zanesli jeho Písmo svaté těm, jejichž duše o ně volají, a Skip to udělal. Žádný příslušník americké námořní pěchoty ocitnuvší se v bitevní vřavě na plážích pacifických ostrovů neprokázal větší odvahu než Skip, který dorazil do rudé Číny s biblí

pod paží a začal kázat evangelium v zemi, kde náboženství rovná se zločin.

Nesmíme ovšem zapomenout, že tam s ním byl i další muž, katolický kardinál, starý, svobodný muž z bohaté a významné rodiny, který se před mnoha lety rozhodl připojit se ke kněžím své církve," připomínal Jackson lidem před sebou.

„Jmenoval se Renato, což je jméno pro nás stejně vzdálené jako Fa An, ale i přesto šlo o zbožného člověka, který tovněž zanesl Písmo svaté do země pohanů. Když se vláda té země o konání reverenda Jua dozvěděla, připravila ho o práci. Doufala, že Skipa *vyhladoví*, ale ti, kdo takové rozhodnutí přijali, Skipa neznali. Nic netušili o Ježíšovi a nevěděli nic o věřících, nemám pravdu?"

„Jasně že máte!" zvolal jeden běloch a v tu chvíli Hosiah věděl, že kostel získal na svou stranu.

„Správně, pane! A tehdy se o něm dozvěděl váš pastor Gerry a chvíli nato jste vy dobří lidé začali posílat Skipovi pomoc, rozhodli jste se podpořit muže, kterého chtěla zahubit jeho bezbožní komunistická vláda, protože nevěděla, že věřící sdílejí i odhodlání konat spravedlnost!"

Patterson zvedl paži. „A Ježíš pozvedl ruku a řekl, vidíte tu ženu, dává z toho, co sama potřebuje, nikoli ze svého bohatství. Chudý muž nebo chudá žena, kteří se rozhodnou něco darovat, jsou štědřejší než bohatí. K tomu právě došlo, když jste vy dobří lidé začali pomáhat mé kongregaci s podporou mého přítele Skipa. Ježíš také řekl, že to, co učiníte pro nejposlednějšího z jeho bratří, činíte i pro něj. Takže váš kostel a můj kostel pomáhaly onomu člověku, tomu osamělému kazateli evangelia v zemi pohanů, lidí, kteří popírají jméno i slovo boží, klanějí se jen netvorovi zvanému Mao, jehož nabalzamované tělo si vystavili, jako by šlo o ostatky nějakého svatého! Žádný svatoušek však nebyl. Nebyl to boží člověk. Je otázkou, zda ho vůbec lze nazvat člověkem. Byl to masový vrah, horší, než jaké naše země kdy viděla. Připomínal Hitlera, proti němuž naši otcové bojovali před šedesáti lety. Ale pro lidi, kteří ve Skipově zemi vládnou, je tento vrah, zabiják, ničitel životů a svobod, nový ‚bůh´. Tento ‚bůh´ je ovsem *falešný*," oznámil jim Patterson důrazně. „Tento *bůh* mluví hlasem Satanovým. Z tohoto ‚boha´ hovoří ohně pekelné. Tento ‚bůh´ je ztělesněním zla – a tento ‚bůh´ zemřel a teď je jen vycpaným předmětem ne nepodobným tomu mrtvému ptákovi, jaký visí nad barem v saloonu, nebo jelení hlavou, již máte mnozí na své chatě – a oni ho přesto uctívají. *Stále* vzývají jeho slovo, *stále* oživují jeho názory – názory, jež zavraždily miliony lidí jen za to, že se znelíbili svému falešnému bohu." Patterson se napřímil a uhladil si vlasy dozadu.

„Existují lidé, kteří tvrdí, že všechno zlo, jež na světě vidíme, je jen nedostatkem dobra. My však víme své. Po světě chodí ďábel, má mezi námi své agenty a někteří z těchto jeho pomocníků vládnou celým zemím! Někteří vyvolávají války. Jiní odvádějí nevinné lidi z jejich domovů a zavírají je do táborů a vraždí je jako dobytek na jatkách. To jsou pomocníci Satanovi! Oni jsou nohsledy knížete temnot. Jsou to ti z nás, kdo zabíjejí nevinné a nezastaví se ani před novorozeňaty…

A ti tři zbožní lidé se odebrali do nemocnice. Jeden z nich, náš přítel Skip, šel na pomoc členovi své farnosti, protože ji potřeboval. Ostatní dva, katolíci, šli s ním, protože i oni byli zbožní lidé, i oni zastávali totéž co my, *protože slovo Ježíšovo JE PRO NÁS PRO VŠECHNY STEJNÉ*!" hřímal Hosiah Jackson.

„Přesně tak," ozval se tentýž hlas a další lidé přikyvovali.

„Tito tři lidé odešli do nemocnice zachránit život novorozeněte, které vláda té pohanské země chtěla zavraždit – ale proč? Chtěla ho zavraždit, protože matka i otec dítěte věřili v Boha – a kdepak, takoví lidé přece nemohou přivést na svět potomka! Kdepak, ta vláda nemůže dovolit věřícím, aby přivedli na svět potomka, protože je to podobné jak si pozvat k sobě špiona. To dítě představovalo pro tuto bezbožnou vládu *ohrožení*. A proč?

Představuje pro ni ohrožení, protože ta vláda si uvědomuje, že je složená z bezbožných pohanů! To dítě ji ohrožuje, protože celá vláda si uvědomuje, že slovo boží je nejmocnější silou na světě! A nenašla proti takové hrozbě jinou obranu než ukončit život, který nám všem dává Bůh, protože kdo popře Boha, může snadno popřít život, a jak jistě víte, těm pohanům, ba dokonce vrahům dělá taková moc obrovskou radost. Těší je předstírat, že jsou bohové. Zbožňují svou moc a velmi rádi ji používají ve prospěch Satanův. Vědí, že stráví v pekle celou věčnost, a tak se o to peklo chtějí rozdělit s ostatními alespoň zde na zemi, chtějí nám upřít jedinou věc, která nás může zachránit před osudem, který si sami pro sebe zvolili oni. A právě proto odsoudili to neviňátko k smrti.

A když tito tři muži kráčeli do nemocnice zachránit život nevinného dítěte, stali se zosobněním Boha. Učinili tak ovšem s pokorou a posíleni svou vírou. Zosobňovali Boha jen proto, aby naplnili jeho vůli, nechtěli pro sebe získat žádnou moc, nechtěli se stát falešnými hrdiny. Odešli tam sloužit, nikoli vládnout. Sloužit tak, jak sloužil sám Ježíš Kristus. Jak sloužili jeho apoštolové. Šli tam zachránit nevinný život. Šli

tam uskutečnit boží záměr!

Vy to možná nevíte, ale když jsem byl vysvěcen, strávil jsem tři roky u námořnictva a sloužil jsem jako kaplan námořní pěchoty. Byl jsem přiřazen ke Druhé námořní divizi v Camp Lejeune v Severní Karolíně. Během pobytu tam jsem poznal lidi, kterým říkáme hrdinové, a hodně příslušníků námořní pěchoty do této kategorie zcela jistě patří. Sloužil jsem tam mši za oběti strašné havárie helikoptéry a mezi největší pocty, jichž se mi v životě dostalo, patří skutečnost, že jsem tam mohl být a poskytnout útěchu umírajícím mladíkům – protože jsem *věděl*, že se setkají s Bohem. Vzpomínám si na jednoho z nich, seržanta, muže, který se oženil necelý měsíc předtím a umíral s modlitbou za svou ženu na rtech. Byl to veterán z Vietnamu, získal mnohá vyznamenání. Byl to člověk, jehož bychom označili za tvrďáka," řekl Patterson černošské kongregaci, „ale nejmužnější na něm bylo, že když věděl, že zemře, nemodlil se za sebe, ale za svou mladou ženu, prosil Boha, aby ji opatroval. Ten muž zemřel jako křesťan a z našeho světa hrdě odešel k Bohu jako muž, který beze zbytku splnil svou povinnost.

Totéž učinili Skip i Renato. Obětovali své životy za záchranu dítěte. Poslal je Bůh. Tito muži měli rozkazy od Boha. Vyslyšeli jeho rozkazy a vyplnili je bez mrknutí oka, bez zaváhaní, rozmýšleli se jen o tom, zda dělají dobrou věc. A dnes, osm tisíc mil odsud bije nové srdce, žije novorozeně, teď nejspíš spí. To dítě se nikdy nedozví o všem rozruchu, který panoval kolem jeho narození, ale uvážíme–li, jaké má rodiče, zcela jistě se dozví o slově božím. A toto všechno se mohlo stát jen proto, že tři odvážní a zbožní lidé odešli do té nemocnice, kde dva z nich zemřeli, když konali dílo boží.

Skip byl baptista, Renato katolík.

Skip měl žlutou pleť. Já mám bílou. Vy černou.

Ale Ježíš nedbá na takové maličkosti. Všichni jsme slyšeli jeho slova. Všichni jsme ho přišli za svého Spasitele. Skip také. I Renato. Ti dva odvážní muži položili svůj život za dobro. Poslední katolíkova slova – zeptal se, zda je to dítě v pořádku, druhý katolík, německy kněz, mu řekl, že je, a Renato řekl jen ‚Bene´. To v italštině znamená ‚to je dobře´. Zemřel s vědomím, že udělal dobrou věc. Což není zrovna zlé, že?"

„To ne!" zazněly tři hlasy.

„Z jejich příkladu se můžeme mnohému přiučit," řekl Hosiah Jackson svěřené kongregaci. „Musíme se především přiučit tomu, že slovo boží je stejné pro nás pro všechny. Já jsem černoch. Vy jste běloši. Skip byl Číňan. V tom se sice lišíme, ale před slovem božím jsme si všichni rovni. Ze všech věcí, které se musíme naučit, ze všeho, co bychom měli mít každý den na paměti, je toto tím nejdůležitějším. Ježíš je spasitelem nás všech, jde jen o to přijmout jej, vpustit ho do svých srdcí, naslouchat mu, když k nám promlouvá. To je první ponaučení, jež si musíme ze smrti obou odvážných mužů vzít.

Další ponaučení nám říká, že Satan stále žije, a ačkoli musíme naslouchat slovům Božím. Jsou lidé, kteří raději naslouchají tomu, co říká Lucifer. Musíme poznat pravou identitu těchto lidí.

Před čtyřiceti lety se někteří z nich pohybovali mezi námi. Já si na to vzpomínám, vy možná také. Už jsme to překonali. Důvod, proč jsme to dokázali, spočívá v tom, ze jsme poslechli slovo boží. Všichni jsme si uvědomili, že náš Bůh je milosrdný. Je to spravedlivý Bůh. Jestli na toto nezapomeneme, vybaví se nám mnoho dalších věcí. Bůh nás nepomě–řuje podle toho, co zavrhujeme. Ježíš nám pohlédne do srdcí a poměří nás podle toho, co zastáváme.

Nelze ovšem být *pro* spravedlnost a zároveň nebýt proti nespravedlnosti. Nesmíme zapomenout na Skipa a Renata. Nesmíme zapomenout na pana a paní Jang a všechny jim podobné, na všechny lidi v Číně, kterým byla upřena možnost slyšet slovo boží. Synové Lucifera se bojí Písma svatého. Synové Lucifera se *bojí* nás. Satanovi potomci se bojí vůle Boží, protože boží láska a jeho konání znamenají jejich zkázu. Třeba Boha nenávidí. Třeba nenávidí slovo boží – ale přece *se obávají*, OBÁVAJÍ se důsledků svých vlastních činů. Obávají se zatracení, které je nemine. Třeba Boha popírají, ale uvědomují si jeho *spravedlivost* a vědí, že duše každého člověka volá po poznání Hospodina.

Právě proto se obávali reverenda Ju Fa Ana. Proto se obávali kardinála DiMila a proto se obávají nás. Mě i dobrých lidí, jako jste vy. Satanovi potomci se nás *bojí*, protože vědí, že jejich slova a jejich falešné myšlenky neobstojí před slovem božím o nic lépe než lehký paraván před jarním tornádem! Uvědomují si také, že všichni lidé se rodí s alespoň minimálním povědomím slova božího. A proto se nás bojí."

„Dobře!" zvolal reverend Hosiah Jackson. „Dáme jim tedy další důvod k obavám! Nechť jim Hospodinovi věrní ukáží sílu a nezlomnost své víry!

Můžeme si však být jisti, že Bůh stál při Skipovi i při kardinálu DiMilovi. Bůh vedl jejich odvážné paže a jejich prostřednictvím zachránil to nevinné dítě," oznámil Patterson černošské kongregaci.

„A Bůh přijal do svého středu dva muže, které sem poslal, aby konali jeho dílo, takže dnes náš přítel Skip a kardinál DiMilo stojí hrdě před Bohem jako dobří a věrní služebníci jeho slova. Oni svůj úkol splnili, přátelé. Onoho dne splnili úkol boží. Zachránili život nevinného dítěte. Ukázali celému světu, jak silná dokáže být víra.

A co náš úkol?“ zeptal se Patterson.

„Úkolem věřících není podporovat Satana,“ oznámil Hosiah Jackson lidem před sebou. Získal si jejich pozornost stejně jako Laurence Olivier v nejlepší formě – a co byl. Nepřednášel jim Shakespearovy verše. Promlouval k nim jako jeden z Hospodinovi pomocníků.

„Až nám Ježíš pohlédne do srdcí, uvidí tam lidi, kteří pomáhají potomků Lucifera? Uvidí Ježíš lidi, kteří poskytli své peníze na podporu bezbožných zabijáků nevinných lidí? Uvidí Ježíš lidi, kteří poskytli peníze novému *Hitlerovi*?“

„Ne!“ vykřikla nějaká žena. „*Ne*!“

„Co vlastně my, lidé zbožní, lidé věřící – co vlastně uznáváme? Když potomci Lucifera zabíjejí věřící, za co se postavíte vy? Postavíte se za spravedlnost? Za svou víru? Postavíte se po bok svatých mučedníků? Na stranu Ježíše?“ zeptal se Jackson shromážděné bílé kongregace.

Odpovědí mu bylo jednohlasné: „*Ano*!“

„Panenko skákavá,“ hlesl Ryan. Televizní přenos sledoval v kanceláři viceprezidenta.

„Já ti říkal, že můj táta je na projevy machr. Slýchal jsem ho u večeře, a pořád mě dostává,“ řekl Robby Jackson a začal přemýšlet, jestli si dnes večer může dovolit skleničku.

„Patterson si nejspíš vede taky hodně dobře. Podle táty je to fajn člověk, ale můj táta je jednička.“

„Nenapadlo ho někdy dát se k jezuitům?“ ušklíbl se Ryan.

„Táta je sice kazatel, ale žádný svatoušek. Celibát by mu zrovna neseděl,“ odpověděl Robby. Pak se na obrazovce objevily závěry z římského letiště Leonarda da Vinciho, kde zrovna přistál Boeing 747 italských aerolinií a brzdil na ranveji. Už na něj čekalo nákladní auto a vedle něj několik vozů patřících Vatikánu. Už se vědělo, že kardinál Renato DiMilo bude pohřben se státními poctami v bazilice Sv. Petra, celé to bude přenášet CNN, s ní i Sky–News, Fox a všechny hlavní televizní společnosti. Ty sice zaznamenaly, k čemu došlo, s mírným zpožděním, ale o to byl přenos kompletnější.

Hosiah Jackson sestoupil pomalu z kazatelny, když dozněl poslední zpěv. Kráčel vznešeně a vyrovnaně ke vstupním dveřím, aby se mohl pozdravit s odcházejícími členy kongregace.

Trvalo to mnohem déle, než čekal. Zdálo se, že mu všichni chtěli potřást rukou a poděkovat mu, že přišel – stupeň srdečnosti daleko předčil i jeho nejoptimističtější očekávání. O jejich upřímnosti nepochyboval. Někteří si s ním chtěli alespoň chvilku popovídat, dokud je další čekající nevytlačili ze schodů a na parkoviště. Hosiah dostal šest pozvánek na večeři, deset dotazů na svou kongregaci, zda nepotřebuje nějakou zvláštní pomoc. Nakonec zbýval už jen jediný muž, který se věkem blížil k sedmdesátce, s prořídlými vlasy a orlím nosem, na kterém se podepsalo nemalé množství lahví whisky. Vypadal jako člověk, který odešel do důchodu jako zástupce předáka na pile.

„Dobrý den,“ pozdravil ho Jackson přívětivě.

„Pastore,“ odpověděl muž nervózně a zdálo se, že chce pokračovat. Takový pohled neviděl Hosiah zdaleka poprvé.

„Můžu vám nějak pomoci, pane?“

„Pastore… před lety…“ A znovu se odmlčel. „Pastore,“ zkusil to znovu. „Pastore, zhřešil jsem.“

„Všichni hřešíme, příteli. Bůh to ví. Proto seslal svého syna, aby tu byl s námi a bojoval proti našim hříchům.“ A na znamení podpory ho uchopil za rameno.

„Byl jsem v Klanu, pastore, dělal jsem… hříšné věci… já… ubližoval jsem černochům jen proto, že jsem je nenáviděl, a…“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Jackson vlídně.

„Charlie Picket,“ odpověděl muž. A vtom si Jackson vzpomněl. Na jména měl dobrou paměť. Charles Worthington Picket býval vysokým představitelem místní organizace Ku–Klux–Klanu. Nikdy nebyl odsouzen za žádný větší přečin, ale jeho jméno bylo velmi známé.

„Všechny tyto věci se udaly před mnoha lety, pane Pickete,“ řekl mu Hosiah.

„Já nikdy – víte, nikdy jsem nikoho nezabil. Čestně, pastore, nikdy,“ opakoval Picket zoufale. „Ale znám lidi, co jo, ale nikdy jsem je neudal. Ani jsem jim neříkal, aby to nedělali… panebože, co jsem to tenkrát byl

za člověka. Já byl… tenkrát…“

„Litujete svých hříchů, pane Pickete?“

„Ano, ježíšmarjá, ano, pastore. Modlil jsem se za odpuštění, ale…“

„Žádné ‚ale´ neexistuje, pane Pickete. Bůh vám už za vaše hříchy odpustil,“ řekl muJackson co nejvlídněji.

„Myslíte?“

Jackson se usmál a přikývl. „Ano, věřte mi.“

„Pastore, jestli potřebujete pomoct ve vašem kostele, třeba se střechou nebo tak, zavolejte mi, jasný? I to je dům boží. Možná jsem na to občas zapomínal, ale teď už to zatraceně vím, pane.“

Za celý svůj život možná řekl „pane“ černochovi poprvé, pokud mu nešlo o život. Jackson si říkal, že aspoň někdo si z jeho kázání něco odnesl. A to nebylo v jeho profesi zrovna zlé.

„Pastore, omlouvám se za všechny špatný věci, co jsem udělal. I za svý názory. Nikdy jsem se neomluvil, až teďka.“ Stiskl Jacksonovl ruku. „Omlouvám se, pastore, omlouvám za všechno, co jsem tenkrát prováděl, a žádám vás, abyste mi odpustil.“

„A Bůh řekl, Jdi a víc nehřeš. To je celé evangelium shrnuté do jediné věty, pane Pickete. Bůh přišel, aby nám odpustil naše hříchy. Bůh už vám odpustil.“ Pak si pohlédli do očí.

„Děkuju, pastore. A pámbu vám požehnej, pane.“

„Bůh žehnej i vám.“ Hosiah Jackson se díval, jak muž odchází ke své dodávce, a přemýšlel, jestli se právě podařilo zachránit jednu duši. Pokud ano, Skip by měl ze svého tmavého přítele radost, i když se s ním nikdy nesetkal.

Spojenectví a střet

Z letiště do Vatikánu vedla dlouhá cesta a kamery z doprovodných motocyklů snímaly každý metr, dokud vozy konečně nezabočily na náměstí Svatého Petra. Zde už čekala jednotka Švýcarské gardy v rudozlatých uniformách, jež navrhl Michelangelo. Někteří její členové uchopili rakev s ostatky kněze zavražděného daleko odsud a nesli ji obrovskými bronzovými dveřmi do nitra kostela, kde následujícího dne bude papež osobně sloužit zádušní mši.

Teď už však vůbec nešlo o náboženství. Prezident Spojených států věděl, že jde o vyloženě politické otázky. Ukazovalo se, že Thomas Jefferson měl nakonec možná pravdu. Moc vlád pochází přímo od lidí a Ryan teď musel něco udělat, aby lidu vyhověl, protože vzato kolem a kolem, stát nepatří Ryanovi. Patří lidem.

A jeho situaci komplikovala ještě jedna věc. SORGE vychrlil ráno další hlášení, jehož předání prezidentovi se opozdilo jen proto, že Mary Patricia Foleyová se chtěla dvakrát ujistit, že je ten překlad v pořádku.

V Oválné pracovně seděl Ben Goodley, Arnie van Damm a viceprezident.

„Tak co?“ zeptal se jich Ryan.

„Zmetci,“ zahájil rozpravu Robby. „Jestli takhle opravdu přemýšlejí, neměli bychom jim prodat už ani ň. Takhle nemluví ani piloti stíhaček z námořnictva, ani na akademii po propité noci.“

„Jsou to necitové,“ souhlasil Ben Goodley.

„Podle mě nemají jejich političtí vůdcové ani kouska svědomí,“ řekl van Damm, čímž všechny ostatní podpořil.

„Jak by na takovouhle informaci reagoval tvůj táta, Robby?“ zeptal se Ryan.

„Nejdřív by pronesl to samý co já: atomovku na ně, na potvory. Pak by si vybavil, jak to vypadá v opravdové válce, a trochu by se uklidnil. Nesmí jim to projít, Jacku.“

Ryan přikývl. „Fajn, ale když přerušíme obchodní styky s ČLR, nejdřív to odskáčou nevinní lidi v továrnách, ne?“

„Jasně, Jacku, ale kdo to zavinil, hodní, nebo zlí? S takovým tvrzením vždycky někdo přijde, a jestli se kvůli obavám, abys někomu trošku neublížil, nikdy k ničemu neodhodláš, konec pro ně *nikdy* nic dobrého neuděláš. Takže se tím nesmíš nechat omezovat,“ dodal TOMCAT. „Nebo to odskáčeš ty.“

Pak zazvonil telefon a Ryan se zamračil, kdo je ruší.

„Volá vám ministr Adler, pane prezidente. Prý je to důležité.“ Jack se naklonil a stiskl blikající knoflík– „Slyším, Scotte.“

„Mám tu zprávu. Nic nečekaného, v kanceláři se navíc mluví jinak než mimo ni, na to nezapomeň.“

„To velmi rád slyším, Scotte, ale kdyby mluvili o tom, že pro několik tisíc Židů uspořádají vlakový zájezd do Osvětimi, byla by to taková legrace?“

„Tak pozor, Žid jsem tady já, víš?“

Ryan dlouze vzdechl a stiskl další knoflík. „Slyší tě i ostatní, Scotte. Mluv,“ přikázal mu pak.

„Takhle ti zmetci prostě mluví. Jasně, jsou to ignoranti, ale to už víme. Jacku, kdyby jiné země věděly, jak *my* mluvíme uvnitř Bílého domu, měli bychom mnohem méně spojenců a mnohem víc válek. Rozvědka je někdy až příliš kvalitní.“

Adler je skutečný ministr zahraničí, pomyslel si Ryan. Jeho úkolem je hledat jednoduchá a bezpečná řešení a své poslání nijak nezanedbával.

„Dobře, co navrhuješ?“

„Řekl jsem Carlu Hitchovi, aby jim předal naši nótu. Požadujeme od nich vyjádření o tom incidentu.“

„A kdyby nám řekli, ať si trhneme nohou?“

„Tak povoláme Rutledge a Hitche zpátky ‚na konzultace´ a chvíli počkáme.“

„Ještě k té notě, Scotte.“

„Ano, pane prezidente?“

„Napiš ji na azbest a podepiš ji krví,“ řekl mu Jack chladně.

„Rozkaz,“ pronesl ministr zahraničí a telefon utichl.

V Moskvě bylo o několik hodin víc, když Pavel Jefremov a Oleg Provaljov vstoupili do kanceláře Sergeje Golovka.

„Omlouvám se, ale dříve jsem vás přijmout nemohl," řekl jim předseda SVR. „Měli jsme nějaké problémy – s Čínou a přestřelkou v Pekingu." Věnoval se tomu stejně jako spousta dalších lidí po celém světě.

„Objevili jsme další problém toho druhu, soudruhu předsedo."

„Opravdu?"

Jefremov mu podal rozšifrovanou zprávu. Golovko ji přijal, jako vždy mu velmi zdvořile poděkoval, opřel se o opěradlo židle a začetl se. Za necelých pět vteřin vykulil oči.

„To není možné," zašeptal.

„Snad máte pravdu, ale jen těžko si to lze vysvětlit jinak."

„Chtěli tedy zabít *mě*?"

„Zdá se, že ano," přikývl Provaljov.

„Ale *proč*?"

„Nevíme," odpověděl Jefremov, „a neví to asi nikdo v Moskvě. Pokud ten rozkaz předal nějaký člen čínské rozvědky, pak má původ v Pekingu a muž, který ho předal, nejspíš neví okolnosti jeho vydání. Celá operace je spíše připravena tak, aby ji šlo nějak popřít, protože nelze ani prokázat, že ten muž pracuje pro rozvědku a není pouze asistentem. Podařilo se ho vlastně identifikovat jen prostřednictvím jednoho Američana," dodal důstojník FBS.

Golovko se na něj podíval. „A k tomu došlo jak?"

„Čínský rozvědčík v Moskvě se nezalekne amerického státního příslušníka," Provaljov, „zatímco každý Rus je pro něj potenciálním spolupracovníkem kontrarozvědky.

Míša u toho byl, nabídl mi pomoc a já souhlasil. A to mě přivádí na otázku."

„Co říct tomu Američanovi?" zeptal se Golovko za něj.

Poručík přikývl. „Přesně tak, soudruhu předsedo. O vyšetřování té vraždy ví hodně věcí, protože jsem se mu svěřoval a on mi několikrát velmi pomohl. Je to schopný policejní vyšetřovatel. A není žádný hlupák. Až se mě zeptá, kam vyšetřování spěje, co mu mám říct?"

Golovko chtěl nejprve odpovědět velmi předvídatelně a automaticky: „Nic mu neříkejte," ale ovládl se. Kdyby mu Provaljov nic neřekl, Američan by musel být úplný hlupák, aby nepochopil, že jde o lež, a podle Provaljova to žádný hlupák není. Na druhou stranu však pomůže Golovkovým – nebo ruským – zájmům, když bude Amerika vědět, že jeho život je v ohrožení? Ta otázka byla velmi hluboká a matoucí. Zatímco o ní přemýšlel, nechal si zavolat svého tělesného strážce. Zavolal na svého tajemníka.

„Ano, soudruhu předsedo?" zeptal se major Šeljepin, když vstoupil do dveří.

„Mám pro vás další starost, Anatoliji Ivanovič," oznámil mu Golovko. Šlo však o víc než o starost. Po první větě Šeljepin zbledl.

V Americe se vším začaly odbory. Tato dělnická sdružení, která za předchozí dekády přišla o svou moc, patřila svým způsobem mezi nejkonzervativnější organizace v Americe, a to z toho prostého důvodu, že po ztrátě velké části své moci se upínala k té, která jim zbyla. Odolala tedy všem změnám, jež by mohly ohrozit sebemenší nárok jejich nejneprůbojnějšího člena.

Čína se dlouhá léta řadila mezi černé ovce dělnického hnutí, protože čínští dělníci vydělávali za den méně, než kolik si američtí dělníci v automobilce vydělají během přestávky na svačinu. Asijci se tak stávali mnohem výhodnějšími zaměstnanci, na což americká odborová centrála rozhodně nehodlala přistoupit.

Ještě že vláda, která vládla těm podhodnoceným dělníkům, nedodržovala lidská práva. Díky tomu se proti nim mnohem lépe vystupovalo.

Americké odbory jsou především výborně organizované, takže každý člen Kongresu začínal dostávat rozzuřené telefonáty. Většinu z nich přijímali členové jednotlivých štábů, ale vyšší představitelé odborů z toho kterého státu se většinou ke svému zastupiteli přece jen dovolali, bez ohledu na to, na které straně ten či onen člen zrovna stál. Ony telefonáty upozornovaly na barbarský čin jistého bezbožného státu, který mimo jiné kašle na své dělníky a nečistými praktikami na trhu práce připravuje Američany o práci. Výše obchodního přebytku se objevila v každém telefonátu, což by členy Kongresu upozornilo na to, že jde o pečlivě sehranou kampaň (tak tomu také bylo), jen kdyby si mezi sebou porovnali poznámky o jednotlivých hovorech (což neudělali).

Později téhož dne se konaly demonstrace, a ač byly přibližně stejně spontánní jako demonstrace v Čínské

lidové republice, referovala o nich místní i celostátní média, proto kamery na demonstrace patří, a navíc i novináři jsou členy odborů.

Kromě telefonátů se na obrazovkách objevily i zprávy o dopisech a e–mailech, které asistenti členů Kongresu pečlivě archivovali a počítali.

Někteří z nich pak zavolali do Bílého domu, aby prezidenta seznámili s tím, co se v Kongresu odehrává. Všechny takové telefonáty zamířily do kanceláře Arnolda van Damma, jehož vlastní štáb hovory pečlivě evidoval, zaznamenal postoj volajícího a stupeň afektovanosti, jež dosahovala vysokých hodnot.

A pak se objevily ohlasy náboženských komunit, jež se Číně podařilo urazit takřka všechny najednou.

Jediný nečekaný, ale o to chytřejší vývoj toho dne nepřinesl žádný dopis ani telefonát nějakému členu vlády. Všichni čínští výrobci z Tchaj–wanu měli v Americe své lobbistické a reklamní agentury. Jedna z nich přišla s nápadem, který se rozšířil stejně rychle jako oheň ve stohu za větrného odpoledne. Kolem oběda už tři tiskárny produkovaly samolepky s vlajkou Čínské republiky a nápisem „My jsme ti dobří“. Dalšího rána už je maloobchodní prodejci lepili na všechny tchajwanské výrobky. Novináři se o tom dozvěděli ještě dříve, než akce vůbec začala, takže tchajwanskému průmyslu pomohli tím, že veřejnost s kampaní ve stylu „my ne, to oni“ seznámili ještě dříve, než stihla vypuknout. Výsledkem bylo, že americká veřejnost se znovu musela seznamovat s tím, že opravdu existují dvě země zvané Čína a že jen jedna z nich zabíjí kněze a mlátí všechny, kdo se rozhodnou na ulici trochu pomodlit. V druhé Číně se dokonce hraje baseball.

Nestávalo se často, že by odboráři i kněží tak hlasitě volali do světa a byli stejně pozorně vyslyšeni. Organizace pro výzkum veřejného mínění se klopotně snažily situaci nějak popsat, takže začaly klást takové dotazy, že odpovědi byly jasné ještě před jejich vyslovením.

Nástin smlouvy dorazil na velvyslanectví ráno. Když ho jeden ze zaměstnanců rozšifroval, ukázal ho hlídkujícímu důstojníkovi, jenž měl co dělat, aby se nepozvracel, a ihned se rozhodl vzbudit velvyslance Hitche. O půl hodiny později už byl Hltch v kanceláři, ospalý a podrážděný, že ho vzbudili o dvě hodiny dříve, než byl zvyklý. Obsah noty nebyl sepsán tak, aby mu začátek dne zpříjemnil. Netrvalo dlouho a volal do Washingtonu.

„Ano, chceme, abyste jim to řekli,“ ujistil ho Scott Adler v telefonu.

„Nebudou mít radost.“

„To mě nepřekvapuje, Carle.“

„Já jen abyste se připravili,“ řekl mu Hitch.

„Carle, my o těch věcech přemýšlíme, ale prezidenta vážně štve, co…“

„Scotte, já tady žiju. Vím, co se stalo.“

„Co podle tebe udělají?“

„Než mi utrhnou hlavu, nebo až potom?“ zeptal se ho Hitch.

„Řeknou mi, ať si tu notu. strčím někam – samozřejmě trochu slušněji.“

„Tak jim dejte jasně najevo, že Američané žádají zjednání pořádku. A že zabíjet diplomaty nelze beztrestně.“

„Dobře, Scotte. Vím, jak na to. Pak ti zavolám.“

„Budu vzhůru,“ slíbil mu Adler a přemýšlel, jak dlouhý den má ještě před sebou.

„Tak zatím.“ Hitch zavěsil.

Začátek

„Takhle byste s námi neměli mluvit," poznamenal Šen Tang.

„Pane ministře, má země má své zásady, které neporušujeme. Patří mezi ně respektování lidských práv, právo na shromažďování, právo uctívat boha, jak je komu libo, právo svobodně se vyjadřovat. Vláda Čínské lidové republiky tyto zásady porušila, a z toho plyne reakce Ameriky. Všechny velmoci na světě tyto zásady uznávají. Čína na ně musí též přistoupit."

„Musí? Chcete nám diktovat, co *musíme* udělat?"

„Pokud Čína touží zařadit se mezi ostatní země světa, pak ano."

„Amerika nám nemá co diktovat. Nejste žádní páni světa!"

„A ani jimi být nechceme. Ale můžeme si zvolit, se kterými národy budeme mít normální vztahy, a byli bychom rádi, kdyby se i v nich uznávala lidská práva tak jako v jiných civilizovaných státech."

„A ještě chcete tvrdit, že nejsme civilizovaní?" zeptal se Šen.

„To jsem přece neřekl, pane ministře," odpověděl Hitch a litoval, že se nechal tak unést.

„Amerika nemá právo vnucovat svou vůli nám ani žádnému jinému státu. Přišli jste sem, diktovali nám obchodní podmínky a teď požadujete, abychom dokonce spravovali naše vnitřní věci tak, aby vám to vyhovovalo. Dost už! Nebudeme se před vámi plazit! Nejsme vaši sluhové. Vaši nótu odmítám." Šen ji hodil směrem k Hitchovi, aby dodal svým slovům na důrazu.

„Toto je tedy vaše odpověď?" zeptal se Hitch.

„Taková je odpověď Čínské lidové republiky," odpověděl Šen povýšeně.

„Dobře, pane ministře. Děkuji vám za přijetí." Hitch se zdvořile uklonil a odešel. Je s podivem, pomyslel si, jak rychle se normální – ačkoli ne zrovna přátelské – vztahy mohou rozpadnout. Před pouhými šesti týdny byl Šen na velvyslanectví, zúčastnil se srdečné pracovní večeře, oba si velmi přátelsky připili na úspěchy obou zemí. Jenže jak říkal už Kissinger: „Země nemívají přátele; mají jen zájmy." A ČLR se právě vykašlala na některé v Americe nejuctívanější zásady. A tečka. Vrátil se k autu a odjel na velvyslanectví.

Tam na něj čekal Cliff Rutledge. Hitch ho mávnutím pozval do kanceláře.

„Tak co?"

„No, řekl mi, ať si to strčím za klobouk – jen to zformuloval trochu jinak," řekl Hitch. „Dnes ráno vás možná čeká poněkud živější zasedání."

Rutledge nótu samozřejmě četl. „Překvapuje mě, že s tím Scott vůbec souhlasil."

„Doma se to asi trochu zvrtává. Viděli jsme sice CNN, ale možná je situace ještě horší, než se nám zdá."

„Hele, já neschvaluji nic z toho, co Číňani udělali, ale tolik povyku kvůli dvěma zastřeleným kněžím…"

„Jeden z nich byl diplomat, Cliffe," připomněl mu Hitch. „Kdyby ti ustřelili hlavu, taky bys chtěl, aby to ve Washingtonu nesmetli pod stůl, ne?"

Rutledgeovi se po té výtce zablesklo v očích. „Za vším stojí prezident Ryan. Vůbec nechápe, jak diplomacie funguje."

„To je sice možná pravda, ale je prezident a my jsme tady, abychom ho zastupovali, na to nezapomínej."

„Na to se nedá zapomenout," zabručel Rutledge. Dokud bude ten moula sedět v Bílém domě, nikdy se nestane náměstkem ministra, a přitom právě na tuhle funkci si brousí zuby už patnáct let. Ale nestane se jím, ani když dá svým pocitům volný průchod, ať jsou jakkoli ospravedlnitelné. „Buď nás povolají domů, nebo nás odsud rovnou vyhodí," odhadoval.

„Nejspíš ano," souhlasil Hitch. „Rád bych stihnul trochu baseballu. Jak si letos vedou Sox?"

„Jsou v háji. Budují nový kádr. Už zase."

„To je škoda." Hitch zavrtěl hlavou a podíval se, jestli mu na stole nepřistály nové zprávy, ale nic. Teď bude muset zavolat do Washingtonu a oznámit, co mu řekl čínský ministr zahraničí. Scott Adler už asi netrpělivě čeká, až mu v kanceláři zazvoní bezpečná přímá linka.

„Zlomte vaz, Cliffe."

„Díky," řekl Rutledge cestou ke dveřím.

Hitch přemýšlel, jestli má zavolat domů a říct ženě, ať začne balit na cestu zpátky, ale ne, ještě ne. Nejprve zavolá na ministerstvo zahraničí.

„Co se tedy stane teď?“ zeptal se Ryan Adlera z postele. Nechal jim příkazy, ať mu zavolají, jakmile se něco dozvědí. Teď, když poslouchal Adlerovu odpověď, byl udiven. Znění té nóty mu připadalo až příliš uhlazené, ale diplomatické rozhovory mají asi ještě striktnější pravidla, než se domníval. „No a co teď, Scotte?“

„Počkáme, co se stane s delegací, ale počítám, že nakonec zavoláme je i Carla Hitche domů na konzultace.“

„Copak Číňanům nedochází, že je tohle všechno může připravit o kupu peněz?“

„Neočekávají, že se to stane. A možná když ano, třeba budou nuceni zpytovat svědomí.“

„Na tuhle kartu bych moc nevsadil, Scotte.“

„Zdravý rozum musí přece dřív nebo později převážit. Když člověk přijde o nějaké peníze, obyčejně se pak zamyslí,“ poznamenal ministr zahraničí.

„Tomu uvěřím, až to uvidím,“ odpověděl prezident. „Dobrou, Scotte.“

„Dobrou, Jacku.“

„Tak co řekli?“ zeptala se Cathy Ryanová.

„Máme si trhnout nohou.“

„Vážně?“

„Vážně,“ odpověděl Ryan a zhasl.

Číňané mají pocit, že jsou neporazitelní. Musí být paráda žít s takovým přesvědčením, Paráda, ale o ústa.

265. motostřelecká divize byla složena ze tří pluků vojáků základní služby – tedy Rusů, kteří se nevyhnuli vojenské službě, takže byli většinou vlastenci nebo hlupáci, lidé neteční nebo natolik znudění životem, že jim výhled na dva roky v uniformě se špatnou stravou a prakticky za nulové peníze nepřipadal jako nějaká velká oběť. Každý pluk tvořilo kolem patnácti set vojáků, tedy asi o pět set méně, než by jeho síla měla být. V rámci každého z nich však byl i tankový prapor, přičemž většina jeho mechanizovaného vybavení byla ne–li nová, pak přinejmenším nedávno vyrobená a poměrně dobře udržovaná. Divizi však chyběl tankový pluk, pěst, která dodávala motostřelecké divizi její ofenzivní údernost. Chyběl tu protitankový prapor a jeho protitanková děla Rapier. Tyto anachronické zbraně měl Bondarenko rád, protože si s nimi hrál před bezmála čtyřiceti lety v kadetce. Nový model bojového vozidla pěchoty byl upraven tak, aby mohl převážet protitankové střely AT–6, které NATO označovalo jako „Spirál“. Šlo však spíše o ruskou verzi střely Milan, za což NATO vděčilo jednomu bezejmennému špionovi z osmdesátých let. Ruští vojáci říkali této zbrani Kladivo, protože se s ní zacházelo velmi snadno, ačkoli měla relativně malou hlavici. Každý takový vůz jich vezl deset, což chybějící prapor více než bohatě nahrazovalo.

Bondarenka a Alijeva však nejvíc trápilo chybějící dělostřelectvo. Tato dějinami ověřená nejschopnější a nejlépe vycvičená součást ruské armády byla v této části světa zastoupena jen z poloviny, místo pluků zde sloužily pouze prapory. Vysvětlením prý byla pevná obranná linie čínských hranic, která disponovala solidními zásobami pevných a opevněných dělostřeleckých pozic, sice zastaralých, ale s obrovskou zásobou střel a vycvičenou obsluhou připravenou zaútočit na předem stanovené cíle.

Generál se ve svém štábním voze zamračil. To má za svou inteligenci a energičnost. Řádně připravený a vycvičený vojenský okrsek muže jeho kvalit přece ani nepotřebuje. Jeho talent prozkouší teprve takováhle díra. Kdyby se aspoň jednou nějaký dobrý důstojník dočkal odměny za svůj výkon, ne jen další „výzvy,“ jak tomu říkají. Zabručel. Asi až v příštím životě. Blbci a hlupáci dostávají pohodlné oblasti bez problémů a se spoustou vybavení, aby se s případnými potížemi mohli vyrovnat.

Nejvíce ho děsila situace ve vzduchu. Po rozpadu Sovětského svazu utrpělo největší ránu právě letectvo. Dálný východ měl kdysi své vlastní letky taktických stíhaček, které disponovaly materiálem, aby se mohly postavit hrozbě amerických letounů z Japonska nebo letadlových lodí jejich Pacifické flotily, a nadto ještě i vše potřebné proti hrozbě z Číny. To však už neplatí. Teď měl asi kolem padesáti použitelných letadel, jejichž piloti létali ročně nanejvýš sedmdesát hodin, což málem nestačilo ani na nácvik, jak bezpečně vzlétnout a přistát. Padesát moderních stíhacích letounů, určených převážně pro vzdušné souboje, nikoli proti pozemním cílům. Na základnách rezavělo ještě několik stovek dalších, stály v suchu; v bytelných hangárech, pneumatiky jim však už dávno zpuchřely a vnitřní těsnění už určitě minimálním používáním popraskalo, a to i kvůli nedostatku náhradních dílů, který připoutal k zemi celou vzdušnou sílu Ruska.

„Víš, Andreji, vzpomínám si, když se všichni třásli před armádou naší země. Teď se otřásají smíchy, tedy ti, kdo si nás vůbec všimnou.“ Bondarenko se napil vodky z lahve. Už dlouho nepil ve službě, ale byla mu zima – topení ve voze nefungovalo – a on uklidnění potřeboval.

„Genadiji Josifoviči, situace není tak zlá, jak se zdá…“

„Souhlasím! Je to ještě horší!“ zabručel vrchní velitel. „Jestli se Číňani posunou na sever, začnu se učit jíst hůlkami. Nikdy jsem nepochopil, jak to dělají,“ usmál se. Bondarenko si v každé situaci našel něco humorného.

„Ale navenek vypadáme silní. Máme tisíce tanků, soudruhu generále.“ A to byla pravda. Celé ráno strávili prohlídkou obřích vozoven s tanky T–34/85 vyrobenými v Čeljabinsku v roce 1946. Některé z nich měly nedotčená, nikdy nepoužitá děla. Němci se třásli, když tyto tanky uviděli na obzoru. Šlo však právě o to, že tyhle tanky pocházely z druhé světové války, bylo jich téměř devět set, tři kompletní divize. A k dispozici měl i vojáky, kteří by zajistili jejich údržbu! Motory stále fungovaly, obsluhovali je vnuci mužů, kteří s nimi bojovali proti fašistům. A v těch samých skladištích byly střely pro děla ráže 85 mm, některé z nich vyrobené až v roce 1986. Svět byl šílený, Sovětský svaz nepochybně též, nejprve proto, že takové starožitnosti skladoval, a pak proto, že plýtval penězi a úsilím na jejich údržbu. Ale i teď, více než deset let po rozpadu celého soustátí byrokracie posílala odvedence do vozoven, aby tyto muzejní exponáty udržovali. Proč? To nikdo nevěděl. Nějaký badatel bude muset najít vysvětlení v archivech, a ačkoli by to mohlo zajímat nějakého zvráceného historika, Bondarenko měl na práci jiné věci.

„Andreji, vážím si tvé ochoty spatřovat v každé situaci veselejší stránku, ale potýkáme se tu s realitou.“

„Soudruhu generále, potrvá měsíce, než se podaří získat povolení k ukončení této operace.“

„To je možná pravda, Andrjuško, ale vzpomínám si na jednu historku o Napoleonovi. Chtěl zasadit podél francouzských silnic stromy, aby jeho vojáci pochodovali ve stínu. Jeden štábní důstojník mu na to řekl, ale maršále, bude trvat dvacet let, než stromy dorostou potřebné výšky. A Napoleon mu odpověděl, že ano, to je pravda, takže musíme začít hned teď! Inu, plukovníku, pustíme se do toho hned teď.“

„Jak říkáte, soudruhu generále.“ Plukovník Alijev věděl, že jeho návrh je smysluplný, jen přemýšlel, jestli bude mít dostatek času, aby dotáhl do konce všechny nápady, které si to zasluhují. Vojáci v tankových vozovnách navíc vypadali poměrně šťastně. Někteří dokonce vyjíždějí s tanky ven a hrají si s nimi, jezdí s nimi na nejbližší cvičiště, někdy z nich i střílejí. Jeden mladý rotmistr se mu svěřil, že je dobré je používat, protože ty válečné filmy, které viděl jako dítě, mu teď připadají opravdovější. A to, pomyslel si plukovník Alijev, je slovo vojáka. Proto se mu víc líbí válečné filmy. Do háje.

„Co si ten šikmookej šulin o sobě myslí?“ zeptal se Gant na zahradě.

„Marku, dnes ráno jsme jim přednesli poměrně důraznou nótu a oni na ni reagují.“

„Cliffe, vysvětli mi, proč je v pořádku, když jiní lidi takhle mluví k nám, ale my tak nesmíme mluvit s nikým.“

„Tomu se říká diplomacie,“ odpověděl Rutledge.

„Podle mě je to pěkná volovina, Cliffe,“ odsekl Gant. „Když se někdo takhle chová u nás doma, máš právo dát mu pěkně přes hubu.“

„Ale to my neuděláme.“

„A proč ne?“

„Protože jsme nad věcí, Marku,“ snažil se mu to Rutledge vysvětlit. „Nejvíc štěkají malí psi. Velkým silným psům je to jedno. Vědí, že když budou chtít, ukousnou ti hlavu. A my víme, že si s těmito lidmi poradíme, když bude potřeba.“

„Tohle by jim ale měl někdo říct, Cliffe,“ podotkl Gant. „Nemám totiž pocit, že jsou si toho vědomí. Jednají, jako by jim patřil celý svět, asi mají pocit, že se s námi můžou přetlačovat, Cliffe, a dokud jim někdo jasně neřekne, že se pletou, čeká nás pořádná dřina.“

„Marku, takhle to prostě je a hotovo. Takhle se zkrátka na téhle úrovni hraje.“

„Vážně?“ podivil se Gant. „Oni to neberou jako hru, Cliffe. Já jsem to už pochopil, ale ty ještě ne. Po téhle přestávce se tam znova vrátíme a oni nám pohrozí. Co uděláme pak?“

„Odvrátíme to. Jak by nám mohli pohrozit?“

„Objednávkou Boeingů.“

„Boeing holt letos bude muset prodat svoje letadla někomu jinému,“ řekl Rutledge.

„Vážně? A co zájmy všech těch dělníků, které bychom tady měli zastupovat?“

„Marku, na téhle úrovni se zabýváme hrubými obrysy, žádnými detaily, rozumíš?“ Rutledge se na toho burziána začínal zlobit. „Cliffe, ty hrubé obrysy tvoří spousta detailů. Měl by ses tam vrátit a zeptat se jich, jestli je baví prodávat nám zboží. Protože jestli jo, pak by měli hrát podle pravidel. Potřebují nás totiž sakramentsky víc než my je.“

„Takhle se k představitelům velmocí nemluví.“

„A jsme my velmoc?“

„Největší,“ přikývl Rutledge.

„Jak je tedy možné, že oni s námi takhle mluví?“

„Marku, tohle je moje práce. Máš mi radit, ale u takových jednání jsi prvně. Já znám pravidla. Vím, co mám dělat.“

„Fajn.“ Gant dlouze vydechl. „Ale když my hrajeme podle pravidel a oni ne, začne být hra trochu fádní.“ Gant na chvíli odešel stranou. Zahrada se mu celkem líbila. Nezúčastňoval se podobných jednání dost často, aby věděl, že vždy je k dispozici nějaká zahrada, i v níž se diplomaté mohou po dvou třech hodinách zdlouhavých jednání procházet, ale už pochopil, že právě v zahradě se udělá spousta skutečné práce.

„Pane Gante?“ Otočil se a za ním stál Xue Ma, ten diplomat či špion, se kterým se bavil i dříve.

„Pane Xue,“ pozdravil ho Gant.

„Co si myslíte o pokroku těchto jednání?“ zeptal se Číňan. Mark se stále snažil porozumět i skrytým motivům jeho slov.

„Jestli tohle je pokrok, nechtěl bych zažít, čemu říkáte nepříznivý vývoj.“

Xue se usmál. „Živý rozhovor je často mnohem zajímavější než rozhovor nudný.“

„Vážně? To mě překvapuje. Myslel jsem si, že diplomatické rozhovory jsou zdvořilejší.“

„Vám to připadá nezdvořilé?“

Gant se znovu zamyslel, jestli se nechal chytit, nebo ne, ale pak si řekl k čertu s tím. Práci pro vládu přece nepotřebuje, ne? A její přijetí pro něj znamenalo značnou osobní oběť. V řádu několika milionů dolarů. Copak ho právě to neopravňuje říkat, co si myslí?

„Xue, vy nás obviňujete, že ohrožujeme vaši národní identitu, když protestujeme proti vraždě, kterou vaše vláda – nebo její zástupci – vykonala před televizními kamerami. Americe se nelíbí, když se vraždí lidé.“

„Ti lidé porušovali naše zákony,“ připomněl mu Xue.

„Snad ano,“ připustil Gant. „Ale když v Americe někdo porušuje zákon, zatkneme ho, zaručíme mu proces před soudcem a porotou včetně obhájce, který zajistí spravedlivý průběh, každopádně ale nestřílíme lidi do hlavy, když drží v rukou novorozeně, sakra!“

„Bylo to nešťastné,“ málem připustil Xue. „Ale jak jsem řekl, ti muži porušovali naše zákony.“

„A vaši policisti se zachovali jako ztělesnění soudce, poroty i popravčího. Xue, z pohledu Američanů jde o barbarský čin.“

Číňan konečně pochopil. „Takhle by Amerika neměla s Čínou mluvit, pane Gante.“

„Podívejte se, pane Xue, tohle je vaše země, vládněte si ve své zemi, jak chcete. Nevyhlásíme vám válku jen proto, co si děláte v rámci vašich hranic. Ale žádný zákon nás zároveň nenutí, abychom s vámi obchodovali, takže můžeme přestat kupovat vaše zboží – a ještě něco: Američané opravdu přestanou vaše zboží kupovat, jestli se nezačnete chovat jinak.“

„Vaši lidé? Nebo vaše vláda?“ zeptal se Xue s vědoucným úsměvem.

„Jste vážně tak zabednění, pane Xue?“ opáčil Gant.

„Co myslíte?“ Poslední urážka prorazila silnými stěnami.

„Jde o to, že Amerika je demokracie. Američané se v mnoha ohledech rozhodují zcela svobodně a jednou z těch věcí je, za co se rozhodnou utrácet své peníze. Průměrní Američané nebudou kupovat nic, co vyrobí nějaká barbarská země.“ Gant se odmlčel. „Víte, já jsem Žid. Před asi šedesáti lety to Amerika nezvládla. Viděli jsme, co Hitler a nacisti dělají v Německu, ale nijak jsme tomu nezabránili. Vážně jsme selhali a spousta lidí přišla úplně zbytečně o život. V televizi na tohle téma proběhla spousta pořadů a garantuju vám, že za naší vlády už nic takového nedopustíme, takže když lidi jako vy udělají to, co jsme před nedávném viděli, Američanům začne v hlavě blikat nápis holocaust. Už rozumíte?“

„Takhle s námi nemluvte.“

Pořád dokola! Otevřely se dveře. Byl čas vrátit se k dalšímu kolu konfrontačních i uhlazených rozhovorů.

„A pokud nepřestanete útočit na suverenitu naší země, začneme nakupovat jinde,“ pronesl Xue s jistou úlevou.

„Fajn, my uděláme totéž. Ale vy potřebujete naši hotovost mnohem víc než my vaše zboží, pane Xue.“ Gant měl pocit, že Xue to konečně pochopil. V jeho obličeji se teď objevil náznak emocí. I v jeho slovech:

„Nikdy nepřistoupíme na americké výpady vůči naší zemi.“

„My ale vaši zemi nenapadáme, Xue.“

„Ale napadáte naše hospodářství,“ řekl Xue, když se blížili ke dveřím.

„Nenapadáme vůbec nic. Jen vám říkám, že mí spoluobčané nebudou kupovat zboží ze země, která páchá barbarské činy. To není výhrůžka. To je holý fakt.“ Což byla ještě větší urážka, neuvědomoval si Gant.

„Pokud nás Amerika potrestá, my potrestáme ji.“

Tak a dost už. Gant zpola otevřel dveře a otočil se na diplomata či špiona.

„Xue, nemáte ani na to, abyste s námi mohli soutěžit, kdo ho má delšího.“ A po těch slovech vešel dovnitř. O půl hodiny později se zase vrátil ven. V místnosti zazněla ostrá a silná slova a žádná ze stran nenašla důvod ten den ještě prodlužovat – ačkoli Gant měl silný pocit, že jakmile se Washington o dopoledních jednáních dozví, žádný další den už nebude. Pozítří bude k smrti unavený po cestě letadlem, ale vrátí se do své kanceláře v 15.ulici. Překvapilo ho, že se na to těší.

„Nějaké zprávy ze západního Pacifiku?“ zeptal se Mancuso.

„Právě vypustili na moře tři ponorky, jednu třídy Song a dvě třídy Kila, které jim prodali Rusové,“ odpověděl brigádní generál Lahr. „Nepřestáváme je sledovat. *La Jolla* i *Helena* jsou kousek od nich. *Tennessee* se počínaje polednem vrací na Pearl.“ Tato ponorka už strávila na moři padesát dní, což bylo tak akorát. „Naše hladinové prostředky se všechny vracejí na moře. Do Tchaj–peje se teď dvanáct dní nikdo nechystá.“

„Takže tchajpejské šlapky mají dva týdny volno?“ ušklíbl se CINCPAC.

„A barmani taky. Jestli jsou vaši vojáci stejní jako mí, barmani budou tuhle pauzu potřebovat,“ usmál se Lahr.

„Být tak znovu mladý a svobodný,“ vzdychl Bart. „Ještě něco?“

„Druhá strana provádí obvyklý výcvik, kombinace letectva a pozemních sil, ale to je na severu u ruských hranic.“

„V jaké formě asi jsou?“

Lahr pokrčil rameny. „V tak dobré, aby se před nimi měli Rusové na pozoru, pane. Čínská armáda je celkově v nejlepší formě, jakou jsem u nich kdy zaregistroval, poslední tři čtyři roky dřou jako koně.“

„Kolik jich je?“ zeptal se Bart a podíval se na mapu na zdi, která ale byla tvořena spíše pro námořní než pozemní účely. Čínu na ní představovala jen bezová skvrna u levého okraje.

„Podle toho kde. Jestli se vydají na sever do Ruska, bude to jako nájezd švábů na opuštěný byt v newyorském ghettu. Člověk aby začal shánět kvanta Raidu.“

„Ale neříkal jste, že Rusové mají na východě země problémy s armádou?“

Lahr přikývl. „Přesně tak, admirále. Já být Bondarenkem, pořádně bych své vojáky prohnal. Jde samozřejmě o hrozbu čistě teoretickou, ale co se teoretických hrozeb týče, tahle by mě asi budila ze sna.“

„A co hlášení o ložiscích zlata a ropy na východě Sibiře?“

Lahr přikývl. „Ta celou hrozbu stavějí spíše do praktického světla. Čína ropu výhradně dováží, ale aby se jim povedlo rozpumpovat ekonomiku tak, jak si představují, budou potřebovat ropy mnohem víc – a zlato? Něco takového si lidstvo přeje najít už tři tisíce let. Dá se prodat nebo zaměnit.“

„Zaměnit?“ podivil se Mancuso.

„Váš snubní prsten mohl kdysi tvořit součást koruny faraóna Ramsese II.,“ vysvětloval Lahr. „Nebo to byl Kaligulův náhrdelník nebo Napoleonovo žezlo. Můžete ho vzít, roztavit a je z něj jen surovina, v tomto případě navíc cenná surovina. Jestli je ten objev tak i významný, jak tvrdí naše rozvědka, zlato se odtud dostane do celého světa. Všichni ho budou používat na všechny možné účely, od klenotů po elektroniku.“

„A jak velký ten objev asi je?“

Lahr pokrčil rameny. „Dost, abyste si mohl koupit novou Pacifickou flotilu a ještě by zbylo.“ Mancuso hvízdl. To byly pořádné peníze.

Ve Washingtonu bylo pozdě v noci, Adler ještě neodešel z kanceláře domů. Funkce ministra zahraničí obyčejně představovala spoustu práce, poslední dobou jí ještě přibylo, takže Scott Adler si začínal zvykat na čtmáctihodinové směny. Teď zrovna pročítal zprávy a čekal, až se mu ozvou z Pekingu. Na stole měl bezpečný telefon, což byl nejmodernější šifrovací přístroj připojený k digitálnímu telefonu AT&T. Fungoval přes kanál komunikačních družic, a ačkoli signál z něj díky tomu putoval přes celý svět, náhodný posluchač by zaslechl jen nezřetelné brblání podobné splachování toalety. Tento 512bitový šifrovací systém založený na náhodném výběru dokázaly i nejlepší počítače ve Fort Meade rozluštit jen ve třetině případů, a to ještě po několika dnech usilovného snažení. A jen stěží to mohlo byt ještě bezpečnější. Objevily se snahy připojit do těchto telefonních jednotek i šifrovací systém TAPDANCE, díky němuž by vznikl zcela náhodný, a tudíž nerozluštitelný signál, ale s tím byly nějaké problémy. Jejich podstatu ministrovi zahraničí nikdo nevysvětlil, ale to mu nevadilo. Byl diplomat, ne matematik. Telefon konečně zazvonil. Za pouhých jedenáct vteřin se povedlo oba přístroje na různých koncích světa synchronizovat.

„Adler.“

„Tady Rutledge, Scotte,“ ozvalo se z druhé strany světa. „Nemám dobré zprávy,“ informoval ihned ministra zahraničí. „Navíc zrušili objednávku Boeingů 777, což jsme očekávali.“

Adler se zamračil. „Skvěle. A nějaké ústupky v případě té přestřelky?“

„Ani ň.“

„Něco, co by nás opravňovalo aspoň k minimálnímu optimismu?“

„Nic, Scotte, vůbec nic. Zdržují to, jako bychom my byli Mongolové a oni zástupci dynastie Čchin.“

Někdo by jim měl připomenout, ze Čínská zeď se nakonec ukázala jako zbytečné plýtvání cihlami, pomyslel si OREL. „Budu to muset projednat s prezidentem, ale asi se brzo vrátíte domů. A Carl Hltch možná taky.“

„Řeknu mu to. Je nějaká šance přijít s nějakým ústupkem, aby se věci trochu pohnuly?“

„Cliffe, pravděpodobnost, že Kongres přivře oko nad nevyvážeností vzájemného obchodu, je stejná, jako že Čína porazí Ameriku v hokeji. Možná ještě menší.“ Co když v Číně přece jen mají hokejové mužstvo. „Nemůžeme jim nabídnout nic, s čím by souhlasili. Jestli má dojít k průlomu, budou se tentokrát muset sklonit oni. Je nějaká šance, že k tomu dojde?“

„Nulová,“ odpověděl Rutledge.

„No, tak to budou muset dostat pěkně natvrdo.“ Adler si říkal, že na tvrdých lekcích je dobré to, že si z nich člověk většinou opravdu vezme ponaučení. Číňané třeba taky.

„Co že řekl ten kapitalistický *diao ren*?“ zeptal se Žang. Šen mu doslova zopakoval, co se dozvěděl od Xueho.

„A co je zač?“

„Je osobním asistentem amerického ministra financí. Proto se domníváme, že mu naslouchají jak jeho ministr, tak i prezident,“ vysvětloval Šen. „Do rozhovorů se nezapojuje, ak po každém zasedání hovoří s viceministrem Rutledgem. Jaké mají vztahy mezi sebou, přesně nevíme, rozhodně to však není zkušený diplomat. Chová se jako arogantní kapitalista, když nás takhle hrubě urazil, ale mám obavy, že americký postoj zastupuje o něco přiměj než Rutledge. Tomu spíš říká, jakou politiku má zastávat. Rutledge je zkušený diplomat a postoje, které zastává, mu očividně nejsou po chuti. Chce nám poskytnout nějaké ústupky. Tím jsem si jist, ale Washington mu diktuje, co má říkat, a nejspíš Gantovým prostřednictvím.“

„Udělal jste tedy dobře, že jste jednáni přerušil. Dáme jim šanci přehodnotit pozice. Jestli se domnívají, že nám mohou rozkazovat, tak se pletou. Zrušil jste tu objednávku letadel?“

„Samozřejmě, jak jsme se minulý týden dohodli.“

„Tak to by je mělo přivést k rozumu,“ poznamenal Žang sebejistě.

„Pokud ovšem neodstoupí od jednání.“

„To si nedovolí.“ *Odejít z Říše středu*? *Jak absurdní*.

„Gant však řekl ještě něco. Řekl poměrně bez okolků, že my potřebujeme je – jejich peníze – víc než oni nás. A v tom se příliš nezmýlil, ne?“

„Jejich dolary nepotřebujeme o nic víc než vlastní suverenitu. Copak si vážně my nám budou diktovat naše vnitřní zákony?“

„Ano, Žangu, myslí. Tomu incidentu přikládají až neuvěřitelně velkou váhu.“

„Oba policisté by měli být za svůj čin zastřeleni, ale nemůžeme připustit, aby nám to Američané takhle rozkázali.“ Nepříjemný pocit z incidentu byl jedna věc – a uvést stát do nepříjemné situace se v Číně obyčejně bere jako zločin nejzávažnější –, jenže Čína se k tomu musí rozhodnout sama, nikoli na povel někoho zvenčí.

„Podle nich je to barbarské.“

„*Barbarské*? To si dovolují tvrdit oni nám?“

„Víte, že Američané jsou přecitlivěli. Často na to zapomínáme. A jejich náboženští představitelé mají v jejich zemi značný vliv. Náš velvyslanec ve Washingtonu nám poslal varovné zprávy. Bylo by lepší, kdybychom dostali trochu času a pokusili se věci urovnat, rozhodně by však bylo lepší ty dva policisty zastřelit, a tak uchlácholit Američany, ale souhlasím, že jim nemůžeme dovolit, aby nám diktovali naši domácí politiku.“

„A Gant tvrdí, že nemáme ani na to soutěžit s nimi, kdo ho má delšího?“

„To mi řekl Xue. Podle našich záznamů je obchodníkem s akciemi, mnoho let prý spolupracoval s ministrem Winstonem. Je Žid, což platí o mnoha z nich…“

„Ministr zahraničí je taky Žid, ne?“

„Ministr Adler? Ano, je,“ přikývl Šen po chvíli přemýšlení.

„Takže Gant skutečně reprezentuje jejich postoj?“

„Nejspíš ano,“ řekl ministr zahraničí.

Žang se předklonil. „Tak jim objasníte postoj naší strany. Příště až toho Ganta uvidíte, řekněte mu *čchou ni ma de bi*.“ Což byla velmi hrubá urážka, kterou je v Číně nejlepší vyslovit, až když držíte pistoli pevně v ruce.

„Rozumím,“ odpověděl Šen, ačkoli věděl, že nic takového rozhodně neřekne, leda tak nějakému zvlášť ušlápnutému zaměstnanci svého úřadu.

Žang odešel. Bude si muset promluvit se svým přítelem Fang Ganem.

Trefa

Za poslední týden si Ryan zvykl očekávat špatné zprávy hned po probuzení, a zvykla si na to i jeho rodina. Když se ho na to začaly vyptávat u snídaně i jeho děti, poznal, že to bere až příliš vážně.

„Co se děje s Čínou, táto?“ zeptala se Sally a Ryan si uvědomil, že ho trápí ještě jedna věc. Sally už mu neříkala „tatínku“. Nové oslovení se pro něj stalo tedy podobně vzácné jako „pane prezidente“. Něco takového by člověk čekal od syna, ne od dcery. Bavil se o tom s Cathy, ale ta mu řekla, ať se s tím prostě naučí žít.

„Nevíme, Sally.“

„Ale ty víš přece všecko!“ A navíc se jí na to budou ptát spolužáci.

„Sally, prezident neví úplně všechno. Aspoň já ne,“ vysvětloval jí a v ruce držel *Ranního ptáčete*. „A možná sis už všimla, televize v mojí pracovně jsou pořád naladěné na CNN a ostatní podobné stanice, protože z nich se většinou dozvím víc než od CIA.“

„*Fakticky*?“ žasla Sally. Příliš se dívá na televizi. V Hollywoodu je CIA zobrazována jako nebezpečný, nedemokratický, fašistický a vším zlem prolezlý vládní úřad, který nedodržuje zákony, nicméně ví všechno o všech, objednal si vraždu prezidenta Kennedyho, protože k tomu měl své důvody, ať už byly jakékoli (jejich věrohodnost se Hollywoodu moc vysvětlit nepodařilo). Ale to nevadilo, protože všichni hlavní hrdinové nakonec před záverečními titulky nebo reklamou, záleží na pořadu, dali CIA co proto.

„Fakticky. CIA má několik kvalitních lidí, ale v zásadě je to jenom další vládní úřad.“

„A co FBI a Tajná služba?“ zeptala se.

„To jsou policajti. Mají na práci něco jiného. Můj táta byl policajt, pamatuješ?“

„Jo, jasně,“ řekla a vrátila se k oddílu „Styl“ v *The Washington Post*, v němž se obyčejně objevovaly komiksy a články, které ji zajímaly, zejména ty, které se týkaly toho stylu hudby který v jejím otci vzbuzoval mnohé otázky.

Pak se ozvalo nepatrné zaklepání na dveře a do místnosti vstoupila Andrea. V tuto dobu pracovala i jako jeho sekretářka, teď mu přinesla hlášení z ministerstva zahraničí. Ryan je od ní přijal, přečetl si ho a musel se ovládnout, aby nebouchl pěstí do stolu, protože tu byly děti.

„Děkuju, Andreo.“

„Není zač, pane prezidente.“ A zvláštní agentka Priceová–O’Dayová vyšla zpět na chodbu.

Jack si všiml, že si ho jeho žena pozorně prohlíží. Děti neuměly rozluštit všech výrazy, ale Cathy ano. Jí by Ryan nemohl nalhat ani co by se za nehet vešlo, a proto se neobávala o jeho věrnost. Jack uměl lhát asi jako dvouleté děcko, ačkoli ho Arnie v tomto oboru cvičil, seč mu síly stačily. Jack její pohled zachytil a kývl. Jo, zase Čína. O deset minut později už byli všichni po snídani, televize vypnutá a Ryanova rodina zamířila po schodech do práce, do školy nebo do školky při nemocnici Johnse Hopkinse, to podle věku, všichni však v obligátním doprovodu agentů Tajné služby. Jack je všechny políbil s výjimkou malého Jacka, protože John Patrick Ryan Jr. si na tyhle zženštilosti nepotrpěl. *To je výhoda, když už má člověk dcery*, pomyslel si Ryan cestou do Oválné pracovny. Tam už na něj čekal Ben Goodley s informačním přehledem.

„Dostal jste zprávu ministerstva zahraničí?“ zeptal se HRÁČ.

„Jo, přinesla mi ji Andrea.“ Ryan klesl do křesla, zvedl telefon a stiskl příslušný knoflík.

„Dobré ráno, Jacku,“ pozdravil ho ministr zahraničí po krátké noci strávené na rozkládací pohovce v kanceláři. Ještě že měl v koupelně sprchu.

„Souhlasím. Povolej je všechny zpátky,“ řekl ŠERMÍR ORLOVI.

„Kdo to vyhlásí?“ zeptal se ministr Adler.

„Ty. My to zkusíme utlumit,“ řekl prezident s posledním zbytkem naděje.

„Fajn,“ přemýšlel Adler. „Ještě něco?“

„Zatím nic.“

„Dobře, tak zatím, Scotte.“ Ryan zavěsil. „Co Čína?“ zeptal se Goodleyho. „Dělají něco neobvyklého?“

„Ne. Jejich armáda je aktivní, ale jde čistě o výcvikovou aktivitu. Nejaktivnější sektor je severovýchod a proti Tchaj–wanu. Menší aktivita na jihozápadě, severně od Indie.“

„Při všem tom štěstí, jaké mají Rusové s ropou a zlatem, nemohli by Číňani pokukovat po severu s jistou

závistí?“

„Není to špatný odhad, ale nepotvrzuje ho žádný z našich zdrojů.“ Bohatým sousedům závidí všichni. Proto se Saddám Husajn rozhodl vyrazit do Kuvajtu, ačkoli sám měl doma ropy taky dost.

„*Žádný z našich zdrojů*,“ *tedy ani SORGE*, pomyslel si prezident. Na chvíli se zamyslel. „Vyřiď Edovi, že chci ZZH o Rusku a Číně.“

„Rychle?“ zeptal se Goodley. Příprava Zvláštního zpravodajského hodnocení by mohla trvat celé měsíce.

„Do tří čtyř týdnů. A ať to za něco stojí.“

„Vyřídím to Mary,“ přikývl Goodley.

„Ještě něco?“ zeptal se Ryan.

„To je prozatím všechno, pane.“

Jack přikývl a podíval se do kalendáře. Čekal ho poměrně obyčejný den, ale zítřek stráví převážně přelétáváním z jednoho konce Ameriky na druhý, přespat má v – obrátil list kalendáře – Seattlu, pak odletí zpět do Washingtonu, kde ho čeká další nabitý den. Taky mohl odletět do Washingtonu hned večer… aha, vlastně má při snídani promluvit k mladým obchodníkům v Seattlu o reformě školství. Ušklíbl se. Škoda že se nedostává jeptišek. Jeho před více než čtyřiceti lety učily řádové sestry ve Škole Svatého Matouše v severozápadním Baltimoru – a učily ho velmi dobře, přestože nad trestem za neučení nebo špatné správání se sedmiletý chlapec ani nezamýšlí. Pravda však byla, že Ryan byl poměrně hodné poslušné – *natvrdlé*, pomyslel si Ryan s úsměvem – dítě, které dostávalo dobré známky, protože mělo hodnou maminku a dobrého tátu, což o sobě mnoho jeho vrstevníků říct nemohlo – *a jak to mám asi vyřešit*? ptal se v duchu. Jak by se mu mohlo podařit vrátit duch generace jeho rodičů, význam náboženství a svět, v němž snoubenci předstupují před oltář neposkvrnění? Teď se dětem má vyprávět, že homosexuální a lesbický sex je normální. *Co by asi na to řekla sestra Frances Mary*? přemýšlel Jack. Škoda že tady nebyla a nemohla přetáhnout některé senátory a poslance přes prsty svým pravítkem. Na něj a jeho spolužáky od Svatého Matouše to platilo…

Ozval se reproduktor na stole. „K Západnímu vchodu právě dorazila senátorka Smithersová.“ Ryan vstal a šel do pravých dveří vedoucích k sekretářkám. Z nějakého zvláštního důvodu byly tyto dveře oblíbenější než ty, které vedly z chodby proti Rooseveltově pracovně. Možná se zdají být takové oficiálnější. Ale většině návštěv udělalo radost, když je prezident přivítal vestoje s nataženou dlaní a úsměvem na tváři, jako by ho moc těšilo, že je zase vidí. To tak.

Mary Smithersová z Iovy, korpulentní žena, má tři děti a sedm vnoučat, vybavoval si Ryan. *Další rozhovory o zemědělském zákoně*. Co má asi prezident vědět o zemědělství? přemýšlel. V těch řídkých případech, kdy se dostal k nakupování jídla, jel obyčejně do supermarketu – protože odtud to všechno je, ne? Jednou z věcí na informačních dokumentech před politickými vystoupeními byla vždy cena chleba a mléka v místních obchodech jako pojistka pro případ, že by ho nějaký reportér chtěl zkoušet. A kakao je z hnědých krav.

„Velvyslanec Hitch a asistent ministra Rutledge budou povoláni do Washingtonu ke konzultacím,“ dodal mluvčí.

„Znamená to přerušení styků s Čínou?“ zeptal se ho nějaký novinář okamžitě.

„Kdepak. Jde skutečně pouze o ‚konzultace´. Chceme s našimi zástupci probrat nedávné události, aby se naše vztahy s Čínou mohly co nejdříve vrátit na obvyklou úroveň,“ odpověděl mluvčí elegantně.

Shromáždění novináři nevěděli, co si mají myslet, takže padly ještě asi tři otázky podobného obsahu, na něž se tazatelům dostalo tří přibližně totožných odpovědí.

„Je to machr,“ řekl Ryan před televizí, jež snímala signál CNN (a jiných stanic). Tisková konference nebyla přenášena živě, což bylo vzhledem k důležitosti zveřejňovaných informací celkem zvláštní.

„Ne tak docela,“ poznamenal Arnie van Damm. „Za tohle se budou trefovat i do tebe.“

„Myslel jsem si to. Kdy?“

„Jakmile tě načapají před kamerami, Jacku.“ Prezident si uvědomoval, že kamerám neunikne o nic lépe než odpalovač při prvním zápase na Yankee Stadionu. Kamer bylo v Bílém domě jako v lese šišek, ale omezit jejich počet nepřicházelo v úvahu.

„Prokristapána, Olegu!“ Reillyho nevyvedlo z míry jen tak něco, ale tohle bylo moc i na něho. „To myslíš vážně?“

„Zdá se, že není pochyb, Miško,“ odpověděl Provaljov.

„A proč o tom říkáš mně?“ zeptal se Američan. Informace tohoto druhu byla štatnym tajemstvím stejné

povahy jako nejtajnější myšlenkové pochody prezidenta Grušavého.

„Nemá smysl to před tebou tajit. Všechno, na čem spolupracujeme, jistě hlásíš do Washingtonu, tys identifikoval toho čínského diplomata, za což ti já i moje země hodně dluží."

Zábavné bylo, že Reilly se za Koněvem/Suvorovem vydal zcela bezmyšlenkovitě, bral to jako součást zaměstnání, kdy jeden policista pomůže druhému. Teprve pak – asi o jednu milisekundu později – začal přemýšlet o politických dopadech. A své konání domyslel až do tohoto bodu, ale šlo o pouhou spekulaci, nevěřil, že by to ve skutečnosti dospělo takhle daleko.

„Vlastně ano, musím FBI informovat o svých zdejších operacích," připustil právní ataše, ačkoli rozhodně nešlo o nějaké bombastické odhalení.

„Já vím, Miško."

„Číňani chtěli zabít Golovka," šeptal Reilly nad sklenkou vodky. „*Do prdele*."

„Vzal jsi mi to z pusy," přikývl Provaljov. „Otázkou zůstává…"

„Jsou před námi dvě otázky, Olegu. Za prvé, proč? Za druhé, co dál?"

„Za třetí, kdo je Suvorov a co chystá?"

O tom nebylo pochyb, pomyslel si Reilly. Je Suvorov jen placeným agentem jiné země? Nebo je jedním z bývalých příslušníků KGB, kteří teď pracují pro ruskou mafii, a Čína mu platí, aby něco udělal – jenže co a proč?

„Víš, členy organizovaného zločinu už pronásleduju dlouho, ale k něčemu takhle velkému jsem se nikdy nedostal. Tohle je stejná síla jako všechny ty nesmysly o tom, kdo skutečně zavraždil Kennedyho."

Provaljov zvedl oči. „Nechceš snad říct…"

„Ne, Olegu. Mafie není tak pitomá. Přece ji nenapadne nadělat si takhle vysoko postavené nepřátele. Důsledky takové akce nelze odhadnout, obchodu to neprospěje. A mafii jde hlavně o kšeft, Olegu. Chce hlavně vydělat peníze. I politická ochrana jejích členů je podepřená právě jen tímhle, a i to má svoje limity, přičemž oni vědí, kde ty limity jsou."

„Takže jestli Suvorov pracuje pro mafii, jde mu jenom o peníze?"

„Ne tak docela," řekl Reilly pomalu a usilovně přemýšlel. „Zdejší skupiny organizovaného zločinu se zajímají o politiku víc než skupiny v New Yorku." A důvodem byla skutečnost, že lidé z KGB vyrostli v jednoznačně politickém prostředí. Politika zde se blížila skutečné moci mnohem víc než v Americe, kde se politika a obchod vždy držely trochu dál od sebe, první odvětví to druhé podporovalo (za poplatek), ale i kontrolovalo. Tady situace vždy byla, stále zůstávala, opačná. Obchod musí řídit politiku, protože obchod je zdrojem prosperity, od níž pak občané země odvozují svou životní úroveň. Rusko nikdy neprospe–rovalo, protože vůz se snažil táhnout koně. Ti, kdo měli mít z bohatství užitek, se vždy snažili to bohatství vytvářet – a politici jsou v tomto oboru vždy poměrně beznadějní. Jsou dobří jen na rozhazování. Žijí podle svých politických teorií. Obchodníci pracují s realitou a musejí fungovat ve světě určovaném praxí, nikoli teorií. Proto se tyto dvě složky i v Americe tak špatně navzájem chápaly a nikdy si zcela nedůvěřovaly.

„Čím se mohl z Golovka stát jejich cíl? Co by mohli jeho smrtí získat?" zeptal se Reilly.

„Je hlavním poradcem prezidenta Grušavého. Nikdy se netoužil stát voleným zástupcem, takže nemůže být ministrem, ale prezident mu naslouchá, protože je inteligentní i čestný – v pravém slova smyslu vlastenec."

Navzdory jeho minulosti, smlčel Reilly. Golovko vyšel z KGB, někdejšího úhlavního nepřítele Západu, nepřítele prezidenta Ryana, ale kdysi se přesto potkali a od té doby se uznávají – dokonce se mají rádi, povídá se ve Washingtonu. Reilly dopil druhou vodku, mávl pro další. Začínal mít pocit, že se z něj stává Rus. Dospělo to do takového stavu, že nedokázal vést inteligentní rozmluvu bez pár skleniček.

„Takže když ho dostanou, ublíží vašemu prezidentovi, tedy celé vaší zemi. Ve všech ohledech jde o po čertech nebezpečnou hru, Olegu Grigorijeviči."

„Velmi nebezpečnou, Miško," přikývl Provaljov. „Kdo by mohl provést něco takového?"

Reilly dlouze a zamyšleně vydechl. „Jedině hrozně ambiciózní člověk." Bude se muset hodně rychle sebrat, dojít na ambasádu a vytočit číslo do Ameriky. Zavolá řediteli Murrayovi, ten zase obratem prezidentu Ryanovi. A pak? Vůbec neměl ponětí.

„Suvorova tedy sledujete?"

„Společně s Federální bezpečnostní službou," souhlasil Provaljov.

„Jsou dobří?"

„Hodně," odpověděl poručík. „Suvorov si ani neuprdne, aniž bychom nevěděli, co měl k jídlu."

„A sledujete, s kým komunikuje?"

Oleg přikývl. „Hlavně písemně. Má i mobil – možná ne jeden, ale ty se nám odposlouchávat asi

nepovede.“

„Hlavně jestli používá nějaké zabezpečovací zařízení. Teď je volně k dostání přístroj, se kterým mají problémy i lidi u nás.“

„Vážně?“ Provaljov se na něj otočil. Překvapilo ho to ze dvou důvodů: jednak proto, že existuje spolehlivý šifrovací systém pro mobilní telefony, a jednak proto, že se Američanům nedaří si s ním poradit.

Reilly přikývl. „Naši protivníci se o tom naštěstí ještě nedozvěděli.“ Navzdory veřejnému mínění nebyla mafie v používání moderních technologií příliš zdatná. Její členové se nedostali o moc dál než k ohřívání jídla v mikrovlnce. Jeden představitel mafie se domníval, že jeho mobilní telefon je bezpečný, když si poradí s více frekvencemi, ale pak se o tuto zdánlivou výhodu připravil tím, že když ho používal, stál bez hnutí na jednom místě! Ten hlupák to nepochopil ani v okamžiku, kdy mu zaznamenaný hovor pustili u soudu.

„Zatím nemáme žádné takové náznaky.“

„Kéž to tak zůstane,“ poznamenal Reilly. „Takže teď je to vyšetřování týkající se národní bezpečnosti.“

„Pořád vyšetřujeme vraždu a pokus o vraždu,“ řekl Provaljov, což znamenalo, že jde stále i o jeho případ.

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Přemýšlej o tom. Na případy s mafií máš dobré instinkty, pravděpodobně je využijem i tentokrát.“

Reilly dopil poslední skleničku. „Takže se uvidíme zítra. Tady?“

Oleg přikývl. „Beru.“

Agent FBI vyšel ven a nasedl do svého vozu. O deset minut později už seděl za svým stolem. Ze zásuvky vytáhl plastikovou kartu a zasunul ji do bezpečného telefonu. Pak zavolal do Washingtonu.

Spojení na Murrayovu soukromou bezpečnou linku mělo mnoho lidí s přístupem k bezpečným telefonům, takže když se z toho velkého přístroje za jeho stolem ozvalo zvonění, zvedl sluchátko a třicet sekund jen poslouchal praskání, načež mu přístroj oznámil, „Spojení je bezpečné.“

„Murray,“ řekl.

„Tady Reilly, Moskva,“ ozvalo se z druhé strany.

Ředitel FBI se podíval na hodiny. Je tam už pěkně pozdě. „Co se děje, Mikeu?“ zeptal se a během tří minut se dozvěděl všechno.

„Copak, Ellen?“ ohlásil se Ryan, když mu zazvonil telefon.

„Ministr spravedlnosti a ředitel FBI se s vámi chtějí sejít, jde prý o něco důležitého. Za čtyřicet minut máte volno v programu.“

„Dobře.“ Ryan nepřemýšlel, o co asi může jít. Brzy to zjistí. Když si uvědomil, co mu právě proběhlo hlavou, znovu zanadával na své současné zaměstnání. Začíná toho mít moc. V *téhle* práci?

„No ne,“ utrousil Ed Foley. „Jeví se to jako velmi solidní informace,“ řekl Murray řediteli CIA.

„Co ještě víte?“

„Ten fax jsme právě dostali, jsou toho jenom dvě stránky, není tam o moc víc, než co jsem ti právě řekl, ale pošlu ti to. Reillymu jsem řekl, ať jim nabídne všemožnou spolupráci. Můžeme nabídnout i něco z vaší strany?“ zeptal se Dan.

„Nic mě nenapadá. Je to pro nás novinka, Dane. Gratuluji Reillymu, že se k tomu dostal.“ Foley byl na informace horší než smrt. Bral by všechno.

„Je to šikovný mladík. Jeho táta byl taky schopný agent.“ Murray neměl zapotřebí chovat se povýšenecky, Foley by si to ani nezasloužil. Podobné záležitosti do práce CIA nespadaly, žádná z jejích operací by se k tomu asi nedostala.

Foley na druhé straně přemýšlel, jestli má Murrayovi říct o SORGE. Pokud mluví pravdu, musí se o tom vědět na těch nejvyšších úrovních čínské vlády. Rozhodně nejde o nějakou na vlastní pěst provedenou operaci připravenou moskevskou stanicí. Na této úrovni se za podobné průšvihy střílí, podobnou operaci by nevymysleli ani komunističtí byrokrati, jelikož to nejsou nejnápaditější lidé pod sluncem.

„Každopádně s sebou beru Pata Martina. Ve výzvědných operacích se vyzná, i co se týče zajištění obrany, a asi budu potřebovat pomoc.“

„Dobře, díky. Dej mi čas, přečtu si ten fax a ještě dneska se ti ozvu.“

Málem slyšel, jak Murray na druhé straně přikývl. „Jasně, Ede. Zatím.“

Jeho sekretářka dorazila o třicet vteřin později a v deskách nesla zmiňovaný fax. Ed Foley se podíval na přebal a zavolal svou ženu.

Zlomová zpráva

„Do háje," pronesl Ryan tiše, když mu Murray podal fax z Moskvy. „Do hajzlu!" řekl po chvíli přemýšlení. „Je to pravda?"

„Myslíme si, že ano, Jacku," přikývl ředitel FBI. S Ryanem se znal více než deset let, takže mu nedělalo problémy prezidentovi tykat. Doplnil ještě několik údajů. „Náš člověk Reilly je expert na boj proti organizovanému zločinu, proto jsme ho tam taky poslali, ale má i zkušenosti s rozvědkou, taky z New Yorku. Je to borec, Jacku," ujišťoval Murray prezidenta. „Má před sebou skvělou budoucnost. Navázal vynikající pracovní styly s tamní policií – pomohl jim s několika vyšetřováními, vedl je za ruku tak, jak my to děláme s policisty tady u nás."

„No a?"

„No a tohle je poklad, Jacku. Někdo se pokusil zabít Sergeje Nikolajeviče a zdá se, že ten někdo byla čínská vláda."

„Ježíši. Akce nějakého samotáře?"

„Pokud ano, tak se to dozvíme, až nějaký čínský ministr zemře na náhlé krvácení do mozku – způsobené kulkou do týla," řekl Murray.

„Už to viděl Ed Foley?"

„Volal jsem mu a poslal jsem mu fax. Takže ano, viděl."

„Pate?" otočil se Ryan na ministra spravedlnosti, nejchytřejšího právníka, jakého kdy potkal, navíc měl vynikající kontakty u Nejvyššího soudu.

„Pane prezidente, jde o šokující odhalení, pokud ovšem připustíme, že je to pravda, niko–li jen nějaká provokace či hra Rusů, která má něco rozpohybovat – problém je v tom, že netuším, co by mohlo být motivem něčeho takového. Máme před sebou něco, co se jeví jako příliš šílené, aby to byla pravda, ale zároveň tak šílené, že jen těžko může jít o lest. Dlouho jsem se zabýval kontrašpionážními operacemi. Nikdy jsem neviděl nic podobné Mezi námi a Ruskem odjakživa platila dohoda, že oni nenapadnou nikoho ve Washingtonu a my nikoho v Moskvě. Pokud si pamatuju, tu dohodu nikdy žádná ze stran neporušila. Až teď. Pokud je to pravda, stačí to na vyhlášení války. Ale ani něco takového by od Číňanů nebylo nejmoudřejší, ne?"

Prezident zvedl oči od faxu. „Tady se píše, že ten váš Reilly odhalil spojení na Číňana."

„Čti dál," řekl mu Murray. „Byl tam v rámci sledování, nabídl jim své služby a bingo."

„Copak jsou Číňani takoví hlupáci?" Ryan se odmlčel. „Není to od Rusů jenom nějaká finta?" zeptal se.

„Ale proč by to dělali?" zeptal se Martin. „Jestli vás něco napadá, mě ne."

„Pánové, takhle na hlavu snad není nikdo!" prezident div nevybuchl. Začínalo mu to docházet. Svět se stále nechová rozumně.

„Máte mnohem větší předpoklady tohle zodpovědět než my, pane," podotkl Martin. Jackův vztek po těchto slovech o pár stupňů ochladl.

„Za celou dobu, co jsem strávil v Langley, jsem viděl spousty šílených dokumentů, ale tenhle jednoznačně vede."

„Co víme o Číňanech?" zeptal se Murray a očekával odpověď ve stylu kulový, protože FBI se nemohla pochlubit výraznými úspěchy při pokusech proniknout do nitra čínských špionážních operací na území USA, takže se domníval, že CIA se potýká s podobnými potížemi z takřka téhož důvodu – Američanů čínského původu ve vládních službách moc nebylo. Ale všiml si, že prezident Ryan se zničehonic zatvářil ostražitě a zmlkl. Murray během své kariéry vyslýchal tisíce lidí a za tu dobu si osvojil schopnost číst v myslích. Začetl se do Ryanovy a přemýšlel o tom, co se z ní dozvídal.

„Moc ne, Dane, moc ne," odpověděl Ryan po chvíli. V hlavě se mu stále honily detaily z té zprávy. Pat Martin měl naprostou pravdu. Bylo to tak šílené, že to nemohla být pravda, ale ani lež. Bude muset počkat, co mu řeknou Foleyovi, možná bylo načase zavolat i profesora Weavera z Brownovy univerzity, pokud se ovšem Ed s Mary Pat nepostaví proti tomu, aby ho zasvětili do SORGE i téhle bomby z FBI. Ryan si momentálně moc jistý nebyl, ale věděl, že to bude muset nějak vyřešit, a pokud možno hodně rychle. Americko–čínské vztahy právě dostaly pořádnou ránu a teď měl ještě informaci, že Čína se pokouší přímo

ohrozit ruskou vládu.

„Za tohle děkuju, pánové. Jestli se dostanete ještě k něčemu, co byste mi chtěli říct, tak to chci slyšet co nejdřív. Musím si to rozmyslet."

„Jo, to věřím, Jacku. Řekl jsem Reillymu, ať jim nabídne veškerou pomoc a znovu se ozve. Určitě musejí vědět, že to stejně udělá. Z čehož plyne, že Golovko si přeje, abys to věděl. Jak se vyrovnáš s tím, je asi na tobě, že?"

„Jo, odpovědi na jednoduché otázky si nechávám pro sebe," pokusil se Jack o vtip. Nejhorší bylo, že nemohl o všem debatovat s lidmi co nejrychlejší cestou. Na něco takového nelze použít telefon. Když má člověk v podobném případě rozebrat něčí myšlenkové pochody, musí vidět jeho obličej a gestikulaci – v případě Mary Pat zase její. Doufal, že George Weaver je tak chytrý, jak se o něm povídá.

Nová bezpečnostní propustka se od té staré diametrálně lišila, doktor Gregory teď mířil do jedné kanceláře v Pentagonu. Nacházel se v sekci zabývající se námořnictvem. Dalo se to poznat podle modrých obleků a seriózních výrazů. Každá uniformovaná složka má svou specifickou mentalitu. V pozemním vojsku byli všichni z Georgie. Letci byli zase všichni z jižní Kalifornie. Všichni námořníci se chovali jako čistokrevní Yankeeové a nejinak tomu bylo i v programové kanceláři zabývající se systémem Aegis.

Gregory strávil velkou část dopoledne s dvojicí seriózních důstojníků, kteří na něj působili jako velmi rozumní, i když se oba hlasitě modlili, aby se už mohli vrátit na loď a vyplout na moře; v tom se nelišili od příslušníků pěchoty, kteří se všichni těší zpět do pole, kde si umažou boty bahnem a vykopou si latríny – ale právě tam vojáci patří a každý důstojník, který si má zasloužit svůj chleba, chce být se svými vojáky. Námořníci si asi musejí zasloužit slanou vodu a ryby, přemýšlel Gregory, a možná o něco lepší jídlo, než se vaří v polní jídelně.

Z rozhovoru s důstojníky se ale dozvěděl několik informací, které již znal. Radarový a odpalovací systém Aegis byl sestaven proti hrozbě ruských letadel a střel s plochou dráhou letu a měl být využíván na letadlových lodích. Mohl se spolehnout na vynikající radar označovaný jako SPY a na průměrné střely původně označované Standard, protože, tipoval Gregory, šlo o jediný typ střel, jímž námořnictvo disponovalo. Standardy se vyvíjely v typech SM–1 a SM–2, ve skutečnosti zvaných SM–2–MR, protože šlo o střelu středního doletu na rozdíl od označení ER neboli s prodlouženým doletem, jež se mohla opřít o nosnou raketu, která ji z odpalovacích ramp lodí odpálila o něco rychleji a dále. V nejrůznějších skladištích Atlantické a Pacifické flotily leželo na dvě stě kusů střel typu ER, protože sériová výroba nikdy nebyla povolena –jelikož se kdosi domníval, že SM–2–ER není v souladu se smlouvou proti balistickým střelám z roku 1972. Tuto smlouvu však podepsala i země zvaná Svaz sovětských socialistických republik, která už samozřejmě neexistovala. Jenže po válce v Perském zálivu z roku 1991 se námořnictvo začalo zabývat používáním střel SM a systému Aegis, který je odpaloval proti hrozbám představovaným irácký mi střelami Scud. Během této války byly lodi vybavené systémem Aegis opravdu vyslány do přístavů v Saudské Arábii a jinam po Perském zálivu, aby přístavy ochránily před útokem balistických střel, ačkoli jejich směrem žádné střely nemířily, takže systém se nikdy nedočkal vyzkoušení. Lodě jím vybavené místo toho pravidelně odplouvaly k atolu Kwajalein, kde probíhaly zkoušky odpalovacích systémů proti cvičným cílům, kde se většinou osvědčily. Jenže Gregory si uvědomoval, že to není totéž. Nosná raketa mezikontinentální balistické střely měla maximální rychlost kolem sedmnácti tisíc mil v hodině, respektive osmi tisíc metrů za vteřinu, což bylo asi desetkrát víc než rychlost kulky vystřelené z pušky.

Jenže potíž představoval hardware i software. Střela SM–2–ER–Block–IV byla skutečně navržena proti balistickému cíli, a to do takového detailu, že její koncový naváděcí systém byl infračervený. S nosnou raketou se teoreticky dalo radaru uniknout, ale všechno, co se řítí vzduchem rychlostí Mach 15 a vyšší, má na povrchu teplotu roztavené oceli. Gregory viděl, jak z Vanderbergovy letecké základny v Kalifornii dorazily na Kwajalein hlavice střel Minuteman; připomínaly umělé meteority, byly vidět i ve dne, hnaly se k zemi v úhlu kolem třiceti stupňů, nepatrně zpomalovaly, jak se musely potýkat s hustším vzduchem. Problém spočíval v tom, jak je zasáhnout, nebo přesněji, jak je zasáhnout tak, aby je to zničilo. Bylo snazší zničit nové modely než ty staré. Původní nosné rakety byly kovové, vyrobene z beryliové mědi, tedy poměrně pevné. Novější byly lehčí – mohly tedy přenášet těžší a mnohem účinnější jadernou hlavici – a vyrobené z materiálu ne nepodobného obkladu raketoplánu. Jen málo se lišil od obyčejného plastu, nebyl ani o moc silnější, protože jeho hlavní funkcí bylo izolovat před horkem, a i to jen na krátkou chvilku. Raketoplány utrpěly jistou újmu, když Boeingy 747, které je převážely, prolétly dešťovou bouří; někteří lidé zabývající se mezikontinentálními balistickými střelami hovořili o velkých kapkách vody jako o ‚vodních meteorech´, a to kvůli poškození, které by mohly klesající nosné raketě způsobit. Ve vzácných případech, kdy nosná raketa

proletěla bouřkou, ji i poměrně malé kroupy poškodily natolik, že hrozilo, že jaderná hlavice nebude účinkovat podle plánu.

Sestřelit podobný cíl je složité asi jako v případě letadla – sestřelit letadlo není nic těžkého, stačí ho zasáhnout, v tom se situace podobá střílení po holubech. Problém však vězí v tom, jak je zasáhnout.

I když se s obrannou střelou dostanete hodně blízko, nemáte vyhráno. Hlavice země–vzduch se od běžného náboje poměrně liší. Výbušnina zničí kovový obal, kteří se přemění na rozervané úlomky s počáteční rychlostí kolem třinácti set metrů za vteřinu. To obyčejně stačí na proniknutí hliníkovým pláštěm ovládacích a manévrovacích částí letounu, čímž se z letadla stane předmět podobný letícímu ptáku bez křídel.

Jenže zásah vyžaduje odpálení hlavice tak daleko od cíle, aby se s ním letící úlomky střetly. Když jde o letadlo, není to tak těžké, ale u válečné hlavice, která se pohybuje rychleji než úlomky samotné, je tomu naopak – a to vysvětluje spory ohledně střel Patriot a Scud z roku 1991.

To, díky čemu se hlavice střely dozví, kdy a kde má explodovat, se obyčejně nazývá „rozbuška“. U většiny moderních střel jde o malý, nepříliš výkonný laser, který provádí „nutaci“, tedy otáčí se a vysílá paprsek před svou letovou dráhu, dokud nenajde terč a neodrazí se od něj. Odražený paprsek zachytí receptor, jenž je součástí laseru, a ten pak vyšle signál, který hlavici sdělí, že má explodovat. Ačkoli vše proběhne rychle, přece jen to nějakou dobu trvá a blížící se střela letí velmi rychle. A to tak rychle, že pokud laserový paprsek nemá sílu na více než řekněme sto metrů, nestihne se od střely včas odrazit a explozí nevznikne žádaný kužel úlomků, v němž by se podařilo střelu zničit. I v případě, že střela je v okamžiku exploze těsně u hlavice, pohybuje se rychleji než úlomky, které jí tedy neublíží, protože jí nestačí.

A v tom je právě problém, uvědomoval si Gregory. Laserový čip v přední části střel SM nedosahoval vysokých výkonů a nutační rychlost byla také relativně nízká, a tato kombinace umožňovala balistickým střelám téměř v polovině případů proklouznout kolem střel SM, dokonce i v případě, že se od nich dostaly na tři metry. To nikoho netěšilo. Možná by větší službu udělala stará rozbuška VT z druhé světové války, která pracovala s nesměrovým vysokofrekvenčním vysílačem, než tyhle nové supermodemí galium–arsenové laserové čipy. Ale Gregory měl pocit, že existuje nějaký prostor. Nutaci laserového paprsku i signál rozbušky kontroluje software počítače. S ním by si mohl pohrát. Nejdříve si ale bude muset promluvit s lidmi, kteří to vyrobili; *to* znamenalo současnou, v malém počtu vyrobenou zkušební střelu SM–2–ER–Block–IV. Ta spatřilo světlo světa ve Standard Missile Company, společném podniku firem Raytheon a Hughes, sídlící v McLeanu ve Virginii. Nejprve řekne Tonymu Bretanovi, aby mu s nimi domluvil schůzku. Proč jim nedat najevo, že na jejich setkání má zájem jeden z bohů, že?

„Panebože, Jacku,“ řekla Mary Pat. Slunce už zapadalo. Cathy byla na cestě z nemocnice a Jack seděl s ředitelem CIA a jeho ženou ve své postranní pracovně za Oválnou pracovnou a popíjel whisky s ledem. „Když jsem si to přečetla, musela jsem na záchod.“

„Chápu, MP.“ Jack jí podal sklenku sherry – nejoblíbenější nápoj Mary Pat. Ed Foley zvolil pivo. „Ede?“

„Jacku, je to úplně na hovno,“ zabručel ředitel CIA. Slůvko *hovno* se při rozmluvách s prezidentem nevyskytovalo zrovna nejčastěji.

„Já vím, pochází z kvalitního zdroje a tak, ale, Ježíši, takovéhle podpásovky se přece nedělají!“

„Pat Martin tu byl?“ zeptala se Mary Pat. Ryan přikývl. „Takže ti asi řekl, že další stupeň už je vyhlášení války.“

„To si piš,“ přikývl Ryan a napil se irské whisky. Pak vytáhl poslední cigaretu, kterou mu dala paní Sumterová, a zapálil si ji.

„Jenže taková zpráva se jen těžko vyvrací a my ji budeme muset nějak zamontovat do politiky téhle vlády.“

„Musíme sem dostat George,“ pronesl Ed Foley.

„A ukázat mu zprávy ze SORGE?“ zeptal se Ryan. Mary Pat ostražitě zamrkala. „Já vím, MP, že je musíme velmi pečlivě chránit, ale jestli je nevyužijeme k tomu, abychom pochopili myšlení lidí v Číně, tak jsme na tom stejně, jako když jsme takový zdroj neměli.“

Dlouze vzdechla a přikývla. Uvědomovala si, že Ryan má pravdu, ale radost z toho neměla. „A našeho psychologa,“ řekla. „Měl by se na to podívat i doktor. Je to tak na hlavu, že možná bude nutný i názor doktorů.“

„Dál, co řekneme Sergejovi?“ zeptal se Jack. „Ví, že o tom víme.“

„Začni třeba varováním, ať se moc neukazuje,“ navrhl Ed. „Ty, Jacku?“

„Co je?“

„Už jsi tohle ukázal svým lidem, myslím Tajné službě?“

„Ne… i když, jo.“

„Když se někdo rozhodne spáchat jeden válečný čin, proč ne i další?“ zeptal se ředitel CIA. „A zrovna teď tě asi nemají moc v lásce.“

„Jenže proč Golovka?“ zeptala se MP. „Není přece žádným nepřítelem Číny. Je to profesionál, šéf špionů. Pokud vím, do politiky se vůbec neplete. Sergej je poctivý člověk.“ Znovu se napila sherry.

„Je fakt, že nevím, že by měl nějaké politické ambice. Ale je nejbližším poradcem jejich prezidenta v mnoha otázkách – zahraniční politika, domácí záležitosti, obrana. Grušavoj ho má rád, protože je inteligentní a poctivý…“

„Což je i v našem městě poměrně vzácnost,“ přikývl Jack, ačkoli to nebyla pravda. Své nejbližší spolupracovníky si zvolil velmi pečlivě, téměř výhradně z lidí bez politických ambic, takže šlo o ohrožený druh ve washingtonském prostředí. Totéž platilo o Golovkovi, člověku, který raději sloužil, než vládl, čímž se hodně podobal americkému prezidentovi. „Ale zpátky k věci. Chystají Číňané nějakou hru, a pokud ano, jakou?“

„O ničem nevím, Jacku,“ odpověděl Foley za celý svůj úřad. „Ale nezapomeň, že navzdory informacím ze SORGE do nich moc nevidíme. Liší se od nás tolik, že je hrozná dřina je pochopit, navíc právě dostali jednu do zubů, ačkoli mi připadá, že jim to ještě nedošlo.“

„Dojde jim to za necelý týden.“

„Cože? A proč?“ zeptal se ředitel CIA.

„George Winston mi řekl, že několik jejich obchodních smluv má vypršet za necelých deset dnů. Uvidíme, co se stane s jejich obchodními účty – a oni to zjistí taky.“

V Pekingu začal den dříve než obvykle. Fang Gan vystoupil ze svého služebního vozu a vyběhl po schodech do budovy, minul uniformovaného hlídače, který mu pokaždé přidržel dveře, ale ten vysoký vládní činitel mu tentokrát ani nekývl na pozdrav, ani na něj nepromluvil. Fang odešel k výtahu, nastoupil, ve svém patře vyšel ven. Dveře do kanceláře byly jen o několik kroků dále. Fang byl na svůj věk zdravý a agilní muž. Když vstoupil – o hodinu dříve než jindy, uvědomili si, všichni zaměstnanci jeho osobního štábu se postavili.

„Ming!“ zavolal cestou do kanceláře.

„Ano, soudruhu ministře,“ řekla a vešla dosud otevřenými dveřmi dovnitř.

„Co jste vytáhla ze zahraničních médií?“

„Okamžik.“ Odešla a pak se objevila s několika novinami v ruce. „*London Times*, *London Daily Telegraph*, *Observer*, *New York Times*, *Washington Post*, *Miami Herold*, *Boston Globe*. Noviny z amerického západu ještě nevyšly.“ Nezmínila se o italských či jiných evropských novinách, protože těmito jazyky moc nevládla, a Fanga navíc zjevně zajímaly pouze nazory anglofonních ďáblů. Podala mu překlady článků. Ani náznakem jí nepoděkoval, což nebývalo obvyklé. Ministra asi něco trápí.

„Kolik je ve Washingtonu?“ zeptal se pak.

„Devět večer, soudruhu ministře,“ odpověděla.

„Takže se dívají na televizi a chystají se do postele?“

„Ano, soudruhu ministře.“

„Ale články do novin a úvodníky už jsou hotové.“

„To je u nich běžný postup, soudruhu. Většinu článků napíší, než skončí pracovní den. Zprávy – kromě skutečně neobvyklých a nečekaných – jsou zcela hotové, než reportéři odejdou na večeři.“

Fang se podíval na rozbor. Ming je chytré děvče, poskytuje mu informace o věcech, nad nimiž sám nikdy nepřemýšlel. Pak na ni kývl, aby se vrátila ke svému stolu.

Americká delegace právě nastupovala do letadla. Vyprovodil je bezvýznamný konzulární úředník, který svými znuděnými rty pronášel znuděné řeči, jež Američané přijali znuděnými zvukovody. Pak nasedli do letadla, jež se hned poté rozjelo po ranveji.

„Jak tedy vyhodnotíme tento podnik, Cliffe?“ zeptal se Mark Gant.

„„Zkáza´ se píše se s, nebo se z?“ odpověděl Rutledge otázkou.

„Až tak?“

Asistent ministra zahraničí krátce přikývl. Jeho chyba to ale není, ne? Ten hloupý kněz z Itálie si vykoleduje kulku a vdova po druhém knězi se za něj musí modlit na veřejnosti. Přitom ale ví jasně, že vláda bude proti. A CNN samozřejmě musí obě události natočit, aby se doma vědělo… Jak má pak diplomat dohodnout mír, když lidi všechno jen komplikují, místo aby se snažili o opak?

„Až tak, Marku. Čína nikdy nepodepíše solidní obchodní smlouvu, jestli to bude takhle pokračovat.“

„Stačilo by přece, aby jenom trošku změnili svoji politiku,“ nadnesl Gant.

„Připomínáš mi prezidenta.“

„Když chce někdo do klubu, Cliffe, musí se chovat podle jeho stanov. To je to tak těžké pochopit?“

„S velkými státy nemůžeš jednat jako se zubařem, jehož nikdo nemá rád a který chce vstoupit do mysliveckého klubu.“

„Proč to musí být jinak?“

„Vážně si myslíš, že Spojené státy mohou řídit svou zahraniční politiku na základě nějakého *principu*?“ zeptal se Rutledge, ale měl zlost, že se nechal trochu unést.

„Prezident ano, Cliffe, a tvůj ministr taky,“ podotkl Gant.

„No, ale jestli chceme uzavřít s Čínou obchodní dohodu, musíme zvážit i její stanoviska.“

„Víš, Cliffe, kdybys byl na ministerstvu zahraničí v roce 1938, možná by se Hitlerovi povedlo vyhladit všechny Židy a nikdo by se proti tomu nebouřil,“ utrousil Gant. Jeho slova měla žádaný účinek. Rutledge se otočil a začal se bránit: „Tak počkej…“

„Byla to přece jen jeho vnitřní politika, Cliffe, ne? Však co, chodí do jiného kostela – do plynu s nimi. Sejde snad na tom?“

„Něco ti řeknu, Marku…“

„Ne, já řeknu něco tobě, Cliffe. Stát musí ctít určité věci, protože když to nedělá, co je to pak za stát? My jsme v tom klubu – nejen to, vždyť ho v mnoha ohledech řídíme. A proč, Cliffe? Protože se ví, co uznáváme. Nejsme dokonalí. To víš ty, vím to i já. Všichni to vědí. Ale stejně tak se ví, co uděláme a co ne, takže nám naši přátelé můžou věřit, naši nepřátelé taky, takže ve světě je aspoň trochu rozumu, přinejmenším v našich zeměpisných šířkách. A právě proto máme respekt, Cliffe.“

„A všechny ty zbraně, obchodní síla, ty jsou vzduch?“ zeptal se ho diplomat.

„Ale jak jsme k nim asi přišli, Cliffy?“ zeptal se Gant a použil zdrobnělinu Rutledgeova jména, aby ho popíchl. „Jsme tam, kde jsme, protože lidi z celého světa přijeli do Ameriky pracovat na svých snech a prožít je. Dřeli jako koně. Můj děda přijel z Ruska, protože ho nebavilo, jak je car otravuje, takže pracoval, poslal svoje děti na studia, oni pak poslali na studia svoje děti, takže já teď mám hodně peněz, ale nezapomněl jsem, co mi děda říkal, když jsem byl mrně. Vyprávěl mi, že tohle je pro Žida nejlepší země na světě. A proč, Cliffe? Protože běloši z Evropy, co nás odtrhli od Anglie a napsali ústavu, měli pár ideálů a většinou podle nich žili. To je naše dědictví, Cliffe. A plyne z něj, že musíme být tím, čím jsme, což znamená, že musíme uznávat určité věci a svět musí vidět, že to děláme.“

„Ale vždyť i my máme spoustu chyb,“ protestoval Rutledge.

„Samosebou že máme! Abychom byli nejlepší, nemusíme být dokonalí, ale nesmíme se přestávat snažit být ještě lepší. Když jsem chodil do školy, můj táta se účastnil pochodů v Mississippi, párkrát dostal na zadek, ale víš, že to nakonec dopadlo dobře, takže dneska je viceprezidentem černoch. A podle toho, co se mi doneslo, je tak inteligentní, že by se možná jednou mohl černoch dostat ještě o stupínek výš. Ježíši, Cliffe, jak můžeš zastupovat Ameriku v zahraničí, když tohle nechápeš?“

Diplomacie je obchod, chtěl odpovědět Rutledge. *A v tom já se vyznám.* Jenže proč by se… namáhal vysvětlovat to tomu Židovi z Chicaga? Sklopil si sedačku a nasadil ospalý výraz. Gant pochopil a vzdálil se. Seržanti vojenského letectva, kteří se tvářili jako stevardi, podávali snídani, káva celkem ušla. Gant se ocitl v zadní části letounu, sledoval všechny reportéry a připadal si jako na nepřátelském území, ale zdaleka přátelštějším než vedle toho diplomata, uvědomil si po chvilce.

Ranní slunce, které prozářilo Peking, provedlo totéž na Sibiři, jen ještě o něco dříve.

„Vidím, že naši inženýři jsou stále stejně dobří,“ poznamenal Bondarenko. Díval se, jak těžké stroje klestí téměř sto metrů širokou cestu napříč prastarým borovým lesem. Tato silnice bude sloužit při dobývání zlata i ropy. A zdaleka není jediná. Další dvě stavělo dohromady dvanáct čet. Tomuto projektu se věnovala více než třetina všech ženistů ruské armády, což znamenalo hodně mužstva, jemuž navíc pomáhala více než polovina těžké techniky, kterou ruská armáda za sedmdesát let nashromáždila.

„Tohle je ‚hrdinský projekt‘,“ řekl plukovník Alijev. A měl pravdu.

Myšlenka „hrdinskch projektů“ se zrodila za Sovětského svazu a označovala akci pro stát tak významnou, že přitáhne mládež celé země – navíc to byla i další příležitost setkat se s děvčaty a poznat svět. Tento projekt postupoval ještě o něco rychleji, protože Moskva sem poslala armádu, jež se už neobávala útoku ze strany (nebo proti) NATO. Zdejší vojsko mělo stále přístup k obrovskému množství lidských a materiálních zdrojů. Navíc za tímto projektem stály skutečné peníze. Platy tu dosahovaly nebývalé výše. Moskva si přála,

aby se podařilo zprovoznit obě naleziště – a to rychle. Na naleziště zlata byli tudíž pracovníci dopraveni helikoptérami s lehkým vybavením, pomocí něhož připravili větší přistávací plochu, která umožnila pojmout letecké dodávky těžších zařízení, díky kterým se podařilo postavit první startovací dráhu. Ruská vojenská nákladní letadla sem pak mohla dopravit skutečně velmi těžkou techniku, jež teď upravovala pořádnou přistávací dráhu, aby až se čety rozšiřující silnici dostanou blíž sem, bylo možné dopravit na místo beton a ocelové výztuže a postavit pořádné dopravní letiště. Stavěla se spousta budov. Jednou z prvních věcí, které sem byly dopraveny, byly části pily, jediné, co se sem dopravovat nemuselo, bylo dřevo. Došlo k vykácení rozlehlých částí lesa, všechny poražené stromy se téměř okamžitě přeměnily v materiál, ze kterého pak vyrostly budovy. Nejprve si dělníci z pily postavili pro sebe hrubé chatrče. Teď se k nebi zvedaly kancelářské budovy a za čtyři měsíce by měly být postaveny ubytovny pro téměř tisícovku dělníků, kteří se již o zdejší velmi dobře placenou práci ucházeli. Ruská vláda rozhodla, že zdejší dělníci si mohou vybrat, zda chtějí dostávat plat v rublech, nebo ve zlatých mincích směnitelných na celém světě, a před takovou nabídkou by couvlo jen velmi málo Rusů. Horníci se zkušenostmi s těžbou zlata tedy podávali žádosti o přijetí a čekali na odlet k novému nalezišti. Bondarenko jim přál hodně štěstí. Na místě samotném bylo tolik komárů, že by dokázali odnést malé dítě a vysát mu z těla všechnu krev jako nějací miniupíři. Nechtěl by tam pracovat ani za všechno zlato světa.

Naleziště ropy bylo pro jeho vlast několikanásobně důležitější, to si uvědomoval. Lodě se už prodíraly ledem v doprovodu ledoborců vojenského námořnictva Jamal a Rossija a přivážely těžební zařízení, aby mohl začít řádný průzkum před samotnou těžbou. Bondarenko však byl o celém postupu podrobně informován. Toto ropné pole nebylo žádným přeludem. Představovalo ekonomickou spásu jeho země, způsob, jak do Ruska načerpat obrovské sumy peněz, za které se pak nakoupí vše potřebné, aby se země dostala do jedenadvacátého století, těmito penězi se zaplatí dělníci, kteří se tak dlouho a ze všech sil snažili dosáhnout prosperity pro sebe a svou zemi.

A Bondarenko měl za úkol všechno ohlídat. Vojenští technici zatím připravovali podmínky k tomu, aby nákladní lodě mohly složit v přístavu veškerý náklad. Uvažovalo se i o použití vojenských obojživelných lodí, díky nimž by mohlo ruské námořnictvo vyložit náklad na pevninu, jako by šlo o vojenský materiál, ale nakonec k tomu nedošlo. Náklad, který sem bylo třeba dopravit, svými rozměry často předčil rozměry ruských tanků, což vrchního velitele Dálnovýchodní skupiny vojsk překvapilo a ohromilo.

Jedním z dopadů bylo i to, že velká část Bondarenkových ženistů musela opustit jeden projekt kvůli druhému, takže mu zbylo jen několik praporů neoddělitelně spjatých s bitevními formacemi. Ale s těmi techniky měl své plány, zlobil se v duchu. U čínské hranice bylo několik míst, kde by několik spojených pluků mohlo vytvořit velmi užitečné překážky vůči případnému vpádu mechanizovaných sil. Z Moskvy mu však vzkázali, že by je bylo vidět, nikdo by nepochyboval, že tu jsou proti čínským silám, ačkoli si nikdo zjevně neuvědomil, že jediný případ, kdy by byly nasazeny proti Čínské lidově osvobozenecké armádě, by nastal, kdyby se tato armáda rozhodla zamířit na sever a *osvobodit* Rusko!

Co jsou politici vlastně zač? přemýšlel Bondarenko. I v Americe jsou stejní, jak mu řekli američtí důstojníci, s nimiž se setkal. Politikům ve skutečnosti moc nezáleží na tom, k čemu se to či ono použije, záleží jim však na tom, jak se to jeví. *V tomto slova smyslu se vsuhni politici na světě bez ohledu na příslušnost chovají jako komunisté*, pomyslel si Bondarenko pobaveně, víc se starají o zdání než o realitu.

„Kdy budou hotovi?“ zeptal se.

„Dosáhli obdivuhodného pokroku,“ odpověděl plukovník Alijev. „Cesty budou protaženy přibližně za měsíc nebo šest týdnů, záleží pouze na počasí. Dokončovací práce budou však trvat mnohem déle.“

„Víte, co mi dělá starosti?“

„Copak, soudruhu generále?“ zeptal se Alijev.

„Vystavěli jsme tady invazní silnici. Čínské armádě poprvé postačí jen překročit hranici a za chvíli je u severosibiřského pobřeží.“ Dříve by jí takový postup ztížily, ne–li přímo znemožnily přírodní překážky – zejména zalesněný povrch. Teď však měla čínská armáda prosekanou cestu, o důvodu vydat se sem nemluvě. Sibiř nyní opravdu představovala něco, za co byla odjakživa považována, a sice pokladnici nedozírných rozměrů. *Pokladnice*, říkal si Bondarenko. *A já jsem strážce klíčů*. Vrátil se k helikoptéře a vzlétli dokončit obhlídku prací.

Sorge hlásí

Prezident Ryan se probudil před šestou ráno. Tajná služba by byla radši, kdyby spal se zataženými roletami, čímž by se zakryla okna, ale Ryanovi se nechtělo spát v rakvi, byť v rozlehlé, takže když se občas probudil v takovou dobu jako třeba před čtvrtou ráno, byl rád, když za oknem viděl nějaké světlo, ačkoli to byla jen koncová světla policejního vozu nebo opuštěného taxíku. Postupem let si zvykl vstávat brzy. Překvapoval tím sám sebe. Jako chlapec si vždy rád přispal, hlavně o víkendech. Jenže Cathy byla úplně jiná – jako většina doktorů a ještě více chirurgů: brzy vstát, a odjet do nemocnice, protože když se operuje ráno, člověk pak celý den může sledovat, jak se pacientovi daří.

Takže to asi chytal od ní a v rámci nějaké zvrácené snahy trumfnout ji se probouzel ještě dříve než ona. Nebo za to může jen návyk získaný nedávno v téhle zatracené funkci, pomyslel si Jack, když vyklouzl z postele a klopýtal do koupelny. Další den začíná stejně jako tolik dalších, příliš brzo. Čím to sakra je? přemýšlel Ryan. Proč už nepotřebuje spánek tolik jako dříve? Jde přece o jednu z mála čistých radostí, jež člověk na světě dostal, a on jí chce jen o malinko víc…

Ale nešlo to. Není ještě ani šest hodin, říkal si Jack a díval se z okna. Mlékaři už byli vzhůru stejně jako roznášecí novin. Pošťáci seděli v třídicích místnostech a lidé, kteří pracovali přes noc, se těšili na konec směny. Bylo mezi nimi i hodně lidí zde v Bílém domě: ochranka Tajné služby, domácí zaměstnanci, někteří lidé, které Ryan znal jen od vidění, nikoli jménem, což ho trochu zahanbovalo. Jsou to koneckonců jeho lidi, on by o nich měl vědět, měl by znát jejich jména, aby je uměl správně použít, když se s jejich nositeli setká. Jenže jich zde pracovalo příliš mnoho, než aby je mohl znát. Pak tady byli uniformovaní Zaměstnanci vojenské kanceláře Bílého domu, kteří doplňovali signální oddělení. Sloužila zde vlastně menší armáda mužů a žen, jejímž jediným posláním bylo sloužit Johnu Patricku Ryanovi – a jeho prostřednictvím celé zemi, tedy tak to tvrdí teorie. Ale co, pomyslel si při pohledu z okna. Venku už bylo dost světla. Pouliční lampy se zhasínaly, jak jim jejich fotoelektrické senzory oznamovaly, že vychází slunce. Jack si oblékl starý župan z Námořní akademie, obul si pantofle – dostal je teprve nedávno; doma chodil bos, ale něco takového si prezident nemůže před vojáky dovolit, ne? – a potichu vyklouzl na chodbu.

Někde u dveří do ložnice musí být nějaká štěnice nebo senzor pohybu, říkal si. Nikdy se mu nepodařilo nikoho překvapit, když neočekávaně vstoupil do chodby. Vždycky měl pocit, že se všechny pohledy dívají jeho směrem, a okamžitě propukl ranní závod, kdo ho pozdraví jako první.

Dnes zvítězil jeden z vysokých příslušníků Tajné služby, šéf noční směny. Andrea Priceová–O'Dayová byla ještě doma v Marylandu, nejspíš už oblečená a připravená k odchodu – lidi kvůli němu vstávají v tak debilní dobu, říkal si Jack – a na hodinovou cestu do Washingtonu. S trochou štěstí dojede domů… kdy? Dneska? To záleží na tom, jaký má prezident dnes program, a on si nedokázal hned vzpomenout, co ho čeká.

„Kávu, pane?" zeptal se jeden z mladších agentů.

„To je ono, Charlie." Ryan šel za ním a zíval. Došel až ke stanovišti Tajné služby na tomto patře, malé komoře s televizí a kávovarem – který sem přinesl nejspíš někdo z kuchyně – a sušenkami, aby tady lidi přežili přes noc.

„Kdy vám začala služba?" zeptal se prezident.

„V jedenáct, pane," odpověděl Charlie Malone.

„Nuda?"

„Mohlo by být i hůř. Pořád lepší než obchůzky v Omaze."

„No, to určitě," přikývl Joe Hilton, další mladý účastník noční hlídky.

„Vy jste určitě hrál fotbal," poznamenal Jack.

Hilton přikývl. „Na zadním křídle, pane. Za floridskou státní univerzitu. Ale na profesionály nemám postavu."

Je mu dvaadvacet a je samý sval, pomyslel si Jack. Zvláštní agent Hilton vypadal jako zosobnění přírodní síly.

„Lepší je hrát baseball. Docela to nese, pracujete patnáct let, možná víc, ale na konci jste zdraví jako ryba."

„No, možná vycvičím syna na zadopolaře," řekl Hilton.

„Kolik mu je?“ zeptal se Ryan a matně si vzpomněl, že Hiltonovi se nedávno narodilo dítě. Jeho žena pracuje na ministerstvu spravedlnosti, nebo ne?

„Tři měsíce. Pořád jen spí, pane prezidente. Díky za optání.“

Škoda že mi nemůžou říkat Jacku. Přece nejsem žádný bůh, ne? Jenže to bylo asi tak pravděpodobné, jako kdyby v době, kdy sloužil jako poručík John P. Ryan, říkal svému vrchnímu veliteli „Bobíku“.

„Stalo se večer něco zajímavého?“

„CNN přenášela odlet našich diplomatů z Pekingu, ale bylo vidět, jen jak letadlo vzlétá.“

„Určitě tam poslali kamery jen proto, že zčásti doufali, že letadlo při odletu vybouchni a oni to budou mít natočeno – totéž, jako když sem pro mě přiletí helikoptéra.“ Ryan se napil kávy. Tito mladší agenti Tajné služby se možná necítí ve své kůži, když je tu s nimi „Šéf,“ jak mu říkají, a baví se s nimi jako normální člověk. Jestli je to tak, pomyslel si Jack, jejich blbost. Přece se proto, aby jim udělal radost, nezačne chovat jako Ludvik XIV. Kromě toho není takový hezoun jako Leonardo DiCaprio, což aspoň tvrdí Sally, podle ní je ten mladý herec prostě k sežrání.

V tu chvíli k nim došel poslíček s výtisky *Ranního ptáčete*. Jack si jeden vzal a i s kávou odešel si ho přečíst. Pár úvodníků štká nad neúspěchem delegace – možná jde o dozvuky liberalismu v médiích, tedy důvod, proč novináři nemají, nikdy neměli a nejspíš ani na mít nebudou toho amatéra z Bílého domu v lásce. Ryan věděl, že ho nazývají i jinými jmény, některá z nich jsou ještě méně zdvořilá, ale průměrný občan, opakoval Arnie Damm Ryanovi nejméně jednou týdně, ho má pořád hodně rád. V průzkumech popularity se Ryan stále držel hodně vysoko a zdálo se, že jedním z důvodů byla skutečnost, že považovali Jacka za obyčejného člověka, který měl prostě štěstí – jestli se tomuhle dá říkat štěstí, ušklíbl se prezident v duchu.

Znovu se začetl do článků a zamířil k jídelně, kde se vše začínalo připravovat – Tajná služba už jistě rozhlásila, že prezident je vzhůru a chce se najíst. Další důsledek téhle málem královské pozice, zlobil se Ryan. Ale hlad měl, jíst se musí, takže vstoupil dovnitř, z nabídky si vzal, na co měl chuť, a zapnul televizi, aby se nad míchanými vajíčky dozvěděl, co se děje ve světě. Bude muset dojíst rychle, než se objeví Cathy a vyčiní mu kvůli cholesterolu. V okruhu čtyřiceti kilometrů od něj se probouzeli členové vlády, oblékali se, nasedali do aut a jeli do práce stejně jako on, ale zdaleka ne v takovém pohodlí.

„Ahoj, táto,“ řekla Sally, když vstoupila, došla k televizi a beze slova ji přepnula na MTV. Od toho jasného londýnského odpoledne, kdy po něm střílelo, už uteklo hodně času, říkal si Jack. Tehdy mu ještě říkala „tatínku“.

Počítač na stole Ming setrval v klidu jen několik nezbytných minut. Pak se pevný disk dal znovu do práce a přístroj zahájil každodenní rutinu. Aniž se rozsvítil monitor, hard disk prozkoumal obsah novějších souborů, sbalil je a aktivoval interní modem, načež je po *Netu* odpálil pryč. Celý proces trval asi sedmnáct vteřin, načež se počítač znovu uložil ke spánku. Data se přesouvala po telefonních linkách v Pekingu, dokud nenašla server, kam měla dorazit, a ten se nalézal ve Wisconsinu. Zde počkala na signál, který je vyvolá a po němž se vymažou z paměti serveru a chvíli poté přepíší, takže zmizí veškeré stopy jejich existence.

Když se Washington probouzel, Peking se ukládal ke spánku a Moskva byla ještě o pár hodin za ním. Země se nepřestávala točit a nedbala na to, co se dělo v nekonečném koloběhu noci a dne.

„Nuže?“ otočil se generál Diggs na svého podřízeného.

„Osobně si myslím, pane,“ řekl plukovník Giusti, „že ta jednotka je ve velmi dobrém stavu.“ Angelo Giusti sloužil stejně jako Diggs od začátku své kariéry u tankistů. Jako velitel l. obrněného tankového praporu měl za úkol dostat se před celou divizi, lokalizovat nepřítele a prozkoumat krajinu, fungovat tedy jako oči divize, ale s dostatečnou bitevní silou, aby se dokázal postarat i sám o sebe. Byl veteránem války v Perském zálivu, věděl, jaké je to v boji. Věděl, co je jeho úkolem, a domníval se, že své vojáky vycvičil tak dobře, jak mu to jen podmínky v Německu dovolovaly. Dával přednost cvičením u simulátorů před přeplněnými cvičišti výcvikového střediska, které měřilo necelých pětasedmdesát kilometrů. Nebylo to totéž jako skutečné projíždění v terénu, ale simulátor neznal omezení časem ani prostorem, na SimNetu se mohl utkat s celým praporem nepřítele, možná i brigádou, pokud chtěl, aby se jeho lidé při cvičení pořádně zapotili. Kromě houpání při jízdě po bitevním poli v Abramsu (jež u některých tankistů způsobuje nevolnost) se všechny detaily soubojů projeví lépe než na všech srovnatelných cvičištích, které pro Izraelce v Negevské pouti vybudovala armáda.

Diggs tomu mladšímu důstojníkovi do hlavy neviděl, ale před chvílí sledoval, jak si jeho mužstvo počíná, a vedlo si skutečně dost slušně. Utkalo se s nějakými Němci, kteří se ve svém oboru jako vždy velmi dobře

vyznali – dnes však ne tak dobře jako členové prvního tankového družstva, kteří své evropské kolegy přelstili a pak (k údivu a nevoli německého brigádního generála, který cvičení sledoval) na ně nastražili léčku, která Němce připravila o polovinu praporu bitevních tanků Leopard–II, jimž Američané přezdívali „Leo“. Diggs se dnes sejde na večeři s tím brigádním generálem. Ani Němci se v bojích za tmy nevyználi tak jako Američané – což bylo zvláštní, protože měli přibližně srovnatelné vybavení a takřka navlas stejně vycvičené vojáky… jenže německou armádu stále tvořili z velké části odvedenci, kteří se rozhodně nemohli pochlubit takovými zkušenostmi jako američtí vojáci.

V širším měřítku – pěchota představovala jen „skutečnou“ součást širšího cvičení velitelů – si 2. brigáda plukovníka Dona Lislea poradila s obsáhlejší, byť teoretickou stránkou německého útoku také velmi dobře. Bundeswehr dnes v mnoha ohledech neměl svůj den. Už nebylo jeho úkolem chránit svou zemi před invazí sovětských vojsk, a tak přišel i o relativně vřelou podporu občanů, jíž se západoněmecká armáda mohla pyšnit v uplynulých letech. Teď se z Bundeswehru stal anachronismus bez jasnějšího smyslu a majitel mnoha hodnotných nemovitostí, pro něž by Německo našlo jistě i smysluplnější využití. Západoněmecká armáda tedy přišla o část své síly a prováděla cvičení zaměřená pouze na udržování míru, což vzato kolem a kolem je spíš úkol policie. Ve světě teď zavládl mírový duch, alespoň pokud jde o Evropu. Američané se cvičili v bitevních operacích, což u Němců vzbuzovalo jen povrchní zájem, neboť ti se sice o válečnictví vždy velmi živě zajímali, ale teď se radovali, že se bitvy přestěhovaly spíše do oblasti teorie, jako by šlo o komplikovaný scénář nějakého filmu pro Hollywood. Zároveň tím byli nuceni respektovat Američany o trochu víc, než by byli chtěli. Ale jsou věci, se kterými člověk nic nenadělá.

„Myslím, Angelo, že si vaši vojáci zaslouží zajít na jedno dvě piva do některého ze zdejších gasthausů. Ta léčka z půl třetí byla obzvláště důmyslná.“

Giusti se usmál a přikývl. „Děkuji, generále. Vyřídím to operačnímu důstojníkovi. Byl to jeho nápad.“

„Ještě s tím počkejte, Angelo.“

„Rozumím, pane.“ Podplukovník Giusti zasalutoval a odešel.

„Tak co, Duku?“

Plukovník Masterman vytáhl z kapsy uniformy doutník a zapálil si ho. Výhodou Nemecka bylo, že se tu vždycky daly sehnat kvalitní doutníky. „Angela znám už od Fort Knox. Ve svém oboru se vyzná a důstojníky má taky dobře vycvičené. Dokonce vydal knížku o taktice a bojovém výcviku.“

„Vážně?“ otočil se k němu Diggs. „A jaká je?“

„Vůbec není špatná,“ odpověděl Masterman. „Nemůžu sice říct, že souhlasím se o čem v ní píše, ale neškodí, když všichni zpívají podle stejných not. Všichni jeho důstojnici mají hodně podobné názory jako on. Takže Angelo je kvalitní trenér. Včera v noci dal Němcům pořádně zabrat.“

Masterman zavřel oči a přejel si rukou po obličeji. „Tahle noční cvičení dokážou člověka úplně zničit.“

„Jak si vede Lisle?“

„Když jsem to kontroloval naposledy, měl Němce v hrsti. Naši přátelé asi netuší, co proti nim může použít. Motali se po okolí a sháněli informace – zkráceně řečeno, Giusti měl lepší špiony, což znovu rozhodlo.“

„Zase,“ přikývl Diggs. Jestli existovalo nějaké ponaučení z Národního výcvikového střediska, pak právě tohle. Špionáž a kontrašpionáž. Nalézt nepřítele. Nedopustit, aby nepřítel našel vás. Když se tohle podaří, lze jen stěží prohrát. V opačném případě lze jen sotva vyhrát.

„Co bys řekl na to, jít si trochu schrupnout, Duku?“

„Jsem rád, když velitel dbá o blaho svých vojáků, *mon Général*.“ Masterman byl unavený, že ani nepotřeboval před usnutím pivo.

Takže odešli k Diggsově velitelské helikoptéře UH–60 Blackhawk a odletěli do kasáren. Diggs si oblíbil především ten čtyřbodový bezpečnostní pás. Díky němu se vsedě spalo mnohem lépe.

Dneska hlavně nesmím zapomenout, co udělat s tím čínským pokusem spáchat atentát na Sergeje, říkal si Ryan. Přečetl si ranní informační přehled. Robby je dnes zase někde na západě. Velká škoda. Robby umí výborně naslouchat a má i dobré nápady. Takže to probere se Scottem Adlerem, jestli se jim oběma podaří najít chvilku volna, a s Foleyovými. S kým dalším? přemýšlel Ryan. Sakra, komu dalšímu se s něčím takovým může ještě svěřit? Kdyby to prosáklo do tisku, měl by co napravovat. Adler u toho být musí. Ten se s Žangem setkal osobně, a jestli v tom má prsty některý z čínských ministrů, je to nepochybně on, ne?

Snad. Ovšem nikoli určitě. Ryan měl příliš zkušeností s prací ve špionáži, takže si na tuto chybu dával pozor. Když jste si něčím příliš jisti, většinou můžete pořádně narazit, a to může bolet. Ryan stiskl knoflík na svém stole. „Ellen?“

„Ano, pane prezidente.“

„Dnes bych se potřeboval setkat se Scottem Adlerem a Foleyovými. Bude to trvat asi hodinu. Zkuste mi najít v programu volno, ano?“

„Asi kolem půl třetí, ale znamená to odsunout schůzku s ministrem dopravy ohledně návrhu zákona o letecké dopravě.“

„Tak ji odsuňte, Ellen. Tohle je důležitější,“ řekl jí.

„Ano, pane prezidente.“

Nebylo to zdaleka nejlepší řešení. Ryan nejradeji řešil problémy, jakmile mu přišly na mysl, ale jako prezident rychle pochopil, že člověk slouží svému kalendáři, a ne naopak. Ušklíbl se. A pak že má nějakou obrovskou moc.

Mary Pat Foleyová vešla jako každé ráno do své kanceláře a jako obvykle zapnula počítač – SORGE ji naučil počítač zcela vypnout, když ho nepoužívala. Na telefonní lince byl další vypínač, kterým se počítač blokoval stejně, jako by ho odpojila ze sítě. I ten stiskla. Pro zaměstnance zpravodajské služby nic nového. Jistě, chová se paranoidně, ale pomůže to.

Zjistila, že jí přišel další e–mail z adresy cgood@jadecastle.com. Chet Nomuri stále pracuje, stahování toho souboru trvalo jen třiadvacet vteřin. Po jeho dokončení se přesvědčila, že má vše zálohováno, a pak e–mail vymazala, aby po něm nezůstala žádná stopa. Nakonec ho vytiskla a zavolala Joshuu Searse, aby jí to přeložil a v krátkosti analyzoval. SORGE se stával rutinou v otázkách zpracování, ne–li i v důležitosti; kolem tři čtvrtě na devět už měla překlad v ruce.

„No pane jo. To se bude Jackovi líbit,“ utrousila za stolem. Pak dokument odnesla do Edovy rozlehlejší kanceláře s výhledem na stromy. Tam se také dozvěděla o odpolední cestě do Bílého domu.

Mary Abbotová byla hlavní maskérkou v Bílém domě. Jejím úkolem bylo zajistit, aby prezident vypadal v televizi dobře, což znamenalo zmalovat ho jako lacinou šlapku, s tím se nedalo nic dělat. Ryan se už moc neošíval, čímž jí práci zjednodušoval. Ona však věděla, že mu to není po chuti, což ji bavilo i trápilo zároveň.

„Jak si vede váš syn ve škole?“ zeptal se Ryan.

„Ujde to, děkuji, teď se navíc zajímá o jednu pohlednou dívku.“

To Ryan nekomentoval. Věděl, že na škole Panny Marie se určitě najde jeden či více mladíků, pro něž je Sally velmi zajímavá (byla pohledná i pro nezaujatého diváka), ale nechtěl na to myslet. V takových případech byl vděčný za Tajnou službu. Když Sally vyrazila na rande, jistě se někde poblíž nacházelo auto plné ozbrojených agentů, které jistě vezme kuráž většině dospívajících mladíků. Že by Tajná služba měla přece jen své opodstatnění? *Když se ti narodí dcera*, říkal si Jack, *Bůh tě trestá za to, ze jsi muž*. Očima přejížděl informační listy pro chystanou malou tiskovou konferenci. Pravděpodobné otázky a nejlepší odpovědi na ně. Zdálo se poměrně nečestné dělat to tímto způsobem, ale představitelé některých zahraničních vlád otázky novinářů předem kontrolovali, aby nedošlo k žádnému překvapení. V zásadě to není špatný nápad, říkal si Jack, jenže americká média by ho za něj rozcupovala jako kojot klisnu.

„Tak, hotovo,“ řekla paní Abbotová, když ho učesala. Ryan se postavil, podíval se do zrcadla a zatvářil se jako obvykle.

„Děkuju, Mary,“ vypravil ze sebe.

„Není zač, pane prezidente.“

Ryan vyšel ven, přešel z Rooseveltovy pracovny do Oválné pracovny, kde už čekaly kamery. Když vstoupil, reportéři se postavili, jako vstávali žáci ve škole svatého Matouše, když do třídy vstoupil kněz. Ale ve třetí třídě se kladly prostší otázky. Jack se posadil do houpacího křesla. Kennedy prý dělal něco podobného, Arnie měl pocit, že je to dobrý nápad. Nepatrné pohupování, ke kterému člověk bezmyšlenkovitě při přemýšlení sklouzne, mu dodává lidový nádech, tvrdili všichni možní odborníci – Jack to netušil, a kdyby se toto dozvěděl, vyhodil by to křeslo z okna; věděl to však Arnie, který k tomu prezidenta přiměl tak, že mu řekl, že to vypadá dobře, a o souhlasné vyjádření požádal i Cathy Ryanovou. Prezident si tedy sedl a v tom pohodlném křesle se uvolnil, což byl další argument, ktelý Arnie použil, a hlavní důvod, proč Ryan souhlasil. Pohodlné bylo.

„Tak můžeme?“ zeptal se Ryan. Když se prezident zeptal na něco takového, obvykle to znamenalo *Tak už hernajs začnete*! Ovšem Jack měl pocit, že je to jen otázka.

Krystin Matthewsová tu zastupovala NBC. Dále se dostavili i reportéři z ABC a Foxe, vedle nich i zástupci deníku *Chicago Tribune*. Ryan dával přednost těmto komornějším tiskovým konferencím a média na ně přistoupila, protože novináři byli určováni losem, tudíž spravedlivě, a všichni měli přístup k otázkám i odpovědím. Další výhodu viděl Ryan v tom, že od reportérů v Oválné pracovně hrozilo menší nebezpečí než

v tiskové místnosti, kde se vždy sešel obrovský dav reportérů zmítaný davovou psychózou.

„Pane prezidente," začala Krystin Matthewsová. „Odvolal jste z Pekingu vyjednavací delegaci i našeho velvyslance. Proč bylo nutné přistoupit k takovému kroku?"

Ryan se trochu zhoupl v křesle. „Krystin, všichni jsme viděli události z Pekingu, které otřásly světovou veřejností, vraždu kardinála a kněze a následné zbití – když to řeknu mírně – vdovy po knězi a několika členů jeho kongregace." Pokračoval vyjmenováváním bodů, které zazněly už na minulé tiskové konferenci, a zdůraznil zejména netečnost čínské vlády vůči tomu, co se stalo. „Z toho lze vyvodit jediné, a sice že čínské vládě je to lhostejno. Nám rozhodně ne. A americkému lidu ne. Ani celé této vládě. Lidský život přece nelze ukončit stejně laxně, když se oženete po dotěrném hmyzu. Odpověď, kterou jsme obdrželi, byla nedostatečná, takže jsem povolal pana velvyslance ke konzultacím."

„A co obchodní jednám, pane prezidente?" přerušil ho zástupce Chicago Tribune.

„Země jako Spojené státy americké nemohou s klidným svědomím obchodovat se státem, který nerespektuje lidská práva. Na vlastní oči jste viděli, jaký je názor našich spoluobčanů. Věřím, že mají na ty vrahy stejně odmítavý názor jako já a, jak doufám, vy také."

„Takže nedoporučíte Kongresu, abychom se pokusili normalizovat naše obchodní styky s Čínou?" Ryan zavrtěl hlavou.

„Ne, nedoporučím, a i kdybych to udělal, Kongres by takové doporučení velmi rychle zamítl."

„Kdy se změní vaše stanovisko na tento problém?"

„V okamžiku, kdy se Čína zařadí mezi civilizované státy a uzná práva svých občanů, jako to dělají všechny ostatní velké země."

„Chcete tedy říct, že dnešní Čína není civilizovaná země?"

Ryan měl pocit, jako by ho někdo udeřil do obličeje studenou a mokrou rybou, ale usmál se a pokračoval. „Na zabíjení diplomatů přece nic civilizovaného není, že?"

„Jak podle vás zareaguje čínská strana?" zeptal se zástupce Foxe.

„To nedokážu odhadnout. Já po nich požaduji, aby zjednali nápravu nebo alespoň zvážili pocity a názory zbytku světa a pak znovu zvážili dopad svých nešťastných činů."

„A co otázky vzájemného obchodu?" Tentokrát se ozval člověk z ABC.

„Jestli Čína požaduje normalizované obchodní vztahy se Spojenými státy, bude nám muset otevřít svůj trh. Jak víte, máme k dispozici zákon o úpravě obchodních vztahů. Ten nám umožňuje použít obchodní zákony a praktiky jiných zemí, takže taktiku, kterou někdo použije v obchodování s námi, můžeme my velmi snadno použít směrem k němu. Zítra vyzvu ministerstvo zahraničí a ministerstvo obchodu, aby byla sestavena pracovní skupina, která zajistí uplatnění tohoto zákona vůči Čínské lidové republice," oznámil jim prezident, a z této věty se pak stala hlavní zpráva dne a oprávněně, protože to byla opravdu bomba.

„Prokrista, Jacku," hlesl ministr financí v kanceláři na protější straně ulice. Sledoval přímý přenos z Oválné pracovny. Zvedl telefon a stiskl knoflík. „Dodejte mi informaci o aktuálním stavu bankovních účtů ČLR," řekl jednomu ze svých podřízených v New Yorku. Pak mu zazvonil telefon.

„Na trojce je ministr zahraničí," oznámila mu jeho sekretářka. Ministr zabručel a zvedl sluchátko. „Jo, taky jsem to viděl, Scotte."

„Tak jak to šlo, Juriji Andrejeviči?" zeptal se Clark. Než se domluvili na datu, uplynul více než týden, ale hlavně proto, že generál Kirillin strávil ještě několik hodin na střelnici. Teď se vřítil do důstojnického baru a vypadal, jako by dostal ránu pěstí do břicha.

„Nepracoval ten člověk jako ostřelovač u mafie?"

Chavez se zasmál. „Dostal se k nám, generále, protože ho italská policie chtěla dostat co nejdál z dosahu mafie. Překazil mafii jeden atentát a místní kápo se nechal slyšet, že zničí jeho samotného i jeho rodinu. O kolik vás obral?"

„Padesát eur," prskal Kirillin.

„Asi jste si moc věřil," řekl Clark. „Všechno vím, všechno znám."

„A teď vám ukážu," dodal Ding se smíchem. Padesát eur znamenalo trhlinu v platu i pro ruského tříhvězdičkového generála.

„Tři body v zápase na pět set bodů. Nastřílel jsem čtyři sta devadesát tři!"

„A Ettore jenom čtyři sta devadesát šest?" zeptal se Clark. „Hergot, ten kluk se horší." Postavil před ruského důstojníka sklenku.

„Víc tady pije," poznamenal Chavez.

„Asi to bude tím," přikývl Clark. Ruského generála takové vysvětlení ovšem ani v nejmenším nepotěšilo.

„Falcone není člověk," řekl Kirillin a vyprázdnil první sklenku vodky. „Zahanbil by i Divokýho Bula Hickoka, nekecám. Víte, co je ale nejhorší?"

„Copak, Ivane Sergejeviči?"

„Že to na něm není vůbec poznat, dělá, jako by bylo úplně normální takhle střílet. Tak dobře nestřílel ani Sam Snead."

„Generále," řekl Domingo, když dopil druhou sklenku vodky. Jeden z problémů pobytu v Rusku spočíval v tom, že člověk snadno přejal místní zvyky a jedním z nich bylo pití. „Všichni členové mé čety jsou výborní střelci, a když říkám výborní, myslím tím, že by mohli reprezentovat svou zemi na olympiádě. Ettore nás porazil všechny do jednoho a nikdo z nás není na prohry zvyklý o nic víc než vy. Ale jedno vám řeknu. Jsem hrozně rád, že je v mé četě." A v tom Ettore vstoupil do dveří. „Hej, Ettore, pojď sem k nám!"

A ještě byl hrozně vysoký. Tyčil se nad drobným Chavezem jako věž a stále připomínal nějakou postavu z obrazu El Greka.

„Generále," pozdravil Kirillina, „jste velmi dobrý střelec."

„Ale ne tak dobrý jako vy, Falcone," odpověděl Rus. Ital pokrčil rameny. „Měl jsem jen kliku."

„To tak," utrousil Clark a podal Falconemu sklenku vodky.

„Zdejší vodka mi nějak zachutnala," řekl Ettore, když ji vypil. „Ale hůř se po ní střílí."

„Jasně, Ettore," ušklíbl se Chavez. „Generál nám říkal, že ti utekly čtyři body."

„Chcete říct, že už nastřílel i víc?" žasl Kirillin.

„Ano," přikývl Clark. „Před asi třemi týdny jsem ho viděl střílet ještě lip. To se mu povedlo rovných pět set."

„Měl jsem dobrý den," souhlasil Falcone. „Výborně jsem se před tím vyspal a neměl žádnou kocovinu."

Clark se s chutí zasmál a rozhlédl se po místnosti. V tu chvíli vstoupil dovnitř nějaký muž v uniformě a rozhlížel se kolem sebe. Zahlédl generála Kirillina a zamířil k němu.

„Hergot, kdo je tahle reklama na armádu?" pronesl Ding, když muž došel až k nim.

„*Tovarisč generál*," pozdravil muž Kirillina.

„Anatoliji Ivanovič!," řekl Kirillin. „Jak se daří na ústředí?"

Pak se muž otočil. „Vy jste John Clark?"

„Ano, jsem," přikývl Američan. „A kdo jste vy?"

„Tohle je major Anatolij Šeljepin," odpověděl generál Kirillin. „Je šéfem osobní ochranky Sergeje Golovka."

„Známe vašeho šéfa," napřáhl k němu ruku Ding. „Těší mě. Já jsem Domingo Chavez."

Všichni si potřásli rukama.

„Mohli bychom si promluvit někde v klidu?" zeptal se Šeljepin. Všichni čtyři usedli v rohovém boxu v klubu. Falcone zůstal u baru.

„Posílá vás Sergej Nikolajevič?" zeptal se ruský generál.

„Ještě to asi nevíte," odpověděl Šeljepin tak, že si okamžitě získal pozornost všech. Hovořil ruštinou, jíž Clark s Chavezem poměrně dobře rozuměli. „Chci, aby s vámi trénovali mí lidé."

„Co ještě asi nevíme?" zeptal se Kirillin.

„Zjistili jsme, že se někdo pokusil zabít předsedu," oznámil mu Šeljepin.

„Aha, takže terčem byl on? Já myslel, že šli po tom pasákovi," řekl Kirillin.

„Nemohli byste nám říct, o čem se tu bavíte?" zeptal se Clark.

„Před pár týdny došlo na náměstí Dzeržinského k pokusu o atentát," odpověděl Šeljepin a vysvětlil jim, co si tehdy mysleli. „Ale teď se zdá, že zasáhli špatný terč."

„Někdo se pokusil odprásknout Golovka?" zeptal se Domingo. „No páni."

„Kdo to byl?"

„Muž, který atentát připravil, je bývalým členem KGB a jmenuje se Suvorov – tedy, aspoň si to myslíme. Využil k tomu dva bývalé vojáky Spetsnaz. Ti byli oba zavražděni, nejspíš aby došlo k zamaskování jejich zapojení nebo aby se o tom s nikým nevybavovali." Šeljepin víc neřekl. „Každopádně jsme slyšeli mnoho dobrých zpráv o vaší jednotce DUHA a chceme, abyste mé ochranné skupině pomohli s výcvikem."

„Já jsem pro, jestli je pro i Washington." Clark se zadíval bodyguardovi přímo do očí. Vypadal naprosto vážně, ačkoli ne zrovna nejspokojeněji. „Zítra podáme oficiální žádost."

„Tihle lidi z Duhy jsou skvělí," ujistil ho Kirillin. „Výborně nám to spolu klape. Anatolij kdysi pracoval pro mě, když jsem byl plukovníkem." Z tónu jeho hlasu poznali, jak vysoké má o mladším muži mínění.

Clark tušil, že za tím je i něco víc. Vysoký ruský úředník jen tak nepožádá bývalého zaměstnance CIA o pomoc s něčím, co se vztahuje k jeho osobní bezpečnosti. Zachytil Dingův pohled a uhodl, že myslí na totéž. Zničehonic byli oba zpátky mezi špiony.

„Tak jo," řekl John. „Jestli chcete, zavolám dneska večer domů." Učiní tak z americké ambasády, nejspíš z bezpečného telefonu v kanceláři náčelníka stanice.

Důsledek

Letoun VC–137 přistál bez fanfár na Andrewsově letecké základně. Nebyl tu řádný terminál ani jiné na letištích obvyklé vybavení, takže cestující vystupovali po stupíncích připevněných na korbě nákladního vozu. Pod nimi čekaly vozy, které je měly odvézt do Washingtonu. K Marku Gantovi se připojili dva agenti Tajné služby, kteří ho okamžitě odvezli do budovy ministerstva financí na protější straně ulice od Bílého domu. Ještě si ani nezvykl, jaké to je, stát znovu na zemi, a už se ocitl v kanceláři ministra.

„Jaké to bylo?“ zeptal se George Winston.

„Přinejmenším zajímavé,“ řekl Gant a snažil se nějak vypořádat s pocitem, že jeho tělo netuší, kde právě je. „Myslel jsem si, že se nejdřív pojedu domů vyspat.“

„Ryan chce proti Číně použít zákon o úpravě obchodních vztahů.“

„Opravdu? Ale to není tak velké překvapení, ne?“

„Podívej se na tohle,“ rozkázal ministr financí a podal mu poměrně čerstvý dokument. „Tohle“ bylo hlášení o aktuálním stavu hotovosti Čínské lidové republiky.

„Jak spolehlivá informace to je?“ zeptal se Gant.

Zpráva byla ve všech směrech výzvědná, jen se tak nejmenovala. Zaměstnanci ministerstva financí běžně vedli záznamy o mezinárodních peněžních transakcích ve snaze určit každodenní sílu dolaru a jiných mezinárodně směnitelných měn. Tedy včetně čínského Juanu, který však poslední dobou nebyl zrovna ve formě.

„Vážně jsou na tom tak špatně?“ zeptal se Gant. „Myslel jsem si, že jim trochu ubývá hotovosti, ale netušil jsem, že by na tom mohli být až tak zle…“

„Taky mě to překvapilo,“ přikývl ministr financí. „Zdá se, že na mezinárodním trhu nakoupili hodně věcí, zejména letadlové motory ve Francii, a jelikož se opozdili s uhrazením poslední dodávky, francouzská společnost se rozhodla si na ně došlápnout – je to monopolní výrobce. My nedovolíme, aby tu dodávku převzal GE nebo Pratt and Whittney, Britové provedou totéž s Rolls–Roycem. Takže Francouzi jsou jediným možným dodávatelem, což je pro ně poměrně výhodné, že? Zvedli cenu o dobrých patnáct procent a žádají zaplatit hotově.“

„To ale zamává s jüanem,“ předvídal Gant. „Nepokoušeli se ten stav náhodou zamlčet?“

„Ano, a téměř uspěli.“

„Tak proto do nás tak bušili ohledně té obchodní smlouvy. Tušili, co se na ně řítí, a chtěli to oddálit příznivým prohlášením. Ale rozhodně moc neuspěli. Hergot, když mají takové potíže, měli by se chovat trochu uctivěji, ne?“

„Taky bych řekl. Proč asi jednali opačně?“

„Jsou hrozně namyšlení, Georgi. Velmi, velmi pyšní. Jsou jako bohatá rodina, která přišla o peníze, ale ne o společenské postavení, a snaží se to zamaskovat právě svou povýšeností. Jenže to nefunguje. Dříve nebo později se ukáže, že neplatí směnky, a pak se na ně sesype celý svět. Dá se to o chvilku oddálit, což dává smysl, když člověk tuší, že se blíží pomoc, jenže když nedorazí, všechno je v háji.“ Gant otočil pár stránek. Další problém tkví v tom, říkal si, že státy řídí politici, kteří moc penězům nerozumějí. Mají pocit, že ať je potká cokoli, vždycky z toho nějak vybruslí. Jsou natolik zvyklí prosadit vždycky svou, že jim nedochází, že to tak nejde pořád. Jedna z věcí, které Gant během práce ve Washingtonu pochopil, byl fakt, ze v politice jde o iluze stejně jako ve filmu, což možná vysvětlovalo podobnost obou světů. Jenže i v Hollywoodu se musejí platit směnky, i tam se musí vykazovat zisk. Politici vždy mohou zvolit k financování svých výloh dlužní úpisy, oni také tisknou peníze. Nikdo přece nečeká, že vláda vykáže zisk, správní radu v tomto případě představují voliči, lidé, jejichž obelhávání tvoří náplň politického života. Je to šílené, ale tak to v politice chodí.

A totéž si možná myslí představitelé Číny, domníval se Gant. Jenže dříve nebo později zvedne skutečnost svou škaredou nohu, a čím déle se snažíte zavírat před ní oči, tím větší kopanec vám uštědří. V takový okamžik se světem rozezní „mám tě“. A vy jste do slova a do písmene polapen. Ono „mám tě“ bude v tomto případě znamenat kolaps čínského hospodářství a dojde k němu prakticky přes noc.

„Georgi, myslím, že ministerstvo zahraničí a CIA by se na to měly podívat, prezident samozřejmě taky.“

„Panebože.“ Prezident seděl v Oválné pracovně, kouřil jednu z cigaret od Ellen Sumterové a díval se na televizi. Tentokrát sledoval rozpravu členů Sněmovny reprezentantů o Číně. Obsah projevů nebyl nijak laskavý, jejich tón jednoznačně plamenný. Všichni se vyjadřovali pro rezoluci odsuzující Čínskou lidovou republiku. Z druhé obrazovky plynula takřka stejná slova ze Senátu. Ačkoli celkově vyzníval Senát o něco vstřícněji, v konečném důsledku tomu tak rozhodně nebylo. Odbory se spojily s církvemi, liberálové s konzervativci, zastánci volného obchodu dokonce s protekcionisty.

CNN a další stanice navíc přenášely demonstrace na ulicích a zdálo se, že tchajwanská kampaň „My jsme ti dobří“ se neminula účinkem. Někdo (aniž se vědělo kdo) dokonce vytiskl samolepky s vlajkou ČLR a nápisem „Zabíjíme děti a kněze“. Ty se lepily na výrobky z Číny a protestující občané začínali vyhledávat americké firmy, které s Čínou výrazně obchodují, aby mohli vyzvat k jejich bojkotu.

Ryan otočil hlavu. „Co na to říkáš, Arnie?“

„Vypadá to vážně, Jacku,“ řekl van Damm.

„Hergot, Arnie, to vím taky. Ale jak vážně?“

„Tak, že mít akcie těch firem, začnu je prodávat. Určitě klesnou. A tohle hnutí nemusí být bezzubé…“

„Cože?“

„No, že se může udržet dost dlouho. Pak třeba uvidíme plakáty se záběry z toho televizního přenosu, na nich bude vražda těch dvou kleriků. Takové snímky se nevytrácejí. Jestli sem Čína vyváží výrobek, který si lze koupit i od výrobce z jiné země, hodně Američanů začne kupovat jinde.“

Záběry na CNN se změnily a objevila se demonstrace před velvyslanectvím ČLR ve Washingtonu. Na transparentech byly nápisy jako VRAZI, ZABIJÁCI, BARBAŘI!

„Zajímalo by mě, jestli se na tomhle podílí Tchaj–wan…“

„Nejspíš ne – aspoň zatím ne,“ přemýšlel van Damm. „Na jejich místě by mi to sice zrovna nevadilo, ale držel bych se stranou. Možná se pokusí nějak viditelněji odlišit od ČLR – a to je skoro totéž. Stačí najít stanice, které chtějí natočit reportáže o Čínské republice, jak je štve, co se děje v Pekingu, jak nechtějí být s takovým svinstvem spojováni a tak dál,“ řekl van Damm. „Víš, ve stylu ‚Ano, jsme Číňani, ale my lidská práva a náboženskou svobodu ctíme´. Něco takového. To je moudrý krok. Tady ve Washingtonu mají několik kvalitních poradců. Pár z nich dokonce znám, a kdyby mě platili, přesně tohle bych jim navrhnul.“

Vtom zazvonil telefon. Byla to přímá Ryanova linka, která nevedla přes sekretářky. Jack zvedl sluchátko. „Jo?“

„Jacku, tady George. Máš chvilku? Chci ti něco ukázat, člověče.“

„Jasně, stav se.“ Jack se otočil na Arnieho. „Ministr financí,“ vysvětlil. „Prý nějaká bomba.“ Prezident se odmlčel. „Arnie?“

„No?“

„Můžu v téhle situaci nějak manévrovat?“

„Vzhledem k Číně?“ zeptal se Arnie a Ryan přikývl. „Zrovna moc ne, Jacku. Někdy se stane, že lidi sami rozhodnou, jak se má naše politika vyvíjet. A o ní teď asi rozhodnou jen svými peněženkami. Příštím krokem bude, že některé společnosti začnou oznamovat přerušení obchodních smluv s ČLR. Čína už odkopla Boeing, což od nich rozhodně nebylo nejmoudřejší. Naši občané jim to teď budou chtít vrátit i s úroky. Víš, můžou nastat chvíle, kdy se občan zvedne na zadní a pošle svět do háje. Když k tomu dojde, tvým úkolem je spíš ho následovat, ne vést,“ dodal náčelník štábu. Tajná služba mu dala označení TRUHLÁŘ; právě stloukl výběh pro svého prezidenta.

Jack přikývl a uhasil cigaretu. Možná je nejmocnějším člověkem na světě, ale jeho moc pochází od lidu, a jelikož lid může tuto moc udělit, může ji někdy i vykonat.

Jen málo lidí má svolení otevřít bez zaklepání dveře do Oválné pracovny a vejít dovnitř, ale George Winston mezi ně patřil, zejména proto, že Tajná služba spadala pod něj. Doprovázel ho Mark Gant, který vypadal, jako by právě doběhl maratón a celou cestu ho pronásledovala desítka ozbrojených a rozzuřených vojáků v džípech.

„Ahoj, Jacku.“

„Ahoj, Georgi, Marku, vypadáte příšerně,“ řekl Ryan. „Vy jste právě přiletěl, že?“

„Jsme ve Washingtonu, nebo v Šanghaji?“ řekl Gant ve snaze o vtip.

„Přišli jsme tunelem. Viděl jsi ty demonstranty venku? Mám pocit, že by chtěli, abys shodil na Peking atomovku,“ poznamenal ministr financí. Prezident místo odpovědi jen ukázal na řadu televizorů.

„Proč sakra demonstrují tady? Vždyť já jsem na jejich straně – aspoň si to myslím. Co sem vlastně přivádí?“

„Přečti si tohle.“ Winston kývl na Ganta.

„Pane prezidente, jedná se o aktuální stavy na účtech ČLR. Na celém světě sledujeme obchodování s měnami, abychom tušili, jak si asi stojí dolar – takže máme hodně přehled o tom, jak si vedou všechny tvrdé měny na světě.“

„Dobře.“ O tom Ryan věděl – zhruba. Moc se tím nezabýval, protože dolar si stál stejně velmi dobře, a když kolo neskřípe, není nutné ho promazávat. „No a?“

„No a likvidita ČLR je v háji,“ řekl Gant. „Možná právě proto byli Číňani tak hrr do jednání. Pokud ano, zvolili si špatnou cestu. V Pekingu vyžadovali, ne žádali.“

Ryan se podíval na údaje. „Hergot, co se všemi penězi udělali?“

„Nakoupili vojenskou techniku. Hlavně ve Francii a v Rusku, ale nemálo i v Izraeli.“ Veřejnost moc nevěděla o tom, že Čína utratila v Izraeli značné částky, zejména v podnicích zabývajících se vojenským průmyslem, a nakupovala zařízení vyráběná v americké licenci v Izraeli. Něco takového nemohli Číňané nakoupit přímo ve Spojených státech, šlo o tanková děla a střely vzduch–vzduch pro stíhačky. Amerika se mnoho let tvářila, že o ničem neví. Izrael se při uzavírání této transakce otočil zády k Tchaj–wanu, ačkoli obě země vyráběly jaderné zbraně v rámci společného projektu, ale to bylo ještě v době, kdy se semkly – ještě s Jihoafrickou republikou – jako mezinárodní vyděděnci, kteří nemají mezi sousedy žádné přátele. Ve slušné společnosti by se to dalo nazvat jako *Realpolitik*. V ostatních oblastech lidské činnosti by se spíš řeklo *jak vyjebat s kamarádem*.

„A co z toho plyne?“ zeptal se Ryan.

„Že všechen obchodní přebytek utratili právě za takové věci,“ odpověděl Gant. „Do halíře, hlavně na krátkodobé předměty, ale i na několik dlouhodobějších, přičemž za ty druhé museli zaplatit hotově, taková je totiž praxe. Výrobci potřebují peníze na financování produkce, nechtějí se dostat do situace, že by je někdo oklamal. Ne všichni lidi chtějí pět tisíc tankových děl,“ vysvětloval Gant. „Trh s nimi je poměrně uzavřený.“

„A tedy?“

„Čína se tudíž ocitla téměř na mizině, nicméně peníze potřebuje na nákup některých surovin. Třeba ropy,“ pokračoval Gant. „Veškerou ropu dováží. Produkce na jejích polích je zanedbatelná, ačkoli ropy nepotřebuje zrovna moc. Jen málo Číňanů vlastní auta. Mají peníze na zásoby, které by vydržely asi tři měsíce, pak jsou v háji. Mezinárodní trh s ropou vyžaduje bezproblémové placení. Možná jim počkají tak měsíc až šest týdnů, ale pak se tankery v polovině cesty otočí a poplují někam jinam – to udělat mohou – a ČLR bude na suchu. Bude to jako náraz do zdi, pane. Prásk. Bez ropy se zastaví jejich hospodářství včetně armády, která jí spotřebuje nejvíc. Za posledních několik let spotřeba v armádě celkem vzrostla, hlavně kvůli zvýšené aktivitě při manévrech, cvičeních a tak. Možná mají strategické rezervy, ale nevíme, jak vysoké. A i ty můžou vyschnout. Očekává se, že Čína se bude angažovat na Spratlyho ostrovech. Je tam ropa a z jejich strany zaznívají hlasy o napadení, jenže Filipíny a ostatní země v té oblasti si na ni taky dělají nároky. Od nás se asi očekává, že se z historických důvodů postavíme na stranu Filipín. Nezmiňuji se o tom, že Sedmá flotila je v této části světa stále nejsilnějším tělesem.“

„Jo,“ přikývl Ryan. „Kdyby došlo na věc, jako nejoprávněnější se jeví nárok Filipín, a my bychom je podpořili. Tomu nahrává i skutečnost, že v minulosti jsme spolu už bojovali. Pokračujte.“

„Číňanům chybí ropa a na její nákup nemají peníze, což platí zejména v případě, že nevyjde obchod s námi. Potřebují naše dolary. Juan není zrovna ve formě. Mezinárodní obchod probíhá v dolarech, a jak jsem vám právě řekl, pane, většinu jich rozházeli.“

„Takže jaký je závěr?“

„Že Čína je jen krůček od bankrotu. Přibližně za měsíc to dojde i jejím představitelům a bude to pro ně tak trochu šok.“

„Kdy jsme se to dozvěděli my?“

„To je moje práce, Jacku,“ řekl ministr financí. „Nechal jsem si poslat tyhle dokumenty, pak jsem je ukázal Markovi. Je naším nejlepším člověkem na ekonomické modely, i když zrovna přistane a má toho dost.“

„Takže na tomhle je můžeme zmáčknout?“

„To je jedna možnost.“

„Co když se demonstrace rozšíří?“

Gant s Winstonem pokrčili rameny. „Proto do celé rovnice musíme zahrnout i psychologii,“ řekl Winston. „Na Wall Street si troufnu udělat určitý odhad – tak jsem taky přišel k většině svých peněz –, ale psychologický rozbor nějaké země je nad moje síly. To ti přenechám, kamaráde. Já vedu účetnickou kancelář přes ulici.“

„To mi ale nestačí, Georgi.“

„Jestli budou průměrní občané bojkotovat čínské výrobky a pokud americké společnosti, které tam podnikají, začnou zvedat kotvy…“

„Což se dá opravdu čekat,“ přerušil ho Gant. „Myslím, že spousta ředitelů má sevřené půlky.“

„No, jestli k tomu dojde, Čína dostane pořádnou pecku a bude se z ní dlouho vzpamatovávat,“ dodal Winston.

A jak asi zareagují? přemýšlel Ryan. Stiskl knoflík na telefonu. „Ellen, doneste mi jednu.“ Jeho sekretářka se vzápětí objevila ve dveřích a podala mu cigaretu. Ryan si zapálil a vděčně se usmál.

„Už jsi to probral s ministerstvem zahraničí?“

„Ne, chtěl jsem s tím nejdřív přijít za tebou.“

„Hm. Marku, co vy si myslíte o těch jednáních?“

„Jsou to nejarogantnější zmetci, jaké jsem kdy viděl. Za svůj život jsem viděl hodně ranařů, neústupných a vlivných lidí, ale i ti nejhorší z nich poznají, kdy potřebují peníze, a pak se jejich chování změní. Když chce člověk vystřelit z pistole, většinou si dává pozor, aby si neustřelil zadek.“

Ryan se zasmál, ale Arnie se zamračil. Takhle by se s prezidentem Spojených států mluvit nemělo, ale pár lidí vědělo, že tak lze hovořit s občanem Johnem Patrickem Ryanem.

„Mimochodem, když už jsme u toho, líbilo se mi, co jste řekl tomu čínskému diplomatovi.“

„Co myslíte, pane?“

„No, že nemají ani na to, aby s námi soutěžili, kdo ho má delšího. Výborný obrat, ačkoli možná nepříliš diplomatický.“

„Jak tohle víte?“ zeptal se Gant udiveně. „Nikomu jsem o tom neřekl, ani tomu zabedněnci Rutledgeovi.“

„Máme své možnosti,“ odpověděl Jack a náhle si uvědomil, že prozradil něco ze složky nadepsané SORGE. *No nazdar*.

„Něco takového by člověk čekal spíš v šatně newyorského atletického klubu,“ podotkl ministr obchodu. „Ale jen v případě, že od toho člověka stojíte nejméně metr a půl daleko.“

„Jenže mám pocit, že je to pravda. Aspoň po finanční stránce. Máme tedy zbraň, která jim můžeme pohrozit?“

„Ano, pane, zcela jistě,“ přikývl Gant. „Možná všechno pochopí nejdříve za měsíc, ale hodně dlouho se před tím neschovají.“

„Zajistěte, aby se to dozvědělo ministerstvo zahraničí a CIA. Těm taky řekněte, že takové věci bych měl dostávat nejdříve od nich. Zpravodajská hodnocení jsou jejich práce.“

„Mají tam ekonomickou sekci, ale nejsou tak dobří,“ řekl Gant ostatním. „To mě nepřekvapuje. Lidi, kteří v tomhle oboru za něco stojí, pracují na Wall Street, možná v akademii. Na Harvard Business School se dá vydělat víc peněz než ve státní službě.“

„A talent jde za penězi,“ přikývl Jack. Čerství právníci ve středně velké advokátní kanceláři vydělávají víc než prezident, což jaksi vysvětluje, kdo do křesla v Bílém domě nakonec i usedne. Veřejná služba by měla být obětí. Pro Ryana tomu tak bylo – prokázal svou schopnost vydělat peníze v obchodní sféře, ale co znamená sloužit své zemi, se naučil od svého otce a v Quantiku, dávno předtím, než se nechal svést Ústřední zpravodajskou službou a pak vlákat do Oválné pracovny. A když už tu byl, nemohl odsud utéct. Aspoň ne beztrestně. To je věčná past. Generál Robert Edward Lee kdysi řekl, že povinnost je nejvznešenější slovo. A on snad věděl, o čem mluví. Lee se nechal zaplést do boje za to, co se dá v nejlepším případě označit za nečistou věc, protože se cítil být povinován místu, kde se narodil, tudíž se na jeho hlavu bude věčně snášet spousta nenávisti bez ohledu na jeho lidské i vojenské kvality. *Tak, Jacku*, ptal se Ryan v duchu, *ve tvým případě, kde jsou talent, povinnost, právo, dobro a všechny ostatní věci*? *A co bys asi mel udělat teď*? Měl by to vědět. Všichni lidé před Bílým domem očekávají, že bude za všech okolností vědět, co je správné pro jeho zemi, pro celý svět, pro každého muže, ženu i nic netušící dítě kopající do balonu. *Jo*, říkal si prezident, *jasné. Každého, kdo sem vstoupí, nějaká víla vybaví schopností všechno vědet, polibí ho múza nebo mu Washington s Lincolnem pošeptají správné rozhodnutí ve spánku*.

Ryanovi občas dělalo potíže vzít si ráno vhodnou kravatu, zejména když mu Cathy nemohla poradit. Ale měl vědět, co si počít s daněmi, obranou a sociálním pojištěním – proč? Protože to je jeho práce. Protože náhodou bydlí ve vládní budově na Pennsylvania Avenue, číslo popisné tisíc šest set, a ať jde kamkoli, motají se kolem něj agenti Tajné služby. Ve škole v Quantiku důstojníci, kteří školí nově povýšené nadporučíky, neustále opakují, jak jsou velitelé osamocení. Jeho situace se od toho liší přibližně jako silvestrovská rachejtle od atomovky. Podobný stav už v minulosti stál u počátku válek. Teď se nic takového samozřejmě nestane, ale kdysi k tomu došlo. Vždycky ho to vrátilo na zem. Ryan naposledy potáhl ze své páté dnešní cigarety a zadusil ji v hnědém skleněném popelníku, který ukrýval v zásuvce stolu.

„Díky, že jste s tím přišli. Proberte to s ministerstvem zahraničí a se CIA," zopakoval jim. „Chci mít co nejdřív Zvláštní zpravodajské hodnocení téhle situace."

„Jasně," řekl George Winston a zvedl se k cestě tunelem zpět do své budovy na protější straně ulice.

„Pane Gante," dodal Ryan, „běžte se vyspat. Vypadáte hrozně."

„Takže v této práci si můžu i zdřímnout?" zeptal se Gant.

„Jistě, stejně jako já," usmál se na něj prezident. Když oba odešli, podíval se na Arnieho. „Tak povídej, co si myslíš."

„Promluv si s Adlerem a řekni mu, aby to probral s Hitchem a Rutledgem, což bys měl udělat i ty," poradil mu Arnie.

„Fajn," přikývl Ryan. „Tak řekni Scottovi, co potřebuju a že to potřebuju rychle."

„Dobré zprávy," oznámila profesorka Northová, když vešla do místnosti.

Andrea Priceová–O'Dayová byla v Baltimoru v nemocnici Johnse Hopkinse, přijela sem za doktorkou Madge Northovou, profesorkou porodnictví a gynekologie.

„Opravdu?"

„Opravdu," usmála se na ni doktorka Northová. „Jste těhotná."

Prakticky vzápětí vyskočil inspektor Patrick O'Day ze židle a zdvihl svou ženu v pevném objetí a políbil ji.

„No páni," řekla Andrea téměř pro sebe. „A já myslela, že už jsem na to stará."

„Rekord je hodně přes padesát, a k tomu máte ještě daleko," usmívala se doktorka Northová. Poprvé za svou kariéru oznámila tuto novinu dvěma ozbrojeným lidem. „Můžou se vyskytnout nějaké potíže?" zeptal se Pat.

„No, Andreo, je vám přes čtyřicet a tohle je vaše první dítě, že?"

„Ano." Věděla, co přijde, ale nechtěla to nějak urychlit. „To znamená, že existuje zvýšená pravděpodobnost Downova syndromu. Můžeme to zjistit rozborem plodové vody. Navrhuji, abychom to udělali co nejdříve."

„Kdy?"

„Jestli chcete, klidně dnes."

„A pokud bude výsledek…?"

„Pozitivní? Pak se budete muset rozhodnout, jestli chcete přivést na svět dítě s Downovým syndromem. Někteří lidé se rozhodnou pro, jiní proti. Pak záleží jen na vás, ne na mně," oznámila jim Madge Northová. Za svou kariéru už provedla několik interrupcí, ale jako většina porodníků i ona raději přiváděla na svět živé děti.

„Jak je… jak je Down… víte…" řekla Andrea a tiskla svému manželovi ruku.

„Podívejte, je velká šance, že výsledek bude negativní, je to skoro sto ku jedné, což je zanedbatelné. Než se tím začnete trápit, nebylo by moudřejší zjistit, zda je vůbec čím se trápit?"

„Hned teď?" zeptal se Pat za svou ženu.

Doktorka Northová vstala. „Ano, mám čas."

„Nechceš se trochu projít, Pate?" zeptala se zvláštní agentka Priceová–O'Dayová svého manžela. Dařilo se jí tajit své pocity, což jejího manžela moc nepřekvapovalo.

„Dobře, miláčku." Políbil ji a díval se za ní. Pro agenta FBI to nebyl příjemný okamžik. Jeho žena je sice těhotná, ale teď aby se trápil, jestli je její těhotenství v pořádku. Jestli není – tak co? Byl irský katolík a jeho církev zakazovala interrupci jako vraždu, vyšetřováním vražd se sám živí – dokonce jednu i viděl na vlastní oči. Deset minut po ní zabil oba teroristy, kteří za to byli zodpovědní. Ten okamžik se mu ve snech stále vracel, nic na tom nezměnilo ani hrdinství, jež prokázal, ani projevy uznání, jakých se mu pak dostalo.

Ale teď měl strach. Andrea si dobře rozuměla s jeho dcerou Megan z prvního manželství, oba si nic nepřáli víc než tuto zprávu – byla to opravdu dobrá zpráva. Teď má čas asi hodinu a uvědomoval si, že ji nemůže prosedět v čekárně plné těhotných žen, které si čtou časopis *People* a *US Weekly*. Jenže kam jít? Za kým?

Tak jo. Vstal a vyšel ven, rozhodl se zamířit k Maumenee Building. Neměl by být problem ji najít. Nebyl.

Pomohl mu Roy Altman. Rozložitý bývalý výsadkář, který velel ochrance LÉKAŘKY nestál na jednom místě, přecházel po chodbě, připomínal lva v průměrně velké kleci, i stále se rozhlížel svým cvičeným a zkušeným okem, vyhlížel vše, co by nějak vybočilo z normálu. U výtahu zahlédl O'Daye a mávl na něj.

„Nazdar, Pate! Co se děje?" Veškeré rivalství mezi FBI a Tajnou službou dávno přestalo existovat. O'Day zachránil život BÁBOVIČCE a pomstil smrt tří Altmanových kolegů vrátaně Royova dlouholetého

přítele Dona Russella, který zemřel jako muž s pistolí v ruce a sebral s sebou tři vrahy. O'Day Donovu práci dokončil.

„Moje žena je tady na prohlídce," odpověděl inspektor FBI.

„Něco vážného?" zeptal se Altman.

„Ne," odpověděl Pat a Altmanovi neušlo, že mu lže, ale nešlo o nic podstatného.

„Je tady? Říkal jsem si, že když už jsem tady, tak ji půjdu pozdravit."

„Je. Ve své kanceláři." Altman mávl rukou. „Rovně a druhé dveře vpravo."

„Díky."

„Člověk z FBI jde za LÉKAŘKOU," pronesl pak do mikrofonu na klopě.

„Rozumím," ozval se další agent.

O'Day našel kancelář a zaklepal.

„Dále," ozval se ženský hlas zevnitř.

„Ahoj, Pate, jak se máš?"

„Nestěžuju si, náhodou jsem se tady octnul, tak…"

„Andrea byla u Madge?" zeptala se Cathy Ryanová. Samozřejmě tu návštěvu pomohla domluvit.

„Ano a výsledek je příznivý," odpověděl Pat.

„No skvěle!" Profesorka Ryanová se pak odmlčela. „Ale něco tě trápí." Byla sice oční chirurg, ale dokázala vytušit problém.

„Doktorka Northová chce provést rozbor plodové vody. Nevíte, jak dlouho to může trvat?"

„Kdy začala?"

„Teď někdy."

Cathy pochopila, o co jde. „Asi hodinu. Madge je hodně dobrá a při práci velmi opatrná. Musí proniknout do dělohy a odebrat odtud vzorek plodové vody. Tak získá vzorek tkáně embrya a pak prozkoumají chromozomy. Lidi z laboratoře budou připraveni. Madge je velmi uznávaná, a když něco řekne, všichni ji respektují."

„Zdá se mi hodně schopná."

„Je to vynikající doktorka. Já k ní taky chodím. Obává se Downova syndromu, že?"

Přikývl. „Ano."

„Nezbývá ti než čekat."

„Paní doktorko, já se…"

„Jmenuju se Cathy, Pate. Jsme přátelé, nezapomínej na to." Nic člověku nezaručí přízeň ženy tak, jako když zachráníte život jejímu vlastnímu dítěti.

„Dobře, Cathy. Jo, bojím se. Je to něco – víš, Andrea je taky policajtka, jenže…"

„Jenže umět střílet nebo schopnost vést vyšetřování se teď moc použít nedá, co?"

„Ani náhodou," souhlasil inspektor O'Day tiše. Na fakt, že má strach, byl zvyklý asi tolik jako na létání raketoplánem, jenže potenciální ohrožení jeho ženy a dítěte – možná dokonce *dětí* –, to ohrožení, před nímž byl naprosto bezmocný, mu přichystal vrtošivý osud a jistě i, se tomu smál.

„Je velká šance, že to dopadne dobře," řekla mu Cathy.

„Jo, doktorka Northová říkala totéž… jenže…"

„Jistě. Andrea je navíc mladší než já."

O'Day sklopil oči k zemi a připadal si jako nejposlednější kriminálník po dopadem. Nejednou za svůj život zatkl ozbrojené muže – zločince s bouřlivou minulostí – a donutil je k doznání. Jen jednou musel použít svůj revolver v afektu a oba teroristy tehdy zasáhl do hlavy a poslal je k Alláhovi – jak nejspíš doufali –, aby se zpovídali z vraždy nevinné zeny. Nebylo to zrovna lehké, ale moc těžké taky ne. Díky nekonečným hodinám cvičení to bylo stejně automatické jako jeho služební pistole. Ale teď nebyl v ohrožení on sám. S tím by si poradit dokázal, ale nejhorší nebezpečí, docházelo mu postupně, je to, které hrozí vašim blízkým.

„Mít strach není nic hrozného. John Wayne je jenom herec."

Jenže tak to bylo. Vzor mužnosti, k němuž se obracela většina Američanů, představoval právě Wayne, a takový vzor nepřipouštěl žádné obavy. Ve skutečnosti šlo o vzor stejně realistický jako děj filmu o králíku Rogerovi, ale šílené nešílené, už to tak prostě bylo.

„Nejsem na to zvyklý."

Cathy Ryanová pro něj měla pochopení jako většina doktorů. Než se specializovala na využití laseru v oční chirurgii, vídala pacienty a jejich rodiny, první měli bolesti, ale snažili se chovat statečně, ti druzí měli jen strach. Snažila se vyřešit problémy prvních a utišit obavy druhých. Ani jeden úkol nebyl snadný. Při

prvním z nich šlo jen o zručnost a profesionalitu; při druhém musela dát najevo, že ačkoli jde o příšerný úraz, se kterým se nikdy dříve nesetkali, Cathy Ryanová ho bere jen jako další pracovní den. Je odbornice z Doveru. Zvládne to. LÉKAŘKA měla nadání vzbuzovat důvěru všech, s nimiž se setkala.

Ale její talent tady nefungoval. Ačkoli Madge Northová byla nadanou lékařkou, prováděla test už jistého stavu. Možná jednou půjde napravit – genetická terapie tuto naději slibuje, snad prý za deset let –, ale dnes ještě ne. Madge může jen říct, co už je. Madge má i skvělé ruce a dobré oko, ale zbytek je v božích rukou a bůh se už rozhodl. Teď zbývá jen zjistit, jestli se rozhodl tak, či onak.

„V takové chvíli by se hodila cigareta," podotkl inspektor a usmál se.

„Ty kouříš?"

Zavrtěl hlavou. „Přestal jsem už před dávnou dobou."

„Možná bys mohl pomoci Jackovi."

Agent FBI zvedl oči. „Já nevěděl, že kouří."

„Každou chvíli vyloudí cigaretu od sekretářky, slaboch," řekla Cathy agentovi FBI se smíchem. „Přede mnou se tváří jakoby nic."

„To jsi tolerantní doktorka."

„Nemá to jednoduché, kouří jich jen pár denně a nedělá to před dětmi, jinak by mě Andrea musela zastřelit, protože bych mu asi vyškrábala oči."

„Prosím tě," řekl O'Day a znovu sklopil oči na své kovbojské boty, které rád nosil k modrému obleku FBI, „když se ukáže, že by to dítě mělo Downův syndrom, co máme dělat potom?"

„To není jednoduchá volba."

„Podle zákona není rozhodnutí na mně. Já do toho vůbec nemám co mluvit, ne?"

„Ne, nemáš." Cathy se neodvážila říct, že je to nespravedlivé. Zákon hovořil jednoznačně. Žena – v tomto případě jeho žena – se musí sama rozhodnout, jestli si přeje těhotenství ukončit, nebo pokračovat. Cathy s tím sice nesouhlasila, protože interrupce jí přpadala nechutná. „Proč se tolik trápíš, Pate?"

„Nemůžu si pomoct."

Cathy si všimla, že Pat O'Day byl podobně jako většina mužů posedlý sebeovládaním. Dokázala ho pochopit, protože ona také. U ní to pramenilo z toho, že používala nástroje, jimiž měnila svět tak, aby odpovídal jejím představám. Ale před sebou měla extrémní případ. Tenhle jindy tvrdý muž se očividně hodně bál. Neměl pro to moc důvodů, hlavně však šlo o oblast pro něj neznámou. Cathy věděla, jaké jsou šance, věděla, že existuje velká naděje, že vše dobře dopadne, ale on není doktor. Všichni muži, které pozná, mají strach z neznámého včetně těch ostřílených. Nebylo by poprvé, co by pomohla někomu, který její pomoc potřebuje – tenhle navíc zachránil život Katie.

„Nechceš se jít podívat do školky?"

„Klidně." O'Day vstal.

Nebyla to dlouhá procházka a Cathy tím chtěla hlavně O'Dayovi připomenout, o co jde především – přivést na svět nový život.

„LÉKAŘKA jde na pískoviště," hlásil Roy Altman svým kolegům.

Kyle Daniel Ryan – SKŘÍTEK – už seděl vzpřímeně a hrál si s jednoduchými hračkami za neustálého dozoru „lvic", jak je Altman v duchu nazýval, tedy čtyř mladých agentek Tajné služby, které si se skřítkem hrály jako starší sestry. Všechny tyhle sestry ale měly u sebe zbraň a všechny si dobře pamatovaly na to, co se stalo Katie. Skladiště jaderných zbraní může být jen sotva hlídané lépe než tohle středisko pečovatelské služby.

Před místností s hračkami stál Trenton „Chip" Kelley, jediný muž v této skupině, bývalý kapitán námořní pěchoty, který by pouhým pohledem zaplašil útočníka amerického fotbalu.

„Ahoj, Chipe."

„Nazdar, Royi. Co je?"

„Jdeme se jen podívat na chlapečka."

„Ten svalovec je kdo?" Kelley si všiml, že O'Day má pistoli, ale říkal si, že je nejspíš policista. Levý palec měl však stále na varovném knoflíku, pravou rukou se nevzdaloval od služební zbraně na víc než třetinu vteřiny.

„Z FBI. Je v pohodě," ujistil Altman svého podřízeného.

„Fajn." Kelley otevřel dveře.

„Za koho hrál?" zeptal se O'Day Altmana, když byli vevnitř.

„Draftovali ho od Bearů, ale Ditka se ho polekal." Altman se zasmál. „Sloužil u námořní i pěchoty."

„To věřím." O'Day pak následoval doktorku Ryanovou. Už zvedla Kylea do náručí a ten ji objal kolem

krku. Něco žvatlal, do mluvení měl ještě daleko, ale jakmile uviděl maminku, uměl se usmát.

„Chceš si ho pochovat?“ zeptala se Cathy.

O’Day dítě uchopil trochu jako fotbalový míč. Nejmladší Ryan se mu nedůvěřivě díval do obličeje, zejména na jeho mohutný knír. Viděl však i maminčin obličej, takže se nerozbrečel.

„Ahoj, chlape,“ řekl O’Day. Některé věci jsou skoro instinktivní. Když člověk drží dítě, je jen málokdy v klidu. Rytmicky se pohybuje, což se malým dětem asi líbí.

„Andrea přijde o kariéru,“ řekla Cathy.

„Získá mnohem víc, bude fajn vidět ji každou noc, ale máš pravdu, Cathy, nebylo by snadné běžet vedle auta s břichem o dvě stopy před sebou.“ Ta představa ho rozesmála. „Asi jí zkrátí úvazek.“

„Asi ano. Ale je to výborný převlek, ne?“

O’Day přikývl. Není to špatný pocit, držet dítě v náručí. Vybavovalo se mu staré irské přísloví: *Skutečná síla spočívá v jemnosti*. Vždyť co, starat se o děti je i mužská povinnost. Když je někdo muž, musí dokázat víc než jen oplodňovat. Cathy si ho prohlížela a musela se usmát. Pat O’Day zachránil život Katie a provedl to jako hrdina filmu s Johnem Waynem jen s tím rozdílem, že Pat byl opravdu tvrdý člověk, žádný herec. Jeho akce neprobíhaly podle předem nacvičeného scénáře; musel jednat okamžitě, promýšlet své kroky jeden po druhém. V mnohém se podobal jejímu manželovi, i on sloužil zákonu, také přísahal konat vždy dobro a podobně jako její manžel i on bral své přísahy vážně. Jedna z těchto přísah se týkala jeho vztahu s Andreou, ale v zásadě se nelišila d přísah ostatních: bránit, chránit, ochraňovat. A tenhle tygr v kravatě teď držel malé dítě, smíval se a pohupoval se dopředu a dozadu, protože to člověk s dítětem v náručí dělá.

„Jak se má tvoje dcera?“ zeptala se Cathy. „S vaší Katie se hodně skamarádily. A teď ji zajímá jeden kluk z Giant Steps.“

„Vážně?“

„Jason Hunt. Asi je to vážné. Dal Megan jednoho ze svých angličáků.“ O’Day se zasmál. Vtom mu zazvonil mobil. „Pravá kapsa,“ řekl první dámě.

Cathy zalovila v jeho kapse a přístroj vytáhla. Zapnula ho. „Haló?“

„Kdo to je?“ zeptal se povědomý hlas.

„Andreo? Tady Cathy. Pat stojí vedle mě.“ Cathy si vzala Kylea a podala Patovi telefon, ale nepřestávala sledovat jeho obličej.

„Ahoj, miláčku,“ řekl Pat. Pak poslouchal, na dvě tři vteřinky zavřel oči, a tím vše prozradil. Napjatý výraz v obličeji povolil. Pomalu a dlouze vydechl, jeho ramena už nepřipomínala muže očekávajícího prudký úder. „Jasně, miláčku, šel jsem za doktorkou Ryanovou a jsme teď ve školce. Jo, jasně.“ Pat se otočil a podal telefon Cathy. Ta si ho ramenem přitiskla k uchu.

„Tak co říkala Madge?“ zeptala se Cathy, i když všechno podstatné už vytušila.

„Všechno v normálu – bude to kluk.“

„Takže měla pravdu, dopadlo to dobře.“ A nejen to. Andrea se udržovala ve skvělé kondici, Cathy nepochybovala, že vše dopadne bez potíží.

„Od úterka za sedm měsíců,“ řekla Andrea již roztřeseným hlasem.

„Hlavně ve všem poslechni Madge. Já ji taky poslechla,“ ujistila ji Cathy. Znala všechno, co vyznávala doktorka Northová. Nekuř. Nepij. Cvič. Choď do poradny s manželem. Za pět týdnů se stav a uděláme další testy. Přečti si, *co čekat, když čekáte*. Cathy vrátila Patovi telefon. Inspektor o pár krůčků ustoupil a otočil se. Když se natahoval pro telefon, měl oči nezvykle vlhké.

„Jo, miláčku, jasně. Hned jsem tam.“ Vypnul telefon a zasunul si ho zpátky do kapsy.

„Už je lip?“ zeptala se Cathy s úsměvem. Jedna ze lvic si od ní vzala Kylea. Prcek je měl všechny rád, takže se na ni usmál.

„Ano, je. Omlouvám se, že jsem otravoval. Připadám si jako posera.“

„Ale houby.“ Což bylo na doktorku Ryanovou poměrně silné slovo. „Jak jsem říkala, život; není film a tohle není Alamo. Vím, jaký jsi, Pate, Jack taky. Co ty myslíš, Royi?“

„Pata bych přijal ihned. Gratuluji, kámo,“ oddal Altman.

„Díky, Royi,“ řekl O’Day svému kolegovi.

„Můžu to říct Jackovi, nebo chce Andrea sama?“ zeptala se LÉKAŘKA.

„To se asi budeš muset domluvit s ní.“

Pat O’Day už se úplně změnil, jeho krok byl teď tak pružný, že div nenarážel hlavou i stropu. Překvapilo ho, že Cathy také míří na porodnicko–gynekologické oddělení, ale o pět minut později už pochopil. Šlo o čistě dámskou záležitost. Ještě než stihl obejmout ženu, Cathy ho předběhla.

„To je výborná zpráva, mám takovou radost!“

„Jo, mám pocit, že FBI mi přece jen něco dala,“ zavtipkovala Andrea.

Pak ji však ten kníratý medvěd zvedl do vzduchu, objal ji a políbil. „To by chtělo oslavu,“ poznamenal inspektor pak.

„Přijdete k nám na večeři?“ zeptala se Cathy.

„To nejde,“ odpověděla Andrea.

„A o tom rozhoduje kdo?“ zeptala se Cathy. A Andrea musela ustoupit.

„No, třeba kdyby byl pan prezident proti.“

„Já u říkám, že to jde, a jsou chvíle, kdy na Jackovi nezáleží,“ řekla jim doktorka Ryanová.

„No, tak v tom případě ano.“

„Tak v půl osmé,“ řekla jim LÉKAŘKA. „S oblečením si nedělejte hlavu.“ Škoda že už nejsou normální lidé. Byla by to vynikající příležitost, aby Jack ugriloval na zahradě steaky, což mu šlo stále velmi dobře, Cathy už navíc dlouhé týdny nedělala špenátový salát. Zatracený prezidentování! „A dnes večer máš, Andreo, dovoleno vypít na oslavu dvě skleničky. Pak už jenom nanejvýš dvě do týdne.“

Andrea Priceová–O’Dayová přikývla. „Doktorka Northová mi říkala totéž.“

„Madge je na alkohol jako pes.“ Cathy sice neznala přesné údaje, ale gynekologie nebyl její obor, a když čekala Kylea a Katie, příkazy doktorky Northové dodržovala. Když čekáte dítě, není radno si zahrávat. Riskovat život je příliš.

Vývoj

Dnes se elektronicky provádí všechno. Státní poklady kdysi sestávaly ze sbírek zlatých cihel, jež se skrývaly na bezpečných a bedlivě střežených místech, připadne v dřevěné bedně cestovaly s představitelem státu všude, kam jel i on. V devatenáctém století si získala širokou popularitu papírová forma měny. Nejprve bylo nutné, aby byty bankovky kryty zlatem nebo stříbrem – tedy něčím, co by vypovídalo o jejich hodnotě, ale i to postupně upadalo, protože nosit s sebou drahé kovy bylo příliš otravné. Zanedlouho však stihl podobný osud i papírové peníze. Pro běžné občany se dalším krokem staly plastikové karty s magnetickými pásky na rubu, s jejichž využitím se vaše teoretické peníze při nákupu přesunuly z vašeho účtu na účet někoho jiného. Teoretičnost takového postupu se ještě umocnila v případě velkých podniků a států; zde šlo o elektronickou komunikaci. Stát pak určoval hodnotu své měny podle toho, jaký objem zboží a služeb jeho občané v zaměstnání vyrobili, tento údaj určoval hodnotu jeho peněžního bohatství, na němž se většinou shodly i jiné státy světa. Z tohoto důvodu bylo tedy možno s onou měnou obchodovat přes hranice s využitím měděných kabelů či optických vláken, případně dokonce přes družice. Miliony dolarů, liber, jenů nebo nových eur cestovaly z místa na místo po prostém stisknutí klávesy. Bylo to mnohem jednodušší a rychlejší než stěhovat zlaté cihly, ale přes veškerou pohodlnost, nebyl tento systém, který určoval osobní či státní majetek, o nic méně přísný a v některých centrálních bankách světa se čistá hodnota peněžních jednotek vypočítávala až na zlomek procentového bodu. Systém obsahoval i drobnou rezervu, jež počítla s právě probíhajícími procesy a tak dále, ovšem rovněž se vypočítávala elektronicky a velmi neomylně. Výsledek se tedy příliš nelišil od toho, když se v Lýdii za krále Kroesa počítaly cihly. Nový systém, který fakticky spoléhal na pohyb elektronů nebo fotonů z jednoho počítače na druhý, byl ještě o něco přesnější a mnohem nelítostnější. Kdysi dávno mohl člověk jistě natřít olověné cihly na žluto, a tak případného kontrolora obelhat, jenže lhát počítačovému účetnímu systému už tak snadné nebylo.

Lhaní mělo v Číně na starost ministerstvo financí, sirotek v marxistické zemi zahlcené byrokraty, kteří se každodenně snažili provést všechny možné i nemožné úkony. Prvá a nejsnadnější nemožnost – protože se to udělat muselo – nutila vysoké představitele; zapomenout všechno, co se na univerzitách a schůzích komunistické strany naučili. Pokud měli fungovat na mezinárodním finančním trhu, museli hrát podle – a v rámci – světe peněžních pravidel, nikoli podle Písma svatého sepsaného Karlem Marxem.

Ministerstvo financí se tedy dostalo do nezáviděníhodné pozice, když muselo komunistické vrchnosti vysvětlovat, že jejich bůh je falešný, že jejich dokonalý teoretický model se prostě do reálného světa nehodí a že by se měli přizpůsobit realitě, již odvrhli. Úředníci na ministerstvu byli většinou pozorovatelé, připomínali děti, které hrají nějakou počítačovou hru, jíž sice nevěří, ale přesto je baví. Někteří z nich byli velmi inteligentní, takže se do hry sami zapojovali a občas na svých obchodech a transakcích i vydělali. Tito lidé pak získávali na ministerstvu stále vyšší a vyšší místa. Někteří jezdili do práce svými vlastními automobily a přátelili se s nově vzniklou třídou místních průmyslníků, kteří spálili své ideologické svěrací kazajky a začali v komunistické společnosti pracovat jako kapitalisté. Tím svému státu přinášeli bohatství, a získali si tak vlažnou vděčnost, ne–li úctu, ze strany politických vládců, kteří se k nim chovali asi jako k hodnému ovčáckému psovi. Tato třída podnikatelů úzce spolupracovala s ministerstvem financí a postupem doby si získala vliv úřednictva, jež spravovalo zisky, které oni do své země přinášeli.

Jedním z důsledků této činnosti byla skutečnost, že ministerstvo financí se ne zrovna pomalu, ale jistě vzdalovalo od pravé víry marxismu do potemnělého mezisvěta socialistického kapitalismu – světa bez skutečného jména či identity. Každý ministr financí se navzdory svému počátečnímu nadšení pro svatou věc od marxismu více či méně vzdálil. Všichni totiž postupně viděli, že se jejich země potřebuje účastnit hry na tomto zvláštním mezinárodním hřišti, pročež musí hrát podle pravidel. Tato hra mimochodem přináší Čínské lidové republice tak značnou prosperitu, jíž se marxismu či maoismu za padesát let nepodařilo dosáhnout.

Ministr financí se v důsledku tohoto neúprosného procesu řadil mezi pouhé kandidáty na členství v politbyru, nebyl jeho plnohodnotným členem. Mohl vznášet připomínky, ale nehlasoval, jeho slova pak hodnotili ti, kteří se nikdy nenamáhali jeho slovům či světu, v němž se pohybuje, porozumět.

Ministr se jmenoval Čchen, což příznačně znamená peníze či mince, a ve své funkci pracoval už šest let. Původním povoláním byl technik. Dvacet let stavěl železnice v severovýchodní části země a vedl si tak dobře, že si vysloužil povýšení. Na ministerstvu si vedl poměrně dobře, což bylo mínění mezinárodního

společenství, jenže Čchen Kun musel často sám vysvětlovat politbyru, že politbyro si nemůže dělat všechno, co by se mu líbilo, takže byl v zasedací místnosti oblíben asi jako krysa za morové epidemie. Seděl na zadním sedadle svého služebního auta, mířil na ranní zasedám a obával se, že ho čeká další takový nepříjemný den.

Jedenáct hodin odsud, na Park Avenue v New Yorku, probíhala jiná schůze. Motýlek byl název prosperujícího řetězce obchodů s oblečením určeným pro bohatší Američanky. Podařilo se mu zkombinovat nové mikrovláknové textilie s umem mladého italského návrháře a výsledkem byl šestiprocentní podíl na trhu, což v Americe znamenalo dost velké peníze.

Až na jednu věc. Všechny látky prodávané v tomto obchodě se vyráběly v Čínské lidové republice v továrně nedaleko velkého městského přístavu Šanghaj, pak se stříhaly a šily v dalším podniku, sídlícím v nedalekém Yanchengu.

V čele Motýlka stál dvaatřicetiletý muž, jemuž se po deseti letech úporného snažení zdálo, že se mu splní sen, který si vytkl na střední škole v Brooklynu. Od chvíle, kdy vystudoval Pratt Institute, se prakticky denně věnoval tomu, aby vymyslel a postavil svůj podnik, a teď přišel *jeho* čas. Bylo načase koupit si letadlo, aby se do Paříže dostal za krátkou chvilku, koupit si dům v kopcích Toskánska, druhý v Aspenu a žít tak, jak si zasloužil.

Jenom nebýt té nepříjemné drobnosti. Jeho vlajkový obchod na rohu Park Avenue a 50. ulice zažil dnes něco podobně nepředstavitelného, jako je přílet Marťanů. Konala se tam demonstrace. Lidé v oblecích od Versaceho přišli s kartónovými transparenty připevněnými na dřevěných latkách a hlásali svůj odpor vůči obchodování s BARBARY! A odsuzovali Motýlka za to, že s takovou zemí obchoduje. Kdosi dokonce přišel s obrázkem čínské vlajky se svastikou, a jestli se něco pro obchodování v New Yorku nedoporučuje, pak je to spojení s Hitlerovým logem.

„Musíme to vyřešit co nejdřív," řekl poradce. Byl Žid a byl velmi chytrý, na cestě k vrcholu provedl Motýlka nejedním minovým polem.

„Tohle by nás mohlo položit." Nevymýšlel si, což si ostatní členové představenstva uvědomovali. Dnes do obchodu prošly davem demonstrantů přesně čtyři zákaznice, jedna z nich dokonce vrátila to, co podle svých slov nechtěla mít ve skříni.

„Co nám hrozí?" zeptal se zakladatel a ředitel v jedné osobě.

„Reálně?" zeptal se hlavní účetní. „Potenciálně tak čtyři sta." A tím myslel čtyři sta milionů dolarů. „Mohlo by nás to zlikvidovat do… do dvanácti týdnů."

Slůvko *zlikvidovat* ředitele dvakrát nepotěšilo. Dotáhnout obchod s oděvy takhle daleko bylo přibližně stejně snadné jako pokusit se přeplavat Atlantik v době konání výročního sněmu žraloků. Teď nastala jeho chvíle, jenže stál na okraji dalšího minového pole, před nímž ho navíc nikdo nevaroval.

„Fajn," odpověděl tak chladně, jak mu vroucí kyselina v žaludku dovolovala. „Co s tím můžeme udělat?"

„Můžeme zrušit naše objednávky," navrhl šéf právního oddělení.

„Je to legální?"

„Relativně ano." Chtěl tím říct, že přerušení spolupráce s čínskými výrobci je mnohem výhodnější než obchod plný výrobků, které si nikdo nekoupí.

„A jiné možnosti?"

„Thajsko," řekl šéf výroby. „Nedaleko Bangkoku je místo, kde by po takové zakázce rádi skočili. Dneska nám mimochodem volali."

„A cena?"

„Rozdíl činí necelá čtyři procenta. Přesně tři celé šedesát tři, maximální prodlení čtyř týdnů. Vzhledem k zásobám nemusíme žádný z našich obchodů zavřít, takže je v pohodě," oznámil šéf produkce sebevědomě ostatním členům předsednictva.

„Jaká část našich zásob je z Číny?"

„Hodně je z Tchaj–wanu. Můžeme říct našim zaměstnancům, aby na ně začali samolepky těch dobrých… a se zbytkem si taky nějak poradíme." Velká část zákazníků nepozná rozdíl mezi dvěma čínskými městy. Vlajka se rozpoznává mnohem snadněji.

„Stejně tak bychom mohli zítra zahájit reklamní kampaň," navrhl šéf marketingu. Například „Motýlek neobchoduje s drakem." Zvedl obrázek, na němž logo jejich podniku jakoby prchá před ohnivým jazykem draka. Skutečnost, že to bylo navýsost laciné, nikomu nevadila. Bylo nutno začít něco dělat, a to co nejdříve.

„Asi před hodinou mi volal Frank Meng z kanceláře Meng, Harrington a Cicero," oznámil jim šéf produkce. „Tvrdil, že do několika dnů může do akce zapojit několik textilek z Tchaj–wanu, podle něj by se

dokázaly přeorientovat za necelý měsíc – a když to schválíme, tchajwanský velvyslanec se o nás kladně zmíní. Na oplátku jim musíme zaručit pětileté trvání kontraktu včetně obvyklých ustanovení, kdy lze smlouvu vypovědět.“

„To beru,“ řekl šéf právního. Velvyslanec Tchaj–wanu se zachová spravedlivě a jeho země také. Vědí, kdy je potřeba začít jednat.

„Padl tady zajímavý návrh,“ oznámil jim ředitel. „Všichni pro?“

Po tomto hlasování se stal Motýlek první velkou americkou společností, která zrušila veškeré své smlouvy s Čínskou lidovou republikou. A stejně jako první kachna, která na podzim opustí severní Kanadu, i Motýlek tak oznámil příchod nového a velmi chladného období. Jediným potenciálním problémem byly právní kroky ze strany čínských podniků, ale federální soudce by nejspíš pochopil, že podepsaná smlouva není úplně totéž co dopis na rozloučenou, možná by dokonce uznal význam politických otázek jako dostatečný pro zrušení té smlouvy. Jejich advokáti by jistě v ústraní – a v případě nutnosti i před newyorskou porotou – zastávali názor, že když člověk zjistí, že obchoduje s Adolfem Hitlerem, musí přece ustoupit. Advokát druhé strany se sice bude bránit, ale s vědomím, že nemá šanci vyhrát, a oznámí to i svým klientům, než k soudu vůbec dojde.

„Zítra to oznámím naší bance. Nemají v plánu uvolnit peníze po dalších šestatřicet hodin.“ To znamenalo, že sto čtyřicet milionů dolarů neodejde na jistý účet v Pekingu ve lhůtě, jaká byla dohodnuta. Ředitel Motýlka tedy mohl znovu přemýšlet o koupi letadla. Logo jejich společnosti, na němž velký motýl opouští zámotek, bude na směrovém kormidle vypadat prostě báječně.

„Ještě to nevíme jistě,“ řekl Čchen svým kolegům, „ale mám opravdu strach.“

„O co jde dnes?“ zeptal se Sü Kun Piao.

„Do tří týdnů má doběhnout několik obchodních a jiných smluv. Jindy bych očekával, že všechno proběhne normálně, ale naši zástupci v Americe varovali můj úřad, že prý se může vyskytnout problém.“

„Kdo jsou ti zástupci?“ zeptal se Šen Tang.

„Hlavně právníci, kterým platíme za spravování našich obchodních záležitostí. Většinou jde o americké státní občany. Nejsou žádní hlupáci a moudrý člověk jejich radám naslouchá,“ dodal Čchen suše.

„Právníci jsou prokletím Ameriky,“ podotkl Žang Han San. „A všech civilizovaných národů jakbysmet.“ Tady aspoň rozhodujeme opravdu my, nemusel ani dodávat.

„Možná ano, Žangu, ale při obchodování s Amerikou tyto lidi potřebujeme, velmi nám pomohli při analyzování situace tam. Když poslovi pohrozíme zastřelením, možná se dozvíme příznivější zprávy, ale ty nemusí být vždy přesné.“ Fang přikývl a usmál se. Měl Čchena rád. Hovořil o pravdě zaníceněji než ti, kdo by ji měli vyslechnout. Fang však zůstával v tichosti. I on se obával politického vývoje, jaký rozpoutali ti dva policisté, jenže teď už bylo pozdě na to, chtít je učit disciplíně. I kdyby to Sü navrhl, Žang a ostatní by mu to rozmluvili.

Ministr Winston se doma díval na film na DVD. Připadalo mu to jednodušší než chodit do kina, nemusel u sebe mít čtyři agenty Tajné služby. Jeho žena pletla lyžařský svetr – velké vánoční dárky vyráběla sama, tohle mohla navíc dělat i u televize nebo při rozhovoru, přinášelo jí to stejné uvolnění jako jejímu manželovi výlety na velké jachtě.

Winston měl doma v obývacím pokoji telefon – stejně jako v každém dalším pokoji – přímá linka měla jiný zvonek, takže hned věděl, který hovor musí zvednout sám.

„Jo?“

„Georgi, tady Mark.“

„Zase přesčas?“

„Ne, jsem doma. Ale teď mi volal jeden člověk z New Yorku. Možná to právě vypuklo.“

„A co?“ zeptal se Winston.

„Motýlek – znáš tu firmu?“

„Jo, jasně, to jméno znám,“ ujistil Winston svého pomocníka. Taky aby ne: jeho žena s dcerou ten podnik milovaly. „Rozhodli se zrušit všechny zakázky s dodavateli z ČLR.“

„O kolik jde?“

„Asi o sto čtyřicet.“

Winston hvízdl. „Tolik?“

„Tolik,“ ujistil ho Gant. „Tím nastaví trend. Až se to zítra dostane ven, spoustu lidí to trkne. Jo, a ještě něco.“

„Co?“

„ČLR právě ukončila svou opci u Caterpillaru – na dodávku zařízení na dokončení projektu Tři rokle. Jde o asi třicet miliard, teď to dostane Kawa z Japonska. Zítra ráno se ta zpráva objeví ve *Wall Street Journalu*.“

„To jsou teda hlavy!“ vrčel Winston.

„Chtějí nám ukázat, kdo drží bič, Georgi.“

„No, doufám, že poznají, jak to bolí, dostat s ním na prdel,“ poznamenal ministr financí, načež se na něj jeho žena tázavě podívala. „A kdy se chystá Motýlek ten svůj úmysl zveřejnit?“

„Na zítřejší ranní *Journal* už je pozdě, ale na CNN a CNBC se to objeví zcela jistě.“

„A co když ostatní oděvní firmy provedou totéž?“

„Je to přes miliardu, a víš, jak to je, Georgi, miliarda tady, miliarda tamhle, ono se to nastřádá.“

„Za jak dlouho se pak zhroutí jejich měna?“

„Za dvacet dní se to začne projevovat, za čtyřicet dní už se vezou. Za šedesát dní jsou na lopatkách. V životě jsem neviděl, že by nějaká země nedbala na tolik výstrah. Čína dováží i potraviny, Georgi, hlavně pšenici z Kanady a Austrálie. A to by mohlo znamenat pořádnou ránu.“

„Rozumím. Tak zítra.“

„Jasně.“ Telefon ztichl.

Winston zvedl ovládač a znovu pustil přehrávač, vtom ho však něco napadlo. Zvedl diktafon, který používal pro poznámky, a řekl: „Zjistit, kolik armádních zakázek bylo provedeno za hotové – a to hlavně s Izraelem.“ Stiskl tlačítko STOP, položil diktafon a tlačidlem na ovládači DVD znovu film pustil, jenže záhy zjistil, že se na něj nedokáže pořádně středit. Chystalo se něco velkého, a ačkoli byl ve světě obchodu, teď i v oblasti mezinárodnich transakci velmi zkušený, uvědomil si, že neví, co si počít. To se Georgi Winstonovi moc často nestávalo, ale stačilo to, aby se při filmu *Men in black* ani nezasmál.

Ming si všimla, že její ministr není zrovna veselý. Z výrazu jeho tváře měla pocit, jestli ho rakovina nepřipravila o nějakého člena rodiny. Když ji zavolal dovnitř, nadiktoval své poznámky, dozvěděla se více. Tentokrát to trvalo celých devadesát minut, pak je celé dvě hodiny přepisovala do počítače. Tak docela nezapomněla, co její počítač s těmi poznámkami provádí možná každou noc, ale už dlouhé týdny o tom nepřemýšlela. Litovala jen, že nemůže s ministrem Fangem o obsahu těch poznámek diskutovat. Za ta léta, co pro něj pracovala, získala poměrně kvalifikovaný náhled na politiku své země, a to natolik, že dokázala předvídat nejen myšlenky svého šéfa, ale i názory některých jeho kolegů. Svému ministrovi ve skutečnosti důvěřovala, a ačkoli mu nemohla v jeho práci poradit, kdyby dostal rozum a dokázal ocenit její vzdělání a fakt, jak často se jeho myšlenkami zabývá, možná by ji využil jako cennější spolupracovnici než jen jako obyčejnou sekretářku. Jenže jelikož byla ženou v zemi, kde vládnou muži, její názor neměl prakticky žádnou váhu. Orwell měl pravdu. Jeho *Farmu zvírat* četla před pár lety. Všichni si jsou rovni, ale někteří si jsou rovnější. Kdyby byl Fang moudřejší, využíval by ji inteligentněji, jenže takový nebyl, takže tomu tak nebylo. Dnes večer si o tom musí popovídat s Nomuri–sanem.

Chester zatím dokončoval objednávku na tisíc šest set šedesát jedna moderních počítačů NEC pro čínský dovozní a vývozní strojírenský podnik, který vyráběl mimo jiné naváděné střely pro Lidovou osvobozeneckou armádu. Tím Nippon Electric Company jistě potěší. Smutnější bylo, že tyto přístroje nemohl napíchnout, aby byly tak sdílné jako ty, které dodal Radě ministrů, jenže to by bylo příliš nebezpečné, šlo spíš o pouhý sen. Chester Nomuri, kybernetický špion. Pak mu zazvonil telefon. Podíval se na displej. Číslo bylo 745–4426. Podle rozvržení písmen pod čísly na telefonu poznal, že jde o osobní kód šin gan, „srdce a duše“, jak Ming ráda říkala svému milenci, a znamenalo to, že k němu chce dnes večer přijít. To Nomurimu vyhovovalo. Takže se z něj přece jen stal James Bond. To vyloudilo na jeho tváři úsměv a zamířil k autu. Zapnul telefon, vyvolal svou e–mailovou adresu a po síti poslal svou zprávu, 226–234: bao bei, „milovaná“. Líbilo se jí, když jí tak říkal, a jemu to nevadilo. Takže dneska nebude koukat na televizi. Dobře. Doufal jen, že mu zbývá dost japonské skotské na sklenku po sexu.

Když se člověk těší na návštěvu u zubaře, je to zaručené poznávací znamení, ze má špatnou práci. Jack chodil už devatenáct let ke stejnému, jenže tentokrát musel odletět helikoptérou do policejní ústředny státu Maryland a o pět minut později pak odjet autem k zubaři. Přemýšlel o Číně, ale šéfka jeho ochranky jeho výraz nepochopila.

„Klid, šéfe,“ řekla Andrea prezidentovi. „Jestli to bude bolet, zastřelím ho.“

„Neměla bys vstávat takhle brzo,“ odpověděl Ryan příkře.

„Doktorka Northová tvrdí, že můžu pracovat jako dříve, právě jsem začala brát ty vitamíny, co mi doporučila.“

„Pat vypadá hodně spokojeně.“ V Bílém domě strávili příjemný večer. Vždycky bylo fajn setkat se s hosty a vůbec nemluvit o politice. „Vy chlapi jste hrozní. Naparujete se jako krocani, ale všechno za vás oddřeme my!“

„Andreo, ani nevíš, jak rád bych si to s tebou vyměnil!“ zavtipkoval Ryan. S Cathy na toto téma hovořili poměrně často, zlobil ji tím, že tvrdil, že porod nemůže být tak velký problém v životě většinu těžké práce odvedou muži. Jenže takhle nemohl vtipkovat se ženou někoho jiného.

Nomuri zaslechl vzdálené pípnutí počítače, což znamenalo, že přístroj dostal, automaticky zašifroval a znovu odesílal e–mail z počítače Ming. Posloužilo to jako zajímavé vyrušení z momentální činnosti. Od poslední schůzky uplynulo pět dní a delší odloučení by nechtěl… a ona zjevně taky, soudě dle vášnivosti jejích polibků. A pak bylo po všem a oba si zapálili cigaretu.

„Jak se daří v práci?“ zeptal se Nomuri, přičemž odpověď na jeho otázku teď dlela na serveru ve Wisconsinu. „Politbyro jedná o spoustě peněz. Čchen, ministr, který má na starost naše peníze, se snaží přesvědčit politbyro o nutnosti změnit přístup, jenže to se nechová tak, jak by si ministr Fang představoval.“

„Vážně?“

„Má celkem zlost na své starší soudruhy kvůli jejich nedostatečné pružnosti.“ Pak se Ming uchichtla „Chai říkala, že před dvěma dny v noci byl Fang ohebný až příliš.“

„Nesluší se takhle mluvit o muži, Ming,“ usmál se Nomuri. „O tobě a tvém párečku bych to nikdy neřekla, *šin gan*,“ řekla a políbila ho.

„Hádají se tam často? Myslím v politbyru?“

„Často tam dochází k neshodám, ale tohle je po dlouhých měsících poprvé, kdy se situace nevyřešila k Fangově spokojenosti. Obyčejně se chovají kolegiálně, jenže tenhle spor se týká ideologie. A takové spory mohou být velmi zuřivé, alespoň co do výrazů.“ Členové politbyra byli velmi staří, takže se proti nepříteli nezmohli na víc než na ránu holí.

„A v tomhle případě?“

„Ministr Čchen tvrdí, že naší zemi brzy dojdou peníze. Podle ostatních ministru je to nesmysl. Čchen říká, že se k západním zemím musíme chovat vlídně. Žang a ostatní mu tvrdí, že po tom, co nám v poslední době udělali hlavně Američané, nesmíme ukázat slabost.“

„Copak jim nedochází, že vražda toho italského kněze není nic dobrého?“

„Podle nich jde o nešťastnou náhodu, on navíc opravdu porušil naše zákony.“

Ježíši, říkal si Nomuri, *oni se fakticky mají za úplný bohy*. „*Bao bei*, v tom se ale pletou.“

„Myslíš?“

„Já jsem v Americe byl, pamatuješ? Chvíli jsem tam žil. Američané si svých kněží velmi váží, náboženství přikládají značnou váhu. Když jim je popliveš, hodně je rozčílíš.“

„Takže myslíš, že Čchen má pravdu?“ zeptala se. „Myslíš, že Amerika nám za tuhle hloupost sebere peníze?“

„Myslím, že to je pravděpodobné. Velmi pravděpodobné, Ming.“

„Ministr Fang říká, že bychom měli nastolit umírněnější přístup a jednat s Američany o něco vlídněji, ale na schůzi to neřekl.“

„Aha, a proč?“

„Nechce se od kurzu ostatních ministrů příliš vzdálit. Ty jsi říkal, že v Japonsku se lidé bojí, že je už nikdo nezvolí. Tady si politbyro volí své členy samo a může ty, kteří mu nevyhovují, vyhodit. Fang nechce o svou funkci přijít, a tak jedná velmi opatrně, aby k tomuto nedošlo.“

„To je pro mě dost těžké pochopit, Ming. Jak si své členy volí? Jak si tihle ‚princové´ volí nového ‚prince´?“

„Existují členové strany, kteří se ideologicky vyznamenali, někdy i při skutečné práci. Například ministr Čchen býval šéfem železničních staveb, proto byl povýšen, ale většina byla volena z politických důvodů.“

„A Fang?“

„Můj ministr je letitým členem strany. Jeho otec pracoval jako jeden z Maových poručíků a Fang byl vždy politicky velmi spolehlivý. Za poslední roky si nicméně všiml nových podniků a zjistil, jak dobře fungují, některé z jejich zakladatelů obdivuje. Občas si některé z nich pozve do kanceláře na čaj a rozhovor.“

Takže ten starý zvrhlík je tak pokrokový? přemýšlel Nomuri. Laťka v Číně není proto příliš vysoko. Člověk se nemusí moc odrážet, ale oproti těm, co pod laťkou kopou příkop, má Fang přece jen výhodu.

„Takže lidi tady vůbec nevolí, je to tak?“

Ming se zasmála. „Jen na schůzích strany, ale tam si zase dávají pozor na jazyk.“

„Ty jsi ve straně?“

„Jistě. Jednou měsíčně chodím na schůzi. Kývám, když kývají ostatní, tleskám, když tleskají, a dělám, že poslouchám. Ostatní možná naslouchají lépe. Členství ve straně není zanedbatelné, jenže já v ní jsem hlavně kvůli své práci. Jsem tady, protože potřebovali mé jazykové schopnosti a znalost práce s počítačem – ministři navíc mají pod sebou rádi mladé ženy,“ dodala.

„Takže nad něj se nikdy nedostaneš?“

„Dává přednost tradiční poloze, ale bolí ho z ní ruce,“ zasmála se Ming.

Ryana potěšilo, když se dozvěděl, že své zuby nezanedbává. Zubař mu jako vždy řekl, aby používal zubní nit, Ryan jako vždy přikývl, ačkoli si ji nikdy v životě nekoupil, a neměl pocit, že by měl zrovna teď začínat. Jenže aspoň nemusel absolvovat nic víc než jen pár rentgenů, při nichž mu samozřejmě poskytli koženou zástěrku. Návštěva mu sebrala hodinu a půl z pracovního dne. V Oválné pracovně na něj čekala poslední zpráva SORGE, která si vysloužila tlumené „hergot“. Zvedl telefon a zavolal do Langley Mary Pat.

„Jsou to volové,“ poznamenal Ryan. „Ve velkých financích se rozhodně nevyznají. I já o tom vím víc.“

„Musí to vidět i Winston. Připojte ho na seznam SORGE,“ rozkázal prezident.

„Pouze s tvým průběžně obnovovaným svolením,“ smlouvala Foleyová. „Možná rozumí ekonomice, ale tím to hasne.“

„Zatím ujednáno,“ přikývl Jack. George se navíc vyznal ve strategických otázkách a mohl by se z něj vyklubat kvalitní politický poradce. Chování lidí ve stresových situacích rozuměl lépe než většina lidí a o to šlo především. Jack zrušil spojení a řekl Ellen Sumterové, aby k němu poslala ministra financí.

„A čeho dalšího se obávají?“ zeptal se Chester.

„Děsí je, že někteří dělníci a rolníci nejsou tak spokojení, jak by být měli. Vzpomeň si na ty nepokoje z uhelných dolů.“

„Na co?“

„Ano, horníci vloni demonstrovali. Byla povolána osvobozenecká armáda, aby zjednala nápravu. Několik stovek lidí bylo zastřeleno, tři tisíce zatčeno.“ Pokrčila rameny a oblékala si podprsenku. „Situace není klidná, ale nejde o nic závratně nového. Armáda má věci v okrajových oblastech pod kontrolou. Proto se utrácelo tolik peněz, chtěli zajistit spolehlivost armády. Generálové řídí hospodářské impérium celé armády – veškeré továrny a podobně – a umějí zatajit všechno možné. Obyčejní vojáci jsou jen dělníci a rolníci, jenže všichni důstojníci jsou členy strany a jsou spolehliví, to si aspoň myslí politbyro.“

„Je to asi pravda,“ dodala Ming. Nevšimla si, že by se její ministr trápil právě tímhle. Veškerá moc v Čínské lidové republice evidentně vychází z hlavně pistole, všechny zbraně vlastní politbyro. Díky tomu je všechno hrozně jednoduché.

Nomuri se právě dozvěděl věci, o kterých neměl sebemenší tušení. Měl by její slova zahrnout do hlášení. Ming zřejmě ví spoustu věcí, které se v rámci Slavíkových hlášení ven nedostanou, z jeho strany by tedy bylo nedbalé, kdyby takové informace neposlal do Langley.

„Chovají se jako pětileté děcko v obchodě se zbraněmi,“ poznamenal ministr Winston. „Tyhle lidi by nedokázali řídit ani obyčejné město, natož velkou zemi. Víš, Japonci byli před pár lety natvrdlí jako čert, ale aspoň poslechli svoje trenéry.“

„Takže?“

„Takže oči jim neotevře ani náraz do zdi. Někdo si z toho vezme ponaučení, Jacku. Dostanou přes zadek, jenže netuší, že se to blíží.“

Winston je vážně machr na míchání metafor, říkal si Ryan.

„Kdy?“ zeptal se.

„Podle toho, kolik podniků bude následovat příklad Motýlka. Dozvíme se to za několik dní. Hlavním ukazatelem bude oděvní průmysl.“

„Vážně?“

„Taky jsem se divil, jenže teď je doba, kdy začínají zadávat příští sezónu, jedná se o naprosto nepředstavitelné kupy peněz. K tomu ještě hračky na příští Vánoce. Jenom v nich jde podle Marka Ganta o víc jak sedmnáct miliard.“

„Do háje.“

„Jo, taky jsem nevěděl, že Ježíšek má šikmé oči, Jacku. Aspoň ne tolik.“

„A co Tchaj–wan?“ zeptal se Ryan.

„Tos uhodl. Tchajwanci se do vzniklé mezery vrhají rovnýma nohama. Představ si, že získají čtvrtinu, možná až třetinu toho, co ztratí ČLR. Pak se objeví Singapur. Pak Thajci. Tenhle miniaturní výmol bohatě napraví veškerou škodu, kterou jejich ekonomika utrpěla před pár lety. Potíže ČLR by vlastně mohly spravit hospodářskou situaci celé jižní Asie. Čína přijde o padesát miliard dolarů a ty peníze se dostanou někam jinam. Už se začínají objevovat první nabídky, Jacku. Pro naše spotřebitele to nebude zlé a jsem si jist, že ostatní země se z toho, co provedli Číňani, poučí, takže se budou chtít ukázat v ještě lepším světle. Takže naši dělníci na tom taky vydělají – aspoň jistým způsobem.“

„A negativa?“

„Boeing má trochu zlost. O tu objednávku hodně stáli, ale počkáme a ono se uvidí. Někdo třeba bude jejich letadla potřebovat. A ještě něco.“

„A co?“ zeptal se Ryan.

„Z Číny neutíkají jenom americké společnosti. Dvě velké italské firmy a Siemens z Nemecka oznámily ukončení obchodních styků se svými čínskými partnery,“ řekl Winston.

„Můžeme očekávat nějaké rozsáhlejší hnutí…?“

„To se zatím nedá říct, ale já být na jejich místě…“ Winston zatřásl faxem ze CIA – „bych hodně rychle přemýšlet, jak to napravit.“

„K tomu nedojde, Georgi.“

„Pak je čekají hodně nepříjemné chvilky.“

Druhá otázka

„Co dělá náš přítel?“ zeptal se Reilly.

„Pokračuje ve svých sexuálních dobrodružstvích,“ odpověděl Provaljov.

„Už jste mluvili s některými z jeho dívek?“

„Dneska, se dvěma z nich. Dobře jim platí buď v eurech, nebo markách a nevyžaduje od nich žádné…exotické služby.“

„Je fajn vědět, že má aspoň normální choutky,“ poznamenal agent FBI a usmál se.

„Už ho máme na spoustě fotografií. Jeho auto sledujeme s pomocí elektroniky a napíchli jsme mu i klávesnici u počítače. Až ji příště použije, zjistíme jeho šifrovací heslo.“

„Ale nic protiprávního zatím neudělal,“ řekl Reilly. Ani to neznělo jako otázka.

„Za dobu, co ho sledujeme, ne,“ přikývl Oleg.

„Hergot, takže vážně šel po Sergeji Golovkovi. To mi nejde na rozum, kamaráde.“

„Mně taky ne, ale popřít se to nedá. A najala ho Čína.“

„Jde o vyloženě nepřátelský čin. Hrozná síla.“ Reilly se napil vodky.

„To je pravda, Miško. Letos jsem se zatím s ničím složitějším nesetkal.“ Provaljov věděl, že to podcenil. Ze srdce rád by se vrátil k obyčejné vraždě, kdy manžel zabije manželku za to, že se spustila se sousedem nebo obráceně. Takové věci, jakkoli jsou hnusné, se tomuhle nemohou rovnat.

„Jak si ty holky vybírá, Olegu?“ zeptal Reilly.

„Nikdy po telefonu. Vždycky zajde do dobré restaurace s dobrým barem a počká, až se u něj zastaví vyhovující děvče.“

„A co na něj nasadit nějakou holku?“

„Jak to myslíš?“

„Myslím sehnat pěknou kočku, která se tím živí, vysvětlit jí, co by měla říct, a postavit ji před něj jako návnadu na háček. Když si ji vybere, mohla by z něj něco dostat.“

„Už jsi někdy něco takového udělal?“

„Před třemi lety v Jersey City jsme takhle dostali jednoho vykuka. Rád se před ženskými vychloubal, jak je drsný, koho sundal a tak. Teď je ve vězení za vraždu. Do vězení se jenom kvůli svým kecům dostalo mnohem víc lidí, než kolik jich dokážeš chytit sám, Olegu. Věř mi. U nás to funguje taky tak.“

„Zajímalo by mě, jestli ještě pracují některé absolventky skupiny Labutí…“ zamyslel se Provaljov.

Nebylo fér provádět to v noci, jenže kde je psáno, že válka je spravedlivá? Plukovník ze svého velitelského stanoviště monitoroval operaci vzdušné brigády l. obrněné divize. Viděl hlavně helikoptéry Apache, ačkoli ve vzduchu byly i helikoptéry Kiowa Warrior, které fungovaly jako průzkumníci pro těžší Apache. Cílem byl těžký prapor německé armády, který simuloval noční vytvoření opevněného tábora po dni útoku. Ve skutečnosti se Němci měli tvářit jako Rusové – tento scénář NATO se poprvé objevil před třiceti lety při uvedení helikoptér Huey Cobra do provozu, kdy se ve Vietnamu prvně podařilo smysluplně využít ostřelování z helikoptér. A to byl nějaký objev. Helikoptéry, které poprvé v roce 1972 získaly střely TOW, ukázaly tankům severovietnamské armády, jak obávané mohou být nepřátelské helikoptéry se střelami, a sice ještě dříve, než se rozšířilo používání systémů pro noční vidění. Apache teď změnily bojové operace v téměř sportovní střílení, Němci se stále snažili přejít do protiútoku. Ani jejich přístroje pro noční vidění jim nemohly nahradit tu obrovskou výhodu, jakou měli lovci ve vzduchu nad nimi. Jeden z nápadů málem vyšel, šlo o tepelně izolační plachtu, která se rozprostřela na tank, čímž se překryl tepelný podpis, podle něhož Apache lovily svou nehybnou kořist. Problém však spočíval v hlavním děle tanku, jehož skrytí se ukázalo jako velmi nesnadné, takže plachty nesplnily očekávání. Systémy pro laserové osvětlování zabudované do Apachů teď *pokreslovaly* německé tanky na dostatečně dlouhou dobu, aby se střely Hellfire mohly aktivovat, a ačkoli se Němci snažili palbu opětovat, stále se jim to nedařilo. Všude blikala žlutá světla znamenající „je po mně“ a při dalším teoretickém cvičení padl další tankový prapor.

„Mimo obvod skupiny by měli zkusit umístit se střelami země–vzduch,“ podotkl plukovník Boyle a sledoval obrazovku počítače. Německý plukovník však místo toho sáhl po infračervených návnadách, které

už však střelci v helikoptérách dokázali odlišit od skutečných strojů. V tomto scénáři nebyly dovoleny atrapy tanků. Ty se rozeznávaly o něco hůře – americké atrapy téměř stoprocentně odpovídaly tankům M1 a jejich vnitřní zdroj tepla dokázal v noci oklamat i infračervené zařízení – navíc však střílely pyrotechnické nábojnice, které po zásahu simulovaly odvetný výstřel. Jenže pro tento účel byly tak dokonalé, že se nedaly zaměnit za nic jiného, než čím opravdu byly, ať už šlo o skutečný tank M1 – tedy spojenec; – nebo o atrapu, a tedy věc při výcviku zcela nepoužitelnou. Tuto bednu plnou bitevní technologie bylo škoda využít na cvičení.

„Hlavní Pegas volá Archanděla, přepínám," ozvalo se z nové digitální vysílačky, která eliminovala nepříjemné praskání ve sluchátkách.

„Archanděl volá Pegase," odpověděl plukovník Boyle.

„Pane, už nemáme skoro žádné cíle. Spojenci beze ztrát. Pegas je v pořádku, přepínám."

„Rozumím, Pegasi. Odsud se to zdá být v pořádku. Konec."

Prapor útočných helikoptér Apache a jejich pomocníků Kiowa se poté otočil zpět letiště podat hlášení a zajít na pivo. Boyle se otočil na generála Diggse. „Nevím, pane, jestli by si mohli vést ještě lépe."

„Naši hostitelé budou pěkně naštvaní."

„Bundeswehr už není, co býval. Jejich politické velení si myslí, že na celém světě je mír, a jejich vojáci si to uvědomují. Mohli by vyslat do vzduchu několik vlastních helikoptér, jenže mí hoši jsou při vzdušných soubojích hodně dobří – trénujeme to, mým pilotem se líbí myšlenka stát se esem – a jejich piloti helikoptér nemají dostatek paliva, které potřebovali k výcviku. Nejlepší piloti Bundeswehru jsou na Balkáně a dohlížejí na nelegální lety."

Diggs zamyšleně přikývl. Problémy Bundeswehru se ho, striktně vzato, netýkaly. „Dobrá práce, plukovníku. Předejte mou pochvalu svým lidem, prosím. Co chystáte dál?"

„Zítra je na programu přestávka na údržbu a o dva dny později chceme rozjet s mými Blackhawky velké průzkumné cvičení. Jste zván, jestli se chcete přijít podívat."

„To bych mohl, plukovníku. Vedli jste si dobře. Zatím nashle."

„Ano, pane." Plukovník zasalutoval a generál Diggs odešel ke svému vozu s plukovníkem Masternaanem v patách.

„Tak co, Duku?"

„Jak jsem říkal, pane. Boyle krmí své chlapce a dívky neustále čerstvými pokrmy z hřebíků a nemluvňat."

„Myslím, že další hlášení o připravenosti mu vynese hvězdičku."

„Velitel jeho helikoptér taky není nejhorší."

„Svatá pravda," přikývl velitel. Jeho volacím znakem bylo *Pegas* a dnes v noci se opravdu vyznamenal.

„Co teď?"

„Za tři dny nás, pane, čeká velké cvičení u počítačů proti jednotkám z Fort Riley. Naši chlapci se už nemůžou dočkat."

„A připravenost divize?" zeptal se Diggs.

„Blíží se pětadevadesáti procentům, generále. Bez výraznějších rezerv. Abychom tedy dosáhli ještě lepších výsledků, museli bychom odjet s jednotkami na Fort Irwin nebo do Negevské výcvikové oblasti. A jestli jsme dobří jako Desátá obrněná nebo Jedenáctá? Ne, –nedostaneme se do terénu tak často jako oni." A nemusel dodávat, že žádná divize žádné armády na světě nedostává tolik peněz, aby mohla trénovat takhle tvrdě. „Jenže s ohledem na omezení, s nimiž musíme žít, nelze dělat o moc víc. Odhaduji, že na SimNetu budeme hrát co nejdůrazněji, aby neopadlo nadšení, ale jsme na hranici našich možností, pane."

„Asi máte pravdu, Duku. Víte, občas je mi trochu líto, že studená válka už skončila – aspoň kvůli výcviku. Němci nás nenechají hrát tak jako kdysi, jenže právě to bychom potřebovali, abychom se dostali ještě dál."

„Pokud někoho nenapadne koupit nám letenky a poslat celou brigádu do Kalifornie," dodal Masterman.

„K tomu nedojde, Duku," řekl Diggs operačnímu důstojníkovi. Ale přesto toho litoval. Vojáci První tankové byli připraveni prohnat Kaliforňany o peníze. A dosáhli už takové úrovně, že Diggs by si klidně i připlatil, aby se toho mohl zúčastnit. „Co byste řekl na pivo, plukovníku?"

„Pokud pan generál platí, velmi rád mu s útratou jeho peněz pomohu," řekl Duke Masterman blahosklonně a jejich řidič vyrazil k důstojnickému klubu v kasárnách.

„Dobré ráno, soudruhu generále," řekl Gogol a postavil se do pozoru.

Bondarenko se trochu styděl, že pňchází k tomu starému vojákovi tak brzy ráno, ale den předtím slyšel, že ten válečník nepromamí po východu slunce ani chvíli. A taky že oč, všímal si generál.

„Vy střílíte vlky," podotkl Genadij Josifovič a prohlížel si blyštivé kožešiny na stěně toho hrubého srubu.

„A medvědy, jenže když necháte pozlatit medvědí kůži, je pak hrozně těžká," přikývl stařec a nalil svým hostům čaj.

„To je k nevíře," pronesl plukovník Alijev a pohladil jednu ze zbylých kůží. Většinu už odvezli.

„Je to jen pobavení starého lovce," řekl Gogol a zapálil si cigaretu. Generál Bondarenko se podíval na jeho pušky, novou rakouskou a starou ostřelovačskou pušku M1891 Mosin–Nagant.

„Kolik jste jich s touhle dostal?" zeptal se Bondarenko.

„Vlků, nebo medvědů?"

„Němců," upřesnil generál chladně.

„Po třiceti jsem je přestal počítat, soudruhu generále. To bylo před Kyjevem. Pak jich přišlo ještě hrozně moc. Vidím, že máme stejné vyznamenání," pronesl Gogol a ukázal na zlatou hvězdu Hrdiny Sovětského svazu, kterou Bondarenko získal v Afghánistánu. Gogol měl dvě, jednu z Ukrajiny a druhou z Německa.

„Vypadáte jako voják, Pavle Petroviči, a to velmi schopný." Bondarenko popíjel čaj, řádně servírovaný v čiré sklenici zasazené do kovového – nebo stříbrného? – držátka.

„Sloužil jsem ve své době. Nejdřív u Stalingradu, pak celou cestu na pochodu do Berlína."

Určitě jste to ušel celé pešky, pomyslel si generál. Setkal se s několika veterány z Velké vlastenecké války, většina z nich už nežila. Tenhle dědek několikrát pohlédl smrti do očí a naplival jí do nich, a jeho život v lesích ho v této schopnosti jistě jen utužil. Vyrostl mezi medvědy a vlky, kteří byli jeho nepřáteli – stejně neúprosnými jako Němci, ti člověka aspoň nesežrali – takže si zvykl spoléhat se jen na svůj zrak a rozvahu. Něco takového se jinak získat nedá, takový výcvik člověku žádná armáda neposkytne. Tento náročný způsob života by přežilo jen několik vyvolených a ti z nich, kteří mají štěstí, přežijí i válku. Pavel Petrovič nepřežil klidný život. Vojáci mohou obdivovat své ostřelovače, mohou si jich vážit pro jejich schopnosti, ale nikdy nelze říci *soudruhu* člověku, který loví lidi jako zvířata – protože na druhé straně se může schovávat někdo, kdo chce ulovit jej. Ze všech nepřátel je právě tento tím nejobávanějším, protože když v mířidlech zahlédnete jiného člověka, je to osobní záležitost; vidíte i jeho obličej a vezmete mu život; jedná se o promyšlený čin proti, *konkrétnímu* člověku, dokonce sledujete jeho výraz, když ho kulka zasáhne. Gogol mezi takové lidi patřil, pomyslel si Genadij, byl to lovec lidí. A možná se pro to ani jednou v životě netrápil. Někteří lidé se prostě s takovou schopností narodí a Pavel Petrovič Gogol byl jedním z nich. Mít takových pár stovek tisíc, generál by dokázal dobýt celý svět, jenže tenhle druh je hodně vzácný…

…a možná je to dobře, říkal si Bondarenko.

„Mohl byste ke mně někdy zajít? Rád bych s vámi povečeřel a vyslechl váš příběh."

„Jak je to daleko?"

„Pošlu pro vás svou osobní helikoptéru, rotmistře Gogole."

„A já vám přinesu pozlaceného vlka," slíbil lovec svému hostovi.

„Na velitelství pro něj najdeme čestné místo," slíbil Bondarenko na oplátku. „Děkuj za čaj. Teď musím odjet a věnovat se velení, ale rozhodně vás zvu na velitelství na večeři rotmistře Gogole." Potřásli si rukama a generál se otočil k odchodu.

„Nechtěl bych proti němu stát na druhé straně pole," poznamenal plukovník Alijev, když nastupovali do helikoptéry.

„Máme na velitelství školu pro ostřelovače?"

„Ano, generále, ale je víceméně nefunkční."

Genadij se otočil. „Tak ji znovu rozhýbejte, Andrjuško! Pozveme Gogola, aby chlapcům vysvětlil, jak na to. Je to nedocenitelný člověk. Takoví muži mívají nadšení jako celá bojující armáda. My musíme našim vojákům velet, říkat jim, kam mají jít a co mají dělat, ale tihle muži skutečně bojují a zabíjejí a naším úkolem je zajistit, aby dostali řádný výcvik a zásoby. A když příliš zestárnou, začnou vyučovat nové hochy. Jsou to hrdinové, na které si mladí mohou sáhnout, s nimiž si mohou promluvit. Jak jsme vůbec mohli opomenout něco takového, Andreji?" Generál zavrtěl hlavou a helikoptéra se odlepila od země.

Gregory se vrátil do svého pokoje se třemi sty stránek technických informací, které musel přelouskat, popíjel dietnou kolu a dojídal hranolky. V celé té rovnici stále něco nehrálo, ale pořád nemohl přijít na to, co to je. Námořnictvo vyzkoušelo střely Standard–2–ER proti všem možným hrozbám, hlavně na počítači, ale i proti živým terčům na atolu Kwajalein. Výsledek byl poměrně uspokojivý, jenže zatím nedošlo k plnohodnotnému ostrému testu proti opravdické mezikontinentální balistické střele. Nebylo jich totiž nazbyt. Většinou se tedy používaly staré střely Minuteman–II, které byly již dávno vyřazeny z aktivní služby, odpalovaly se ze zkušebních sil na Vanderbergově letecké základně v Kalifornii, ale i těch pomalu

ubývalo. Rusko a Amerika přestaly používat veškeré své balistické zbraně, hlavně v reakci na odpálení jaderné nálože v Denveru a kvůli ještě strašnějším událostem, jež se jen tak tak podařilo odvrátit. Jednání, jejichž cílem bylo snížit tento počet na nulu – poslední exempláře byly veřejně zničeny těsně předtím, než Japonci zahájili svůj neočekávali ný útok na Pacifickou flotilu – proběhla tak rychle, že se nestihlo probrat mnoho drobných přidružených problémů, a až mnohem později padlo rozhodnutí vzít „náhradní" odpalovače, na jejichž likvidaci se jaksi zapomnělo, a schovat je pro zkoušky protibalistických střel (měsíc co měsíc jeden ruský důstojník kontroloval americké střely v Kalifornii a americký důstojník počítal ruské nedaleko Plesecka). Tyto zkoušky byly rovněž monitorovány, ale celá otázka měla teď především teoretický ráz. Jak Amerika, tak Rusko si udržovaly značné i množství jaderných hlavic a ty se daly snadno připojit k řízeným střelám s plochou dráhou letu, jichž měly obě strany relativně nekonečné množství a žádná z nich je nedokázala zastavit. Možná by to trvalo pět hodin, nikoli čtyřiatřicet minut, ale terče by byly zlikvidovány. Protistřelové úkoly se tedy přesunuly na frontové střely, jako jsou všudypřítomné Scudy, u nichž Rusové jistě hořce litovali, že je vůbec kdy vyrobili a hlavně že je prodali těm ztřeštěným státům, které nedají dohromady jedinou slušnou mechanizovanou divizi, ale hrozně rádi všem ukazují tyhle vylepšené rakety V–2, protože pro obyčejné lidi na chodníku je to něco úžasného. Jenže nové modely střel Patriot a jejich ruských obdob hrozbu Scudů z velké části eliminují. Proti nim byl testován systém Aegis, a to s poměrně velmi slušnými výsledky. Standardy byly však stejně jako Patrioty převážně obranné střely s příšerně nízkou manévrovací schopností pokrýt oblast větší než dvacet čtverečních mil, o větším státě ani nemluvě.

Vlastně byla škoda, že se nikdy nepodařilo vyřešit problém výkonnosti s jeho lasery pracujícími na bázi volných elektronů. *Ty* by panečku ochránily pobřeží, jen kdyby… kdyby byly v prdeli ryby, ušklíbl se Gregory, nemusely by být rybníky. Jednou se hovořilo o tom, že by šlo vybavit přestavěný Boeing 747 chemickým laserem, který by dozajista dokázal hatit odpálení balistické střely hned v počáteční fázi, jenže k tomu by bylo zapotřebí, aby s letoun nacházel co nejblíže od místa odpálení, takže šlo jen o další verzi frontové obrany bez větší strategické využitelnosti.

Systém Aegis nebyl k zahození. Radarový systém SPY byl ultramoderní, a ačkoli počítač, na kterém se informace zpracovávaly, patřil mezi výkvět techniky poloviny sedmdesátých let – současný Apple Macintosh ho ve všech výkonnostních kategoriích překonal minimálně trojnásobně –, zachytit balistickou hlavici není otázka schopnosti vypočítat rychlost, spíše kinetickou energii – dostat vražednou střelu na správné místo ve správnou dobu. Technici se toho zase tolik nebáli. Opravdových úspěchů se podařilo dosáhnout už v roce 1959 se střelou Nike Zeus, která pak byla přestavěna na Spartan a jevila se velmi slibně, než ji sovětsko–americká smlouva z roku 1972 poslala ke všem čertům, byla však odsouzena k zániku stejně jako systém Safeguard, jehož vývoj se zastavil v půli cesty.

Technologie MIRV – samostatně naváděných hlavic balistických střel – tento přístup k obraně od základu změnila. Zničit mezikontinentální balistickou střelu je potřeba v nosné fázi, čímž dojde k likvidaci i všech MIRV, navíc je to nutno provést nad nepřátelským územím pro případ, že kdyby nepřítel měl nějaký primitivní obranný systém, zničil by jen své prostředky. Metoda, jež toto zajišťovala, se jmenovala systém Brilliant Pebbles a vyvinula ji národní laboratoř Lawrence Livermore, a ačkoli nikdy neprošla praktickým testem, šlo o velmi spolehlivou technologii. Zásah sirkou, která se pohybuje vzduchem rychlostí patnácti tisíc mil v hodině, dokáže pořádně zatopit. K tomu však nemělo nikdy dojít. Pokusy zaplatit a rozjet výrobu takového systému ztroskotaly se všemi balistickými odpalovači. Byla to svým způsobem škoda, říkal si Gregory. Takový systém by představoval skutečně chladný technický úspěch – jenže dnes měl jen pramalé praktické využití. ČLR si ponechávala své pozemní balistické odpalovače, ale měla jich asi jen deset, což se s patnácti sty, jimiž Sověti mířili na Ameriku, nedalo srovnávat. Čín má i ponorkový nosič letounových střel, ale Gregory se domníval, že CINCPAC by se této ponorky dokázal v případě nutnosti zbavit. I když byla připoutána k molu, jediná tunová puma by ji vyřadila ze hry a těch mělo námořnictvo dost a dost.

Takže, říkal si, předpokládejme, ze ČLR se na Tchaj–wan opravdu naštve. V tchajpejském přístavu kotví jeden křižník Aegis, jehož námořníci se zpíjejí s děvkami ve městě, a právě v tomto okamžiku si někdo v Pekingu usmyslí, že je načase stisknout knoflík a odpálit jednu z balistických střel. Jak by mohlo námořnictvo zabránit tomu, aby se z jeho křižníku nestala jen hromádka popele, a zároveň zajistit, ze město Tchaj–pej nezmizí ze světa…?

Střela SM–2–ER měla téměř všechny součásti potřebné k tomu, aby si s podobnou hrozbou dokázala poradit. Kdyby střela mířila na místo, kde by se nacházel křižník, nebylo by nutné složitě vypočítávat její kurz. Stačilo by stejným směrem vyslat ničivou raketu a zajistit, aby se střela země–vzduch dostala na totéž místo – místo X –, kam balistická střela dorazí v čase Y. Počítač systému Aegis by to dokázal vypočítat. Nešlo navíc o to, zasáhnout kulku kulkou. Balistická střela měří asi metr a vražedná zóna hlavice střely země–vzduch kolem tří metrů? Pěti? Nebo je to osm až deset?

Řekněme tak deset, pomyslel si AI Gregory. Je SM–2 takhle přesná? V absolutních podmínkách snad ano.

Měla poměrně velké ovládací plošky, a kdyby dostala za úkol zkřížit cestu tryskovému letounu – jež měly střely SM–2 podle návrhu ničit –, bylo by nutno brát v úvahu manévrovací schopnosti letounu (piloti provedou všechno možné i nemožné, aby se zachránili), osmimetrový ničivý dosah by se tudíž dal čistě geometricky vypočítat a blížící se balistická střela by byla zničena.

Šlo však hlavně o rychlost. Gregory si otevřel další plechovku dietní koly, posadil sw na postel a přemýšlel, jak obtížné je takové zadání. Blížící se balistická střela putující ve vyšce třiceti tisíc metrů by letěla rychlostí šestnácti tisíc mil v hodině, tedy 24 466 stop za sekundu, tedy osmkrát rychleji než kulka z pušky, 7150 metrů za vteřinu. A to je pořádná rychlost. Blíží se rychlosti při výbuchu silné výbušniny. Vedle tuny trinitrotoluenu můžete postavit balistickou střelu a výbušninu odpálit, ale střela jí přesto unikne. To je sakra kvalt!

Takže hlavice střely země–vzduch musí explodovat o hodně dřív, než se dostane do prostoru, kde se zrovna nachází střela balistická. A zjistit, o kolik dříve to musí nastat, je čistě matematické cvičení. To znamenalo, že významnou proměnnou v této rovnici je vzdálenostní rozbušky SM–2, říkal si Gregory. Nevěděl, že se v tomto bodě mýlí, netušil, co opomíjí, a pokračoval ve svých výpočtech. Změnit software pro vzdálenostní odpalovací systém se mu jevilo jednodušší, než si původně myslel. Není to snad dobrá zpráva?

Ministr Fang Gan musel znovu vstát hodně brzy. Včera v noci ho doma zastihl jistý telefonát a on se rozhodl, že na schůzku, kterou svolal, musí přijet časně ráno. Jeho podřízené to překvapilo, teprve se připravovali na pracovní den, když ministr vletěl dovnitř. Ani se netvářil moc příkře, ale bohužel se tak cítil vzhledem k tomu, že došlo k porušení jeho železně se opakující rutiny. Nebyla to jejich vina, měli dost rozumu, aby ho neobtěžovali, což by jim přidělalo jen další potíže.

Ming právě tiskla materiály, které stáhla ze sítě. Získala články, jež by mohly jejího šéfa zajímat, hlavně ten z *Wall Street Journalu* a další z *Financial Times*. Oba se zmiňovaly o tom, co bylo podle ní hlavním důvodem ministrova tak časného příchodu do práce. V 9.20 měl schůzku s Ren He–Pingem, podnikatelem, který se s ministrem přátelil. I Ren dorazil brzy. Ten štíhlý postarší muž nevypadal vesele – spíš zarmouceně –, asi ho něco ňápí, říkala si. Zvedla telefon, aby návštěvu ohlásila, pak vstala a doprovodila ho do kanceláře, načež odběhla pro čaj, který ještě nestihla svému šéfovi pňpravit.

Ming se vrátila do kanceláře za necelých pět minut, na ozdobném servírovacím podnosu nesla porcelánové šálky. Podala ranní nápoj oběma mužům tak elegantně, že si za to od svého šéfa vysloužila vlídné poděkování, načež se otočila k odchodu. Všimla si, že Rena nepotěšil ani fakt, že se sešel s ministrem. „Co se děje, Rene?“

„Za dva týdny nebudou mít dva tisíce mých dělníků co dělat, Fangu.“

„Opravdu? A co je toho příčinou, příteli?“

„Podnikám hodně s jednou americkou firmou. Jmenuje se Motýlek. Prodává oděvy bohatým Američankám. Můj podnik nedaleko Sanghaje produkuje látky a v jiném podniku u Yanchengu se z nich šijí oděvy, které posíláme do Ameriky a do Evropy. S Motýlkem spolupracujeme už tři roky, všechny strany jsou zatím spokojeny.“

„Ano? A co je tedy tím problémem?“

„Fangu, Motýlek právě zrušil objednávku v hodnotě sto čtyřiceti milionů amerických dolarů. A to bez sebemenšího varování. Ještě minulý týden nám říkali, jak jsou s našimi výrobky spokojeni. Do kontroly kvality jsme investovali kupu peněz, abychom se ujistili, že si jejich přízeň udržíme – ale oni nás teď odvrhli jako zkažené rajče.“

„A proč k tomu došlo, Rene?“ zeptal se ministr Fang, ale obával se, že odpověď už zná.

„Náš zástupce v New Yorku nám řekl, že hlavní vinu nese zastřelení těch dvou knězů. Podle něj nemá Motýlek na vybranou, Američané demonstrovali před jeho obchodem v New Yorku a bránili lidem v tom, aby vešli dovnitř a něco si koupili. Také říkal, že Motýlek s námi nemůže obchodovat z obavy, že by se jejich podnik zhroutil.“

„Copak s nimi nemáte uzavřenou nějakou smlouvu? Nejsou snad povinni ji dodržet?“

Ren přikývl. „Teoreticky vzato ano, jenže v obchodě jde o praktickou stránku věci, ministře. Jestli nejsou schopni naše výrobky prodat, pak je od nás přestanou kupovat. Jejich bankéři jim na to neuvolní peníze – většinou tak přece činí s nadějí, že se jim půjčené peníze vrátí, ne? Smlouva obsahuje i článek o odstoupení od povinností. Mohli bychom je dát k soudu, ale trvalo by to dlouhá léta a nejspíš bychom neuspěli. Zároveň bychom tím ublížili ostatním v našem odvětví, takže bychom si navždy zavřeli dveře před možností znovu v New Yorku podnikat. Takže prakticky vzato neexistuje žádné řešení.“

„A není to jen dočasné? Tento problém přece jistě jednou pomine, ne?“

„Fangu, obchodujeme i s italským podnikem ďAlberto, což je hlavní evropsky určovatel trendu. I oni s námi rozvázali své závazky. Zdá se, že ten Ital, kterého policie zastřelila, pochází z velmi vlivné a mocné rodiny. Náš zástupce v Itálii tvrdí, že žádná čínská firma se na tamním trhu nějakou dobu rozhodně neuchytí. Jinými slovy, ministře, ta *nešťastná událost* s kněžími bude mít velmi vážné důsledky."

„Jenže někde přece svoje látky kupovat musejí," namítl Fang.

„Zcela jistě. A sice v Thajsku, Singapuru a Tchaj–wanu."

„Je to možné?"

Ren rychle a smutně přikývl. „Víc než to. Podle mých zdrojů se ze všech sil snaží kontaktovat naše bývalé obchodní partnery ve snaze tento *výpadek* napravit. Víte, tchajwanská vláda zahájila agresivní kampaň ve snaze odlišit se od nás a zdá se, že si prozatím vedou velmi úspěšně."

„No tak, Rene, jistě najdete pro naše zboží nové zákazníky," navrhl Fang s důvěrou.

Jenže podnikatel zavrtěl hlavou. Čaje se ani nedotkl a jeho oči byly chladné, jako by patřily nějaké kamenné soše.

„Ministře, Amerika je největším světovým trhem v tomto oboru a zdá se, že bude pro nás velmi brzy uzavřená. Za ní následuje Itálie, a její dveře se před námi také zavřely. Paříž, Londýn, dokonce avantgardní prodejci z Dánska či Rakouska, nebudou ani odpovídat na naše telefonáty. Všichni mí zástupci teď kontaktují všechny potenciální zákazníky a všichni říkají totéž: s Čínou nikdo obchodovat nechce. Mohla by nás zachránit jedině Amerika, která však nic takového neudělá."

„O kolik asi přijdete?"

„Jak jsem už říkal, sto čtyřicet milionů dolarů jen z této zakázky pro Motýlka, a podobné zakázky padnou od jiných amerických a evropských podniků."

Fang nemusel počítat dlouho, aby zjistil, jak tím utrpí vláda ČLR.

„A vaši kolegové?"

„S několika už jsem hovořil. Všude je to stejné. Horší dobu si snad ani nemohli vybrat. *Všechny* naše kontrakty mají vypršet ve stejnou dobu. Jde tu o miliardy dolarů, ministře. *Miliardy*," opakoval.

Fang si zapálil cigaretu. „Chápu," řekl. „Jak by se to dalo napravit?"

„Kdyby se podařilo Ameriku potěšit, ne však jen jejich vládu, ale i občany."

„Je to vážně tak rozsáhlé?" zeptal se Fang trochu unaveně. Tyhle žvásty slyšel už od tolika lidí.

„Fangu, v Americe si lidé mohou koupit oblečení v nepřeberném množství obchoduji mnoha výrobců, mnoha dodavatelů. Lidé rozhodují o tom, kdo uspěje a kdo propadne. Dámské oděvy jsou navýsost nestálým odvětvím. Taková firma může velmi snadno upadnout. Výsledkem je, že tyto společnosti nebudou zbytečně riskovat ještě víc. A do rizika by se pustily, kdyby pokračovaly v obchodování s Čínskou lidovou republikou."

Fang dlouze potáhl z cigarety a přemýšlel. Tuhle věc vlastně odjakživa věděl, ale nikdy mu to nedošlo. Amerika *je* jiná a *řídí* se jinými pravidly. A jelikož Čína potřebuje americké peníze, musí se těmto pravidlům přizpůsobit. Nejde už o politiku. Jde o praktičnost.

„Co tedy chcete, abych udělal?"

„*Prosím*, řekněte svým kolegům ministrům, že takový vývoj by nás mohl finančně zruinovat. Můj podnik zcela jistě, a ten je pro naši zemi velmi cenný. Přinášíme Číně bohatství. Jestli chcete to bohatství nadále rozšiřovat, musíte dbát na to, co k jeho zisku potřebujeme." Ren si nemohl dovolit říct, že pouze on a jeho kolegové podnikatelé umožňovali ekonomický (a tím pádem i politický) provoz politbyra, a to že by je tedy mělo čas od času vyslechnout. Jenže Fang věděl, co politbyro odpoví. Kůň je sice od toho, aby táhl povoz, ale nikdo se přece nebude ptát, kam si koník laskavě přeje jet.

Taková byla politická realita v Číně. Fang věděl, že Ren zcestoval celý svět, že disponuje značným osobním majetkem, jehož nahromadění mu ČLR laskavě umožnila, a že je především inteligentní a pilný, aby se uchytil všude, kde se rozhodne žít. Fang rovněž věděl, že Ren by mohl odletět na Tchaj–wan a získat finance na stavbu nové továrny právě tam, kde by mohl zaměstnat jiné dělníky, kteří vypadají jako Číňané a mluví stejnou řečí, vydělal by hodně peněz a získal by i politický vliv. Především věděl, že Ren si to uvědomuje. Rozhodne se nějak zakročit? Nejspíš ne. Je Číňan, jeho místo je na pevnině. Je to jeho země a on ji nechce opustit, jinak by tady teď neseděl a neprosil o pomoc jediného ministra – no, Čchen Kun by ho možná také vyslechl –, který ho po prvním slově nevyžene. Ren je vlastenec, ne však komunista. Jak zvláštní spojení…

Fang vstal. Ta schůzka se už protáhla moc dlouho. „Učiním to, příteli," řekl svému návštěvníkovi. „A dám vám vědět, jak se to vyvine."

„Děkuji, soudruhu ministře." Ren se uklonil a otočil se k odchodu. Nevypadal o nic lépe, ale těšilo ho, že

ho někdo opravdu vyslechl. Schopnost vyslechnout potíže někoho druhého člověk u členů politbyra moc neočekával.

Fang si znovu sedl, zapálil si další cigaretu a natáhl se pro šálek čaje. Asi minutu přemýšlel. „Ming!“ zavolal. Podle jeho hodinek přišla za sedm vteřin.

„Ano, soudruhu ministře?“

„Jaké články pro mě máte dnes?“ zeptal se. Jeho sekretářka se na dalších pár vteřin vytratila a pak se znovu objevila s několika stránkami v ruce.

„Tady, ministře, právě jsem to dotiskla. Tenhle by vás mohl obzvláště zajímat.“¨

Šlo o článek z první strany *Wall Street Journalu*. „Významný posun v obchodování s Čínou?“ ptal se nadpis. Otazník však byl zcela zbytečný, všiml si Fang po prvním odstavci. Ren měl pravdu. Musí se poradit se zbytkem politbyra.

Druhým podstatným bodem Bondarenkova dopoledního programu byla kontrola tankové střelby. Jeho muži disponovali nejnovější variantou bitevního tanku T–80UM. Nešlo o nejmodernější T–99, který právě přicházel do výroby. Tento model však měl velmi snadné palebné systémy, což byla dostatečně významná novinka. Na cvičišti se objevovaly velmi jednoduché terče, obrovské bílé papírové panely s černými obrysy tanků, které se nacházely na stálých a známých místech. Mnozí jeho střelci neodpálili od dělostřelecké školy ani jeden ostrý náboj – takový výcvik je teď v ruské armádě běžný, zlobil se generál.

Pak se rozzlobil ještě víc. Sledoval jeden tank, který střílel na cíl asi kilometr od něj. Byl tedy doslova na dosah, jenže Bondarenko viděl, jak první a pak i další dvě naváděné střely míjejí cíl, ani jedna k němu nedolétla, až čtvrtý výstřel zasáhl nakreslený tank do horního okraje věže. Pak zamířil na druhý cíl vzdálený dvanáct set metrů, dvakrát minul a pak se mu podařilo ho zasáhnout přesně do středu.

„Vedli si dobře,“ řekl Alijev po jeho boku.

„Až na to, že celý tank a jeho posádka jsou už minutu a půl v pánu!“ poznamenal Bondarenko a velmi zlostně zaklel. „Viděl jste někdy, co se stane, když tank vyletí do povětří? Z posádky zbude jen sekaná! Ale pěkně drahá sekaná.“

„Na ostrých střelbách jsou poprvé,“ řekl Alijev ve snaze šéfa uklidnit. „Máme omezený přísun cvičné munice, není tak přesná jako ostrá.“

„Kolik máme ostrých?“

Alijev se usmál. „Miliony.“ K dispozici měli skladiště plné těchto střel vyrobených v sedmdesátých letech.

„Tak jim je vydejte,“ rozkázal generál.

„Moskva bude protestovat,“ varoval ho plukovník. Ostré náboje jsou samozřejmě mnohem dražší.

„Nejsem tady, abych se jim zalíbil, Andreji Petroviči. Jsem tady, abych je bránil.“ A jednoho dne snad najde toho hlupáka, který se rozhodl nahradit nabíječe v tanku obyčejným strojem. Je pomalejší než člověk, a posádka tak přišla i o člena, který mohl pomoci při opravách. Copak se technici nikdy nezamýšleli nad tím, že tanky by měly jednou vyjet do bitvy? Kdepak, tenhle tank stejně jako všechny sovětské zbraně navrhl výbor, a tím se možná vysvětluje, proč jich tolik nefunguje – nebo, což není o nic lepší, proč nebrání své uživatele. Stejně jako umístění palivové nádrže do dveří obrněného vozidla pěchoty. Kdo přišel s nápadem, že člen posádky by chtěl vyskočit z poškozeného vozidla, přežít to a ještě bojovat vestoje? Fakt, že je velmi účelné střílet nejprve na tuto nádrž, pochopili Afghánci jako jednu z prvních věcí, když se chystali zlikvidovat mobilní vybavení ruské armády… a kolik ruských mladíků proto uhořelo? *Nu co*, říkal si Bondarenko, *mám teď jinou zemi. Rusko má nadané inženýry a za pár let možná budeme moci začít vyrábět zbraně hodné vojáků, kteří je mají obsluhovat*.

„Andreji, existuje vůbec v našem velení něco, co funguje?“

„Právě proto probíhají cvičení, soudruhu generále.“ Bondarenka předcházela pověst vynikajícího důstojníka, kterému záleží hlavně na výsledcích, nestará se o problémy. Alijev se jako jeho operační důstojník domníval, že Genadij Josifovič se stále musí potýkat s obrovskými potížemi, ale ještě si neuvědomil, že i sebevětší problém se vždy skládá z mnohých menších, které lze vyřešit jeden po druhém. Třeba střelby. Dnes to bylo příšerné. Ale o týden bude výsledek mnohem lepší, zejména když dodají vojákům opravdové náboje, nikoli cvičné. Opravdové ‚kulky´, jak jim vojáci říkali, dodají člověku pocit, že je skutečně mužem, nejen školákem v lavici. Praktický dopad takového postupu byl jednoznačný u většiny věcí, které jeho nový šéf prováděl. Za dva týdny se na cvičení střeleb přijde podívat znovu a jeho vojáci už se jistě víckrát trefí, než minou.

Móda si to žádá

„Tak co, Georgi?“ zeptal se Ryan.

„Je to tady. Zdá se, že má vypršet kupa podobných smluv na příští sezónu či co plus ještě smlouvy na vánoční hračky,“ vysvětloval ministr financí prezidentovi. „A zdaleka nejenom od nás. Itálie, Francie, Anglie, *všichni* na ně kašlou. Čína se do obou odvětví vhrnula hrozně bezohledně, a naštvala tak mraky lidí. Doma už je rozpálená trouba, jenže kuřátko vzalo roha, takže našim přátelům v Pekingu zůstaly jen oči pro pláč. Mají co oplakávat, Jacku. Tady jde o miliardy.“

„Jak moc jim to ublíží?“ zeptal se ministr zahraničí.

„Scotte, chápu, že vypadá zvláštně, že osud jednoho státu může záviset na podprsenkách; ale peníze jsou peníze. Čína peníze potřebuje, jenže zničehonic mají na účtu nulu. O kolik přijdou? O miliardy. Pořádně je rozbolí bříško.“

„A nějaké konkrétní dopady?“ zeptal se Ryan.

„Do toho já nevidím, Jacku,“ odpověděl Winston. „Zeptej se Scotta.“

„Dobře.“ Ryan otočil hlavu ke druhému členovi svého kabinetu.

„Než na to budu moct odpovědět, musím vědět, jaký dopad to bude mít na čínskou ekonomiku.“

Winston pokrčil rameny. „Teoreticky by z toho mohli vyváznout bez větších potíží, ale záleží na tom, jak se s celou situací vypořádají. Jejich průmyslovou základnu tvoří neskutečná směs soukromých a státních podniků. Soukromé podniky jsou samozřejmě výkonnější, nejhorší z podniků vlastněných státem spravuje armáda. Viděl jsem analýzy operací jejich armády. Vypadá to jako z *Dikobrazu*, po prvním čtení si říkáš, že to nemůže být pravda. Vojáci všeobecně moc nevědí, jak se co vyrábí – ničení jim jde líp –, a když do toho přimícháš ještě marxismus, nijak to nevylepšíš. Takže tyhle rádobypodniky utrácejí neuvěřitelné částky. Kdyby je zavřeli nebo jím aspoň vzali trochu dotací, mohli by se ze současných problémů snadno oklepat a jít si dál svou cestou. Jenže to se nedá čekat.“

„To je pravda,“ souhlasil Adler. „Čínská lidová osvobozenecká armáda má obrovskou moc. Kontroluje ji sice strana, ale tenhle ocas vrtí psem s až neuvěřitelnou silou. V zemi se projevují známky politické a hospodářské nestability. Potřebují armádu, aby na všechno dohlížela, a právě proto si armáda bere z národního rozpočtu tolik peněz.“

„Sověti byli jinačí,“ namítl prezident. „Jiná země, jiný mrav. Na to nezapomínej.“

„Marťani,“ zašeptal Ryan a přikývl. „Tak pokračuj.“

Winston si vzal slovo. „Nelze předvídat dopad na jejich společnost, dokud nevíme, jak zareagují na nedostatek financí.“

„A až to začnou pociťovat a budou žadonit o pomoc, co provedeme?“ zeptal se Ryan pak.

„Budou muset jednat hodně vlídně, například znovu zadat objednávku pro Boeing a Caterpillar, a navíc veřejně.“

„To neudělají – s tím nepočítej,“ namítl Adler. „Připravili by se o značnou část své pověsti. Víš, co jsou Asijci zač. Nic takového nečekej. Možná přijdou s ústupky, ale s maximální opatrnosti.“

„Což pro nás není politicky přijatelné. Kdybych se to pokusil navrhnout lidem v Kongresu, nejprve by se mi vysmáli a pak by mě ukřižovali.“ Ryan se napil ze své sklenky.

„Ale oni nechápou, proč nemůžeš Kongresu přikázat, aby udělal, co chceš. Myslí si, že jsi silný vůdce, takže bys měl rozhodovat sám,“ informoval OREL prezidenta.

„Copak nemají ponětí, jak funguje naše vláda?“ zeptal se prezident.

„Jacku, nepochybně mají spoustu expertů, co vědí o ústavním procesu víc než já, jenže členové politbyra na ně většinou kašlou. Pocházejí ze zcela odlišného politického prostředí a nic jiného nechápou. Pro nás *lid* znamená názor veřejnosti, veřejné mínění a v neposlední řadě volby. Oni ho chápou jenom jako rolníky a dělníky, co mají dělat jen to, co se jim řekne.“

„A s takovými lidmi my obchodujeme?“ otočil Winston oči ke stropu.

„Tomu se říká Realpolitik, Georgi,“ vysvětloval Ryan.

„Ale nemůžeme se tvářit, že nejsou. Je jich přes miliardu a mají mimochodem jaderné zbraně umístěné dokonce na balistických odpalovačích.“ A to vneslo do rovnice další nepříjemný prvek.

„Podle CIA jich mají dvanáct, jejich zemi prý můžeme převálcovat do čtyřiadvacet hodin, kdykoli se nám bude chtít, jen to prostě nebude trvat čtyřicet minut," oznámil Ryan svým hostům a snažil se potlačit mrazení v zádech, když to říkal. Podobná možnost však byla příliš nereálná, aby se jí nechal vyvést z míry. „To oni vědí, a komu by se chtělo vládnout zničenému kusu země? Třeba by jim to dojít mohlo, ne, Scotte?"

„Snad ano. Vyhrožují Tchaj–wanu, ale poslední dobou se trochu uklidnili, rozhodně i díky skutečnosti, že naše Sedmá flotila je tam nepřetržitě." Neustálým cestováním námořnictvo bohužel spotřebovávalo spousty paliva.

„Ale nehrozí snad, že by tenhle finanční problém položil jejich hospodářství?" zeptal se Jack.

„To snad ne, pokud mají aspoň trochu rozumu."

„Mají trochu rozumu, Scotte?" zeptal se Ryan ministra zahraničí.

„Trochu snad ano – aspoň doufám," zněla odpověď.

„Fajn, takže si můžu dojít nahoru ještě pro jednu skleničku." Ryan vstal a jeho hosté také.

„To je šílenství!" křikl Čchen Kun na Fanga na opačné straně světa, když spolu debatovali o zcela totožných otázkách.

„V tom s tebou souhlasím, Čchene, jenže musíme náš názor vysvětlit i našim ostatním kolegům."

„To by nás mohlo zruinovat, Fangu. Za co nakoupíme pšenici a ropu?"

„Jaké máme rezervy?"

Ministr financí se musel zamyslet. Zavřel oči a snažil se vzpomenout si na údaje, které dostával každé první pondělí v měsíci. Pak oči otevřel. „Loňská úroda byla lepší než průměr. Máme jídla asi tak na rok – za předpokladu, že letošní úroda bude průměrná, případně ještě o něco horší. Zásadním problémem je ale ropa. V poslední době jsme jí spotřebovali až příliš, jelikož armáda neustále cvičí na severu a u pobřeží. Ropy máme asi na čtyři měsíce a peníze na nákup zásob na další dva. Pak budeme muset spotřebu omezit. Dále, co se týče uhlí, tam jsme soběstační, takže s elektřinou problémy nebudou. Světla budou svítit. Vlaky se nezastaví, ale armáda bude ochromená." *Tedy ne že by to byla nějaká katastrofa*, pomyslel si v duchu. Oba muži si Lidové osvobozenecké armády vážili, jenže dnes šlo spíše o službu zajišťující vnitřní pořádek. Připomínala tím spíše velmi dobře vyzbrojenou policii než opravdovou záruku národní bezpečnosti, kterou navíc neohrožovaly žádné vnější síly.

„Armádě se to líbit nebude," varoval ho Fang.

„Je mi celkem jedno, co se jí líbí a co ne, Fangu," odvětil ministr financí. „Musíme naši zemi vyvést z devatenáctého století. Musíme zakládat nové podniky, platit a zaměstnávat lidi. Ideologii našeho mládí se tohle nepodařilo uskutečnit natolik, jak jsme čekali."

„Chceš snad říct…?"

Čchen si poposedl. „Vzpomínáš, co řekl Teng? Není podstatné, jestli je kočka černá, nebo bílá, hlavně ať chytá myši. A Mao ho chvíli poté vykázal ze země, takže dnes stojíme před povinností dát najíst dalším dvěma stům milionům lidí. Náhradní zdroje, s jejichž využitím bychom to mohli dokázat, nám však poskytuje pouze černá kočka, nikoli bílá. Žijeme v praktickém světě, Fangu. I já mám svůj výtisk Malé rudé knihy, ale nikdy jsem nezkoušel, jak chutná."

Tenhle bývalý železniční inženýr se nechal polapit svým úřadem a prací stejně jako jeho předchůdce – jenž zemřel v relativně nízkém věku osmasedmdesáti let, dřív, než mohl být z křesla v politbyru vyhozen. Čchen, šestašedesátiletý mladík, se bude muset naučit dávat si pozor na jazyk a hlavně na myšlenky. Fang se už už chystal mu to říct, když se Čchen znovu ujal slova.

„Fangu, lidi jako ty nebo já… my musíme mít možnost hovořit otevřeně k sobě navzájem. Nejsme už žádní studenti plní revolučního zápalu. Jsme staří a zkušení muži, musíme dostat šanci hovořit o různých tématech co nejotevřeněji. Příliš mnoho času trávíme na schůzích tím, že poklekáme před Maovou mrtvolou. Ten člověk už nežije, Fangu. Jistě, byl to velký muž, velký vůdce našeho lidu, ale nebyl žádný Buddha ani Ježíš ani nikdo takový. Byl to jen člověk, který měl své názory, z nichž se většina ukázala ako správná, jenže některé byly mylné, některé zkrátka neplatí. Velký skok vpřed nedokázal vůbec nic a kulturní revoluce kromě toho, že vyvraždila nežádoucí intelektuály a potížisty, ještě zabila hlady miliony lidí, a to přece žádoucí není, ne?"

„Máš pravdu, můj mladý příteli, ale dej si pozor, jak své názory prezentuješ," varoval Fang svého kolegu, nehlasujícího člena politbyra. *Prezentuj je hloupě, a octneš se na poli, kde budeš počítat pytle s ryží*. Na to, aby chodil bos po rýžových polích, byl už trochu starý, i kdyby to mělo sloužit jako trest za ideologickou slabost.

„Podpoříš mě?" zeptal se Čchen.

„Pokusím se,“ zněla váhavá odpověď. Dnes bude muset podpořit i případ Ren He–Pinga, což taky nebude snadné.

Počítali s převodem fondů ze Čchenova ministerstva. Měli své závazky. Kontrakt byl naplánován už před dlouhou dobou, objednávku dostali s velkým předstihem, tento tanker právě připlouval k nakládacímu molu nedaleko íránského pobřeží. Za necelý den měl naložit padesát šest tisíc tun surové ropy a pak se otočit zpět do vod Perského zálivu, zatočit jihovýchodně, proplout kolem Indie, překonat přecpaný Malakkský průliv kolem Singapuru a zamířit na sever do nově postaveného obřího terminálu v Šanghaji, kde měl strávit třicet čtyřicet hodin, během nichž bude svého nákladu zbaven, načež se vrátí do Perského zálivu pro další z nekonečných zásilek. Ona nekonečnost ovšem tak stoprocentní nebyla. Až dojdou peníze, plavba se zastaví, protože námořníci musejí dostat plat, musí se splácet dluh za tanker, ale především je třeba nakupovat ropu. A nešlo jen o jeden tanker. Čína jich udržovala v provozu několik. Družice zaměřená právě na tuto část světového obchodu s ropou si toho na dálku všimla, tankery vypadaly jako vozy na dálnici neustále proudící z jednoho místa na druhé. Navíc lodě nemusejí plout výhradně jen mezi těmito dvěma místy. Existují i další přístavy, kde lze naložit ropu, v mnoha jiných ji lze vyložit; posádky tankerů se o výchozí a cílové přístavy moc nezajímaly, protože většinu svého času trávily na moři, které bylo stále stejné. Nezáleželo na tom ani majitelům tankerů, ani agentům, kteří si lodě najímali. Všem záleželo jen na jediném: aby dostali včas zaplaceno. V případě této plavby k převodu peněz z jednoho účtu na druhý došlo, takže posádka stála na svých stanovištích a sledovala nakládku – monitorovala vlastně jen několik kontrolek a ukazatelů; to, jak ropa putuje potrubím, přece jen vidět není. Několik členů posádky bylo na břehu a sledovalo, jak do lodě plynou zásoby, jiní v různých obchodech nakupovali knihy a časopisy, videokazety a nápoje k jídlu a další potřeby nutné k přečkání cesty zpět. Nemnoho mužů se poohlíželo po ženách nabízejících za úplatu své vnady, ačkoli to bylo v Iránu velmi ošemetné. Nikdo z nich se nestaral o to, kdo za jejich služby zaplatí jim. Měli za úkol bezpečně a včas dopravit loď do přístavu. Lodní důstojníci měli většinou na palubě své ženy, pro něž tyto plavby představovaly prodloužené, byť poměrně nudné výletní plavby. Na každém moderním tankeru je bazén a opalovací paluba včetně satelitní televize pro sledování zpráv a zábavných pořadů. A žádná z žen na palubě se nestarala, kam jejich loď pluje, protože ženám šlo hlavně o nákupy a v každém přístavu lze najít něco zvláštního.

Tento tanker, *Světový pokrok*, byl najat z Londýna a do vypršení objednávky měl plout do Šanghaje a zpět ještě pětkrát. Placení ovšem probíhalo po každé cestě zvlášť a finance na tuto plavbu dorazily pouze před sedmi dny. Majitele lodi ani nájemce to ovšem moc z míři nevyvedlo. Jednali koneckonců s velkým státem, který se jim zdál jako spolehlivý obchodní partner. Pak byla nakládka hotová. Počítačový systém oznámil prvnímu lodnímu důstojníkovi, že rovnováha lodi je v pořádku, takže uvědomil kapitána, který pak nařídil hlavnímu inženýrovi, aby nastartoval lodní motory. Vzhledem k jejich typu se proces urychlil, takže za necelých pět minut byla pohonná jednotka lodi zcela připravena k vyplutí. Dvacet minut poté odtáhly silné přístavní remorkéry tanker od nakládacího doku. Tento okamih je pro posádku lodi nejnáročnější, protože opravdové nebezpečí kolize a poškození hrozí především v úzkém kanálu. Ale do dvou hodin už tanker plul na svůj vlastní pohon a mířil k Hormuzskému průlivu a za ním už na širé moře.

„Ano, Čchene,“ řekl premiér Sü unaveně. „Pokračujte.“

„Soudruzi, na naší poslední schůzi jsem vás varoval o možném problému nezanedbatelných rozměrů. Tento problém dostal skutečné obrysy a stále narůstá.“

„Nezbývají nám peníze, Čchene?“ zeptal se Žang Han San s těžko potlačovaným úsměvem. Odpověď ho pobavila ještě víc.

„Ano, Žangu, nezbývají.“

„Jak může stát přijít o peníze?“ zeptal se ho starší člen politbyra.

„Stejně jako dělník v továrně. Tím, že utrácí víc, než kolik má. Jiný způsob je, že urazí svého šéfa a přijde o práci. My jsme udělali obojí,“ odpověděl Čchen vyrovnaně.

„Jakého *šéfa* máme my?“ zeptal se Žang s odzbrojující a hrůzu nahánějící vlídností.

„Jde, soudruzi, o samu definici pojmu obchod. Prodáme naše zboží někomu jinému za jeho peníze, které použijeme na nákup zboží od někoho dalšího. Jelikož nejsme prosťáčci z minulých dob, kteří vyměňovali prase za ovci, musíme používat peníze, které se při mezinárodní výměně obvykle používají. Naše obchody s Amerikou vynesly roční zisk v řádu sedmdesáti miliard amerických dolarů.“

„To je od těch cizích ďáblů velmi štědré,“ poznamenal polohlasně premiér Sü k Žangovi.

„Jenže jsme je téměř do poslední mince utratili za nejrůznější zboží, většinou jsme je však v poslední době věnovali pro potřeby našich kolegů v Lidové osvobozenecké armádě. Jde z velké části o dlouhodobé

prostředky, za něž bylo nutné zaplatit předem, což je v mezinárodním obchodě se zbraněmi obvyklý postup. K tomu musíme přidat ještě ropu a pšenici. Existují i další věci, které jsou pro naše hospodářství nezbytné, ale zůstaňme u těchto tří.“ Čchen se rozhlédl kolem stolu a hledal spojence. Našel je, ačkoli maršál Luo Kong, ministr obrany a vrchní velitel Lidové osvobozenecké armády – a ještě navíc vládce armádního průmyslového impéria –, se na něj teď díval velmi nedůvěřivě. Výdaje jeho říše se ocitly pod drobnohledem, a to ho už ze zásady nemohlo těšit.

„Soudruzi,“ pokračoval Čchen, „hrozí nám ztráta velké části, možná většiny našeho přebytku z obchodování s Amerikou a jinými cizími zeměmi. Podívejte se na tohle,“ zvedl několik telexů a vytištěných e–mailů. „To jsou zrušené objednávky a převody peněz. Nebo jinak řečeno – jsou to *miliardy* ztracených dolarů, peněz, které jsme již v některých případech utratili – jenže peněz, jež nikdy neuvidíme, protože jsme si proti sobě poštvali naše obchodní partnery.“

„Chcete snad tvrdit, že nad námi mají takovou moc? Nesmysl!“ ozval se jiný člen politbyra.

„Soudruhu, mají možnost kupovat naše zboží za hotové, případně je nekupovat vůbec. Když se rozhodnou je nekoupit, my nedostaneme peníze, které potřebujeme na úhradu drahých hraček maršála Lua.“ To slovo použil cíleně. Bylo načase vysvětlit těmto lidem základní životní skutečnosti a rána do obličeje si jejich pozornost jistě získá.

„A teď se podívejme na pšenici. Z ní vyrábíme chléb a těstoviny. Když není pšenice, nejsou těstoviny. Naše země nevypěstuje dostatek pšenice, aby stačila pro všechny naše občany. To víme. Musíme nasytit mnoho krků. Za několik měsíců si velcí producenti pšenice jako Amerika, Kanada, Austrálie, Argentina a podobně všimnou, že mají na prodej velké množství pšenice – jenže za co ji máme nakoupit? Maršále Luo, vaše armáda potřebuje ropu, kterou pak rafinuje na naftu a letadlové palivo, že? Tutéž surovinu potřebujeme pro naše naftové vlaky a naše dopravní letouny. Nejsme schopni vyrobit všechnu ropu pro naši domácí potřebu, takže ji musíme kupovat v oblasti Perského zálivu i jinde – a znovu se ptám, za co ji máme tupovat?“

„Tak zkuste prodat naše zboží někomu jinému, to nejde?“ zeptal se jeden z členů, až *ohromující naivitou*, pomyslel si Čchen.

„A koho tím myslíte, soudruhu? Amerika je jen jedna. A urazili jsme i celou Evropu. Kdo tedy zbývá? Austrálie? Ta je spojencem Ameriky i Evropy. Japonci? Ti do Ameriky vyvážejí stejně jako my a na trhy, které uvolníme, se velmi rádi nahrnou – ti od nás nic nekoupí. Že by Jižní Amerika? V ní jsou křesťanské státy, a my jsme nedávno zastřelili křesťanského hodnostáře, že? Z jejich pohledu navíc přišel o život za hrdinských okolností. My jsme ho nejen zabili. Dokonce jsme z něj udělali svatého mučedníka jejich víry! Soudruzi, zcela úmyslně jsme zbudovali strukturu naší průmyslové základny tak, abychom mohli proniknout na americký trh. Kdybychom chtěli proniknout jinam, museli bychom nejprve rozhodnout, co z námi vyráběných komodit mohou potřebovat i jinde, a pak na ten trh vstoupit. Nelze jen přijet někam s lodí plnou zboží a v přístavu je směnit za hotovost! Chce to čas a trpělivost, než se podaří na trhu zesílit. Soudruzi, právě jsme pošlapali práci za celá desetiletí. Potrvá velmi dlouho, než se nám vrátí peníze, o něž teď přicházíme, a až do té doby budeme muset řídit náš stát jinak než dosud.“

„Co tím chcete říct?“ odsekl Žang.

„Chci říct, že Čínská lidová republika stojí před hospodářským krachem jenom proto, že dva naši policisté zastřelili dva vlezlé kněze.“

„To je ale vyloučeno!“

„Říkáte vyloučeno, Žangu? Když urazíte člověka, který vám dává peníze, už vám nikdy nic nedá. Chápete to? Dali jsme si záležet, abychom Ameriku pořádně, a následně jsme se dotkli i celé Evropy. Sami jsme ze sebe udělali vyvrhele – jsme podle nich barbaři, a to jen kvůli tomu nešťastnému incidentu v nemocnici. Nebráním jejich stanovisko, ale musím zde reprodukovat, co říkají a co si myslí. A dokud svá slova a myšlení nezmění, budeme za tu chybu pykat jen my a nikdo jiný.“

„Tomu odmítám uvěřit!“ trval na svém Žang.

„Nic se neděje. Přijďte ke mně na ministerstvo a spočítejte si to sám.“ Čchen se nechal, unést, všiml si Fang. Konečně je přiměl, aby ho vyslechli. Konečně přemýšleli o jeho názorech a rozboru. „Snad si nemyslíte, že jsem si všechno vymyslel a chci s tím ohromovat spolustolující nad sklenicí vína.“

Pak se předklonil premiér Sü a přemýšlel nahlas. „Získal jste si naši pozornost, Čchene. Čím bychom mohli tak nepříznivý vývoj zvrátit?“

Teď, když Čchen Kun kvapně a smysluplně přednesl svou hlavní zprávu, nevěděl, jak pokračovat. Žádný způsob, jak tento vývoj odvrátit, který by politbyro pochopilo, neexistoval. Jenže když už jim dal k části té drsné pravdy aspoň přičichnout, musel jim dát i ochutnat:

„Musíme změnit přístup k Američanům. Musíme jim ukázat, že nejsme barbaři, za něž nás považují.

Musíme se v jejich očích změnit. Pro začátek se musíme pokusit nějak napravit smrt těch dvou knězů.“

„Máme se před těmi ďáby z ciziny sklonit? *Nikdy*!“ zvolal Žang.

„Soudruhu Žangu,“ přišel Čchenovi na pomoc Fang. „Ano, jsme Říše středu, ne, nějsme barbaři. Oni jsou. Jenže člověk musí čas od času s barbary obchodovat, přičemž může žít, když zná jejich názory a mírně se jim přizpůsobí.“

„Máme se před nimi snad ponížit?“

„Ano, Žangu. Potřebujeme to, co mají oni, a musíme pro ně být přijatelní.“

„A příště, až budou požadovat, ať provedeme politické změny, pak co?“ Tentokrát promluvil premiér Sü, který se poněkud rozohnil, což pro něj nebývalo obvyklé.

„S takovými požadavky si poradíme, až přijdou,“ odpověděl Čchen, čímž Fanga potěšil, protože on sám to říct nechtěl.

„To nemůžeme riskovat,“ promluvil poprvé ministr vnitra Tong Jie. Státní policie spadala pod něj, on zodpovídal za občanský pořádek v zemi – až teprve v okamžiku, kdy by selhal, by nastoupil maršál Luo, který by ho připravil o pověst i o moc u tohoto stolu. V pravém slova smyslu došlo k těm dvěma zastřelením v jeho rezortu, protože on vydal formální rozkazy týkající se potlačování náboženských aktivit v ČLR a zvýšil krutost zákonu ve snaze zamaskovat relativní nefunkčnost svého vlastního ministerstva. „Jestli bude zahraničí trvat na politických změnách, mohlo by nás to všechny přivést do záhuby.“

Fang si okamžitě uvědomil, že na tom záleží především. Osud Čínské lidové republiky spočíval zcela na moci strany a jejích představitelů, mužů v této místnosti. Každý z nich měl jako staří šlechtici svého důvěryhodného služebníka, který seděl na židli u zdi a čekal na příkaz donést čaj nebo vodu. Každý měl svůj podíl na moci, ať už šlo o obranu, vnitro, těžké strojírenství, nebo jako v jeho případě o spojenectví a všeobecné zkušenosti. Všichni museli urazit dlouhou a náročnou cestu, aby se sem dostali, nikomu se nechtělo připustit, že by přišel o dosažené výhody; žádný vládce provincie za dynastie Cching také netoužil opustit svůj post a stát se obyčejným mandarínem, protože to znamenalo přinejmenším potupu a od ní už je jen kousek od smrti. Tito muži věděli, že kdyby cizí země požadovala a získala příslib vnitřních politických ústupků, pak by jejich mocenský vliv oslabí, a to byla jedna z věcí, kterou si nedovolili riskovat. Dohlíželi na dělníky a rolníky, a proto se jich i báli. Šlechta se kdysi dávno mohla opřít o učení Konfucia či Buddhy; o duchovní základy své dočasné moci. Jenže Marx a Mao tohle všechno popřeli, takže jejich jedinou obranu teď představoval útlak. A kdyby pro udržení prosperity své země museli tento útlak uvolnit, k čemu by to vedlo? Odpověď neznali, ale obávali se neznáma stejně, jako se dítě bojí zlých duchů pod postelí, jenže mnohem oprávněněji. Už to jednou zažili přímo tady v Pekingu a ne zase tak dávno. Ani jeden z těchto mužů na to nezapomněl. Před veřejností se vždy ukazovali jako jednoznačně odhodlaní lidé. Jenže když byli sami v koupelně a dívali se do zrcadla nebo leželi v posteli, všichni do jednoho se báli. Protože ačkoli se vyhřívali na výsluní přízně svých obyvatel, měli takový zvláštní pocit, že z nich jejich dělníci a rolníci mají strach, ale zároveň je nenávidějí. Nenávist mohla vycházet z arogance, korupce, privilegií, lepšího jídla, luxusního ubytování či osobních služebníků. Věděli, že služebníci je nenávidějí úplně stejně, i když jsou stále samý úsměv a poslušné klanění, čímž mohli jen maskovat zarytou nenávist. Totéž cítili rolníci i dělníci před sto lety vůči šlechticům. Revoluce jejich nenávist využila proti třídnímu nepříteli své doby a noví vládci věděli, že by mohli tutéž tichou zlobu využít proti sobě navzájem. Takže k moci přilnuli stejně úpěnlivě jako kdysi šlechta, jen prokázali mnohem větší bezohlednost, protože na rozdíl od šlechticů se neměli kam vrátit. Jejich ideologie je uvěznila ve zlatých klíckách ještě spolehlivěji než jakékoli náboženství.

Fang o takových věcech nikdy nepřemýšlel tak do hloubky. Podobně jako ostatní se velice obával, když se na demonstraci sešli studenti a ze sádry nebo papírové drtě si postavili svou „bohyni svobody“ – Fang si už nepamatoval, z čeho byla, ale nezapomněl na úlevné vydechnutí, když armáda sochu zničila. Překvapilo ho, když si uvědomil, v jakém zajetí žije. Moc, kterou spolu se svými kolegy vykonával, připomínala paprsky vysílané na zrcadlo, jež může za správných podmínek obrátit proti nim. Měli obrovskou moc nad každým občanem své země, ale tato moc byla jen přeludem –

– a rozhodně nemohli dovolit jiné zemi, aby jim diktovala politické praktiky, protože jejich životy na onom přeludu závisely. Připomínali kouř za bezvětří, zdánlivý pilíř, který podpírá nebesa, jenže sebemenší vánek ho může odvát a nebeská klenba se pak zhroutí. Na ně na všechny.

Ale Fang si rovněž uvědomoval, že neexistuje cesta ven. Kdyby se názor Američanů nepodařilo změnit, pak by jejich země přišla o dodávky obilí a ropy a možná i dalších věcí a silná vlna odporu vycházející zdola by způsobila obrovské sociální změny. Ale kdyby přistoupili na nějaké vnitřní změny ve snaze tomu předejít, nepochybně by byl výsledek zcela totožný.

A to by je poslalo do kolen stejně.

A záleží na tom? ptal se Fang v duchu. Ať tak či onak, byl by po smrti. Přemýšlel, jak by k tomu asi

došlo, zdali by ho ubil dav svými pěstmi, nebo by mu život vzala kulka u zdi, a snad nějaké lano. Ne, nejspíš kulka. Tak se v jeho zemi popravují lidé. Možná je to lepší než jako kdysi mečem. Co kdyby se kat pořádně netrefil? Muselo to být příšerné. Stačilo mu rozhlédnout se kolem stolu, aby zjistil, že všichni přemýšlejí o tomtéž, aspoň tedy tí, kteří měli aspoň trochu rozumu. Všichni lidé se obávají neznáma, jenže se musejí rozhodnout, kterého neznáma se budou bát, a z tohoto rozhodování šel také strach.

„Takže vy, Čchene, říkáte, že nám hrozí všeobecný nedostatek zboží, protože nedokážeme získat peníze, za které bychom je nakoupili?“ zeptal se premiér Sü.

„Přesně tak,“ přikývl ministr financí.

„Jak jinak bychom mohli sehnat peníze a ropu?“ zeptal se Sü pak.

„To nespadá do mých kompetencí, soudruhu předsedo,“ odpověděl Čchen.

„Ropa je sama o sobě měnou,“ řekl Žang. „A na sever od nás jsou jí nedozírné zásoby. Je tam i zlato a spousta dalších věcí, které potřebujeme. Obrovské zásoby dřeva. A ještě to, ca potřebujeme ze všeho nejvíc – prostor, životní prostor pro náš lid.“

Maršál Luo přikývl. „Takovou možnost už jsme probírali.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Fang.

„Severní zásobárna zdrojů, jak to kdysi nazvali naši japonští přátelé,“ připomněl všem Žang.

„Jenže tehdejší výpad skončil fiaskem,“ podotkl Fang ihned. „Měli jsme štěstí, že nás to tenkrát nesemlelo.“

„Ale nikterak jsme neutrpěli,“ odpověděl Žang vlídně. „Dokonce se naše účast ani nečekala. Nemám pravdu, maršále Luo?“

„Máte. Rusové své jižní obranné formace dokonce ani neposílili. Ignorují i naše cvičení, díky nimž jsou naše vojska ve vysokém stupni připravenosti.“

„Lze se na to spolehnout?“

„Ano,“ ujistil je ministr obrany. „Tane?“ zeptal se.

Tan Deši byl šéfem ministerstva státní bezpečnosti, tedy i zahraniční a domácí spravodajské služby. Ve svých sedmdesáti letech se zde řadil mezi mladší, možná byl i nejzdravějším z nich, nekouřil a alkohol pil velmi střídmě. „Když jsme poprvé přikročili ke zvýšenému stupni cvičení, sledovali nás sice s jistými obavami, ale po prvních dvou letech je pozornost klesla. Na východě Sibiře žije přes milion našich občanů – je to ilegální, Rusové s tím nic nedělají. Je jich dost, kteří mi podávají informace. O ruských obranných silách víme poměrně hodně.“

„A v jakém stupni připravenosti jsou?“ zeptal se Tong Jieho.

„Všeobecně vzato ve velmi špatném. Mají tam jednu divizi kompletní, jednu asi třetinovou a ostatní mají jen nezbytně nutný počet vojáků. Jejich nový velitel Východní skupiny vojsk, generálplukovník Bondarenko, se podle zpráv našich zdrojů zoufale snaží situaci zlepšit.“

„Počkejte,“ ozval se Fang.

„Jedná se tu snad o možnosti vyhlásit Rusku válku?“

„Ano,“ odpověděl Žang Han San.

„A ne poprvé.“

„To je pravda, jenže při prvním projednávání tohoto tématu se zdálo, že se na naši stranu postaví Japonsko a Amerika se bude držet stranou. Při druhém jsme se domnívali, že se Rusko položí na základě náboženských neshod ještě před bojem. Kdo jsou naši spojenci tentokrát? Jak se podařilo Rusko ochromit?“

„Měli jsme trochu smůlu,“ odpověděl Tan. „Hlavní ministr – hlavní poradce prezidenta Grušavého je stále naživu.“

„Můžete být konkrétnější?“ zeptal se Fang.

„Znamená to, že náš pokus zabít ho nevyšel.“ Tan jim vše dvě minuty vysvětloval. Všechny kolem stolu jeho slova šokovala.

„Tan měl mé svolení,“ oznámil jim Sü chladně.

Fang se otočil na Žang Han Sana. Ten nápad určitě vzešel od něj. Jeho starý přítel možná nenáviděl kapitalisty, ale to mu nijak nebránilo v tom, aby se choval jako nejhorší pirát, když to pomáhalo jeho cílům. Sü mu naslouchal a Tan fungoval jako jeho pěst. Fang se kdysi domníval, že všechny tyto muže zná, ale teď viděl, že se mýlil. V každém z nich bylo něco skrytého, něco zlověstného. Fang si uvědomoval, že jsou ještě mnohem necitelnější než on.

„To je ale nepřátelský čin,“ namítl.

„Zabezpečení naší operace bylo dokonalé. Náš ruský agent, jistý Klementin Suvorov, býval důstojníkem KGB, my jsme ho získali pro nás, když pracoval tady v Pekingu. Již dlouho pro nás vykonává nejrůznější

úkoly a má vynikající kontakty mezi členy jejich zpravodajských i vojenských složek – respektive těch částí, které teď pracují pro podsvětí. Je vlastně obyčejný zločinec – mnoho bývalých členů KGB je teď takových – ale nám to vyhovuje. Má rád peníze a za dostatek peněz udělá cokoli. Tentokrát však jen velmi nepříjemnou shodou náhod nedošlo k likvidaci toho Golovka," dodal Tan.

„A teď?" zeptal se Fang. Pak se však zarazil. Položil příliš mnoho otázek, příliš dal najevo svůj osobní postoj. Ani v této místnosti a mezi přáteli se nevyplácelo příliš vyčnívat.

„A teď musí politbyro rozhodnout," odpověděl Tan vlídně. Určitě svou vlídnost předstíral, ale rozhodně si vedl velmi dobře. Fang přikývl a zaklonil se, na okamžik se stáhl.

„Luo?" zeptal se Sü. „Je to proveditelné?"

Maršál si také musel dát pozor na jazyk, nesměl ukázat přílišné sebevědomí. Za tímto stolem se člověk mohl dostat do potíží i za to, že by slíbil víc, než by mohl splnit. Luo měl nicméně jedinečné postavení – a svým způsobem i ministr vnitra Tong –, jelikož za ním stály řady děl.

„Soudruzi, strategické dopady jsme rozebírali už před dlouhou dobou. Když se Rusko ještě jmenovalo Sovětský svaz, byla podobná operace vyloučena. Jejich armáda byla mnohem větší a lépe zásobená, měli množství mezikontinentálních i frontových balistických střel s termonukleárními hlavicemi. Teď už jim z toho nezbylo nic, za což vděčí bilaterální dohodě s Amerikou. Ruská armáda je dnes jen stínem toho, čím byla před deseti dvadceti lety. Polovina jejich branců se ani neohlásí, když jsou povoláni do služby – stát se to u nás, všichni víme, co by se s takovými lotry stalo, že? Velkou část své bitevní síly vyplýtvali při bojích s náboženskou menšinou v Čečensku – takže by se dalo říct, že Rusko se pokládá na základě náboženských neshod. Prakticky vzato je tento úkol poměrně nekomplikovaný, ne–li vysloveně snadný. Jediná potíž, která je proti nám, je vzdálenost a prostor, rozhodně však ne vojenská síla protivníka. Od našich hranic k jejich novým nalezištím ropy na pobřeží Severního ledového oceánu je to mnoho kilometrů – naleziště zlata leží mnohem blíž. Nejlepší zprávou ovšem je, že ruská armáda sama staví cesty, po kterých se na obě místa dostaneme. Tím se naše situace zlepšuje o dvě třetiny. Ruské letectvo je pro smích. Měli bychom si s ním poradit – nejlepší letouny prodávají nám, že, a své piloty k nim vůbec nepouštějí. Chceme–li, aby se náš úkol ještě zjednodušil, bylo by vhodné, kdyby se podařilo otřást jejich velením a kontrolou, politickou stabilitou a tak dále. Myslíte, Tane, že se vám to podaří?"

„Záleží jen na tom, jaké je přesné zadání toho úkolu," odpověděl Tan Deši.

„Například zlikvidovat Grušavého," navrhl Žang. „On je jedinou silnou osobností současného Ruska. Když ho odstraníte, jejich země se politicky zhroutí."

„Soudruzi," musel se, byť s rizikem, ozvat Fang, „to, o čem tady hovoříme, je smělé a odvážné, ale zároveň nesmírně nebezpečné. Co když neuspějeme?"

„V takovém případě, příteli, na tom nebudeme o nic hůř než teď," odpověděl Žang. „Ak pokud uspějeme, což se jeví jako velmi pravděpodobné, dosáhneme něčeho, oč jsme usilovali už od mládí. Čínská lidová republika se stane jednou z předních světových mocností." *A zcela oprávněně,* nemusel dodávat. „Předsedu Maa také nikdy ani ve skrytu duše nenapadlo, že by proti dynastii Cching neuspěl, nemám pravdu?"

Proti tomu se nedalo nic namítat a Fang se ani nesnažil. Přechod od obav k dobrodružnosti proběhl tak rychle, jako by byl nakažlivý. Kam se poděla opatrnost, v níž se tito muži tak často cvičili? Nacházeli se na potápějící se lodi a teď zahlédli naději na záchranu, a když přijali první návrh, byli katapultováni do druhého. Fang teď nemohl dělat nic jiného než se opřít a sledovat, jakým směrem se rozhovory vyvinou, čekat – doufat –, že někdo dostane rozum a jeho názor převáží. Jenže od koho to lze čekat?

Intriky ve státním zájmu

„Ano, soudruhu ministře?“ zvedla Ming oči od téměř dokončených poznámek.

„Jste na tyto poznámky opatrná, že?“

„Samozřejmě, soudruhu ministře,“ odpověděla okamžitě. „Nikdy jsem je ani nevytiskla, jak víte. Existují nějaké obavy?“

Fang pokrčil rameny. Nápor z dnešní schůze mu postupně ubíral sil. Byl prakticky založeným člověkem, který už dosáhl jistého věku. Jestli existuje nějaký způsob, jak tento problem vyřešit, rozhodně ho najde. A jestli žádné řešení neexistuje, tak vytrvá. Jako vždy. Není přece původcem všech kroků a z jeho poznámek bude jasno, že právě on patřil na zasedáních mezi opatrné skeptiky. Dalším z nich byl samozřejmě Čchen Kun, který, když odcházel ze zasedací místnosti, vrtěl hlavou a něco šeptal svému vrchnímu poradci. Fang pak přemýšlel, jestli si Čchen vede nějaký deník. Bylo by to od něj moudré. Kdyby se situace zhoršila, mohl by se bránit jen jím. Na tak vysoké úrovni jim nehrozil návrat k potupné práci, ale spíše rozmetání jejich popela do řeky.

„Ming?“

„Ano?“

„Co jste si myslela před lety o těch studentech na náměstí?“

„Byla jsem tehdy teprve na škole, ministře, jak sám dobře víte.“

„Ano, ale co jste si myslela?“

„Že je to z jejich strany neuvážené. První přece vždycky padne ten nejvyšší strom.“ Šlo o staré čínské přísloví, a z té věty tedy nehrozilo žádné riziko. Jejich kultura bránila lidem zaujímat taková stanoviska – jenže tatáž kultura zároveň vychvalovala ty, kteří měli odvahu právě tohle provést. Jako v každém lidském kmeni i zde rozhodovalo jednoduché hledisko. Když člověk uspěl, stal se uznávaným a obdivovaným hrdinou. Když neuspěl, byl odsouzen k zapomnění, a byl–li i přesto připomínán, tak jen jako záporný příklad. Takže bezpečná byla jen střední cesta a bezpečí rovná se život.

Studenti byli příliš mladí, aby si to uvědomili. Příliš mladí, aby přistoupili na myšlenku smrti. Nejodvážnějšími bojovníky byli odjakživa mladíci ztělesňující ušlechtilé city a názory, ti, kteří nežili dost dlouho, aby poznali, jak svět vypadá, když se proti nim obrátí, byli příliš zaslepení, aby cítili, co je strach. Pro děti je neznámo oblastí, jejímž objevováním a osahováním tráví většinu času. Jednou si však uvědomí, že se naučily vše, co šlo jakžtakž bezpečně poznat, a v tomto bodě se většina lidí zastaví, jen s výjimkou těch nemnohých, na nichž závisí pokrok, odvážlivců a troufalou, kteří se s otevřenýma očima postaví před neznámo; lidstvo si pak zapamatuje ty, kteří se odtud vrátí živí…

… a velmi brzy zapomene na ty, kdo tam zůstanou.

Jenže samotnou podstatou historie je vzpomínat na ty, kteří to dokázali, a v základech Fangovy společnosti byla nutnost připomínat ty, kdo neuspěli. Zvláštní rozpor. *Které společnosti*, říkal si, *podporují lidi v hledání neznámého*? *Jak to dělají*? *Rozkvétají díky tomu, nebo naopak tápají v temnotách a ztrácí svou přirozenost v bezcílném a nikam nesměřujícím bloudění*? V Číně všichni následovali Marxova slova a myšlenky upravené Maem, který nebojácně vstoupil do temnot a vrátil se s revolucí, jíž změnil budoucí vývoj svého národa. Jenže v tom bodě se vše zastavilo, protože nikdo se nechtěl pouštět mimo oblasti, jež Mao objevil a osvítil – a prohlásil, že to je všechno, co Čína a potažmo celý svět potřebuje vědět. *Nechoval se Mao trochu jako nábožensky prorok*? napadlo Fanga.

…a nepodařilo se čínské policii nedávno dvojici podobných zabít?

„Děkuji, Ming,“ řekl jí, protože stále čekala na jeho další rozkaz. Neviděl ji, jak zavírá dveře a odchází ke svému stolu přepsat poznámky ze zasedání politbyra.

„Bože můj,“ zašeptal doktor Sears ve své kanceláři. Zpráva SORGE byla jako obvykle vytištěna na laserové tiskárně zástupkyně ředitele, pak ji dostal on a odešel do své kanceláře připravit překlad. Někdy byly ty dokumenty tak krátké, že je přeložil vestoje před jejím stolem, ale tenhle patřil mezi rozsáhlejší. Nakonec se jednalo o osmistránkový překlad. Vzhledem k jeho obsahu si dal hodně záležet. Znovu svůj překlad zkontroloval. Najednou zapochyboval, zda čínštině skutečně rozumí. Překlad něčeho

takového prostě nesměl zkazit. Byla to doslova bomba. Celkově mu tedy trvalo dvě a půl hodiny, tedy skoro dvakrát tolik, než kolik paní Foleyová asi čekala, než se vrátil k ní do kanceláře. „Jindy jste rychlejší," poznamenala MP, když se znovu objevil.

„Tohle je bomba."

„Jaká?"

„Atomovka," řekl Sears a podal jí dokument.

„Opravdu?" Vzala si od něj stránky a pohodlně se usadila, aby si to přečetla. SORGE, zdroj SLAVÍK. Očima přeletěla nadpis, včerejší zasedání čínského politbyra. Vtom to Sears zaznamenal. Všiml si, jak kulí oči a natahuje se pro bonbon. Pak se otočila k němu. „Měl jste pravdu. Co si o tom myslíte?"

„K věrohodnosti zdroje samotného se vyjadřovat nemohu, ale jestli je tohle pravda, máme před sebou proces, jaký znám jen z historických románů, navíc navržený takovými slovy, která z Číny ještě nikdy nezazněla – aspoň o tom tedy nevím. Jsou tady citováni všichni ministři z jejich vlády a většinou říkají totéž…"

„A neříkají nic, co bychom si přáli slyšet," doplnila jeho výpověď Mary Patricia Foleyvá. „Pokud je to ovšem věrohodné. Jak se to zdá vám?"

Sears přikývl. „O věrohodnosti nemám pochyb. Podle mě jde o skutečný rozhovor skutečných lidi, obsah odpovídá tomu, co o nich vím. Jestli se ptáte, zda si to lze vymyslet, odpovídám ano. Pokud ano, byl ten zdroj tak či onak zkompromitován. Nechápu ovšem jak by se tohle dalo zfalšovat, aniž by oni neměli zájem na vytvoření určitého efektu, musíme však uvážit, že takový efekt by pro ně nebyl zrovna dvakrát příznivý."

„Nějaké návrhy?"

„Mohlo by pomoci, kdyby se na to podíval ještě George Weaver z Providence, odpověděl Sears. Je odborník na jejich psychiku. Mnohokrát se s nimi osobně sešel, navíc by mohl posoudit správnost mého závěru."

„A ten zní?" zeptala se Mary Pat, ani neotočila na poslední stranu, kde by se odpověď jistě dozvěděla.

„Chystají válku."

Zástupkyně ředitele Ústřední zpravodajské služby pro oblast operací vstala a zamířila ze dveří s doktorem Joshuou Searsem v patách. Došla do kanceláře svého manžela a vstoupila dovnitř, aniž by se třeba jen podívala na Edovu sekretářku. Ed Foley zrovna jednal se svým zástupcem pro oblast vědy a techniky a jeho dvěma vysokými spolupracovníky. Překvapeně se na Mary Pat podíval, ale pak si všiml modrých desek v jejích prstech. „Copak, drahoušku?"

„Omlouvám se, ale tohle nesnese odklad ani minutu." Z jejího tónu pochopil totéž co z jejích slov.

„Franku, můžeme se sejít třeba po obědě?"

„Jasně, Ede." Jeho zástupce si vzal své desky a se svými kolegy vyšel ven. Když byli pryč a dveře za nimi se zavřely, ředitel CIA se zeptal: „SORGE?"

Mary Pat jen přikývla a podala mu desky přes stůl, pak se posadila na pohovku. Sears zůstal stát. Až v tu chvíli si uvědomil, že se mu mírně potí ruce. To se mu ještě nikdy nestalo. Sears, vedoucí oddělení pro Čínu, pracoval převážně na politických rozborech: kdo je kdo v politické hierarchii ČLR, jaké ekonomické cíle jsou sledovány – společenská rubrika, jak tomu s kolegy žertem u oběda v jídelně říkali. Nikdy nic takového neviděl, nikdy nenarazil na víc než potlačování domácího disentu, a ačkoli jejich metody postupu proti jeho příslušníkům byly poněkud drsnější, jak občas s nadsázkou říkal – obyčejně to znamenalo popravu, která byla pro odsouzené přece jen mnohem drsnější než jen „poněkud" –, díky nadhledu měl možnost zaujímat poněkud objektivnější názory. Ale v tomto případě ne.

„Tohle je myšleno vážně?" zeptal se ředitel.

„Doktor Sears se domnívá, že ano. Zároveň má pocit, že bychom měli povolat Weavera z Brownovy univerzity."

Ed Foley se podíval na Searse. „Zavolejte ho. Hned teď."

„Provedu." Sears odešel z kanceláře.

„Musíme s tím za Jackem. Co teď vlastně dělá?"

„Za osm hodin odlétá do Varšavy. Schůzka NATO, návštěva Osvětimi, cestou zpátky zastávka v Londýně na večeři v Buckinghamském paláci. Nákup na Bond Street," dodal Ed. S londýnskou policií a MI–5, jež byla známa jako Bezpečnostní služba, už pracovalo deset lidí z Tajné služby. Další dvacítka byla ve Varšavě, kde byla ovšem bezpečnostní rizika mnohem nižší. Poláci se vůči Americe stavěli poměrně vstřícně a policejní složky i po pádu komunismu stále vedly záznamy o všech, kdo by mohli představovat nějaký problém. Každý z nich bude mít po celou dobu Ryanova pobytu ve městě zvláštní dohled. Schůzka NATO měla být především slavností, nešlo v zásadě o víc než o populární cvičení, díky němuž by si spousta

evropských politiků zlepšila svůj obraz na veřejnosti.

„Ježíši, oni chtějí zaútočit na Grušavého!“ vydechl Ed Foley, když otočil na třetí stranu. „Copak se úplně pomátli?“

„Zdá se, že se zničehonic ocitli v rohu,“ poznamenala jeho žena. „Možná jsme přecenili stabilitu jejich politiky.“

Foley přikývl a podíval se na svou ženu. „Hned?“

„Hned,“ souhlasila. Její manžel tedy zvedl sluchátko a stiskl tlačítko #1.

„No, co se děje, Ede?“ zeptal se Jack Ryan.

„Jdeme za tebou s Mary.“

„Kdy?“

„Hned.“

„Něco důležitého?“ zeptal se prezident.

„Ještě mnohem víc, Jacku. Měl by u toho být Scott, Ben a Arnie. Možná i George Winston. Celé téma začíná v jeho poli působnosti.“

„Čína?“

„Jo.“

„Dobře, tak přijďte.“ Ryan vytočil jiné číslo. „Ellen, za třicet minut ať je v mé kanceláři ministr zahraničí, ministr financí, Ben a Arnie.“

„Ano, pane prezidente,“ odpověděla jeho sekretářka. Vypadalo to jako něco důležitého, jenže Robby Jackson je zase mimo město, má pronést projev v Seatdu mimo jiné i v továrně Boeing, kde se dělníci i vedení zajímají o detaily ohledně dodávky letounů 777 do Číny. Robby jim na toto téma moc říci nemohl, takže se rozhodl hovořit o významu lidských práv, amerických principech a základních myšlenkách a o všech podobně vznešených tématech. Lidi z Boeingu se zachovají zdvořile, protože je obtížné chovat se nezdvořile vůči černochovi, navíc když má na klopě zlatý odznak námořnictva; osvojit si základy takového politického vytáčení se stalo Robbyho hlavním předsevzetím. Navíc tím Ryanovi z beder ubral břemeno, což bylo Jacksonovým primárním životním posláním, navíc je snášel celkem odhodlaně. Takže jeho letoun bude teď někde nad Ohiem, říkal si Jack. Možná nad Indi–anou. Do místnosti vstoupila Andrea.

„Přijde společnost?“ zeptala se. Jackovi připadala nějak pobledlá.

„Obvyklá parta. Jsi v pořádku?“ zeptal se prezident.

„Žaludek se trochu bouří. Ráno jsem si dala moc kafe.“

Ranní nevolnost? říkal si Ryan. Pokud ano, velká škoda. Andrea se ze všech sil snažila být jako její kolegové. Kdyby přiznala tuto svou ženskou slabost, její duše by utrpěla jako po zasažení plamenometem. On sám se k tomu nemohl víc vyjádřit. Cathy by jí ale něco říct mohla. Je to přece ženská záležitost.

„Ředitel CIA přijde s něčím, co je podle něj důležité. V Kremlu možná vyměnili toaletní papír, jak jsme říkávali v Langley, když jsem tam pracoval.“

„Ano, pane.“ Usmála se. Jako většina agentů Tajné služby i ona viděla přicházet a odcházet různé lidi i tajemství, jestli se něco důležitého týká i jejího poslání, jistě se to dozví.

Generálporučík Kirillin pil stejně rád jako většina Rusů, což bylo na americká měřítka celkem hodně. Rozdíl mezi Rusy a Brity, říkal si Chavez, spočívá v tom, ze Brit pijí skoro stejně, ale pivo, zatímco Rusové pijí vodku. Ding nebyl žádný mormon ani baptista, ale na zdejší průměr jednoduše nestačil. Po dvou nocích, kdy se s nimi snažil udržat krok, málem zemřel při ranním běhu a povedlo se mu vydržet jen ze strachu, aby před lidi z ruských oddílů Spetsnaz neztratil úctu. Nějakým zázrakem se nepozvracel, ale řekl Eddiemu Priceovi, aby za něj převzal ranní hodinu, a sám zatím zapil dva aspiriny nejméně litrem vody. Dnes večer, říkal si, to omezí na dvě… maximálně tři vodky.

„Jak si vedou naši muži?“ zeptal se generálporučík.

„Dobře, pane,“ odpověděl Chavez. „Nové zbraně se jim líbí a už si začínají pamatovat i nové poučky. Jsou chytří. Vědí, že mají nejdřív přemýšlet a pak teprve jednat.“

„Překvapuje vás to?“

„Ano, generálporučíku, překvapuje. Když jsem sloužil jako velitel družstva v oddílech Ninjas, nijak jsem se nelišil. Mladí vojáci jen zřídka používají k přemýšlení hlavu. Mně to postupem doby došlo, ale nejdřív jsem si musel namlít. Leckdy je mnohem snazší dostat se do průšvihu než vykoumat, jak z něj ven. Vaši hoši začali sice špatně, ale když jim ukážete správnou cestu, poslechnou vás. Vezměte si jenom dnešní trénink. Začali jsme lstí, ale váš kapitán se zastavil, a než se pustil dál, tak se zamyslel, takže ve zkoušce uspěl. Je to mimochodem kvalitní velitel. Já bych ho navrhl na majora.“ Chavez doufal, že mladíka právě neodsoudil k

nenávisti, uvědomoval si totiž, že pochvala od důstojníka CIA nemusí pro ruského důstojníka automaticky znamenat příznivou budoucnost.

„Je to můj synovec. Jeho otec si vzal mou sestru, je členem Akademie věd, profesor na moskevské univerzitě."

„Mluví výborně anglicky. Já bych klidně řekl, že se narodil v Chicagu." Kapitána Leskova tedy nejspíš najala KGB nebo její nástupnická organizace jako nadaného mladíka. Takové jazykové schopnosti nejsou obvyklé.

„Než ho poslali do Spetsnaz, byl u parašutistů," pokračoval Kirillin, „je velmi dobrým pěšákem."

„To býval Ding taky," poznamenal Clark.

„Sedmá pěchotní divize. Nedlouho po mém odchodu ji rozpustili. Mám pocit, že už je to hrozně dávno."

„Jak jste se z armády dostal do CIA?"

„Za to může on," ukázal Chavez na Clarka. „John si mě všiml a dostal prapodivný pocit, že mám talent."

„Museli jsme ho sice umýt a poslat do školy, ale vypracoval se – dokonce se oženil s mou dcerou."

„Ještě si sice nezvykl na latinskoamerickou krev v rodině, ale udělal jsem z něj dědečka. Naše ženy zůstaly ve Walesu."

„A jak jste přešli ze CIA do Duhy?"

„Zase moje vina," přiznal se Clark. „Napsal jsem jednu práci, která se dostala až na nejvyšší místa, prezidentovi se líbila, a jelikož se známe, tak když připravovali tenhle projekt, svěřil mi ho. Chtěl jsem, aby u toho byl i Domingo. Má mladé nohy a střílet taky umí."

„Vaše operace v Evropě na mě udělaly výborný dojem, hlavně to v tom parku ve Španělsku."

„Na tu nevzpomínáme nejradši. Přišli jsme tam o členku týmu."

„Jo," přikývl Ding a trochu upil ze své sklenky. „Byl jsem padesát metrů daleko, když ten parchant zabil Annu. Homer ho dostal jen o chvilku později. Krásná rána."

„Viděl jsem ho střílet před dvěma dny. Je to machr."

„Homer je hodně dobrý. Minulý podzim jel domů na dovolenou a v Idahu zastřelil Dallovu ovci. To je panečku trofej. Dostal se s ní mezi první desítku v Boone a Crockettově knize trofejí."

„Měl by odjet na Sibiř na tygry. To by se dalo zařídit," navrhl Kirillin.

„Neříkejte to moc nahlas. Homer by vás mohl vzít za slovo," usmál se Chavez.

„A měl by se setkat s Pavlem Petrovičem Gogolem," pokračoval Kirillin.

„Kde jsem to jméno slyšel?" zeptal se Clark.

„Ze zpráv o nalezišti zlata," připomněl mu Chavez.

„Za Velké vlastenecké války býval ostřelovačem. Dostal dvě zlaté hvězdy za války proti Němcům, zabil dvě stovky vlků. Lidí, jako je on, už moc není."

„Válečný ostřelovač. To se musí lovit."

„Nepochybně, Domingo. Ve Třetí správě jsme měli člověka, který uměl střílet, ale párkrát měl co dělat, aby vůbec přežil. Víš…" U opasku mu začal vibrovat satelitní telefon. Clark ho vzal a podíval se na číslo volajícího.

„Omluvte mě," řekl a hledal vhodnější místo. U moskevského důstojnického klubu byl dvůr, zamířil tedy tam.

„Co tohle znamená?" zeptal se Arnie van Damm. Vrcholná schůzka začala rozdáváním kopií nejnovější zprávy SORGE/SLAVÍK. Arnie uměl číst nejrychleji z celé skupiny, ale jako strategický pozorovatel se moc neosvědčil.

„Rozhodně nic pozitivního, kamaráde," utrousil Ryan a otočil na třetí stranu.

„Ede," ozval se Winston, který byl zatím na straně dvě. „Co mi můžete říct o tom zdroji? Podle mě jde o doslova pekelně důvěrný materiál."

„Jeden člen čínského politbyra si vede poznámky o svých rozhovorech s ostatními ministry. Máme přístup k těmto poznámkám a je jedno, jak jsme ho získali."

„Takže ten dokument i zdroj nejsou vymyšlené?"

„V to přesně doufáme."

„Jak je ale spolehlivý?" nedal se KUPEC.

Ředitel CIA se rozhodl vykročit po tom tenkém ledě o další velký krok vpřed. „Asi jako vaše směnky."

„Dobrá, Ede, když říkáte." A Winston znovu sklonil hlavu. Za deset vteřin jen hlesl: „Do–prdele…"

„Asi tak, Georgi," přikývl prezident. „Do prdele je poměrně vystihující."

„Souhlas, Jacku," připojil se ministr zahraničí.

Dočíst zprávu bez komentáře se ze všech přítomných podařilo jen Benu Goodleymu. Ten se však přes všechnu prestiž a význam svého postavení prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti cítil až neuvěřitelně mladičký a nezkušený. Hlavně si uvědomoval, že v oblasti národní bezpečnosti se nemohl prezidentovi zdaleka ani rovnat a fungoval vlastně jako taková vysoce postavená sekretářka. Byl držitelem kartičky Národní výzvědný důstojník, což ho podle práva i zvyku opravňovalo doprovázet prezidenta na všech jeho cestách. Jeho úkolem bylo předávat prezidentovi informace. Dřívější obyvatelé té rohové kanceláfc v Západním křídle Bílého domu nezřídka radili prezidentům, co si myslet a co dělat. Ale on jen předával informace a v této chvíli se cítil poměrně neschopný i v tak drobné roli.

Jack Ryan nakonec zvedl unavené oči. „Dobře. Ede, Mary Pat, o co přesně jde?"

„Zdá se, že předpovědi ministra Winstona ohledně finančních dopadů pekingského incidentu se ukazují jako oprávněné."

„Hovoří se tady o velmi vážných důsledcích," poznamenal Scott Adler suše. „Kde je Tony?"

„Ministr Bretano je ve Fort Hoodu v Texasu, sleduje jednotky Třetího sboru. Vráti se pozdě večer. Když ho odvoláme zpátky příliš ukvapeně, mohl by si toho někdo všimnout," upozornil van Damm ostatní.

„Ede, máš něco proti tomu, abychom to ukázali i jemu?"

„Ne."

„Dobře." Ryan přikývl a natáhl se přes stůl pro telefon. „Pošlete sem Andreu." Trvalo to jen pět vteřin.

„Ano, pane prezidente?"

„Mohla bys to donést do signálního a říct jim, ať to přes TAPDANCE pošlou BLESKOVI?" podal jí dokument. „A pak se s tím prosím vrať zpátky."

„Ano, pane."

„Díky, Andreo," řekl Ryan odcházející agentce. Pak si vzal sklenku vody a otočil se ke svým hostům. „No, zdá se, že je to opravdu vážné. Já se ale ptám, jak moc?"

„Z Brownovy univerzity sem jede profesor Weaver, který zprávu vyhodnotí. Je asi nejlepší v zemi na rozbor jejich psychiky."

„Proč proboha nepracuje pro mě?" zeptal se Jack.

„Brown mu vyhovuje. Je z Rhode Islandu. Už asi desetkrát jsme mu nabízeli práci u nás, aspoň co já vím," odpověděl mu Ed Foley. „Ale uvádí pokaždé stejný důvod."

„Na ministerstvu zahraničí je situace stejná, Jacku. Znám George už minimálně patnáct let. Nechce pracovat pro vládu."

„Tvůj člověk, Jacku," popíchl ho Arnie.

„Kromě toho vydělává peníze podnikáním, ne? Ede, až dorazí, pošli ho ke mně, prosím tě."

„Kdy? Vždyť máš za pár hodin odletět," upozornil ho Ed.

„Do háje." Ryan si na to vzpomněl až teď. Callie Westonová ve své kanceláři právě dopisovala první z jeho oficiálních projevů. Dokonce měla rezervované místo na palubě oficiálního letounu. Proč se nelze s problémy potýkat pěkně popořádku? Inu proto, že na téhle úrovni prostě tak urovnaně nepřicházejí.

„Tak dobře," řekl Jack. „Musíme vyhodnotit závažnost téhle zprávy a najít způsob, jak tomu zabránit. Jaký je tedy přesný význam?"

„Má několik částí. Můžeme je kontaktovat ve vší tichosti," řekl jim ministr zahraničí. „Jednoduše jim oznámíme, že zašli příliš daleko a že s nimi chceme pracovat na nápravě té situace."

„Jenže velvyslanec Hitch je tady na konzultacích, na to nezapomeň. Kde konzultuje dneska? V Kongresovém golfovém klubu, nebo v Burning Tree?" zeptal se prezident. Hitch byl nadšeným hráčem golfu, kterýžto koníček nemohl v Pekingu moc pěstovat. Ryan s ním cítil. On sám se dostal za týden maximálně k jedné hře a jeho kdysi těžce získaný švih patřil už dávno minulosti.

„Jeho zástupce v Pekingu má na předání takové zprávy příliš nízké postavení. Kdybychom jeho prostřednictvím přišli s čímkoli, nevzali by to vážně."

„A co přesně navrhuješ, abychom jim poskytli?" zeptal se Winston. „Nic většího, co by jim udělalo radost a zároveň se to udrželo v tichosti, neexistuje. Musejí nám nabídnout něco, čím my můžeme naši nabídku ospravedlnit, ale z toho, co tady čtu, nám chtějí dát tak do zubů. Než se do čehokoli pustíme, musíme zvážit, co země snese."

„Myslíš, že by snesla válku?" odsekl Adler.

„Klid, Scotte. Tohle jsou prakticky míněné názory. Všechno, co může ty zmetky v Číně potěšit, musí projít Kongresem, ne? A k tomu bychom museli dostat z čínské strany nějaký náznak, kterým by se dal takový krok ospravedlnit." Winston mávl na tajný dokument. „Jenže tohle Kongresu ukázat nemůžeme,

protože Eda by trefil šlak, a i kdybychom to udělali, někdo z kongresmanů by se s tím okamžitě svěřil novinářům, z nichž půlka by to nazvala výkupným, řekla by, do háje s Čínou, miliony dolarů dává na obranu a na uznání už jí nezbývá? No nemám pravdu?“

„Máš,“ odpověděl Arnie. „Druhá půlka by to nazvala odpovědným státnickým přístupem, jenže průměrný Američan by asi nesouhlasil. Ten by spíš čekal, že zavoláš premiéru Süovi a řekneš mu: *Tohle bych nedělal, šéfe,* Sü na to přistoupí.“

„Což by navíc znamenalo odsoudit SLAVÍKA k smrti,“ dodala Mary Pat jako varování pro případ, že by tuto možnost vzali vážně. „Zmařili bychom lidský život a my bychom přišli o důležitý zdroj informací. A podle toho, jak té zprávě rozumím, Sü by stejně všechno popřel a svoje rozhodnutí by nezměnil. Mají pocit, že jsme je zahnali do rohu, ale nemají ponětí, jak z toho ven.“

„A hrozí…?“ zeptal se KUPEC.

„Vnitřní politický kolaps,“ vysvětlil Ryan. „Obávají se, že když cokoli otřese politickými nebo ekonomickými podmínkami uvnitř země, celý jejich domek z karet se sesype. A to s vážným dopadem na současnou královskou rodinu.“

„Tedy naprostý obrat.“ Ben Goodley měl pocit, že musí něco říct, tohle bylo poměrně logické. Nijak si však sebevědomí nezvedl. Byl mimo a uvědomoval si to. V tu chvíli zazvonil bezpečný telefon na prezidentově stole. Volal ministr obrany, Tony Bretano, BLESK. „Slyším,“ řekl Ryan. „Pustím to do reproduktoru, Tony. Jsou tady Scott, George, Arnie, Ed, Mary Pat a Ben, právě jsme dočetli zprávu, jakou jsi dostal i ty.“

„Počítám, že nejde o nějaký výmysl.“

„To rozhodně ne,“ řekl Ed Foley nejnovějšímu členu sboru SORGE/SLAVIK.

„Nemám z toho radost.“

„V tom se shodneme, Tony. Kde jsi teď?“

„Na kapote jednoho Bradleye na parkovišti. V životě jsem neviděl tolik tanků a děl. Takhle podle mě vypadá opravdové skladiště moci.“

„No, to, co sis právě přečetl, ti ukazuje, kde naše moc končí.“

„Asi máš pravdu. Jestli tě zajímá, co si myslím, že bychom s tím měli udělat – mělo by se jim co nejdřív vysvětlit, že na tuhle hru by mohli pořádně doplatit.“

„A jak si to představuješ, Tony?“ zeptal se Adler.

„Jako některá zvířata – třeba ježík. Když je v ohrožení, spolkne galon vody a zvětší objem – pak vypadá, že je moc velký, aby se dal sežrat.“

Ryana tohle překvapilo. Netušil, že Bretano se vyzná ve zvířatech. Byl odborníkem na fyziku a přírodní vědy. Možná se ale jako všichni dívá na pořady o přírodě.

„Myslíš zastrašit je?“

„Spíš bych řekl udivit je.“

„Jacku, jedeme do Varšavy – mohli bychom o tom říct Grušavému… co ho pozvat na schůzku NATO? Poláci už jsou členy. Celá Evropa by se tím jakoby zavázala přijít na pomoc v případě invaze. Přesně z takových důvodů přece spojenecké smlouvy a obranné pakty vznikají, ne? ‚Neohrožuješ jenom mě, hochu. Ohrožuješ i všechny moje přátele´. Dlouho takový princip fungoval.“

Ryan se zamyslel a rozhlédl se po ostatních. „Jaký je váš názor?“

„Možnost to je,“ pronesl Winston. „Ale co ostatní členské státy NATO? Budou souhlasit? NATO bylo přece založeno,“ připomněl jim Goodley, „aby chránilo své členy proti Rusům.“

„Proti Sovětům,“ opravil ho Adler. „Což už není totéž.“

„Stejní lidé, stejný jazyk, pane,“ stál za svým Goodley. V této otázce se cítil hodně jistý. „To, co navrhujete vy, je proveditelné a elegantní řešení tohoto problému. Jenže, pokud to odsouhlasíme, budeme se muset o získané informace podělit s jinými státy, ne?“ Po této větě oba Foleyovi udiveně mrkli. Na planetě je jen málo tak upovídaných lidí, jako jsou státníci.

„Ale co, dlouho už přece družicemi sledujeme jejich armádu. Můžeme říct, že prostě jen máme jisté signály, které nás trápí. To musí ostatním stačit,“ navrhl ředitel CIA.

„A dál, jak přesvědčíme Rusko?“ zamyslel se Jack nahlas. „V Moskvě by se mohl takový krok jevit jako přílišná ztráta pověsti.“

„Musíme jim vysvětlit, o co jde. Koneckonců nebezpečí hrozí *jejich* zemi,“ řekl Adler.

„A nesmějí zůstat stranou. Určitě však budou chtít slyšet přesné znění, hovoříme tu navíc i o *jejich* národní bezpečnosti,“ doplnil jeho slova Goodley.

„Víš, kdo je teď v Moskvě?“ zeptal se Foley prezidenta.

„John?“

„Duha. John i Ding se s Golovkem znají a on je přece prezidentův muž číslo jedna. Byl by to elegantní a vhodný kanál. Všimněte si taky, že v téhle zprávě se potvrzuje, že raketa měla zabít jeho. Sergej Nikolajevič se sice asi nebude cítit o nic lépe, ale je lepší vědět než tápat.“

„Proč se ti pitomci prostě nemůžou omluvit a říct, že je jim líto, že oba kněze zastřelili?“ vzdychl Ryan.

„A proč myslíš, že je pýcha jedním ze sedmi smrtelných hříchů?“ odpověděl mu ředitel CIA otázkou.

Clarkův mobilní telefon byl satelitní model se zabudovaným šifrovacím systémem, čtvrt palce tlustý kus plastu, který bylo ještě snazší opřít si o rameno. Jako většině těchto telefonů i tomuto typu trvalo, než došlo k synchronizaci s druhým přístrojem. Tento úkol ještě komplikovalo zdržení plynoucí z vedení signálu přes satelit. „Linka je bezpečná,“ ozval se konečně umělý ženský hlas.

„Kdo je?“

„Ed Foley, Johne. Jak je v Moskvě?“

„Ujde to. Co se děje, Ede?“ zeptal se John. Ředitel CIA mu určitě nevolá z Washingtonu po bezpečné lince jen proto, aby si nezávazně popovídali.

„Zajeďte na ambasádu. Potřebujeme, abyste předali jednu zprávu.“

„O co jde?“

„Uvidíš na ambasádě. Bude tam na tebe čekat. Jasný?“

„Rozumím. Konec.“ John vypnul telefon a vrátil se dovnitř.

„Něco důležitýho?“ zeptal se Chavez.

„Máme zajet za někým na ambasádu,“ odpověděl Clark a předstíral, jak ho štve, že mu ktosi přerušil klidné odpoledne.

„Tak zítra nashle, Ivane a Domingo,“ pozdravil je Kirillin zvednutou sklenkou.

„Co je?“ zeptal se Chavez o devět metrů dál.

„Nevím, ale volal mi Ed Foley.“

„Něco důležitého?“

„To se dozvíme až na ambasádě.“

„Kdo řídí?“

„Já.“ John se v Moskvě poměrně vyznal, poprvé se sem dostal v sedmdesátých letech během misí, na které by velice rád zapomněl, tehdy bylo jeho dcéram tolik, kolik je teď jeho vnukovi.

Cesta trvala dvacet minut a nejtěžší se ukázalo přemlouvání vojáka u dveří, že skutečně mají opravnění ke vstupu na ambasádu, i když úřední hodiny už skončily. V tom jim pomohl muž, který na ně čekal, Tom Barlow. Vojáci znali jeho a on je, takže všechno bylo jakžtakž v pořádku.

„O co jde?“ zeptal se John, když vešli do Barlowovy kanceláře.

„O tohle.“ Podal jim každému jednu kopii faxu. „Radši se posaďte, hoši.“

„*Madre de Dios*,“ vydechl Chavez o půl minuty později.

„Souhlas, Domingo,“ přikývl jeho tchán. Měli před sebou upravený výtah z poslední zprávy SORGE.

„V Pekingu asi někoho máme, brácho.“

„Tos mi vzal z pusy, Domingo. A my s tím máme seznámit Sergeje Nikolajeviče. U nás doma vládne poměrně sdílná nálada.“

„Do prčic!“ utrousil Chavez. Pak se ještě začetl. „Jasně, rozumím. Už mi to dává trochu smysl.“

„Barlowe, máte tady číslo na našeho přítele?“

„Tady je.“ Důstojník CIA jim podal lístek s číslem a ukázal na telefon. „Bude asi na své dače v Leninských horách. Už by je taky mohli přejmenovat. Jakmile se dozvěděl, že šli vlastně po něm, začal se víc starat o svou bezpečnost.“

„Jo, viděli jsme se s jeho bodyguardem Šeljepinem,“ řekl Chavez Barlowovi. „Vypadá hodně zdatně.“

„Aby ne. Jestli to chápu dobře, bude mít další práci, možná v ochrance prezidenta.“

„Je to ale pravda?“ Chavez stále nevěřil svým očím. „Tohle je podle mě nepřátelský čin *par excellence*.“

„Vždyť, Dingu, ty neustále opakuješ, že mezinárodní vztahy sestávají z neustálého ojebávání jedné země druhou.“ Pak zvedl telefon. „Tovarišč Golovko,“ řekl člověku, který zvedl sluchátko na druhé straně, a rusky dodal: „Klerk, Ivan Sergejevič. Už bude vědět,“ řekl John do sluchátka.

„Vítám tě, Váňo,“ řekl povědomý hlas anglicky. „Neptám se, jak jsi získal tohle číslo. Co pro tebe mohu udělat?“

„Sergeji, musíme se s tebou ihned sejít. Jedná se o velmi důležitou záležitost.“

„A čeho se to týká?“

„Mám ti jen předat zprávu, Sergeji. Mám ji tady u sebe, určitě tě bude zajímat. Mohl bych se u tebe dnes večer s Domingem zastavit?“

„Víte, jak se sem dostanete?“

Clark si říkal, že do lesů snad trefí. „Hlavně řekni lidem u brány, aby čekali dva kapitalistické přátele Ruska. Asi tak za hodinu?“

„Budu vás čekat.“

„Děkuju, Sergeji.“ Clark zavěsil. „Kde jsou tady záchody, Barlowe?“

„Na chodbu a doprava.“

Clark složil fax a zasunul si ho do kapsy u kabátu. Než bude jednat o takové věci, musí nejdříve na toaletu.

Březový háj

Ujížděli vstříc zapadajícímu slunci, mířili na západ od ruského hlavního města. Počet automobilů se od Clarkový poslední akce v Moskvě podstatně zvýšil a na širokých bulvárech bylo možno použít střední pruh. Ding držel mapu a navigoval, takže zanedlouho minuli okruh kolem Moskvy a blížili se do kopců, které obklopovaly město. Minuli památník, který nikdy předtím neviděli, tři obrovské…

„Co to sakra je?“ zeptal se Ding.

„Až sem se dostali Němci v roce 1941,“ vysvětloval John. „Tady je zastavili.“

„Jak se těmhle věcem říká?“ Ding se užasle díval na tři mohutné ocelové traverzy přivařené k sobě v úhlu devadesáti stupňů, takže vypadaly jako obrovské rožně.

„Ježci, ale v oddílech SEAL jsme jim říkali ‚rohatá vesla´. S tankem se přes ně jen tak nedostaneš,“ řekl Clark svému mladšímu kolegovi.

„Tady se bere historie vážně, co?“

„Taky bys bral, kdybys zastavil někoho, kdo by chtěl vymazat tvou zemi z mapy, hochu. Němci to tenkrát mysleli hodně vážně. Byla to ošklivá válka.“

„To asi jo. Na příští křižovatce doprava, Johne.“

O deset minut později už byli v březovém háji, který tvoří součást ruské duše stejně jako vodka a boršč. O chvíli později dorazili na stanoviště ostrahy. Muž v uniformě zvedl pušku a zatvářil se překvapivě nevlídně. *Asi mu řekli o ohrožení Golovka a ostatních*, pomyslel si John. Ale muž byl naštěstí informován i o tom, kdo má povolení projet, takže stačilo ukázat mu pasy a ještě jim poradil, kterou polní cestou se mají dát.

„Ty domy nevypadají nejhůř,“ rozhlížel se Chavez.

„Stavěli je němečtí zajatci,“ řekl mu John. „Rusové nemají Němce moc v lásce, ale uznávají jejich fortelnost. Tyhle domy byly postavené pro členy politbyra, ale asi spíš po válce. A jsme tady.“

Před nimi stál dřevěný dům natřený na hnědo, který vypadal jako kříženec německého venkovského stavení a ranče v Indiane, říkal si Clark. I zde narazili na ozbrojenou ostrahu obcházející dům. *Určitě dostali hlášení z prvního stanoviště*, napadlo Clarka. Jeden z mužů mávl. Další dva ustoupili a připravili se krýt prvního, kdyby se přihodilo něco nečekaného.

„Vy jste Ivan Sergejevič Klerk?“

„Da,“ odpověděl John. „A tohle je Domingo Stěpanovič Čavez.“

„Jeďte, jste očekáváni,“ řekl jim strážce.

Byl příjemný večer. Slunce už zapadlo a na nebi se začínaly objevovat hvězdy. Foukal mírný západní vítr, ale Clark měl stále pocit, že tu neustále slyší duchy války. Granátníky pod velením Hanse von Klugeho, muže oblečené vo *feldgrau* Wehrmachtu. Druhá světová válka byla na této frontě zvláštním konfliktem připomínajícím moderní televizní wrestling. Nebylo na výběr mezi dobrým a zlým, jen mezi špatným a horším, výsledek byl nakonec šest ku pěti. Jenže jejich hostitel měl nejspíš na dějiny jiný názor a Clarkoví se vůbec nechtělo zavést řeč právě na toto téma.

Golovko už na ně čekal, stál na zastřešeném zápraží a na sobě měl pohodlné oblečení. Kvalitní košili, ale bez kravaty. Nebyl vysoký, měřil něco mezi Clarkem a Chavezem, ale z jeho pohledu vyzařovala inteligence, teď i zájem. Byl zvědavý na důvod schůzky, a taky aby ne.

„Ivane Sergejeviči,“ pozdravil Clarka. Potřásli si rukama a pak je zavedl dovnitř. Paní Golovková, lékařka, tu nebyla. Golovko jim nejprve nalil vodku a ukázal jim na křesla.

„Říkal jsi, že pro mě máš nějakou zprávu.“ John pochopil, že celou schůzku budou hovořit anglicky.

„Tady je.“ Clark mu podal listy papíru.

„*Spasibo*.“ Sergej Nikolajevič si sedl a začal číst.

Byl by z něj vynikající hráč pokeru, říkal si John. Jeho výraz zůstal neměnný i po přečtení prvních dvou stran. Pak zvedl oči. „Kdo rozhodl, že to musím vidět?“ zeptal se.

„Prezident,“ odpověděl Clark.

„Ten váš Ryan je dobrý muž, Váňo, a čestný.“ Odmlčel se. „Koukám, že jste se v oblasti lidských zdrojů zlepšili.“

„Máš možná správné tušení, ale o tomto zdroji já nevím vůbec nic, předsedo,“ odpověděl Clark.

„Jde, jak říkáte, o bombu."

„Nese to všechny její rysy," přikývl John a díval se, jak Golovko otáčí na další stranu.

„Do háje!" utrousil Golovko, konečně dal najevo část svých pocitů.

„Jo, něco takového jsem říkal taky," vstoupil do rozhovoru Chavez.

„Mají kvalitní informace. Žádný div. Určitě mají v Rusku spoustu výzvědných prostředínku," podotkl Golovko a do jeho řeči začínal pronikat vztek. „Ale tohle – to je bohapustá agrese, co chystají!"

Clark přikývl. „Jo, taky se mi zdá."

„Je to pravdivá informace?" zeptal se Golovko.

„Já jsem jen poslíček, předsedo," odpověděl Clark. „Žádné podrobnosti nevím."

„Ryan je příliš dobrý soudruh, než aby nám poslal nějakou nejistou provokaci. Nemám slov." Po chvíli se Golovko svým hostům svěřil, že uvnitř čínského politbyra nemá a kvalitní výzvědné prostředky, což Johna skutečně překvapilo. Nestávalo se často, aby přistihla Rusy v úzkých. Golovko se na ně podíval. „Kdysi jsme měli podobný zdroj ale už je to dávno."

„Nikdy jsem ve zmiňované části světa delší dobu nestrávil, předsedo, jen před dávnou dobou, když jsem byl u námořnictva." Ale i tehdy veškeré kontakty s Čínou spočívaly převážně v tom, že se v Tchaj–peji opíjeli a chodili za děvkami, nedodal Clark.

„Já jsem byl v Pekingu několikrát v diplomatických službách, ale už je to dlouho. Nemůžu říct, že bych Číňanům nějak porozuměl." Golovko dočetl dokument a položil ho naj „Můžu si to nechat?"

„Ano, pane," přikývl Clark.

„Proč nám to Ryan poskytl?"

„Já jsem jen poslíček, Sergeji Nikolajeviči, ale mám pocit, že hlavním motivem je obsah té zprávy. Amerika nemá zájem na oslabení Ruska."

„To je hezké. A co od nás požadujete?"

„O ničem nevím."

„Víte," pronesl Chavez, „člověku občas stačí být dobrým sousedem."

„I na téhle úrovni?" zeptal se Golovko skepticky.

„A proč ne? Americkým zájmům nepomůže, když bude Rusko okradené a ochromené."

„Mimochodem, jak velká jsou ta nová naleziště?" zeptal se John.

„Obrovská," odpověděl Golovko. „Nepřekvapuje mě, že o nich víte. Naše snahy vše utajit byly jen naoko. Ropné pole se vyrovná zásobám Saudské Arábie a naleziště zlata je také velmi bohaté. Tyhle objevy by mohly zachránit naši ekonomiku, mohly by z nás učinit velmi bohatý národ a rovnoprávného partnera pro Ameriku."

„Takže už víš, proč ti Jack tohle poslal. Pro obě strany je přece lepší, když bude Rusko prosperovat."

„Skutečně?" Golovko byl moudrý muž, ale vyrostl ve světě, v němž Amerika a Rusko často toužily svého protivníka zničit. Takové názory se nevytrácejí snadno, ani z tak agilní mysli, jako je ta Golovková.

„Skutečně," přikývl John. „Rusko je velká země a žije zde spousta významných lidí. Vy už pro nás jste rovnoprávným partnerem." Nedodal, že Amerika pak přijde o starost, že je bude muset vytáhnout z bryndy. Teď už měli vše, aby se postarali o vylepšení své vlastní budoucnosti, a Amerika jim poskytne jen odbornost a radu ohledně způsobu, jak vstoupit do kapitalistického světa rovnýma nohama a s otevřenýma očima.

„To mi říká člověk, který připravoval zběhnutí předsedy KGB?" zeptal se Golovko.

„Sergeji, jak se říká u nás doma, bylo to pracovní, nic osobního. Proti Rusku nic nemám, a ani ty bys snad nezabil Američana jen pro vlastní potěšení, ne?"

„Samozřejmě že ne," ušklíbl se Golovko. „To by bylo někulturnoje."

„S námi je to stejné, předsedo."

„Poslyšte, člověče," dodal Chavez. „Od dob svého mládí jsem se cvičil, jak zabít vaše lidi. Jenže co se nestalo? Už nejsme nepřátelé, ne? Takže když je nepřátelství v trapu, můžou z nás být přátelé. Vy jste nám pomohli s Japonskem a s Íránem, není to tak?"

„Ano, ale konečným terčem obou konfliktů jsme byli my a provedli jsme to v našem národním zájmu."

„A Čína možná vidí jako konečný terč právě nás. Tím pádem je to v našem zájmu."

„Možná nás nemají rádi stejně jako vás."

Golovko přikývl. „Ano, vím, že trpí pocitem rasové nadřazenosti."

„S tím nikdo nikam nedojde. Rasismus znamená, že vaši nepřátelé jsou protivný mouchy, který lze snadno zahnat," dodal Chavez a Clarka překvapil tím, jak smíchal přízvuk z východní části Los Angeles s téměř profesionálním rozborem nastalé situace. „Ani Karel Marx neříkal, že byl lepší než někdo jiný jen

kvůli barvě pleti, ne?“

„Ale Mao ano,“ dodal Golovko.

„To mě nepřekvapuje,“ pokračoval Ding. „Na škole jsem četl jeho Malou rudou knížku. Nechtěl se stát jen politickým vůdcem. Chtěl, aby ho měli za boha. Sebevědomí mu úplně zatemnilo mozek – což není v případě lidí, který se dostanou do vysoký funkce, až tak neobvyklý, že?“

„Lenin takový nebyl, Stalin ano,“ poznamenal Golovko. „Nuže, Ivan Emmetovič je přítelem Ruska. Co s tím mám udělat?“

„Záleží jen na tobě, příteli,“ řekl mu Clark.

„Musím promluvit s naším prezidentem. Váš jede zítra do Polska, ne?“

„Asi ano.“

„Musím někam zavolat. Děkuji vám za návštěvu, přátelé. Snad vás jindy budu mít čas přijmout, jak se sluší a patří.“

„To nic.“ Clark se zvedl a dopil sklenku. Znovu si potřásli rukama a pak Clark s Chavezem odešli tak, jak přišli.

„Ježíš, Johne, co bude teď?“ zeptal se Ding cestou z lesa. „Zdá se, že všichni mají snahu přivést Čínu k rozumu.“

„A povede se to?“

Clark pokrčil rameny a zvedl obočí. „Uvidíme, Domingo.“

Sbalit si na cestu všechny nezbytnosti není jednoduché, i když má člověk k dispozicí štáb lidí, kteří to udělají za něj. LÉKAŘKA měla situaci ještě těžší, jelikož jí na srdci neleželo jen to, v čem se objeví na veřejnosti ona, ale zároveň zastávala funkci vrchní poradkyně přes oblečení svého manžela; v této roli ji Jack spíše trpěl, než opravdu schvaloval. Teď byl ještě v Oválné pracovně a snažil se dokončit věci, které nepočkají – ve skutečnosti by většina klidně počkala, ale jisté vládní pověry je potřeba udržovat při životě –, a čekal, až mu zazvoní telefon.

„Arnie?“

„Co je, Jacku?“

„Vyřiď prezidentské letce, ať do Varšavy pošle ještě jeden Gulfstream pro případ, že by Scott musel rychle do Moskvy.“

„Dobrý nápad. Možná s ním přistanou na nějaké základně nebo tak nějak.“ Van Damm odešel vyřídit vše potřebné.

„Ještě něco, Ellen?“ zeptal se Ryan své sekretářky.

„Chcete jednu?“

„Jo, než se s Cathy vzneseme k červánkům.“ Letěli sice na východ, ale paní Sumterová pochopila. Pak podala Ryanovi poslední dnešní cigaretu.

„Hergot,“ pronesl Ryan, když poprvé vyfoukl kouř. Určitě mu z Moskvy zavolají – nebo ne? Záleželo jen na tom, jak rychle tu informaci stráví, nebo Sergej možná počká na ráno, nejprve s tím seznámí prezidenta Grušavého. Nebo ne? Ve Washingtonu by taková zpráva získala velmi prioritní označení a do dvaceti minut by ji měl prezident před očima, ak jiná země, jiná pravidla, takže nevěděl, co Rusové provedou. Určitě se mu někdo z nich ozve, než vystoupí z letadla ve Varšavě. Ale teď… Zadusil cigaretu, sáhl do zásuvky pro ústní sprej a vystříkal si tím nakyslým přípravkem ústa. Pak vyšel ven z kanceláře – Západní křídlo a hlavní budova Bílého domu nejsou propojeny krytou chodbou, což je následek nedbalosti nějakého architekta. Za šest minut se však dostal do obytných prostor a sledoval, jak pomocníci snášejí jeho tašky. Cathy se je snažila sledovat, ji zase sledovali agenti Tajné služby, kteří se ovšem chovali tak, jako by se báli, že někdo mezi zavazadla vsune nějakou bombu, za paranoidní chování jsou placení. Ryan došel k ženě. „Měla bys promluvit s Andreou.“

„Proč?“

„Prý má něco se žaludkem.“

„Aha.“ Cathy měla podobné problémy se Sally, ale už to bylo příšerně dávno, nešlo o nic strašného. „S tím se nedá moc dělat, víš?“

„Tomu říkám pokrok v lékařství,“ řekl Jack. „Každopádně by jí ale popovídání s jinou ženou mohlo prospět.“

Cathy se usmála. „Ale jistě. Ženská solidarita. Ty budeš chlácholit Pata?“

Jack její úsměv opětoval. „Jo, možná by mě mohl naučit lip střílet.“

„Skvěle,“ utrousila LÉKAŘKA suše.

„Co sis vzala na tu velkou večeři?“ zeptal se jí prezident.

„Ty světlemodré šaty.“

„Ty jsou odvážné,“ řekl Jack a pohladil ji po rameni.

Pak se objevily děti, které do tohoto patra přivedli vedoucí jejich ochranek, kromě Kylea, kterého jedna z jeho lvic přinesla. Loučení s dětmi nebylo nikdy nejsnadnější, ačkoli všichni už si na to více či méně zvykli. Došlo na obligátní polibky a objetí, pak Jack vzal svou ženu za ruku a odvedl ji k výtahu.

V přízemí vystoupili a došli k helikoptéře. Ta už na ně čekala, u řídicích pák byl připraven plukovník Malloy. Vojáci jim jako vždy zasalutovali. Prezident s první dámou nastoupili a zapnuli si bezpečnostní pásy pod pečlivým dohledem jednoho seržanta námořní pěchoty, který pak šel podat hlášení pilotovi v pravém předním sedadle.

Cathy bavil let o něco víc než jejího manžela, protože létala dvakrát denně. Jack už se sice nebál, ale dával přednost autům, k volantu se už ovšem nedostal dlouhé měsíce. Helikoptéra se lehce zvedla, otočila se ve vzduchu a zamířila na letiště. Let trval asi deset minut. Přistáli nedaleko od letounu VC–25A, tedy armádní verze Boeingu 747; za pár vteřin byli s u schůdků; celý průběh jako vždy sledovaly televizní kamery.

„Otoč se a zamávej, miláčku,“ řekl Jack Cathy na konci schůdků. „Třeba budeme ve večerních zprávách.“

„Už zase?“ zavrčela Cathy. Pak zamávala a usmála se, nikoli na lidi, ale do kamer. Po tomto úkolu nastoupili do letadla a zamířili dopředu do prezidentského oddílu. Tady si znovu zapnuli bezpečnostní pásy, což ještě zkontroloval jeden poddůstojník, který pak řekl pilotovi, že může zvýšit výkon a dojet na konec ranveje nula–jedna–vpravo. Od tohoto okamžiku bylo vše naprosto rutinní včetně promluvy pilota následované obvykle vznešeným odlepením od země a stoupáním do výšky třinácti tisíc metrů. Ryan nepochyboval, že všem vzadu se sedí pohodlně, protože nejhorší sedadla v tomhle letadle byla stejně pohodlná jako v nejlepší první třídě jakéhokoli letadla na světě. Šlo vlastně o závažné plýtvání penězi daňových poplatníků, ale pokud Ryan věděl, tak žádný z nich si ještě hlasitě nestěžoval.

To, na co čekal, přišlo, když opustili pobřeží státu Maine.

„Pane prezidente?“ ozval se ženský hlas.

„Ano, seržante?“

„Máte hovor na bezpečném telefonu. Kde si to vezmete, pane?“

Ryan vstal. „Nahoře.“

Žena přikývla a mávla. „Tudy, pane.“

„Kdo volá?“

„Ředitel CIA.“ Ryanovi to připadalo pochopitelné. „Přizvěte i ministra Adlera.“

„Ano, pane,“ řekla, když Ryan zamířil vzhůru po točitých schodech.

Nahoře si sedl do prázdného křesla, které mu uvolnil jeden poddůstojník, jenž mu pak podal telefon.

„Ede?“

„Jo, Jacku. Volal Sergej.“

„A co říkal?“

„Myslí, že je dobře, že jedeš do Polska. Prosil mě o schůzku na vysoké úrovni, pokud možno utajenou.“

Adler si sedl vedle Ryana a Foleyho slova slyšel.

„Scotte, chtělo by se ti zaskočit do Moskvy?“

„Podaří se to utajit?“ zeptal se ministr zahraničí.

„Snad.“

„V tom případě ano, Ede. Povedlo se ti rozšířit ten návrh týkající se NATO?“

„To není můj obor, Scotte,“ odpověděl ředitel CIA.

„Dobře. Myslíš, že to projde?“

„Tři ku jedné, že ano.“

„Souhlasím,“ přikývl Ryan. „Golovko bude taky pro.“

„Jo, ale nejdřív ho to omráčí,“ poznamenal Adler ironicky.

„Tak fajn, Ede, vyřiď Sergejovi, že souhlasíme s tajnou schůzkou. Ministr zahraničí odletí do Moskvy ke konzultacím. Dej nám vědět, jak se vyvíjí situace.“

„Provedu.“

„Fajn. Konec.“ Ryan zavěsil a otočil se k Adlerovi. „Tak co?“

„Jestli to přijmou, Čína bude mít o čem přemýšlet.“ Každé slovo v této větě bylo nasáklé litry naděje.

Problém je ale v tom, pomyslel si Ryan znovu, když vstal, *ze Marťani třeba nemyslí stejní jako my*.

Díky všem těm štěnicím všichni zažívali poměrně zábavné chvíle. Koněv/Suvorov si dnes večer našel další drahou šlapku a její herecké schopnosti se projevovaly těmi správnými zvuky ve správných okamžicích. *Nebo je v posteli opravdu takový machr*, pronesl Provaljov nahlas, což ale u ostatních v dodávce vyvolalo jen skeptické připomínky. *Kdepak*, poznamenal další muž, *tahle holka je příliš velká profesionálka, než aby se tím nechala nějak víc unést*. Všichni si říkali, že je to vlastně hrozně smutné, když je to navíc tak pěkná holka. Ale věděli ještě něco, co však Koněv/Suvorov nevěděl. Tahle dívka byla „volavka", dostala přímo instrukce, aby se s Koněvem/Suvorovem sešla.

Zvuky konečně ustaly a ozvalo se neklamné cvaknutí amerického zapalovače Zippo a obvyklé ticho souloží uspokojeného muže a (naoko) uspokojené ženy.

„Co děláš za práci, Váňo?" ozval se ženský hlas. Dívka projevovala očekávaný profesionálni zájem drahé šlapky o bohatého muže, kterého by třeba ráda potěšila znovu.

„Obchod," zněla odpověď.

„A s čím?" Znovu v jejím hlase zazněla dostatečná dávka zájmu. Ještě že nepotřebuje radit, říkal si Provaljov. Řídit skupinu Labutí muselo být docela snadné. Ženy mají takovéhle věci v genech.

„Zabývám se zvláštními potřebami zvláštních lidí," odpověděl nepřátelský špion. Po jej slovech následoval ženský smích.

„To já taky, Váňo."

„Existují cizinci, kteří potřebují zvláštní služby, pro něž jsem byl za minulého režimu vycvičen."

„Tys byl v KGB? Vážně?" ptala se zaujatě. Ta holka je třída.

„Ano, jako mnozí další. Nic na tom není."

„To říkáš ty, ale já myslím, že nemáš pravdu. Neexistovala i škola pro ženy, jako jsem já? Necvičila KGB ženy, které se pak… staraly o potřeby mužů?"

Tentokrát slyšeli mužský smích: „Ale jistě, kočičko. Taková škola existovala. Určitě bys v ní vynikla."

Teď se zasmála koketně. „Stejně jako tady?"

„Jen ne za tolik, kolik si bereš."

„Ale stojím za to, ne?"

„Bez problémů," odpověděl muž unaveně.

„Chtěl bys mě ještě někdy vidět, Váňo?" Otázka obsahovala buď opravdovou, nebo velmi dovedně předstíranou naději.

„Da, velmi rád, Mario."

„Ty se tedy staráš o lidi se zvláštními potřebami. Co je to za potřeby?" Mohla si tuto otázku dovolit, protože muži se nechávají pohlednými ženami okouzlit. Muži na to vždycky skočí.

„Je to blízké oboru, ve kterém jsem byl vycvičen, Mario, ale detaily tě nemusí zajímat."

Tím ji zklamal: „To říkají všichni muži," odsekla. „Proč musí být ti nejzajímavější muži tak tajemní?"

„V tom je naše kouzlo, víš?" vysvětloval. „Byla bys radši, kdybych řídil náklaďák?"

„Řidiči náklaďáků nemají tvoji… tvoji mužnost," odpověděla, jako by měla s čím srovnávat.

„Člověku by se postavil, jen když tu štětku poslouchá," poznamenal jeden z důstojníků FBS.

„To jste uhodl," přikývl Provaljov. „Proč myslíte, že si může dovolit požadovat takové peníze?"

„Opravdový muž za to platit nemusí."

„To jsem byl tak dobrý?" zeptal se Koněv/Suvorov.

„Být jen o trošku lepší, tak zaplatím já tobě, Váňo," odpověděla laškovně. Toto sdělení možná doprovodila polibkem.

„Už toho nech, Mario. Už se ho na nic neptej," pronesl Oleg Grigorijevič do éteru. Snad ho i slyšela.

„Ty ale umíš muži polichotit," řekl jí špion/vrah. „Kde ses to naučila?"

„S tím se žena už musí narodit," cukrovala.

„Bohužel ne každá." Pak hovor ustal a za deset minut se ozvalo chrápání.

„Rozhodně je to zajímavější než obvyklé případy," oznámil důstojník FBS ostatním. „Kontroluje někdo z vašich lidí tu lavičku?"

„Každou hodinu." Nebylo možno určit, kolik lidí do úkrytu donese zprávu, nemuselo jít vždy o Číňany. Určitě existuje víc prostředníků, třeba jich není moc, ale dost, aby se Suvorovův spojenec pořádně kryl. To by znamenalo solidní práci v terénu, což museli očekávat. Lavička i úkryt budou tedy pravidelně sledovány a ve sledovací dodávce bude speciálně vyrobený klíč na otevření schránky, včetně kopírky ke zhotovení kopií všeho, co se ve schránce najde. Federální bezpečnostní služba rovněž znásobila ostrahu u čínské ambasády.

Skoro každý zaměstnanec, který odtud vyšel, měl teď svůj stín. Jelikož nechtěli nic zanedbat, museli zredukovat počet lidí zabývajících se dalšími kontrašpionážními operacemi v Moskvě, nicméně tento případ dostal přednost před vším ostatním. Zanedlouho získá ještě větší význam, ač to zatím nikdo nevěděl.

„Kolik ženistů máme k dispozici?“ zeptal se Bondarenko Alijeva brzy ráno.

„Dva pluky, ostatní jsou zaměstnáni na stavbě cest,“ odpověděl mu operační důstojník.

„Dobře. Tak je sem hned povolejte, ať se pustí do maskování bunkrů a na druhé straně kopců ať postaví falešné bunkry. A to hned, Andreji.“

„Ano, soudruhu generále, provedu.“

„Miluji svítání. To je nejklidnější část dne.“

„Pokud ho ovšem protivník nepoužije k útoku.“ Za úsvitu se všeobecně zahajuje největší počet útoků, protože útočník má pak celý den na to, aby ho dovedl ke zdárnému cíli.

„Jestli sem zamíří, pojedou tímhle údolím.“

„Ano, nejspíš ano.“

„Rozstřílejí první obrannou linii – tedy to, co za ni považují,“ předvídal Bondarenko a ukázal. První linii tvořily na první pohled skutečné bunkry ze železobetonu, ale hlavně, jež z nich trčely ven, byly falešné. Inženýr, jenž tato opevnění do krajiny umístil, měl cit pro uspořádání hodný Alexandra Makedonského. Zdály se téměř dokonale rozestavené, ale možná až příliš. Jejich rozmístění se částečně dalo předvídat, byly vidět, i když ne příliš.

„Vše, co je aspoň trochu vidět, však dostane první zásah. V těchto falešných bunkrech byly ukryty i pyrotechnické nálože, jež po prvním zásahu vybuchnou, a nepřítel získá pocit, že se trefil. Ten, kdo s tímhle nápadem přišel, byl opravdový génius.“

Jenže skutečnou obranu na přední straně kopců představovaly nenápadné pozorovatelny, odkud vedly telefonní linky do skutečných bunkrů a z nich pak na pozice dělostřelectva deset či více kilometrů pozadu. Některá stanoviště dělostřelectva už nebyla nejnovější, i ona měla předem stanovenou pozici, avšak rakety, jež odtud odlétaly, nebyly dnes o nic méně smrtící než ve čtyřicátých letech. Šlo o nástupce dělostřeleckých raket Kaťuša, které Němci přímo nenáviděli. Pak přišly na řadu zbraně pro přímou palbu. Jejich první řadu tvořily věže starých německých tanků. Jejich zaměřovací přístroje a munice se stále daly využít, posádky věděly, jak s nimi zacházet, a k dispozici zde byly i únikové tunely vedoucí k vozům, kte by jim v případě soustředěného náporu snad zachránily život. Technici, kteří tuto první linii postavili, už asi nežili, Bondarenko doufal, že byli pohřbeni se všemi poctami, jak si vojáci zaslouží. Tato linie neměla šanci zastavit důrazný nápor – to nedokáže žádná obranná linie –, ale snad postačí k tomu, aby nepřítel začal litovat, že sem vůbec lezl.

Maskování mělo své slabiny, ale s těmi si poradí přes noc. Hlídkující letoun ve velké výšce nad hranicí vybavený silným fotoaparátem by dohlédl hluboko na území jeho země a dokázal by pořídit tisíce krásných a užitečných fotografií; k tomu je ještě nutno připočíst to, co Čína dostává ze svých nebo z komerčních družic, které si teď může za peníze najmout vlastně kdokoli…

„Andreji, zeptejte se rozvědky, zda lze určit, jestli se Čína dostala ke komerčním grafickým družicím.“

„Proč by to dělala? Copak nemá vlastní…“

„Nevíme, jak jsou jejich špionážní družice kvalitní, ale víme, že ty nové francouzské se vyrovnají družicím, které Amerika používala do roku 1975, a to pro většinu účelů stačí.“

„Provedu, generále.“ Alijev se odmlčel. „Myslíte, že se tady něco strhne?“

Bondarenko se odmlčel, díval se na řeku na jihu a mračil se. Z tohohle kopce dohlédl až do Číny. Krajina tam vypadala takřka stejně, jenže z politických důvodů nesla označení nepřátelská země, a ačkoli se tamní obyvatelé moc nelišili od lidí narozených v jeho zemi, politické rozdíly stačily k tomu, aby se sebemenší zaregistrovaný pohyb proměnil v závažnou událost, ne–li přímo obavu. Zavrtěl hlavou.

„Andreji Petroviči, slyšel jste stejné zpravodajské přehledy jako já. Znepokojuje mě, že jejich armáda je mnohem aktivnější než naše. Oni mají vše potřebné, aby nás mohli napadnout, my je ovšem nedokážeme odrazit. Máme necelé tři divize, přičemž úroveň jejich výcviku není adekvátní. Než z toho začnu mít lepší pocit, čeká nás spousta práce. Nejjednodušší, co můžeme udělat, je posílit tuto linii, a nejsnazší způsob, jak toho dosáhnout, spočívá v zamaskování těch bunkrů. Pak začneme posílat vojáky zpět na cvičiště a procvičíme s nimi střelbu. Nemělo by jít o nic těžkého, i když se to už deset měsíců necvičilo! Máme tolik práce, Andrjuško, tolik práce.“

„To je pravda, soudruhu generále, ale začali jsme z dobrého konce.“

Bondarenko mávl rukou a zavrčel: „Pche, na začátku budeme nejdříve tak za rok. Máme před sebou

hodně dlouhý den, a my jsme se ještě skoro ani neprobudili, plukovníku. Teď poletíme na východ a podíváme se na další sektor.“

Generál Peng Si–Wang, velitel 34. úderné armády Rudého praporu, stál pouze šestnáct kilometrů od nich a silným dalekohledem se díval k ruské hranici. Ctyřiatřicátá úderná armáda měla asi osmdesát tisíc mužů. Mohl využít obrněnou divizi, dvě mechanizované, divizi motorizované pěchoty a další oddíly, například nezávislou dělostřeleckou brigádu, jíž přímo velel. Bylo mu padesát, od dvaceti byl členem strany, dlouhá léta sloužil jako profesionální voják a posledních deset let života si hodně užíval. Od doby, kdy jako plukovník velel tankovému pluku, měl možnost neustále cvičit své vojáky v oblasti, kterou přijal za vlastní.

Součástí šenjangského vojenského obvodu byly nejseverovýchodnější části Čínské lidové republiky. Zdejší krajinu tvořily zalesněné kopce, v létě tu bylo velké horko a v zimě třeskutá zima. Peng si všiml, že na řece Amur pod ním se vytvořil náznak ledového krunýře, největší překážkou z vojenského hlediska však zůstávaly stromy. Tanky jsou schopny vyvrátit několik stromů, ale ne každých deset metrů. Kdepak, člověk je musí objíždět, trefovat se mezi ně, a i když má k tomu dost prostoru, pro řidiče to není nic snadného a spotřeba roste stejně, jako kdyby se nádrž navrtala a nafta se nechala vytékat ven. Existovalo sice několik silnic a železnic, a kdyby se někdy vydal na sever, jistě by je použil, ačkoli by se tím mohl dostat do potíží, kdyby měli Rusové solidní zásobu protitankových zbraní. Jenže podle ruské doktríny přijaté před půlstoletím je nejlepší protitankovou zbraní modernější tank. Ve válce proti fašismu se Sověti pyšnili dokonalým tankem T–34. Vyrobili spoustu protitankových děl Rapier a pečlivě okopírovali naváděné protitankové zbraně používané ve státech NATO, jenže s takovými si člověk poradí, když pokryje celou oblast dělostřeleckou palbou, a Peng se mohl spolehnout na dostatek děl a hory nábojů, jimiž by zamotal hlavu nechráněným pešákům, kteří musejí své střely nasměrovat na cíl. Litoval, že nemá protizbraňový systém Arena vyrobený podle ruského návrhu, který ruské tanky ochrání před útokem smrtících tel NATO, ale prostě ho neměl a navíc slyšel, že to tak skvěle nefunguje.

Jeho dalekohled představoval čínskou kopii německého Zeissova modelu, který kdysi přejala sovětská armáda. Přibližoval na dvaceti– až padesátinásobek, takže mu umožňoval detailní pohled na druhou stranu řeky. Peng sem jezdil přibližně jednou za měsíc, měl šanci provést inspekci u svých pohraničních vojsk, která plnila obranné úkoly, a sice nijak přehnaně náročné. Peng se ruského vpádu do země výrazně neobával. Lidová osvobozenecká armáda se řídila stejnou doktrínou jako všechny armády od dob starých Asyřanů: nejlepší obrana je útok. Když už tady má vypuknout válka, je lepší zahájit ji sám. Peng měl tedy skříň plnou plánů na vpád na Sibiř, jež připravovala jeho operační a zpravodajská oddělení, protože od toho přece operační oddělení jsou.

„Jejich obrana mi nepřipadá dvakrát kvalitní,“ poznamenal Peng.

„Máte pravdu, soudruhu,“ přikývl plukovník, který velel ochraně hranic. „Nevidíme tam moc pravidelné činnosti.“

„Příliš se věnují směně zbraní za vodku,“ utrousil armádní politický důstojník. „Jejich morálka je ubohá a necvičí tak svědomitě jako my.“

„Mají nového velitele,“ opáčil náčelník rozvědky. „Generálplukovníka Bondarenka. V Moskvě ho mají za inteligentního a odvážného velitele, který se vyznamenal v Afghánistánu.“

„To znamená, že jeden kontakt přežil,“ podotkl politruk. „Nejspíš ale s nějakou děvkou v Kábulu.“

„Podceňovat protivníka je nebezpečné,“ varoval ho náčelník rozvědky.

„A přeceňovat jakbysmet.“

Peng se stále díval dalekohledem. Jeho výzvědný a politický důstojník se nehádali prvně. Výzvědný důstojník se někdy choval jako baba, ale to bylo v jeho oboru obvyklé, a politruk se zase podobně jako jeho kolegové honosil takovou agresivitou, že i Čingischán by vedle něj vypadal zženštěle. Bylo to jako na divadle, důstojníci hráli přidělené role. Jeho role zákonitě spočívala v tom, aby jednal jako moudrý a sebevědomý velitel jedné z předních úderných armád své země, a Peng ji hrál tak dobře, že se chystalo jeho povýšení na generála první třídy, a kdyby ho jeho schopnosti neopustily, možná by za takových osm let dosáhl hodnosti maršála. S ní se pojí skutečná politická moc a nezměrné osobní bohatství, neboť pro jeho vlastní obohacení pracují celé továrny. Některé z nich řídí jen plukovnici, lidé s nejlepším politickým profilem, kteří se umějí před svými nadřízenými skvěle plazit, ale Peng touto cestou nikdy nešel. Jeho bavilo válečnictví rozhodně mnohem víc než úřednicka práce nebo dohlížení na dělníky. Jako mladý poručík bojoval proti Rusům nedaleko odtud. Měl z toho smíšené pocity. Jeho pluk zaznamenal počáteční úspěch, ale pak byli dělostřeleckou palbou zatlačen zpět. To bylo v době, kdy Rudá armáda, opravdová sovětská armáda, poslala do boje celé dělostřelecké *divize*, jejichž soustředěná palba dokázala otřást zemí i nebesy, ta příhraniční srážka navíc na Čínu seslala hněv státu, kterým Rusko kdysi bylo. Ale už není. Podle rozvědky

nejsou ruští vojáci na druhém břehu studené řeky ani pouhým stínem toho, co bývali dříve. Maximálně čtyři divize, a ještě ne všechny v plné síle. Takže ať je ten Bondarenko sebeinteligentnější, jestli dojde k boji, bude mít skutečně plné ruce práce.

O tom však ať rozhodnou politici, ne? Samozřejmě. O všem opravdu důležitém rozhodují politici.

„V jaké formě jsou ženisté?“ zeptal se Peng a pozoroval proud řeky pod sebou.

„Při posledním cvičení si vedli hodně dobře, soudruhu generále,“ odpověděl důstojník. Jako každá jiná armáda světa i ta čínská okopírovala ponton, který navrhli sovětští technici v šedesátých letech s cílem překonat všechny řeky v západním Německu v dlouho očekávané, nikdy však uskutečněné válce mezi Varšavským paktem a NATO. Došlo k ní jen v literatuře, z níž hlavně ta západní nechávala pokaždé vyhrát stranu NATO. Jak jinak. Copak by kapitalisté utráceli peníze za knihy, v nichž jejich kultura zahyne? usmál se Peng v duchu. Takoví lidé mají rádi své iluze…

… skoro stejně jako členové politbyra v jeho zemi. Peng si říkal, že tak je to asi všude na světě. Vládci v každé zemi mají své představy a snaží se podle nich změnit svět. Někteří z nich uspějí a ti pak píší knihy o historii.

„Co tu lze tedy očekávat?“

„Od Rusů?“ zeptal se náčelník rozvědky. „O ničem nevím. Jejich armáda začala trochu cvičit, ale nejedná se o nic vážného. Kdyby chtěli na jih a překonat tuhle řeku, museli by ji přeplavat ve studené vodě.“

„Na to jsou příliš pohodlní. Vlivem kroků jejich politického vedení příliš změkli,“ prohlásil politruk.

„A když dostaneme příkaz zaútočit na sever?“ zeptal se Peng.

„Když jim uštědříme jeden tvrdý úder, celá ta prohnilá masa se zhroutí,“ odpověděl politický důstojník. Nevěděl, že takřka doslovně cituje slova jiného zarytého nepřítele Rusů.

Rozhodnutí

Plukovníkovi, který pilotoval letoun amerického prezidenta, se podařilo ještě hladší přistání než obvykle. Jack a Cathy Ryanovi už nespali, díky sprše se i probudili a ještě víc je probrala lehká snídaně sestávající převážně z kávy. Prezident vyhlédl z okýnka po své levé ruce a uviděl vojáky vyrovnané v přesných zástupech, zatímco letoun mířil na předem určené místo.

„Vítej v Polsku, drahoušku. Co máš na programu?“

„Pár hodin strávím v jejich velký fakultní nemocnici. Primář oční chirurgie chce, abych se podívala na jeho operaci.“ První dáma měla program většinou stejný, ale nevadilo jí to. Jako lékařka měla v popisu práce pečovat o pacienty, ale zároveň učit mladé lékaře a sledovat, jak její kolegové na celém světě provádějí stejné úkony jako ona. Vždycky se dostala k něčemu zajímavému, co stálo za zapamatování, případně o napodobení, protože moudří lidé jsou po celém světě, nejen v Johns Hopkins University School ofMedecine. Tuhle součást protokolu první dámy měla jako jedinou opravdu ráda, protože se z ní mohla něco přiučit a nebyla jen poněkud méně prsatou Bárbinou, na kterou civí celý svět. Teď na sobě měla bežový kostým, ale kabátek se chystala brzy vyměnit za bílý lékařský plášť, v němži stejně chodila nejraději. Jack si oblékl jeden ze svých tmavomodrých obleků s tenkou bílou nitkou a hnědou pruhovanou kravatu, protože Cathy se tahle barevná kombinace líbila. Skutečně rozhodovala o tom, co si Jack vezme na sebe, jen s výjimkou košile. Prezident nosil výhradně bílé košile s knoflíčky na límcích, a ačkoli Cathy na něj vyvíjela nátlak, je občas obměnil, v této otázce neslevil. Cathy tedy nejednou poznamenala, že by byl schopen vzít si tu košili i ke smokingu, kdyby konvence nepřikazovaly něco jiného.

Letadlo se zastavilo a představení začalo. Seržant amerického letectva – tentokrát muž, otevřel dveře na levé straně trupu a ujistil se, zda už jsou přistaveny schůdky. Další dva poddůstojníci seběhli dolů, aby mohli Ryanovi zasalutovat, až sejde. Andrea Priceová hovořila digitální vysílačkou s velitelem přípravného týmu a zjišťovala, je–li vše v pořádku a prezident může vystoupit. Už dříve slyšela, že Poláci se ukázali jako velmi kooperatívní a rozmístili tu tolik lidí, že by zabránili i útoku vesmírných sil či Hitlerova Wehrmachtu. Kývla na Ryana a jeho ženu.

„Opona, miláčku,“ usmál se Jack na Cathy šibalsky.

„Ohrom je, hvězdo,“ odpověděla. Patřilo to k jejich soukromým žertíkům. John Patrick Ryan, prezident Spojených států amerických, se zastavil ve dveřích a rozhlížel se po Polsku, tedy aspoň po té části, kterou ze svého místa viděl. V tu chvíli vypukly první ovace, protože ačkoli zde nikdy předtím nebyl, měl tu velkou popularitu; proč, to Ryan netušil. Opatrně kráčel dolů a opakoval si, že nesmí zakopnout a sletět ze schůdků. Jeden z jeho předchůdců se na vlastní kůži přesvědčil, že to není nejlepší způsob, jak udělat dobrý dojem. Když došel dolů, oba seržanti se postavili do pozoru a zasalutovali, což Ryan bezmyšlenkovitě opětoval, a pak ho přivítal polský důstojník. Jack si všiml odlišnosti provedení, prsteníček s malíčkem měl ohnuté, takže to připomínalo pozdrav amerických Vlčat. Jack kývl a usmál se na důstojníka, pak ho následoval k přijímacímu místu. Tam už na něho čekal americký velvyslanec a chystal se ho představit polskému prezidentovi. Společně pak kráčeli po červeném koberci až k malému pultíku, kde polský prezident přivítal Ryana, který v několika krátkých větách projevil své potěšení, že má možnost navštívit tuto dávnou a významnou spojeneckou zemi. Ryan si velmi dobře pamatoval americké vtipy o Polácích, které byly v době jeho studií hrozně populární, ale povedlo se mu nepřiřadit žádného z jejich hrdinů k nikomu z lidí shromážděných před ním. Pak následovala přehlídka čestné stráže, tedy asi tří družstev pěchoty, všichni jejich členové byli pro tuto příležitost náležitě vyšňoření; Jack kráčel kolem nich, každému na krátkou chvilku pohlédl do očí a přemýšlel, že by asi nejraději odešli do kasáren a oblékli si mnohem pohodlnější uniformu. Pak by asi vedli řeči o tom, že tenhle Ryan vypadá na americkýho politika celkem k světu a jak je super, že už mají tuhle státnickou šaškárnu z krku. Jack s Cathy (ta nesla květiny, které jí daly dvě krásné polské děti, chlapec a dívka ve věku kolem šesti let, protože to je k přivítání významné ženy ze zahraničí nejlepší věk) pak nastoupili do americké limuzíny zapůjčené velvyslanectvím a vyrazili do města. V autě se Jack otočil na velvyslance.

„Co Moskva?“

Velvyslanci bývali kdysi velmi důležitými lidmi, což potvrzovala i skutečnost, že každého z nich musel ve funkci schválit Senát Spojených států. V době, kdy se připravovala ústava, se mezi kontinenty cestovalo

lodí a velvyslanec v cizí zemi byl zosobněním Spojených států amerických a musel za svou zemi hovořit bez jakéhokoli vedení z Washingtonu. Moderní komunikační technika udělala z velvyslanců uznávané pošťáky, ale přesto museli s důležitými záležitostmi zacházet diskrétně, a tohle byl právě takový případ.

„Chtějí, aby ministr přiletěl co nejdříve. Záložní letoun je připraven na základně asi patnáct mil odsud. Scott tam může být do hodiny," hlásil Stanislas Lewendowski.

„Díky, Stane. Tak to zajistěte."

„Ano, pane prezidente," přikývl velvyslanec pocházející z Chicaga.

„Nějaké jiné informace?"

„Jinak nic, pane, ne, všechno je poměrně pod kontrolou."

„Tohle tak nesnáším," poznamenala Cathy tiše. „Po takové větě se vždycky radši podívám, jestli na mě nepadá cihla."

„To se nestane, madam," slíbil jí Lewendowski. „Tady je opravdu všechno pod kontrolou."

Jak krásné se to poslouchá, pomyslel si Ryan, *jenže co se zbytkem toho pitomyho světa*?

„Eduarde Petroviči, situace není příznivá," oznámil Golovko svému prezidentovi.

„To vidím," přikývl Grušavoj příkře. „Proč se takovou věc musíme dozvědět od Američanů?"

„V Pekingu jsme měli kvalitního zpravodaje, ale nedávno odešel do důchodu. Je mu devětašedesát let a je nemocný, takže opustil své místo ve stranickém sekretariátu. Bohužel jsme ho zatím nedokázali nikým nahradit," připustil Golovko.

„Američané zjevně čerpají zprávy od podobně vysoce postaveného zdroje. Máme štěstí, že se k nám tato informace dostala, a je jedno, odkud pochází."

„Je lepší ji mít než nemít," připustil Eduard Petrovič. „Takže co teď?"

„Za tři hodiny tu bude ministr zahraničí Adler, přijede na žádost americké strany. Přeje si s námi projednat jistou záležitost oboustranného zájmu. Což znamená, že Amerika je tímto vývojem znepokojena stejně jako my."

„A s čím přijde?"

„Nepochybně nám nabídne nějakou pomoc. Jakou přesně, to nedokážu říct."

„Existuje něco, co o Adlerovi a Ryanovi ještě nevím?"

„Nejspíš ne. Scott Adler je diplomat, všechny strany ho považují za zkušeného a schopného diplomata. Je Ryanovým přítelem ještě z doby, kdy Ryan pracoval jako zástupce ředitele CIA. Poměrně dobře si rozumějí, pokud jde o politiku, nemají žádné výrazné neshody. Ryana znám už více než deset let. Je to moudrý, rozhodný a velmi poctivý člověk. Neslevuje ze svých zásad. Býval nepřítelem Sovětského svazu, navíc nepřítelem velmi rafinovaným, ale od změny našeho zřízení se stal naším spojencem. Evidentně si přeje, abychom uspěli a prosperovali, ačkoli jeho snahy pomoci nám byly poněkud nesourodé a zmatené. Jak víte, my jsme Američanům pomohli ve dvou tajných operacích, jedna směřovala proti Číně a druhá proti Íránu. To nelze pominout, protože Ryan si jistě uvědomuje, že nám něco dluží. Jak jsem už řekl, je to čestný člověk a jistě si přeje svůj dluh splatit, pokud tun neohrozí své vlastní bezpečnostní zájmy."

„A útok proti Číně by do této kategorie spadal?" zeptal se prezident Grušavoj.

Golovko důrazně přikývl. „Ano, to nepochybně. Víme, že Ryan se v soukromí netají obdivem k ruské kultuře a že by byl raději, kdyby se Amerika a Rusko staly stali partnery. Takže si myslím, že ministr Adler nám nabídne významnou pomoc proti Číně."

„Jakou formu pomoci můžeme asi očekávat?"

„Eduarde Petroviči, já jsem rozvědčík, nikoli cikánka věštící budoucnost…" Golovko odmlčel. „Zanedlouho se dozvíme víc, ale jestli chcete, abych se pokusil o nějaký odhad…"

„Jistě," přikázal mu ruský prezident.

Předseda SVR se zhluboka nadechl a spustil: „Nabídne nám křeslo v Severoatlantické radě." To Grušavého udivilo:

„Vstup do NATO?" zeptal se s otevřenými ústy.

„Elegantnější řešení celého problému mě nenapadá. Spojí nás tak se zbytkem Evropy, takže Čína by v případě výpadu proti nám stála tváří v tvář obrovské přesile."

„A pokud s takovým návrhem skutečně přijdou…?"

„Měl byste ho ihned přijmout, soudruhu prezidente," odpověděl šéf SVR. „Bylo by bláhové to odmítnout."

„A co budou požadovat na oplátku?"

„Ať už to je cokoli, rozhodně to nebude tak hrozné jako válka s Čínou."

Grušavoj zamyšleně přikývl. „Budu o tom přemýšlet. Je opravdu možné, aby Amerika uznala Rusko za svého spojence?“

„Ryan už nepochybně všechno promyslel. Zapadá to do jeho strategického záměru, a jak jsem říkal, nepochybuji, že opravdu obdivuje a uznává ruskou kulturu.“

„I po tolika letech strávených v CIA?“

„Samozřejmě. Právě proto. Zná nás. Měl by nás tedy respektovat.“

Grušavoj se zamyslel. Stejně jako Golovko i on byl rusky vlastenec milující půdy, březové háje, vodku i boršč, hudbu i literaturu své země. Ale nebyl slepý k chybám a smůle, které v jeho zemi vládly po dlouhá staletí. Podobně jako Golovko i Grušavoj dospěl ve státě zvaném Svaz sovětských socialistických republik a ve škole ho učili věřit v marxismus–leninismus; přestože však cesta vzhůru vyžadovala, aby se před tímto oltářem klaněl, postupem času zjistil, že bůh na něm vyobrazený je falešný. Jako mnoho lidí i on chápal, že předchozí systém prostě nefungoval. Jenže on a s ním ještě nemnoho odvážných lidí o nedostatcích tohoto systému otevřeně hovořili. Býval právníkem, který v sovětském systému spadal pod politický dozor, a teď se snažil objevit nějaký rozumný právní systém, v němž by lidé mohli odhadovat reakce státu na jejich činy a nemít strach z výsledku. Zažil pád bývalého systému a pro nový systém se nadchl se stejným zápalem jako mladík pro svou dívku po prvním polibku. Nyní se ze všech sil snažil znovu nastolit pořádek – právoplatný pořádek, což bylo ještě těžší – ve státě, který po dlouhá staletí znal jen diktátory a útlak. Věděl, že pokud uspěje, bude oslavován jako jeden z velikánů politických dějin. Když neuspěje, budou na něho lidé vzpomínat jako na dalšího ze snílků, jemuž se nepodařilo přeměnit svůj sen ve skutečnost. Druhá varianta, říkal si v tichých okamžicích, je přece jen pravděpodobnější.

Ale i přesto hrál na výhru. Nedávno našli jeho lidé na Sibiři ropu a zlato, což považoval za dary milosrdného boha, jehož existenci mu od mládí vymlouvali. Dějiny Ruska předpovídaly – doslova vyžadovaly –, že takové dary mu budou odebrány, protože tak to v této smůlovaté zemi chodilo. Copak bůh nemá Rusko rád? To by si jistě pomyslel každý, kdo o dějinách této starobylé země něco věděl. Ale dnes se zdálo, že se znovu objevila naděje, a Grušavoj se rozhodl nedopustit, aby se tento sen rozplynul jako tolik snů předešlých. Vlast Tolstého a Rimského–Korsakova dala světu tolik, a teď si tedy zaslouží nějakou odměnu. Možná je Ryan opravdu přítelem jeho země a zdejšího lidu. Tato země potřebuje přátele. Má dostatečné zdroje, aby existovala bez pomoci, ale k využití těchto zdrojů spojence potřebuje; přinejmenším k tomu, aby se zařadila mezi ostatní státy světa jako jednotná a soběstačná země připravená být spojencem všech, ochotná čestně a nezaujatě dávat i brát. Prostředky pro splnění takového úkolu měl Eduard Petrovič Grušavoj na dosah ruky, ne–li již přímo na dlani. Přijme–li je, stane se nesmrtelným člověkem, který pozvedl celou svou zemi. Nejdříve však potřebuje pomoc, a ačkoli se tak poněkud oslaboval význam toho, jak chápal termín *amour propre*, jeho povinnost vůči rodné zemi přikazovala, aby své názory nechal stranou.

„Však uvidíme, Sergeji Nikolajeviči. Však uvidíme.“

„Nadešel pravý čas,“ řekl Žang Han San svým kolegům v místnosti obložené leštěným dubem. „Muži i zbraně jsou na svých místech. Poklad nám leží na dohled. Ten poklad pro nás představuje hospodářskou spásu, hospodářskou zajištěnost takových rozměrů, o níž jsme dlouhá desetiletí jen snili. Plyne z něj i šance,“ pokračoval, „vytvořit z Číny světovou velmoc. Takový je náš závazek vůči našemu lidu, něco takového ještě žádný vůdců svému lidu nezajistil. Stačí si to jen vzít. Máme to téměř v hrsti, jen utrhnout.“

„A to můžeme?“ zeptal se ministr vnitra Tong Jie opatrně.

„Maršále?“ přesunul Žang otázku na ministra obrany.

Luo Kong se naklonil dopředu. Spolu se Žangem strávili velkou část včerejšího večera nad nejrůznějšími mapami, diagramy a zpravodajskými analýzami. „Z vojenského hlediska to můžeme. Máme čtyři armády typu A v šenjangském vojenském obvodu, jsou výborně vycvičené a připravené zaútočit na sever. Za nimi stojí šest armád typu B s dostatkem pěchoty na podporu našich mechanizovaných sil a další čtyři armády typu C, které zajistí obsazené území. Z přísně vojenského hlediska je jen třeba přesunout naše síly na místo a pak jim zajistit zásobování. A to záleží čistě na železnicích, po nichž se muži a zásoby přesunou.“ „Ministře Čchene?“ zeptal se Luo. Tuto část představení se Žangem velmi pečlivě promysleli a doufali, že se jim brzy podaří přetáhnout dosud pochybujícího člena vlády na svou stranu.

Ministra financí maršálova otázka překvapila, ale pýcha pramenící z jeho dřívějšího zaměstnání a vrozená poctivost ho nutily odpovědět pravdivě: „Pro vaše účely máme dostatečnou zásobu vozů, maršále Luo. Problém bude však v nápravě škod, jež protivník způsobí našim železnicím a mostům. Ministerstvo železnic se tím zabývá už dlouhá léta, ale dosud neznáme přesnou odpověď, protože nelze odhadnout, jak velké poškození můžeme od Rusů očekávat.“

„Tím bych se příliš nezabýval, Čchene,“ odpověděl maršál Luo. „Ruské letectvo je v mizerném stavu po

předchozích akcích proti muslimské menšině. Spotřebovali značnou část svých nejlepších zbraní i náhradních dílů. Očekáváme, že naše protivzdušné skupiny ochrání dopravní infrastrukturu s přijatelnými ztrátami. Budeme však schopni poslat na Sibiř personál, který rozšíří a postaví na železnici zásobovací stanice?“

Čchen se znovu ocitl v pasti. „Rusové už dlouhá léta prozkoumávají a připravují mnohé další tratě. Doufají, že se jim podaří prodloužit Transsibiřskou magistrálu a tuto oblast zalidnit. Podobné snahy se zrodily už za Stalina. Lze položit železnici rychle? Ano. I pro naše účely? To asi ne, soudruhu maršále,“ odpověděl Čchen pravdivě. Věděl, že kdyby lhal, jeho židle za tímto stolem by se vypařila.

„Nedávám takovému projektu přílišné šance, soudruzi,“ promluvil Šen Tang za ministerstvo zahraničí.

„A pročpak, Šene?“ zeptal se Žang.

„Co asi udělají jiné státy?“ nadnesl. „Zatím nevíme, ale nevidím to moc růžově, zejména pokud jde o Ameriku. S Ruskem se hodně sblížila. O prezidentu Ryanovi se ví, zeje přítelem Golovka, hlavního poradce prezidenta Grušavého.“

„Škoda že je Golovko stále naživu, ale měli jsme holt smůlu,“ musel připustit Tan Deši.

„Spoléhat výhradně na štěstí je v tomto oboru vždy ošemetné,“ řekl Fang Gan svým kolegům. „Osud se nevyplácí pokoušet.“

„Snad příště,“ odpověděl Tan.

„Příště,“ přemýšlel Žang nahlas, „by bylo lepší zlikvidovat Grušavého a uvrhnout zemi do celkového chaosu. Země bez prezidenta je jako had bez hlavy. Může sice kálet, ale nikomu už neublíží.“

„I useknutá hlava však může kousnout,“ namítl Fang. „A kdo říká, že nám pro tentokrát bude přát štěstěna?“

„Muž může buď počkat, až jak se štěstěna rozmyslí, nebo může chytit tu špinavou ženskou za krk a vzít si ji násilím – jak jsme to dělávali za našeho mládí,“ dodal Žang s krutým úsměvem.

S vlastní poslušnou sekretářkou je to něco jiného než se štěstěnou osobně, pomyslel si Fang. Na tomto kolbišti se nemohl pustit o moc dál a byl si toho vědom.

„Soudruzi, navrhuji všechno řádně pečlivě uvážit. Bojoví psi sice mívají ostré zuby, ale každý z nich se může obrátit i proti svému pánovi. Všichni jsme přece zažili, jaké to je. Jsou věci, které, jakmile se rozjedou, nelze zastavit beze ztrát. Válka patří mezi ně a není dobré brát ji na lehkou váhu.“

„Co bychom podle tebe měli udělat, Fangu?“ zeptal se Žang. „Měli bychom počkat, až nám dojde ropa a obilí? Dokud nebude nutné nasadit armádu na uklidnění nepokojů na ulicích? Až to osud vyřeší za nás, nebo bychom spíš měli vzít osud do vlastních rukou?“

Jedinou možnou odpověď poskytla bohatá studnice čínské kultury, dávná rčení, která měli všichni členové politbyra téměř v krvi a neoslabila je ani politická školení: „Soudruzi, osudu nikdo z nás neunikne. Nelze si ho přece vybrat, on si spíš volí nás. Co tady navrhuješ, příteli, by mohlo jedině urychlit něco, co nás stejně nemine, a kdo z nás může říct, jestli se nám to bude líbit, nebo ne?“ zavrtěl hlavou ministr Fang. „Možná že to, co tu navrhuješ, je nutné, možná i výhodné,“ připustil, „ale nejdříve musíme podrobně prozkoumat všechny ostatní možnosti.“

„Jestli máme přijmout nějaké rozhodnutí,“ řekl jim Luo, „mělo by padnout co nejdříve, protože máme před sebou dobré počasí pro zahájení útoku. A to nebude trvat věčně. Pokud zaútočíme hned teď – tedy do dvou týdnů –, můžeme dosáhnout našich cílů a čas bude pracovat pro nás. Potom nastane zima a jakýkoli útok proti soustředěné obraně bude naprosto vyloučen. Pak může Šenovo ministerstvo ubránit a zkonsolldovat vše, co jsme obsadili, možná se na nějakou dobu dohodnout o podílu na výnosech s Ruskem, ale ne na dlouho,“ dodal cynicky. Čína by se o takový poklad nikdy nerozdělila, to věděli všichni. Šlo čistě o léčku, jež mohla ošálit malé děti nebo natvrdlé diplomaty, jichž je na světě spousta, což taky věděli všichni.

Premiér Sü celou dobu jen seděl a tiše sledoval, jak se situace vyvíjí. Teprve na konci se sám rozhodne a vyzve ostatní ke hlasování, jehož výsledek bude, jak jinak, předem jasný. Bylo však nutno zodpovědět ještě jednu otázku. Vznesl ji poněkud očekávaně Tan Deši, ministr státní bezpečnosti:

„Luo, příteli, za jak dlouho by se muselo přijmout rozhodnutí, aby byl zaručen úspěch? A jak snadné by bylo je odvolat, kdyby k tomu okolnosti vyzývaly?“

„V ideálním případě bychom variantu ‚ano´ měli schválit ještě dnes, abychom mohli začít i s přesunem sil na předem stanovená ofenzivní místa. Pokud se jedná o jejich zastavení, no, samozřejmě lze zastavit útok až do doby, než dělostřelectvo zahájí palbu. Postupovat vpřed je mnohem složitější než zůstat na místě. Každý člověk dokáže stát na místě, je jedno, kde zrovna je.“ Jeho předem nacvičená odpověď na předem nacvičenou otázku byla stejně chytrá jako zavádějící. Jistě že armádu pňpravenou k útoku lze kdykoli zastavit, ale asi tak snadno jako přívalovou vlnu.

„Rozumím,“ řekl Tan. „V tom případě navrhuji hlasovat o *podmínečném* schválení rozkazu vyrazit, který

by mohlo politbyro kdykoli zvrátit, rozhodne–li o tom nadpoloviční většina členů.“

Teď se do diskuse vložil Sü: „Soudruzi, děkuji vám za vaše názory na tuto věc. Nyní musíme rozhodnout, co je pro naši zemi a náš lid nejlepší. Hlasujme o Tanově návrhu, o podmínečném svolení k útoku s cílem obsadit naleziště zlata a ropy na Sibiři a zahájit zde těžbu.“

Jak se Fang obával, výsledek byl předem jasný, a ze solidarity tedy hlasoval s ostatními. Jen Čchen Kun se trochu ošíval, ale stejně jako ostatní i on se přidal k většině, protože zůstat osamocen v jakékoli skupině v ČLR bylo nebezpečné, a zde to platilo dvojnásob. Navíc byl Čchen pouhým kandidátem na členství, takže neměl u tohoto ‚demokratického´ stolu žádné hlasovací právo.

Výsledek byl schválen jednohlasně.

Operace dostala název *Long Chun* – JARNÍ DRAK.

Scott Adler se v Moskvě vyznal jako většina občanů Ruska, byl tu už mnohokrát včetně doby, již strávil na americkém velvyslanectví, když v zahraniční službě začínal. To už bylo ale hrozně dávno, za vlády Carterovy administrativy. Přistáli včas, posádka letadla byla zvyklá vozit lidi v rámci tajných operací na podivná místa. Tato operace byla méně neobvyklá než většina ostatních. Letadlo zastavilo na základně ruského stíhacího letectva, a ještě než se podařilo rozvinout schůdky, přijelo k nim služební auto. Adler se vysoukal z letadla, byl sám, dokonce bez asistenta. Ruský úředník si s ním potřásl rukou, vzal ho do vozu a vyrazili do Moskvy. Adler seděl v klidu. Věděl, že veze Rusku největší dárek pod stromeček na světě, a neočekával, že by Rusové byli takoví hlupáci, aby ho odmítli přijmout. Kdepak, Rusové patří mezi nejschopnější diplomaty a geopolitické myslitele světa, což platí už nejméně šedesát let. V roce 1978 mu připadalo smutné, že jejich nejschopnější lidé jsou spjati s neperspektivním politickým režimem – už tehdy Scott Adler tušil, že se zkáza Sovětského svazu blíží. Prohlášení o „lidských právech“ přednesené Jimmym Carterem tvořilo nejlepší, leč nejméně známou zahraničněpolitickou hru tohoto prezidenta, protože do sovětského politického impéria vstříklo zkázonosný vir, a zahájilo tak proces slábnutí moci SSSR ve východní Evropě a zároveň přimělo sovětské občany položit si otázky. Trofeje za tento čin pak sklidil Ronald Reagan – když však předtím zvýšil sázku znásobením závodů ve zbrojení, jehož vlivem se sovětské hospodářství dostalo na pokraj propasti, takže George Bush mohl být u toho, když zahodili své karty a vzdali se politického systému, který měl své kořeny u Vladimíra Ilijiče Uljanova, samotného Lenina, otce zakladatele, dokonce boha marxismu–leninismu. Když zemře bůh, bývá to smutné…

… ale tehdy ne, pomyslel si Adler a sledoval, jak se za oknem míhají moskevské domy.

Pak si uvědomil, že dosud existuje jeden ještě větší, ale falešný bůh, Mao Ce–tung, který na svůj odchod na smetiště dějin zatím čeká. Kdy to asi nastane? Přispěje k tomu pohřbu i Adlerova cesta? Nixonovo otevření se Číně hrálo svou roli pro zánik Sovětského svazu, což mnoha historikům ještě nedošlo. Bude snad závěrečnou ozvěnou tohoto kroku i zánik Čínské lidové republiky? To se teprve uvidí.

Auto vjelo do Kremlu branou Spaského a zastavilo před starou budovou Rady ministrů. Adler vystoupil, spěchal dovnitř, vešel do výtahu a nechal se vyvézt do zasedací místnosti ve třetím patře.

„Dobrý den, pane ministře,“ přivítal se s ním Golovko. Adler by byl očekával, že bude spíše taková šedá eminence. Jenže Sergej Nikolajevič byl člověk vysoce inteligentní a otevřený, druhé vyplývalo z prvního. Nebyl to ani žádný pragmatik, ale spíše člověk, který hledal, co by pro jeho vlast bylo nejlepší, a neváhal to hledat všude, kam jeho mysl dosáhla. *Hledač pravdy*, pomyslel si Adler. S někým takovým by se on i jeho země mohli skamarádit.

„Dobrý den. Děkuji vám, že jste nás přijali tak rychle.“

„Pojďte, prosím, se mnou, pane Adlere.“ Golovko ho zavedl skrz vysoké dvojité dveře do místnosti, která připomínala trůnní sál. OREL si nedokázal vybavit, jestli tato budova pamatuje cara. Prezident Eduard Petrovič Grušavoj už na něj čekal, stál a tvářil se vážně ale přátelsky.

„Dobrý den,“ pozdravil ho s úsměvem a napřaženou pravicí.

„Pane prezidente, jsem rád, že jsem zase v Moskvě.“

„Prosím.“ Grušavoj ho zavedl k pohodlným křeslům a nízkému stolečku. Čaj už byl chystán a Golovko zvládl servis jako zkušený pobočník dbající na potřeby svého a návštěvníka.

„Děkuji. Vždycky se mi líbilo, jak v Rusku servírujete čaj.“ Adler si zamíchal šálek a napil se.

„Tak co nám nesete?“ zeptal se Grušavoj solidní angličtinou.

„Sdělili jsme vám, co nás velmi znepokojilo.“

„Čína,“ poznamenal ruský prezident. Všichni znali většinu detailů tohoto případu, ale začátek rozhovoru se měl řídit regulérní rozhovorů na vysoké úrovni, jako když právníci v kuloárech rozmlouvají o velkém případu.

„Ano, Čína. Zdá se, že čínská vláda se chystá ohrozit světový mír. Amerika si nepřeje, aby byl narušen.

Všichni – obě naše země – jsme si dali hodně práce, abychom konflikty ukončili. S vděčností vzpomínáme na ruskou pomoc při řešení našich posledních konfliktů. Rusko se při nich zachovalo stejně jako před šedesáti lety, kdy jsme též byli spojenci. Amerika patří mezi země, které na své přátele nezapomínají."

Golovko pomalu vydechoval. Ano, jeho předpoklad se začínal naplňovat. Ivan Emmetovič je čestný člověk, přítel jeho země. Vybavil se mu okamžik, kdy Ryan před mnoha a mnoha lety připravil zběhnutí předsedy KGB Gerasimova a Golovko mu mířil na hlavu pistolí. Sergej Nikolajevič byl tehdy nejvíce rozzuřený za celou svou kariéru, ale spoušť nestiskl, protože by bylo hloupé zastřelit člověka s diplomatickým pasem. Teď děkoval bohu za svou zdrženlivost, protože Ivan Emmetovič Ryan teď poskytl Rusku to, co vždycky od Ameriky požadoval: spolehlivost. Ryanova poctivost, jeho smysl pro fair play, osobní poctivost, která mu v jeho nové politické funkci podrážela nohy snad nejvíc, to všechno z něj učinilo člověka, na kterého se Rusko mohlo spolehnout. A tentokrát měl Golovko schopnost, kterou si přál celý život: dokázal vidět budoucnost, která od nich zatím byla vzdálená několik málo minut.

„Myslíte si, že tahle čínská hrozba není pouze vymyšlená?" zeptal se Grušavoj.

„Obáváme se, že ne," odpověděl americký ministr zahraničí. „Doufáme, že se podaří je zastavit."

„Ale jak toho docílíme? Čína zná naši vojenskou situaci. V poslední době jsme poněkud méně dbali na naši obranyschopnost a snažili jsme se přesunout finanční zdroje do oblastí, které mají pro naši ekonomiku větší význam. Teď se zdá, že za to možná zaplatíme vysokou cenu," přednesl ruský prezident své obavy.

„Pane prezidente, doufáme, že budeme schopni Rusku v této otázce pomoci."

„Ale jak?"

„Pane prezidente, právě v tuto chvíli prezident Ryan rozmlouvá s představiteli vlád členských států NATO. Navrhuje jim, aby bylo Rusku nabídnuto podepsat Severoatlantickou smlouvu. Ruská federace se tak fakticky propojí s celou Evropou. Čína by se pak měla stáhnout a znovu rozmyslet, jestli skutečně chce zahájit útok proti vaší zemi."

„Aha," vydechl Grušavoj. „Takže Amerika navrhuje Rusku plnohodnotné spojenectví?"

Adler přikývl. „Ano, pane prezidente. Spojili jsme se proti Hitlerovi a dnes můžeme zahájit spojenectví vůči ostatním potenciálním nepřátelům."

„Je s tím spojeno mnoho komplikací, například komunikace mezi vaší a naší armádou – dokonce rozhovory s velením NATO v Bruselu. Mohlo by trvat měsíce, než se naše země začlení do struktury NATO."

„To však jsou jen technické detaily, které vyřeší diplomati a armádní inženýři. Nyní nabízíme Ruské federaci naše přátelství v dobách míru i války. Dáváme vám čestné slovo našich zemí."

„A co Evropská unie, její společný trh?"

„To je, pane, čistě její záležitost, ale Amerika své evropské přátele pobídne, aby vás přijali do společenství evropských států, a v tomto směru vyvine všechno potřebné úsilí."

„A co žádáte na oplátku?" zeptal se Grušavoj. Tohle Golovko nepředpověděl. Takový krok by byl vyslyšením mnoha ruských modliteb, ačkoli Grušavoj tušil, že ruská ropa je požehnáním i pro celou Evropu, a jde tudíž o záležitost vzájemně, nikoli jednostranně výhodnou.

„Nic zvláštního nežádáme. V americkém zájmu je přispívat k vytvoření stabilního světa, kde vládne mír. Do takového světa chceme Rusko přijmout. Přátelské vztahy mezi vaším a naším lidem jsou přece přáním nás všech, ne?"

„A v tomto přátelském vztahu je zároveň zisk pro Ameriku," podotkl Golovko.

Adler se zaklonil a usmál se. „Samozřejmě. Rusko bude prodávat své zboží do Ameriky a Amerika bude prodávat své zboží do Ruska. Staneme se sousedy v globální vesnici, sousedy, kteří jsou zároveň přáteli. Hospodářsky spolu sice budeme soupeřit, budeme si navzájem dávat i něco brát, naše vztahy s mnoha jinými zeměmi jsou prakticky totožné."

„Vaše nabídka je vážně takhle jednoduchá?" zeptal se Grušavoj.

„A měla by snad být složitější?" zeptal se ministr zahraničí. „Já jsem diplomat, ne právník. Já dávám přednost jednoduchým věcem."

Grušavoj asi půl minuty přemýšlel. Diplomatická jednání trvají obvykle týdny či měsíce, jen aby se dosáhlo těch nejnicotnejších dohod, ale Adler měl pravdu: jednoduché je lepší než složité. Základní bod jeho návrhu byl velmi prostý, ačkoli dopady z něj plynoucí braly dech. Amerika nabídla Rusku spásu, nejen vojenské spojenectví, ale doslova otevřené dveře k hospodářskému rozvoji. Amerika i Evropa se spojí s Ruskou federací a společně vytvoří to, z čeho vznikne otevřená a integrovaná společnost na celé severní polokouli. Eduard Petrovič Grušavoj má díky tomu šanci stát se tím Rusem, který posune svou zemi o celé jedno století kupředu do současnosti i budoucnosti, a ačkoli bylo svrženo tolik soch Lenina a Stalina, on se možná dočká odhalení některé své podobizny. Po několika minutách natáhl ruku nad nízký stolek s čajem a

sušenkami.

„Ruská federace nabídku Spojených států amerických s radostí přijímá. Kdysi jsme společně odvrátili největší ohrožení lidstva. Možná se nám to podaří znovu – nebo ještě lépe, snad společně zabráníme tomu, aby se mohlo ještě něco takového opakovat."

„V tom případě budu tlumočit váš souhlas svému prezidentovi, pane." Adler se podíval na hodinky. Trvalo to dvacet minut. Hergot, pak že nejde psát historii o něco rychleji, když je třeba. Vstal. „Musím už jít a podat hlášení."

„Vyřiďte prosím prezidentu Ryanovi mé vřelé pozdravy. Budeme se ze všech sil sil abychom se stali cennými spojenci vaší země."

„Ani on, ani já o tom nepochybujeme, pane prezidente." Adler si potřásl rukou s Golovkem a vyšel ze dveří. Za tři minuty už seděl v autě a vracel se na letiště. Tam nasedl do letadla, které se ještě ani nerozjelo, a Adler už zvedal sluchátko bezpečného satelitního telefonu na palubě.

„Pane prezidente?" oslovila Andrea Ryana těsně před začátkem plenárního představitelů členských států NATO. Podala mu bezpečný mobilní telefon. „Volá minister Adler."

Ryan si rychle telefon vzal. „Scotte? Tady Jack. Co se děje?"

„Mám jejich souhlas, Jacku."

„Fajn, teď to jen budu muset vysvětlit tady. Dobrá práce, Scotte. Rychle se vrať."

„Už rolujeme, pane." Sluchátko ztichlo. Ryan hodil telefon zpátky Andree. „Dobré zprávy?" zeptala se.

„Jo." Ryan přikývl a vešel do zasedací místnosti.

„Pane prezidente." K Ryanovi přistoupil Sir Basil Charleston, náčelník britské Tajné zpravodajské služby, SIS. Znal Ryana déle než kdokoli v téhle místnosti. Zvláštním důsledkem Ryanova zvoleni do úřadu prezidenta byla skutečnost, že nejlépe ho znali špioni, zejména ze států NATO, a ti teď radili představitelům svých států, jakou taktiku zvolit při jednání s Amerikou. Sir Basil už pracoval přinejmenším pro pět předsedů vlád Jejího Veličenstva, ale teď přece jen v poněkud vyšší funkci než dříve.

„Jak se daří, Basi?"

„Celkem to ujde, děkuji. Smím se na něco zeptat?"

„Jistě." *Ale já nemusím odpovědět*, dodal Jackův úsměv.

„Adler je teď v Moskvě. Můžu znát důvod?"

„Jak se postaví tvůj premiér ke snaze přibrat Rusko do NATO?"

Basil překvapeně mrkl. Nestávalo se často, že by ho někdo něčím překvapil, říkal si Ryan. Charlestonova mysl však začala okamžitě pracovat na plné obrátky a analyzovala nově vzniklou situaci. „Kvůli Číně?" zeptal se asi po šesti vteřinách.

Jack přikývl. „Jo. Jinak by mohlo vzniknout několik vážných problémů."

„Snad se nechtějí vydat na sever?"

„Přemýšlejí o tom," odpověděl Ryan.

„Jak kvalitní informace máte?"

„Víte snad o tom objevu zlata v Rusku, ne?"

„Ale ano, pane prezidente. Rusové měli v případě obou objevených nalezišť pořádnou kliku."

„A náš zpravodajský objev v Pekingu je ještě lepší."

„Opravdu?" podivil se Charleston, z čehož Jack poznal, že SIS má v této oblasti dveře spíše zavřené.

„Opravdu, Basi. Jde o prvotřídní informaci, která nás pořádně roztřásla. Doufáme, že když vtáhneme Rusko do NATO, zastrašíme je. Grušavoj na to před chvílí kývl. Jak myslíš, že budou reagovat ostatní země?"

„Opatrně, ale vstřícně, ovšem nejdřív si vyžádají čas na rozmyšlenou."

„Podpoří nás Británie v této otázce?" zeptal se Ryan.

„Musím si promluvit s premiérem. Dám ti vědět." Po těch slovech odešel Sir Basil k britskému premiérovi, který rozmlouval s německým ministrem zahraničí. Charleston si ho vzal stranou a něco mu šeptal do ucha. Premiér ihned šlehl očima po Ryanovi. Měl pocit, že je v pasti, nechal se překvapit, ale základem té pasti byla skutečnost, že Británie a Amerika se vždycky vzájemně podporují. Zásada „zvláštních vztahů" platila dnes stejně jako za vlád Franklina Roosevelta a Winstona Churchilla. Šlo o jednu z mála konstant, na niž se obě země mohly v diplomatickém světě spolehnout a která popírala Kissingerův výrok, že velké státy nemají přátele, ale spíše zájmy. Možná šlo jen o výjimku potvrzující pravidlo, ale i kdyby, hlavně že byla trvalá. Amerika i Británie by se vrhly pod vlak, kdyby tím pomohly druhé straně. Tuto domněnku ještě umocňoval fakt, že v Anglii byl prezident Ryan znám jako Sir John Ryan. Premiér vlády Spojeného

království nakonec přešel k představiteli Ameriky.

„Jacku, řeknete nám víc o onom vývoji?“

„Pokud budu moci. Basilovi pak možná stranou řeknu o něco víc, ale v zásadě, Tony, není to žádná legrace a dost se toho bojíme.“

„Zlato a ropa?“ zeptal se premiér.

„Zřejmě cítí, že se ocitli v ekonomické pasti. Mají poslední zbytky valut a dochází jim i ropa a obití.“

„Nedá se jim nějak pomoci?“

„Po tom, co udělali? Kongres by mě pověsil na první lampě.“

„Nejspíš ano,“ musel připustit Brit. BBC vysílala vlastní sérii reportáží o stavu lidských práv v Číně a výsledek nebyl zrovna příznivý. Nenávist vůči Číně se vlastně v Evropě stala novou módou, což čínským snahám o znovuzískání finančních prostředků ze zahraničí rozhodně neprospívalo. Čína se nejen chytila do pasti, ale západní státy ještě začaly navzájem spolupracovat a stavět kolem ní neprostupnou zeď. Občané západních demokracií nechtěli připustit žádné obchodní nebo hospodářské ústupky o nic víc, než by čínské politbyro chtělo přistoupit na ústupky politické.

„Je to jako v řecké tragédii, že, Jacku?“

„Ano, Tony, ale naším tragickým prohřeškem je lpění na lidských právech. Zajímavá situace, co?“

„A doufáte, že přijetí Ruska do NATO Čínu zastaví?“

„Jestli máme k dispozici lepší volbu, ještě jsem ji tedy neobjevil, příteli.“

„Jak moc odhodlaní a připravení už jsou?“

„Nevíme. Máme kvalitní informace, ale nesmíme jejich použití uspěchat. Mohlo by to zavinit něčí smrt a my bychom pak přišli o informace, které potřebujeme.“

„Je to jako s naším Penkovským v šedesátých letech.“ Sir Basil měl skvělou schopnosti dokázat svým šéfům vysvětlit, jak to vlastně ve světě výzvědných operací chodí.

Ryan přikývl a pokračoval v mírné dezinformaci. V rámci jejich oboru nic neobvyklé takže Basil se jistě nebude zlobit: „Přesně tak. Nemůžu si vzít osud toho člověka na svědomí, Tony, takže musím jeho informace používat velmi opatrně.“

„To je pravda, Jacku. Naprosto rozumím.“

„Podpoříte nás tedy?“

Premiér bez váhání přikývl. „Jistě, příteli, nic jiného nám přece nezbývá, ne?“

„Díky, kamaráde.“ Ryan ho poplácal po rameni.

Obrysy nového světového uspořádání

To, co mělo být jen formálním setkáním hlav států NATO, se protáhlo na celý den. Scott Adler musel vynaložit veškeré své ušití, aby nejrůznějším ministrům zahraničí postupně objasnil všechny detaily, ale s pomocí Velké Británie, která si při jednáních na velmi vysoké úrovni vždy vedla velmi dobře, se po čtyřech hodinách jednání dospělo ke konečnému přikývnutí a potřesení rukama, načež se nižší diplomaté odebrali připravit jednotlivé dokumenty. Vše se odehrávalo za zavřenými dveřmi, aby nedošlo k úniku informací, a když tedy jednotliví představitelé vlád vyšli ven, média se zprávu dozvěděla jako blesk z čistého nebe. Co se však novináři nedozvěděli, byl skutečný důvod takového kroku. Slyšeli, že má jít o novou šanci dosáhnout hospodářského růstu v Ruské federaci, což vypadalo poměrně smysluplně, a když se to vzalo do důsledku, tak to vlastně i skutečná příčina byla.

Většina členů NATO celé pozadí ovšem také neznala. O nové americké zprávě se dozvěděla jen Británie, ačkoli Francii a Německu se dostalo několika náznaků, proč se Amerika obává. Ostatním musela k souhlasu stačit jen prostá logika situace. V tisku se to bude dobře vyjímat a o většinu světových politiků se rozpoutal takový zájem, jako kdyby se svlékli a pobíhali nazí po rušném náměstí. Ministr Adler varoval svého prezidenta před nebezpečím plynoucím z toho, že suverénní státy jsou nuceny plnit smluvní závazky, aniž by se dozvěděly všechny důvody. Nicméně i on uznal, že moc na výběr nemají.

Smlouvu ovšem doplňovala i klauzule o odstoupení od smlouvy, které si média na první pohled nevšimnou a Čína snad taky ne.

Média dostala tuto informaci včas, aby ji bylo možno zahrnout do večerních zpravodajských relací v Americe a nočních v Evropě, televizní kamery ještě sledovaly příjezd různých duležitých osobností na oficiální večeři ve Varšavě.

„Jsem vaším dlužníkem, Tony," řekl Ryan britskému premiérovi s pozvednutou sklenkou. Bílé víno v ní pocházelo z údolí Loiry a bylo vynikající. Jako tvrdý alkohol se toho večera podávala polská vodka.

„No, lze očekávat, že naši čínští přátelé dají na chvíli pokoj. Kdy dorazí Grušavoj?"

„Zítra odpoledne, takže se bude zase pít. A podle mě zase vodka." Dokumenty se tiskly tuto chvíli, pak se svážou do desek z jemné kůže, což je v případě takhle důležitých listin obvyklé, a pak se uloží do všech možných zaprášených archívů a jen velmi velkou náhodou se na ně někdy někdo ještě podívá.

„Basil mi říkal, že vaše informace jsou neobyčejně kvalitní a poměrně stresující," poznamenal premiér a upil ze své sklenky.

„To nelhal, příteli. Víte, přitom by si člověk myslel, že války patří minulosti."

„To si lidé mysleli před sto lety taky, Jacku. A přesto se moc netrefili, nemám pravdu?"

„Ano, ale to bylo tehdy, dnes je dnes. A svět se za posledních sto let opravdu změnil."

„Doufám, že František Ferdinand odpočívá tedy v pokoji, stejně tak těch deset milionů lidí, kteří zemřeli v nepřímém důsledku jeho skonu. A to nemluvím o druhém dějství velkých válek na evropském kontinentě," dodal premiér. „Jo, pozítří mám jet navštívit Osvětim. To bude zážitek." Ryanovi se tam moc nechtělo, ale říkal si, že za současné situace je to vlastně nutné, Arnie měl navíc pocit, že taková návštěva bude v televizi vypadat dobře, což byl důvod, proč vlastně dělal spoustu svých kroků. „Pozor na duchy, příteli. Podle mě tam musí strašit."

„Dám vám vědět," slíbil mu Ryan. Bude to snad podobné jako v Dickensově *Vánoční kolede* říkal si v duchu. Přízraky hrůz minulých vedle přízraků hrůz současných a vedle nich i přízraky děsů, které teprve přijdou? Ale jeho úkolem bylo takovým věcem zabránit. Za to ho jeho země platí. Možná plat 250 000 dolarů ročně není zrovna příliš pro člověka, který už dvakrát výrazně uspěl v obchodování, ale bylo to nesrovnatelně víc, než kolik vydělává většina daňových poplatníků, kteří mu ty peníze poskytují jako odměnu za odvedenou práci. Tím se z toho stával závazek svatý stejně jako přísaha složená před samotným bohem. Osvětim získala svou pověst proto, že jiní lidé neuznali své závazky vůči lidem, jimž měli původně sloužit. Nebo tak nějak. Ryanovi se nikdy nepodařilo rozvinout svou představivost natolik, aby mohl pochopit myšlenkové procesy diktátorů. Caligula se třeba skutečně domníval, že životy Římanů jsou jeho vlastnictvím, se kterým si může dělat, co chce, třeba je rozdrtit jako ořechové skořápky. Hitler si možná doopravdy myslel, že německý národ je na světě jen proto, aby se splnilo Hitlerovo přání vstoupit do dějin – pokud ano, tak to se mu rozhodně podařilo, ale asi ne tak, jak původně doufal. Jack Ryan věděl, že bude

zmíněn v několika historických knihách, ale snažil se nemyslet na to, co si o něm asi budotí příští generace myslet. V téhle funkci bylo dost složité potýkat se s problémy ze dne na den. Dějiny jsou záludné v tom, že člověk se nemůže přenést do budoucnosti, ohlédnout se zpátky a zjistit, co by asi měl udělat teď. Kdepak, tvořit dějiny je mnohem těžší než je studovat, takže si zakázal o tomto tématu přemýšlet úplně. Stejně nebude na světě, aby zjistil, co jeho činům řekne budoucnost, takže není žádný důvod se toho obávat, ne? Stačí, že v noci budí jeho vlastní svědomí.

Když se rozhlédl po místnosti, uviděl představitele vlád více než patnácti zemí od malého Islandu přes Nizozemsko až po Turecko. On zastupoval Spojené státy americké, a největší a nejsilnější členský stát NATO – aspoň do zítřka, opravil se –, a dostal chuť se svých kolegů jednoho po druhém, jak oni (zatím tu byli jen samí muži) zápasí se svou duší a svými povinnostmi. Jak lze tuto funkci zastávat poctivě? Jak se staráte o potřeby každého občana? Ryan věděl, že nemůže ani ve snu čekat, aby byl nějak všeobecně milován. Arnie to už vysvětlil: řekl mu i to, že stačí, aby ho měla ráda polovina obyvatel Ameriky plus jeden, nemusí ho milovat – ale snad jde o víc, ne? Všechny své kolegy z vysokých státnických funkcí znal od vidění i podle jména a měl informace o jejich vlastnostech. Tamhleten má devětnáctiletou milenku. Tenhle pije jako duha. Tamten má potíže kvůli své sexuální orientaci. A tohle je gauner, který se nádherně obohatil na vrub vlády. Jenže všichni byli spojenci jeho země, a oficiálně tedy jeho přátelé. Takže musel ignorovat vše, co o nich věděl, a chovat se k nim spíše podle toho, jak vypadali, než podle toho, jací ve skutečnosti byli. Legrační byla skutečnost, že oni se na něj dívali povýšeně, protože se domnívali, že jsou oproti němu mnohem lepšími politiky. A to vážně jsou, říkal si Ryan a napil se vína. Britský premiér odešel za svým norským protějškem a k Ryanovi došla jeho manželka.

„Tak co, miláčku, jak to šlo?“

„Jako vždycky. Politika. Copak ty ženy nemají žádnou opravdickou práci?“ zeptala se a zvedla oči k nebi.

„Některé ano,“ vybavoval si Jack podle svých informací. „A některé mají i děti.“

„Hlavně asi vnoučata. Na ně já mám ještě dost času, díky bohu.“

„Co se dá dělat. Ale být mladá a krásná má taky své výhody,“ řekl prezident první dámě.

„A ty jsi tady rozhodně nejhezčí z mužů,“ usmála se na něj Cathy.

„Ale hrozně unavenej. To jednání trvalo hrozně dlouho.“

„Proč chcete vtáhnout Rusko do NATO?“

„Abychom zabránili válce s Čínou,“ odpověděl Jack upřímně. Bylo načase, aby to věděla. Jeho odpověď si ji získala.

„Cože?“

„Vysvětlím ti to později, ale v jádru je to tak.“

„Válku?“

„Jo. Je to na dlouhé vyprávění, ale doufáme, že to, co jsme dneska schválili, jí zabrání.“

„Když myslíš,“ poznamenala Cathy Ryanová pochybovačně.

„Mluvila jsi s někým sympatickým?“

„S francouzským prezidentem je docela zábava.“

„Vážně? Ale u stolu se choval jako pěkná potvora. Třeba tě chce jenom svádět,“ řekl Jack ve ženě. Informace o francouzském prezidentovi měl samozřejmě také, šlo prý o člověka „pozoruhodně vitálního“, jak se ve zprávě ministerstva zahraničí kulantně uvádělo. Inu, Francouzi jsou známí jako velcí milovníci žen, ne?

„Jsem již zadána, pane Johne,“ zavrtěla hlavou.

„I já, má paní.“ Pomyslel si, že by mohl říct Royi Altmanovi, aby toho Francouze při prvním pokusu o jeho ženu zastřelil, ale tím by vyvolal diplomatický incident, které Scott Adler tolik nemá rád… Jack se podíval na hodinky. Nejvyšší čas to tady zabalit. Některý z diplomatů zanedlouho pronese nenápadnou větu, po níž večírek skončí. Jack si se svou ženou ani nezatancoval. Smutnou pravdou bylo, že Jack neuměl tančit ani trošku, kvůli čemuž se s Cathy mírně přeli, ale plánoval, že tento nedostatekjednoho dne napraví… snad. Společnost se skutečně za chvíli rozešla. Na ambasádě byly prostorné pokoje a Ryan se s chutí uvelebil ve velké posteli, vyhrazené pro něho a Cathy.

Bondarenkova oficiální rezidence v Chabarovsku byla velmi komfortní, odpovídající nárokům čtyřhvězdičkového generála a jeho rodiny. Jeho ženě se tu však nelíbilo. Východní Sibiř nemůže společenským životem Moskvě konkurovat a navíc jedna z jejich dcer byla v devátém měsíci těhotenství, a tak jeho žena odjela do Petrohradu, protože chtěla být u toho, až se dítě narodí. Z přední části domu byl výhled na rozlehlý přehlídkový prostor. Okna zadní části, kde se nacházela i ložnice, vedla do borového lesa,

jenž pokrýval podstatnou část této oblasti. Bondarenko měl k ruce početný štáb lidí, kteří se starali o jeho potřeby. To znamenalo včetně zdatného kuchaře a pracovníků komunikačního oddělení. Jeden z nich zaťukal na dveře ložnice přesně ve tři hodiny ráno místního času.

„Ano, co se děje?“

„Naléhavá zpráva pro vás, soudruhu generále,“ odpověděl hlas za dveřmi.

„Dobře, počkejte chvilku.“ Genadij Josifovič vstal a oblékl si župan. Cestou ke dveřím rozsvítil světlo. Brnčel jako všichni, které někdo připraví o chvilku spánku, jenže generálové by měli podobné věci očekávat. Když tedy otevřel dveře, poddůstojníka, který mu podával zprávu, neseřval.

„Naléhavá zpráva z Moskvy,“ zdůraznil rotmistr.

„*Da, spasibo*,“ odpověděl Bondarenko, vzal si zprávu a vrátil se zpět k posteli. Posadil se do pohodlného křesla, na něž jako obvykle pohodil blůzu od uniformy, a vzal si brýle na čtení, které vlastně nepotřeboval, ale v pološeru se mu s nimi četlo lépe. Něco naléhavého – no, když ho kvůli tomu probudili ve tři ráno, tak herdek…

„Panebože,“ vydechl vrchní velitel, když se dostal do poloviny první strany. Pak ji otočil a začetl se do samotného obsahu.

V Americe by se tato zpráva nazývala Zvláštní zpravodajské hodnocení. Bondarenko už je kdysi viděl, dokonce jich pár pomáhal sestavit, ale něco takového četl poprvé.

Existuje důvodné podezření, že se neodvratně schyluje k válce mezi Ruskem a Čínskou lidovou republikou. Cílem čínských výbojů má byt obsazení nově objevených nalezišť zlata a ropy na východní Sibiři, k čemuž má být využit rychlý mechanizovaný útok. Ten by mel vést na sever od jejich hranic východně od Chabarovska. Mezi předními jednotkami bude 34. úderná armáda, oddíl typu A…

Toto zpravodajské hodnocení se zakládá na informacích národních výzvědných prostředků s přístupem k politickému vedení ČLR, kvalita těchto informací byla označena „1A“, psalo se ve zprávě, což znamenalo, že SVR ji bere jako Písmo svaté. To se nestávalo příliš často.

Vyzýváme velení Dálnovýchodní skupiny, aby provedlo všechny kroky nutné k odražení takového útoku…

„Jenže s čím?“ ptal se generál listů v ruce. „S čím, soudruzi?“ Pak zvedl sluchátko u postele. „Do čtyřiceti minut se chci sejít se svým štábem,“ řekl rotmistrovi, který telefon zvedl. Nechtěl učinit ten teatrální krok, že by okamžitě vyhlásil plnou pohotovost. To až po poradě štábu. O problému nicméně usilovně přemýšlel. Nepřestal, ani když se šel vymočit, ani když se holil; jeho mozek neustále ze všech stran promýšlel nastalou situaci. Šlo o činnost, kterou sice vnímal, ale nemohl ji změnit. Úkol, který se před ním objevil, když si holil strniště na tváři, nebyl jednoduchý, možná byl dokonce nemožný, ale vzhledem k Bondarenkově hodnosti se stal *jeho* úkolem a on nechtěl, aby si ho budoucí ruští posluchači vojenství připomínali jako generála, který nedokázal ubránit svou vlast před zahraniční invazí. Je tu, pomyslel si Bondarenko, protože je nejlepším operačním mozkem, jaký jeho země má. Není v bitvě poprvé a už dříve si vedl tak dobře, že nejen přežil, ale za svou chrabrost dostah také nejvyšší státní vyznamenání. Celý život studoval vojenskou historii. Dokonce pracovalj nějakou dobu s Američany v jejich vojenské laboratoři v Kalifornii a takovou instituci chtěl napodobit a zavést i v Rusku, protože šlo o nejlepší způsob, jak připravit vojáky k bitví. Jeho země si ji však nemohla po dlouhá léta dovolit. Má vědomosti. Umí si zachovat chladnou hlavu. Chybí mu jen prostředky. Jenže dějiny netvoří vojáci, kteří mají vše, co potřebují, ale právě ti druzí. Když mají vojáci dostatek, političtí vůdci se dostanou do knih. Genadij Josifovič byl voják, navíc rusky voják. Jeho vlast byla pokaždé napadena nečekaně, protože zdejší političtí představitelé blížící se zkázu z nějakého zvláštního důvodu neviděli, za což museli platit vojáci. Nějaký vzdálený hlas mu říkal, že aspoň nebude zastřelen za selhání. Stalin už je dávno po smrti a s ním i zvyk trestat ty, které nedokázal včas varovat či připravit. Bondarenko však na tento hlas nedbal. Neúspěch mu připadal jako příliš trpká alternativa, na kterou nechtěl za svého života ani pomyslet.

Zvláštní zpravodajské hodnocení se dostalo k americkým jednotkám v Evropě a Tichém oceánu ještě rychleji než do Chabarovska. Admirála Bartolomea Vita Mancusa zastihl před večeří s guvernérem Havaje. Jeho zástupce pro veřejné záležitosti musel toto setkám o pár hodin posunout, zatímco CINCPAC svolával svůj štáb.

„Čekám na vaše informace, Mikeu,“ řekl Mancuso brigádnímu generálovi Michaelu Lahrovi.

„Nutno říct, že takový vývoj není úplně nečekaný, pane,“ odpověděl koordinátor výzvědných informací. „O zdroji této zprávy nevím nic, ale podle mě jde o velmi vysoce postaveného člověka, nejspíš s vysokou politickou funkcí. Podle CIA je to zdroj velmi spolehlivý a ředitel Foley ví, o čem mluví. Takže to budeme muset brát hodně vážně.“ Lahr se odmlčel a napil se vody. „Víme tedy, že ČLR velmi závistlivě pokukuje po nově objevených ruských nalezištích ve střední a severní části východní Sibiře. To by potvrzovaly

ekonomické problémy, které se před Číňany objevily poté, co byla kvůli těm dvěma vraždám v Pekingu přerušena obchodní jednání, a podle všeho se k nim obracejí zády i další obchodní partneři. Takže Čína se teď ocitá ve velmi těsné ekonomické pasti, a právě z takových důvodů se v celých dějinách rozpoutávají války."

„Jak bychom je mohli zastrašit, aby to nedělali?" zeptal se generál velící námořní pěchotě v rámci Pacifické flotily.

„Zítra se Ruská federace stane členem NATO. Ruský prezident Grušavoj odlétá za pár hodin do Varšavy podepsat Severoatlantickou smlouvu. Rusko se tak stane spojencem Spojených států amerických a *všech* členů NATO. Takže pokud se Čína rozhodne zahájit invazi, nenapadne pouze Rusko, ale i ostatní členské státy Severoatlantické aliance, a to by je snad mohlo zastavit."

„A pokud ne?" zeptal se Mancuso. Jako vrchní velitel byl placen za zvažování spíše diplomatických proher než vítězství.

„Pak, pane, pokud Čína zamíří na sever, vypukne válka na asijském kontinentě mezi Čínskou lidovou republikou a spojencem Spojených států. Což znamená, že půjdeme do boje."

„Máme v tomto směm nějaké instrukce z Washingtonu?" zeptal se CINCPAC.

Lahr zavrtěl hlavou. „Zatím ne, admirále. Na to je poslední vývoj příliš překotný a ministr Bretano očekává návrhy spíše z naší strany."

Mancuso přikývl. „Fajn. A co můžeme udělat? V jaké formě teď jsme?"

Čtyřhvězdičkový generál velící Sedmé flotile se naklonil dopředu: „Mé jednotky jsou v solidní formě. Mé letadlové lodě jsou prakticky všechny využitelné, ale letcům by neuškodilo trochu víc času na výcvik. A hladinové prostředky… co myslíš, Ede?"

Viceadmirál Goldsmith se otočil na svého nadřízeného. „Jsme připraveni, Barte."

COMSUBPAC – velitel ponorkového loďstva Pacifické flotily – přikývl. „Chvíli sice potrvá, než se moje lodě přesunou na západ, ale výcvik proběhl, a kdyby to bylo nutné, tak čínskemu námořnictvu pořádně zamotáme hlavu."

Pak se zraky všech upřely na velitele námořní pěchoty. „Doufám, že mi nechcete říct, abych provedl invazi na čínské území s jednou divizí," pronesl. Celá Pacifická flotila ani neměla dostatek vyloďovacích prostředků, aby na břeh dopravila víc než brigádu, což všichni věděli. Ačkoli tyto jednotky námořní pěchoty byly velmi dobré, celou Lidovou osvobozeneckou armádu by porazit nedokázaly.

„A jak jsou na tom Rusové?" zeptal se velitel Sedmé flotily generála Lahra.

„Nijak skvěle, pane. Nový velitel Dálnovýchodní skupiny vojsk má sice dobrou pověst, ale vybavení má pod psa. Čínská armáda je oproti němu asi osmkrát početnější, možná i víckrát. Takže Rusové nemají moc šancí, aby provedli hloubkový útok. Už to, aby se ubránili před nálety, jim dá řádně zabrat."

„To je fakt," přikývl generál velící vzdušným prostředkům v Tichomoří. „Rusové se za války proti Čečensku připravili o spoustu využitelných prostředků. Většina jejich letadel sedí na zemi kvůli technickým závadám. To znamená, že ruští piloti nemají k dispozici tolik letů, kolik kvalitní pilot potřebuje. Na druhé straně Čína už několik let velmi pilně cvičí. Podle mě je letecká složka jejich armády ve velmi dobré formě."

„Co můžeme přesunout na západ?"

„Hodně," odpověděl zástupce letectva. „Ale bude to stačit? Záleží na mnoha proměnných. Bude fajn mít za zády vaše letadlové lodě, které by nás podpořily." Což bylo od zástupce vzdušných sil armády Spojených států nebývalé laskavé prohlášení.

„Fajn," pronesl Mancuso pak. „Chci slyšet nějaké možnosti. Mikeu, zkusme vylepšit naše výzvědné informace o tom, čeho jsou Číňané schopni, to za prvé, a za druhé, co si myslí."

„CIA právě mění úkoly zadávané jejím družicím. Zanedlouho bychom měli dostat hodně záběrů jednak z nich, jednak ještě od našich přátel z Tchaj–wanu – ti sledují Čínu velmi pečlivě."

„A vědí o posledním vývoji?" zeptal se velitel Sedmé flotily.

Lahr zavrtěl hlavou. „Ne, zatím ne. S touhle informací se zatím zachází velmi opatrně."

„Možná by se vyplatilo sdělit Washingtonu, že Tchajwanci dokáží odhadnout vnitřní dění v ČLR lip než my," odpověděl zástupce námořní pěchoty.

„Měli by. Mluví stejným jazykem. Takže mají i podobné myšlenkové pochody a tak. Tchaj–wan by měl fungovat jako náš prvořadý informátor."

„Možná, možná ne," opáčil Lahr. „Pokud vypukne opravdová válka, Tchaj–wan se do ní nezapojí jen tak pro nic za nic. Jistě, jsou to naši přátelé, ale zatím se jich to vůbec netýká a z jejich pohledu bude nejlepší zvolit hodně opatrný přístup. Zvýší stupeň pohotovostí svých sil, ale na vlastní pěst se do ofenzivních operací nepustí."

„A my opravdu pomůžeme Rusům, když na to přijde? Respektive, budou si Číňani myslet, že je to pravděpodobné?“ zeptal se velitel vzdušných prostředků. On *de facto* „vlastnil“ všechny letadlové lodě a letouny námořního letectva. Za jejich výcvik byl zodpovědný on.

„Analyzovat jejich názory a předvídat je, to je úkol CIA, ne náš,“ odpověděl Lahr. „Pokud vím, CIA nemá v Pekingu žádný kvalitní zdroj informací kromě odposlechnutých zpráv, které dostáváme z Fort Meade. Pokud se mě ptáte na můj osobní názor, myslím, nesmíme hlavně zapomenout, že jejich politická rozhodnutí přijímají maoističtí politici kteří mají na věci svůj vlastní názor, zdaleka nejde o nic, co bychom my označili za objektivní náhled. Zkráceně řečeno, nevím a ani mě nenapadá, kdo jiný by to mohl vědět podle toho zdroje, od něhož tahle zpráva přišla, to s postupem na sever myslí hodně vážně. A to natolik, že se vyplatí zařadit Rusko mezi členy NATO. Nicméně bychom takový krok mohli označit za poměrně zoufalou snahu přerušit plány ČLR, admirále.“

„Takže válka pro nás zůstává velmi pravděpodobnou variantou?“ shrnul jeho Mancuso.

„Ano, pane,“ přikývl Lahr.

„No dobrá, pánové. Takže k tomu budeme takhle přistupovat. Chci od vás plány a návrhy, jak zamotat našim čínským bratřím hlavu. Hrubé rysy zítra po obědě a podrobné návrhy do osmačtyřiceti hodin. Dotazy?“ Žádné nezazněly. „Fajn, tak do práce.“

Al Gregory zůstal v práci déle. Jako softwarový odborník často pracoval v nezvyklou dobu, a ani dnešek nebyl výjimkou. Právě stál na palubě USS *Gettysburg*, křižníku třídy Aegis. Loď neplula, stála v suchém doku posazená na několika dřevěných blocích a mezitím probíhala výměna šroubu. *Gettysburg* se zapletl k bóji, která mu utrhla kotvicí řetěz, a loď pak unesl proud, což zrovna neprospělo levému lodnímu šroubu. Zaměstnanci doku s výměnou nijak nespěchali, protože stejně nadešel čas plánované prohlídky motorů. To posádce vyhovovalo. Portsmouthský námořní dok, součást norfolkské námořní základny, nebyl sice žádný ráj na zemi, ale žily tu rodiny většiny členů posádky, čímž se atraktivnost tohoto místa výrazně zvýšila.

Gregory stál v CIC neboli bojové informační centrále, tedy oddělení, odkud kapitán vedl loď do boje. Všechny zbraňové systémy se kontrolovaly z tohoto prostorného oddělení. Monitor radaru SPY zabíral tři vedle sebe postavené monitory velké jako velkoplošná televize. Problém spočíval v počítačích, které systémy řídily.

„Víte,“ řekl Gregory muži, který měl údržbu těchto systémů na starost, „starý iMac má mnohem větší výkon než tenhle stroj.“

„Doktore, ale tohle je výkvět technologie roku 1975,“ protestoval muž. „A navést střelu není až taková dřina, ne?“

„A navíc, doktore,“ vložil se do hovoru další muž, „tenhle radar je pořád to nejlepší, co jsme poslali na moře.“

„To je pravda,“ musel souhlasit Gregory. Pevné komponenty mohly dohromady vyprodukovat šest *megawattů* vysokofrekvenční energie a poslat je na velmi přesné místo, což stačilo k tomu, aby se například pilotovi takto zasažené helikoptéry narodily postižené děti. Ovšem mnohem lépe se dal systém využít ke sledování balistické střely na vzdálenost tisíce mil i větší. Omezení představoval pouze použitý software, který se stal zlatým standardem prakticky všech zbraňových systémů světa.

„A jak byste sledovali samostatně naváděné hlavice balistických střel?“

„Říkáme tomu zasunutí čipu,“ odpověděl první muž.

„Cože? Je to otázka hardwaru?“ zeptal se Al. Nevěřil svým uším. Do tohoto počítače nic zasunout nešlo.

„Ne, pane, softwaru. Vyvoláme jenom jiný kontrolní program.“

„A proč k tomu potřebujete další program? Copak by některý z obvyklých programů nedokázal sledovat letadla i střely?“ zeptal se Gregory.

„Pane, víte, já ten krám jenom udržuju a pracuju s ním. Nesestrojil jsem ho. Na to se musíte zeptat v RCA a IBM.“

„Do háje,“ utrousil Gregory.

„Taky byste mohl promluvit s poručíkem Olsonem,“ navrhl druhý muž. „Studoval vDartmouthu. Na poručíka je to celkem bedna.“

„Jo,“ přikývl první. „Vymýšlení softwaru je jeho hobby.“

„Dennis Hrozný. Zbraňový operátor a výkonný důstojník se na něj občas naštvou.“

„A proč?“ zeptal se Gregory.

„Protože mluví jako vy, pane," odpověděl náčelník Leek. „Ale nebere tolik."

„Ale je to fajn kluk," podotkl náčelník Matson. „O své vojáky se stará dobře a ve své práci se vyzná, že jo, Time?"

„Jo, Georgi, fajn kluk, a jestli zůstane v armádě, dotáhne to daleko."

„Ale kdepak. Počítačové společnosti už ho chtějí přetáhnout k sobě. Compaq mu minulý týden nabízel tři sta tisíc."

„S tím se vyžít dá," komentoval to Leek. „A co jim Dennis řekl?"

„Že nebere. Já mu říkal, aby počkal na půl milionu." Matson se zasmál a natáhl se pro kávu.

„Co vy na to, doktore? Má ten kluk šanci vydělat tolik peněz v počítačové firmě?"

„Jestli přijde s opravdu kvalitním softwarem, možná ano," odpověděl Al a říkal si, že si poručíka Olsona prověří sám. Jeho firma měla pro talenty vždycky nějaké místo. Dartmouth se proslavil fakultou informatiky. Když se k tomu přidají zkušenosti z terénu, dostanete výborného kandidáta na práci v aktuálním projektu střel země–vzduch. „No nic, a když tedy zasunete čip, co se stane pak?"

„Změní se dosah radaru. Víte, jak to chodí, pořád se vysílá vysokofrekvenční energie, ale my přijímáme jen ty signály, co se odrazí v určitém konkrétním časovém úseku. Tohle…" náčelník Clark zvedl disketu s ručně nadepsaným štítkem, „změní hradlo. Účinný dosah radaru se zvýší asi na dva tisíce kilometrů. To je mnohem dál, než ty střely doletí. Před pěti lety jsem byl s *Port Royal* na Kwajalein na jednom testu a sledovali jsme jednu střelu od chvíle, co se objevila nad horizontem, až k nám."

„A zasáhli jste ji?" zeptal se Gregory s okamžitým zájmem. Leek zavrtěl hlavou. „Porouchala se naváděcí směrovka, měli jsme jeden z prvních modelů Block–IV. Dostali jsme se na padesát metrů, ale i to bylo o vlásek víc, než by bylo potřeba. Dovolili nám navíc jenom jednu střelu, proč, to mi nikdo nikdy nevysvětlil. Shiloh ale rok po nás uspěl. Zničili ji přímým zásahem. Videozáznam jejich akce stojí vážně za to," ujistil náčelník svého hosta.

Tomu Gregory věřil. Když se předmět, který letí vzduchem rychlostí čtrnácti tisíc mil v hodině, srazí s jiným předmětem letícím opačným směrem rychlostí dvou tisíc mil, výsledek je jistě pozoruhodný. „Zásah se podařil hned napoprvé?"

„Jasně. Ta bestie letěla přímo na nás a těmhle střelám moc věcí neuteče."

„Vždycky to zkoušíme s Vandaly otestovanými u Wallopova ostrova," dodal náčelník Matson.

„O co přesně jde?"

„Staré střely země–vzduch Talos," vysvětloval Matson. „Velké roury s náporovým motorem, na balistické dráze létají rychlostí kolem dvou tisíc dvě stě mil v hodině. Taky umějí udělat pořádnou paseku. A toho se bojíme. Rusové přišli s novou mořskou střelou, které říkáme Sunburn…"

„Taky se jí říká likvidátor Aegisů," doplnil Leek. „Lítá nízko, ale rychle."

„Ještě nám ale neutekla ani jedna," řekl Matson. „Systém Aegis je vážně třída. A co přesně chcete zkontrolovat vy, pane doktore?"

„Chci zjistit, jestli ten váš systém můžeme použít k zastavení balistické střely."

„Jak rychlé?"

„Opravdové mezikontinentální balistické střely. Když ji zachytíte na radaru, poletí rýchlostí kolem sedmnácti tisíc mil v hodině, to znamená asi sedm tisíc šest set metrů za vteřinu."

„To je pěkná rychlost," poznamenal Leek. „Sedmkrát osmkrát rychlejší než kulka z pušky."

„Je dokonce rychlejší než balistická zbraň jako Scud. To asi nezvládneme," obával se Matson.

„Tenhle radarový systém ji snadno odhalí a bude ji sledovat. Dost se podobá systému Cobra Dane z Aleut. Otázkou je, jestli vaše střely země–vzduch můžou reagovat tak rychle, aby ji zasáhly."

„Jak pevný obal má taková střela?" zeptal se Matson.

„Slabší než letadla. Je navržená tak, aby odolala horku, ne nárazu. Připomíná raketoplán. Když proletíte krupobitím, obkladové tabulky dostanou pěkně zabrat."

„Vážně?"

„Jo," přikývl Gregory. „Jsou jako polystyrénové pohárky na kafe."

„Takže problém je v tom, dostat naši střelu dost blízko, aby hlavice při výbuchu zasáhla cíl."

„Správně." Nejsou sice profesionální vojáci, říkal si Gregory, ale nejsou o nic hloupější.

„Takže jde o úpravu softwaru ve vyhledávací hlavici, že?"

„Zase správně. Přepsal jsem to. Ve skutečnosti se nejedná o nic složitého. Přeprogramoval jsem způsob, jakým se mění laser. Mělo by to fungovat, pokud infračervený naváděcí systém pracuje tak, jak udává výrobce. Při počítačových simulacích ve Washingtonu tomu tak aspoň bylo."

„V případě *Shilohu* to taky fungovalo, doktore. Kazetu tady určitě někde najdeme," ujišťoval ho Leek.

„Chcete ji vidět?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Gregory nadšeně.

„Fajn.“ Leek se podíval na hodinky. „Já mám teď volno. Jdu si dozadu zakouřit a pak si pustíme tu kazetu,“ řekl hlasem televizního hlasatele.

„Tady se nesmí kouřit?“ Leek otráveně zabručel. „To je to nové námořnictvo, doktore. Kapitán řádí kvůli zdraví jako černá ruka. Když si chcete zapálit, musíte dozadu. Dokonce ani ve vlastní kajutě nesmíme.“

„Já už jsem s tím přestal,“ řekl Matson. „Nejsem taková bačkora jako Tím.“

„Jdi do háje,“ odpověděl Leek. „Na palubě ještě zůstalo několik pořádných chlapů.“

„Proč jsou tady židle postavené na šikmo?“ zeptal se Gregory, když vstal a šel za nimi dozadu. „Důležité obrazovky jsou na pravé straně lodi, ne zepředu dozadu. Jak to?“

„Protože když vjedete do bouřky, líp se blije,“ zasmál se Matson. „Ten, kdo navrhoval tyhle lodě, neměl námořníky moc v lásce, ale aspoň že funguje klimatizace.“ Teplota v CIC nestoupala nad patnáct stupňů, takže většina zdejších zaměstnanců chodila ve svetrech. Křižníky Aegis se rozhodně neproslavily pohodlím.

„To má být doopravdy?“ zeptal se plukovník Alijev. Byla to hloupá otázka a on to věděl. Přesto však zaznít musela, což si jeho velitel uvědomoval.

„Máme rozkazy to brát vážně, plukovníku,“ odpověděl Bondarenko příkře.

„Čím je můžeme zastavit?“

„265. motostřelecká divize je v přibližně padesátiprocentním stupni připravenosti,“ odpověděl operační důstojník. „Vedle ní jsou dva tankové pluky na úrovni asi čtyřiceti procent. Naše záložní formace jsou spíš na papíře,“ dodal Alijev. „Naše vzdušné prostředky – jeden prapor stíhaček je připraven k akci, další tři nemají ani polovinu svých letounů schopných letu.“

Bondarenko přikývl. Od jeho nástupu do funkce se situace zlepšila, na tom měl zásluhu hlavně on sám, ale na Číňany stále moc velký dojem neudělá.

„A protivník?“ zeptal se pak. Výzvědným důstojníkem byl další plukovník, Vladimír Konstantinovič Tolkunov.

„Armáda našich čínských sousedů je v dobré formě, soudruhu generále. Nejbližší nepřátelská formace je Čtyřiatřicátá úderná armáda, jíž velí generál Peng Si–Wang,“ začal ukázkou svých vědomostí. „Tato jediná formace má třikrát vyšší počet mechanizovaných prostředků než my a je velmi dobře vycvičená. Čínské letectvo – taktických letounů mají přes dva tisíce, my musíme předpokládat, že do takové operace zapojí vše dostupné. Soudruzi, nemáme naprosto nic, čím bychom je mohli zastavit.“

„Takže naší hlavní výhodou zůstává i nadále prostor,“ navrhl generál. „Toho máme dostatek. Hlavně nesmíme opustit své pozice a počkáme na posily ze západu. Dnes odpoledne mám hovořit s hlavním stanem. Zkusme teď sepsat, co bychom proti těm barbarům potřebovali.“

„Železnice je natažená až k nim,“ poznamenal Alijev. „A naši pitomí inženýři ještě klestí Číňanům cestu k ropným polím. Generále, úplně nejdřív musíme poslat naše techniky klást miny. Těch máme miliony a cesta, kterou sem čínská armáda dorazí, se dá snadno odhadnout.“

Hlavní problém ovšem spočíval v tom, že Číňané měli na své straně strategické, ne–li taktické překvapení. První z nich budou mít na starost politici, kteří už začali stejně jako Hitler v roce 1941. Bondarenko bude mít k dispozici taktické varování, což Stalin Rudé armádě neumožnil. Zároveň očekával volnou ruku při manévrování, protože na rozdíl od Stalina prezident Grušavoj snad bude víc přemýšlet hlavou. A díky této volnosti zatáhne Bondarenko nepřítele do mobilní války, takže Číňanům zabrání, aby pomýšleli na nějaký rozhodný útok, umožní jim jen důrazné střety, když to jeho cílům prospěje. Počká si na posily a až pak zahájí bitvu podle svého gusta na místě a v okamžiku, které si sám zvolí.

„Jak dobří jsou Číňani ve skutečnosti, Pavle?“

„Lidová osvobozenecká armáda se už padesát let nezúčastnila žádných rozsáhlejších operací, naposledy v korejské válce proti Američanům, pokud ovšem nepočítáte příhraniční potyčky, které jsme s nimi museli řešit koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let. Tehdy si s nimi sovětská armáda poradila, ale měli jsme k dispozici značnou palebnou sílu a Číňanům šlo pouze o konkrétní cíle. Jejich výcvik probíhá převážně podle našeho vzoru. Jejich vojáci nejsou schopni samostatně přemýšlet. Jejich disciplína je více než krutá. Sebemenší přestupek může skončit okamžitou popravou, což má ovšem za následek značnou poslušnost. Pokud sej jedná o operační schopnosti, jejich generálové mají dobré teoretické znalosti. Jejich zbrani jsou co do kvality srovnatelné s našimi. Vzhledem k lepšímu financování jsou jejich vojáci velmi dobře obeznámeni se zbraněmi a základy taktiky,“ řekl shromážděnému štábu Ždanov. „Ale v oblasti operačního manévrování se nám asi rovnat nemohou. Bohužel jsou na tom lépe početně a kvantita si kvalitu vynutí, což se v armádách NATO povídá i o nás. Podle mě budou chtít rychle převálcovat a obávám se, že se

jim to povede – rozdrtí nás, aby mohli i nejdříve pokračovat za svými politickými a ekonomickými cíly.“

Bondarenko přikývl a napil se čaje. Byla to šílená situace a nejšílenější na ní bylo, že si připadal jako velitel NATO z roku 1975 – třeba v Německu, což už bylo vážně příliš –, proti kterému stojí početní převaha, ale na rozdíl od Němců má k dispozici rozlehlé území a Rusové vždy využívali území pro dosažení svých cílů. Předklonil se a řekl:

„Dobrá tedy. Soudruzi, nedovolíme jim zahájit rozhodný útok. Pokud překročí hranici, začneme manévrovací válku. Zaútočíme a přesuneme se. Poškodíme je a stáhneme se dříve, než budou schopni protiútoku. Dáme jim zemi, ale nedáme jim svou krev. Život každičkého našeho vojáka má pro nás obrovskou cenu. Číňané musejí urazit ke svým cílům dlouhou cestu. Necháme je ujít velkou část této cesty, budeme hrát o čas a šetrně používat naše prostředky. Za vše, co nám vezmou, je donutíme pořádně zaplatit, ale nedáme jim – ani nesmíme – šanci zatáhnout naše síly do rozhodné bitvy. Souhlasíte s tím?“ zeptal se celého štábu. „Když si nebudeme jisti, stáhneme se a neposkytneme nepříteli to, co chce. Až budeme mít k dispozici vše potřebné k protiútoku, nepřítel začne litovat, že vůbec o Rusku někdy slyšel, ale do té doby, ať si tu pobíhá, jak chce.“

„A co ostraha hranic?“ zeptal se Alijev.

„Oslabí čínskou armádu a pak se stáhne. Soudruzi, musím znovu opakovat: život každičkého vojáka je pro nás velmi důležitý. Naši muži budou bojovat urputněji, když budou vědět, že nám na nich záleží, dokonce lze říct, že si naši péči a soucit zaslouží. Pokud je žádáme, aby položili životy za svou vlast, pak jejich vlast musí projevit jistou loajalitu i vůči nim. Když toho dosáhneme, budou se bít jako lvi. Ruští vojáci umějí bojovat. Všichni si musíme zasloužit jejich přízeň. Vy jste zkušení profesionálové. Toto bude naše nejzásadnější zkouška v životě. Musíme si s tou situací umět poradit. Závisí na nás naše vlast. Andreji Petroviči, připravte mi nějaké plány. Máme svolení povolat zálohy. Začněme s tím. Máme pro ně spousty materiálu. Odemkněte vrata a dovolte jim seznámit se s ním. Bůh snad dovolí, aby důstojníci přiřazení k těmto oddílům byli hodní svých vojáků. To je vše.“ Bondarenko vstal a odešel. Doufal, že jim to svým projevem dostatečně objasnil.

Jenže války se nevyhrávají projevy.

Přízraky hrůz minulých

Prezident Grušavoj dorazil do Varšavy s obvyklou okázalostí a obřadností. Když Ryan sledoval jeho příjezd v televizi, uvědomil si, že je dobrý herec. Z jeho tváře by se nedalo vyčíst, že jeho země stojí na pokraji války. Grušavoj prošel před týmiž uvítacími jednotkami, složenými nepochybně ze stejných vojáků, jež si po svém příletu prohlédl Ryan, pak pronesl krátký, leč květnatý projev, v němž zmínil dlouhou a přátelskou historii, jež k sobě váže Polsko a Rusko (záměrně vynechal rovněž dlouhé a už ne tak přátelské události), načež nasedl do vozu a zamířil do města v doprovodu Sergeje Nikolajeviče Golovka, všiml si Ryan s potěšením.

Jack držel v ruce fax z Washingtonu, v němž se uvádělo, jaké prostředky mohou Číňané použít proti svým severním sousedům, včetně odhadu DIA – Armádní zpravodajské služby – týkajícího se „korelace sil“, což si Jack vybavoval jako původně sovětský termín. A hodnocení situace v něm obsažené nevyznívalo optimisticky. Podobně působila i skutečnost, že Amerika v podstatě neměla jak Rusku pomoci. Nejlepší námořnictvo světa se v pozemní válce moc použít nedá. Americká pozemní armáda měla sice v Evropě půldruhé divize těžkých prostředků, jenže ty se od očekávaného ohniska nacházely tisíce kilometrů daleko. Letectvo sice mělo pohyblivost, s níž mohlo zasáhnout téměř kdekoli na světě a takřka, komukoli pořádně zamotat hlavu, ale letouny samy o sobě nemohou pozemní armádu porazit. Kdepak, půjde výhradně o ruské představení, ale ruská armáda je podle faxu v příšérnem stavu. DIA sice zmiňovala několik dobrých stránek nejvyššího ruského velitele v oblasti, ale rozumný člověk s koltem, proti kterému stojí hlupák se samopalem, je pořád trochu v nevýhodě. Takže doufal, že Číňany dnešní hlavní zpráva zpomalí, ale podle ministerstva zahraničí jsou i takové vyhlídky nejisté.

„Scotte?“ zeptal se Ryan ministra zahraničí.

„Jacku, já nevím. Mělo by je to znejistět, ale nelze odhadnout, v jakém průšvihu si myslí, že jsou. Jestli mají pocit, že nemají kam utéct, možná je nezastaví ani tohle.“

„Ale sakra, Scotte, copak takhle se dá řídit stát?“ zeptal se Jack. „Na základě odhadů? Nebo obav? Nebo naprosté hlouposti?“

Adler pokrčil rameny. „Myslet si, že představitel některé vlády je chytřejší než ostatní, není dobře, Jacku. Lidi se rozhodují úplně stejně bez ohledu na svou velikost a inteligenci. Jde prostě jen o to, jak porozumí problému a jak nejlépe se jim podaří ubránit své vlastní zájmy, vlastní úroveň. Nezapomeň, že proti nám nestojí žádní mniši. Tí moc nevědí, co je to svědomí. Mají úplně odlišné pojetí dobra a zla. To, co prospeje vlasti, si převedou na to, co se hodí jim, chovají se jako král z dvanáctého století, jenže se musejí obejít bez biskupa, který by jim vysvětlil, že se na ně možná kouká Bůh a dělá si pečlivé poznámky.“ Dokonce se nerozpakovali, nemusel dodávat Adler, a zlikvidovali kardinála, což je do téhle šlamastyky vlastně dostalo.

„Chceš říct, že jsou sociopati?“ zeptal se prezident.

Ministr Adler pokrčil rameny. „Nejsem doktor, jenom diplomat. Když ale s takovými lidmi vyjednáváš, ukážeš jim něco, co je dobré pro jejich zemi – pro ně –, a doufáš, že po tom skočí. Hraješ, aniž bys jim beze zbytku rozuměl. Tihle lidi dělají věci, které by nikdo z nás nikdy neudělal. A řídí velkou zemi, která disponuje jadernými zbraněmi.“

„Skvěle,“ vydechl Ryan. Vstal a vzal si sako. „No, tak se půjdeme podívat na podpis našeho nového spojence, ne?“

O deset minut později už stáli v přijímací místnosti paláce Lazienkowski. Představitelé vlád se nejprve sešli nad minerálkou, aby se pozdravili, a pak nějaký bezejmenný úředník otevřel dvojité dveře a oni vykročili ke stolu, židlím a televizním kamerám.

Projev prezidenta Grušavého se dal předvídat do nejmenších podrobností. Severoatlantická aliance vznikla, aby chránila západní Evropu před tím, co kdysi představovala jeho země, jež kdysi právě v tomto městě vytvořila zrcadlově opačnou alianci nazvanou Varšavská smlouva. Svět se však změnil a Rusko se teď s radostí připojí ke zbytku Evropy a vstoupí do aliance spřátelených států, jejichž jediným přáním je mír a prosperita pro všechny. Grušavého skutečně těšilo, že je po velmi dlouhé době prvním Rusem, který se stal opravdovou součástí evropské komunity, a slíbil, že bude plnohodnotným přítelem a partnerem všem svým novým přátelům (o vojenských dopadech Severoatlantického paktu se nijak nezmínil). Všichni přítomní nadšeně aplaudovali. A Grušavoj vytáhl staré plnicí pero vypůjčené z petrohradské Ermitáže, aby jménem

své země připojil svůj podpis, čímž se počet členů NATO rozrostl o další stát. Znovu všichni aplaudovali, zatímco různí státníci přicházeli potřást novému spojenci rukou. Svět se měl znovu změnit.

„Ivane Emmetoviči," řekl Golovko, když se blížil k americkému prezidentovi.

„Sergeji Nikolajeviči," řekl tiše Ryan.

„Jak asi zareaguje Peking?" zeptal se ho šéf ruské zpravodajské služby. „Když budeme mít štěstí, dozvíme se to za dvacet čtyři hodin," odpověděl Ryan, protože věděl, že tuto událost přenáší živě CNN, a nepochyboval, že je sledována i v Pekingu.

„Očekávám hrubý jazyk."

„O mně nedávno napsali pěknou věc," ušklíbl se Ryan.

„Jistě něco v tom smyslu, že jsi měl pohlavní styk se svou matkou."

„Spíš šlo o orální sex," přikývl prezident znechuceně. „Něco takového si asi v soukromí myslí všichni."

„Ale takhle otevřeně je to na kulku."

Ryan se potěšené usmál. „No, to si piš, Sergeji."

„Vyjde to?" zeptal se Golovko.

„Právě jsem se tě chtěl zeptat. Jste k nim blíž než my."

„Já nevím," odpověděl Rus a trochu se napil vodky. „Ale když ne…"

„V takovém případě máte nové spojence."

„A co přesné znění článku pět a šest té smlouvy?"

„Sergeji, klidně řekni svému prezidentovi, že Spojené státy budou přistupovat k útoku na ktoroukoli část území Ruské federace podle závazků vyplývajících ze Severoatlantické smlouvy. V této otázce, Sergeji Nikolajeviči, máte čestné slovo Spojených států amerických," řekl ŠERMÍR svému příteli.

„Jacku, jestli ti to můžu říct, už několikrát jsem našemu prezidentovi říkal, že jsi čestný člověk, který dodrží dané slovo." Úleva v jeho tváři byla očividná.

„Sergeji, teď mi příliš lichotíš. Nic na tom vážně není. Je to vaše země, ale náš národ prostě nemůže stát jen opodál a dívat se, jak vás někdo takhle vykrádá. Podkopává to základy světového míru. Naším úkolem je zajistit mír ve světě. Válek už bylo dost."

„Já se bojím, že bude další," řekl Golovko se svou vrozenou upřímností.

„Pak se tvoje a moje země společně zasadí o to, aby byla i poslední."

„Platon řekl, že konec válek znají jen mrtví."

„Ale přece se nenecháme svázat slovy Řeka, který žil před pětadvaceti stoletími. Já dávám přednost větě jednoho Žida, co žil před pěti stoletími. Je nejvyšší čas, Sergeji. Je nejvyšší čas, hergot," opakoval Ryan důrazně.

„Snad máš pravdu. Vy Američani jste vždycky takoví optimisti…"

„Máme k tomu své důvody."

„Vážně? A jaké?" zeptal se Rus.

Jack se na něj upřeně zadíval. „V mé zemi je možné všechno. Bude tomu tak i u vás, stačí tomu jen pomoci. Přijměte demokracii, Sergeji. Přijměte svobodu. Američani se od zbytku světa nijak výrazně geneticky neliší. Všichni jsme míšenci. V žilách nám proudí krev ze všech koutů světa. Jediné, co nás odlišuje, je naše ústava. A to je jen soubor pravidel. Nic víc, Sergeji, ale osvědčila se. Jak dlouho už se naší zemí zabýváš?"

„Od doby, co jsem vstoupil do KGB? Už pětatřicet let."

„A co ses o Americe a o tom, jak funguje, dozvěděl?" zeptal se Ryan.

„Zřejmě ne dost," odpověděl Golovko upřímně. „Duch vaší země mě vždycky zmate."

„Protože je to příliš jednoduché. Vždycky jsi hledal nějakou složitost. My dovolujeme lidem, aby šli za svými sny, a když mají úspěch, odměníme je. Ostatní to sledují a ženou se za svými vlastními sny."

„A co třídní otázky?"

„Jaké třídní otázky, Sergeji? Ne všichni studují na Harvardu. Já třeba ne. Můj táta byl u policie. Já jsem jako první člověk v naší rodině dokončil střední školu. A podívej, kam jsem se dostal. V Americe žádné třídní rozdíly nejsou, Sergeji. Můžeš se stát tím, pro co se rozhodneš, pokud se tomu věnuješ. Můžeš uspět, ale taky nemusíš. Trocha štěstí se hodí," připustil Ryan, „ale hlavně musíš tvrdě pracovat."

„Všichni Američani mají v očích hvězdy," poznamenal předseda SVR hořce.

„Je lepší dívat se ke hvězdám," odpověděl Ryan.

„Snad. Pokud nám ovšem nespadnou na hlavu."

„Co to pro nás tedy znamená?“ zeptal se Sü Kun Piao naprosto neutrálním hlasem. Žang Han San se s premiérem dívali na CNN v premiérově kanceláři, ve sluchátkách která právě odložili, slyšeli simultánní překlad. Ministr bez portfeje mávl opovržlivě rukou.

„Já jsem si přečetl Severoatlantickou smlouvu,“ řekl. „Na nás se to vůbec nevztahuje. V článku pět a šest se omezuje její nasazení na události v Evropě a severní Americe včetně Turecka a podle původního znění i včetně Alžírska, které bylo v roce 1949 součásti Francie. Pokud jde o námořní incidenty, hovoří jen o Atlantickém oceánu a Středozemném moři, a i v tom případě pouze severně od obratníku Raka. Jinak by se členské státy musely po boku USA zúčastnit korejské i vietnamské války. K tomu ale nedošlo, protože smlouva platí jen na vymezeném prostoru. A nevztahuje se ani na nás. Smluvní dokumenty mají diskrétní jazyk a diskrétní použití,“ upozornil svého stranického šéfa. „Nejsou v nich otevřené konce.“

„Ale přesto mám strach,“ odpověděl Sü.

„Nepřátelské aktivity nelze samozřejmě podceňovat,“ připustil Žang, „ale skutečným nebezpečím je pro nás hospodářský kolaps a z něj vyplývající sociální chaos. To by, soudruhu, mohlo zničit celé naše společenské zřízení, a právě to nemůžeme riskovat. Pokud se nám však podaří zmocnit se nalezišť ropy a zlata, nemusíme se takových věcí obávat. S velkou zásobou ropy se neocitneme na prahu energetické krize a za zlato si budeme moci od zbytku světa koupit vše potřebné. Západu je potřeba rozumět, příteli. Oni uctívají peníze a svou ekonomiku zakládají na ropě. Když budeme mít tyhle dvě věci, budou s námi muset obchodovat. Proč asi Amerika zasáhla v Kuvajtu? Kvůli ropě. Proč se k ní přidala Británie, Francie a všechny ostatní státy? Kvůli ropě. Kdo má ropu, je jejich přítel. My ropu mít budeme. O nic víc tady nejde,“ dodal Žang.

„Hovoříš velmi sebevědomě.“

Ministr přikývl. „Ano, Sü, hovořím, protože jsem Západ dlouhá léta studoval. Jejich myšlenkové pochody jsou velmi čitelné. Za touto smlouvou možná stojí snaha zastrašit nás, ale je to spíše jen papírový tygr. I kdyby chtěli Rusku poskytnout vojenskou pomoc, nemají k tomu schopnosti. A nevěřím, že by se jim do toho chtělo. Nemohou znát naše plány, protože kdyby je znali, ukázali by nám svou výhodu během obchodních jednání, což ovšem neudělali, ne?“ zeptal se Žang.

„A neexistuje šance, že by to mohli vědět?“

„Je to nanejvýš nepravděpodobné. Soudruh Tan neví o sebemenším náznaku zahraniční špionáže v naší zemi na alespoň trochu vyšších postech a jeho zdroje ve Washingtonu ani jinde nezachytily nic o tom, že by Západ takové informace měl.“

„Tak proč před chvílí rozšířili NATO?“ zeptal se Sü.

„Copak to není jasné? Rusko zbohatlo, má ropu a zlato a kapitalistické státy se chtějí podílet na ruském bohatství. To přece oznámili i v tisku. Je to přesně v souladu s kapitalistickým názorem: všeobecná chamtivost. Kdo ví, za pět let možná přijmou ze stejného důvodu do NATO nás,“ poznamenal Žang ironicky.

„Víš jistě, že nedošlo ke zkompromitování našich plánů?“

„Jakmile zvýšíme pohotovost a začneme přesouvat vojáky, můžeme očekávat jistou reakci z ruské strany. Ale ostatní? Pche! Tan a maršál Luo o výsledku nepochybují a já též ne.“

„Nu tedy dobrá,“ řekl Sü. Žang ho sice úplně nepřesvědčil, ale přesto přikývl.

Ve Washingtonu bylo právě ráno. Viceprezident Jackson se stal faktickým šéfem krizového týmu, toto postavení mu zajistila jeho předchozí funkce šéfa operačního oddělení na generálním štábu. Jednou z příjemných stránek Bílého domu byla zdejší bezpečnost, již ještě násobil fakt, že lidé sem buď přilétali helikoptérou, nebo přijížděli auty a že členové generálního štábu mohli pořádat telefonické konference ze své zasedací místnosti – tanku – přes bezpečné spojení, jež zaručovala optická vlákna.

„Tak co?“ zeptal se Jackson a díval se na velkou obrazovku na zdi v Situační pracovně.

„Mancuso už poslal své lidi na Havaji do práce. Námořnictvo Číně pořádně zatopí, letectvo může v případě nutnosti přesunout do Ruska hodně prostředků,“ řekl armádní generál Mickey Moore, náčelník generálního štábu. „Starosti mi ale dělá pozemní stránka téhle rovnice. Teoreticky bychom mohli přesunout jednu těžkou divizi – První obrněnou – z Německa, s ní i pár menších jednotek, NATO se možná připojí s něčím dalším, ale ruská armáda je na tom momentálně hodně zle, na Dálném východě ještě hůř. Další potíž je, že Čína má dvanáct mezikontinentálních balistických střel CSS–4. Počítáme, že asi osm z nich míří na nás.“

„Povězte mi o tom něco víc,“ rozkázal TOMCAT.

„Jde o střely Titan–II,“ pokračoval Moore. „Podrobnější informace jsem o nich získal teprve včera. Navrhl je jeden plukovník letectva čínského původu, který vystudoval kalifornskou techniku a v padesátých

letech zběhl. Nějaký maniak si proti němu vymyslel pár obvinění kvůli porušení bezpečnosti – ukázalo se, že jsou to všechno nesmysly, věřili byste tomu –, ale povedlo se mu zmizet s několika kufry plnými technických informací přímo z JPL, kde tehdy pracoval. Takže Čína zhotovila téměř dokonalé kopie bývalých střel Martin–Marietta a, jak jsem říkal, tušíme, že asi osm z nich míří na nás.“

„A hlavice?“

„Naše odhady hovoří o pěti megatunách. Na města to stačí. Střely se hrozně špatně udržují, stejně jako ty naše. Domníváme se, že je většinou skladují bez paliva, takže před odpálením budou potřebovat tak dvě až čtyři hodiny na přípravu. To je dobrá zpráva. Špatné ale je, že za posledních deset let vylepšili ochranu odpalovacích sil, nejspíš v reakci na naše úspěchy při bombardování Iráku nebo nálety letounů B–2 v Japonsku proti jejich střelám SS–19. Aktuální odhad zní, že kryty tvoří čtyři a půl metru železobetonu plus metr pancéře. Konvenční bombu, která by to prorazila, nemáme.“

„Jak je to možné?“ zeptal seJackson udiveně.

„Protože narychlo vyrobené střely GBU–29, jimiž jsme chtěli zničit ten hluboký bunkr v Bagdádu, měly být převáženy letouny F–111. Na pumovnici v B–2 jsou příliš velké a všechny stojedenáctky jsou na vrakovišti v Arizoně. Takže máme bomby, to ano, ale nemáme je čím rozvézt. Nejlepší způsob, jak ta sila zničit, je pomocí ze vzduchu odpalovaných střel s plochou dráhou letu s hlavicemi W–80, pokud prezident povolí jaderný útok proti Číně.“

„Jak se dozvíme, že Čína připravuje střely k odpálení?“

„Těžko,“ připustil Moore. „Ta nová sila něco takového poměrně znemožňují. Jejich kryty jsou strašně silné. Domníváme se, že je budou chtít odpálit pomocí výbušnin, jak jsme to dělali i my.“

„Máme nějaké střely s plochou dráhou letu s jadernými hlavicemi?“

„Ne, to musí povolit prezident. Střely i hlavice jsou na Whitemanově letecké spolu s letouny B–2. Trvalo by asi den, než by se to povedlo dát dohromady. Navrhuji, i to prezident povolil, pokud se situace s Čínou rozjede o něco víc,“ dodal Moore.

A nejlepší způsob, jak odeslat tento typ střel – z ponorek nebo ze stíhačky z letadlové lodi – nepřicházel v úvahu, protože námořnictvo přišlo o veškerý inventář jaderných zbraní a Jackson věděl, že náprava této situace by nebyla zrovna nejjednodušší. Jaderná exploze v Denveru, která přivedla Rusko a Ameriku na pokraj jaderné války, přiměla obě strany potichu se zamyslet a pak zničit všechny své odpalovače balistických střel. Obě strany si samozřejmě ponechaly své jaderné zbraně. Americe zbyly hlavně typy B–61 a B–83 a termonukleární hlavice W–80, které bylo možno připojit ke střelám s plochou dráhou letu. Systémy se daly přepravit s velkou dávkou jistoty a přesnosti a zároveň nepozorovaně, bombardér B–2A nešlo na radaru zachytit (pouhým okem nebyl vidět, pokud jste nestáli přímo u něj) a střely s plochou dráhou letu letěly tak nízko nad zemí, že se skryly nejen v pozemním hluku, ale i mezi vozy na dálnicích. Chyběla jim však rychlost balistických střel. V tom spočívala jejich nevýhoda, ale zároveň i výhoda.

Dvacet pět minut od odpálení do zásahu – v případě z moře odpalovaných střel ještě méně, neboť ty většinou mířily na kratší vzdálenosti. Jenže z nich už žádná nezbyla, zůstaly jen střely používané při obranných testech, které však byly upraveny tak, že snahy namontovat na ně válečné hlavice by k ničemu nevedly.

„No, musíme se snažit, aby situace nepřesáhla konvenční rámec. Kolik jaderných zbraní můžeme nicméně odpálit, pokud to nepůjde jinak?“

„Při prvním útoku z B–2?“ zeptal se Moore. „No, tak asi osmdesát. Když počítáte dvě střely na cíl, stačí to, abychom všechna větší města v ČLR srovnali se zemí. O život však přijde více než sto milionů lidí,“ dodal náčelník. Nemusel ani dodávat, že ho taková akce neláká. I ti nejvíce krvežízniví vojáci se děsí zabíjení takového počtu civilistů a ti, kteří dosáhli hodnosti čtyřhvězdičkového generála, se na své místo dostali díky intelektu, ne pro nějakou psychózu.

„No, když jim dáme náš postoj jasně najevo, mohli by si třeba rozmyslet, jestli nás chtějí naštvat,“ řekl Jackson.

„Snad jim dojde aspoň tohle,“ souhlasil Mickey Moore. „Komu by se taky chtělo vládnout pustině?“ Jenže, říkal si v duchu, ti, kdo rozpoutávají války, se bohužel nikdy neřídí výhradně rozumem.

„Jak to provedeme se zálohami?“ zeptal se Bondarenko. Povolávání záloh se teoreticky týkalo téměř každého Rusa, protože většina z nich kdysi sloužila v ozbrojených složkách. Kořeny této tradice sahaly až do carských dob, kdy se ruská armáda svou nezastavitelností a rozměry podobala parnímu válci.

Současný problém však spočíval v tom, že stát nevěděl, kde žijí. Platilo sice nařízení, že všichni veteráni musejí sdělit armádě, když se stěhují z jednoho místa na druhé, ale tito muži, kteří až donedávna potřebovali státní povolení, když chtěli odjet kamkoli, měli pocit, že stát ví, kde zrovna jsou, takže se o to nestarali.

Zdejší obrovská a nemotorná byrokracie se však až příliš podobala mamutovi, který takové změny nedokáže včas zachytit. Přímým důsledkem byla skutečnost, že ani Rusko, ani dřívější Sovětský svaz nikdy řádně nevyzkoušely svou schopnost povolat vycvičené vojáky, kteří už svlékli uniformy. Přitom existovaly kompletní záložní divize disponující tím nejmodernějším vybavením, jež ovšem nebylo v provozu od doby, kdy zajelo do skladiště, kde o ně pečovali mechanici v aktivní službě, kteří jeho údržbou trávili celou svou pracovní dobu. Tito muži startovali motory v souladu se psanými rozvrhy, které plnili stejně bezmyšlenkovitě jako psané a tištěné rozkazy. Generál, který velel Dálnovýchodní skupině vojsk, měl tedy přístup k tisícovkám tanků a děl, k nedozírným jezerům nafty a stohům munice, k nimž však neměl žádné vojáky.

Slovo „kamufláž“, jež znamená chystaný trik nebo lest, pochází z francouzštiny. Mělo by však být spíše z ruštiny, protože Rusové jsou v tomto druhu vojenského umění světovými odborníky. Skladiště s opravdovými tanky, které tvořily páteř Bondarenkovy armády, byla ukryta tak dokonale, že jen jeho štáb věděl, kde se vlastně nacházejí. Značná část těchto míst unikla dokonce i americkým špionážním družicím, které po nich pátraly celá léta. Dokonce i cesty vedoucí ke skladištím byly natřeny maskovací barvou, případně uměle osázené jehličnany. To byla další lekce z druhé světové války, kdy sovětská armáda zmátla Němce tolikrát, že si člověk říkal, proč si Wehrmacht dával takovou práci s výcvikem výzvědných důstojníků, když dostali tak často na frak.

„Právě teď vydáváme rozkazy,“ odpověděl plukovník Alijev. „Při troše štěstí se polovina z nich dostane k lidem, kteří někdy sloužili v armádě. Lepší by bylo, kdybychom to rozhlásili veřejně.“

„Ne,“ odpověděl Bondarenko. „Nesmíme jim dát najevo, že se na něco chystáme. A co důstojnický sbor?“

„Myslíte pro záložní formace? No, poručíků i kapitánů máme dostatek, nemáme však žádné vojíny nebo poddůstojníky, jimž by mohli velet. Myslím, že když to bude nutné, dáme dohromady kompletní tankový prapor složený jen z nižších důstojníků,“ poznamenal Alijev suše.

„Takový prapor by byl hodně výkonný,“ řekl generál ve snaze o vtip. „Za jak dlouho se povolání záloh uskuteční?“

„Dopisy už jsou napsané a ofrankované. K adresátům by měly dorazit do tří dnů.“

„Odešlete je hned. Dohlédněte na to, Andreji,“ rozkázal Bondarenko.

„Dle rozkazu, soudruhu generále.“ Pak se odmlčel. „Co říkáte na ty události kolem NATO?“

„Když nám to pomůže, jsem pro. Hrozně rád bych měl pod sebou americká letadla. Pamatuji si, co provedla v Iráku. Existuje mnoho mostů, které bych raději viděl v troskách než klenoucí se nad řekami.“

„A co jejich pozemní síly?“

„Nepodceňujte je. Viděl jsem jejich výcvik a vyzkoušel jsem si některé jejich vybavení. Je to špička a jejich muži vědí, co s tím mají dělat. Jedno družstvo amerických tanků s kvalitním vedením a podporou odrazí celý prapor. Nezapomeňte, co provedli armádě Spojené islámské republiky. Dva prapory vojáků v aktivní službě a brigáda záložáků rozdrtily dvě obrněné jednotky, jako by byly z papíru. Proto chci zlepšit náš výcvik. Naši muži jsou stejně dobří jako jejich, Andreji Petroviči, ale jejich výcvik je nejlepší, co jsem viděl. K tomu přidejte jejich vybavení a víte, v čem mají výhodu.“

„A jejich velitelé?“

„Dobří, ale lepší než naši nejsou. V jednom kuse kopírují naši doktrínu. Dokonce jsem se jich na to zeptal přímo a oni klidně přiznávají, že obdivují naše operační myšlení. Dokáží však naši doktrínu využít lépe než my – protože své muže lépe cvičí.“

„A jejich muži lépe cvičí proto, že mají víc peněz.“

„Přesně tak. Nenutí své tankové velitele kreslit kamení na kapotu jako my,“ Bondarenko hořce. Nedávno začal proti tomu něco dělat, ale od slov „nedávno začal“ k hlášení „úkol splněn“ poměrně daleko.

„Rozešlete ty povolávací rozkazy a nezaudnite že vše musí zůstat v tichosti. Jděte. Musím zavolat do Moskvy.“

„Ano, soudruhu generále.“ Alijev se otočil k odchodu.

„No, to jsou věci, co?“ komentoval generálmajor Diggs zprávy v televizi.

„Člověk si až říká, k čemu NATO vlastně je,“ přikývl plukovník Masterman.

„Duku, celý život jsem se připravoval na to, až se tanky T–72 budou projíždět po náměsti ve Fuldě jako švábi po podlaze v Bronxu. Sakra, a teď jsou to naši spojenci?“ Zavrtěl hlavou. „Potkal jsem několik jejich vysokých důstojníků, například Bondarenka, teď velí Dálnovýchodní skupině. Je hodně inteligentní, dokonalý profesionál. Navštívil mě ve Fort Irwinu. Učil se hodně rychle, hned uměl všechno napodobit. Je

voják jako my.“

„No, pane, v tom máte asi pravdu.“

Zazvonil telefon. Diggs ho zvedl. „Generál Diggs. Jasně, přepojte to… Dobré ráno, pane… Ujde to, díky, a – ano? Co to je?… Asi něco vážného, že?… Ano, pane. Ano pane, jsme připraveni, že víc to ani nejde. Dobře, pane. Na shledanou.“ Zavěsil. „Duku, ještě že sedíš.“

„Co se děje?“

„Volal SACEUR. Máme rozkaz připravit se nasednout do vlaku a odjet na východ.“

„Kam na východ?“ zeptal se operační důstojník divize překvapeně. Že by neočekávané cvičení ve východním Německu?

„Možná do Ruska, do jeho východní části. Možná na Sibiř,“ dodal Diggs tónem, který naznačoval, že moc nevěří tomu, co říká.

„Ale proč, sakra?“

„Prezident se obává možných rozbrojů mezi Rusy a Číňany. Kdyby k tomu došlo, máme se přesunout na východ a pomoci Rusům.“

„Kvůli čemu, sakra?“ zeptal se Masterman znovu.

„Posílá nám sem svého člověka, který nám vysvětlí, co se dozvěděli z Washingtonu. Měl by tady být do půl hodiny.“

„A kdo ještě? Má jít o operaci NATO?“

„To neříkal. Asi si budeme muset počkat, co z toho vyleze. Prozatím se ale vy i celý štáb zúčastníte informační schůzky.“

„Rozkaz,“ řekl Masterman, protože ho nenapadlo, co by řekl jiného.

Když prezident někam cestuje, letectvo s jeho letounem vždy posílá několik doprovodných letadel. Mezi ně patří i letouny C–5B Galaxy. Námořnictvo pro ně kvůli masivnímu trupu vymyslelo přezdívku „hliníkový mrak“, ale v prostorném nitru jsou schopny převézt celé tanky. Tentokrát však přivezly helikoptéry VH–60, které jsou sice větší, ale mnohem lehčí než tanky.

Helikoptéry VH–60 vycházejí z modelu Sikorsky Blackhawk, jsou však vyleštěnější a jsou určeny pro velmi důležité pasažéry. Jednu z nich pilotoval plukovník Dan Malloy z námořní pěchoty, který měl nalétáno přes pět tisíc hodin a jehož volací znak zněl „Medvěd“.

Cathy Ryanová ho znala celkem dobře. Obvykle ji ráno vozil do práce v podobném stroji. Měl k ruce druhého pilota, který ale vypadal na profesionálního pilota neskutečně mladě, a náčelníka posádky, rovněž člena námořní pěchoty, jenž dbal na to, aby všichni měli zapnuté pásy, což Cathy snášela lépe než Jack, který si na nejrůznější omezení v tomto letounu ještě nezvykl.

Kromě toho však Blackhawk létal naprosto výborně, člověk si vůbec nepřipadal, jako by během zemětřesení seděl na telegrafním sloupu. Let trval skoro hodinu a prezident měl na uších sluchátka. Veškerý letecký provoz nad nimi byl zrušen, dokonce i obchodní lety směřující na každé letiště i z něj, ke kterému se třeba jen přiblížili. Polská vláda si dávala na bezpečnosti záležet.

„Tamhle to je,“ řekl Malloy do sluchátek. „Jedenáct hodin.“

Letoun se stočil vlevo, aby všichni měli lepší výhled. Ryana ten pohled zasáhl svou naléhavostí. Viděli strohou nádražní budovu se dvěma kolejemi a jednu vedlejší kolej, která vedla pod oblouk u další budovy. Stálo tam několik dalších staveb, ale většinou už jen betonem vylité základy, jež dávaly tušit, kde stála spousta dalších domů, Ryan si je vybavoval z černobílých filmů, jež byly natočeny za druhé světové války nejspíš z ruských letounů. Vzpomínal si, jak moc mu připomínaly skladiště. Byly v nich však uskladněné lidské bytosti, ačkoli ti, kdo to tu vybudovali, měli jistě jiný názor; ti je považovali za havěť, hmyz nebo krysy, něco, co je třeba co nejpečlivěji a nejchladněji zlikvidovat.

A v tom okamžiku je zasáhl chlad. Nebylo nijak teplé ráno, teploty se držely kolem deseti stupňů, ale Jack měl pocit, že jeho kůže je chladnější, než by v takové teplotě čekal. Helikoptéra hladce přistála a seržant otevřel dveře, aby prezident mohl sestoupit na přistávací plochu, která byla nedávno připravena právě pro tento účel. Přistoupil k nim nějaký úředník polské vlády, potřásl si s Jackem rukou a představil se, ale Ryan nic z toho nevnímal, protože si najednou připadal jako na exkurzi v samotném pekle. Úředník, který měl sloužit i jako průvodce, je zavedl k vozu, jímž pak odjeli blíž ke komplexu. Jack dosedl vedle své ženy.

„Jacku…“ zašeptala.

„Jo,“ přikývl. „Jo, miláčku, já vím.“ A víc už neřekl, dokonce ani nevnímal dobře připravený komentář polského úředníka.

„*Arbeit Macht Frei*“ psalo se na klenuté kovové bráně. Doslova tedy *Práce osvobozuje*, nejspíš

nejcyničtější heslo, jaké kdy vymysleli zvrácení lidé, kteří sami sebe považovali za civilizované. Vůz konečně zastavil a Ryanovi vystoupili na vzduch a průvodce je vodil z místa na místo, vyprávěl jim něco, co oni snad ani neslyšeli, ale spíš cítili; i zdejší vzduch snad byl prosycen zlem. Trávník měl krásně zelenou barvu jako golfové hřiště po jarním dešti… že by kvůli vysokému obsahu živin v půdě? přemýšlel Jack. Měla by proč. O život zde přišly více než dva miliony lidí. Dva miliony. Možná tři. Po chvíli je veškeré počítání nesmysilné – stane se pouze číslem, údajem v knize, který zanesl nějaký účetní, jemuž už dávno nezáleží na tom, co ta čísla znamenají.

Dokázal si to vybavit, lidská těla, obrysy, hlavy, ale naštěstí ne tváře zemřelých. Právě se ocitli v prostoru, který němečtí strážníci nazvali *Himmel Straße*, Cesta do nebe. Proč jej museli nazvat zrovna takhle? Mohl za to výhradně jejich cynismus, nebo doopravdy věnii, že na jejich činy opravdu shlíží nějaký bůh? A pokud ano, co si mysleli, že tomuto místu a jejich konání říká? Co to mohlo být za lidi? Ženy a děti byly zabíjeny okamžitě po příjezdu, protože na dělnické práce v průmyslových továrnách postavených I. G. Farbenem neměly valnou hodnotu. Šlo tu o to, využít veškeré síly lidí, kteří sem byli posláni na smrt – vytěžit z posledních měsíců jejich života nějaký zisk. Nebyli sem posíláni jenom Židé; o život tu přišli i členové polské aristokracie a knězi. Cikáni. Homosexuálové. Svědkové Jehovovi. A všichni, kteří se Hitlerově vládě zprotivili. Byli jen obtížným hmyzem, který zničil plyn, cyklon B, vedlejší produkt výzkumu pesticidů v německých chemických továrnách.

Ryan nečekal, že by to byl příjemný výlet. Předpokládal nějaký studijní zážitek, něco jako návštěvu bitevního pole.

Jenže tohle žádné bitevní pole nebylo a ani to tu tak nevypadalo.

Jak se asi cítili muži, kteří tohle místo v roce 1944 osvobodili? přemýšlel Jack. I ostřílené vojáci, muži, kteří už několik let stáli tváří v tvář smrti, museli být tím, co tady našli, zdrceni. Přes všechny hrůzy je bitevní pole přece jen čestným kolbištěm, kde muži zkoušejí síly tím nejprimitivnějším způsobem – je to kruté a nevratné, to jistě, ale jistou spravedlnost lze hledat ve skutečnosti, že jedni muži soupeří s druhými a všichni mají zbraně, jenže – jenže, to je nesmysl, pomyslel si Jack. Ve válce se o vznešenosti moc mluvit nedá… a takovém místě ještě méně. Na bitevním poli, bez ohledu na důvod a použité zbraně, bojují muži proti *mužům*, nikoli proti ženám a dětem. V takové bitvě lze spatřit jistou poctivost, ale v tom druhém rozhodně ne. Tohle je chladnokrevný zločin, a ať je válka jak chce zločinná, přece jen její hranice leží těsně před tím, co se nazývá zločinem, chladnokrevným trápením nevinných. Jak může někdo něco takového udělat? Německo bylo dnes stejně jako tehdy křesťanskou zemí, národem, který dal světu Martina Luthera, Beethovena, Thomase Manna. Copak to všechno může vyústit až v osobu jejich vůdce? Adolf Hitler, smolař, který se narodil v rodině středně postaveného státního úředníka a neuspěl v ničem, na co sáhl… kromě demagogie. A v ní byl sakramentský přeborník…

… jenže proč Hitler nenáviděl všechny ostatní do té míry, že se rozhodl využít průmyslového potenciálu svého národa nikoli k soutěžení, ačkoli už i to by bylo samo o sobě na považenou, ale k prostému účelu chladnokrevného vyhlazení? Jack věděl, že jde o jednu z největších záhad lidstva. Někteří tvrdí, že Hitler nenáviděl Židy proto, že se mu nelíbil jeden Žid, kterého potkal ve Vídni na ulici. Jiný odborník na tuto problematiku, sám Žid, přišel s názorem, že ten neúspěšný rakouský malíř se od židovské prostitutky nakazil kapavkou, ale toto tvrzení nebylo ničím podložené. Další názorová škola byla ještě cyničtější, neboť tvrdila, že Hitlerovi byli Židé zcela lhostejní, ale potřeboval nějakého nenáviděného nepřítele lidu, aby se mohl stát vůdcem Německa, a sáhl prostě po Židech jako jedné z možností, proti komu by mohl zmobilizovat svůj národ. Ryanovi připadala tato alternativa nepravděpodobná, ale také nejnechutnější. Z nějakého zvláštního důvodu Hitler však nakonec vzal do svých rukou moc, kterou mu jeho vlast udělila, a použil ji pro vlastní účely. Tím své jméno odsoudil na věky, ale to jistě nemohlo uklidnit ty, jejichž ostatky teď vyživovaly zdejší trávu. Šéf Ryanovy manželky z nemocnice byl židovský lékař jménem Bernie Katz, jejich dlouholetý přítel. Kolik takových lidí tady zemřelo? Kolik potenciálních Katzů? Možná jeden či dva takoví Einsteinové? Nebo básníci, herci či normami dělníci, kteří by vychovali normální děti…

… a když Jack skládal přísahu do funkce, již mu přidělila ústava Spojených států, opravdu přísahal, že bude chránit i takové lidi. Neměl snad jako muž, jako Američan, jako prezident Spojených států za úkol zabránit tomu, aby k něčemu takovému ještě někdy v budoucnosti došlo? Opravdu věřil, že použití ozbrojených sil lze ospravedlnit jen na obranu amerických životů a životních amerických zájmů. Ale stojí Amerika skutečně jen na tom? A co principy, na nichž byl tento stát založen? Copak je Amerika uplatňuje jen na specifických, vymezených místech a jen k určitým cílům? A co zbytek světa? Copak tohle nejsou hroby skutečných lidí?

John Patrick Ryan se rozhlížel kolem sebe, v duši i v hlavě prázdno, a snažil se pochopit, co se tu stalo a jaké ponaučení by si z toho mohl – *měl* – odnést. Každý den svého pobytu v Bílém domě měl v rukou obrovskou moc. Jak ji využít? Jak s m naložit? Proti čemu bojovat? A ještě závažnější otázka zněla: Za *co*

bojovat?

„Jacku,“ řekla Cathy tiše a pohladila ho po ruce.

„Jo, mně už to taky stačilo. Pojď, už ať jsme odsud.“ Obrátil se na polského průvodce a poděkoval mu za slova, která ani pořádně nevnímal, a zamířil zpět k autu. Ještě jednou prošli pod tou klenutou lží z tepaného kovu, tentokrát ve směru, kterým ty tři miliony lidí nikdy neprošly. Kdyby existovali nějací duchové, jistě by k němu promlouvali sice beze slov, ale jednohlasně: *Nikdy víc*. A Ryan s tím tiše souhlasil. Za jeho života ne. Dokud bude Amerika Amerikou, tak ne.

Návrat domů

Čekali, co přinese SORGE. Jejich netrpělivost v mnohém připomínala napětí před narozením prvního dítěte. Bylo to nervózní čekání, protože SORGE neposílal zprávy každý den a jim se nedařilo vysledovat vzorec, kdy se objeví. Ed i Mary Pat Foleyovi se toho rána probudili brzy a ještě asi hodinu jen leželi v posteli, pak konečně vstali, v kuchyni svého středostavovského domu na předměstí ve Virginii se nasnídali a přečetli si noviny. Děti odešly do školy a jejich rodiče se pak oblékli a vyšli ke svému „služebnímu“ vozu s řidičem a doprovodným vozidlem. Zvláštní bylo, že jejich vůz střežen byl, dům však ne, takže by stačilo, aby terorista měl trochu rozumu a zaútočil na dům, což vůbec nebylo složité. V autě už na ně čekalo *Ranní ptáče*, ale dnes ráno je nijak nezajímalo. Komiks v *Postu* je u snídaně pobavil mnohem víc, zejména rubrika „Non Sequitur“, jejich každodenní ranní zábava, a sportovní stránky.

„Co myslíš?“ zeptala se Mary Pat Eda. To ho skutečně překvapilo, protože jeho žena se ho na názor ohledně probíhajících operací moc často neptala.

Pokrčil rameny, když zrovna projížděli kolem automatu na buráky. „Půl na půl, Mary.“

„Taky myslím. Doufám, že to tentokrát dorazí.“

„Jack se nás zeptá asi za hodinu a půl.“

„Tak nějak,“ přikývla zástupkyně ředitele CIA. „Krok s NATO by měl vyjít, měli by se trochu zamyslet.“

„Moc bych na to nevsázela, drahoušku,“ varovala ho Mary Pat.

„Já vím.“ Odmlčel se. „Kdy se má Jack vrátit?“

Podívala se na hodinky. „Asi za dvě hodiny.“

„Tou dobou už bychom měli mít jasno.“

„Jo,“ přikývla.

O deset minut později, informováni o dění ve světě *Ranním vysíláním* Národního rádia dorazili do Langley a jako vždy zaparkovali v podzemní garáži, opět vyjeli výtahem sedmého patra, kde se jako obvykle rozdělili a zamířili každý do své kanceláře. Dnes však Ed svou ženu překvapil. Čekala, že jí bude nahlížet přes rameno, až zapne počítač a bude zvědavý, jestli nedorazil další *recept na koláče*, jak jim MP říkala. Dočkala se v sedm padesát čtyři.

„Máte poštu,“ ohlásil jí elektronický hlas, když otevřela svou speciální elektronicku schránku. Když pohybovala myší a blížila se k příslušné ikoně, ruka se jí sice úplně netřásla, ale daleko od toho nebyla. Objevil se dopis, proběhl dešifrovací proces a objevil se text, který si MP nemohla přečíst. Jako vždy uložila dokument na pevný disk, ujistila se, že je uložený, vytiskla to na tiskárne a nakonec zprávu ze své schránky vymazala, čímž ji odstranila i z celého Internetu. Pak zvedla telefon.

„Pošlete mi sem doktora Searse, prosím,“ řekla své sekretářce.

Joshua Sears dnes přišel také velmi časně, seděl u svého stolu a četl si ekonomickou rubriku *The New York Times*, když zazvonil telefon. Za necelou minutu už stál ve výtahu a pak zamířil do kanceláře zástupkyně ředitele pro operace.

„Tady,“ řekla Mary Pat a podala mu šest stránek popsaných čínskými znaky. „Posaďte se.“

Sears se posadil a začal překládat. Měl pocit, že zástupkyně ředitele je poněkud nervózní, a jeho diagnóza se potvrdila, když otočil na druhou stranu.

„To není dobré,“ řekl, aniž by zvedl hlavu. „Vypadá to, že Žang vede premiéra Süa tam, kam chce. Fanga to trochu trápí, ale přidal se k nim. V jejich skupině je jednoznačně i maršál Luo, což se ale dalo čekat. Luo byl odjakživa zastánce tvrdého postupu,“ komentoval Sears. „Tady se mluví o operační bezpečnosti, bojí se, abychom se nedozvěděli, co chystají – ale mají pocit, že je to v pořádku,“ ujistil Sears Mary Pat.

Něco takového slyšela už tolikrát, ale i tentokrát jí po zádech přeběhl mráz. Vždy, když slyšela, jak nepřítel (pro Mary Pat byl nepřítel skoro každý) diskutuje o tom, čemu ona zasvětila celý svůj život. A skoro pokaždé protivník nakonec dospěl k závěru, že nikdo takový jako Mary Pat ho neposlouchá. Nikdy vlastně neopustila svou pozici v Moskvě, kde byla kontrolním důstojníkem agenta KARDINÁLA. Měl věk, že by mohl být jejím dědečkem, ale ona o něm přemýšlela jako o svém dítěti, zadávala mu úkoly a vyzvedávala si jeho výsledky, pak je předávala do Langley, ale vždy se obávala o jeho bezpečnost. Teď už z té hry vypadla, ale ve skutečnosti se nic zásadního nezměnilo. Někde daleko od ní je cizí státní příslušník, který posílá do

Ameriky životně důležité informace. Znala jméno té osoby, ne však její tvář, její motiv, jen fakt, že ji baví spát s jedním z jejich důstojníků a že vede oficiální deník ministra Fanga, z jejího počítače deník odchází na síť cestou, která končí v sedmém patře na stole Mary Pat.

„Jak byste to shrnul?“ zeptala se doktora Searse.

„Pořád jsou na válečné stezce,“ odpověděl muž. „Možná ji někdy v budoucnu opustí, ale tady o takovém záměru není ani zmínka.“

„Nemůžeme je nějak zastrašit…?“

Sears pokrčil rameny. „Těžko říct. Jejich hlavní obavou jsou vnitřní politické neshody a možný kolaps. Tahle hospodářská krize je velice trápí, hlavně se obávají politické zkázy, která může všechny postihnout, ničeho jiného se neobávají víc.“

„Války většinou rozpoutávají lidé, kteří se něčeho bojí,“ poznamenala Mary Pat.

„Tak praví dějiny,“ přikývl Sears. „A je to tady zase, přímo před našima očima.“

„Do háje,“ pronesla paní Foleyová. „Dobře, tak to vytiskněte a co nejdřív se s tím vraťte.“

„Ano, madam. Za půl hodiny. Mám to asi ukázat i Georgi Weaverovi, že?“

„Jo,“ přikývla. Druhý vědec kontroloval tyto informace už několik dní, s formulacemi obsaženými v jemu vyhrazené části zpravodajského hodnocení nijak nespěchal, pracoval pomalu a pečlivě. „Vadí vám spolupráce s ním?“

„To zrovna ne. Hodně dobře se v nich vyzná, možná o trochu lépe než já – vystudoval psychologii na Yale. Jen mu trochu trvá, než svůj závěr zformuluje.“

„Řekněte mu, že chci mít něco použitelného ještě dnes.“

„Provedu,“ slíbil Sears a zvedl se k odchodu. Mary Pat šla za ním, ale na chodbě zatočila jinam.

„Jo?“ zvedl Ed oči, když k němu přišla.

„Asi za půl hodiny to tu bude vytištěné. Zkráceně řečeno: zápletka s NATO je nijak neohromila.“

„A do háje,“ pronesl ředitel CIA hned.

„Jo, jo,“ přikývla jeho žena. „Asi bychom měli zjistit, jak rychle můžeme tuhle zprávu předat Jackovi.“

„Fajn.“ Ředitel CIA zvedl telefon a zavolal do Bílého domu.

Na ameřickém velvyslanectví se před odjezdem konala poslední polooficiální schůzka, Golovko tu znovu jednal za svého prezidenta, neboť ten právě hovořil s britským premiérem.

„Co jsi říkal Osvětimi?“ zeptal se Rus.

„No, Disney World to není,“ odpověděl Jack a napil se kávy. „Byl jsi tam?“

„Můj strýc Saša byl v jednotce, která tábor osvobozovala,“ odpověděl Sergej. „Velel tanku – byl plukovníkem – ve Velké vlastenecké válce.“

„Mluvil jsi s ním o tom?“

„Když jsem byl malý kluk. Saša – bratr mé matky – byl skutečný voják, tvrdý zásadový muž, oddaný komunista. Ale tohle jím určitě otřáslo,“ pokračoval Golovko. „Neříkal mi ale, jaký to na něj udělalo dojem. Jen že to bylo ošklivé a že ho to ještě víc ubezpečilo o správnosti jejich jednání. Říkal, že pak ho ta válka začala bavit ještě víc – zabil potom prý ještě víc Němců.“

„A co ty odpornosti…?“

„Které udělal Stalin? O ničem takovém jsme doma nikdy nemluvili. Můj otec pracoval v NKVD, jak víš. Měl pocit, že všechno, co dělá stát, je správné. Připouštím, že fašisti si o Osvětimi asi mysleli totéž, ale on by se mnou jistě nesouhlasil. Byla jiná doba, Ivane Emmetoviči. Těžší doba. Tvůj otec, pokud se dobře pamatuji, byl ve válce též.“

„Mezi výsadkáři. Nikdy o tom moc nemluvil, jen o zábavných stránkách. Říkal, že noční výsadek v Normandii mu nahnal strach, ale víc nic – nikdy mi neříkal, jak se cítil, když běžel tmou a ze všech stran po něm stříleli.“

„Není asi velká zábava být vojákem na frontě.“

„To asi ne. A posílat vojáky do boje taky ne. Hergot, Sergeji! Vždyť já mám lidi chránit, ne riskovat jejich životy!“

„V tomhle bodě se lišíš od Hitlera. I od Stalina,“ dodal Rus laskavě. „A Eduard Petrovič je jako ty. Žijeme v příznivějším světě, než v jakém žili naši otcové a strýcové. Nicméně ještě není dokonalý. Kdy se

dozvíš, jak naši přátelé v Číně zareagovali na včerejší události?“

„Doufám, že brzy, ale přesně to nevíme. Víš sám, jak to chodí.“

„Da.“ Člověk je na zprávách od svého agenta závislý, ale nikdy si nemůže být jist, kdy ty zprávy dojdou, a čekání vyvolává jen frustraci. Někdy má chuť zakroutit agentovi krkem, ale to je hloupé i morálně nevhodné, a to oba věděli.

„Zaznamenali jste nějaké reakce veřejnosti?“ zeptal se Ryan. Rusové by je zaznamenali rychleji než lidé v Americe.

„Ne, pane prezidente. Ani jeden veřejný komentář. To se sice dalo čekat, ale přesto jsem trochu zklamán.“

„Kdyby se čínská armáda dala do pohybu, dokázali byste ji zastavit?“

„Prezident Grušavoj se ptal vrchního velení armády na totéž, ale zatím nedostal žádnou stoprocentní odpověď. Obáváme se o operační bezpečnost. Nechtěli bychom, aby ČLR věděla, že něco víme.“

„To se ale může obrátit i proti vám,“ varoval ho Ryan.

„Totéž jsem tvrdil dnes ráno, ale vojáci mají své vlastní názory, že? Povoláváme některé zálohy a k mechanizovaným oddílům už dorazily varovné rozkazy. Zatím je ale vše velmi nejisté.“

„Co se stalo s těmi, kteří tě chtěli zabít?“ zeptal se Ryan a změnil téma.

„Jejich šéf je pod stálým dohledem. Když se pokusí o něco dalšího, promluvíme si s ním,“ slíbil Golovko. „Spojkou však je, jak víš, Číňan.“

„Slyšel jsem.“

„Váš agent FBI v Moskvě, ten Reilly, je velmi talentovaný. Určitě bychom ho využili ve Druhé správě.“

„Jo, Dan Murray si ho hodně pochvaluje.“

„Pokud ta mrzutost s Čínou neskončí nějak sama, budeme muset ustanovit nějakou styčnou skupinu mezi vaší a naší armádou.“

„Dohodněte to prostřednictvím SACEUR,“ řekl mu Ryan. Už to promyslel. „Má instrukce spolupracovat s tvými lidmi.“

„Děkuju, pane prezidente. Předám to dál. A co tvá rodina, daří se jí dobře?“ Podobná schůzka nemůže proběhnout bez méně významných poznámek.

„Moje nejstarší dcera Sally už začíná randit. A tatínek se s tím nesmiřuje snadno,“ připustil Ryan.

„Ano,“ usmál se Golovko. „Bojíš se, aby nenarazila na stejného kluka, jako jsi býval sám, že?“

„No, ještě že Tajná služba pomáhá dávat na ty malé syčáky pozor.“

„Ozbrojení muži jsou velmi užiteční, to je pravda,“ souhlasil Rus pobaveně.

„Ano, ale myslím, že tím, že máme dcery, nás bůh trestá za to, že jsme muži.“

Golovko se od srdce zasmál. „Přesně tak, Ivane Emmetoviči, přesně tak.“ Sergej se znovu odmlčel. „A zpět k práci: Je to pro nás pro oba těžká doba, že?“

„Jo, to je pravda.“

„Snad nás ale Čína uvidí stát vedle sebe a znovu zváží své kroky. Generace našich otců společně porazila Hitlera. Kdo se nám postaví?“

„Sergeji, války ale nejsou vůbec racionální činy. Na jejich počátku nikdy nestojí racionální lidé. Rozpoutávají je lidi, kterým je osud lidí pod nimi úplně putna, jsou ochotni nechat zabít svého bližního jen pro své vlastní zájmy. Dneska ráno jsem podobné místo viděl. Byl to Satanův zábavní park, ale nic pro člověka mého ražení. Vrátil jsem se odtud rozzlobený. Nevadilo by mi mít šanci potkat se s Hitlerem, pokud bych ovšem měl v kapse pistoli.“ Byla to poněkud pošetilá věta, ale Golovko pochopil.

„S trochou štěstí se nám povede tomu čínskému dobrodružství zabránit.“

„A když ne?“

„Pak je společně porazíme, příteli. A možná už pak žádná další válka nebude.“

„Na to bych nespoléhal,“ odpověděl prezident. „Něco takového už mě taky napadlo, ale řekl bych, že je to poměrně vznešený cíl.“

„A až zjistíte, co si myslí čínská strana…?“

„Dáme vám vědět.“

Golovko vstal. „Děkuji. Předám tuto informaci svému prezidentovi.“

Ryan doprovodil Rusa ke dveřím a zamířil do kanceláře velvyslance.

„Tohle právě přišlo.“ Velvyslanec Lewendowski mu podal faxovou zprávu.

„Je situace tak zlá, jak vypadá?“ Zpráva nesla nadpis POUZE PRO PREZIDENTA, ale přišla na jeho ambasádu.

Ryan si od něj zprávu vzal a začal číst. „Možná. Jestli budou Rusové potřebovat pomoc ze strany NATO, připojí se i Poláci?“

„To nevím. Ale můžu se zeptat.“

Prezident zavrtěl hlavou. „Na to je ještě brzy.“

„Copak jsme Rusy vtáhli do NATO s vědomím něčeho takového?“ Tato otázka obsahovala tolik obav, že svou důrazností málem porušila diplomatickou etiketu.

Ryan zvedl oči. „Co myslíte?“ Odmlčel se. „Potřebuji váš bezpečný telefon.“

O čtyřicet minut později už Jack a Cathy Ryanovi vystoupili po schůdcích do letadla a zamířili k domovu. Cathy nepřekvapilo, že její manžel zmizel s ministrem zahraničí na horním patře. Říkala si, že její manžel asi někde ukradl cigaretu a jde si ji tam vykouřit, když se však vrátil zpátky, už spala.

Ryan však litoval, že cigaretu nemá, jenže nahoře žádného kuřáka nenašel. Kuřáci nechali své cigarety v kufru, aby nebyli v pokušení porušit vnitřní pravidla amerického letectva. Prezident si vzal sklenku, posadil se na své místo a sklopil si opěradlo, aby si zdříml. Během spánku se mu zdál sen o Osvětimi, do kterého se mísily scény ze *Schindlerova seznamu*. Probudil se nad Islandem, potil se, vedle sebe zahlédl andělsky klidný obličej své spící ženy a říkal si, že svět sice není nejlepší, ale oproti tomu filmu je přece jen celkem snesitelný. A jeho úkolem je tento stav udržet.

„No, a máme nějakou šanci zatlačit je zpátky?“ zeptal se Robby Jackson lidí shromážděných v Situační pracovně Bílého domu.

Profesor Weaver mu připadal jen jako další vědec. Mnohomluvný a neochotný učiniti jakýkoli závěr. Jackson ho však poslouchal. Tenhle člověk se v čínském způsobu myšlení hodně vyznal. Musel. Jeho vysvětlení bylo skoro tak nesrozumitelné jako myšlenkové procesy, které se snažil objasnit.

„Pane profesore,“ řekl Jackson nakonec, „to je všechno moc hezké, ale jak nám něco k čemu došlo před devíti stoletími, vysvětluje to, co se děje dneska? Tohle jsou Maoisti, ne roajalisti.“

„Ideologie je pouze výmluvou pro chování, pane viceprezidente, nikoli důvodem. Její motivy jsou totožné dnes jako za dynastie Čchin, obávají se naprosto stejné věci: revolty poddaných, pokud se hospodářství zcela zhroutí,“ vysvětloval Weaver bývalému pilotovi, je to technik, říkal si, žádný intelektuál. Prezident aspoň vystudoval historii, ačkoli tá skutečnost váženého vědce nijak neohromovala.

„Zpátky k naší otázce: čím je, kromě války, můžeme přimět, aby se toho úmyslu vzdali?“

„Mohlo by je zpomalit, kdybychom jim řekli, že víme o jejich plánech, ale konečné rozodnutí přijmou na základě celkového rozložení sil, o němž se domnívají, že vyznívá i v jejich prospěch, aspoň podle toho, co píše SORGE.“

„Takže se nestáhnou?“ zeptal se viceprezident.

„To zaručit nemohu,“ odpověděl Weaver.

„Ale když prozradíme svůj zdroj, ohrozíme jeho život,“ připomněla všem Mary Foleyová.

„Což je ale pouze jeden život proti mnoha,“ podotkl Weaver.

Zástupkyně ředitele se kupodivu nevrhla přes stůl. Uznávala Weavera jako odborníka a konzultanta pro danou oblast. Ale v zásadě ho považovala jen za dalšího teoretika, který dlí na své věži ze slonoviny a není schopen vzít v úvahu lidské životy, jež jsou na podobných rozhodnutích závislé. Skuteční lidé umírají, což je pro ně celkem zásadní věc, ačkoli to panu profesorovi v jeho pohodlné kanceláři v Providence na Rhode Islandu nic neříká.

„Zároveň se tak připravíme o životně důležitý zdroj pro případ, že by se přece jen rozhodli vyrazit kupředu – a takový postup by nepříjemně ovlivnil naši schopnost poradit si s reálnou vojenskou hrozbou.“

„To je asi pravda,“ připustil Weaver neochotně.

„Mohli by je zastavit Rusové?“ zeptal se Jackson.

„Je to hrozně vyrovnané,“ ujal se odpovědi náčelník generálního štábu generál Moore. „Čína může využít značnou bitevní sílu. Rusové mají zase velký prostor, kde se taková síla ztratí, ale nemají bitevní sílu, aby Číňany odrazili. Kdybych měl vsadit, vsadím na Čínu – pokud se do toho nevložíme my. Naše letectvo by mohlo rovnici poněkud změnit, a pokud NATO pomůže se svými pozemními vojsky, mohlo by se to úplně otočit. Záleží na tom, jaké posily tam pustíme my a Rusové.“

„A co logistika?“

„To je vážný problém,“ připustil Mickey Moore. „Přístup je jen po jedné železniční trati. Ta má dvě koleje, je elektrifikována, ale tím dobré zprávy končí.“

„A umí vůbec někdo řídit takovou operaci po železnici? Něco podobného jsme přece zažili naposledy za občanské války, ne?“ přemýšlel Jackson nahlas.

„Musíme zkrátka počkat, pane, až k tomu dojde. Rusové už na to určitě několikrát mysleli. Z toho důvodu se musíme spolehnout na ně."

„Výborně," zabručel viceprezident. Jako zkušený námořník se nerad spoléhal na kohokoli kromě lidí, kteří mluví americkou angličtinou a nosí uniformy amerického námořnictva.

„Kdybychom měli všechny výhody na své straně, Čína by o téhle operaci určitě nepřemýšlela tak usilovně jako teď." O čemž nepochyboval nikdo.

„Problém je ale v tom," oznámil jim George Winston, „že možný zisk je pro ně až příliš lákavý. Je to, jako když se přes víkend zapomene zavřít banka a místní policie vyhlásí stávku."

„Jack pořád říká, že agresivní válka je v podstatě jen ozbrojená loupež ve velkém měřítku," řekl jim Jackson.

„To je poměrně pravda," přikývl ministr financí. Profesoru Weaverovi připadalo takové přirovnání přespříliš zjednodušující, ale co může člověk očekávat od podobných lidí?

„Můžeme je zkusit zastrašit, až nám družice začnou dodávat nějaké zprávy o aktivitě," navrhl Ed Foley. „Mickey, kdy se to asi tak dá čekat?"

„Podle mě tak za dva dny. Potom asi týden potrvá, než se dají do pohybu. Jejich vojska jsou v oblasti poměrně připravená, stačí je jen rozmístit – dostat je všechny nedaleko od jejich připravených pozic. Pak dojde k závěrečnému přibližovacímu pochodu, přibližně o šestatřicet hodin dříve, než začnou nasazovat bodáky."

„A Rusové je nezastaví?"

„Myslíte na hranicích? Ani náhodou," odpověděl generál a důrazně zavrtěl hlavou. „Musejí hrát o čas, a to postupným ustupováním, i když přijdou o kus území. Číňané se pořádně projdou, než dorazí k ropě. V tom je jejich slabina, musejí střežit značné křídlo a velice zranitelnou železnici. Já bych se při přípravě záběru ropného pole nebo naleziště zlata snažil spíš o vzdušný výsadek. Oni moc výsadkářů nebo možností na letecký most nemají, ale musíme očekávat, že se o to stejně pokusí. Obojí je snadným cílem."

„A co tam můžeme poslat?"

„Nejdřív ze všeho spoustu prostředků, stíhacích bombardérů a všechny tankovací letouny, které seženeme. Možná nedosáhneme vzdušné převahy, ale rychle v ní zabráníme jim, téměř vzápětí to bude padesát na padesát, pak můžeme začít tlačit jejich letouny zpátky. Znovu jde o čísla, Robby, a o to, jak dobře jsou jejich piloti vycvičení. Možná jsou na tom líp než Rusové, ale jen proto, že mají nalétáno víc hodin, přičemž Rusové mají všeobecně lepší letadla, možná i lepší doktrínu – jen ji ještě neměli šanci procvičit."

Robby Jackson se chtěl zlobit, že je ve hře až příliš mnoho neznámých, ale kdyby tomu tak nebylo, jak právě řekl Mickey Moore, Čína by se o přechod své severní hranice nikdy nepokusila. Násilníci většinou pronásledují staré babičky, které si právě vyzvedly důchod, ne policisty, kteří se vracejí domů s odměnami v kapse. Být na ulici ozbrojen má své výhody, a ať je pouliční zločin nebo rozpoutání války sebenelogičtější, ti, kdo to dělají, se přece jen nerozhodují bezhlavě.

Scott Adler v letadle vůbec nespal, neustále si v hlavě přehrával možnosti, jak by šlo zajistit, aby žádná válka nezačala. To byl prvotní zájem všech diplomatů, že? Především však přemýšlel o svých chybách. Jako představitel zahraniční politiky své země měl vědět – byl placen za to, aby věděl –, jak odradit lidi od jejich iracionálních činů. V zásadě šlo přibližně o toto: *Udělejte to takhle, a snese se na vás plná síla a zloba Ameriky a úplné vám zkazí náladu*. Lepší ale je přimět je k rozumnému řešení nějakým chlácholením, protože rozum je jejich jedinou záchranou ve světě, který se změnil v globální vesnici. Pravda však byla, že Číňané přemýšlejí tak, že on to svou vlastní myslí nedokázal napodobit, takže se nemohl rozhodnout, jak je přimět, aby dostali rozum. Nejhorší ale bylo, že se s Žangem i jejich ministrem zahraničí Šenem setkal, ale ze setkání si odnesl jedinou jistotu, a sice že nahlíží na svět úplně jinak než oni. Oni vidí modrou tam, kde on vidí zelenou, a on nedokázal pochopit jejich zvláštní vidění zelené natolik, aby si ji uměl představit jako modrou. Nejaký hlásek v jeho nitru ho varoval před náznaky rasismu, ale v téhle situaci už dávno nešlo o nějakou politickou korektnost. Musel se pokusit zastavit válku, ale nevěděl jak. Nakonec jen upřel oči na přepážku před svým pohodlným křeslem a litoval, že to není plátno kina. Měl chuť podívat se na nějaký film, který by jeho mozek zbavil toho mlýnského kola, které se ne a ne zastavit. Pak pocítil poklepání na rameno a otočil se. Nad ním stál prezident který mu ukázal na točité schůdky k hornímu poschodí. Znovu vyhnali dva spojové důstojníky letectva z jejich křesel.

„Myslíš na posledního SORGE?"

„Jo," přikývl OREL.

„A napadlo tě něco?"

Ministr teď pohyboval hlavou v jiném směru. „Ne. Promiň, Jacku, ale prostě nic. Asi budeš potřebovat

nového ministra zahraničí.“

Ryan zavrčel. „Ne, jenom nové nepřátele. Jediné, co mě napadá, je říct jim, co víme a aby si radši dali pozor.“

„A když nám řeknou, ať si to strčíme za klobouk, co pak?“

„Víš, co potřebujeme právě teď?“ zeptal se ŠERMÍŘ.

„Jo, několik stovek střel Minuteman nebo Trident by jim poměrně jednoznačně objasnilo, jak se situace má. Ale bohužel…“

„Bohužel jsme se jich zbavili, aby na světě bylo víc bezpečno. Smůla,“ dodal Ryan.

„No, máme bomby i letadla, která by je zanesla, a…“

„Ne!“ sykl Ryan. „Ne, sakra práce. Nerozpoutám jadernou válku jen proto, abych zastavil válku konvenční. Kolik lidí chceš, abych zabil?“

„Klid, Jacku. Jsem placen za přinášení návrhů. Nemám je obhajovat – aspoň tenhle rozhodně ne.“ Odmlčel se. „Co říkáš na Osvětim?“

„Normální noční můra – moment, tvoji rodiče, nemám pravdu?“

„Můj táta – ten byl v Belzeci, ale měl štěstí a přežil to.“

„Mluví o tom někdy?“

„Nikdy. Ani slovo, dokonce ani s rabínem. Možná s psychologem. Pár let k jednomu chodil, ale nikdy mi neřekl proč.“

„Něco takového už se nikdy nesmí stát. Jako prostředek k zastavení takových hrůz – jo, pro zastavení,“ spekuloval Ryan nahlas, „jo, to bych mohl jednu bombu B–83 svrhnout.“

„Znáš nutnou terminologii?“

„Trochu. Už je to dlouho, co mi to vysvětlovali, ale názvy hardwaru si pamatuju pořád. Je zvláštní, že mě nikdy nebudily zlé sny na tohle téma. Nikdy jsem se taky nezačetl do plánů na jednotnou operaci, jak zničit svět. Ale asi bych si stejně nejdřív strčil hlaveň do pusy, než bych takovou věc udělal.“

„Spousta prezidentů se nad tím musela vážně zamyslet,“ podotkl Adler.

„Jenže to bylo přede mnou, Scotte, a oni stejně nikdy nečekali, že by k tomu došlo. Všichni doufali, že se z toho nějak vylížou. Až do doby, co přišel Bob Fowler a málem začal hledat všechny potřebné kódy. To byla tenkrát pořádně divoká neděle,“ řekl Ryan, když se zabral do vzpomínek.

„Jo, slyšel jsem. Ale ty ses udržel dost při smyslech. Na rozdíl od mnoha dalších.“

„Jo, a podívej, kam mě to vyneslo,“ poznamenal prezident s úsměvem. Podíval se z okýnka. Letěli teď nad pevninou, možná nad Labradorem, viděl spoustu zeleně a jezer a několik přímých cest, které vypovídaly o lidských zásazích do krajiny. „Co uděláme, Scotte?“

„Zkusíme je varovat. Začnou dělat kroky, o kterých se dozvíme z družic, a pak jim je omlátíme o hlavu. Nakonec jim oznámíme, že Rusko je teď spojencem Ameriky a že naštvat Váňu je totéž jako naštvat strýčka Sama. Pokud je tohle nezastaví, pak už asi nic.“

„Myslíš navrhnout jim nějaké výkupné?“ navrhl prezident.

„Škoda času. Asi by nezabralo, ale spíš by ho brali jako znamení slabosti a ještě by je povzbudilo. Ne, sílu mají v úctě, a právě tu jim musíme ukázat. Pak se holt nějak zachovají.“

„Podle mě vyjedou,“ přemýšlel Jack.

„Je to napůl. Doufám ale, že uspějeme my.“

„Jo.“ Ryan se podíval na hodinky. „V Pekingu je teď brzy ráno.“

„Asi lezou z postelí a jdou do práce,“ přikývl Adler. „Co mi můžeš říct o původci zpráv SORGE?“

„Mary Pat neřekla moc ani mně, což je možná jenom dobře. Je to jedna ze zásad, co jsem se naučil v Langley. Přílišné vědomosti můžou být občas na škodu. Je lepší neznát jejich tváře, a už vůbec ne jejich jména.“

„Pro případ, že by se něco podobného stalo?“

„Taková situace není žádná zábava. Nechci ani domyslet, co by udělali. Podle nich stačí řídit se heslem ‚Řvi si jak chceš, nám je to fuk´.“

„To je fajn,“ podotkl ministr zahraničí.

„Jako technika výslechů to zrovna výsledky nenese. Vězni ti nakonec řeknou přesně to, co chceš slyšet, ale ty jim jejich slova v podstatě nadiktuješ, místo aby ses dozvěděl, co oni opravdu vědí.“

„Ale co odvolací procesy?“ zeptal se Scott a zívl. Konečně a se zpožděním na něj začínala dopadat únava.

„V Číně? K těm dojde podle mě v okamžiku, kdy se tě střelec zeptá, jestli ji chceš do pravého ucha, nebo do levého.“ Ryan se zarazil. Proč vtipkuje zrovna na toto téma?

Z celého okolí Washingtonu, D. C., bylo nejrušněji v NRO, Národní průzkumné kanceláři. Tento společný podnik CIA a Pentagonu řídil průzkumné družice, velké přístroje kroužící kolem Země ve střední výšce a shlížející dolů nepředstavitelně drahými kamerami, které se svou přesností a nákladností mohly měřit s Hubbleovým teleskopem. Nahoře se nacházely tři fotografické družice, které každé dvě hodiny obletěly Zemi a přibližně dvakrát denně se objevily nad stejným místem. Byl tam i radarový průzkumný satelit, který měl slabší rozlišovací schopnost než modely KH–11 podniku Lockheed či TRW, ale dokázal prohlédnout skrz mraky. To v dané chvíli rozhodovalo, protože nad čínsko–sibiřskou hranicí ležela studená fronta a mraky na jejím předním okraji zabraňovaly jakémukoli pohledu na zem, což hodně zlobilo techniky a vědce z Národní průzkumné kanceláře, jejichž družice v ceně mnoha miliard dolarů se teď daly použít jen pro předpovídaní počasí. Zataženo s ojedinělými přeháňkami, chladno, teploty kolem patnácti stupňů, v noci klesnou až pod bod mrazu.

Výzvědní analytici tedy velmi pečlivě zkoumali záběry z radarové družice Lacrosse, protože nic jiného ani zkoumat nemohli.

„Mraky končí ve výšce osmnácti set metrů. Momentálně nám moc nepomůže ani Blackbird," poznamenal jeden z analytiků.

„No, tak co tady máme…? Vypadá to na značný provoz na železnicích, podle mě jde hlavně o plošinové vozy. Něco vezou, ale přesné obrysy nejsou vidět."

„Co se na nich převáží?" zeptal se námořní důstojník.

„Pásová vozidla," odpověděl major z pozemního vojska, „a těžká děla."

„Můžeme podle těchto záběrů potvrdit takový závěr?" zeptal se námořník.

„Ne," odpověděl civilista. „Ale… tady je seřadiště. Šest dlouhých vlaků je pořád na seřadišti. No, a kdepak je…" Sedl si ke svému počítači a vyvolal několik obrázků. „Už to mám. Vidíte té tyhle rampy? Ty slouží k vykládání pojízdných prostředků z vlaků." Znovu se otočil k obrázkům Lacrosse. „Jo, tohle vypadá jako tanky, sjíždějí z ramp a řadí se tady na seřadišti, na pohled bych řekl obrněný pluk. To je tři sta dvacet dva bitevních tanků a několik BVP takže… jo, podle mě jde o kompletní obrněnou divizi. Tady je vozový park… a tahle skupina tady, to nevím jistě. Vypadají objemně… obdélníkové nebo čtvercové tvary. Hm," dodal analytik. Otočil se ke svému počítači a prohlížel si několik obrazů. „Víte, co mi to připomína?"

„Povídejte."

„Pětitunový naklaďák s pontonovými díly. Číňani okopírovali ruský model pontonu jako ostatně všichni. Ruský model je vážně třída. Na radaru nicméně vypadá přiblížil takhle a…" otočil se k předchozím záběrům z družice, „tohle se mu celkem podobá, ne? Odhaduji to na osmdesátiprocentní pravděpodobnost. Takže tahle skupina představuje podle mě dva pluky ženistů, které doprovázejí tankovou divizi."

„Je na zajištění jedné divize potřeba hodně ženijní techniky?" zeptal se námořní důstojník.

„To si pište," přikývl major pozemního vojska.

„Taky si myslím," souhlasil analytik. „Obyčejně to vychází tak jeden prapor na divizi. Tady se formuje nějaká síla nebo armáda a podle mě má v plánu překročit cestou nějaké řeky, pánové."

„Pokračujte," nařídil mu nejvyšší civilista.

„Jsou v pozici, že by mohli vyrazit na sever."

„Fajn," řekl důstojník pozemní armády. „Už jste někdy něco takového viděl?"

„Před dvěma lety během cvičení, ale tehdy měli jen jeden pluk ženistů, ne dva, a když odjeli ze seřadiště, zamířili na jihovýchod. To byla pořádná síla. Měli jsme k dispozici mnoho záběrů ze vzduchu. Nacvičovali invazi nebo aspoň důrazný útok. Použili celou armádu typu A, protivníka představovaly jedna obrněná a dvě mechanizované divize, další mechanizovaná divize simulovala rozprášené obranné síly. Vyhrálo útočící družstvo."

„Nakolik se to lišilo od momentálního rozestavení Rusů podél hranice?" zeptal se námořník. „Počtem – víte, během toho cvičení bylo to bránící družstvo početnější než Rusové dnes."

„A útočící družstvo vyhrálo?"

„Správně."

„Jak realistické to cvičení podle vás bylo?" zeptal se major.

„Ne jako ve Fort Irwinu, ale na jejich podmínky špičkové a nejspíš hodně založené na skutečnosti. Útočníci se jako obvykle opírali o početní převahu a překvapení. Prorazili obranu a začali manévrovat v železničním prostoru obránců, takže si celkem užili." Námořní důstojník se otočil ke svým kolegům v zeleném. „Totéž by je asi čekalo, kdyby zamířili na sever."

„Souhlasím."

„Asi bychom to měli ohlásit, Normě.“

„Jo.“ A oba uniformovaní důstojníci zamířili k telefonům.

„Kdy se vyčistí nebe?“ zeptal se civilista technika.

„Asi za šestatřicet hodin. Začne se to vybírat zítra v noci, už jsme připravili všechny příkazy.“ Nemusel dodávat, že v noci byly schopnosti satelitů KH–11 takřka totožné jako za denního světla – jen o něco méně barevné.

Vyhlídky a noční směny

Pásmová nemoc – nebo šok z cestování, jak tento stav prezident Ryan raději nazýval – je vždycky snesitelnější po cestě na západ než na východ, navíc se v letadle vyspal. Jack s Cathy sestoupili z letadla a došli k připravené helikoptéře, která je za obvyklých deset minut dopravila na přistávací plochu na Jižním trávníku u Bílého domu. První dáma tentokrát vešla přímo do Bílého domu, zatímco prezident zamířil do Západního křídla, spíše však do Situační pracovny, ne do Oválné. Tam už na něj čekal viceprezident Jackson a s ním obvyklá sestava.

„Ahoj, Robby."

„Jaká byla cesta, Jacku?"

„Dlouhá." Ryan se protáhl ve snaze znovu ovládnout své svaly.

„Tak copak se děje?"

„Nic pozitivního, kamaráde. Čínské mechanizované jednotky vyrazily k ruské hranicí. Tohle jsme dostali z NRO." Jackson osobně rozmístil po stole výtisky fotografu z družice. „Tady, tady a tady jsou mechanizované oddíly a tohle jsou oddíly s ženijní technikou."

„Za jak dlouho budou asi připraveni?" zeptal se Ryan.

„Možná do tří dnů," odpověděl Mickey Moore. „Ale spíš do sedmi."

„A co děláme my?"

„Vyslali jsme spoustu varovných rozkazů, ale nikdo se ještě nikam nepřesouvá."

„A Čína ví, že je sledujeme?" zeptal se prezident.

„Asi ne, ale musejí vědět, že se pořád rozhlížíme, určitě znají naše průzkumné schopnosti. V médiích se o nich otevřeně hovoří už přes dvacet let," odpověděl Moore.

„Diplomatickou cestou jsme od nich nedostali nic?"

„*Bupkis*," řekl Ed Foley.

„Neříkej mi, že jim je to jedno. Nemůže jim to být jedno."

„Možná není, Jacku," odpověděl ředitel CIA. „Ale spát jim nedají především vnútropolitické problémy."

„Něco nového od SORGE?"

Foley zavrtěl hlavou. „Od rána nic."

„Fajn, kdo je náš nejvyšší diplomat v Pekingu?"

„Zástupce náčelníka mise na velvyslanectví, ale je to vlastně poměrně mladý člověk, ve funkci je nový," řekl Foley.

„Fajn, nóta, kterou jim předá, taková nebude," řekl Ryan. „Kolik je tam hodin?"

„Osm dvanáct ráno," řekl Jackson s rukou nataženou k nástěnným hodinám nastaveným na pekingský čas.

„Takže SORGE nehlásí od včerejška nic nového?"

„Ne. Stává se to tak dvakrát třikrát do týdne. Nic neobvyklého," podotkla Mary Pat. „Někdy to znamená, že další dávka bude stát za to."

Všichni zvedli oči, když vstoupil ministr Adler, z letiště neletěl helikoptérou, ale přijel autem. Rychle se dozvěděl nové zprávy.

„Až tak?"

„Zdá se, že to berou vážně, člověče," řekl ministrovi Jackson.

„Asi jim budeme muset poslat jistou nótu."

„Jsou příliš daleko, aby se ještě vrátili," řekl další člověk. „Nemyslím si, že nějaká nóta uspěje."

„Kdo jste?" zeptal se Ryan.

„George Weaver, pane, z Brownovy univerzity. Spolupracuji se CIA v otázkách Číny."

„Aha, ano. Četl jsem některé vaše práce. Hodně kvalitní věci, pane doktore. Takže vy tvrdíte, že už se neobrátí. Řekněte nám proč," řekl mu prezident. „Nelze říct, že by se báli, že odhalíme jejich spády. Jejich lidé o ničem nevědí a nedozvědí se to, dokud jim to Peking neřekne. Problém je nutno hledat v jejich obavách z potenciálního hospodářského kolapsu.

Jestli se jejich ekonomika položí, pane, nastane masová revolta, které se oni obávají ze všeho nejvíc. Netuší, jak by se dala odvrátit jinak než rychlým obohacením, a právě proto chtějí zabrat nově objevená naleziště v Rusku.“

„Kuvajt ve větším měřítku?“ zeptal se Ryan.

„Větší a složitější, ale ano, pane prezidente, situace je v zásadě podobná. Ropu chápou jednak jako komoditu, jednak jako přístup k mezinárodnímu uznání. Domnívají se, že když ji budou mít, zbytek světa s nimi bude muset obchodovat. V otázce zlata je situace ještě jasnější. Jde o prvotřídní obchodní artikl. Když je máte, můžete je vyměnit za všechno, co si zamanete. S takovými zdroji a penězi, které za ně získají, chtějí dostat svou ekonomiku na jinou úroveň a očekávají, že zbytek světa na jejich hru rád přistoupí, protože budou bohatí a kapitalisty přece nezajímá nic jiného než peníze.“

„Copak jsou vážně takoví cynici a hlupáci?“ zeptal se Adler, touto představou poněkud šokován navzdory všemu, co už zažil.

„Jejich pojetí dějin takový názor ospravedlňuje, pane ministře. Jejich analýzy našich dřívějších kroků i aktivit zbytku světa je vedou k takovému závěru. Zaručuji vám, že nechápou, co my považujeme za důvody toho či onoho přístupu, ale v přísně a v úzce faktickém smyslu slova chápou svět přesně tak, jak jsem řekl před chvílí.“

„To musejí být ale idioti,“ poznamenal Ryan unaveně. „Stojí proti nám idioti.“

„Pane prezidente, jednáte s vysoce vzdělanými politiky. Jejich náhled na svět se od našeho liší a je pravda, že nás moc dobře nechápou, ale proto ještě nejsou hlupáci,“ řekl Weaver shromáždění.

Fajn, napadlo Ryana už asi posté, *ale v tom případě jsou Marťani*. Nemělo smysl se s tím Weaverovi svěřovat. Jen by ho to povzbudilo k dalekosáhlému výkladu, který by jejich diskusi nikam neposunul. A Weaver by měl navíc pravdu. Blázni, či géniové, hlavní je pochopit, co dělají, ne proč. Výsledné zjištění by sice nemuselo dávat smysl, ale když to člověk ví, má jasno, co je potřeba zastavit.

„No, uvidíme, jestli pochopí tohle,“ řekl Ryan. „Scotte, vyřiď Číně, že jestli napadne Rusko, Amerika přijde Rusku na pomoc, což vyplývá ze Severoatlantické smlouvy, a…“

„Severoadantická smlouva se o ničem takovém nezmiňuje,“ varoval ho Adler.

„Ale zmiňuje, Scotte, a navíc jsem Rusům řekl, že to tak je. Když si Čína uvědomí, že si neděláme legraci, mohlo by se něco změnit?“

„Mohl by vzniknout obrovský problém, Jacku,“ varoval ho Adler. „V Číně jsou tisíce Američanů, tisíce. Obchodníci, turisti, spousty lidí.“

„Doktore, jak se Čína zachová k cizincům na svém území v době války?“

„Nechtěl bych to zažít na vlastní kůži. Číňané umějí být příjemní hostitelé, ale ve válce, když budou mít pocit, že jste třeba špion nebo tak něco, můžete se dostat do velmi nepříjemných situací. Způsob, jakým zacházejí s vlastními občany, jsme vlastně viděli i v televizi, že?“

„Scotte, sdělíme jim i to, že představitele jejich vlády činíme *osobně* zodpovědnými za bezpečnost amerických občanů pobývajících na jejich území. Bez legrace, Scotte. Když budu muset, podepíšu všechny rozkazy, abychom je dostali a zadupali do země. Zmiň se o Teheránu a našem kamarádovi Daryaeiovi. Podle toho, co tvrdí bývalý indický premiér, se s ním Žang jednou setkal a zatím mu to procházelo,“ prohlásil Ryan chladně. „To by si měl Žang uvědomit.“

„Na takové výhrůžky nezareagují dobře,“ varoval je Weaver. „Je stejně snadné říct, že tady je hodně jejich občanů a…!“

„To udělat nemůžeme, což oni vědí,“ opáčil Ryan.

„Pane prezidente, právě jsem vám řekl, že naše pojetí práva je pro ně nepochopitelné. Pochopí jedině takovouhle hrozbu, budou ji brát vážně. Otázkou však je, nakolik si cení životů svých občanů.“

„Nakolik?“

„Méně než my,“ odpověděl Weaver.

Ryan chvíli přemýšlel. „Scotte, vysvětli jim, co znamená Ryanova doktrína,“ nařídil mu. „Když to nepůjde jinak, pošlu jim do ložnice naváděnou bombu, i kdyby se před námi schovávali deset let.“

„Tajemník velvyslanectví jim to vysvětlí. Taky bychom mohli našim občanům doporučit aby nejbližším letadlem odletěli zpátky.“

„Jo, já osobně bych tam nezůstával ani chvilku,“ poznamenal Robby Jackson. „A to varování můžeš vyhlásit přes CNN.“

„Nejprve počkáme, jak zareagují na naši notu. Teď je tam půl deváté ráno. Scotte, měli by ji dostat před obědem.“

Ministr zahraničí přikývl. „Dobře.“

„Generále Moore, vydali jsme rozkazy jednotkám, které tam můžeme nasadit?“

„Ano, pane. Letecké jednotky jsou na Sibiři za necelých čtyřiadvacet hodin. A dvanáct hodin poté se mohou zapojit do bitevních operací.“

„A co základny, Mickey?“

„Jsou jich tam spousty ještě z dob, kdy se báli letounů B–52. Severní pobřeží je jedna startovací dráha vedle druhé. Náš ataše v Moskvě teď diskutuje s jejich lidmi,“ řekl generál Moore. Onen plukovník měl před sebou velmi dlouhou směnu. „Podle něj jsou ochotní spolupracovat.“

„Jak bezpečné budou ty základny?“ zeptal se viceprezident. „Jejich nejvýraznější obranou je vzdálenost. Čínská letadla budou muset urazit tisíce mil, aby je zasáhla. Vyhradili jsme deset letounů E–3B AWACS z letecké základny Tinker, které tam odletí a zajistí nepřetržitý radarový dohled, k tomu ještě spoustu pro BARCAP. Jakmile bude hotovo, rozmyslíme si, jaké operace chceme provést. Nejspíš asi obranné, dokud se nepodaří to pevně ukotvit.“

Moore nemusel Jacksonovi vysvětlovat, že přesunout letectvo neznamená jen letouny. V každé stíhací peruti jsou mechanici, zásobovací i řídící letového provozu. Stíhací letoun může sice mít jen jednoho pilota, ale než se z něj stane funkční zbraň, je třeba ještě dalších dvaceti i více lidí. U složitějších typů letounů jsou tyto počty ještě vyšší.

„A co CINCPAC?“ zeptal se Jackson.

„Jejich námořnictvu jsme schopni pěkně zamotat hlavu. Mancuso už přesunuje své ponorky a další lodě.“

„Tyhle obrázky nejsou zrovna nejlepší,“ poznamenal Ryan a díval se na radarové snímky.

„Zítra odpoledne budeme mít lepší záběry,“ řekl mu Ed Foley.

„Fajn, pak je rozhodně musíme ukázat NATO, ať víme, jak nám ostatní členské státy můžou pomoct.“

„První obrněná má rozkazy připravit se k nástupu do vlaku. Německé železnice jsou dnes v ještě lepším stavu než v roce 1990 při POUŠTNÍM KRUNÝŘI,“ informoval je náčelník generálního štábu.

„Můžeme přesednout východně od Berlína. Ruské železnice mají jiný rozchod. Jsou širší. To nám ale vlastně pomůže, protože to znamená i širší vozy, na které budou moct najet naše pásová vozidla. Počítáme, že První obrněná dorazí za Ural asi za sedm dní.“

„Kdo dál?“ zeptal se Ryan.

„Jistě to nevíme,“ odpověděl Moore.

„Britové jdou s námi. Na ty je spolehnutí,“ řekl jim Adler. „A Grušavoj se bavil s jejich premiérem. Musíme se spojit s Downing Street a zjistit, k čemu dospěli.“

„Fajn, Scotte, vezmi si to na starost. Ale nejdřív napíšeme nótu pro Peking.“

„Dobře,“ přikývl ministr zahraničí a zamířil ke dveřím.

„Ježíši, doufám, že se nám povede otevřít jim oči,“ řekl Ryan a sledoval mapy a fotografie před sebou.

„Taky doufám, Jacku,“ přikývl viceprezident. „Ale moc bych na to nevsázel.“

Ryan si znovu vybavil, co mu Adler řekl v letadle z Varšavy. Kdyby měla Amerika ještě své balistické střely, zašpásování by bylo účinnější. Ale Ryan se zasloužil o likvidaci těch bestií, a teď mu připadalo velmi zvláštní, že toho lituje.

Nótu sepsali a odeslali na velvyslanectví v Pekingu za necelé dvě hodiny. Tajemník na velvyslanectví se jmenoval William Kilmer. Formální nótu dostal ve formě e–mailu, řekl sekretářce, ať ji vytiskne v příslušné formě a na drahý papír, a pak ji složili do krémově zbarvené obálky a připravili k osobnímu předání. Zavolal na čínské ministerstvo zahraničí a požádal o naléhavou schůzku s ministrem zahraničních věcí Šen Tangem. Svolení obdržel nezvykle rychle, takže nasedl do svého vozu a odjel na ministerstvo.

Kilmerovi bylo kolem pětatřiceti, vystudoval na College of William and Mary ve Virginii a na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu. Měl před sebou slibnou kariéru, jeho současné postavení bylo vzhledem k jeho věku poměrně nezvyklé, jediným důvodem, proč s dostal tak vysoko, byl fakt, že velvyslanec Carl Hitch se jevil jako velmi dobrý učitel, rýchle ho vytáhl z přípravky rovnou mezi opravdová esa. Nový úkol předat *tuto* nótu ho přinutil přemýšlet, jak nízko postavený vlastně je. Ale nemohl z této práce dost dobře utéct, Winston stál před velmi důležitým krokem pro svou slibně se rozvíjející kariéru. Pokud ho nezastřelí. Sice nepravděpodobné, i když…

Cesta k Šenově kanceláři mu připadala hrozně opuštěná. Chodba se táhla jakoby donekonečna a on po ní kráčel ve svém nejlepším obleku a nablýskaných černých botách. Budova i její interiér měly působit velkolepě, měly zástupcům cizích zemí naznačit, jak úžasná je Čínská lidová republika. Všechny země to dělají stejně, ale některé lépe než ostatní. Zde si architekt svůj plat zasloužil, říkal si Kilmer. Konečně – i když dříve, než čekal – našel správné dveře a zabočil doprava do kanceláře sekretářek. Šenův hlavní asistent

zavedl Američana do pohodlnější čekárny a přinesl mu sklenku vody. Kilmer čekal obvyklých pět minut, protože k vysokému vládnímu úředníkovi nelze vtrhnout jen tak, ale pak se vysoké dveře – na této úrovni vždy dvojité – otevřely a on mohl vstoupit.

Šen měl dnes na sobě sako v Maově stylu, nikoli obvyklý tmavomodrý západní oblek. Přišel k návštěvníkovi s nataženou pravicí.

„Jsem rád, že se znovu setkáváme, pane Kilmere."

„Děkuji vám, že jste svolil k této nečekané audienci, pane ministře."

„Prosím, posaďte se." Šen mávl na křesla u obligátního konferenčního stolku. Když se oba posadili, zeptal se Šen: „Co pro vás mohu udělat tentokrát?"

„Pane ministře, přináším s sebou notu mé vlády, kterou vám mám osobně předat." Kilmer pak vytáhl z kapsy saka obálku a podal ji ministrovi. Obálka nebyla zapečetěná. Šen vytáhl dvě strany diplomatické zprávy a začal číst. Jeho výraz se po celou dobu vůbec nezměnil. „To je nanejvýš neobvyklá zpráva, pane Kilmere."

„Pane ministře, vládu mé země velmi znepokojují nedávné přesuny jednotek vaší armády."

„Poslední nota vašeho velvyslanectví obsahovala urážlivé vměšování do našich vnitřních záležitostí. Teď nám hrozíte válkou?"

„Pane, Amerika nikomu nehrozí. Připomínáme vám jen, že jelikož Ruská federace je v současné době signatářem Severoatlantické smlouvy, jakékoli nepřátelské akce namířené proti Rusku přimějí Ameriku splnit její smluvní závazky."

„A hrozíte vysokým představitelům naší vlády v případě, že by se cokoli přihodilo Američanům na území Čínské lidové republiky? Za co nás máte, pane Kilmere?" zeptal se Šen klidným, vyrovnaným hlasem.

„Jen podotýkáme, pane ministře, že jako Amerika zaručuje všem našim návštevníkům dodržování našich zákonů, doufáme, že Čínská lidová republika učím totéž."

„Proč bychom měli s americkými občany zacházet jinak než s našimi občany?"

„Pane ministře, pouze požadujeme vaše ujištění, že to tak skutečně bude."

„A proč by nemělo? Obviňujete nás snad z připravování agresivní války vůči našemu susedovi?"

„Jen si všímáme nedávných vojenských akcí Čínské lidové republiky a žádáme o jeich vysvětlení."

„Rozumím." Šen znovu složil papíry a položil je na stůl. „A kdy chcete znát odpověď?"

„Jakmile to bude možné, pane ministře," odpověděl Kilmer.

„Dobře. Proberu tuto záležitost se svými kolegy z politbyra, a jakmile budu moct, ozvu se vám."

„Sdělím tuto dobrou zprávu do Washingtonu, pane ministře. Nebudu vás déle zdržovat pane. Upřímně vám děkuji za váš čas." Kilmer vstal a znovu si s ministrem potřásl ruku. Bez rozhlížení prošel kolem sekretářek, na chodbě zabočil doleva a zamířil k výtahům. Chodba mu připadala příliš dlouhá a klapot podpatků na dlaždicové podlaze neozvvykle hlasitý. Kilmer byl v zahraniční službě už dost dlouho, aby vytušil, že Šen měl na americkou notu zareagovat přece jen o něco zlostněji. Místo toho ji přijal jako pozvánku na neformální večeři na velvyslanectví. To jistě něco znamenalo, ale Kilmer si nebyl jistý, o co asi jde. Když seděl v autě, začal formulovat zprávu pro ministerstvo ve Washingtonu, ale pak si uvědomil, že něco takového by jim měl osobně sdělit bezpečným telefonem.

„Co si o něm myslíš, Carle?" zeptal se Adler velvyslance.

„Je to schopný kluk, Scotte. Má fotografickou paměť, něco takového bych taky bral. Možná postoupil trochu rychleji, ale má potřebné znalosti, chybí mu snad jen delší praxe. Za takové tři roky bude schopen řídit vlastní velvyslanectví a začít šplhat nahoru."

Třeba v Lesothu, pomyslel si ministr zahraničí, v takové zemi získá člověk pocit, že „nuda" je vlastně hrozně lákavá představa. Ale někde se začít musí.

„Jak zareaguje Šen?"

„Podle toho. Jestli jde jen o manévry v rámci cvičení, možná se trochu naštve. Jestli je to doopravdy a my jsme je nachytali na švestkách, bude naší notou dotčen a překvapen." Hitch zívl. „Promiň. Hlavní je, jestli se po jejím obdržení trochu zamyslí."

„Myslíš, že ano? Dost jich znáš."

„Nevím," připustil Hitch nerad. „Chvíli jsme tam strávil, Scotte, to jistě, ale nedá se říct, že bych jim absolutně rozuměl. Přijímají rozhodnutí na základě politických závěrů, kterým Američané rozumějí jen velmi obtížně."

„Podle prezidenta jsou to Marťani," řekl Adler velvyslanci.

Hitch se usmál. „Tak daleko bych sice nešel, ale jistou logiku to má." Pak zazvonil Adlerův interkom.

„Na bezpečné lince volá Wiliam Kilmer z Pekingu, pane ministře," oznámila mu sekretářka.

„Scott Adler," řekl ministr, když zvedl sluchátko. „Je tu se mnou i velvyslanec Hitch. Taky vás slyší."

„Pane, předal jsem tu notu. Ministr Šen ani nemrkl. Řekl, že odpověď dostaneme brzy, ale kdy přesně, to už neřekl, prý se nejdřív pobaví s kolegy z politbyra. Jinak ta nota žádnou reakci nevyvolala. Asi za půl hodiny vám pošlu faxem přepis. Schůzka netrvala ani deset minut."

Adler se otočil na Hitche, který vrtěl hlavou a netvářil se nijak vesele.

„Bille, a co jeho pohyby a podobně?" zeptal se Hitch.

„Bez reakce, jako by byl na sedativech, Carle."

„Šen je člověk spíše hyperaktivní," vysvětloval Hitch. „Občas mívá problémy vydržet sedět v klidu. Jaký je tvůj osobní závěr, Bille?"

„Mám strach," odpověděl Kilmer okamžitě. „Myslím, že se to tady hroutí."

„Děkuji, pane Kilmere. Pošlete nám co nejdříve ten fax." Adler stiskl tlačítko telefonu a podíval se na svého hosta. „Do háje."

„Jo. Za jak dlouho se dozvíme, jaká je jejich přesná reakce?"

„Snad zítra ráno, ale…"

„Máme někoho v jejich vládě?" zeptal se Hitch. Následný neutrální ministrův výraz mu odpověď stačil.

„Díky, Scotte," řekl Ryan a zavěsil. Už byl znovu v Oválné pracovně, v křesle vyrobeném na zakázku, které bylo to nejpohodlnější, v čem kdy seděl. Momentálně mu to k ničemu nebylo, ale říkal si, že aspoň o jedno se nemusí starat.

„Takže?"

„Počkáme, jestli nám něco poví SORGE."

„SORGE?" zeptal se profesor Weaver.

„Pane doktore, máme velmi důvěrný zdroj informací, který nám čas od času podává zprávy o názorech jejich politbyra," vysvětlil mu Ed Foley. „Ale ta informace nesmí opustit tuto místnost."

„Rozumím." Vědec nevědec, Weaver uznával pravidla. „To je název těch extra věcí, které mi občas ukazujete?"

„Správně."

„Je to velmi dobrý zdroj, ať už je to kdokoli. Připadá mi jako nahraný záznam jejich schůzí, dokonale vystihuje jejich osobnosti, hlavně Žanga. To je hlavní záporná postava. Premiéra Süa si omotal kolem prstu."

„Adler se s ním setkal při jednáních po sestřelení airbusu v Tchaj–peji," řekl Ryan.

„A co?" zeptal se Weaver. Znal jméno i téma, ale nepotkal ho osobně.

„A jde o mocného a ne zrovna příjemného člověka," odpověděl prezident. „Hrál jistou roli i v našem konfliktu s Japonci, i při loňském povyku kolem Spojené islámské republiky."

„Machiavelli?"

„Přihořívá, je spíš teoretik než politický vůdce, takový muž v pozadí. Není čistý ideolog, ale člověk, kterého baví hrát ve skutečném světě – vlastenec, Ede?" zeptal se Ryan ředitele CIA.

„Náš psycholog ho zkoušel rozebrat." Foley pokrčil rameny. „Je zčásti sociopat, zčásti politický operátor. Člověk, kterého baví být u moci. Nemá žádné známé osobní slabiny. Je sexuálně aktivní, ale to je většina členů jejich politbyra. Možná jde o nějaký kulturní rys, co vy na to, Weavere?"

„Všichni víme, že Mao byl taky takový. A císařové mívali početné zásoby konkubín."

„Tak se asi lidi bavili, než přišla televize," poznamenal Arnie van Damm.

„Nejste tak daleko od pravdy," souhlasil Weaver. „Do současnosti se to přeneslo v rámci kulturního dědictví, je to základní forma osobní moci, kterou někteří lidé rádi vykonávají. Ženská rovnoprávnost se do ČLR zatím nedostala."

„Jsem asi příliš zarytý katolík," přemýšlel prezident nahlas, „ale při představě, jak si bere jednu holčičku za druhou, mi běhá mráz po zádech."

„Jim je to jedno, pane prezidente," ujistil ho Weaver. „Některé z nich by velkému vůdci klidně přivedly do postele i svou mladší sestru. Je to jiná kultura, má jiná pravidla než naše."

„Jo, je trošku jiná," poznamenal otec dvou dcer, z nichž jedna pomalu začínala randit. Co by na to řekli otcové těch ještě nedospělých dívek? Těšilo by je, že jejich dcery připravil o panenství velký Mao Ce–tung? Ryanovi při takové myšlence přeběhl mráz po zádech a raději ji zapudil. „Záleží jim vůbec na lidském životě? Co jejich vojáci?"

„Židovskokřesťanská bible nebyla napsána v Číně, pane prezidente, a veškeré snahy zanést tam

křesťanství nezaznamenaly žádný velký úspěch – a když přišel Mao, celkem se mu podařilo to potlačit, což jsme nedávno viděli znovu, že? Jejich názor na postavení člověka v přírodě se od našeho liší, lidský život u nich nemá stejnou cenu jako u nás. Hovoříme zde o komunistech, kteří všechno vidí přes politické brýle, a ještě navíc v kultuře která lidskému životu nepřikládá žádný větší význam. Takže by se dalo říct, že jde o velmi neblahý souzvuk názorových systémů."

Neblahý, říkal si Ryan, *tomu říkám elegantní obrat. Mluvíme o vládě, která během několika měsíců zabila přes dvacet milionů svých vlastních občanů ve snaze o dosažení politické dokonalosti*. „Doktore, řekněte mi jedno: jak se podle vás zachová politbyro?"

„Bude pokračovat v cestě, na kterou se vydalo," odpověděl Weaver rychle. Reakce ho nicméně překvapila.

„Hergot práce, copak nikomu z nich nedochází, že je to volovina?" vybuchl Ryan. Rozhlédl se po místnosti, ale všichni přítomní se najednou velice zajímali o červený koberec na podlaze.

„Pane prezidente, oni se války obávají méně než jiných řešení," odpověděl Weaver, čímž podle van Damma prokázal značnou odvahu. „Znovu opakuji, že pokud neobohatí svou zemi ropou a zlatem, hrozí jim hospodářský kolaps, který zničí celý jejich politický řád, a to je pro ně mnohem nepřijatelnější představa než ztráta stovky tisíc vojáků v agresivní válce."

„A já to můžu zastavit jen tak, že na jejich hlavní město shodím atomovku – která ovšem zabije několik milionů nevinných lidí. Sakra!" zaklel Ryan znovu.

„Asi kolem pěti milionů, možná dokonce deset," upozornil ho generál Moore, čímž si od svého vrchního velitele vysloužil nevraživý pohled.

„Ano, pane, to by zabrat mohlo, ale souhlasím, že cena za to je poněkud vysoká."

„Robby?" otočil se Jack na viceprezidenta v naději, že zaslechne něco povzbuzujícího.

„Co ti mám říct, Jacku? Doufám, že jim dojde, že by mohli přijít o víc, než si myslí, ale zdá se mi, že to nepochopí."

„Další věc, kterou musíme udělat, je připravit na to veřejnost," řekl Arnie. „Zítra bychom měli upozornit tisk, pak budeš muset vystoupit v televizi a říct všem, co se děje a proč."

„Víte, tahle práce mě moc nebaví – promiňte. Ale to by bylo asi příliš zbabělé tvrzení, že?" omlouval se ŠERMÍŘ.

„Snad jsi nečekal, že to bude zábava, Jacku?" poznamenal van Damm. „Až dosud ses celkem držel, ale nemůžeš mít neustále pod kontrolou všechny lidi u hracího stolu."

Na prezidentově stole zazvonil telefon. Jack ho zvedl. „Ano? Jistě." Zvedl oči. „Ede, to je pro tebe."

Foley vstal a došel k telefonu. „Foley… Dobře, fajn, díky." Zavěsil. „Nad severovýchodem Číny se vyjasňuje. Za půl hodiny budeme mít další obrázky."

„Mickey, za jak dlouho dostaneme na místo průzkumné letecké prostředky?" zeptal se Jackson.

„Musejí tam doletět. Něco můžeme stáhnout z Kalifornie, ale je mnohem jednodušší přepravit je tam na palubě C–17 a vypustit je z některého sibiřského letiště. To by se dalo provést asi do šestatřiceti hodin od vydání rozkazu."

„Rozkaz byl vydán," řekl Ryan. „O jaká letadla se jedná?"

„Říkáme jim UAV, pane. Bezpilotní letecké prostředky. Jsou nenápadné a vydrží ve vzduchu poměrně dlouho. Záběry z nich lze sledovat v reálném čase. Na bitevní průzkum jsou ideální, jde o nejlepší hračky, s jakými letectvo kdy přišlo. Můžu je vyslat prakticky okamžitě."

„Do toho," řekl mu Ryan.

„Pokud však budou mít kde přistát. I když v případě nutnosti bychom je mohli odeslat z Elmendorfu na Aljašce." Moore zvedl telefon a zavolal do Národního vojenského velícího střediska, NMCC, do Pentagonu.

Pro generála Penga začínaly události nabírat spád. Na rozkazu k operaci byly znaky znamenající Long Chun, Jarní drak. Slovo *drak* mu připadalo slibné, jelikož po tisíce let byl drak symbolem císařské vlády a štěstí. Navíc byla dokonalá viditelnost. To Pengovi vyhovovalo a doufal, že totéž platí i pro jeho vojáky. Ve dne se dobře loví, rozložité postavy se obtížněji ukrývají či nepozorovaně pohybují a to mu hrálo do karet.

Nedalo se však říct, že by neměl žádné obavy. Byl vysokým důstojníkem s rozkazy zahájit válku a nic člověka neznejistí víc než příkazy provést to, na co by měl být výborně připraven. Bral by silnější dělostřelectvo a podporu letectva, ale prvního měl značnou zásobu a druhého snad také dostatek. Zatím studoval zpravodajská hodnocení a mapy. Dlouhá léta se zabýval ruskými obrannými prostředky na vzdálenější straně hranice, dokonce někdy poslal na druhou stranu průzkumníky, aby prohlédli bunkry,

jejichž hlavně už padesát let míří na jih. Rusové jsou dobří vojenští technici, a on si bude muset s jejich pevnými obrannými pozicemi nějak poradit.

Mohl se opřít o jednoduchý plán. Dělostřelectvo ze zadních pozic poskytne zajištění pěchotě, která pak v invazních člunech přejede přes Amur, aby si poradila s ruskými bunkry, zároveň vyšle ženisty, aby položili pontony, po kterých pak jeho mechanizované jednotky překonají řeku a zamíří do kopců na druhém břehu. Měl i helikoptéry, ačkoli útočných by klidně bral i víc. Na tuto skutečnost si stěžoval, ale to skoro každý druhý vysoký důstojník v Lidové osvobozenecké armádě. Jediná věc na ruské armádě, která mu dělala starosti, byly helikoptéry Mi–24. Šlo o neforemné mašiny, ale v rukou dobrého pilota uměly být velmi nebezpečné.

Nejlepší výzvědné informace získával od čínských občanů žijících ilegálně, leč pohodlně na ruském území – jednalo se o obchodníky a dělníky, jejichž velkou část tvořili důstojníci nebo spolupracovníci ministerstva státní bezpečnosti. Byl by radši, kdyby měl víc fotografií, ale jeho země disponovala jedinou průzkumnou družicí a obrázky, které nakupovala od francouzské satelitní společnosti SPOT, byly lepší, s rozlišovací schopností jeden metr, to jeho země nedokázala. Bylo dokonce snazší získat je přes Internet, jeho koordinátor zpravodajských operací měl k tomuto médiu neomezený přístup. Ruské mechanizované formace se podle záběrů nacházely sto kilometrů od nich. To potvrzovaly zprávy informátorů, jež tvrdily, že jediné, co je na dostřel dělostřelectva, jsou jednotky ostrahy hranic. Bylo zvláštní, že ruské vysoké velení nevyslalo jednotky víc dopředu, ale asi jich nemělo dostatek, takže bránit hranici s tamními mnoha vrcholky a meandry by je připravilo o příliš velké počty mužstva – kterého rovněž neměli na rozdávání. Peng získal i informaci, že generálplukovník Bondarenko je při výcviku svých jednotek důslednější než jeho předchůdce, ale to ho netrápilo. Čínská armáda cvičí tvrdě už dlouhá léta a Rusové budou potřebovat víc času, aby ji dohnali.

Kdepak, spíš ho trápily obrovské vzdálenosti. Jeho armáda a sousední oddíly měly před sebou dlouhou cestu. Problém bude jejich zásobování, protože jestliže Napoleon řekl, že armády pochodují na žaludku, tak pásová vozidla plují na mořích nafty. Jeho zpravodajské zdroje mu hlásily pozice značných ruských zásob, ale nemohl počítat, že je zabere nedotčené, jakkoli by se mu to líbilo. Připravil tedy plány na výsadek z helikoptér na každém záso– bovacím stanovišti, které měl v mapě.

Peng vytáhl dnes již šedesátou cigaretu a podíval se na operačního důstojníka. „Ano?“

„Dostali jsme finální rozkaz. Seskok je za tři dny ve tři ráno.“

„Budete mít tou dobou na místě všechno potřebné?“ zeptal se Peng.

„Ano, soudruhu generále, se čtyřiadvacetihodinovou rezervou.“

„Dobře. Postarejte se, aby naši muži dostali dobře najíst. Dalších několik týdnů bude možná stravování o něco nepravidelnější.“

„I takový rozkaz už byl vydán, soudruhu generále,“ ujistil ho plukovník.

„A absolutní zákaz vysílání.“

„Samozřejmě, soudruhu generále.“

„Ani nešpitnou,“ řekl seržant. „Ani na nosných kmitočtech.“

Letoun RC–135 Rivet Joint byl první, který americké letectvo vyslalo do akce, vzletí z Andersenovy letecké základny na ostrově Guam. Palivo doplnil nad Ochotským mořem, do ruského vzdušného prostoru vstoupil nad přístavním městem Ajan a teď, téměř po dalších dvou hodinách letu, se nacházel východně od Skovorodina na ruské straně hranice. Rivet Joint byl hrozně drahý upravený model starého letounu Boeing 707 bez oken, nacpaný radiopřijímači technikou, jeho posádku tvořili velmi zkušení lidé; šlo o jednu z pouhých dvou posádek amerického letectva, které uměly čínsky.

„Seržante, co znamená, když je v poli spousta vojáků, ale nedochází k žádnému hluku?“ zeptal se plukovník velící misi. Samozřejmě to byla spíše řečnická otázka.

„Totéž, jako když dvouleté dítě nedělá žádný hluk, pane. Buď čmárá po zdi, nebo něco jiného, za co pak dostane na zadek.“ Seržant se zaklonil a sledoval různé přístroje nastavené na známé frekvence, které používá čínská armáda. Nezobrazovalo se tam nic kromě nevýrazného šumu. Možná došlo k drobnému přenosu, když Čína přesouvala jednotky na místa, ale teď neslyšeli nic kromě nějakých zpráv na frekvenci FM, šlo o hudbu, která byla americké posádce tak vzdálená, jako by byl Grand Ol´Opry v Pekingu. Dva členové posádky poslouchali civilní stanice a došli k závěru, že texty čínských milostných songů jsou stejně bezduché jako jejich protějšky z Nashvillu, ačkoli z rádiových stanic se teď ozývala převážně vlastenecká hudba.

Tutéž skutečnost zaznamenali ve Fort Meade v Marylandu. Agentura pro národní bezpečnost měla ve vzduchu spoustu radarových družic, které kroužily kolem zeměkoule. Mezi nimi se nad rovníkem nacházely i dva obří geostacionární modely Rhyolite, všechny byly nastavené na čínské vojenské a vládní

kanály. Vysílání na frekvencích FM, které se váže k pohybu vojenských formací, za posledních dvanáct hodin výrazně ubylo a lidé v uniformě i v civilu z toho vyvodili jediné: tichá armáda je armáda, která něco chystá.

Lidé v Národní průzkumné kanceláři byli příliš zaujatí dokončováním Zvláštního zpravodajského hodnocení, protože fotografiím se věří víc než slovům. Počítač porovnal snímky s tím, co zachytily radarové družice, ale seřadiště teď zelo prázdnotou, což nikoho moc nepřekvapilo. Tanky a jiná pásová vozidla se zde zdržely jen do té doby, než se po cestě vlakem mohly zformovat, a vyrazily na sever, o čemž svědčily rýhy, které po sobě zanechaly na nezpevněných cestách v oblasti. Číňané pečlivě roztáhli maskovací plachty přes všechny opětovně rozestavené tanky, ale i to byla zbytečná ztráta času, protože stopy po stovkách těchto vozidel zakrýt stejně nedokázaly, stejně jako by nedokázaly ukrýt horu. A toto úsilí mohlo být sotva provedeno se stovkou zásobovacích vozů, které se, jak viděli, stále pohybovaly v semknutých drobných konvojích rychlostí kolem třiceti kilometrů za hodinu a mířily k seřadištím pouhých pár kilometrů jižně od místa, kde čekali střelci.

Obrazy byly vytištěny na šesti velkých laserových tiskárnách vyrobených na zakázku pro NRO a odvezeny do Bílého domu, kde v Oválné pracovně stále sedělo několik lidí, kteří si připadali jako na noční směně, jež se však přece jen poněkud lišila od služby doručovatele, seržanta z pozemního vojska. Civilní analytik, který dorazil s ním, zůstal uvnitř, zatímco on se vrátil k vládnímu sedanu Ford, když předtím dal prezidentovi cigaretu.

„Jacku, to se nedělá," poznamenal Jackson. „Takhle obrat počestného mladíka o cigaretu."

„Nech si toho, Robby," usmál se prezident. Po cigaretě se rozkašlal, ale aspoň zůstal vzhůru stejně jako po výborné kávě. „Ty si poraď se stresem po svém, já taky po svém. Copak je to tady?" zeptal se prezident analytika.

„Tohle je tak velké množství obrněných vozidel v jedné oblasti, jaké v Číně ještě neviděli, plus veškeré jejich vybavení. Míří na sever a podle mě vyrazí do tří dnů."

„A co letadla?" zeptal se Jackson.

„Tady, pane." Analytik přejížděl prstem po jedné z fotografií. „Základna stíhaček v Jinxi je ideálním příkladem. Tady je peruť ruských stíhaček Su–27 a prapor J–7. Suchoj je kvalitní stíhačka, nasazením a schopnostmi se podobá raným modelům F–15. Sedmičky jsou denní stíhací letouny odvozené od starého typu MiG–21 uzpůsobené pro pozemní útok i pro vzdušný souboj. Napočítáte jich osmašedesát. Ve vzduchu byly nejméně čtyři, když nad nimi proletěla družice. Všimněte si tankovacích nákladních vozů na rampě, k tomuhle letadlu navíc musíte připočíst početný pozemní personál. Odhadujeme, že celá základna měla teď asi pět dní volno…"

„… aby mohli všechno připravit?" zeptal se Jackson. Taková je běžná praxe.

„Ano, pane. Stejně tak si povšimněte hrotů střel, které vykukují zpod křídel těch letounů. Zdá se, že jsou vybaveny pro souboje."

„Bílé střely na kolejničkách," poznamenal Robby. „Na něco se chystají."

„Pokud je ovšem naše nota neuklidní," řekl Ryan s mizivou nadějí v hlase. Naše skoro bezvýznamná nota, pomysleli si ostatní v místnosti. Prezident naposledy potáhl z vylouděné cigarety a udusil ji. „Pomohlo by, kdybych osobně zavolal premiéru Süovi?"

„Upřímně?" ozval se profesor Weaver, který teď ve čtyři hodiny ráno vypadal nejvíc unaven ze všech.

„Opak by mi nebyl k ničemu," odpověděl ne zrovna trpělivě Ryan.

„Bude se to dobře vyjímat v médiích, možná i v historických knihách, ale je nepravděpodobné, že by se tím nějak změnilo jejich konečné rozhodnutí."

„Za pokus to stojí," namítl Ed Foley nesouhlasně. „Co můžeme ztratit?"

„Počkej do osmi, Jacku," navrhl van Damm. „Neměl by si myslet, že jsme byli vzhůru celou noc. Jen by to zvýšilo jeho vědomí osobní důležitosti."

Ryan se otočil k oknům na jižní stěně. Závěsy nebyly zataženy a každý, kdo by procházel kolem, by si všiml, že světla uvnitř zůstala celou noc rozsvícená. Ale Ryan vlastně nevěděl, jestli je Tajná služba někdy zhasíná.

„Kdy začneme přesouvat naše jednotky?" zeptal se Jack.

„Letecký ataše nám zavolá z Moskvy, až ukončí jednání. Mělo by to být každým okamžikem."

Prezident zabručel. „Taky má dlouhou noc."

„Je mladší než my," namítl Mickey Moore. „Je jen plukovník."

„A když to vypukne, jaké jsou naše plány?" zeptal se van Damm. „Hyperválka," odpověděl Moore. „Svět

ještě nezná nové zbraně, které jsme vyvinuli. POUŠTNÍ BOUŘE bude proti tomu vypadat jako zpomalené záběry.“

Tasení zbraní

Stejně jako ostatní, kdo pracovali přes noc, i Genadij Josifovič Bondarenko už pomalu zapomínal, jak spánek vůbec chutná. Telegraf se mu zahříval zprávami z Moskvy, jejichž četba mu zabírala všechen volný čas, a ne vždy se z nich dozvěděl něco užitečného.

Rusko se zatím nenaučilo nechat lidi v klidu dělat svou práci, takže Bondarenkův vysoký komunikační důstojník se připravil na pohromu, když mu nesl novou „bleskovou" zprávu.

„Podívejte se," řekl generál svému výzvědnému důstojníkovi. „Já teď potřebuji informace, jaké mají vybavení, kde a jak jsou rozmístěni a připraveni vyrazit na sever. Jejich politika a cíle mi oproti tomu nejsou k ničemu!"

„Zanedlouho očekáváme z Moskvy konkrétnější informace. Půjde o záběry z amerických družic, takže…"

„Hergot! Já pamatuju časy, kdy jsme měli své vlastní družice. Co průzkumné letectvo?"

„Příslušná letadla jsou už na cestě k nám. Pošleme je do akce zítra v poledne, ale odvážíme se je poslat nad čínské území?" zeptal se plukovník Tolkunov.

„A odvážíme se je tam neposlat?" zeptal se vrchní velitel.

„Generále, panuje obava, že bychom tak mohli poskytnout Číně politickou výmluvu pro útok."

„To řekl kdo?"

„Hlavní stan."

Bondarenkovi poklesla hlava nad mapami. Zhluboka se nadechl a na tři sladké vteřiny zavřel oči, ale výsledkem bylo jen to, že se mu chtělo aspoň na hodinu – ne, jen na třicet minut si zdřímnout. To by stačilo, říkal si, třicet minut.

„Politickou výmluvu," opakoval generál. „Víte, Vladimíre Konstantinoviči, Němci kdysi posílali nad západní Rusko průzkumné letouny a sledovali, co děláme, než na nás zaútočili. Existovala zvláštní peruť stíhaček schopných vystoupat do jejich výšek, její velitel žádal o povolení zaútočit na ně. Byl na místě zbaven své funkce. Myslím, že měl štěstí, že ho rovnou nezastřelili. Skončil jako stíhací eso a stal se hrdinou Sovětského svazu, než ho sestřelil nějaký německý stíhač. Víte, i Stalin se bál Hitlera vyprovokovat!"

„Soudruhu plukovníku?" Všichni otočili hlavy. Do místnosti vcházel mladý rotmistr s několika velkými fotografiemi pod paží.

„Tady, rychle!"

Rotmistr je rozložil po stole a zastínil jimi topografické mapy, které tam ležely předchozí čtyři hodiny. Kvalita fotografií nebyla dobrá. Obrazy měli z faxu, ne z pořádné fotografické tiskárny, ale pro jejich účely to stačilo. Byly na nich dokonce vsuvky, malé bílé rámečky s vysvětlivkami v angličtině, které měly hlupákům vysvětlit, co ty krásné obrázky vlastně znamenají. Výzvědný důstojník to pochopil jako první.

„Tak už vyjeli," vydechl. Podíval se na souřadnice a čas napsaný v pravém dolním rohu vrchní fotografie. „Tohle je kompletní tanková divize a je přesně…" otočil se k vytištěné mapě… „Přesně tady, jak jsme očekávali. Seřadí se u Charbinu. Kde jinde. Sbíhají se tam všechny jejich železniční tratě. Jejich prvním cílem bude nejspíš Belogorsk."

„A pak se vydají údolím přímo nahoru," přikývl Bondarenko. „Tímhle průsmykem a na severozápad." Člověk nemusel mít Nobelovu cenu, aby dokázal předpovědět, kudy asi pojedou. První objektivní okolností, jíž se musejí přizpůsobit všechny ambice a plány, je terén. Bondarenko dokázal pochopit velitele nepřátelských vojsk, protože všichni cvičení vojáci by si prohlédli vrstevnice na mapě a dospěli by k témuž výsledku. Rovný povrch je lepší než kopce. Louky jsou lepší než lesy. Suchý terén je lepší než bažiny. Hranici tvořila spousta kopců, ale vyrovnávaly se a mnohá údolí přímo vybízela k rychlému postupu vpřed. S dostatečně početným vojskem by každé takové údolí přeměnil v neprostupnou past, jenže kdyby měl dostatek vojska, Číňané by se neřadili u hranice. Seděli by na svých připravených obranných pozicích a báli by se ho. Ale v takové situaci vrchní velitel Dálnovýchodní skupiny vojsk právě nebyl.

265. motostřelecká divize se nacházela sto kilometrů od hranice. Všichni její členové teď procházeli bleskovým dělostřeleckým výcvikem, protože tato investice slibovala nejrychlejší zisk. Důstojníci od pluků i praporů byli na svých velitelských místech a skláněli se nad mapami, protože Bondarenko potřeboval, aby

přemýšleli, ne stříleli. Na to měl rotmistry. Bondarenka těšilo, že jeho vojáky baví střelba ostrými a že se rychle zlepšují. Špatné bylo, že na každou posádku jeho tanku připadalo dvacet čínských.

„Jak krásné lsti bychom jim mohli uchystat, jen kdybychom měli víc mužů," vzdychl Tolkunov.

„Když jsem v Americe pozoroval jejich výcvik, slyšel jsem dobrý vtip na tohle téma. Kdyby prý byly v prdeli ryby, nemusely by být rybníky, Vladimíre Konstantinoviči."

„To nepochybně, soudruhu generále." Oba se otočili zpět k mapám a fotografiím.

„Takže vědí, co děláme?" zeptal se Čchen Kun. „To není dobré."

„Můžete tušit, co zloděj asi udělá, ale když on má pistoli a vy ne, změníte to nějak?" zeptal se ho Žang Han San. „Soudruhu maršále?"

„Tak velký přesun se nedá ukrýt," řekl maršál Luo. „Dosáhnout taktického překvapení není nikdy snadné. Ale můžeme se spolehnout na překvapení strategické."

„To je pravda," oznámil politbyru Tan Deši. „Rusové upozornili některé své divize, ať se připraví na přesun, ale všechny jsou na západě, několik dní odsud a všechny se přiblíží po této železnici, přičemž naše letectvo ji dokáže zneprůjezdnit, že, Luo?"

„Snadno," přikývl ministr obrany.

„A co Američané?" zeptal se Fang Gan. „V notě, kterou jsme právě obdrželi, nám sdělují, že Rusové jsou jejich spojenci. Kolikrát už lidstvo podcenilo schopnosti Američanů Žangu? Včetně tebe," dodal.

„Existují objektivní skutečnosti, které se vztahují i na Američany, ať jsou sebedokonalejší," ujistil Luo všechny shromážděné.

„A za tři roky jim budeme prodávat ropu a zlato," ujistil je zase Žang. „Amerika nemá žádnou politickou paměť. Vždycky se snažila přizpůsobit měnící se podobě světa. V roce 1949 přišla se Severoatlantickou smlouvou, kterou podepsali i její zapřísáhlí nepřátelé z Německa. Podívejte se, co provedla s Japonskem poté, co na japonská města svrhla atomové bomby. Měli bychom přemýšlet pouze o jediném: ačkoli se do konfliktu zapojí nemnoho Američanů, kteří budou jistě riskovat stejně jako všichni ostatní, asi bychom měli dbát na to, aby jich moc nezemřelo. Stejně tak by se podle mě hodilo, kdybychom se zajatci a zajatými civilisty zacházeli vlídně – poněkud vlídné zacházení bychom neměli ztrácet ze zřetele."

„Soudruzi," řekl Fang, když sebral odvahu, aby naposledy demonstroval své vnitřní pocity. „Pořád máme ještě šanci všechno zastavit, jak nám před několika dny říkal maršál Luo. Nic nás k ničemu nenutí, dokud nebudou vystřeleny první náboje. Až dosud můžeme tvrdit, že probíhá nějaké obranné cvičení, a svět na takové vysvětlení přistoupí z důvodů, které nám můj přítel Žang právě přednesl. Jakmile však dojde k násilnostem, už toho tygra nezastavíme. Lidé na celém světě velmi urputně brání svůj majetek. Jistě si vzpomenete, jak Hitler podcenil Rusy, na což nakonec doplatil. Írán podcenil Ameriku vloni, a způsobil si tím neštěstí a smrt svého vůdce. Jsme si opravdu jisti, že v této operaci uspějeme?" zeptal se. „Jsme? Dáváme v sázku budoucnost naší vlasti. Na to bychom neměli zapomínat."

„Fangu, můj starý příteli, jsi moudrý a přemýšlivý jako vždy," reagoval Žang dobromyslně. „A já vím, že hovoříš za svou vlast a svůj lid, ale stejně jako nesmíme podceňovat naše nepřátele, nesmíme též podceňovat sami sebe. Už jednou jsme Američany porazili a uštědřili jsme jim nejhorší vojenskou porážku v jejich dějinách, nebo snad ne?"

„Ano, překvapili jsme je, ale v konečném součtu jsme přišli o *milion* mužů včetně Maova vlastního syna. A proč? Protože jsme své síly přecenili."

„Ale tentokrát je situace jiná," ujistil je všechny Luo. „Teď k tomu nedojde. Proti Rusům použijeme tutéž taktiku jako proti Američanům u Amnoku. Udeříme na ně vší silou a překvapíme je. Pronikneme jejich řadami tam, kde jsou slabí. Tam, kde jsou silní, je obklíčíme a přemůžeme. V roce 1950 tvořili naši armádu jen rolníci s lehkými zbraněmi. Dnes," pokračoval Luo, „jsme zcela moderní armáda. Můžeme si dovolit věci, o jakých se tehdy Americe ani nezdálo. Zvítězíme," dodal ministr obrany s nezlomnou důvěrou.

„Přejeme si, soudruzi, teď ustoupit?" zeptal se Žang, aby změnil směr debaty. „Chceme snad uvrhnout hospodářskou a politickou budoucnost naší země do záhuby? Tak totiž zní otázka. Pokud nezahájíme nějakou činnost, riskujeme záhubu naší vlasti. Kdo z nás si v takovém případě přeje zůstat v nečinnosti?"

Samozřejmě nikdo nezvedl ruku, dokonce ani Čchen. Toto hlasování bylo zcela formální a jednohlasné. Politbyro dosáhlo jako vždy kolegiality v hlasování o své vlastní důležitosti. Ministři se vrátili do svých kanceláří. Žang pozdržel na několik minut Tan Dešiho a pak odešel do své kanceláře. O hodinu později šel navštívit svého přítele Fang Gana.

„Nezlobíš se na mě?" zeptal se Fang.

„Obezřetnost mě neuráží, příteli," řekl Žang a posadil se do křesla proti Fangovu stolu. Mohl si dovolit být velkodušný. Vyhrál.

„Bojím se toho kroku, Žangu. V roce 1950 jsme Ameriku podcenili a přišli jsme o spoustu mužů."

„Mužů máme dost," řekl ministr bez portfeje. „A Luo si aspoň zvedne sebevědomí."

„Jako by něco takového ještě potřeboval." Fang nad tím mašírujícím puntičkářem znechuceně mávl rukou.

„I pes má svou cenu," upozornil ho jeho host.

„Žangu, co když jsou Rusové v lepší formě, než si myslíš?"

„Už jsem se o to postaral. Za dva dny vyvoláme v jejich zemi nestabilitu a pak začne náš útok."

„Jak?"

„Jistě si vzpomeneš, že náš pokus o atentát na hlavního poradce prezidenta Grušavého, jistého Golovka, nevyšel."

„Ano, i proti tomu jsem vystupoval."

„A v tomto bodě jsi měl možná pravdu," připustil Žang, aby svému příteli udělal radost. „Jenže Tanovi se podařilo zlepšit své prostředky, a čím destabilizuješ Rusko snáz než likvidací jejich prezidenta? To tedy uděláme, Tan už dostal příslušné rozkazy."

„Chceš zavraždit šéfa vlády cizí země?" zeptal se Fang, kterého taková troufalost překvapila. „A co když se to nezdaří?"

„Tak stejně půjde o nepřátelský čin vůči Rusku. Co můžeme ztratit? Nic – ale získat můžeme mnoho."

„A co politické důsledky…" hlesl Fang.

„Jaké?"

„Co když nám to budou chtít oplatit?"

„Myslíš napadnout Süa osobně?" Výraz v jeho tváři hovořil zcela jasně: *Číne by se bez té nuly jen ulevilo.* Jenže ani Žang by neřekl něco takového nahlas, ani v této místnosti. „Tan mě ujistil, že zajištění naší operace je dokonalé. Dokonalé, Fangu. V naší zemi neprobíhají žádné výzvědné operace, které by mohly mít větší význam."

„To asi tvrdí všechny země – ale jen do té doby, než se projeví opak. My jsme například udělali kus práce, co se tyče našich špionů v Americe, za ně si soudruh Tan zaslouží uznání, ale pýcha předchází pád, a takové pády se nikdy nedají předpovědět. Na to bychom rozhodně neměli zapomínat."

Žang takovou myšlenku zapudil: „Nemůžeš se přece bát všeho."

„To je pravda, nicméně nebát se ničeho je neopatrné." Fang se odmlčel. „Jistě si o mně myslíš, že jsem baba, že, Žangu?"

Druhý ministr se usmál. „Baba? Ne, Fangu, jsi můj dlouholetý soudruh, jeden z našich nejlepších mozků. Proč myslíš, že jsem tě přivedl do politbyra?"

Abys získal můj hlas, proč jinak, neodpověděl Fang. Svého kolegu respektoval, ale nebyl slepý k jeho chybám. „Jsem ti za to vděčný."

„Za to by mi měl být vděčný celý *národ*, protože se ti velmi daří plnit jeho přání."

„Nesmíme zapomínat na obyčejné lidi. Jim máme sloužit především." To ideologické rčení se mu teď výborně hodilo. „Nemáme jednoduchou práci."

„Měl by sis trochu odpočinout. Pozvi k sobě tu dívku Ming, vezmi ji do postele. Nebylo by to poprvé." Oba muži měli společnou slabost. Napětí poněkud pominulo, v což Žang doufal.

„Čchai kouří lépe," odpověděl Fang s potutelným úsměvem.

„Tak si pozvi ji. Kup jí nějaké hedvábné prádlo. Opij ji. To mají rády všechny."

„Možná máš pravdu," přikývl Fang. „Každopádně se mi po tom lépe usíná."

„Tak se tomu nebraň. Spánek budeme potřebovat. Příštích pár týdnů bude pro nás náročných – ale pro naše nepřátele ještě víc."

„Ještě něco, Žangu. Měl jsi pravdu, že musíme se zajatci vlídně zacházet. Američané neodpouštějí kruté zacházení s nevinnými, což jsme viděli po událostech v Pekingu."

„*Oni* jsou baby. Nevědí, jak se má řádně použít síla."

„To je možné, ale pokud s nimi chceme obchodovat, jak říkáš, proč je zbytečně urážet?"

Žang vzdychl a přikývl, protože věděl, že Fang má pravdu. „Dobře. Vyřídím to Luovi." Podíval se na hodinky. „Už musím jít. Dnes večeřím se Süem."

„Pozdravuj ho ode mě."

„Jistě." Žang vstal, uklonil se a odešel. Fang asi minutu počkal, pak se zvedl a došel ke dveřím. „Ming," zavolal, když je otevřel. „Pojď sem." Počkal u dveří, dokud sekretářka nevešla dovnitř, a setrval pohledem na Cchai. Jejich pohledy se setkaly, ona mrkla a svůdně se usmála. Áno, dnes se potřebuje pořádně vyspat a

ona se postará, aby se mu lépe usínalo.

„Dnešní zasedání politbyra se protáhlo," řekl Fang, když usedl do svého křesla, a začal s diktováním. Trvalo to pětadvacet minut, pak poslal Ming přepsat poznámky. Poté si zavolal Cchai, dal jí nějaký příkaz a poslal ji pryč. Za hodinu pracovní den ukončil. Sešel ke svému služebnímu vozu s Cchai v patách. Pak spolu odjeli do jeho pohodlného bytu, kde se hned pustili do díla.

Ming se setkala se svým milencem v nové restauraci jménem Nefritový kůň, kde se vařilo výjimečně dobře. „Vypadáš ustaraně," poznamenal Nomuri.

„V kanceláři máme moc práce," vysvětlovala. „Chystá se velká nepříjemnost."

„Opravdu? A jaká?"

„To nesmím prozradit," zavrtěla hlavou. „Možná bude mít ale dopad i na tvou společnost."

A Nomuri pochopil, že se svou agentkou dospěl do další – vlastně poslední – fáze. Už – nepřemýšlela o softwaru v počítači. On o něm nikdy nemluvil. Je lepší, když k tomu má dojít tajně. Měla by raději zapomenout, co vlastně dělá. Svědomí se nezabývá tím, co člověk zapomene. Po večeři odešli k Nomurimu, kde se důstojník CIA ze všech sil snažil, aby se uvolnila. Povedlo se mu to jen zčásti, ale jí se to líbilo a odešla od něj ve tři čtvrtě na jedenáct. Nomuri si dal dvojitý drink před spaním a podíval se, jestli jeho počítač odeslal takřka každodenní hlášení z počítače Ming. Doufal, že příští týden získá program, který jí na počítač nahraje přes síť, aby hlášení z něj odcházela přímo na kuchařský server. Kdyby se v Pekingu strhlo něco vážného, NEC by ho mohla povolat zpátky do Japonska, a on nechtěl, aby Langley o SLAVÍKOVA hlášení přišlo.

Poslední zpráva už však dorazila na místo určení, kde vyvolala značný rozruch.

Eda Foleyho vyvedla natolik z míry, že litoval, že nemůže zavolat Sergeji Golovkovi ze svého telefonu, ale Amerika nemůže zveřejňovat svá komunikační tajemství tak rychle, takže bylo nutné zprávu přepsat a poslat bezpečným faxem na americké velvyslanectví do Moskvy, na velitelství SVR ji měl zanést konzulární úředník bez spojení na CIA. Pak zcela jistě získá nálepku špiona, takže Rusové ho budou sledovat na každém kroku, k čemuž využijí vycvičené zaměstnance Federální bezpečnostní služby. Obchod je obchod bez ohledu na nový světový řád.

Golovko podle očekávání nadskočil tak, že se málem odrazil od vysokého stropu své kanceláře.

John Clark se informaci dozvěděl přes bezpečný satelitní telefon. „Cože, sakra?" zeptal se ze svého vozu nedaleko Rudého náměstí.

„Slyšels dobře," řekl Ed Foley.

„No fajn, a co teď?"

„S lidmi z jejich oddílů pro zvláštní operace jste se sblížili, že?"

„Dá se to tak říct," připustil Clark. „Trénujeme je."

„Mohli by vás požádat o informace. Musíte vědět, co se děje."

„Můžu to říct Dingovi?"

„Ano," souhlasil ředitel CIA.

„Dobře. Víš, potvrzuje se tím Chavezovo pravidlo."

„A to zní?" zeptal se Foley.

„No, často tvrdí, že mezinárodní vztahy sestávají převážně z toho, že jeden národ ojebává druhý."

Foley, vzdálený od něj pět tisíc mil a osm časových pásem, se tomu ze srdce zasmál. „No, naši přátelé v Číně se tím nepochybně řídí."

„Jak solidní je ta informace?"

„Je to svatá pravda, Johne. Můžeš se spolehnout," ujistil Ed svého kolegu.

Takže máme někoho v Pekingu, pomyslel si Clark. „Dobře, Ede. Jestli za mnou přijdou, ozvu se. Počítám, že jim budeme pomáhat."

„Ve všech ohledech," ujistil ho ředitel CIA. „Jsme spojenci. Copak ty jsi neviděl CNN?"

„Měl jsem pocit, že je to sci–fi."

„A nejsi sám, Johne. Tak se měj."

„Ty taky, Ede. Ahoj." Clark stiskl tlačítko END a polohlasem dodal: „Panenko skákavá." Pak nastartoval auto a vyrazil na ústředí na schůzku s Domingem Chavezem.

Ding už byl v baru, který jejich skupina během pobytu v okolí Moskvy adoptovala. Muži se scházeli ve velkých rohových boxech, kde nadávali na místní pivo, ale libovali si nad oním čirým nápojem, který

vyhledávali i místní.

„Ahoj, Johne," přivítal ho Chavez.

„Před chvílí mi na mobil volal Ed."

„No a?"

„No a zdá se, že Číňánci se chystají rozpoutat válku s touhle zemí, což je ještě ta dobrá zpráva."

„A co je teda ta špatná?" ptal se Chavez poměrně nedůvěřivě.

„Jejich ministerstvo státní bezpečnosti právě vypsalo odměnu na hlavu Eduarda Petroviče," odpověděl John.

„Copak se úplně pomátli?" zeptal se v boxu druhý důstojník CIA.

„No, rozpoutat válku na Sibiři není zrovna nejrozumnější. Ed nás o tom informoval, protože si myslí, že místní by mohli brzy potřebovat pomoc. Pravděpodobně znají místní spojku na čínské komunisty. Musíme čekat, že se z toho vyvine pořádná polízanice, my trénujeme jejich jednotky. Tuším, že nás pozvou, abychom se podívali, ale nejspíš budou chtít, abychom se zapojili."

„Souhlasím."

V tu chvíli přišel i generál Kirillin a s ním jeden rotmistr, který se zastavil u dveří, kabát měl rozepnutý a pravou ruku držel u okraje kabátu. Jeho nadřízený zahlédl Clarka a zamířil přímo k němu.

„Nemám číslo na váš mobil."

„K čemu nás potřebujete dnes, generále?" zeptal se Clark.

„Potřebuji, abyste jeli se mnou. Musíme za předsedou Golovkem."

„Nevadilo by, kdyby jel Domingo s námi?"

„Ne, vůbec ne," odpověděl Kirillin.

„Před chvílí jsem mluvil s Washingtonem. Kolik víte vy?" zeptal se Clark svého ruského přítele.

„Hodně, ale ne všechno. Proto musíme za Golovkem." Kirillin mávl ke dveřím, kde se jeho rotmistr tvářil jako dobrman.

„Děje se něco?" zeptal se Eddie Price. Nikdo z nich se nepřetvaroval a Price uměl číst ve tvářích.

„Dozvíte se to, až se vrátíme," řekl mu Chavez. Kromě štábního vozu, který čekal venku, s nimi jel ještě doprovodný vůz se čtyřmi muži a rotmistr alias bodyguard doprovázející generála patřil k několika málo odvedencům, kteří se mohli zapojit do výcviku pod vedením skupiny DUHA. Všichni věděli, že Rusové si vedou velmi dobře. Neškodilo zapojit do operace i vybrané lidi ze stávající elitní jednotky.

Vozy se prodíraly moskevskou dopravou s neobvykle nízkým respektem k dopravním a bezpečnostním pravidlům a nakonec zastavily u domu číslo 2 na náměstí Dzeržinského. Na muže už čekal výtah, dorazili tedy rychle do posledního patra.

„Děkuji, že jste přišli tak brzy. Počítám, že jste už mluvili s lidmi z Langley," poznamenal Golovko.

Clark zvedl svůj mobil.

„Ten šifrovací přístroj je tak malý?"

„Inu, pokrok," řekl Clark. „Řekli mi, že mám brát tu informaci velmi vážně."

„Foleyová má v Pekingu jistý velmi kvalitní zdroj. Viděl jsem některé zprávy, které už poslal. Zdá se, že nejprve byl uskutečněn pokus o atentát na mě a teď se připravuje další na prezidenta Grušavého. Už jsem ho varoval. Jeho ochranka je v plné pohotovosti. Hlavní čínský agent v Moskvě byl identifikován a máme ho pod dohledem. Jakmile dostane příslušné rozkazy, zatkneme ho. Nevíme ale, kdo jsou jeho kontakty. Počítáme, že jde o bývalé členy jednotek Spetsnaz, kteří mu jsou loajální. Jsou to zločinci, kteří vykonávají zvláštní úkoly pro nově vyrůstající podsvětí."

John měl pocit, že to dává smysl. „Jsou lidi, kteří za peníze udělají cokoli, Sergeji Nikolajeviči. V čem vám můžeme pomoci?"

„Foley vám řekl, abyste mi pomohli? To je od něj hezké. Když uvážím, jak jsme se k té informaci dostali, považuji za velmi vhodné mít amerického pozorovatele. Pro akci samotnou použijeme policii, jíž budou krýt lidé generála Kirillina. Pozorovatelem tedy budete vy jako velitel skupiny DUHA."

Clark přikývl. Takový úkol nebyl moc náročný. „Přijímám."

„Budete v bezpečí," ujistil ho generál.

„A vy čekáte, že Čína vyhlásí Rusku válku?"

„Do týdne," přikývl Golovko.

„Kvůli ropě a zlatu?" zeptal se Chavez.

„Zdá se, že ano."

„Inu, život ve velkoměstě je už takový," poznamenal Ding.

„Postaráme se, aby svého barbarského činu litovali," oznámil Kirillin všem přítomným.

„To se teprve uvidí," upozornil ho Golovko. Věděl, co Bondarenko hlásí hlavnímu stanu.

„A když jste teď v NATO, my vám máme pomoci?" zeptal se Clark.

„Váš prezident Ryan je teď naším skutečným soudruhem," přikývl Rus.

„To znamená, že DUHA v tom jede taky," přemýšlel John nahlas. „Všichni jsme z jednotek NATO."

„V životě jsem ve válce nebyl," přemýšlel Chavez nahlas. Jenže teď byl majorem a mohl se do války snadno dostat. Vzpomínal si, že si pravidelně platí životní pojistku.

„Nedá se říct, že je to zrovna zábava, Domingo," ujistil ho Clark. *A já už na takový blbosti přestávám mít věk*.

Čínská ambasáda byla pod neustálým pečlivým dohledem zajišťovaným skupinou důstojníků z Federální bezpečnostní služby. Téměř všichni bývali členy Druhé správy KGB. Pod záštitou nového úřadu vykonávali stejné funkce jako Zpravodajská divize FBI, a jen málo se dělili o informace se svými americkými kolegy. Na tento úkol jich bylo přiřazeno rovných dvacet. Šlo o všechny možné typy lidí, muže i ženy, dobře živené i vyhublé, v nejlepších letech i staré – ne však mladé, protože takový případ byl pro nezkušené důstojníky přfliš náročný. Pro tento úkol byla vyhrazena popelářská auta i motorky, každá mobilní skupina měla nejméně jednu vysílačku, a to tak moderní, že ruské armádě se o ní ještě ani nesnilo.

Kong Deši vyšel z budovy v půl osmé. Došel k nejbližší stanici metra a sjel eskalátorem dolů. Byla to naprostá rutina. Ve stejnou dobu opustil velvyslanectví níže postavený úředník, který zamířil opačným směrem, ale lidé z FBS nevěděli, že mají sledovat i jeho. Ušel tři bloky ke druhé lampě na rušné silnici, a když ji míjel, vytáhl z kapsy kabátu pásku z bílého papíru a přilepil ji na kov. Pak vešel do restaurace a najedl se. Splnil úkol, jehož smysl neznal. Na velvyslanectví měl funkci vlajkového signalisty, ale nebyl vycvičeným výzvědným důstojníkem.

Třetí tajemník Kong ujel metrem příslušný počet zastávek a vystoupil. V patách mu byli čtyři důstojníci FBS, další stál na zastávce a další dva na konci dlouhého eskalátoru. Cestou z metra si v jednom kiosku koupil noviny. Dvakrát se zastavil, poprvé si zapálil cigaretu a podruhé se rozhlížel, jako by se ztratil a hledal cestu. Při obou pokusech se samozřejmě snažil odhalit, jestli ho někdo nesleduje, ale lidí FBS bylo mnoho, někteří příliš blízko, a ti se usilovně, ale ne příliš okatě, dívali jinam. Je holým faktem, což by potvrdila FBI i britská Bezpečnostní služba, že jakmile je kontakt identifikován, je stejně nahý a bezbranný jako novorozeně v džungli, pokud ti, kdo ho sledují, nejsou úplní hlupáci. Tito profesionálové s výcvikem z KGB byli všechno na světě, jen ne hlupáci. Nevěděli jen o tom člověku, který vylepil signál na lampu, ale nelze prostě uhlídat vše. Problém však byl v tom, že pak můžete tápat, jak rychle vyzvednout schránku.

Kontrolní agent Kong Deši musel mít na paměti i skutečnost, že jakmile dojde k odhalení schránky, sledovat ji bude přibližně stejně snadné jako mráček na převážně jasné obloze. Sledovací skupina měla hlavně za úkol zjistit, zda ve schránce není další zásilka. Nebyla. Kong si sedl na lavičku, jak očekávali. V tomto okamžiku se provinil proti zásadám svého povolání tím, že předstíral četbu novin i za rostoucího šera. Opodál sice stála lampa, ale pečlivého pozorovatele by tím neoklamal.

„Teď," poznamenal jeden z mužů FBS. Kong pravou rukou umístil předmět do schránky. O tři minuty později složil noviny a odkráčel pryč stejnou cestou, jakou přišel. Sledovací skupina ho nechala odejít pořádně daleko, než se na místo vydali její muži.

Veškeré operace znovu proběhly v dodávce, zámečník uvnitř už opět čekal s připraveným klíčem. V dodávce též měli americký laptop s předem naprogramovaným jednorázovými šifrovacím klíčem, který byl přesnou kopií klíče, který našli v Koněvově/Suvorovově počítači v jeho luxusním bytě.

Vysoký důstojník FBS, který měl případ na starost, měl tudíž pocit, že muž, jehož sledují, vlastně připomíná tygra v džungli, na kterého míří deset pušek a on o nich neví. Možná je tedy silný, třeba i nebezpečný, ale zcela jistě předem ztracený.

Do dodávky už někdo přinesl schránku. Zámečník ji otevřel. Obsah rozložili, ofotili, vrátili dovnitř, schránku znovu zapečetili a umístili zpět na kovový plát pod lavičkou. Jeden z mužů už přepisoval náhodné znaky do počítače a do čtyř minut měli před sebou čistý text.

„*Job tvoju mať*!" utrousil nejvyšší důstojník. „Chtějí po něm, aby zabil prezidenta Grušavého!"

„Co to znamená?" zeptal se nižší důstojník. Jeho nadřízený jen zvedl laptop a ukázal mu obrazovku.

„To je na vyhlášení války," vydechl major. Plukovník přikývl.

„Máte pravdu, Grigoriji." Dodávka pak odjela pryč. Tohle bude muset nahlásit, a pokud možno okamžitě.

Když zazvonil telefon, poručík Provaljov byl doma. Jako obvykle zabručel, oblékl se a zamířil do ústředí FBS. Tento úřad si nezískal jeho oblibu, ale úctu ano. S jejich zdroji, říkal si, by dokázal vymýtit veškerý zločin v Moskvě, ale oni se o nic nerozdělí, jen si ponechávají všem zákonům nadřazenou aroganci, jíž se vyznačovala organizace, která tu byla před nimi. Možná nic jiného dělat nešlo. Vyšetřovali případy, které nebyly o nic méně závažné, než je vražda, rozdíl byl jen v měřítku. Zrádci nezabíjejí jednotlivce, ale celá území. Zrada je zločin, jenž se v jeho zemi bere vážně už celá století, letitá paranoia ruského národa se jí odjakživa bála a stejně tak ji nenáviděla.

Provaljov si všiml, že tu ponocuje pořádné množství lidí. V kanceláři stál Jefremov a četl si nějakou zprávu, ve tváři měl ten zvláštní nicneříkající výraz, který obvykle naznačuje cosi monstrózního.

„Dobrý večer, Pavle Georgijeviči."

„Poručíku Provaljove. Koukněte." Jefremov mu podal list. „V našem sledovaném se probudily ambice. Přinejmenším v těch, kdo ho vedou."

Poručík si vzal stránku, rychle ji přečetl, ale pak se vrátil na začátek, aby obsah strávil pomaleji.

„Kdy k tomu došlo?"

„Před necelou hodinou. Co na to říkáte?"

„Okamžitě ho zatknout!" zněla očekávaná reakce.

„Myslel jsem si, že to řeknete. Ale spíš počkáme, koho zkontaktuje. Pak ho sebereme. Ale nejprve chci vidět, za kým půjde."

„A co když se s nimi spojí přes mobil nebo telefonní automat?"

„Pak je necháme identifikovat přes operátory. Ale chci zjistit, jestli nemá spojku v nějakém významném vládním úřadě. Suvorov má mnoho přátel z dob, kdy sloužil v KGB. Chci zjistit, kteří z nich se stali žoldáky, abychom je mohli zničit všechny. Útokem na Sergeje Nikolajeviče prokázali děsivé schopnosti. Chci to celé zastavit a poslat všechny do pracovního tábora s velmi přísným režimem."

Ruský trestní systém znal tři úrovně táborů. Zařízení s „mírným" režimem byla značně nepříjemná. „Středním" táborům bylo lepší se vyhnout. Ale tábory s režimem „přísným" byly hotové peklo na zemi. Výborně se osvědčovaly, když bylo potřeba přimět nemluvné, aby se rozpovídali o věcech, o kterých by za normálních okolností nikomu neřekli. Jefremov měl možnost ovlivnit, jaký stupeň trestu ten či onen dostane. Suvorov už si vysloužil smrt, v Rusku většinou zastřelením… ale jsou i horší věci než smrt.

„Prezidentova ochranka už byla varována?"

Důstojník FBS přikývl. „Ano, ale nevím, jestli to stačí. Jak si můžeme být jisti, že některý z jejích členů není zkorumpován? Vloni se totéž málem přihodilo americkému prezidentovi, jak jste asi slyšel, takže to musíme zvážit. Všechny sledujeme. Ale Suvorov měl své lidi v Osmé správě, když byl v KGB, a z lidí, které znal, se do ochranky nedostal nikdo."

„Víte to jistě?"

„Před třemi dny jsme dokončili podrobné šetření. Hledali jsme ve všech záznamech. Máme dokonce seznam lidí, kterým by Suvorov mohl zavolat. Je jich dohromady šestnáct. Všechny sledujeme a odposloucháváme jejich telefony."

Jenže ani FBS neměla tolik lidí, aby na potenciální podezřelé nasadila kompletní sledovací skupiny. Tento případ se stával největším v dějinách FBS, dokonce i v historii KGB bylo jen velmi málo vyšetřování, do nichž se zapojilo tolik lidí.

„A co jména Amalrik a Zimjanin?"

„Na Zimjanina jsme narazili, ale na toho druhého ne. Suvorov ho neznal, ale Zimjanin ano – byli veteráni z Afghánistánu –, takže ho možná kontaktoval sám. Z těch šestnácti jich je dalších sedm silně podezřelých, všichni bývalí členové Spetsnaz, tři důstojníci a čtyři poddůstojníci, všichni nabízejí svůj talent a výcvik na volném trhu. Dva jsou v Petrohradě a mohli se zapojit do likvidace Amalrika se Zimjaninem. Jeden by řekl, že jim chyběli tí správní soudruzi," poznamenal Jefremov suše. „Chcete něco dodat, Provaljove?"

„Ne, mám pocit, že jste pokryli všechny cesty, kterými by se vyšetřováni mohlo ubírat."

„Děkuji. Jelikož jde ale stále o vyšetřování vraždy, doprovodíte nás, až ho zatkneme."

„A ten Američan, který nám pomáhal…?"

„Může jít s vámi," řekl Jefremov bodře. „Ať vidí, jak se to dělá u nás v Rusku."

Reilly byl zpět na americkém velvyslanectví a přes bezpečný telefon hovořil s Washingtonem.

„Do prčic," utrousil po chvíli.

„To je celkem výstižné," souhlasil ředitel Murray. „Jak kvalitní má jejich prezident ochranku?"

„Docela dobrou. Ale nevím, jak si stojí jejich vyšetřovací složka ve srovnání s Tajnou službou. Co se

ovšem týče tělesné kondice, musím uznat, že jsou dobří.“

„Touhle dobou už jistě obdrželi varování. Všechny jejich složky budou o něco ostražitější. Kdy chtějí zatknout toho Suvorova?“

„Bylo by moudré počkat, dokud sám něco neprovede. Představuji si to tak, že Číňani mu brzy dají zprávu – třeba zrovna teď – a on začne volat svým lidem. Až pak bych ho zajal, dřív ne.“

„Souhlasím,“ poznamenal Murray. „Měli bychom o tom být informováni. Takže nerozházej toho Rusa, rozumíš?“

„Rozkaz.“ Reilly se odmlčel. „To s tou válkou je pravda?“

„Zdá se,“ odpověděl Murray. „Snažíme se jim pomoct, ale nevím, jak všechno dopadne. Prezident doufá, že finta s NATO je zastraší, ale ani to nevíme jistě. CIA málem kontaktuje i kartářky, aby zjistila, co Čína chystá. Jinak toho moc nevím.“

To Reillyho překvapilo. Myslel si, že Murray s prezidentem úzce spolupracuje, ale teď mu připadalo, že tu informaci zpracovává příliš mnoho lidí.

„Já to vezmu,“ řekl plukovník Alijev komunikačnímu důstojníkovi.

„Musí to co nejdříve vidět…“

„Potřebuje se vyspat. A než se k němu dostanete, musíte jít stejně prese mě,“ přerušil ho operační důstojník a pročítal zprávy. „Tohle počká… o tohle se postarám sám. Ještě něco?“

„Ale to je od prezidenta!“

„Prezident Grušavoj potřebuje odpočatého generála víc než odpověď na zprávu, Pašo.“ Alijev sám by se velmi rád vyspal, v pracovně měl pohovku a její polštáře přímo lákaly k ulehnutí.

„Co dělá Tolkunov?“

„Aktualizuje své hlášení.“

„A lepší se to?“ zeptal se komunikační důstojník.

„Co myslíte?“ ušklíbl se operační důstojník.

„Do háje.“

„Přesně tak, soudruhu. Víte, kde se dají sehnat hůlky na jídlo? Asi je budeme potřebovat.“

„Dokud budu mít služební pistoli, tak se po nich shánět nebudu,“ odpověděl plukovník. Měřil téměř dva metry, na tankistu nebo infanteristu byl příliš vysoký. „Dejte mu tu zprávu, jakmile se probudí. Já to zařídím v hlavním stanu.“

„Dobře. Já si na pár hodin taky lehnu, ale když tak vzbuďte mě, ne jeho,“ řekl Alijev svému kolegovi.

„*Da*.“

Šlo povětšinou o muže menšího vzrůstu. Do Neveru, malé železniční obce východně od Skovorodina, přijížděli v obyčejných vagónech bez lůžek, které jim poskytla správa Transsibiřské magistrály. Když vystoupili, důstojníci v uniformách je nasměrovali do autobusů. Ty pak zamířily po silnici rovnoběžné s železnicí k tunelu, který byl před dávnými lety vyhlouben v kopcích na březích nevelké řeky Urkanu. Vedle tunelu zel otvor, který by nezasvěcenému připadal jako místo určené pro sklad materiálu správy železnic. Takový odhad by byl správný, ale tento služební tunel vedl hodně hluboko do nitra kopce a z něj se oddělovaly další odbočky, které ve třicátých letech vyhloubili političtí vězni v rámci Stalinova gulagového království. V těchto umělých jeskyních stály tři stovky tanků T–55 z let šedesátých, nikdy nepoužité, ale připravené zabránit invazi z Číny. Kromě nich zde byly i dvě stovky bojových vozidel pěchoty BTR–60 a veškeré další pojízdné vybavení tankové divize sovětského typu. V místě sloužila jednotka čtyř stovek branců, kteří jako celé generace před nimi celou svou službu prováděli údržbu zdejších tanků a vozidel, přecházeli od jednoho ke druhému, startovali motory a čistili kovové povrchy, což bylo nutné kvůli vodě prosakující kamenitou klenbou. Šlo o „Neverské skladiště“, jak znělo jeho označení na tajných mapách, šlo o jedno z několika takových míst poblíž hlavního železničního tahu z Moskvy do Vladivostoku. Díky svému nenápadnému ukrytí, ačkoli bylo téměř všem na očích, představovalo jedno z es, které měl generálplukovník Bondarenko v rukávu.

A muži jakbysmet. Bylo jim všem převážně přes třicet, byli zmateni a zlobili se víc než trochu, že byli povoláni z domovů. Jako všichni dobří Rusové nebo ostatně dobří občané jakéhokoli státu dostali rozkazy, řekli si, že jejich země asi potřebuje pomoc, je to jejich vlast, takže rozkazu uposlechly tři čtvrtiny z nich. Někteří poznali tváře kolegů ze základní služby v sovětské armádě – většinou zažili ještě tuto dobu –, vítali se se starými přáteli a ignorovali ty, na které neměli dobré vzpomínky. Všichni dostali potištěné kartičky, které jim napověděly, kam mají jít, takže se záhy utvořily posádky tanků a pěchotní družstva, jež si vyzvedla

uniformy a lehké zbraně s municí a čekala na svá vozidla. Posádky tanků tvořili muži kolem 167 centimetrů výšky, protože interiér starých ruských tanků nedovoloval pobyt uvnitř vyšším mužům.

Tankisté, kteří se vraceli k ořům svého mládí, znali silné i slabé stránky tanků T–55. Motory byly vyrobeny z hrubě opracovaných dílů, takže během prvních pár hodin provozu obohatí olej o celý kilogram kovových hoblin, ale všichni očekávali, že to už zajistilo rutinní spouštění motorů ve skladišti. Tanky byly v překvapivě dobrém stavu, lepším než ty, v nichž jezdili během základní služby. To se vracejícím se vojákům zdálo zvláštní, ale zároveň je to nepřekvapovalo, protože sovětská armáda v době, kdy v ní sloužili oni, neoplývala smysluplnými činnostmi, což ovšem žádného sovětského občana, který zažil sedmdesátá a osmdesátá léta, nemohlo překvapit. Většina z nich vzpomínala na vojnu s jistou dávkou hrdosti, a to z pochopitelných důvodů, jako je možnost cestovat, poznat nové, jiné věci a přátelství mužů stejného věku – během něhož mladí muži hledají nové a vzrušující zážitky. Mizerná strava, ponižující plat a náročná služba vypadly většině z paměti, ačkoli pohled na vybavení část z nich vrátil zpět i se všemi vjemy, které s tím byly spojeny. Všechny tanky měly plné vnitřní palivové nádrže i přídavné nádrže na zadní části, jež u většiny mužů vyvolávaly obavy, když si je představili na bojišti – jeden ostrý náboj mohl změnit každý tank ve šlehající plameny, takže toto palivo člověk musel spálit první, aby pak zatáhl za páku a všechno uhasil, až proletí první náboj.

Nejvíce je ale potěšilo, když ti, kdo stiskli startovací knoflíky, pocítili a zaslechli povědomé dunění po pouhých pár vteřinách chraptění. Vznešené prostředí této jeskyně bylo ke starým, i když v podstatě nepoužitým tankům poměrně milosrdné. Klidně mohlo jít o úplně nové výrobky, které právě sjely z výrobního pásu v továrně v Nižném Tagilu, jež přes dlouhá desetiletí zásobovala sovětskou armádu zbraněmi. Změnilo se jen to, že z jejich tanků zmizela rudá hvězda a nahradila ji až příliš viditelná nová bílo–modro–rudá vlajka, jež však všem připadala jako zbytečně kvalitní zaměřovací bod. Konečně je od vozů odvolali mladí záložní důstojníci, kteří rovněž vypadali poněkud nervózně. Pak přišly projevy a i žáci se brzy dozvěděli důvod nervozity.

„Hergot, to je ale kus," utrousil důstojník FBS, když nasedl do vozu. Sledovali podezřelého do další drahé restaurace, kde se o samotě navečeřel, pak vešel do baru, a za necelých pět minut se seznámil se ženou, která sem také přišla sama v černočervených pruhovaných šatech, které připomínaly výtvor nějakého italského návrháře. Koněv/Suvorov jel zpět ke svému bytu a s ním dohromady šest vozů, z nichž tři mohly měnit rozložení světel. Policista ve voze číslo dvě si říkal, že to je zvlášť důmyslné zařízení.

Nespěchal, nehnal svůj vůz, aby ukázal, jak je odvážný, jistě se snaží ženu ohromit světáckým chováním, domnívali se vyšetřovatelé. Za jedním rohem vůz zpomalil a směr, ne–li náhle, pak určitě nečekaně.

„Sakra, jede do parku," řekl vysoký důstojník FBS a zvedl vysílačku, aby s tím seznámil ostatní. „Někde musel zahlédnout nějakou stopu."

K tomu zřejmě došlo, ale Koněv/Suvorov nejprve vysadil na první pohled velmi zklamanou ženu, která v dlani držela nějaké peníze jako bolestné. Jedno z vozidel FBS u ní zastavilo a odvezlo ji k výslechu, zatímco ostatní vozy pokračovaly v pronásledování. O pět minut později se jejich podezření potvrdilo. Koněv/Suvorov zaparkoval na jedné straně parku a přešel po ztemnělé trávě na druhý konec; rozhlížel se kolem sebe, ale nevšiml si, že pět aut jenom krouží kolem parku.

„A je to. Vyzvedl si to." Provedl to zručně, ale když člověk ví, kam se dívat, na zručnosti moc nezáleží. Pak se vrátil do vozu. Dvě z pronásledujících aut zamířila přímo k jeho bytu, když zastavil, další tři jen pokračovala v jízdě.

„Říkal, že je mu najednou nějak divně. Dala jsem mu svou vizitku," vysvětlovala vyšetřovatelům. „Dal mi padesát eur, ať se prý nezlobím." Což byl příjemný výdělek za to, že ztratila půl hodiny svého tak drahého času, říkala si.

„A ještě něco? Vypadal, že mu něco je?"

„Řekl mi, že mu asi nesedla večeře. Myslela jsem si, jestli nedostal strach, jak se to mužům občas stává, ale kdepak. Tohle je muž na úrovni. To se pozná."

„Dobře tedy. Děkujeme, Jeleno. Jestli vám zavolá, dejte nám prosím vědět."

„Jistě." Byl to naprosto neškodný výslech, což ji celkem udivilo, a proto se rozhodla spolupracovat. Nicméně přemýšlela, do čeho se to propána namočila. Že by byl nějaký zločinec? Nebo dealer? Kdyby jí někdy zavolal, chystala se zavolat těmto lidem, k čertu s ním. Žena v jejím oboru má i tak těžkostí až nad hlavu.

„Je u počítače," řekl odborník na elektroniku na ústředí FBS. Stisknuté klávesy poznal díky štěnici, kterou umístili ke klávesnici, a znaky se objevily nejen na jeho obrazovce, ale zároveň zkopírovaly program na počítači sledovaného. „Tak, tohle je čistý text. Dostal zprávu."

Asi minutu bylo zamyšlené ticho, pak Koněv/Suvorov začal znovu psát. Připojil se na e–mail a začal psát zprávy. Všechny obsahovaly nějakou variantu věty „ozvi se co nejdřív" a z toho pochopili, co chystá. Odeslal celkem čtyři dopisy, ačkoli v jednom prosil o předání zprávy dalším lidem. Pak se odpojil a vypnul počítač.

„Teď zkusíme identifikovat adresáty," oznámil vysoký vyšetřovatel svému štábu. Trvalo to dvacet minut. To, co bylo obyčejně bohapustou dřinou, se jim teď zdálo napínavé jako finále mistrovství světa ve fotbale.

Špionážní letoun Mjasiščev M–5 vzlétl z Tazy těsně před rozbřeskem. Šlo o zvláštní nadzvukové letadlo, v podstatě o čtyřicet let starou ruskou kopii uznávaného stroje Lockheed U–2, který kroužil v dvaceti tisících metrech rychlostí kolem pěti set uzlů a pořizoval fotografie s velkým rozlišením. Pilotoval ho zkušený major, jenž měl rozkazy nepřiblížit se na méně než deset kilometrů k čínským hranicím. Tím se měl vyhnout vyprovokování potenciálního nepřítele jeho země, ale splnit takový rozkaz nebylo jednoduché, jistě bylo mnohem snadnější ho v Moskvě vydat. Hranice mezi státy tvoří jen málokdy rovné čáry. Takže pilot pečlivě naprogramoval autopilota a věnoval se svým přístrojům, zatímco všechnu důležitou práci za něj odváděly kamery. Hlavně však sledoval přístroj ohlašující ohrožení, což byl vlastně rádiový skener naprogramovaný tak, aby zachytával energii radarových vysílačů. Na hranici bylo takových vysílačů mnoho, většinou šlo o nízko– až středněfrekvenční průzkumné typy, ale objevil se i jeden nový. Ten vysílal v kmitočtovém pásmu X, vycházel z jihu, což tedy znamenalo, že letoun sleduje vyhledávacím a zaměřovacím radarem čínská baterie protiletadlových střel. To si získalo jeho pozornost, protože ačkoli letěl ve výšce nad všemi dopravními letadly, výš, než kam mohly doletět obvyklé stíhačky, střely země–vzduch by ho bez problémů zasáhly, což na vlastní kůži poznal jistý Američan jménem Francis Gary Powers při letu nad středním Ruskem. Stíhačka by se mohla vyhnout velké části těchto střel, ale M–5 není stíhačka a má problémy vyhnout se i mrakům za bezvětří. Takže nespouštěl oči z kontrolek, zatímco neustále vnímal i pípání přístroje. Na obrazovce se ukázalo, že opakovací kmitočet sledu impulsů je stále v režimu vyhledávání, Číňané ho ještě nezachytili. Takže ve vzduchu ještě asi není žádná střela. Obloha byla navíc poměrně čistá, takže by asi zahlédl kouřovou stopu, jíž by zanechaly všechny střely, a dneska – ne, od země žádný kouř nestoupá. Co se týče obranných systémů, měl k dispozici jen primitivní odpalovač hliníkových pásků a modlitby. *Nemám ani žádnou rušičku*, vrčel major. Neměl se však čeho obávat. Stále byl ještě deset kilometrů od hranic své vlastní země a všechny střelové systémy, které Čína má, jsou nejspíš hluboko na jejich území. Střely by se asi musely hodně snažit, aby ho zasáhly, mohl navíc zatočit na sever a uniknout, cestou by ještě odhodil pár kilogramů hliníkových pásků, aby se měla střela za čím hnát. Jeho mise nakonec sestávala ze čtyř kompletních přeletů nad příhraniční oblastí a to představovalo devadesát převážně nudných minut, než přeprogramoval svůj letoun k letu zpět na základnu.

Pozemní personál také přijel z moskevské oblasti. Jakmile letoun přistál, kazety s filmem byly vyjmuty, odvezeny do mobilní vyvolávací laboratoře a ještě vlhké doručeny k analýze. Viděli na nich jen několik tanků, ale země byla poseta stopami, a víc ani vidět nepotřebovali.

Odzbrojení

„Slyšel jsem, Olegu. Pokud vím, tu informaci jsme zachytili ve Washingtonu a okamžitě jsme ji předali vašim lidem," řekl Reilly svému příteli.

„Jistě jsi pyšný," poznamenal Provaljov.

„Nebyla to práce FBI," odpověděl Reilly. Rusů by se mohlo dotknout, že jim tak citlivou informaci museli poskytnout Američané. Možná že by reagovali úplně stejně. „Ale co s tím chcete dělat?"

„Snažíme se lokalizovat jeho elektronické kontakty. Máme jejich adresy, jde o Rusy s přístupem na Internet. FBS už je touhle dobou asi všechny identifikovala."

„A kdy je chcete zatknout?"

„Až se setkají se Suvorovem. Ale už máme dost důkazů i na okamžité zatčení." Tím si Reilly tak jistý nebyl. Lidé, s nimiž se Suvorov chtěl setkat, mohli vždycky říct, že za ním přišli, protože je pozval, vůbec netušili, o čem se bude jednat, a s touto „odůvodněnou pochybností" by před porotou uspěl i čerstvě jmenovaný člen advokátní komory. Lepší je počkat si, dokud neprovedou něco kompromitujícího, pak jednoho z nich pořádně zmáčknout, až vyzradí potřebné důkazy i na ostatní. Ovšem v Rusku jsou pravidla i poroty jiné.

„Anatoliji, na co myslíte?" zeptal se Golovko.

„Na to, soudruhu předsedo, jak je v Moskvě najednou nebezpečno," odpověděl major Šeljepin. „Při představě, že bývalí členové Spetsnaz spáchají takhle obrovskou zradu, se mi dělá nevolno. Nejde jen o zradu samotnou, ale o ohavnost takového činu. Tihle muži byli mými kamarády z vojny, k obraně státu jsou vycvičeni stejně jako já." Pohledný mladý důstojník zavrtěl hlavou.

„V době, kdy tady sídlila KGB, se to stalo několikrát. Nejde samozřejmě o nic příjemného, ale tak to chodí. Lidé se dají zkazit. I to tvoří součást lidské povahy," řekl Golovko klidně. *A teď už nebezpečí nehrozí mne*, dodal v duchu. Možná to není moc vhodná myšlenka, ale i on je jenom člověk. „Co teď dělá ochranka prezidenta Grušavého?"

„Potí se, aspoň myslím. Kdo si může být jist, že jim hrozí jen tohle? Co když má ten hajzl Kong v Moskvě víc agentů? I jeho bychom měli sebrat."

„To ano, ale až přijde čas. Minulý týden jsme ho viděli jen jednou, jak cosi uložil do schránky, kterou kontrolujeme – ano, ano, já vím," dodal Sergej, když viděl, že Anatolij se nadechuje k protestům. „Není to jediný agent čínského ministerstva státní bezpečnosti v Moskvě, ale do tohoto případu jich víc zapleteno není. Bezpečnostní opatření jsou pro všechny stejná. Oni se musejí obávat, že jeden z jejich důstojníků pracuje pro nás. V takove operaci je spousta malých koleček, ale ne všechna se točí stejným směrem, příteli. Víte, co mi chybí?"

„Myslím, že fakt, že Druhá správa nesídlí pod stejnou střechou. Celou operaci by pak bylo možné řídit v souladu s nimi."

Golovko se usmál. „Správně, Anatoliji Ivanovič. Teď ale musíme dělat svou práci a počkat, až ostatní dokončí svou. Ale je pravda, že čekání nepatří mezi nejoblíbenější kratochvíle." Oba muži pak znovu upřeli zrak na telefony a čekali, až zazvoní.

Jediný důvod, proč nebyl dohled zesílen, spočíval v tom, že pro víc lidí neměli místo a Suvorov by si mohl všimnout, že ho všude doprovází třicet lidí. Toho dne se probudil jako obvykle, umyl se, dal si kávu a kaši a v 9.15 vyšel z budovy. Svým autem dojel do města s početnou nenápadnou společností v zádech. Zaparkoval auto dva bloky od parku Gorkého a pokračoval pěšky.

Další čtyři muži jakbysmet, i oni pod dohledem. Setkali se u novinového stánku přesně v 9.45 a společně odešli ke kavárně, kde bylo nepříjemně plno, takže se k nim nemohl procpat žádný z pronásledovatelů a odposlechnout jejich rozhovor. Sledovali však jejich tváře. Většinou mluvil Koněv/Suvorov, další čtyři ho bedlivě poslouchali a pak začali přikyvovat.

Jefremov z Federální bezpečnostní služby si zachovával určitý odstup. Byl ve službě už tak dlouho, že si nemohl být jist, že jeho obličej nikdo nepozná, a musel tedy důvěřovat mladším mužům, které poslal ke

kavárně bez sluchátek a s vypnutými vysílačkami; litoval jen, že nikdo z nich nedokáže odezírat ze rtů jako lidé ve špionážních filmech.

Pavel Georgijevič Jefremov zatím přemýšlel, co dál. Má zatknout všech pět a riskovat tím zmaření celého případu – nebo ještě počkat a riskovat, že se atentátníci připraví k akci… a třeba ji i uskuteční?

Na tuto otázku mu měl odpovědět jeden z těch čtyř mužů. Byl z nich nejstarší, věk kolem čtyřiceti let, šlo o veterána Spetsnaz z Afghánistánu, byl držitelem Řádu rudého praporu. Jmenoval se Igor Maximov. Zvedl ruku, třel o sebe ukazováček a palec, a když se dočkal odpovědi, zavrtěl hlavou a odebral se k odchodu. Odešel poměrně zvesela, netušil, že ho sledují dva muži, kteří s ním došli až na nejbližší stanici metra, zatímco ostatní se v kavárně stále bavili.

Pak ho Jefremov nechal zatknout. Došlo k tomu, když vystoupil z metra pět kilometrů odsud, na stanici nedaleko od bytu, kde žil se ženou a synem. Nebránil se, neměl u sebe žádenou zbraň. Poslušně jako jehně se nechal oběma důstojníky FBS odvést na jejich ústředí.

„Jmenujete se Maximov, Igor Iljič," řekl mu Jefremov. „Setkal jste se se svým přítelem Klementinem Ivanovičem Suvorovem a mluvili jste o zločinu. Chceme od vás slyšet verzi toho, o čem jste se bavili."

„Soudruhu Jefremove, dnes ráno jsem se sešel s několika přáteli v kavárně a pak jsem odešel. Nediskutovalo se o ničem zvláštním. Nemám ponětí, co ode mě chcete."

„Ale máte," odpověděl Jefremov. „Řekněte mi, znáte dva bývalé členy Spetsnaz, Amalrika se Zimjaninem?"

„Ta jména jsem už slyšel, ale podobu si nevybavuju."

„Tak se podívejte." Jefremov mu podal fotografie, které získal od petrohradské milicie.

„Není to příjemný pohled." Maximov sice nezbledl, ale fotografie si nepřehlížel zrovna se zalíbením. „Co se stalo?"

„Provedli nějakou práci pro vašeho soudruha Suvorova, ten však evidentně nebyl spokojen s výsledkem, takže je poslal vykoupat do Něvy. Maximove, víme, že jste sloužil v oddílech Spetsnaz. Víme, že si dnes vydělláváte na živobytí ilegálními akcemi, ale to nás v tuto chvíli nezajímá. Chceme vědět přesně, o čem se mluvilo v té kavárně. Buď nám to řeknete po dobrém, nebo po zlém. Rozhodněte se sám."

Když Jefremov chtěl, uměl být na své hosty velmi tvrdý. Tentokrát to moc obtížné nebylo. Maximov věděl, jak násilí vypadá, aspoň z pohledu člověka, který se ho dopouští vůči ostatním. O opačné roli se moc dozvědět netoužil.

„A co za to?"

„Za vaši spolupráci vám nabízím svobodu. Ze schůzky jste odešel před uzavřením dohody. Proto jste teď tady. Takže se o to se mnou podělíte, nebo počkáme pár hodin, než změníte názor."

Maximov nebyl zbabělec – v oddílech Spetsnaz jich moc nesloužilo, ale byl realista a rozum mu napovídal, že zapíráním nic nezíská.

„Požádal mě a ostatní o spolupráci při vraždě. Odhaduji, že půjde o náročnou operaci, jinak by přece nepotřeboval tolik lidí. Každý má dostat odměnu dvacet tisíc eur. Já jsem mu na to řekl, že můj čas má větší hodnotu."

„Víte, kdo má být terčem toho atentátu?"

Maximov zavrtěl hlavou. „Ne. O tom nic neřekl. A já se neptal."

„Dobře jste udělal. Víte, jde o prezidenta Grušavého." Maximovovi se zablýsklo v očích.

„To je ale vlastizrada," hlesl bývalý rotmistr oddílů Spetsnaz a doufal, že z jeho reakce Jefremov pochopí, že něco takového by v životě neudělal. Učil se rychle.

„Ano. Řekněte mi, je dvacet tisíc eur za vraždu dobrá cena?"

„To nevím. Jestli chcete, abych vám řekl, že jsem za peníze zabíjel, to vám, soudruhu Jefremove, neřeknu."

Ale zabíjel jste, a kdyby vám teď nabídli víc, možná byste přece jen kývl. Dvacet tisíc eur byla v Rusku pořádná suma. Ale Jefremov šel po mnohem větší kořisti. „Co víte o ostatních účastnících schůzky?"

„Všichni jsou veteráni ze Spetsnaz. Ilja Suslov sloužil se mnou východně od Kandaháru. Je to ostřelovač, velmi dobrý ostřelovač. A ostatní znám od vidění, ale nikdy jsem s nimi nesloužil."

Ostřelovač. No, může se hodit, prezident Grušavoj se objevuje na veřejnosti dost často. Skoro každý druhý den má na programu nějakou manifestaci pod otevřeným nebem. Nejvyšší čas s tím přestat.

„Takže Suvorov hovořil o nájemné vraždě?"

„Ano."

„Dobře. Sepíšeme protokol. Udělal jste dobře, že jste spolupracoval, Igore Iljiči." Jefremov zavolal nižšího důstojníka, aby Maximova odvedl. Pak zvedl telefon. „Seberte je všechny," řekl veliteli skupiny.

„Schůzka už skončila. Teď je sledujeme. Suvorov jede s jedním z nich k sobě do bytu.“

„Dejte dohromady celou skupinu a zatkněte je.“

„Je vám lépe?“ zeptal se plukovník Alijev.

„Kolik je?“

„Patnáct čtyřicet, soudruhu generále,“ odpověděl Alijev. „Spal jste třináct hodin. Tady je několik zpráv z Moskvy.“

„Proč jste mě nechal spát tak dlouho?“ zeptal se generál rozezleně.

„Válka ještě nezačala. Naše přípravy pokračují a usoudil jsem, že nemá smysl vás budit. Dostali jsme první soubor výzvědných fotografií. Nejsou o moc lepší než ty americké, které jsme si nechali poslat faxem. Rozvědka ale své hodnocení doplnila. Nelepší se to. Momentálně máme k dispozici podporu amerického výzvědného letounu, z něj jsme se však dozvěděli, že Číňané nepoužívají vysílačky, což nás nepřekvapuje.“

„Sakra práce, Andreji!“ odpověděl generál a oběma rukama si mnul neholeno tváře.

„Nejdřív si dejte kávu, zastřelte mě až pak. I já jsem se trošku vyspal. Máte k ruce svůj štáb. Já mám svůj štáb, tak jsem se rozhodl svěřit jim část práce, než se vyspíme,“ bránil se operační důstojník.

„A co Neverské skladiště?“

„Sto osmdesát tanků má kompletní posádky. Pěchota a dělostřelectvo jsou na tom hůř, ale záložníci podle všeho překypují nadšením a 265. motostřelecká divize začne poprvé fungovat jako opravdová divize.“ Alijev přinesl šálek kávy s mlékem a cukrem, jak ji měl Bondarenko rád. „Napijte se, Genadiji Josifoviči.“ Pak ukázal na stůl, kde byly připraveny chleby s máslem a slaninou.

„Jestli to přežijeme, slibuji vám povýšení, plukovníku.“

„Odjakživa jsem chtěl být generálem. Ale hlavně se chci dožít toho, až mé děti půjdou na univerzitu. Takže snad raději abychom zůstali naživu.“

„Co pohraniční jednotky?“

„Na každé stanoviště jsem vyhradil vozidlo – kde se dalo, tak dvě. Poslal jsem tam i některé záložáky v bévépéčkách, aby jim zajistili aspoň minimální ochranu před dělostřeleckou palbou, až to začne. Na fotografiích z letounu M–5 jsme objevili spoustu děl, soudruhu generále. A celé hromady nábojů. Pohraniční jednotky ale mají značnou ochranu a byly vydány rozkazy, aby nežádaly o povolení opustit svá stanoviště, až se situace stane neudržitelnou – a to na úroveň velitelů družstev,“ dodal Alijev. U důstojníků je pravděpodobnost zbabělého jednání nižší než u odvedencov.

„Už se ví kdy?“

Alijev zavrtěl hlavou. „Od rozvědky jsme se nic nedozvěděli. Čínská strana stále přesouvá nákladní vozy a podobně. Já bych odhadoval ještě tak den, maximálně tři.“

„Tak co?“ zeptal se Ryan.

„Podle leteckých záběrů se zdá, že pořád hýbají škatulemi,“ odpověděl Foley. „Ale většina už je na místě.“

„A co Moskva?“

„Brzy zatknou všechny podezřelé. Možná seberou kontrolního důstojníka v Moskvě, trochu ho potrápí, ale má diplomatickou imunitu, tak ho moc zmáčknout nemůžou.“ Ed Foley si vzpomínal, jak KGB zatkla v Moskvě jeho ženu. Nebylo to pro ni nic příjemné – pro něj jakbysmet –, ale ji také nemučili. Ublížení lidem s diplomatickými pasy není zrovna obvyklé, snad s výjimkou oné události z před několika týdnů. A čínské úřady už i možná velmi litují, ačkoli hlášení SORGE hovoří spíš o opaku.

„Nic zevnitř, co by nás mohlo povzbudit?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou ředitel CIA.

„Letectvo by se mělo dát do pohybu,“ navrhl viceprezident Jackson.

„Ale to by mohli vzít jako provokaci,“ varoval ministr Adler. „Nesmíme jim poskytnout žádnou výmluvu.“

„Můžeme do Ruska převelet První obrněnou a říct, že jde o cvičení s novým členem NATO,“ nadhodil TOMCAT.

„To by nám mohlo zajistit pár dní.“ Ryan se zamyslel a otočil se na náčelníka generálního štábu. „Co vy na to, generále?“

„Ničemu by to neublížilo. Už se dohadujeme s německou železnicí na podmínkách přesunu.“

„Tak do toho,“ rozkázal prezident.

„Ano, pane.“ Generál Moore odešel k telefonu.

Ryan se podíval na hodinky. „Mám se sejít s nějakým reportérem.“

„Příjemnou zábavu,“ řekl Robby svému příteli.

Žigansk ležící na západním břehu řeky Leny býval oblastním protileteckým střediskem sovětských protivzdušných sil. Disponoval nadprůměrně velkým letištěm s kasárnami a hangáry, nová ruská armáda je však nepoužívala a zbyl tu jen pomocný personál, který měl objekt udržovat pro případ, že by někdy bylo nutné jej použít. Ukázalo se, že šlo o dobrou předtuchu, protože americké letectvo se začalo přesouvat právě toho dne, šlo zejména o dopravní letouny ze střední části Spojených států, které sem přilétaly přes Aljašku a severní pól. Prvních třicet letounů C–5 Galaxy přistálo v deset ráno místního času a odjelo k prostorným, leč prázdným rampám, kde vyložilo svůj náklad pod dohledem pozemního personálu, který dorazil stejným letounem ve velkém prostoru pro cestující. Jako první vyjely ven bezpilotní prostředky Temné hvězdy. Vypadaly jako veky přilepené na slabých křidélkách. Šlo o nenápadné špionážní letouny, jejichž příprava k letu trvala šest hodin. Posádky se daly ihned do práce a využívaly mobilní vybavení dopravené sem stejným letounem.

Stíhací letouny letěly do Suntaru, tedy mnohem blíž k čínským hranicím, tankovací a jiné podpůrné letouny – včetně amerických letadel E–3 Sentry AWACS – západně od nich do Mírného. Na těchto dvou leteckých základnách se Američané setkali se svými ruskými protějšky a různé skupiny začaly hned pracovat. Americké tankovací letouny nemohly doplnit palivo ruským, ale všem se ulevilo, když zjistili, že trysky pro tankování na zemi jsou totožné, takže americké letouny mohly využívat palivo z ruských cisteren, které byly obrovské a většinou skryté pod zemí, aby jim neublížil výbuch jaderné bomby. Nejdůležitější součást této spolupráce spočívala v tom, že ruští kontroloři byli přiřazeni na americké letouny AWACS, takže ruské stíhačky bylo možno navádět z amerických radarových letounů. Téměř okamžitě vzlétlo několik ruských stíhačů vyzkoušet své schopnosti, blížící se americké stíhačky využívali jako cvičné cíle pro simulované útoky. Záhy se zjistilo, že ruští piloti stíhaček reagují na pokyny velmi dobře, což americké kontrolory příjemně překvapilo.

Skoro stejně rychle se zjistilo, že americké útočné letouny nemohou používat ruské bomby a další munici. I kdyby byly západky stejné (a nebyly), ruské bomby se od svých amerických variant lišily i aerodynamikou, takže software amerických letadel s nimi nemohl zasáhnout žádný cíl – bylo by to podobné jako snažit se nacpat do hlavně nesprávnou nábojnici: i kdyby se vám podařilo střelu odpálit, mířidla by ji poslala na nesprávný bod. Takže Američané budou muset bomby shazovat, což je přibližně stejně účinné jako lít z letadel asfalt ve snaze zbudovat novou silnici. Bomby dorazily na základny lodí, vlakem, nákladními vozy, ne vzdušnou cestou. Letouny B–l a další podobné typy byly poslány na Andersenovu základnu na ostrově Guam, kde byly zásoby bomb k dispozici, ačkoli hodně daleko od předpokládaných cílů.

Letectva na obou stranách navázala rychlý a přátelský kontakt a do několika hodin hned po krátkém odpočinku amerických pilotů – začala v relativním klidu plánovat a provádět společné mise.

Quarter Horse vyrazil první. Pod bedlivým dohledem podplukovníka Angela Giustiho najížděly na vagóny německých železnic bitevní tanky M1A2 a vozidla pěchoty M3 Bradley v doprovodu tankovacích a dalších podpůrných vozů. Muži nastoupili do vagónů v přední části vlaku a brzy zamířili na východ k Berlínu, kde je čekal přestup do vagónů s ruským rozchodem kol a pokračování v jízdě na východ. Giustimu připadalo zvláštní, že v tu chvíli neviděl na nádraží žádné televizní štáby. To se jistě zanedlouho změní, ale jeho jednotka tak měla aspoň o rozptýlení méně. Brigáda helikoptér seděla na své vlastní základně a čekala, až budou dopravní letouny volné a zanesou ji na východ. Nějaký génius přišel s tím, že by se helikoptéry neměly přepravit samy, což by však hladce zvládly, říkal si Giusti, ale generál Diggs mu říkal, ať se tím netrápí. Giustiho obavy sice nepominuly, ale už nic neříkal. Spolu se svým štábem se usadil do pohodlných křesel prvního osobního vagónu a začal studovat mapy nedávno zpracované divizní kartografickou skupinou, která tvořila součást zpravodajského oddělení. Na mapách byla zobrazena oblast, o kterou možná budou bojovat. Většinou se v nich objevovalo, kam asi půjdou Číňané, což však nebylo těžké uhodnout.

„Co tedy provedeme?“ zeptal se Bob Holtzman.

„Začínáme rozmisťovat naše jednotky, abychom podpořili naše spojence,“ odpověděl Ryan. „Doufáme, že Čína si našich kroků všimne a přehodnotí to, co se teď nejspíš děje.“

„Jsme v kontaktu s Pekingem?“

„Ano.“ Ryan krátce přikývl. „Zástupce tajemníka našeho velvyslanectví v Pekingu William Kilmer předal čínské vládě naši notu a my teď očekáváme formální odpověď.“

„Chcete říct, že podle vás vypukne válka mezi Ruskem a Čínou?“

„Bobe, naše vláda se ze všech sil snaží takové eventualitě zabránit a vyzývá, čínskou vládu, aby své postavení a své kroky velmi pečlivě uvážila. Válka v dnešním světě něm smysluplným východiskem. Kdysi tomu tak snad bývalo, ale teď už ne. Válka přináší lidem jen smrt a zkázu. Svět už se změnil. Životy lidí – včetně vojáků – mají příliš vysokou cenu, než abychom je mohli jen tak zahodit. Vlády existují proto, Bobe, aby sloužily zájmům a potřebám lidu, nikoli ambicím vládců. Doufám, že vedení ČLR to pochopí.“ Ryan se odmlčel. „Před několika dny jsem navštívil Osvětim, Bobe. Takový zážitek člověka přiměje k zamyšleni. Tam cítíte hrůzu. Slyšíte výkřiky, cítíte pach smrti, dokonce vidíte řady lidí odváděných pod namířenými puškami na místa, kde je čeká smrt. Najednou jsem to přestal vnímat jako černobílé záběry z televize, Bobe.

V tu chvíli mi došlo, že pro vládu země, a to jakékoli, neexistuje omluva, rozhodne–li se vraždit pro zisk. Obyčejný kriminálník vyloupí kvůli penězům drogerii. Některé země ale loupí v jiných zemích kvůli ropě, zlatu nebo území. Hitler napadl Polsko, protože chtěl získat *Lebensraum*, prostor, do něhož by se Německo mohlo rozšířit – ale žili tam lidé, a to, k čemu se rozhodl, byla krádež. Tečka. Žádné státnictví, žádná vize. Hitler byl v první řadě *zloděj*, až potom vrah. A Spojené státy americké nebudou jen nečinně přihlížet a sledovat, jak se tato situace opakuje.“ Ryan se odmlčel a napil se vody.

„Člověk za svůj život pochopí tu skutečnost, že opravdu záleží jen na jedné věci, a sice na lásce. Podle stejného pravidla pak stojí za to bojovat jen za jednu věc, a sice za spravedlnost. Za ni Amerika bojuje, Bobe, a pokud Čína rozpoutá agresivní válku – loupeživou válku –, Amerika se postaví po bok svého spojence a zabrání tomu.“

„Mnoho lidí říká, že vaše politika vůči Číně celou situaci vlastně vyvolala, že vaše diplomatické uznání Tchaj–wanu…“ Ryan ho rozzlobeně přerušil.

„Tak to ne, Bobe! Vláda Čínské republiky je svobodně zvolená. Amerika podporuje demokratické vlády. A proč? Protože uznáváme svobodu a právo na sebeurčení. Ani já, ani Amerika jsme neměli nic společného s chladnokrevnou vraždou, kterou jsme viděli v televizi, se smrtí papežského nuncia kardinála DiMila a čínského kněze Ju Fa Ana. V tom jsme žádné prsty neměli. Na protest proti činům ČLR se vzbouřil celý civilizovaný svět. Ještě tehdy mohla Čína vše napravit vyšetřením a potrestáním vrahů, ale rozhodla se nic takového neudělat, na což pak svět zareagoval – ovšem reagoval na to, co si způsobila sama.“

„O co tedy jde? Proč se čínské jednotky přesunují k ruským hranicím?“

„Zdá se, že chtějí to, co mají Rusové, nové zásoby ropy a zlata. Stejný důvod, proč Irák kdysi napadl Kuvajt. Tehdy šlo o ropu, tedy o peníze. Byla to stejná ozbrojená loupež, jako by ji provedl nějaký pouliční násilník, který okrade stařenku o důchod, ale vše, k čemu dojde na mezistátní úrovni, získá z nějakého zvláštního důvodu punc legálnosti. A taková praxe musí skončit, Bobe. Svět už nic takového tolerovat nebude. A Amerika nebude nečinně přihlížet, jak někdo okrádá jejího spojence. Cicero kdysi řekl, že Řím nezískal svou velikost tím, co všechno dobyl, ale tím, jak bránil své spojence. Národ si získává úctu, když jedná *pro* něco, nikoli *proti* něčemu. Lidé se nehodnotí podle toho, proti čemu jsou, ale pro co jsou. Amerika je pro demokracii, pro sebeurčení. Jsme pro svobodu. Pro spravedlnost. Oznámili jsme Čínské lidové republice, že pokud zahájí agresivní válku, Amerika se postaví proti agresorovi na stranu Ruska. Věříme v mírové uspořádání světa, v němž národy soutěží na ekonomických kolbištích, nikoli tanky a děly. Zabíjení už bylo dost. Je načase to zastavit a Amerika se na tom rozhodně chce podílet.“

„Jako světový policajt?“ zeptal se Holtzman. Prezident okamžitě zavrtěl hlavou.

„Ne, ale budeme bránit své spojence a Ruská federace je jedním z nich. Stáli jsme po boku Rusů v boji proti Hitlerovi. A stojíme po jejich boku i teď,“ řekl Ryan.

„A znovu posíláme naše mladé muže do války?“

„K žádné válce dojít nemusí, Bobe. Dnes žádná válka není. Amerika ani Rusko žádnou válku nerozpoutají. Otázkou je, jak se zachovají ostatní. Není to nic těžkého, nic složitého, aby jakákoli zem stáhla svou armádu. Jen velmi málo profesionálních vojáků si libuje v konfliktech. Nikdo, kdo někdy viděl bojiště, se s úsměvem na tváři nerozběhne hledat další. Ale řeknu vám tohle: pokud ČLR zahájí agresivní válku a v důsledku toho dojde k ohrožení životů amerických občanů, pak ti, kteří proti nim ty nebezpečné psy vypustili, dávají v sázku i své vlastní životy.“

„Jakási Ryanova doktrína?“ zeptal se Holtzman.

„Říkejte si tomu, jak chcete. Pokud je přijatelné zabít nějakého pěšáka za to, že udělá, co mu jeho vláda poručí, pak je přijatelné zabít i ty, kteří jeho vládě radí, co má udělat, ty, kteří toho ubohého, nevědomého vojína posílají do nebezpečí.“

A je to v kýblu, říkal si Arnie van Damm mezi dveřmi Oválné pracovny. *Copak jsi musel říkat zrovna tohle, Jacku*?

„Děkuji vám za váš čas, pane prezidente,“ řekl Holtzman. „Kdy předstoupíte s projevem před veřejnost?“

„Zítra. Modlím se, abych mohl oznámit, že ČLR se vzdala svých úmyslů. Brzy se spojím s premiérem Süem a budu na něj osobně apelovat.“

„Hodně štěstí.“

„Jsme připraveni,“ oznámil maršál Luo ostatním. „Operace začne zítra ráno.“

„A co udělali Američané?“

„Poslali do Ruska několik letounů, ale z letounů strach nemám,“ odpověděl ministr obrany. „Sice umějí kousnout jako komáři, ale skutečnému muži nemohou ublížit. První den urazíme dvacet kilometrů, každý následující padesát – možná i víc, záleží na tom, jak budou Rusové bojovat. Ruské letectvo nepředstavuje ani teoretickou hrozbu. Můžeme je zničit nebo alespoň vytlačit z naší cesty. Rusové začínají přesouvat po železnici mechanizované jednotky, ale na jejich seřadiště u Chity zaútočí naše letecké prostředky. Zarazíme je a ochráníme náš levý bok, dokud tam nepřesuneme jednotky, které to přehradí úplně.“

„Jste si jist, maršále?“ zeptal se Žang – samozřejmě řečnicky.

„U zlatého dolu jsme za osm dní, pak nás jen dalších deset dělí od ropy,“ předvídal maršál, jako by popisoval, jak dlouho potrvá stavba chaty.

„Takže jste připraveni?“

„Naprosto,“ trval na svém Luo.

„Dnes odpoledne očekávejte telefon od prezidenta Ryana,“ upozornil ministr zahraničí premiéra.

„Co bude chtít?“ zeptal se Sü.

„Bude se vás snažit přesvědčit, abyste tu válku nerozpoutával.“

„Pokud ano, co mám odpovědět?“

„Vyřiďte mu přes sekretářku, že jste na setkání s pracujícími,“ navrhl Žang.

„Vůbec se s tím hlupákem nebavte.“

Ministr Šen s tímto postupem sice moc nesouhlasil, ale přesto přikývl. Tak totiž nejlépe předejdou osobní konfrontaci, kterou by Sü nezvládl. Šenovo ministerstvo se stále snažilo přijít na to, jak s americkým prezidentem jednat. Od ostatních šéfu vlád se lišil natolik, že se jim dosud nepodařilo najít způsob, jak s ním hovořit.

„A co naše odpověď na jejich notu?“ zeptal se Fang.

„Žádnou formální odpověď jsme jim nedali,“ řekl mu Šen.

„Mám strach, abychom jim neposkytli příležitost říct o nás, že jsme zbabělci,“ řekl Fang. „To by nebylo moc šťastné.“

„Děláš si přílišné starosti, Fangu,“ komentoval to Žang a usmál se.

„Ne, v tomhle má pravdu,“ řekl Šen na obranu svého kolegy. „Národy musejí důvěřovat slovům jiných národů, jinak jsou jakékoli vzájemné styky vyloučené. Soudruzi, nesmíme zapomenout, že jednou nastane poválečný stav, v němž musíme být schopni navázat normální vztahy se všemi národy světa. Jestli nás budou mít za vyvrhele, bude něco takového velmi obtížné.“

„S tím souhlasím,“ poznamenal Sü, opět vyjádřil svůj vlastní názor. „Ne, hovor z Washingtonu nepřijmu, ale nedovolím, aby nás Amerika pokládala za lháře, Fangu.“

„Ještě jedna věc,“ řekl Luo. „Rusové zahájili ze své strany hranice průzkumné lety. Navrhuji příští takový letoun sestřelit a říct, že narušil náš vzdušný prostor. A to pak spolu s dalšími plány použijeme jako provokaci z jejich strany.“

„Výtečně,“ poznamenal Žang.

„Tak co?“ zeptal se John.

„Teď je v téhle budově,“ objasňoval generál Kirillin. „Naše skupina je připravena provést zatčení. Chcete se podívat?“

„Jistě,“ přikývl Clark. Spolu s Chavezem měli na sobě bojové oblečení jejich jednotky, celé černé s neprůstřelnými díly. Oběma jim to připadalo zbytečně teatrální, ale Rusové o své hosty velice dobře pečovali a na srdci jim ležela i jejich bezpečnost. „Jak je to připraveno?“

„Ve vedlejším bytě máme čtyři muže. Neočekáváme žádné potíže,“ řekl Kirillin svým hostům. „Pojďte prosím za mnou.“

„Je to ztráta času, Johne,“ utrousil Chavez španělsky.

„Jo, ale chtějí se předvést, abychom pak o nich vyprávěli.“ Oba šli za Kirillinem a nižším důstojníkem k výtahu, který je vyvezl na příslušné poschodí. Rychle se rozhlédli a zjistili, že v chodbě je prázdno, takže jako myšky přešli k bytu.

„Jsme připraveni, soudruhu generále," řekl důstojník Spetsnaz, major, svému veliteli. „Náš přítel sedí v kuchyni a mluví se svým hostem. Plánují, jak zabít prezidenta Grušavého během jeho zítřejší cesty do parlamentu. Ostřelovačskou puškou," dodal, „z osmi set metrů."

„To jsou teda machři," poznamenal Clark. Osm set metrů představovalo pro zdatného střelce přijatelnou vzdálenost, zejména při střelbě na pomalu se pohybující terč, například kráčejícího muže.

„Začněte, majore," rozkázal Kirillin.

Skupina čtyř mužů se na ta slova vrátila do chodby. Na sobě měli své bojové uniformy, také černé, a v rukou nesli vybavení, které sem přivezl Clark se svými lidmi – německé samopaly MP–10, pistole .45 Beretta a přenosné vysílačky E–Systems. Clark s Chavezem si oblékli totéž, ale nebyli ozbrojeni. John si říkal, že Kirillin je sem vzal hlavně proto, aby jim ukázal, co se jeho lidé všechno naučili, a to mu vyhovovalo. Zdálo se, že Rusové jsou připraveni. Byli ve střehu, ale ne nervózní, vyzařovala z nich správná dávka napětí. Velící důstojník přešel chodbou ke dveřím. Pyrotechnik natáhl podél okraje dveří výbušninu a ustoupil. Ohlédl se na velitele čety.

„Pal," řekl mu major…

… a než Clark dokázal svým mozkem to jediné slovo zaregistrovat, chodbou otřásl výbuch, který ty tlusté dveře poslal do bytu rychlostí kolem devadesáti metrů za vteřinu. Ruský major a poručík pak vhodili dovnitř světlice, aby ještě více zmátli všechny uvnitř, kteří by chtěli tasit své zbraně. Pro Clarka s Chavezem to nebylo snadné, ale věděli, co přijde, takže si překryli uši dlaněmi. Rusové vběhli do bytu po dvojicích, přesně jak jim velel výcvik, a žádný další zvuk se už neozval, jenom vykřikl nějaký nájemník, který nebyl o takovém shonu předem informován. John Clark a Domingo Chavez tam tedy jen stáli, dokud se ve dveřích neobjevila ruka a mávnutím je nepřivolala dovnitř.

Tam vládl pochopitelný zmatek. Vstupní dveře teď byly dobré leda na podpal či párátka, obrazy, které zdobily stěny bytu, visely dál, ale beze skel. Modrou pohovku zdobila na pravé straně příšerná černá rýha, v koberci zela díra po druhé světlici.

Suvorov se Suslovem seděli v kuchyni, která zůstává srdcem každé ruské domácnosti. Od výbuchu byli tedy dost daleko, takže se jim nic nestalo, ale tento zážitek je viditelně překvapil, a nebylo divu. Nikde neviděli žádné zbraně, což Rusy překvapilo, Clarka však ne, a oba domnělí lotři leželi čelem dolů na dlaždicích, s pažemi spoutanými za zády, a mířily na ně pistole.

„Zdravím vás, Klementině Ivanoviči," řekl generál Kirillin. „Musíme si promluvit."

Starší ze dvou mužů na podlaze nijak nezareagoval. Jednak ani nebyl schopen, jednak věděl, že když promluví, svou situaci nevylepší. Nejvíce sympatií k němu ze všech přítomných cítil Clark. Řídit tajnou operaci je napínavé až až. Když taková operace nevyjde – Johnovi se to nikdy nepřihodilo, ale velmi často o této možnosti přemýšlel –, nikdo z toho nemá velkou radost. A zejména na tomto místě, ačkoli Suvorova mohlo těšit, že jelikož už nežije v Sovětském svazu, nedopadl zas tak hrozně. Ale skvěle taky ne. John měl pocit, že by měl něco říct.

„Dobrá práce, majore. Sice možná zbytečně moc výbušnin, ale my to děláme taky tak. Já říkám svým lidem pokaždé prakticky totéž."

„Děkuji, generále Clarku." Velitel útočného týmu se rozzářil, ale ne příliš, snažil se před svými podřízenými zachovat klid. Právě provedli svou první ostrou operaci, a jakkoli je výsledek těšil, museli si zvyknout zaujímat postoj *samozřejmě ze jsme to udělali dobře*, který tvoří součást profesionální hrdosti.

„Co se s nimi stane teď, Juriji Andrejeviči?" zeptal se John rusky.

„Budou vyslýcháni kvůli vraždě a úmyslu provést vraždu, a navíc kvůli vlastizradě. Konga jsme zajali před hodinou a už se rozpovídal," dodal Kirillin. Zalhal, Suvorov mu sice možná neuvěří, ale díky této větě se mu hlavou začnou honit i nepříjemné myšlenky.

„Vyveďte je!" rozkázal generál. Ještě ani nebyli venku, když jeden důstojník FBS pustil počítač a začal zkoumat jeho obsah. Ochranný program, který Suvorov nainstaloval, obešli, protože díky štěnici, kterou na klávesnici připevnili dříve, znali klíč. Všichni se shodli na tom, že počítače musely spatřit světlo světa se zřetelem k jejich použití pro špionáž, ale pracují přece pro obě strany.

„Kdo jste?" zeptal se jeden muž v civilu.

„John Clark," zněla překvapivá odpověď. „A vy?"

„Poručík Provaljov. Jsem vyšetřovatel milice."

„Aha, ten případ s pancéřovkou?"

„Správně."

„Tohle je tedy váš muž."

„Ano, vrah."

„Kdyby jen vrah,“ vložil se do rozhovoru Chavez.

„Nic horšího než vražda neexistuje,“ odpověděl Provaljov, policista tělem i duší.

Chavez však zastával praktičtější hledisko. „Možná, ale záleží na tom, jesli nedojde k něčemu, při čem potřebujete, aby vám někdo zapisoval počty mrtvol.“

„Co si, Clarku, myslíte o naší operaci?“ zeptal se Kirillin a třásl se na pochvalu.

„Byla skvělá. Sice jednoduchá, ale skvěle provedená. Jsou to dobří hoši, Juriji. Rychle se učí a umějí zabrat. Jsou připraveni stát se cvičiteli vašich jednotek zvláštního nasazení.“

„Jo, s kýmkoli z nich bych vyrazil do akce,“ přikývl Ding. Kirillin se rozzářil, ač se takové hodnocení dalo vlastně čekat.

Hromy a blesky

„Dostali ho," řekl Murray Ryanovi. „Náš přítel Clark byl u toho taky. Je to od Rusů hrozně šlechetné."

„Spíš asi chtěli ukázat, že i oni nás berou jako spojence, navíc DUHA patří mezi složky NATO. Myslíš, že něco prozradí?"

„Třeba zazpívá jako ptáček," řekl ředitel FBI. „Povinnost seznámit obviněného se všemi jeho právy se v Rusku nikdy moc neujala, Jacku, oni vedou vyšetřování s o něco… s o něco větším zápalem než my. Ale mělo by se to objevit v televizi, ruská veřejnost by se aspoň pořádně zburcovala. Tak co, šéfe, začne ta válka, nebo ne?"

„Snažíme se ji zastavit, Dane, ale…"

„Jo, já vím," řekl Murray. „Velká zvířata se někdy chovají jako pouliční chuligáni. Jen mají větší flinty."

Tahle cháska má atomovky, pomyslel si Jack. Nechtěl o tom mluvit hned po snídani. Murray zavěsil a Ryan se podíval na hodinky. Byl čas. Stiskl knoflík na interkomu.

„Ellen, mohla byste, prosím vás?"

Čekal obvyklých pět vteřin. „Ano, pane prezidente."

„Potřebuju jednu a je načase zavolat do Pekingu."

„Ano, pane." Podala Ryanovi cigaretu a vrátila se do své kanceláře. Ryan si všiml, jak se jedna kontrolka na telefonu rozsvítila, počkal a zapálil si cigaretu. Svou rozmluvu s premiérem Süem měl poměrně dobře připravenou, tušil, že čínský vůdce bude mít k ruce dobrého tlumočníka. Rovněž věděl, že Sü bude ještě v kanceláři. Posledních pár dní pracoval hodně dlouho do noci – nebylo těžké uhodnout proč. Příprava na rozpoutání světové války člověku jistě zabere hodně času. Za necelých třicet vteřin zazvoní telefon na druhé straně, pak Ellen Sumterová promluví s operátorkou – Číňané využívali spojovatelky, nikoli sekretářky alias recepční jako v Bílém domě – a pak hovor přepojí. Takže za dalších třicet vteřin Jack promluví se Süem: *Zvažme to ještě, kámo, jinak vážně dojde k průšvihu a odnese to jak má, tak i tvá země. Tvoje možná dopadne hůř.* Mickey Moore se zmínil o něčem, co nazval hyperválkou, a to by pro nepřipraveného člověka jistě neznamenalo nic příjemného. Kontrolka stále svítila, ale Ellen mu nezavolala, aby si vzal sluchátko… proč asi? Sü je ještě ve své kanceláři. Velvyslanectví v Pekingu by ho mělo sledovat. Ryan nevěděl jak, ale byl si jist, že se v tom vyznají. Možná to zajistí nějaký člověk z velvyslanectví – třeba agent CIA –, který stojí na ulici s mobilem a sleduje rozsvícené okno, pak zavolá na ambasádu, kde mají přímou linku na ministerstvo zahraničí, odkud vede mnoho linek do Bílého domu. Ale pak kontrolka zhasla a v interkomu se ozvalo:

„Pane prezidente, říkají, že premiér není ve své kanceláři," řekla paní Sumterová.

„Cože?" Ryan dlouze potáhl z cigarety. „Ať nám ministerstvo zahraničí potvrdí jeho pozici."

„Ano, pane prezidente." Nastalo čtyřicet vteřin ticha. „Pane prezidente, podle velvyslanectví je stále ve své kanceláři, tedy pokud oni vědí."

„Ale jeho lidi vám řekli…"

„Řekli mi, že je pryč, pane."

„A kdy se vrátí?"

„Ptala jsem se. Prý nevědí."

„Do háje," hlesl Ryan. „Spojte mě s ministrem Adlerem, prosím vás."

„Jo, Jacku," ozval se o pár vteřin později ministr zahraničí.

„Nechává se zapírat, Scotte."

„Sü?"

„Jo."

„To mě nepřekvapuje. Čínské politbyro nevěří, že by dokázal mluvit bez připravených poznámek."

To mi připomíná můj vztah s Arniem, pomyslel si Ryan zlomyslně.

„Co to ale znamená, Scotte?"

„Nic dobrého, Jacku," odpověděl Adler. „Nic dobrého."

„A co teď uděláme?"

„Po diplomatické stránce moc udělat nemůžeme. Poslali jsme jim rozzlobenou notu, oni neodpověděli. Tvůj postoj vůči nim a situaci v Rusku je nad slunce jasnější. Vědí, co se nám honí hlavou. Jestli s námi

nechtějí mluvit, pak se nedá usuzovat nic jiného, než že je jim to už jedno.“

„Do háje.“

„Přesně tak,“ souhlasil ministr zahraničí.

„Chceš tím říct, že už to nemůžeme zastavit?“

„Správně.“ Adler hovořil zcela klidným hlasem.

„No dobře, a co dál?“

„Vyzveme naše občany v Číně, aby začali balit. Všechno je k tomu připraveno.“

„Fajn, tak to udělejte,“ přikázal Ryan, ale píchlo ho u srdce.

„Dobře.“

„Ještě se ti ozvu.“ Ryan zavěsil a vzápětí zavolal ministru obrany.

„Jo,“ řekl Tony Bretano.

„Zdá se, že k tomu dojde,“ řekl mu Ryan.

„Fajn, upozorním všechny vrchní velitele.“

Všichni vrchní velitelé nezávislých velitelských postů za několik minut obdrželi bleskové zprávy. Dohromady jich bylo mnoho, ale nejdůležitější byl v této chvíli CINCPAC, admirál Bart Mancuso v Pearl Harboru. Těsně po třetí hodině ráno mu vedle postele začal vyzvánět bezpečný telefon.

„Tady admirál Mancuso,“ řekl ještě stále uprostřed spánku.

„Tady hlídkový důstojník, pane. Z Washingtonu jsme dostali varování před Čínou. ‚Očekávejte zahájení nepřátelských akcí do čtyřiadvaceti hodin. Máte rozkazy vše potřebné k zajištění bezpečnosti vašeho velení´. Podepsán Bretano, ministr obrany pane,“ hlásil mu podplukovník.

Mancuso už stál oběma nohama na podlaze. „Svolejte celý můj štáb. Do deseti minut jsem v kanceláři.“

„Rozkaz, pane.“

Poddůstojník, který ho měl odvézt na velitelství, už stál za dveřmi a Mancuso si všiml přítomnosti čtyř ozbrojených vojáků námořní pěchoty. Nejvyšší z nich zasalutoval, zatímco ostatní se dívali před sebe a vyhlíželi nebezpečí, které tam zřejmě nikde nebylo… ale být mohlo. O pár minut později vešel do budovy velitelství nad námořní základnou. Brigádní generál Lahr už na něj čekal.

„Jak jste se sem dostal tak rychle?“ zeptal se ho CINCPAC.

„Byl jsem zrovna nedaleko odsud, admirále,“ odpověděl Lahr. Pak šel za Mancusem do kanceláře.

„Co se děje?“

„Prezident se pokusil telefonicky spojit s premiérem Süem, ale ten to nezvedl. Což není od našich čínských bratří dobré znamení,“ poznamenal velitel rozvědky.

„A co teď vlastně dělají?“ zeptal se Mancuso, zatímco jim stevard přinesl kávu.

„V oblasti, která se nás bezprostředně týká, nic moc, ale v šenjangském vojenském okrsku rozmístili značné množství bitevní techniky, převážně přímo na Amuru.“ Lahr rozložil stojan na mapu a začal ukazovat na mapě, kde už bylo vyznačeno několik červených pozic. Mancuso si uvědomil, že vlastně poprvé v životě vidí ruská vojska vyznačená modrou, tedy „spřátelenou“ barvou. Šokovalo ho to natolik, že se nezmohl ani na komentář. „A co děláme my?“

„Přesouváme na Sibiř hodně vzdušných prostředků. Střelci jsou tady v Suntaru. Průzkumné letouny v Zigansku. Temné hvězdy by měly vzlétnout někdy touhle dobou. Bude to poprvé, co je použijeme v opravdové válce, a letectvo do nich vkládá značné naděje. Nahoře máme několik satelitů, které nám ukazují, kde jsou čínské jednotky. Těžkou techniku sice zamaskovali, ale kamery Lacrosse jejich sítěmi prohlédnou.“

„A co zjistily?“

„Že tam mají víc než půl milionu mužů, pět mechanizovaných armád kategorie A. Jde tedy o jednu obrněnou divizi, dvě mechanizované pěchotní divize a jednu motorizovanou pěchotní divizi na každou z nich, k tomu ještě oddíly podléhající přímo veliteli armády. Mají tam spoustu tanků a obrněných transportérů, přiměřeně dělostřelectva, ale poměrně málo helikoptér. Jejich vzdušné prostředky patří někomu jinému. Čínská struktura velení zajišťující koordinaci letectva a pozemních sil není tak efektivní, jak by měla být, a jejich letectvo není podle našich měřítek nic moc, ale mají ho víc než Rusové. Číňané mají na zemi obrovskou početní převahu. Rusové se mohou spolehnout na znalost terénu, ale když dojde na vleklé souboje, vsadil bych na Lidovou osvobozeneckou armádu.“

„A na moři?“

„Čínské námořnictvo v tuto chvíli na moři moc prostředků nemá, ale podle satelitních záběrů už vyplouvají. Očekával bych, že vyšlou lodě co nejdřív, budou se držet nedaleko v obranné pozici a jejich úkolem bude hlavně nikoho nepustit ke břehu.“

Mancuso se nemusel ptát, co má na moři on. Sedmou flotilu vyslala na moře varování z předchozích

týdnů. Jeho letadlové lodě mířily na západ. U čínského pobřeží měl zaparkovaných celkem šest ponorek a hladinové loďstvo se též připravovalo. Jestli se námořnictvo Lidové osvobozenecké armády rozhodne něco si začít, bude litovat.

„A co rozkazy?“

„Dosud jen k sebeobraně,“ řekl Lahr.

„Fajn. K jejich pobřeží se přiblížíme na maximálně dvě stě padesát mil. Letadlové lodě o další stovku mil dál. Ponorky se mohou přiblížit víc a sledovat všechny prostředky čínského námořnictva, ale žádnou střelbu, pouze v sebeobraně, a ať si nikoho nevšimnou. Čína má nahoře jednu špionážní družici. Tak ať nezahlédne žádnou z našich ponorek.“ Vyhnout se jediné špionážní družici není tak těžké, protože její kurz a rychlost se dají velmi snadno předvídat. I dvěma družicím je možno se vyhnout. Náročné to začíná být až v okamžiku, když se počet rozroste na tři.

V námořnictvu dny nikdy nezačínají, protože ani nekončí, což ovšem neplatí pro lodě stojící na souši. Tam se vše mění ne–li přímo v osmihodinové pracovní dny, pak aspoň ve zpola civilní zaměstnání, kdy většina posádky bydlí doma a každé ráno přijíždějí do práce. V takovém případě jde hlavně o údržbu, což je jedna z posedlostí v americkém námořnictvu. Totéž platilo pro Ala Gregoryho; ten jezdil z motelu v Norfolku vypůjčeným autem a dovnitř vjížděl bránou střeženou bezpečnostní agenturou, která ovšem nechala projít každého. Kdysi střežili objekt vojáci námořní pěchoty, ale ti zmizeli, když námořnictvo přišlo o své taktické jaderné zbraně. Ve skladišti v Yorktownu ještě sice několik atomovek zbývalo, protože hlavice Trident nebyly všechny rozebrány v Pantexu v Texasu, některé dosud ležely v jinak prázdných bunkrech na York River a čekaly, až je odvezou na západ ke konečnému zničení. V Norfolku to však bylo jiné a lodě, které někdo hlídal, se mohly spolehnout jen na muže s berettami či pistolemi M9, s nimiž možná uměli, možná neuměli řádně zacházet. To platilo i o USS *Gettysburg*, jejíž námořníci Gregoryho poznali a mávnutím a s úsměvem ho pozvali na palubu.

„Dobrý den, doktore,“ přivítal ho náčelník Leek, když civilista vstoupil do bojové informační centrály, CIC. Ukázal pak na nádobu s kávou. Námořnictvo ve skutečnosti pohání káva, nikoli destilované palivo, což platí přinejmenším o náčelnících.

„Děje se něco slibného?“

„No, dneska nasadí novou vrtuli.“

„Vrtuli?“

„Lodní šroub,“ vysvětloval Leek. „Má kontrolovatelnou polohu, zpětný chod, je z kvalitní slitiny manganu a bronzu. Myslím, že je vyrábějí ve Philadelphii. Je zajímavé sledovat, jak to dělají, pokud jim ta kráva nevyklouzne.“

„A co vaše hračičky?“

„Plně funkční, doktore. Poslední výměnnou desku jsme nainstalovali před dvaceti minutami, že, pane Olsone?“ otočil se Leek na svého asistenta, který vystoupil ze tmy. „Pane Olsone, tohle je doktor Gregory z TRW.“

„Dobrý den,“ řekl mladý důstojník a natáhl k němu ruku. Gregory mu ji stiskl.

„Z Dartmouthu, že?“

„Jo, fyzika a matematika. A vy?“

„West Point a Stony Brook, matika,“ řekl Gregory.

„Hudsonská střední?“ zeptal se Leek. „To jste mi nikdy neřekl.“

„Dokonce jsem absolvoval i Ranger School,“ řekl udiveným námořníkům. Mnoho lidí si o něm na první pohled myslelo, že je *slaboch*. Rád je překvapoval. „I parašutistický vycvik. Mám devatenáct seskoků z doby, kdy jsem byl mladý a hloupý.“

„A pak jste začal pracovat pro strategickou obrannou iniciativu, ne?“ řekl Olson a nalil si kávu. Na každé lodi byla nejlepší káva od strojních inženýrů, ale tahle také nebyla špatná.

„Jo, tam jsem strávil hodně let, ale nějak to vyšumělo a TRW mě najala dřív, než jsem stihl odejít sám. Když jste byl v Dartmouthu, nevedl katedru Bob Jastrow?“

„Jo, pracoval taky pro SDI, ne?“

Gregory přikývl. „Jo, Bob je hlava.“ Což z jeho pohledu znamenalo, že všechny výpočty provádí z hlavy.

„A co děláte v TRW?“

„Teď vedu projekt střel země–vzduch, pokračuju v práci pro SDI, ale pustí mě i ke spoustě další práce. Hlavně se starám o software a teoretické inženýrství.“

„A teď si chcete pohrát s naší střelou SM–2?“

„Jo, u jednoho z problémů už jsem změnil software. Na počítači zatím funguje, další fází je přeprogramovat prohledávací hlavice na typech Block IV.“

„A to uděláte jak?“

„Pojďte, ukážu vám to,“ řekl Gregory. S Olsonem pak odešli ke stolu, náčelník za nimi. „Jde o to, změnit způsob nutace laseru. Takhle funguje software…“ Pak se rozběhla hodinová diskuse a náčelník Leek zažil na vlastní kůži, jak profesionální softwarový nadšenec vysvětluje svá kouzla nadanému laikovi. Pak budou muset o všem informovat důstojníka pro bojové systémy, bez toho se nemohou pustit do počítačových simulací, ale Leekovi se zdálo, že Olson už má poměrně jasno. Pak budou muset poslat loď zpátky na vodu a zjistit, jestli tyhle žvásty k něčemu byly.

Tak ten spánek k něčemu byl, řekl si Bondarenko. Třináct hodin, a ani se neprobudil, aby šel na záchod – takže ho asi opravdu potřeboval. A v tu chvíli dospěl k rozhodnutí, že plukovník Alijev se bude o generálské hvězdy ucházet úspěšně.

Na večerní schůzku štábu odešel Bondarenko s poměrně dobrým pocitem, dokud však nespatřil výrazy ostatních.

„Tak co?“ zeptal se, když si sedal.

„Nemáme nic nového,“ hlásil za rozvědku plukovník Tolkunov. „Letecké záběry ukazují velmi málo, ale víme, že tam jsou a že vůbec nepoužívají vysílačky. Pravděpodobně natáhli telefonní linky. Máme rozporuplná hlášení od lidí s dalekohledy z jižních kopců. To je všechno. Ale jsou připraveni a může to začít každou chvíli – a ještě něco, právě jsem dostal hlášení z Moskvy. Federální bezpečnostní služba zatkla jistého K. I. Suvorova podezřelého z přípravy atentátu na prezidenta Grušavého.“

„Cože?“ zeptal se Alijev.

„Jde jen o strohou zprávu bez podrobností. Mohlo by to znamenat spoustu věcí, ale ani jednu dobrou,“ oznámil jim důstojník rozvědky. „Nejedná se ani o nic definitivního.“

„Že by pokus znejistit naše politické vedení? To je přece nepřátelský čin,“ řekl Bondarenko. Rozhodl se, že kvůli tomu musí zavolat Sergeji Golovkovi.

„A co operační?“ zeptal se pak.

„265. motostřelecká čeká. Všechny naše protivzdušné radary jsou v provozu. V oblasti do dvaceti kilometrů od hranice máme hlídkující letouny. Obrana hranic je v plné pohotovosti a záložní formace…“

„Už jste pro ni našli jméno?“ zeptal se velící generál.

„BOJAR,“ odpověděl plukovník Alijev. „Máme tři družstva motorizované pěchoty, která v případě nutnosti pomohou pohraničním vojskům s evakuací, ostatní už vyjeli ze skladišť a cvičí severně od Nevěru. Celý den cvičili dělostřelbu.“

„A jak si vedli?“

„Na záložáky celkem přijatelně,“ odpověděl Alijev. Bondarenko se neptal, co to znamená, i proto, že se bál odpovědi.

„Můžeme udělat ještě něco? Chci od vás návrhy, soudruzi,“ řekl Bondarenko. Ale všichni jen kroutili hlavou. „Dobře. Jdu se najíst. Jestli se něco semele, ihned mě o tom informujte. Cokoli, soudruzi.“ Muži teď přikyvovali, takže Bondarenko odešel do své kanceláře. Tam hned zvedl telefon.

„Dobrý den, generále,“ řekl Golovko. V Moskvě bylo ještě odpoledne. „Jak to u vás vypadá?“

„Nervózně, soudruhu předsedo. Můžete mi něco říct o tom chystaném atentátu na prezidenta?“

„Dnes jsme zatkli člověka jménem Suvorov. Vyslýcháme i jeho společníka. Domníváme se, že byl agentem čínského ministerstva státní bezpečnosti a že plánoval uskutečnit atentát na Eduarda Petroviče.“

„Takže kromě příprav invaze chtějí ještě ochromit naše politické vedení?“

„Zdá se, že ano,“ souhlasil Golovko.

„Proč jsme nedostali podrobnější informace?“ zeptal se generál.

„Nedostali?“ zeptal se předseda překvapeně.

„Ne!“ Bondarenko div nevykřikl.

„To byla chyba. Omlouvám se, Genadiji Josifoviči. Ale teď mi povězte: jste připraveni?“

„Všechny naše síly jsou v plné pohotovosti, ale poměr sil je pro nás krajně nevýhodný.“

„Dokážete je zastavit?“

„Když mi dáte větší armádu, snad ano. Když mi ji nedáte, tak asi ne. Jakou pomoc můžeme očekávat?“

„V tomto okamžiku překračují Ural po železnici tři motostřelecké divize. Míří k vám i další letadla, přijíždějí i Američané. Jaký máte plán?“

„Nepokusím se je zastavit na hranici. Tím bych se připravil o téměř všechny své jednotky, a nic bych tím

nezískal. Vpustím Číňany dál a nechám je postupovat na sever. Postup jim budu co nejvíc znepříjemňovat, a až budou hluboko na našem území, zničím tělo toho hada a budu sledovat, jak hlava umírá. Ovšem za předpokladu, že mi dáte potřebnou podporu."

„Pracujeme na tom. Američané jsou velmi vstřícní. Jedna jejich tanková divize se teď vlakem blíží do Polska. Pošleme je přímo za vámi."

„Co je to za oddíly?"

„První tanková divize, velí jí jeden černoch jménem Diggs."

„Marion Diggs? Toho znám."

„Opravdu?"

„Ano, velel jejich Národnímu výcvikovému středisku a také síle, kterou vloni vyslali do Saudského království. Je vynikající. Kdy tady bude?"

„Počítám tak za pět dní. Do té doby k vám dorazí tři ruské divize. Bude to stačit, Genadij?"

„Nevím," odpověděl Bondarenko. „Ještě jsme nezjistili skutečnou sílu Číňanů. Nejvíc starostí mi dělá jejich letectvo. Jestli zaútočí na naše železnice u Čity, bude velmi těžké dostat posily až sem." Bondarenko se odmlčel. „Jsme dobře rozmístěni pro přesun vojsk po straně, od západu na východ, ale abychom je mohli zastavit, musíme je odsunout severovýchodně od místa jejich výsadku. Bude to takový závod, kdo dojede na sever rychleji. Čínská pěchota bude mít určitě za úkol krýt jejich postup ze západního křídla. Mí muži dostali pořádný výcvik. Zlepšují se, ale potřebuji víc času i mužů. Neexistuje nějaká šance zpomalit Číňany politicky?"

„Všechny politické pokusy ztroskotaly na jejich nezájmu. Tváří se, že nedělají nic nepřátelského. Američané se je pokusili kontaktovat v naději, že je přesvědčí, ale neuspěli."

„Takže dojde na zbraně?"

„Nejspíš ano," souhlasil Golovko. „Jste náš nejlepší člověk, Genadiji Josifoviči. Věříme ve vás a dostanete veškerou možnou podporu, jakou se nám podaří sehnat."

„Dobře," odpověděl generál a přemýšlel, jestli to bude stačit. „Ozvu se, jakmile se něco změní." Generál Bondarenko věděl, že správný generál – tedy takový, jaké ukazují ve filmech – by teď jedl stejné jídlo jako jeho muži, ale on se rozhodl jíst to nejlepší, co sežene, protože bude potřebovat dostatek sil a falešná skromnost by na jeho vojáky stejně nezapůsobila. Alkohol však odmítl, čímž se možná značně lišil od svých rotmistrů a vojínů. Ruský voják miluje vodku, záložáci si nejspíš přivezli vlastní zásoby, aby jim v noci nebyla taková zima – tak se aspoň budou jistě vymlouvat. Mohl vyhlásit zákaz alkoholu, ale nemělo smysl vydávat rozkaz, který by jeho muži stejně ignorovali. Jenom by tím narušil disciplínu, kterou však rozhodně potřeboval. Musí však vyjít jeho mužům z duše. Velká neznámá, pomyslel si Bondarenko. Když Hitler napadl Rusko v roce 1941 – vstoupily do ruského bájesloví příběhy o tom, jak prostí lidé povstali a udatně bránili svou vlast. Od prvního dne války nedopřála odvaha ruských vojáků Němcům chvíli klidu. Neměli možná tolik zkušeností z boje, ale měli odvahu. Bondarenko potřeboval obojí; zkušený muž nemusí být až tak statečný, protože zkušenosti nahradí to, co statečnost jen maskuje. Výcvik. O výcvik jde v první řadě. Toužil cvičit své vojáky stejně, jako to dělají Američané. A hlavně je chtěl naučit přemýšlet – povzbudit je k přemýšlení. Přemýšlivý německý voják téměř dokázal zničit Sovětský svaz – ve filmech se nikdy neobjevilo, jak blízko došel, jen výjimečně se o tom učilo na akademiích generálního štábu. Němci třikrát došli ďábelsky blízko a z nějakého zvláštního důvodu se ve všech třech případech bůžci války postavili na stranu matičky Rusi.

Jak se asi zachovají teď? To byla otázka. Unesou jeho muži tíhu svého úkolu? Unese ji on sám? Ať to dopadne tak či onak, všude bude uvedeno jeho jméno, vojíny s puškami, řidiče tanků a bojových vozidel si nikdo nezapamatuje. Genadij Josifovič Bondarenko, generálplukovník ruské armády, vrchní velitel Dálnovýchodní skupiny vojsk, hrdina, či hlupák? Jak to dopadne? Budou příští studenti vojenství analyzovat jeho kroky a vrtět hlavou nad jeho hloupostí, nebo obdivně vzhlížet k jeho dokonalým manévrům?

Litoval, že nemůže být zase plukovníkem, blízko u mužů svého pluku, nosit pušku jako před těmi dávnými lety v Dušanbe, osobně se zapojit do bitvy a střílet na nepřátele, které vidí na vlastní oči. Vracely se mu všechny vzpomínky, boje s Afghánci, jak ve sněhu a tmě bránili ten činžák. Toho dne si zasloužil své vyznamenání, ale všechna vyznamenání, ty pěkné stužky, kovové hvězdy a medailony, jsou věcí minulosti. Lidé i jeho kolegové ho kvůli nim sice uznávali, ale co vyznamenání skutečně znamenají? Najde odvahu být velitelem? Tady a teď si byl stoprocentně jist, že nalézt takovou odvahu je mnohem složitější, než když jde o tu, kterou přináší pud sebezáchovy a vzniká tváří v tvář ozbrojeným mužům odhodlaným připravit vás o život.

Je tak snadné hledět sebejistě do nejasné budoucnosti, vědět, co by se mělo udělat, vznášet návrhy a trvat na nich, když to probíhá v míru a v jednacím sále. Ale dnes byl na své ubytovně, velel fiktivní armádě, která

stála proti opravdové armádě složené z lidí a oceli, a kdyby proti ní neuspěl, jeho jméno by bylo navěky proklínáno. Historikové by pak zkoumali jeho vlastnosti, jeho záznamy a řekli by, no, jistě, byl to statečný plukovník, dokonce schopný teoretik, ale když došlo na opravdovou bitvu, nedokázal se se svým úkolem vyrovnat. A kdyby neuspěl, zemřeli by muži, národ, k jehož ochraně se před třiceti lety zavázal přísahou, by trpěl, pakliže ne přímo jeho rukou, pak zcela nepochybně by za to nesl zodpovědnost.

Generál Bondarenko se podíval do talíře, nejedl, jen se vidličkou vrtal v jídle a litoval toho stakanu vodky, který mu jeho charakter zapověděl.

Generál Peng Si–Wang dojídal a říkal si, že to je na několik týdnů asi poslední slušné jídlo. Dlouhozrnná rýže, která není součástí vojenských přídělů, mu bude chybět – přitom ani pořádně nevěděl, proč tomu tak je: generál, který velel průmyslovému impériu chystajícímu příděly jídla pro vojáky na frontě, mu to nikdy nevysvětlil, ale Peng si byl jist, že sám generál ty hrozné balíčky s jídlem nikdy nejedl. Každopádně měl štáb, který jídlo před ním ochutnával. Peng si zapálil cigaretu a napil se rýžového vína. I to bude na dlouhou dobu naposledy. Když dojedl poslední jídlo před bitvou, vstal a oblékl si blůzu. Na pozlacených náramenících byla vyznačena jeho hodnost jako tři hvězdy a věnec.

Před jeho velitelským přívěsem čekali podřízení. Když vyšel ven, postavili se do pozoru a jako jeden muž zasalutovali, Peng jim také zasalutoval. Nejblíž k němu stál plukovník Wa Čcheng–Gong, jeho operační důstojník. Jak příhodné jméno. Čcheng–Gong znamenalo totiž „úspěch“.

„Tak co, Wa, jsme připraveni?“

„Naprosto, soudruhu generále.“

„Tak se na to podíváme.“ Peng je zavedl ke svému velitelskému vozidlu Type 90. Nacpali se dovnitř, i pro lidi nevelkého vzrůstu tu bylo málo místa, z něhož ještě ukusovaly řady vysílaček, jež přijímaly signály ze čtyř antén v rozích vozidla. Sotva se sem vešel rozkládací stolek pod mapu, ale jeho šestičlenný bojový štáb tu mohl pracovat i za pochodu. Řidič i dělostřelec byli oba profesionální vojáci.

Dieselový turbomotor okamžitě naskočil a vozidlo vyrazilo na frontu. Stolek uvnitř už byl rozložen a operační důstojník ukazoval mužům jejich pozice a cestu, ačkoli už to znali. Rozměrná střešní záklopka zůstala otevřená, aby pouštěla ven kouř. Všichni teď uvnitř kouřili.

„Slyšeli jste to?“ nadporučík Valerij Michailovič Komanov se rozhlížel z vrchního poklopu tankové věže, kde bylo jeho pracoviště v bunkru. Věž pocházela ze starého – pravěkého – tanku JS–3. Kdysi šlo o nejobávanější část nejtěžšího bitevního tanku na světě, ale tahle věž se nikdy nikam nedostala, jen se otáčela, její již tak dost tlustý pancéř ještě zosilovalo dalších dvacet centimetrů oceli. Jako součást toho bunkru byla jen o malinko pomalejší než původní tank, který měl přinejmenším velmi nedostačující výkon. Obří dělo: 122 mm stále fungovalo, tady dokonce ještě lépe, protože se pod ním netísnily vnitřnosti tanku, ale poměrně prostorná betonová konstrukce, která posádce umožňovala pohyb se a otáčet se. Dobíjení se tak téměř dvojnásobně zrychlilo, přesnost se také zlepšila, protože věž disponovala lepší optikou. Nadporučík Komanov byl tankista a jeho četu tvořilo dvanáct tanků, nikoli obvyklé tři, protože tyhle se nepohybovaly. Za normálních okolností tu nebyla těžká služba, velel dvanácti šestičlenným posádkám, které chodily nanejvýš na latrínu, dokonce se dostaly i k výcviku dělostřelecké palby proti kopiím jejich čety na střelnici dvacet kilometrů odsud. Cvičení proběhlo nedávno z rozkazu jejich nového vrchního velitele. Komanovovi ani jeho kolegům to nevadilo, protože střelba je pro každého vojáka zábavou, a čím větší je zábava, tím víc ho to baví. Jejich děla měla relativně nízkou úsťovou rychlost, ale střela byla dostatečně velká, aby to dokázala vyrovnat. Nedávno stříleli na staré tanky T–55 a jediným zásahem ustřelili každému z nich věž, ačkoli na ten jediný zásah posádky spotřebovaly v průměru 2,7 náboje.

Teď měli pohotovost, což bral jejich mladý nadporučík velmi vážně. Posledních čtrnáct dní dokonce své muže posílal každé ráno běhat, což u vojáků, jejichž úkolem je prosedět celé dva roky základní služby v betonových bunkrech, nevyvolávalo zrovna výbuchy nadšení. Nebylo jednoduché udržovat se v bdělosti. V podzemní betonové stavbě se člověk cítil bezpečně, nad sebou tlustou ocel a kolem křoví, v němž byl jejich bunkr z padesáti metrů naprosto neviditelný. Jejich četa měla nejzadnější pozici, dřepěla na jižním svahu Vrchu 432 – jeho vrchol měřil 432 metrů nad mořem – a vyhlížela na severní stranu prvního hřebene nad údolím Amuru. Tyto kopce byly nižší než jejich, bunkry však stály i tam, ale šlo o makety – to se ovšem nedalo poznat, dokud jste nevešli dovnitř, protože i tyto makety byly vyrobeny z tankových věží – v tomto případě skutečně prastarých tanků KV–2, které než zrezivěly, byly nasazeny do bojů proti Němcům – umístěných na betonových krabicích. Komanovovi muži viděli díky vyššímu kopci do Číny, jejíž území začínalo necelé čtyři kilometry od nich. A za klidné noci zde i dobře slyšeli. Tím spíš, když se o jejich pozornost přihlásilo několik set dieselových motorů nastartovaných prakticky v jeden okamžik.

„Motory," přikývl Komanovův rotmistr. „A ne zrovna málo."

Poručík seskočil ze svého místa ve věži a přešel k telefonu. Zvedl sluchátko a stiskl knoflík na velitelství pluku deset kilometrů dál na sever.

„Tady pozice pět–šest–alfa. Z jihu slyšíme motory. Vypadá to na tankové motory a je jich hodně."

„Vidíte něco?" zeptal se velitel.

„Ne, soudruhu plukovníku. Ale ten hluk si nelze splést."

„Dobře. Informujte mě o vývoji."

„Ano, soudruhu. Konec." Komanov zavěsil. Jeho nejpřednější bunkr měl označení pozice pět–devět na jižním svahu první řady kopců. Zavolal tam.

„Tady poručík Komanov. Vidíte nebo slyšíte něco?"

„Nevidíme nic," odpověděl desátník. „Ale slyšíme motory tanků."

„Nic nevidíte?"

„Ne, soudruhu poručíku," odpověděl desátník Vladimirov.

„A jste připraveni?"

„Na sto procent," ujistil ho Vladimirov. „Vyhlížíme na jih."

„Kdyby něco, ozvěte se," rozkázal Komanov nadbytečně. Jeho muži byli v pohotovosti. Rozhlédl se. Pro hlavní dělo měl dvě stě nábojů, všechny uložené v regálech nedaleko od věže. Nabíječ i dělostřelec už zaujali své pozice, první z nich se rozhlížel po krajině lepším dalekohledem, než jaký měl jeho poručík. Záložní posádka seděla na křeslech a čekala, až někdo zemře. Dvířka do únikového tunelu byla otevřená. Sto metrů od nich stál obrněný transportér BTR–60, který je měl odvézt pryč, ačkoli Komanovovi muži nečekali, že by ho využili. Jejich stanoviště je neprůstřelné, ne? Dělostřelecká věž byla obalena dobrým metrem oceli, stála na třech metrech vyztuženého betonu a nad ním byl ještě metr hlíny – kromě toho je kryla křoviska. Nejde přece zasáhnout to, co nevidíte. A Číňani mají šikmé oči, takže moc dobře nevidí, ne? Komanov pocházel jako všichni členové této posádky z evropské části Ruska, ačkoli měl pod sebou i pár Asijců. V této části země se mísily národnosti i jazyky, ačkoli se tu všichni učili rusky, když ne doma, tak ve škole.

„Pohyb," řekl dělostřelec. „Pohyb na Rýžovým hřebeni." Tak říkali prvnímu pohoří na čínském území. „Pěchota."

„Víš jistě, že jsou to vojáci?" zeptal se Komanov.

„Mohli by to být i ovčáci, ale nevidím ani jednu ovci, soudruhu poručíku." Dělostřelec měl svérázný smysl pro humor.

„Uhněte," řekl poručík muži, který mu zasedl jeho místo u velitelského poklopu. „Dejte mi sluchátka," rozkázal pak. Teď bude napojen na telefonní systém prostým tlačítkovým mikrofonem. Bude tak moci hovořit s dalšími svými jedenácti posádkami nebo s plukem. Ale Komanov si sluchátka ještě nenasadil. Nechtěl, aby mu cokoli zastřelo sluch. Noc byla klidná, vál mírný vítr nebo spíš vánek. Byli tu hodně daleko od jakýchkoli obydlených oblastí, takže neslyšeli žádné hluky dopravy. Pak zamířil dalekohledem na vzdálené pohoří. Ano, zdálo se, že se tam opravdu něco hýbá, vypadalo to, jako by vítr čechral někomu vlasy. Ale nebyly to žádné vlasy. Mohlo jít jedině o lidi. A jak poznamenal jeho dělostřelec, ovčáci to nejsou.

Už deset let volají všichni důstojníci v pohraničních bunkrech po dalekohledech pro vidění za šera, jaké dostávají jednotky Spetsnaz a jiné elitní oddíly, ale ne, pro pozice s nižší prioritou jsou příliš drahé, takže tyto přístroje se sem dostanou jen v případě nějaké významné inspekce, což je na tak krátkou chvíli, že vojáci nad nimi stihnou jen slintat blahem. Kdepak, měli by nechat svůj zrak, aby se adaptoval na tmu… jako bychom byli kočky, pomyslel si Komanov. Všechny vnitřní žárovky v bunkrech však svítily červeně a to jim pomáhalo. Celý minulý týden zakázal používat bílé žárovky.

Věrné kopie této věže byly vyrobeny koncem roku 1944 – model JS–3 se vyráběl mnoho let, *jako by nikdo nenašel odvahu zastavit výrobu něčeho, co nese jméno Josefa Stalina*, říkal si. Některé z nich na podvozcích vjely do Německa, odolné vůči všemu, s čím skopčáci přišli. A tytéž tanky pořádně zamotaly hlavu Izraelcům a jejich tankům z Ameriky a Anglie.

„Tady pozice padesát. Na severním svahu Rýžového hřebene vidíme značný pohyb, vypadá to na pěchotu, odhadem o síle jednoho pluku," ozvalo se ve sluchátkách.

„Kolik máme vysoce výbušných nábojů?" zeptal se Komanov.

„Třicet pět," odpověděl nabíječ.

To nebylo málo. V dostřelu Rýžového hřebene stálo patnáct těžkých děl, šlo o staré húfnice ML–20 ráže 152 mm. Všechny seděly na betonových podložkách vedle obřích muničních skladů. Komanov se podíval na hodinky. Skoro půl čtvrté. Ještě hodinu a půl do rozbřesku. Na nebi nebyl jediný mráček. Když zvedl oči,

uviděl hvězdy tak, jak je v Moskvě kvůli znečištění atmosféry nikdy neuvidí. Sibiřské nebe bylo čisté a jasné, nad hlavou měl moře hvězd rozjasňované ještě měsícem v úplňku. Znovu zvedl dalekohled. Ano, na Ryžovém hřebeni se vážně něco pohybuje.

„Tak co?“ zeptal se Peng. „Na váš rozkaz,“ odpověděl Wa. Peng se svým štábem dojel až před děla, aby lépe viděli účinek střelby.

Jenže dvacet tisíc metrů nad generálem Pengem se vznášela Marilyn Monroe. Každý bezpilotní prostředek z programu Temných hvězd měl své jméno a v souvislosti s oficiálním názvem jim posádky zvolily jména filmových hvězd, všechna samozřejmě ženská. Tenhle měl na přední části nakreslenou kopii dvoustránky z Playboye z roku 1953, ale oči, jimiž tento nenápadný letoun sledoval dění pod sebou, byly elektronické a multispektrální, nikoli pomněnkově modré. V laminátovém nose byla směrová anténa, která převáděla zachycené signály na satelit, jenž je pak posílal na různá místa. Nejblíže od nich ležel Žigansk. Nejdále Fort Belvoir ve Virginii, co by kamenem dohodil do Washingtonu, D. C., a odsud odcházely tyto informace optickým vláknem na několik tajných pozic. Na rozdíl od většiny špionážních systémů tenhle zaručoval možnost sledovat záběry v reálném čase.

„Zdá se, že se připravují, pane,“ poznamenal štábní seržant ke svému přímému nadřízenému, kapitánovi. A taky ano, viděli vojáky, jak ládovali náboje do závěrů strojů a ucpávali je látkovými pytli s hnacím plynem. Pak závěry zavřeli a hlavně se zvedly. Do odpalovacích otvorů v blocích závěrů byly zasunuty slepé náboje třídy 30–30 a děla byla připravena. Poslednímu kroku se říkalo „zatáhnout za provaz“ a šlo o velmi přiléhavý termín. Stačilo trhnout krátkým lanem, načež se zapálily pytle s prachem a střela vyrazila velmi vysokou rychlostí na sever.

„Kolik děl vidíte celkem, seržante?“ zeptal se kapitán.

„Jako kobylek, pane.“

„To vidím taky. A co nějaký počet?“ zeptal se důstojník.

„Víc než šest set, ale jen v tomhle sektoru, kapitáne. Plus čtyři sta mobilních raketometů.“

„Zaznamenali jsme nějaké dění ve vzduchu?“

„Ne, pane. Číňanům se v noci do vzduchu nechce, aspoň ne bombardérům.“

„Orel sedm volá Zebru, přepínám,“ hlásil kontrolor na palubě letounu AWACS do Žiganska.

„Zebra Sedmičce, slyšíme vás,“ odpověděl major velící pozemní základně.

„Vidíme stíhačky, je jich dvaatřicet, míří na sever ze Sipingu, odhadujeme je na typ Su–27.“

„To by odpovídalo,“ řekl muž na zemi veliteli perutě. „V Sipingu sídlí jejich 667. pluk. Ten má nejlepší letouny a nejlepší výcvik. Jde o jejich studijní pluk.“

„Koho proti nim můžeme poslat?“

„Naše ruské přátele z Nelkanu. Nejbližší americké letouny jsou hodně na severu a…“

„… a ještě nemají rozkazy začít bojovat proti komukoli,“ přikývl plukovník. „Tak upozorněte Rusy.“

„Orel sedm volá Černého sokola deset, zaznamenali jsme čínské stíhačky tři sta kilometru, poloha jedna–devět–šest od vás, je jich kolem třiceti, rychlost pět set uzlů. Zatím jsou nad čínským územím, ale ne na moc dlouho.“

„Rozumím,“ odpověděl ruský kapitán. „Udejte mi vektor.“

„Doporučujeme provést útok ve vektoru dva–nula–nula,“ řekl americký kontrolor. Rusky uměl velmi dobře. „Udržujte aktuální rychlost a výšku.“

„Rozumím.“

Ruské stíhačky Su–27 se na radarech letounu E–3B otočily vstříc čínským suchojům. K radarovému kontaktu dojde za asi devět minut.

„Pane, tohle se mi vůbec nelíbí,“ řekl jiný major v Žigansku svému generálovi.

„V tom případě je nejvyšší čas vydat varování,“ přikývl americký důstojník. Zvedl telefon na ruské oblastní velitelské stanoviště. Zatím nebyl ani čas zařídit pro Američany vlastní linku.

„Soudruhu generále, hovor z americké technické mise v Žigansku,“ řekl Tolkunov. „Tady generál Bondarenko.“

„Dobrý den, tady generálmajor Gus Wallace. Před chvílí jsme tady zřídili výzvědný post. Právě jsme

vyslali nad rusko–čínskou hranici průzkumnou maketu. Na záběrech je vidět, jak se na vás kdosi snaží navést dělostřelectvo, generále.“

„O jaké síle?“ zeptal se Bondarenko.

„V životě jsem neviděl větší, celkově určitě víc než tisíc děl. Doufám, že vaši lidé jsou pořádně schovaní. Zdá se, že je čeká sakramentská sprcha.“

„Můžete nám nějak pomoci?“ zeptal se Bondarenko.

„Mám rozkazy nezahájit akci, dokud oni nezačnou střílet,“ odpověděl Američan. „Až k tomu dojde, můžu začít vysílat stíhačky, ale nemáme moc bomb. Vlastně nemůžeme shodit skoro žádné,“ odpověděl Wallace. „Na nebi je teď jeden můj letoun AWACS, ten pomáhá vašim stíhačkám v čulmanské oblasti, ale to je zatím všechno. Zítra by vám měla jedna C–130 dodat spojení, abychom vám mohli posílat informace rozvědky přímo. Každopádně si ale dejte pozor, generále, zdá se, že Čína se každým okamžikem chystá zahájit útok.“

„Děkuji, generále.“ Bondarenko zavěsil a rozhlédl se po svém štábu. „Prý to vypukne každým okamžikem.“

A tak se i stalo. Poručík Komanov to viděl první. Pohoří, které jeho muži překřtili na Rýžový hřeben, se najednou rozzářilo žlutým plamenem, což mohlo znamenat jedině záblesky velkého počtu polních děl. Pak zahlédl k nebi letící meteory dělostřeleckých raket.

„A je to tady,“ řekl svým mužům. Jak se dalo očekávat, neschoval hlavu do bunkru, chtěl vidět ven. Říkal si, že jeho hlava je příliš malým terčem. Než náboje dopadly, ucítil první efekt střelby: zemí k nim dolehlo chvění připomínající vzdálené zemětřesení. Jeho dělostřelec pak zabrumlal: „Do prdele,“ což je v takové situaci asi univerzální poznámka.

„Spojte mě s plukem,“ rozkázal Komanov.

„Provedu, poručíku,“ zněla odpověď.

„Jsme pod palbou, soudruhu plukovníku, z jihu na nás útočí silná dělostřelecká palba. Děla a raketomety míří naším…“

Pak se ozvaly první výbuchy, většinou poblíž řeky, daleko na jih od nich. Vybuchující náboje nebyly jasné, ale připomínaly malé jiskry zvedající ruinu a způsobující hluk. Teď to zní jako zemětřesení. Komanov už dříve slyšel dělostřelectvo, viděl, co náboje způsobí na druhé straně, ale toto se od dřívějších zážitků lišilo jako zapalovač od vybuchující cisterny benzinu.

„Soudruhu plukovníku, naše země je ve válce,“ hlásila pozice pět–šest–alfa na velitelství „Žádný pohyb nepřátelských vojsk zatím nevidíme, ale určitě sem vyrazí.“

„Máte nějaké cíle?“ ptali se z pluku.

„Ne, tentokrát ne.“ Podíval se do bunkru. Jeho několik pozic by je mohlo jen nasměrovat na cíl, a až by to další potvrdily a nahlásily svůj vlastní vektor, měli by zanesený terč pro baterie vzadu…

… ale ty už pár zásahů dostaly. Čínské rakety mířily daleko za něj, kde měly mít své cíle. Ohlédl se, uviděl záblesky a slyšel výbuchy ze vzdálenosti deseti kilometrů do vnitrozemí.

O chvíli později vytryskly k nebi plameny po explozi. Jedna z prvního sledu čínských raket měla štěstí a zasáhla jednu z dělostřeleckých pozic v týlu. Škoda té posádky, pomyslel si Komanov. První oběti v právě rozpoutané válce. Bude jich ještě víc… možná padne i on sám. Překvapilo ho, jak vzdálená mu tahle představa připadala. Někdo útočí na jeho vlast. Už nešlo o pouhou spekulaci či eventualitu. Viděl to, cítil to. Utočí na jeho zemi. Vyrostl tady. Jeho rodiče tady žili. Jeho dědeček tady bojoval proti Němcům. Dva bratři jeho dědečka rovněž, oba za svou vlast položili život, jeden západně od Kyjeva, druhý u Stalingradu. A teď se jeho země zachtělo i Číňanům? A navíc se rozhodli zaútočit i na něj, poručíka Valerije Michailoviče Komanova. Ti cizinci se snaží zabít jeho, jeho muže a ukrást jim kus jejich vlasti!

Tak to teda pr! pomyslel si.

„Nabít!“ řekl nabíječovi.

„Nabito!“ hlásil vojín. Všichni slyšeli, jak uzávěr zaklapl.

„Nemám žádný cíl, soudruhu poručíku,“ poznamenal dělostřelec.

„Dočkejte času.“

„Pozice pět–devět, tady je pět–šest–alfa. Co vidíte?“

„Právě jsme zahlédli loď, gumový člun, jak vyplouvá od stromů na jižním břehu… další, další, je jich hrozně moc, možná stovka, možná i víc.“

„Pluku, tady pět–šest–alfa, zahajte palbu!“ volal Komanov do telefonu.

Dělostřelci o deset kilometrů za nimi stáli u svých děl i přes dopadající čínské náboje a rakety, které je už připravily o tři z patnácti posádek. Byl vydán rozkaz zahájit palbu a v knihách tak starých, že by klidně mohly být vytesány do mramoru, byly vyhledány předem vypočítané údaje o vzdálenosti. Všechny posádky zasunuly do uzávěrů vysoce výbušné náboje a pohonnou směs a děla se zvedla a nařídila na příslušnou výšku a azimut, obsluha trhla lany a první ruská odvetná salva v před chvílí zahájené válce byla odpálena.

Patnáct kilometrů od nich se skrýval radar k zaregistrování střelby, o kterém Rusové nevěděli, a sledoval zdejší pozice. Přístroj sledoval střely v letu a počítač ukládal místa jejich odpálení. Číňané věděli, že Rusové rozmístili podél hranice děla, a tušili, kde zhruba se asi nacházejí – což potvrdila i účinnost první salvy –, ale nevěděli to přesně, protože je zmátly snahy Rusů své pozice zamaskovat. V tomto případě však podobné snažení moc platné nebylo. Vypočítané pozice šesti ruských houfnic se okamžitě přenesly do raketometů, velmi nesmlouvavých zbraní. Na každou houfnici mířil jeden raketomet, každý měl čtyři obrovské rakety ráže 273 mm, z nichž každá nesla sto padesát kilogramů druhotné munice. Šlo tedy celkem o osmdesát bombiček o velikosti ručního granátu. První raketa odlétla po první ruské odvetné salvě a k překonání deseti kilometrů z čínského vnitrozemí potřebovala pouhé dvě minuty. Ze šesti odpálených jich pět zasáhlo cíl, pak přišly na řadu další a ruské dělostřelectvo do pěti minut zcela utichlo.

„Proč přestali?“ zeptal se Komanov. Viděl, jak několik střel dopadlo na čínskou pěchotu, která právě vystupovala ze svých člunů na ruské straně řeky. Ale po pár minutách pištění střel mířících na jih ustalo. „Pluku, tady pět–šest–alfa, proč naše palba utichla?“

„Naše děla se dostala do palby z čínské strany. Teď se to snaží napravit,“ zněla povzbuzující odpověď. „Jak jste na tom vy?“

„Trochu zaútočili na pozici pět–nula, ale ne moc. Trefují se převážně do opačného svahu jižního hřebene.“ Tam stály falešné bunkry, které plnily svou pasivní funkci na výbornou. Tato obranná linie byla vybudována v rozporu s oficiální ruskou doktrínou, protože ten, kdo ji stavěl, věděl, že číst v knihách není nic těžkého. Komanov ze své pozice měl na starost menší průsmyk mezi dvěma kopci využitelný pro postup tanků. Jestli Číňané vyrazí na sever v plné sfle a pokud tohle není jen nějaký pokus nepatrně rozšířit své území – jako se stalo koncem šedesátých let –, jistě průsmyk využijí jako hlavní postupovou trasu. O tom rozhodly mapy a zdejší terén.

„To je dobře, poručíku. Teď mě poslouchejte: zbytečně svou pozici neodhalujte. Nechtě je přiblížit se k vám, pak teprve zahajte palbu. Až budou hodně blízko.“ Komanov věděl, že to znamená asi sto metrů. Pro tuto možnost měl k dispozici dva těžké kulomety, ale chtěl hlavně zničit tanky. Na to měl hlavní dělo.

„Můžeme očekávat podporu dělostřelectva?“ zeptal se svého velitele.

„Dám vám včas vědět. Posílejte nám stále informace o cílech.“

„Ano, soudruhu plukovníku.“

Pro stíhačky začala válka v okamžiku, kdy první letoun čínského letectva přeletěl Amur. Na podobný krok čekaly čtyři ruské stíhačky, což byly typy Suchoj–27, stejné, jaké měli útočníci. Stroje obou armád byly vyrobeny ve stejné továrně, ale čínští piloti měli třikrát více nalétaných hodin než Rusové a bylo jich osmkrát víc.

Ruské letouny se oproti tomu mohly opřít o podporu amerického letounu E–3B Sentty AWACS, který je naváděl na místo střetu. Obě skupiny letadel letěly bez radarů. Čínští piloti nevěděli, jak silný je jejich protivník. Rusové ano. A v tom byl rozdíl.

„Černý sokole deset, tady Orel sedm. Navrhuju, abyste změnili kurz vpravo na dva–sedm–nula. Pokusím se vás navést na Číňany z polohy sedm hodin v jejich směru letu.“ Zároveň se tak vyhnou čínským radarům.

„Rozumím, Orle. Měníme kurz na dva–sedm–nula.“ Ruský velitel předal informaci dál a snažil se co nejvíce se uklidnit, neustále se nutil nedívat se doleva.

„Černý sokole deset, takhle je to v pořádku. Vaše cíle jsou teď v poloze devět hodin, vzdálenost třicet kilometrů. Teď zatočte vlevo na kurz jedna–osm–nula.“

„Zatáčíme vlevo,“ opakoval ruský major. „Pokusíme se zahájit útok Liška–Dvě,“ navrhl. Znal americkou terminologii. Znamenalo to odpálit infračervené prohledavače, nemuseli by tedy použít radary a nikoho by neupozornili, že mu jdou po krku. Markýz z Queensberry nikdy ve stíhačce neseděl.

„Rozumím, Sokole. Je to inteligentní člověk,“ otočil se kontrolor na svého nadřízeného.

„Jinak by ve svém oboru nepřežil,“ oznámil podplukovník mladému poručíkovi nad obrazovkou.

„Sokole deset, znovu zatočte doleva. Cíle jsou teď patnáct kilometrů… řekněme sedmnáct kilometrů na sever od vás. Brzy byste měli zaslechnout tón.“

„*Da*. Už ho slyšíme,“ odpověděl ruský pilot, když zaslechl ve sluchátkách pípání. „Připravit na odpálení… Liška–Dvě!“ Tři ze čtyř letounů uvolnily po jedné střele. Čtvrtého pilota zlobil jeho infračervený skener. Ve všech případech jim rozzářené raketové motory zničily noční vidění, ale žádný z pilotů neodvrátil zrak, jak byli cvičeni, ale dívali se, jak jejich střely míří k jejich kolegům pilotům, kteří ještě netušili, že na ně někdo útočí. Trvalo to dvacet vteřin, a jak se ukázalo, dvě střely mířily na jednoho Číňana. Ten dostal dva zásahy a explodoval. Druhého zlikvidoval další zásah a pak se vše skutečně zamotalo. Čínské letouny se na povel svého velitele rozlétly a provedly předem naplánovaný a dobře nacvičený manévr, nejprve do dvou skupin, pak do čtyř, z nichž každá měla vyhrazený svůj kousek nebe. Všichni zapnuli radary a do dvaceti vteřin se ve vzduchu objevilo čtyřicet střel, které rozpoutaly vražednou hru na honěnou. Radarem naváděné střely potřebovaly k navedení radarový signál, což znamenalo, že letoun, který je vystřelí, nesmí radar vypnout ani se odvrátit a zbývá mu jen doufat, že jeho střela zasáhne cíl a on stihne vypnout radar nebo se otočit dřív, než se k němu přiblíží jiná střela.

„Do háje,“ utrousil poručík ze svého pohodlného křesla na palubě letounu E–3B. Další dvě čínské stíhačky se na obrazovce proměnily ve velké body a začaly mizet, pak další, ale ve vzduchu bylo prostě příliš mnoho čínských střel vzduch–vzduch, a ne všechny čínské osvětlovací radary zhasly. Jedno ruské letadlo dostalo tři zásahy a rozpadlo se. Další vyvázlo s těžkým poškozením, a jak rychle tento střet začal, tak rychle skončil. Statisticky vzato vyhráli Rusové, čtyři sestřely ku jednomu, ale Číňané si jistě přisoudí víc.

„Katapultoval se někdo?“ zeptal se vyšší kontrolor ve sluchátkách. Radar jeho letounu dokázal sledovat i padáky.

„Tři, možná čtyři. Nevím, o koho jde, musíme si nejdřív znovu přehrát pásku. Hergot, to byla rychlost.“

Rusové neměli na pořádnou bitvu dostatek letadel. *Snad příští*, pomyslel si plukovník. Celkové schopnosti skupiny stíhaček a letounu AWACS ještě nebyly v opravdovém souboji plně prověřeny, ale tahle válka slibovala, že se to změní, a až k tomu dojde, jedna strana nebude věřit svým očím.

Ústup

Poručík Valerij Michailovič Komanov pochopil něco, co ho v životě nenapadlo. Nejhorší věc v bitvě – aspoň pro člověka v pevném postavení – je vědomí, že před sebou máte nepřítele, ale nejste schopni na něj vystřelit. Na odvrácených svazích hřebene na jih od něj už se to jistě hemží čínskými pěšáky, a přitom pozice jeho dělostřelectva byly během prvních minut vyřazeny z bitvy. Ten, kdo rozmístňoval ruské dělostřelectvo, dospěl k mylnému názoru, že děla jsou příliš vzadu a příliš dobře chráněna terénem, aby je mohl nepřítel ohrozit. Z takového názoru je vyvedly systémy na vyhledávání palebných pozic a absence krytí ze vzduchu odsoudila obsluhu děl k rychlé smrti, pokud se někdo z nich neschoval v betonem zpevněných zákopech u jejich stanovišť. Sám měl pod palcem silné dělo, ale to nedokázalo dosáhnout za kopce na jihu kvůli ploché trajektorii. Tato obranná linie by potřebovala početné oddíly pěchoty, které by bunkry ochránily a zároveň by se na ně mohly spolehnout – a byly by vyzbrojeny granátomety, jež dostřelí za nedaleké kopce a vytrestají všechny, kdo tam jsou, ač za terénní nerovností nejsou vidět. Komanov mohl zaútočit jen na ty, které viděl, ale ti…

„Podívejte, soudruhu poručíku," řekl dělostřelec. „Směr dvanáct hodin, trochu doprava, několik jich právě přešlo přes hřeben. Vzdálenost tisíc pět set metrů."

„Vidím je." Na východě se mírně rozjasňovalo. Brzy bude vidět ještě lépe. Střelba se pak ještě zjednoduší, ale pro obě strany. Za hodinu bude jeho bunkr zaměřen a pak teprve se ukáže, jak kvalitní je jejich pancéř.

„Pět–šest–alfo, tady pět–nula. Pěchota je jedenáct set metrů jižně od nás. Jedná se přibližně o jedno družstvo a ženou se na sever k nám."

„Dobře. Nestřílejte, dokud se nepřiblíží na dvě stě metrů od vás." Komanov automaticky zdvojnásobil vzdálenost, kterou mu jeho výcvik nařizoval jako počáteční k zahájení střelby. K čertu s tím, říkal si, posádky by to stejně udělaly samy o sobě. Když kolem létají kulky, člověk přemýšlí jinak než na cvičišti.

Jako na povel se do svahu za ním začaly zarývat první střely. Bylo to tak blízko, že se raději přikrčil.

„Vidí nás?" zeptal se nabíječ.

„Ne, jen útočí na další hřeben, aby kryli svou pěchotu."

„Podívejte, podívejte se tamhle, jsou u falešného bunkru jedna–šest," hlásil dělostřelec. Komanov se otočil…

Ano, byli tam, prohlíželi si věž starého děla KV–2 s jeho svislými stěnami a starým dělem ráže 155 mm. Pak jeden voják umístil na stěnu nálož a ustoupil. Nálož vybuchla a zničila stavbu, jež stejně nikdy nefungovala. Nějaký čínský poručík má určité dobrý pocit, říkal si Komanov. No, pět–šest–alfa mu za takových dvacet třicet minut trochu změní názor.

Špatné bylo, že teď mohl podpůrnému dělostřelectvu nahlásit dokonalý terč a ta stará šestipalcová děla by je bez potíží pokosila. Jenže Číňané neustále na pozice dělostřelců útočili, ačkoli Rusové už dávno nestříleli. Znovu zavolal na velitelství pluku.

„Poručíku," odpověděl plukovník, „podpůrná dělostřelecká baterie utrpěla vážné škody. Musíte se spolehnout sami na sebe. Zase se ozvěte."

„Ano, soudruhu plukovníku. Konec." Podíval se na svou posádku. „Žádnou podpůrnou palbu neočekávejte." Zbraně třetí světové války si právě poradily se zbraněmi války první.

„Do prdele," poznamenal nabíječ.

„Za chvíli se ocitneme v bitvě, pánové. Hlavně klid. Nepřítel už je blíž…"

„Pět set metrů," přikývl dělostřelec.

„Tak co?" zeptal se generál Peng na svém stanovišti na Rýžovém hřebeni.

„Našli jsme pár bunkrů, ale všechny jsou opuštěné," hlásil plukovník Wa. „Zatím jsme se setkali jen s nepřímou dělostřeleckou palbou, kterou jsme zadupali do země." Důsledek těchto slov sledovali na vlastní oči. Ženisté už přijížděli na jižní břeh Amuru s vozy naloženými díly na pontony. U řeky už stálo asi sto tanků Typ 90, posádky se marně rozhlížely po cílech, aby mohly poskytnout podporu útočící pěchotě, ale žádné neviděly, takže tankisté neměli stejně jako generálové na práci nic jiného než sledovat ženisty. Na

hladinu dopadl první díl mostu a otevřel se, takže vzniklo prvních osm metrů dálnice přes řeku. Peng se podíval na hodinky. Oproti plánu mají pět minut náskok a to ho těšilo.

Palbu zahájila pozice pět–nula svým kulometem ráže 12,7 mm. Po celém svahu se rozlehl jeho třesk. Pozice pět–nula byla od Komanova tři sta padesát metrů východně, velel jí mladý rotmistr Ivanov. *Začal moc brzo,* říkal si Komanov. Zaútočil na cíle dobrých čtyři sta metrů od sebe, ale neměl si na co stěžovat, ten těžký kulomet tak daleko dostřelí bez potíží… ano, už viděl, jak těžké kulky kosí jednotlivá těla…

… pak se ozvalo hlasité *BUM*, jak dělo vypálilo jediný náboj, jenž zasáhl průsmyk, který střežili, a explodoval uprostřed jedné roty.

„Soudruhu plukovníku, už můžeme?“ zeptal se střelec.

„Ne, ještě ne. Klid, rotmistře,“ odpověděl Komanov a díval se na východ, jak Číňané zareagují na střelbu. Ano, jejich taktika byla předem jasná, ovšem moudrá. Poručík, který jim velel, nejprve přikázal svým mužům, aby klesli k zemi. Pak ustavili palebnou pozici, z níž napadali ruské stanoviště, načež začali manévrovat doleva a doprava. Aha, jedna sekce něco připravuje… něco na trojnožce. Možná bezzákluzové protitankové dělo. Mohl otočit své dělo a zničit je, ale Komanov ještě nechtěl své postavení odhalovat.

„Pět–nula, tady pět–šest–alfa, v pozici dvě hodiny od vás sestavují Číňani bezzákluzové dělo, vzdálenost osm set,“ varoval je.

„Ano, vidím je!“ odpověděl rotmistr. A naštěstí proti Číňanům zvolil kulomet. Za dvě vteřiny se objevily zelené naváděče a čínský oddíl jednou, podruhé a potřetí zasáhly náboje. Komanov v dalekohledu viděl nějaké škubání, ale nic víc.

„Dobrá práce, rotmistře! Pozor, blíží se k vám zleva zpoza terénní nerovnosti.“ Ale těch tu moc nebylo. Prostor před každým bunkrem byl srovnán a zbaven všech hrbolků v okruhu asi osmi set metrů od všech bunkrů.

„Postaráme se o ně, soudruhu poručíku.“ A kulomet znovu promluvil. Objevila se však už i odvetná palba. Komanov viděl, jak se od silného pancéře odrážejí naváděče a létají k nebi.

„Pluku, tady pět–šest–alfa. Pozice pět–nula je teď pod útokem pěchoty a…“

Pak začalo dopadat víc a víc dělostřeleckých nábojů, naváděných přímo na pozici pět–nula. Doufal, že Ivanov se schoval pod poklop. Věž měla koaxiální kulomet, starý, ale výkonný typ PK používající dlouhé nábojnice ráže 7,62 mm. Komanov přikázal svému dělostřelci, aby zkontroloval, jestli se někdo chystá ohrozit jejich bunkr, a zatím se díval, jak Číňané útočí na bunkr rotmistra Ivanova. Jejich pěchota se pohybovala poměrně obratně, využívala všech výhod terénu a neustále pálila po obnažené věži – do její blízkosti dopadlo tolik nábojů, že keře, které ji kdysi zakrývaly, už vzaly za své. I když se kulky od pancéře odrážejí, lidé pod ním přinejmenším znervózní. Poručíka však trápily velké náboje. Přímý zásah by slabším horním pancéřem pronikl, ne? Před hodinou by řekl rozhodně ne, ale teď viděl, co náboje provádějí se zemí, a jeho jistota už tak neotřesitelná nebyla.

„Soudruhu poručíku,“ řekl jeho dělostřelec. „Ti, kdo původně mířili k nám, teď útočí na Ivanova. Podívejte se.“

Komanov se otočil. Nepotřeboval dalekohled. Rozednilo se, takže teď viděl víc než jen stíny. Všiml si lidských postav s puškami v rukou. Jedna skupina spěchala doleva od něj, byli tři a nesli něco těžkého. Když dorazili na pozvolný hřbet, zastavili se a začali něco sestavovat, nějakou trubici…

… to je určitě protipancéřová střela HJ–8, napadlo ho, vzpomínal na informace z četných zpravodajských brífinků. Muži byli asi tisíc metrů vlevo od něj, na dostřel od Ivanova…

… a na dostřel jeho velkého kulometu DšKM. Komanov si stoupl na své místo a trhl nabíjecí pákou, vyrovnal zbraň a pečlivě zamířil. Jeho tankové dělo by to zvládlo automaticky, ale on taky…

Tak vy chcete zabít rotmistra Ivanova? honilo se mu hlavou. Pak stiskl spoušť a ta silná zbraň se mu otřásla v rukou. První dávka dopadla třicet metrů před muži, ale druhá už si cíl našla a tři muži klesli k zemi. Pokračoval ve střelbě, aby si byl jist, že jejich raketomet zničil. O chvíli později si uvědomil, že ty skvělé zelené naváděče právě všem oznámily jeho pozici – naváděče hrají na obě strany. Jeho domněnka se potvrdila o dvě minuty později, kdy do okolí pozice pět–šest–alfa začaly dopadat první střely. Stačila jediná exploze a už neváhal zavřít záklopku. Ta tvořila nejslabší článek ochrany jeho postavení, měla oproti ostatním částem jen pětinovou tloušťku – jinak by ji samozřejmě ani neotevřel –, a kdyby nějaký náboj dopadl na ni, on a celá jeho posádka by zemřeli. Nepřítel už znal jejich pozici a nemělo žádný smysl se ukrývat.

„Rotmistře,“ řekl dělostřelci. „Palte podle vlastního uvážení.“

„Provedu, soudruhu poručíku!“ Po těch slovech odpálil první vysoce výbušnou střelu na stanoviště

obsluhy kulometu osm set metrů daleko. Střela přímo zasáhla zbraň a po mužích, kteří ji obsluhovali, zbyl jen obláček páry. „Tři Číňánci v pánu!“ zvolal. „Znovu nabít!“ Věž se začala otáčet a dělostřelec zahájil lov.

„Objevil se nepatrný odpor,“ oznámil Wa Pengovi. „Na jižním svahu druhého hrebenu se nacházejí ruské pozice. Teď na ně útočí naši dělostřelci.“

„A ztráty?“

„Slabé,“ hlásil operační důstojník, který poslouchal taktickou vysílačku.

„Dobře,“ řekl generál Peng. Veškerou svou pozornost upíral k řece. První most byl už téměř ze třetiny hotový.

„Ti ženisti jsou machři,“ poznamenal generál Wallace, který sledoval záběry z Marylin Monroe.

„Ano, pane, ale je to jako normální cvičení. Nikdo po nich ani nevystřelil,“ podotkl nižší důstojník, když byl uvolněn další díl pontonu. „A mají velmi účinný model mostu.“

„Ruský?“

Major přikývl. „Ano, pane. My jsme ho taky okopírovali.“

„Jak ještě dlouho?“

„Tímhle tempem? Tak hodinu, možná hodinu deset.“

„Zpátky k dělům,“ rozkázal Walace.

„Seržante, vrátíme se na ten hřeben,“ řekl muž poddůstojníkovi, který řídil Temné hvězdy. O třicet vteřin později se na obrazovce objevil pravděpodobně tank, který zapadl do bahna a kolem něj pobíhala skupina pěšáků.

„Ježíši, to musí být fakt super,“ pronesl Wallace. Sám byl profesionálním pilotem stíhačky a představa pozemní bitvy ho lákala podobně jako análním sex.

„Moc dlouho už se neudrží,“ řekl major. „Podívejte se tady. Číňani jsou už dokonce za některými bunkry.“

„A koukněte na ty spousty dělostřelectva.“

Komanovovu nehybnou četu teď ohrožovalo celkem sto děl. To znamenalo, že na každého z nich míří celá baterie, a ač byla jejich betonová kostka pořádně těžká, celá se třásla a vzduch uvnitř se zaplňoval cementových prachem, zatímco se Komanov a jeho posádka snažili poradit si se všemi terči.

„Začíná to být zábava, soudruhu poručíku,“ poznamenal dělostřelec, když popatnácté stiskl spoušť hlavního děla.

Komanov se ve své velitelské kopuli rozhlížel a s překvapením zjišťoval, že jeho bunkr ani ostatní na tak silný útok nestačí. Toto znejistění se konečně začínalo pojit k tomu, co jeho mozek už dávno přijal za jasnou věc. *Není* tu neporazitelný. Navzdory velkému tankovému dělu a dvěma těžkým kulometům si s těmi *komáry* kolem neporadí. Připadal si, jako by odháněl mouchy párátkem. Uvědomoval si, že spolu s posádkou svého bunkru zabili nebo zranili asi stovku útočníků – ale nevyřadili žádný tank. Kde jsou ty tanky, které chtěl zničit? Hravě by si s nimi poradil. Ale proti pěchotě potřeboval podpůrnou dělostřeleckou palbu a vlastní pěšáky. Bez nich byl jako velká skála na pobřeží, sice nezničitelná, ale vlny se o ni jen otřou a plují dál. Přesně to se teď dělo; pak si Komanov uvědomil, že všechna skaliska na pobřeží vlny nakonec obrousí a zničí. Jeho bitva trvala tři hodiny, možná ani ne, a už byl zcela obklíčen, a jestli chce přežít, bude muset brzy zmizet.

Ta myšlenka ho rozzuřila. Opustit své stanoviště? *Utéct*? Ale pak si uvědomil, že má rozkazy, které mu to dovolují, jakmile se jeho pozice stane neudržitelnou. Tyto rozkazy vyslechl se sebejistým úsměvem. Utéct z neproniknutelné pevnosti? Co je to za nesmysl? Ale teď tu byl sám. Všechna jeho stanoviště byla opuštěna. A…

… věž zazněla jako zvon, jak ji přímo zasáhla těžká střela, a pak…

„*Kurva*!“ křikl dělostřelec. „Kurva. Zničilo mi to dělo!“

Komanov vyhlédl z průhledu a viděl to. Hlaveň byla sežehlá a… a ohnutá. To jde? Hlaveň děla je nejodolnější předmět, jaký člověk dokáže vyrobit – a ta jejich byla ohnutá. Takže už nešlo o žádnou hlaveň, ale jen o neskladnou ocelovou rouru. Vypálila čtyřiatřicet střel a tím to pro ni skončilo. Tahle už žádný čínský tank nezničí, uvědomil si Komanov. Zhluboka se nadechl. Ano, je čas.

„Připravte stanoviště k destrukci!“ rozkázal.

„Už?“ zeptal se dělostřelec nevěřícně.

„Už!“ rozkázal poručík. „Připravte to!“

Postupovali přesně podle nacvičeného schématu. Nabíječ vzal demoliční nálož a umístil ji mezi nábojnice v regálech. Z cívky odmotal elektrický kabel. Dělostřelec to ignoroval, otočil věž doprava a po blížících se vojácích pálil z kulometu, pak se rychle obrátil na druhou stranu, aby zaútočil na ty, kteří jeho reakci na pohyb ostatních použili jako zástěrku k vlastnímu přesunu. Komanov sestoupil ze sedadla v kopuli a rozhlédl se. Podíval se na svou postel a na stůl, u kterého všichni jedli, viděl záchod i sprchu. Tenhle bunkr se stal jejich domovem, místem odpočinku i práce, ale teď ho budou muset obětovat Číňanům. Málem to nemohl pochopit, ale popřít to také nešlo. Kdyby byli ve filmu, bojovali by tu až do smrti, ale takový boj je mnohem pohodlnější pro herce, kteří příští týden začnou točit další film.

„Pojďte, rotmistře," rozkázal dělostřelci, který naposledy vypálil dlouhou dávku a pak zamířil k únikovému tunelu.

Komanov spočítal muže a pak sám vyběhl. Uvědomil si, že svůj úmysl neohlásil telefonem na pluk, zaváhal, ale ne, na to už neměl čas. Ozve se z jedoucího transportéru.

Tunel byl tak nízký, že museli utíkat v předklonu, ale svítilo v něm světlo. Doběhli k venkovním dveřím, které dělostřelec otevřel, a přivítal je mnohem hlasitější hluk dopadajících střel.

„Že jste si ale dali na čas, kurva!" křikl na ně asi třicetiletý rotmistr. „Pohyb!" křikl ještě jednou a ukázal na transportér.

„Moment." Komanov vzal rozbušku a připevnil drát k terminálu. Pak se ukryl za betonovým ostěním kolem dveří a otočil rukojetí.

Demoliční nálož tvořilo deset kilogramů TNT. To spolu s uskladněnými náboji způsobilo explozi, která zaduněla únikovým tunelem, jako by nastal konec světa. Na druhé straně kopce vyletěla do povětří těžká věž nekompletního tanku JS–3, což čínské pěšáky nepříjemně překvapilo. A zde Komanovův úkol skončil. Otočil se a následoval své muže do obrněného transportéru, který stál na betonové ploše pod betonovou střechou porostlou trávou, která ho chránila před zvědavými pohledy. O chvíli později už spěchali z kopce na sever a do bezpečí.

„Stahují se," oznámil seržant majorovi a poklepal na obrazovku, kam přicházel signál od Marilyn Monroe. „Tahle parta právě vyhodila do vzduchu svou věž. Už jsou třetí, kdo to zabalili."

„Ale vydrželi dlouho," řekl generál Wallace. Sedět nehnuto uprostřed ostrých bojů bylo pro něj zcela nepochopitelná představa. Nikdy se v bitvě nepohyboval rychlostí nižší než čtyři sta uzlů, a i ta mu připadala, jako by stál na místě.

„Rusové asi budou smutní," řekl major.

„Kdy nás propojí s Chabarovskem?"

„Před obědem, pane. Posíláme tam skupinu, která jim má ukázat, co s tím."

Transportér BTR byl v mnoha ohledech špičkový, měl osm kol, z nichž se přední čtyři otáčela podle pohybu volantu. Záložník za volantem v civilu pracoval jako řidič nákladního auta a Komanovovi se zdálo, že jinak než s pedálem plynu až na podlaze ani řídit neumí. Spolu s ostatními muži se uvnitř natřásali jako mince v hrníčku a před poraněními hlavy je ochránily jen pevné helmy. Ale nestěžovali si. Když vyhlíželi ze střílen, viděli, co čínské dělostřelectvo umí, a čím rychleji se tedy dostanou odsud, tím lépe se budou všichni cítit.

„Jak jste si užívali vy?" zeptal se poručík rotmistra, velitele vozu.

„Hlavně jsme se modlili, abyste si nechtěli hrát na hrdiny. Všude kolem nás padaly náboje. Bůh požehnej tomu, kdo postavil tu garáž, co jsme v ní byli schovaní. Minimálně jeden náboj dopadl přímo na ni. Málem jsem se posral," hlásil záložák upřímně. Museli na sebe křičet.

„Jak je daleko na velitelství pluku?"

„Asi deset minut. Kolik jste jich dostali?"

„Možná dvě stě," přemýšlel Komanov poměrně velkoryse. „Ale tanky jsme ani neviděli."

„Třeba teprve stavějí pontony. To chvíli trvá. Dost jsem si jich užil, když jsem byl s Osmou gardovou armádou v Německu. Necvičili jsme prakticky nic jiného než překonávání řek. Jak jsou na tom?"

„Zbabělci to nejsou. Postupují pod palbou, i když někoho z nich zastřelíš. Co se stalo našemu dělostřelectvu?"

„Zlikvidovaly ho rakety, přiřítily se jako krupobití, soudruhu poručíku, prask," odpověděl a máchl oběma rukama.

„A co naše podpora?"

„Hergot, kdo si myslíte, že jsme my?" zeptal se rotmistr. K všeobecnému údivu pak transportér bez

varování zastavil. „Co se děje?“ křikl na řidiče.

„Koukněte!“ odpověděl muž a ukazoval před sebe.

Otevřely se zadní dveře a dovnitř se nacpalo deset mužů, takže tam byli jako sardinky.

„Soudruhu poručíku!“ Byl to Ivanov z pozice pět–nula.

„Co se stalo?“

„Dostali jsme ránu do poklopu,“ odpověděl a jeho slova potvrzovaly obvazy na jeho obličeji. Jistě ho to bolelo, ale měl radost, že už zase jedou. „Náš transportér dostal přímý zásah do předku, zabilo to řidiče a zničilo vůz.“

„Tolik střílení jsem v životě neviděl, dokonce ani při cvičeních v Německu a na Ukrajině,“ řekl rotmistr. „Je to jako ve válečným filmu, ale když se do toho člověk dostane, je to něco jinýho.“

„Da,“ přikývl Komanov. Ani v bunkru to nebyla žádná legrace, ale tady venku dvojnásob. Rotmistr si pak zapálil japonskou cigaretu a držel se za madlo nad sebou, aby to s ním tolik neházelo. Řidič naštěstí znal cestu, navíc čínské dělostřelectvo polevilo, zjevně střílelo naslepo, po terčích, které nevidělo.

„Už to začalo, Jacku,“ řekl ministr obrany Bretano. „Chci dovolit našim lidem, aby začali střílet.“

„Komu přesně?“

„Letectvu, stíhačkám, které jsou v oblasti. Už máme nahoře AWACS, pomáhá Rusům. Zatím proběhla jedna letecká bitva, ale malá. Dostáváme i informace ze špionážních prostředků. Můžu je nechat posílat i tobě, jestli chceš.“

„Dobře, tak jo,“ řekl Ryan do telefonu. „A ohledně tvého návrhu, dobře, vypusť je,“ řekl Jack. Pak se otočil k Robbymu.

„Jacku, je to jen jejich práce a věř mi, jim to nevadí. Piloti stíhaček pro takovou akci žijí – dokud neuvidí, co způsobili, ale to se stane jen velmi výjimečně. Vidí rozbitou stíhačku, nikdy toho zraněného smolaře uvnitř, co se snaží katapultovat, dokud ještě vnímá,“ vysvětloval viceprezident Jackson. „Později se nad tím někteří piloti trochu zamyslí. Já jo. Ale ne všichni. Hlavní je, že máš příležitost namalovat si na bok letadla sestřel, a na to se třeseme všichni.“

„No, přátelé, tak jsme v tom,“ oznámil plukovník Bronco Winters svým pilotům. Vloni si nad Saudskou Arábií připsal čtyři sestřely, když sundal ty hlupáky, co létali bez rozmyslu v barvách země, která rozpoutala biologickou válku proti jeho zemi. Ještě jeden a bude z něj opravdové eso, o čemž snil už od prvního ročníku v Coloradu Springs. Celou svou kariéru létal na stíhačkách F–15 Eagle, ale doufal, že za dva tři roky dostane nový letoun F–22A Raptor. V Eaglu měl nalétáno 4231 hodin, znal všechny finty a neuměl si představit lepší letadlo. Takže teď bude zabíjet Číňany. Neměl tušení, jaká politická jednání stojí za jeho rozkazem, ale nijak zvlášť se tím nezabýval. Ocitl se na ruské základně, ačkoli nikdy nečekal, že ji uvidí jinak než přes mířidla, ale ani to mu nevadilo. Na chvíli se zamyslel nad tím, že má vlastně celkem rád čínskou kuchyni, hlavně kouzla Číňanů se zeleninou ve woku, ale znal je jen od amerických Číňanů, ne od komoušů, což bylo podstatné. Do Ruska dorazil před jedním dnem, a od té doby už stihl odmítnout asi dvacet pozvání na vodku. Zdejší piloti vypadali poměrně chytří, možná až příliš dychtiví, ale přátelští a uznalí, když zahlédli čtyři sestřely namalované na bočním panelu jeho stíhačky, vůdčího letounu 390. stíhací perutě. Seskočil z ruského džípu – tady jim říkali nějak jinak, ale jméno si nezapamatoval – a došel ke svému letounu. Jeho vrchní mechanik tam na něj čekal.

„Připravili jste mi ji?“ zeptal se Winters, když položil nohu na první stupínek žebříku.

„To si piš,“ odpověděl seržant Neil Nolan. „Všechno šlape. Líp připravit ani nejde. Sestřel nám jich pár, Bronco.“ V peruti platilo pravidlo, že jakmile se pilot dotkl svého letounu, říkalo se mu jen jeho volacím znakem.

„Přinesu ti skalpy, Nolane.“ Plukovník Winters stoupal po žebříku a cestou pohladil ozdobený panel. Nolan vyběhl vzhůru, aby mu pomohl zapnout pásy, pak seskočil, odstranil žebřík a vytratil se.

Winters začal startovací proces, nejprve zadal své souřadnice, což Eagle stále vyžadoval i přes zabudované systémy GPS, protože letoun F–15C měl ještě inerční navigaci pro případ, že by se GPS rozbilo (k něčemu takovému sice nikdy nedošlo, ale rozkaz je rozkaz). Přístroje začaly fungovat a Winters se z nich dozvěděl, že má plné nádrže a kompletní náklad čtyř radarem naváděných střel AIM–120 AMRAAM a ještě čtyři úplně nové střely AIM–9X Sidewinder, velmi nesmlouvavý typ střely, jejíž prototyp spatřil světlo světa dříve, než se jeho rodiče vzali v kostele na Lenox Avenue v Harlemu.

„Věži, tady Bronco plus tři, můžeme jet, přepínám.“

„Bronco, věž, můžete vyrazit. Vítr je tň–nula–pět, síla deset. Hodně štěstí, plukovníku.“

„Díky, věži. Kanci, tady velitel, jedeme.“ Pak odbrzdil a jeho letoun vyrazil vpřed, poháněný silnými motory Pratt & Whitney. Z rampy ho a jeho letku sledovalo několik Rusů, hlavně pozemní personál, ale podle kombinéz i několik pilotů. *Tak fajn*, pomyslel si, *ukážeme jim, jak se to dělá u nás.* Čtveřice letounů ve dvojicích dojela na konec ranveje, rozletěla se po betonové ploše a první dvojice zamířila k nebi. O pár vteřin později se od země odlepila i druhá dvojice, společně zatočily na jih a už se spojily s nejbližším letounem AWACS, Orlem dvě.

„Orle dvě, tady velitel Kanců, letíme ve čtveřici.“

„Veliteli Kanců, tady Orel dvě. Vidíme vás. Leťte na jih, vektor jedna–sedm–nula, vystoupejte a udržujte výšku jedna–nula. Zdá se, že pro vás dneska budeme mít nějakou práci, přepínám.“

„To beru. Konec.“ Plukovník Winters – hodnost plukovníka neměl dlouho – ve svém sedadle trochu poposedl a dokončil výstup do deseti tisíc metrů. Radar měl vypnutý a nechtěl zbytečně používat vysílačku, protože je mohl poslouchat někdo venku, a proč se připravovat o překvapení? Za pár minut se dostanou na dosah čínských pohraničních radarů. Někdo by s tím měl něco udělat. Doufal, že ještě dnes se o radary postarají stíhačky F–16 z perutě Lasiček. Ale jeho cílem byly čínské stíhačky a bombardéry, ke kterým se připletou. Měl rozkazy neopouštět ruský vzdušný prostor, takže kdyby si Číňané nechtěli přijít zahrát, čekal by ho velmi nudný den. Ale čínská armáda má letouny Su–27, které jsou velmi dobré. A čínští piloti si o sobě nepochybně myslí, že i oni jsou velmi dobří.

Ale o tom se přesvědčí.

Jinak bylo na létání vhodné počasí, málo mraků a čistý venkovský vzduch. Ostřížím zrakem dohlédl z této výšky do vzdálenosti sto šedesáti kilometrů, Orel dvě mu měl říct, kde je protivník. Za nimi právě startovala druhá a třetí letka o čtyřech Eaglech. Kanci se dnes dostaví v plném počtu.

Jízda vlakem moc pohodlná nebyla. Podplukovník Giusti se kroutil na tvrdém sedadle ve snaze najít pohodlnou pozici, ale u zrodu toho ruského vagónu, kterým jeli on a jeho štáb, nestála myšlenka na pohodlí, takže nemělo smysl nadávat. Venku byla tma, časné ráno, jaké děti považují za hlubokou noc, a za okny neviděli moc světel. Projížděli východním Polskem, zemí farmářů. Polsko se pomalu přeměňovalo na takovou evropskou Iowu se spoustou vepřínů na výrobu šunky, jíž se tato země proslavila. Možná i vodkou. Giusti by si teď zrovna sklenku vodky dal. Vstal a odešel do jiné části vagónu. Skoro všichni spali nebo se aspoň snažili. Dva rozumní poddůstojníci se natáhli na podlahu, aby se nekroutili na sedadlech. Špinavá podlaha jejich uniformám sice zrovna neprospěje, ale míří do boje, kde se na čistotu tolik nehledí. Zbraně měli všichni jen položené na policích pro rychlejší použití, protože všichni byli vojáci, a jako takoví se bez zbraně po ruce řítili nesví. Giusti postupoval dál dozadu. V sousedním vagónu seděli další vojáci z družstva velitelství. Jejich hlavní seržant seděl vzadu a četl si nějaký paperback.

„Dobrý den, podplukovníku,“ pozdravil Giustiho. „Je to dálka, co?“

„Ještě nejmíň tři dny, možná čtyři.“

„Skvěle,“ poznamenal muž. „Snad bych radši letěl.“

„No, aspoň s sebou vezeme naše vozidla.“

„Ano, pane.“

„Jak to vypadá s jídlem?“

„No, pane, všichni jsme dostali balíčky, já si ještě koupil pořádnou krabici Snickers. Nevíte, co se děje ve světě?“

„Vím jen, že na Sibiři to začalo. Číňani překročili hranici a Rusové se je snaží zastavit. Víc nevím. Po obědě, až projedeme Moskvou, bychom se měli dozvědět víc.“

„To ujde.“

„Jak to berou vojáci?“

„Normálně, ve vlaku se nudí, chtěli by nasednout na svoje vozidla, prostě jako obvykle.“

„A jinak?“

„Jsou připraveni, plukovníku,“ ujistil ho seržant.

„Dobře.“ Giusti se pak otočil a vrátil se na své místo; doufal, že na pár hodin ještě usne, z Polska stejně moc neviděl. Nijak ho netěšilo, že si tu připadali tak odříznutí. Ve vozech měli sice satelitní vysílačky, byly někde ve vagónech za ním, ale nemohl se k nim dostat a bez nich nevěděl, co se děje. Věděl, že o kus dál zuří válka. Ale rád by věděl i to, kde se vlak zastaví, kde a kdy vyloží svůj materiál, zorganizuje svou jednotku a vrátí se na silnici, kam patří.

Železniční doprava zatím fungovala dobře. Ruské železnice zjevně měly k dispozici miliony vagónů

vhodných pro transport pásových vozidel, nepochybně se počítalo, že povezou ruské tanky na západ, do Německa, bojovat proti NATO. Konstruktéři sotva předpokládali, že na jejich vagónech pojedou americké tanky na východ, aby pomohly ochránit Rusko před invazí. Budoucnost nelze předvídat o víc než pár týdnů dopředu. Teď by Giusti uvítal i pět dní.

Zbytek První obrněné byl roztažený na stovkách mil železnice. Druhá brigáda plukovníka Dona Lislea právě nastupovala v Berlíně. Přes Polsko přejede ve dne, třeba to za to stojí.

Giustiho jednotka jela v čele, kam patřila. Až dorazí na konečnou, zajistí ostrahu pro všechny a pak půjdou v přední linii dále na východ v manévru zvaném postup ke kontaktu, a teprve potom začne ta správná „švanda“. A podplukovník Giusti věděl, že by měl byt pořádně odpočatý. Takže se uvelebil na sedadle a zavřel oči, odevzdal své tělo drcání a otřesům vagónu.

Na hlídku za rozbřesku myslí všichni piloti stíhaček. Označení této mise pochází z jednoho filmu ze třicátých let s Errolem Flynnem, možná u jeho zrodu stál název skutečné mise; její náplní bylo být ve vzduchu první brzy ráno, vidět východ slunce a počkat si na nepřítele hned po snídani.

Bronco Winters se Errolu Flynnovi moc nepodobal, ale to nevadilo. Bojovník se nepozná podle obličeje, ale podle výrazu už možná ano. Létal ve stíhačce. Když v mládí bydlel v New Yorku, jezdil metrem na La Guardia Airport, jen stál u plotu a díval se, jak letadla přistávají a odlétají, už tehdy věděl, že chce létat. Rovněž věděl, že stíhačky jsou lepší než dopravní letadla a že jestli chce do stíhačky, musí na vojenskou akademii, a na to se musí dobře učit. Takže ve škole pilně studoval, hlavně matematiku a fyziku, protože letadla jsou stroje, což znamená, že pro jejich fungování je určující fyzika. Takže se stal odborníkem na matematiku – vybral si ji i jako specializaci v Colorado Springs –, ale jeho zájem o ni pominul v okamžiku, kdy vstoupil na základnu v Columbusu, protože jakmile položil ruku na ovládám stíhačky, uvědomil si, že „studijní“ fáze jeho cesty už skončila a teď začíná fáze „poznávací“. V Columbusu byl nejlepším ze třídy, rychle a snadno zvládl trenažér Cessna, pak postoupil na stíhačku, a jelikož byl jednička, mohl si vybrat, a tak si samozřejmě vybral stíhačku F–15 Eagle, silného a pohledného následovníka modelu F–4 Phantom. Snadno se s ním létalo, ovšem hůř se proti němu bojovalo, protože všechny ovladače bojových systémů jsou na kniplu, jde o různě tvarované knoflíky, které tedy lze ovládat hmatem, oči neustále upírat před sebe a člověk se nemusí dívat dolů na všechny možné přístroje. Bylo to jako hrát na dvě zároveň, Wintersovi trvalo nepříjemných šest měsíců, než to zvládl. Teď však volil ovladače stejně bezmyšlenkovitě, jako když si voskoval svůj bismarckovský knír, jedinou nestandardní libůstku, kterou si upravoval podle Robina Oldse, legendy amerických stíhačů, instinkty obdařeného pilota, přemýšlivého – a tedy velmi nebezpečného – taktika. Stal se esem ve druhé světové válce, v Koreji i nad severním Vietnamem, byl to nejlepší pilot, jaký se kdy posadil do stíhačky, a jeho knír by poslal do kolen i Otta von Bismarcka.

Plukovník Winters o tom teď nepřemýšlel. Podobné myšlenky ho však neopouštěly, tvořily součást jeho osobnosti, skrývaly se v té části mozku, která za všech okolností vnímala všechno dění kolem sebe. Létání pro něj bylo stejně přirozené jako pro raroha, maskota letecké akademie. Totéž se dalo říct i o lovu, a Winters teď lovil. V letadle měl přístroje, jež přijímaly signály z letounů AWACS sto padesát mil za ním, pohled upíral jak na nebe kolem sebe, tak na displej necelý metr od jeho hnědých očí…

… tři sta… dvě stě mil, poloha jedna–sedm–dva, čtyři banditi mířící na sever. Pak další čtyři a ještě jedna letka o čtyřech. Číňani si chtějí hrát a jeho prasátka mají hlad.

„Veliteli Kanců, tady Orel dvě.“ Hovořili pomocí šifrovaných vysílaček, které šlo jen velmi obtížně odhalit a ještě hůře odposlouchávat.

„Slyším.“ Winters ale přesto nehovořil dlouze. Proč se připravit o překvapení?

„Veliteli Kanců, vidíme šestnáct banditů, jedna–sedm–nula, míří na sever rychlostí pěti set uzlů.“

„Mám je.“

„Zatím jsou jižně od hranice, ale ne na dlouho,“ dodal kontrolor na palubě E–3B. „Kanci, máte povolení použít zbraně.“

„Rozumím, můžeme použít zbraně,“ zopakoval plukovník Winters a levou rukou stiskl knoflík a aktivoval své systémy. Rychlým pohledem na stavový displej zbraní zjistil, že všechny jsou použitelné. Neaktivoval vyhledávací/naváděcí radar, nechal ho v pohotovostním režimu. Trup stíhačky F–15 ve skutečnosti jen doplňoval obří radar umístěný v její přední části – tento fakt určoval její podobu od prvního náčrtu na papíře –, ale v průběhu let ho piloti přestali používat, protože mohl varovat nepřítele vybaveného správným modelem varovného systému, který by mu oznámil, že někde poblíž je Eagle s otevřenýma očima a nabroušenými drápy. Teď si však mohl stáhnout informaci z radaru AWACS, jehož signály sice nebyly vítány, ale nepřítel s nimi nemohl nic udělat, nepředstavovaly přímou hrozbu. Čínská letadla budou asi naváděna z pozemních radarů, Kanci teď letěli na samém okraji jejich dosahu, Číňané už o nich možná

věděli, možná ne. Někde za nimi monitoroval letoun Rivet Joint EC–135 radary i vysílačky používané čínskými pozemními kontrolory a všechny nebezpečné informace měl posílat na palubu AWACS. Ale zatím k tomu nedošlo. A Číňané letí na sever.

„Orle, Kanec, oznamte typ banditů, přepínám."

„Kance, nevíme jistě, ale podle místa startu a profilu letu nejspíš Su–27, přepínám."

„Rozumím." No tak dobře, pomyslel si Winters. Su–27 Flanker považovali za poměrně dobrý a na ruské poměry poměrně uznávaný letoun. Létají s nimi jejich nejlepší piloti, jistě jde o muže velmi hrdé, kteří se domnívají, že jsou stejně dobří jako on. *No dobrá, žluťásci, uvidíme, co ve vás je*.

„Kanci, velitel, zatočte doleva na jedna–tři–pět."

„Dvojka."

„Trojka."

„Čtyřka," ohlásili se členové jeho letky, všechny stroje se stočily doleva. Winters se rozhlédl, jestli za nimi nezůstávají kondenzační stopy, jež by jejich pozici prozradily. Pak se podíval na varovný systém. Objevovaly se na něm nenápadné stopy čínského průzkumného radaru, ale stále pod prahem teoretického odhalení. To se mělo změnit do dvaceti mil. Ale i pak budou pro Číňany jen neznámou, a to ještě nepotvrzenou. Pozemní kontroloři možná vyšlou varovné hlášení, ale třeba budou jen bedlivěji sledovat své obrazovky a pokusí se zjistit, jestli jde o skutečné kontakty, nebo ne. Světle modry odstín eaglů není snadné zahlédnout, obzvlášť když máte slunce v zádech, což je nejstarší trik uváděný ve všech učebnicích, na který dosud neexistuje žádné řešení…

Číňané se dostali napravo od něj a na vzdálenost třiceti mil, mířili na sever a vyhlíželi ruské stíhačky, protože jistě chtěli ovládat nebe nad bojištěm, které nedávno otevřeli. To znamenalo, že jistě zapnou své průzkumné radary, ale až k tomu dojde, většinu času budou koukat na obrazovku, ne na nebe, což je nebezpečné. Když byl Winters jižně od nich, zatočil se svou letkou doprava, na západ, a sestoupil do šesti set metrů, hluboko pod čínské letouny, protože piloti stíhaček se možná dívají za sebe a nad sebe, ale jen zřídkakdy dozadu a dolů, protože se učí, že výška a rychlost rovná se přežití. A tak to taky – většinou – je. Asi za tři minuty se dostali na jih od nepřátel a Winters zvýšil výkon na maximum, aby Číňany dohnal. Jeho čtyři letouny se na povel rozdělily do dvou dvojic. Sám zamířil doleva a pak je zahlédl, ty tmavé skvrny na rozjasňujícím se modrém nebi. Čínská letadla měla stejnou šedou barvu, jakou si oblíbili Rusové – a nastal by pořádný zmatek, kdyby se do toho zapojily i ruské Flankery, protože člověk se moc často nedostane blízko natolik, aby rozpoznal, jestli je na křídlech rudá hvězda, nebo bílo–modro–červená vlajka.

Potom se ozval zvukový signál. Sidewindery už zaregistrovaly žár turbomotorů Ljulka a to znamenalo, že už jsou dostatečně blízko. Muž po jeho křídle, chytrý mladý poručík, teď letěl asi pět set metrů vpravo od něj a dělal svou práci, tedy kryl svého velitele. Dobře, pomyslel si Bronco Winters. Měl teď o dobrých sto uzlů vyšší rychlost.

„Kanci, Orel, upozorňujeme vás, že ti hoši právě letí přímo na nás."

„Ne na dlouho, Orle," odpověděl plukovník Winters. Už to nebyly skvrny. Teď jasně viděl letouny s dvojitými koncovkami, pěkně pohromadě letěly na sever. Levým ukazováčkem vybral pro začátek Sidewinder, tón ve sluchátkách ho velmi příjemně těšil. Začne dvěma výstřely, jeden na Flanker nejvíc vlevo, druhý na pravý… a to přesně…

„Liška–dvě, Liška–dvě, dvě střely pryč," hlásil Bronco. Kouřové stopy se rozdělily přesně tak, jak si představoval, a zamířily ke svým terčům. Kamera v mířidlech běžela, všechno se nahrávalo na kazetu přesně jako vloni nad Saudskou Arábií. Ještě jeden sestřel a je z něj eso…

… dočkal se ho o šest vteřin později, další následoval půl vteřiny po něm. Oba Flankery se odkulily doprava. Levý letoun se málem srazil s letounem na svém křídle, ale minul ho a začal divoce rotovat, jak se od trupu oddělovaly první kusy. Další se otáčel a pak došlo k explozi a letoun zmizel. První pilot se bez potíží katapultoval, druhý to nestihl.

Smůla, žloutku… pomyslel si Winters. Zbývající dvě čínské stíhačky zaváhaly, ale pak se rozdělily a začaly manévrovat a vzdalovaly se od sebe. Winters zapnul radar a sledoval tu, která letěla doleva. Zachytil ji radarem a dostal se na dostřel svých střel AMRAAM. Pravým ukazováčkem stiskl tlačítko.

„Liška–jedna, Liška–jedna, Slammer na západní letadlo." Sledoval, jak se Slammer žene k cíli. Šlo o automatickou zbraň podobnou Sidewinderu, téměř okamžitě dosáhla rychlosti Mach–2 a tři míle, které dělily Američany od čínského letounu, urazila velmi rychle. Trvalo jen deset vteřin, než se střela přiblížila a explodovala pouhých pár stop nad svým terčem, načež se flanker rozpadl a nezůstal po něm žádný padák.

Dobré, tak tři. Ráno začínalo velmi úspěšně, ale teď se situace vrátila do časů první světové války. Musel se po nepříteli rozhlížet sám, a hledat stíhačky na jasném nebi není…

… tamhle…

„Jsi tu, Skippy?“ zeptal se ve vysílačce.

„Kryju tě, Bronco,“ odpověděl pilot na křídle. „Bandita, směr jedna hodina, letí zleva doprava.“

„Na něj,“ odpověděl Winters a namířil předek svého letounu na tečku v dálce. Zachytil ji i jeho radar, pověsil se na ni a snímač IFF nehlásil, že by šlo o spřátelený letoun. Odpálil druhý Slammer: „Liška–jedna na letoun na jihu! Orle, velitel Kanců, jak si vedeme?“

„Zatím evidujeme pět sestřelů. Banditi míří na východ, klesají k zemi. Břitvy letí od západu se čtyřmi letouny, výška deset a půl, rychlost šest set, teď v poloze deset hodin od vás. Kontrolujte IFF, Kanci.“ Kontrolor je nabádal k opatrnosti, ale to bylo v pořádku.

„Kanci, velitel, zkontrolujte si IFF!“

„Dvojka.“ „Trojka.“ „Čtyřka,“ ozvali se všichni. Než poslední z nich ohlásil nastavení snímače IFF, zasáhl svůj terč jeho druhý Slammer, čímž se Wintersovo ranní skóre zvýšilo na čtyři. *No pane jo*, pomyslel si, *tomu říkám vydařené ráno*.

„Bronco, Skippy útočí!“ hlásil muž na jeho křídle, Winters se zařadil za něj, klesl o něco níž a držel se vlevo. „Skippy“ byl volací znak poručíka Maria Acosty, zrzavého mladíka z Wichity, který si na kluka s pouhými dvěma sty nalétaných hodin vedl hodně dobře. „Liška–dvě s jednou střelou,“ zavolal Skippy. Jeho terč zatočil na jih a letěl téměř přímo proti střele. Winters zahlédl, že Sidewinder zasáhl čínský letoun do vtoku na pravé straně, a následovala skutečně ohromná exploze.

„Orle, velitel Kanců, udejte mi vektor, přepínám.“

„Veliteli, stočte se doprava na nula–devět–nula. Vidíme banditu, deset mil daleko, letí nízko směrem na jih, rychlost přes šest set.“

Winters provedl otočku a podíval se na radar. „Mám ho!“ I tento letoun byl v dosahu střely Slammer. „Liška–jedna, Slammer.“ Pátá střela toho dne se oddělila od kolejnice a vystřelila na východ, sklonila se dolů a Winters znovu letěl stále za ní, chtěl si být jist, že to bude na pásce… a je to!

„Sestřel. Bronco zaznamenal sestřel, myslím, že číslo pět.“

„Potvrzujeme pět sestřelů pro Bronca,“ potvrdil Orel dvě. „Dobrá práce, člověče.“

„Co je tu dalšího?“

„Veliteli Kanců, banditi se ženou na jih plnou rychlostí, právě překročili hranici Mach–1. Registrujeme celkem devět sestřelů plus jedno poškození, šest banditů utíká zpátky, přepínám.“

„Rozumím, Orle. Děje se ještě něco?“

„Ne, nic, veliteli.“

„Kde je nejbližší tankovací letadlo?“

„Můžete natankovat od Olivera–šest, vektor nula–nula–pět, vzdálenost dvě stě, přepínám.“

„Rozumím. Letko, tady Bronco. Seskupíme se a poletíme natankovat. Připojte se ke mně.“

„Dvojka.“

„Trojka.“

„Čtyřka.“

„Jak si vedeme?“

„Skippy má jednoho,“ hlásil pilot vedle něj.

„Ducky má dva,“ ozval se velitel druhé dvojice.

„Duchař má dva plus poškození.“

To nesedí, pomyslel si Winters. Ale co, třeba se hoši z AWACS spletli. Od toho mají kazetu. Vzato kolem a kolem mají za sebou poměrně úspěšné ráno. Nejlepší na něm bylo, že čínské armádě snížili zásobu Flankerů, možná nahlodali i sebevědomí jejich pilotů. Otřást sebevědomím pilota stíhačky je skoro stejně dobré jako sestřel samotný, zvlášť jestli sundali velitele perutě. Ty, co by přežili, by to zmátlo, ale zároveň by začali pochybovat sami o sobě, o své doktríně, o letadlech. A co si přát lepšího?

„Jak to vypadá?“

„Obrana hranic si na své možnosti vedla výborně,“ odpověděl plukovník Alijev. „Dobré je, že většina našich mužů vyvázla živá. Mrtvých máme asi dvacet, zraněných patnáct.“

„Co už dostali na druhý břeh?“

„Podle nejlepších odhadů části tří mechanizovaných divizí. Američané hlásí, že se jim povedlo postavit šest pontonů, které už využívají. Takže lze počítat, že celkový počet bude vyšší. Čínské průzkumné prostředky se pohybují rychle kupředu. Několik z nich jsme vlákali do pasti, ale zatím nemáme žádné zajatce. Postupují směrem, který jsme předpověděli, a rychlost postupu jsme čekali též.“

„A nějaká dobrá zpráva?“ zeptal se Bondarenko.

„Ano, generále. Naše a americké letectvo dalo Číňanům pořádně do nosu. Zničili jsme přes třicet jejich letounů, přišli jsme zatím pouze o čtyři, dva z pilotů se podařilo zachránit. Zajali jsme šest čínských pilotů. Odvážíme je na západ k výslechu. Je nepravděpodobné, že by nám řekli nějakou užitečnou informaci, ale zástupci letectva z nich budou chtít vymáčknout nějaké technické detaily. Jejich plány i cíle jsou poměrně jednoznačné, zatím je plní – buď přesně, nebo dokonce s mírným předstihem."

Nic z toho generála Bondarenka nepřekvapilo, ale přesto to nebylo příjemné zjištění. Jeho zpravodajský štáb se mu snažil říct vše, co zjistil, ale připadalo mu to jako předpověď počasí v zimě: ano, je zima, ano, chumelí, ne, chlad a sníh asi jen tak neustanou, není chyba, že jste si nevzal teplý kabát. Měl takřka dokonalé zprávy, ale nemohl je nijak změnit. Naprosto mu vyhovovalo, že jeho letci zabíjejí čínské letce, ale on potřeboval především zastavit čínské tanky a vozidla pěchoty.

„Kdy se nám podáří přesunout letectvo, abychom mohli napadnout jejich předsunuté oddíly?"

„Dnes odpoledne zahájíme útok proti pozemním cílům s využitím stíhacích bombardérů Su–31," odpověděl Alijev. „Ale…"

„Jaké ale?"

„Nebylo by lepší nechat je pár dní postupovat bez většího odporu?" Od operačního důstojníka to byla odvážná slova. Ale Genadij Josifovič si po chvíli uvědomil, že má pravdu. Pokud je jeho jediným strategickým trumfem past, proč by měl plýtvat prostředky, než bude past nalíčena? Tohle není západní fronta v červnu 1941, z Moskvy na něj vztyčenýma ukazováčkem nemává Stalin.

Ne, vláda v Moskvě už asi úplně šílí, možná volá po urychleném svolání zasedání bezpečnosti rady OSN, ale to je jen propagační krok. Je na něm, aby ty žluté barbary zastavil a k tomu musí své prostředky co nejúčelněji využít, což znamená je stáhnout. Jejich velitel se teď cítí asi stejně sebejistě jako osmák, který šikanuje nějakého třeťáka. Měl by nakazit čínskou armádu tím, co kdysi Japonci nazvali opojení vítězstvím. Dát jim pocit neporazitelnosti a *pak* proti nim vyrazit jako tygr.

„Andreji, pár letadel přece jen vyšleme, ale řekněte pilotům, aby neriskovali a moc se netlačili k zemi. Jejich letectvu ublížit můžeme, ale pozemní síly – jen ať na chvíli získají pocit, že mají náskok. Ať aspoň na chvilku získají pocit, že ten krásně prostřený stůl je připravený jen pro ně."

„Souhlasím, soudruhu generále. Není to snadné rozhodnutí, ale nakonec na něj doplatí Číňané – pokud nám naše politické vedení povolí uskutečnit vše potřebné."

„Ano, a o to tady jde především, že?"

Bitva v plném proudu

Generál Peng překročil řeku do Ruska ve svém velitelském vozidle daleko za prvním praporem tanků. Přemýšlel o helikoptéře, ale jeho operační štáb ho varoval, že vzdušné souboje se nevyvíjejí tak dobře, jak mu představitelé čínského letectva slibovali. Nebylo mu nejlépe, když v obrněném vozidle přejížděl po plovoucím mostě, ale přesto to udělal a poslouchal operačního důstojníka, který ho informoval o dosavadním postupu.

„Američané poslali kupředu několik stíhacích letounů, spolu s nimi i radarové letouny E–3. Jsou skvělí piloti, těžko se proti nim bojuje, ačkoli naši kolegové z letectva tvrdí, že na ně mají svou taktiku."

„Uvěřím jim, až to uvidím," poznamenal plukovník Wa.

„Ale to je zatím jediná nepříjemnost. Proti plánu máme několikahodinový náskok. Ruský odpor je slabší, než jsem čekal. Všichni zajatci jsou deprimováni nedostatkem podpory."

„Opravdu?" zeptal se Peng, když sjeli z pontonu na ruskou půdu.

„Ano, zajali jsme deset mužů z jejich obranných pozic – uvidíme je za několik minut. Připravili tunely a transportéry, které měly muže odvézt pryč. Nečekali, že se udrží tak dlouho," pokračoval plukovník Wa. „Svůj útěk *naplánovali*, nechystali se bránit až do posledního, což jsme čekali my. Myslím, že jim chybí srdce bojovníků, soudruhu generále."

Tato informace si získala Pengovu pozornost. Bylo dobré znát bojovného ducha nepřítele: „Postavil se některý z nich a bojoval až do konce?"

„Jen jediný bunkr. Připravil nás o třicet mužů, ale zlomili jsme je. Možná měli rozbitý únikový vůz, takže neměli na vybranou," spekuloval plukovník.

„Chci okamžitě vidět jednu z těch pozic," rozkázal Peng.

„Jistě, soudruhu generále." Wa se sklonil dovnitř a křikl rozkaz na řidiče. Obrněny transportér vyrazil doprava, čímž překvapil vojenského policistu, který se snažil řídit dopravu, ale nic nenamítal. Čtyři antény v rozích vozu mu naznačily, o jaké vozidlo asi jde. Velitelský transportér zamířil mimo vyjeté koleje přímo k jednomu zachovanému ruskému bunkru.

Generál Peng vystoupil, sklonil hlavu a došel k takřka nedotčené dělostřelecké věži. Tvar připomínající obrácenou pánev mu napověděl, že věž pochází ze starého tanku Stalin–3 – ve své době vynikajícího vozu, ale ted už samozřejmě zastaral. U bunkru postávala skupina průzkumných odborníků. Když viděli, že se blíží generál, postavili se do pozoru.

„Čím jsme to tady zničili?" zeptal se Peng.

„Ničím, soudruhu generále. Bunkr opustili po odpálení patnácti nábojů z děla a asi tříset ran ze samopalu. Ani ho nezničili, než jsme se sem dostali," hlásil kapitán a pokynul generálovi dovnitř. „Je tady bezpečno. Prověřili jsme, jestli tu nejsou nějaké bomby."

Peng sestoupil dolů. Dole uviděl poměrně pohodlný obytný prostor, skladiště střel pro tankové dělo, zásobu střel do dvou kulometů. Na podlaze našli prázdné nábojnice obou typů střeliva i obaly od potravin. Interiér vypadal poměrně pohodlně, byly tu postele, sprcha, toaleta a bohaté zásoby jídla. Něco, zač se vyplatí bojovat.

„Jak unikli?" zeptal se Peng.

„Tudy," odpověděl kapitán a zavedl ho na sever k tunelu. „Vidíte, Rusové měli všechno naplánováno." Tunel vedl pod hřebenem k zakrytému parkovacímu místu pro – nejspíš pro BTR, což potvrzovaly stopy kol na zemi těsně vedle čtverce betonu.

„Jak dlouho se tady udrželi?"

„Zabrali jsme to necelé tři hodiny po prvním bombardování. Pěchota obklíčila věž s dělem a brzy poté Rusové utekli," řekl kapitán svému veliteli.

„Aha. Dobrá práce pěchoty." Pak si Peng všiml, že plukovník Wa navedl velitelské vozidlo k ústí únikového tunelu, takže mohl rovnou nasednout.

„Co teď?" zeptal se Wa.

„Chci vidět, co jsme způsobili jejich podpůrným dělostřeleckým pozicím."

Wa přikývl a předal rozkaz veliteli vozidla. Vyrazili na patnáctiminutovou cestu plnou natřásání a

kodrcání. Všech patnáct těžkých děl dosud stálo na svých místech, ale dvě, která si Peng prohlédl, byla převrácená a zničená palbou z čínských pozic. Toto stanoviště bylo jinak téměř nedotčené, i když poblíž dopadlo několik raket tak blízko, že vedle děl stále ležela tři těla a kolem nich lepkavé kaluže zasychající krve. Většina mužů asi přežila. Od každého děla vedl dva metry hluboký zákop vyztužený betonem, jemuž bombardování neublížilo ani trochu. Nedaleko našli i velký sklad munice s kolejnicemi, po nichž se k dělům rozvážely střely a pohonné směsi. Dveře byly otevřené.

„Kolik střel minulo cíl?“ zeptal se.

„Ne víc než deset,“ odpověděl další důstojník rozvědky, tentokrát major. „Naše střelba se tu vyznamenala. Ruská baterie měla dohromady patnáct děl. Jedno z nich odpálilo dvacet střel, ale víc nic. Vyřadili jsme je z činnosti do deseti minut. Radary navádějící dělostřelectvo fungovaly výtečně, soudruhu generále.“

Peng souhlasně přikývl. „Zdá se. Toto místo by plně vyhovovalo před dvaceti třiceti lety – poskytuje dobrou ochranu dělostřelcům, je tu dostatek střeliva, ale nečekali nepřítele schopného zaměřit jejich děla tak rychle. Co se nehýbe, Wa, se dá zničit.“ Peng se rozhlédl. „Ale stejně, technici, kteří vybrali tuhle i tu druhou pozici, byli velmi dobří. Je to jen poněkud zastaralé. Kolik obětí máme celkem?“

„Mrtvých asi tři sta padesát. Zraněných šest set dvacet,“ odpověděl operační. „Nebylo to zadarmo, ale čekali jsme větší ztráty. Kdyby se Rusové bránili důrazněji, dopadli bychom mnohem hůř.“

„Víme už, proč utekli tak brzy?“ zeptal se Peng.

„V jednom bunkru jsme našli písemný rozkaz, který jim dovoluje utéct, pokud se situace stane neudržitelnou. To mě překvapilo,“ dodal plukovník Wa.

„V minulosti se Rusové bránili velmi úporně, což poznali i Němci. Ale to bylo za Stalina. Tehdy měli Rusové disciplínu. A odvahu. Teď je situace jiná, aspoň to tak vypadá.“

„Ovšem evakuaci provedli velmi zdatně,“ přemýšlel Peng nahlas. „Měli jsme dostat víc zajatců.“

„Utekli příliš rychle, soudruhu generále,“ vysvětloval operační.

„Kdo bojuje a uteče,“ recitoval Peng, „může se později znovu zapojit do boje. Na to nezapomínejte, plukovníku.“

„Ano, soudruhu generále, ale ten, kdo uteče, nepředstavuje bezprostřední nebezpečí.“

„Pojedeme,“ řekl generál a vykročil k velitelskému vozu. Chtěl vidět, jak vypadá fronta.

„No a co?“ zeptal se Bondarenko poručíka. Mladík měl za sebou náročný den a fakt, že musel stát a podat hlášení veliteli jeho skupiny vojsk, mu na náladě nepřidával. „Dejte si pohov, mladíku. Přežili jste. Mohli jste dopadnout hůř.“

„Soudruhu generále, mohli jsme se udržet, kdybychom měli nějakou podporu,“ řekl Komanov zklamaně.

„Žádná k dispozici nebyla. Pokračujte.“ Generál ukázal na nástěnnou mapu.

„Tady překročili řeku, prošli tímto sedlem a přes tenhle hřeben na nás zaútočili. Byli to samí pěšáci, neviděli jsme žádná vozidla. Měli přenosné protitankové zbraně, nic zvláštního či nečekaného, ale spoléhali se na vydatnou podporu dělostřelectva. Jen na mou pozici se musela zaměřit celá jedna baterie. Těžká děla, patnácticentimetrová i větší. A dělostřelecké rakety, které naše dělostřelectvo téměř okamžitě zlikvidovaly.“

„Překvapili nás,“ přikývl Alijev. „Těch vyhledávacích systémů museli mít víc, než jsme tušili, rakety Typ 83 používají jako účinné zbraně proti bateriím, podobně jako Američané v Saudské Arábii. Je to účinná taktika. Ze všeho nejdřív musíme napadat jejich systémy proti bateriím nebo využít samohybná děla, aby dvakrát třikrát vystřelila a přesunula se jinam. Neznám žádný způsob, jak je obelstít, vyrušit radary tohoto typu je velmi obtížné.“

„Takže musíme zjistit, jak je zničit co nejdřív,“ řekl Bondarenko. „Máme přece jednotky na elektronickou špionáž. Tak ať ty čínské radary najdou a naše rakety ať je zničí.“ Otočil se. „Pokračujte, poručíku. Povězte mi něco o čínské pěchotě.“

„Nejsou žádní zbabělci, soudruhu generále. I pod palbou dokáží zachovat klid. Mají velmi dobrý výcvik. Má a sousední pozice sundaly nejméně dvě stě vojáků, ale oni stále postupovali. Jejich výcvik je velmi dobrý, jsou trénovaní jako fotbalisti. Když uděláte jedno, oni udělají *druhé*, navíc prakticky vzápětí. Dělostřeleckou palbu navádějí velmi úspěšně.“

„Baterie už měli vyrovnané, poručíku, jen stály a čekaly,“ oznámil Alijev mladému důstojníkovi. „Je výhoda, když postupujete podle předem připraveného scénáře. Ještě něco?“

„Neviděli jsme žádný tank. Zničili náš odpor, než vůbec dostavěli mosty. Jejich pěchota se mi jevila jako dobře připravená, vycvičená, a vojáci se snad dokonce těšili, až vyrazí kupředu. Žádné operativní rozhodování jsem nezahlédl, ale vlastně jsem nezahlédl skoro nic. Jak říkáte, jejich část operace byla předem

naplánovaná a pečlivě nazkoušená.“

„Číňané seznamují své muže s chystanými operacemi s velkým předstihem. Nejsou tak posedlí utajováním jako my,“ řekl Alijev. „Možná pak vzniká na bojišti větší solidarita.“

„Ale zatím jim všechno vychází, Andreji. Velikost armády se pozná podle toho, jak reaguje na nepříznivý vývoj. A k tomu ještě nedošlo.“ *A dojde vůbec*? přemýšlel Bondarenko. Zavrtěl hlavou. Takové myšlenky musel ze své hlavy vypudit. Když si nebude věřit, jak by si mohli věřit jeho muži? „A co vaši muži, Valeriji Michailoviči? Jak bojovali?“

„*Bojovali jsme*, soudruhu generále,“ ujistil Komanov vysokého důstojníka. „Zabili sme jich dvě stovky a zabili bychom jich mnohem víc, jen mít větší podporu dělostřelectva.“

„Budou vaši muži bojovat dál?“ zeptal se Alijev.

„To si sakra pište!“ odsekl Komanov. „Ti žlutí zmetci napadají naši vlast. Dejte pořádné zbraně a pobijeme je všechny!“

„Vystudoval jste tankistickou školu?“

Komanov kývl jako kadet. „Ano, soudruhu generále, ve své třídě jsem byl osmý.“

„Dejte jim družstvo s BOJARY,“ řekl generál svému operačnímu důstojníkovi. „Mají málo důstojníků.“

Generálmajor Marion Diggs seděl ve třetím vlaku, který odjel z Berlína. Nevybral si to, prostě to na něj vyšlo. Jel třicet minut za obrněnou eskadrou Angela Giustiho. Rusové posílali vlaky tak blízko od sebe, jak bezpečnost dovolovala, možná dokonce i blíž. Ruská železniční síť byla plně elektrifikována, což znamenalo, že motory zrychlovaly daleko za stanicemi a nedbaly na příkazy omezující rychlost kvůli potížím s kolejemi, které byly velmi četné.

Diggs vyrostl v Chicagu. Jeho otec pracoval jako nosič pro železnice Atchison, Topeka a Santa Fe, nakonec se vypracoval na pozici vrchního náčelníka na trati mezi Chicagem a Los Angeles, než byla tato služba cestujícím začátkem sedmdesátých let zrušena. Pak ke všeobecnému překvapení přestoupil ke strojníkům. Marion si vzpomínal, jak s ním jako malý chlapec jezdil a rád cítil v dlani tak masivní součástky – takže když se dostal do West Pointu, rozhodl se pro tanky nebo ještě lépe pro obrněnou jednotku. Teď měl pod sebou těžkých strojů habaděj.

V Rusku byl poprvé, během první poloviny své kariéry ani netušil, že by se sem vůbec kdy podíval, tehdy se bál hlavně Rusů z První gardové tankové armády a Třetí úderné armády, z oněch obrovských formací, které kdysi dřepěly ve východním Německu, neustále připravené vyrazit na projížďku do Paříže, tak to aspoň tvrdilo NATO.

To však už neplatilo, Rusko se stalo členem NATO, což bylo jako ze špatného vědecko–fantastického filmu. Ale přesto to byla skutečnost. Díval se z okna na cibulovité věže kostelů ruské ortodoxní církve, jež se Stalinovi zjevně nepodařilo srovnat se zemí. Nádraží mu připadala povědomá. Nikdy nešlo o nejvydařenější umělecké výtvory architektury či územního plánování, vypadala stejně jako nehostinná zákoutí před Chicagem nebo jakýmkoli jiným městem v Americe. Ne, pěkné jsou jen železnice, které si postavíte pod vánočním stromečkem. Vlak zastavil, možná čekal na semaforu…

… ale ne, tohle vypadalo jako vojenský terminál. Vpravo viděl ruské tanky a spoustu nakloněných betonových ramp – Rusové tohle místo nejspíš postavili, aby mohli poslat svá pásová vozidla na západ, říkal si Diggs.

„Generále?“ zavolal nějaký hlas.

„Co je?“

„Někdo se s vámi chce setkat, pane,“ odpověděl tentýž hlas. Diggs vstal a šel za zvukem. Stál tam jeden z nižších důstojníků jeho štábu, nováček z Leavenworthu, a za ním nějaký ruský generál.

„Vy jste Diggs?“ zeptal se Rus solidní angličtinou.

„Ano.“

„Pojďte, prosím, se mnou.“ Rus odešel na nástupiště. Vzduch byl čerstvý, ale na nebi se válely nízké šedé mraky.

„Řeknete mi, jaká je situace na východě?“ zeptal se Diggs.

„Chtěli bychom vás a některé členy vašeho štábu poslat na východ, abyste si to mohli prohlédnout sami.“

Dobrý nápad, říkal si Diggs. „Kolik?“

„Šest plus vy.“

„Dobře.“ Generál přikývl a otočil se na kapitána, který ho zvedl ze sedadla. „Zavolejte plukovníky Mastermana, Douglase, Welche, Turnera, majora Hursta a podplukovníka Garveyho.“

„Ano, pane.“ Mladík se vzdálil.

„Za jak dlouho?“

„Letoun už čeká.“

Jejich letadlo, říkal si Diggs. Ruským letadlem nikdy dříve neletěl. Jak bude asi bezpečné? A jak bezpečné bude odletět do válečné zóny? No, ale armáda ho přece neplatí za to, aby setrvával v bezpečí.

„Kdo jste vy?“

„Valentin Nosenko, generálmajor z hlavního stanu.“

„Jak zlé to je?“

„Dobré to není, generále. Naším hlavním problémem bude dostat posily včas. Ale čínská armáda musí překračovat řeky. Nevýhod je snad na obou stranách stejně.“

Diggs se hlavně staral o zásobování. Jeho tanky a Bradleye měly základní munici s sebou, další dvě a půl takové dávky ležely na zásobovacích nákladních vozech, jaké byly převáženy na podobných vlacích. Pak to nebude legrace, hlavně pro dělostřelectvo. Nejvíc ho ovšem trápila nafta. Měl dost na to, aby se svou divizí ujel aspoň tři až čtyři sta mil. To by při postupu přímo vpřed bylo celkem daleko, ale války nikdy neumožňují vojákům postupovat přímo kupředu. Takže mu vyšlo maximálně kolem dvou set mil, což zdaleka nebylo nijak zázračně moc. A pak ještě pohonné hmoty pro jeho letadla. Takže jeho šéf logistiky, plukovník Ted Douglas, je první z těch, které s sebou potřebuje, hned po Mastermanovi, jeho operačním mozku. Důstojníci začínali přicházet.

„Co se děje, pane?“ zeptal se Masterman.

„Poletíme na východ zjistit, co se děje.“

„Počkejte, ještě si vezmu nějaké komunikační přístroje.“ Masterman se znovu vzdálil. Pak vystoupil z vozu se dvěma vojáky, kteří nesli na zádech součástky satelitní vysílačky.

„Dobrý nápad, Dukeu,“ poznamenal podplukovník Garvey. U První tankové měl na starost komunikace a elektronickou špionáž.

„Pánové, představuji vám generála Nosenka z hlavního stanu. Tudy, prosím.“ Odvedl jc pryč ke čtyřem čekajícím vozům. Jízda na vojenské letiště trvala dvacet minut.

„Jak to snášejí vaši lidé?“ zeptal se Diggs.

„Myslíte civilisty? Zatím těžko říct. Nechce se jim tomu věřit, ale někteří se zlobí. Zlost je dobrá,“ řekl Nosenko. „Dává člověku odvahu a zarputilost.“

Jestli Rusové hovoří o zlosti a zarputilosti, tak situace musí být opravdu velmi zlá, pomyslel si Diggs a rozhlížel se po ulicích moskevského předměstí.

„Co posíláte na východ před námi?“

„Zatím čtyři motostřelecké divize,“ odpověděl Nosenko. „Jsou to naše nejlépe připravené oddíly. Shromažďujeme i další síly.“

„Moc jsem to teď nesledoval. Co tam ještě posílá NATO? Jestli vůbec,“ zeptal se pak Diggs.

„Připravuje se jedna britská brigáda, muži ze základny v Hohne. Doufáme, že vyrazí do dvou dnů.“

„Nemá smysl, abychom se pouštěli do akce, aniž by nás kryli aspoň Britové,“ řekl Diggs. „To je ale dobře. Mají přibližně stejné vybavení jako my.“ A ještě lepší je, že cvičí podle stejných předpisů. *Hohne*, říkal si, je to 22. brigáda z Haigových kasáren, brigádní generál Sam Turner. Whisky pije jako vodu, ale myslí mu to, je to výborný taktik. A jeho brigáda je po nějakých cvičeních u Grafenwohru ve výborné formě.

„A co Němci?“

„To je politická otázka,“ připustil Nosenko.

„Vyřiďte vašim politikům, že Hitler už nežije, Valentine. Němce se vyplatí mít na své straně. Věřte mi, příteli. My s nimi spolupracujeme už dávno. Oproti době před asi deseti lety trochu ztratili, ale německý voják není žádný hlupák a totéž platí i o jejich důstojnících. Jejich průzkumné jednotky jsou obzvlášť dobré.“

„Ano, ale je to politická otázka,“ opakoval Nosenko. A basta, pomyslel si Diggs, aspoň prozatím.

Čekalo na ně letadlo Il–86, jemuž NATO říkalo Camber, na první pohled šlo o ruskou kopii modelu C–141 Starlifter od Lockheeda. Tento letoun nesl označení Aeroflotu, ale přesto si zachoval střelecké stanoviště v zadní části, které Rusové nechávali u všech svých taktických letounů. Diggs proti tomu neprotestoval. Ještě si ani nestihli sednout a zapnout pásy, když se letoun rozjel.

„Spěcháme, Valentine?“

„Nač otálet, generále? Čeká nás válka,“ upozornil svého hosta.

„No dobře. Co tedy víme?“

Nosenko otevřel kufřík s mapami, a když se letoun odlepil od země, rozložil po podlaze velkou mapu čínsko–ruské hranice na řece Amuru, už s tužkou vyznačenými značkami. Všichni američtí důstojníci se naklonili, aby lépe viděli. „Tudy přišli a přejeli přes řeku…“

„Jak rychle postupují?“ zeptal se Bondarenko.

„Poslal jsem před ně družstvo průzkumníků. Hlásí se mi každých patnáct minut,“ odpověděl plukovník Tolkunov. „Postupují opatrně. Jejich výzvědné oddíly se skládají z obrněných transportérů WZ–501, mají spoustu vysílaček a málo zbraní. Celkově vzato však moc vynalézaví nejsou. Jak jsem říkal, opatrně. Postupují po půlkilometrových úsecích, podle terénu. Sledujeme jejich vysílačky. Nevysílají šifrované signály, ale používají klamnou terminologii. Pracujeme na tom.“

„A rychlost postupu?“

„Pět kilometrů za hodinu je zatím rekord, obvykle je ale nižší. Jejich hlavní trup se zatím formuje, ještě nevybudovali logistiku. Očekávám, že se nepustí na víc než třicet kilometrů denně v otevřeném rovném terénu, alespoň podle toho, co jsme zatím viděli.“

„To je zajímavé.“ Bondarenko se podíval na mapy. Zamíří teď na severo–severozápad, protože jinam je terén nepustí. Takovou rychlostí budou u naleziště zlata za šest sedm dní.

Teoreticky by mohl přesunout 265. motostřeleckou, aby je zablokovala někde… někde tady, byla by tam za dva dny, ale Číňané by tou dobou mohli napadnout jeho jedinou plnohodnotnou jednotku třemi až osmi mechanizovanými divizemi, a to nemohl riskovat tak brzy. Dobrou zprávou bylo, že Číňané obejdou jeho velitelské stanoviště – *že by jím pohrdali*? říkal si, *nebo je to jen proto, ze tam není nic, co by je mohlo ohrozit, a tedy nic, na co by se vyplatilo poslat armádu*? Ne, poběží co nejrychleji a ze všech sil, přivedou pěchotu, aby bránila linii jejich postupu. Tak velí klasická taktika a důvod je prostý – funguje. Všichni to dělají stejně, od Hannibala po Hitlera.

Takže jejich vůdčí oddíly postupují rozvážně a u předmostí Amuru se stále formuje jejich armáda.

„Které z jejich jednotek jsme už identifikovali?“

„Vůdčí jednotkou je 34. úderná armáda Rudého praporu pod velením Peng Si–Wanga. Je politicky spolehlivý, v Pekingu má dobré jméno, zkušený voják. Tipoval bych ho na velitele operační skupiny. 34. armáda je už z větší části na druhém břehu. K překročení řeky se zatím chystají tři mechanizované armády kategorie A, Jedenatřicátá, Devětadvacátá a Třiačtyřicátá. Jde celkem o šestnáct mechanizovaných divizí se spoustou dalších oddílů. Domníváme se, že na druhý břeh pak dorazí Pětašedesátá armáda kategorie B. To jsou čtyři divize pěchoty plus tanková brigáda. Jejich úkolem bude zřejmě udržet západní okraj.“ To by dávalo smysl. Východně od průlomu nebyly žádné ruské oddíly hodné toho jména. Klasická operace by rovněž velela zabrousit na východ do Vladivostoku na pobřeží Tichého oceánu, ale takový postup by jen odlákal jednotky od hlavního cíle. Takže obrat na východ počká ještě aspoň týden, možná i dva až tři, prozatím se tím směrem vydají pouze lehké obranné jednotky.

„A co naše civilní obyvatelstvo?“ zeptal se Bondarenko.

„Velmi rychle evakuujeme města, která stojí Číňanům v cestě. Odjíždějí hlavně auty a autobusy. Jednotky vojenské policie se snaží na to dohlížet. Zatím se nestalo nic, co by evakuaci nějak narušilo,“ řekl Tolkunov. „Vidíte, podle toho to vypadá, jako by se chtěli vyhnout i Bělogorsku, se svými průzkumnými oddíly se jen prosmýknou východně od něj.“

„Moudrý krok, ne?“ řekl Bondarenko. „Jejich skutečný cíl leží daleko na severu. Proč by se zastavovali? Nejde jim o území ani o lidi. Jde jim o ropu a o zlato. Když začnou zajímat civilisty, nijak si tím nepomůžou. Já být Pengem, dělal bych si starosti hlavně s tím, jakou dálku musím urazit. I bez výrazného odporu je čekají obrovské přírodní překážky a ubránit celou linii postupu bude problém jako ďas.“ Genadij se odmlčel. Proč by měl k tomu barbarovi něco cítit? Má za úkol zabít jej i všechny jeho muže. Ale jak? Pakliže není žádná legrace jen dojít takhle daleko na sever – což je pravda –, tak o kolik složitější bude prodrat se tímtéž terénem s méně připraveným vojskem? Taktickým nepříjemnostem, které na obě strany čekaly, by se muži jejich profese nejraději vyhnuli.

„Generál Bondarenko?“ ozval se cizí hlas.

„Ano?“ otočil se a zahlédl muže v kombinéze amerického pilota. „Jmenuji se major Dan Tucker, pane. Právě jsem přivezl napojení na naše bezpilotní prostředky Temné hvězdy. Kam ho chcete zavést, pane?“

„Plukovníku Tolkunove? Majore, tohle je můj šéf rozvedky.“

Američan ledabyle zasalutoval jako většina letců. „Těší mě, plukovníku.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

Američana potěšilo, že Tolkunov mluvil anglicky lépe než on rusky. „Necelou hodinu, pane.“

„Tudy.“ Tolkunov ho odvedl ven. „Vaše kamery jsou dobré?“

„Když sledujete, jak na zemi někdo čurá, vidíte, jak ho má velkýho.“

Tolkunov si pomyslel, že jde o typicky americké chvástání, ale začalo mu to vrtat hlavou.

Kapitán Fjodor Iljič Alexandrov velel průzkumné jednotce u 265. motostřelecké divize – na takový úkol by sice měl mít celý prapor, ale jeho oddíl musel stačit – a mal k dispozici osm nových pásových vozidel BRM. Jednalo se o revoluční obměnu klasického bojového vozidla pěchoty, mělo lepší pohonnou jednotku – spolehlivější motor a převodové systémy – a nejlepší vysílačky, jaké se v jeho zemi vyráběly. Zodpovídal se přímo veliteli divize a zdálo se, že i jistému plukovníkovi jménem Tolkunov, který koordinoval výzvědné akce v celé oblasti. Tenhle člověk, jak si všiml, hodně pečoval o jeho osobní bezpečnost, neustále ho nabádal, aby se k Číňanům přiblížil sice blízko – ale ne příliš blízko –, aby ho nezpozorovali, aby se vyhýbal jakýmkoli soubojům. Tolkunov mu poslední den a půl každé dvě hodiny kladl na srdce, že jeho úkolem je zůstat naživu a sledovat postupující čínskou armádu. Neměl by Číňanům zkřivit ani vlásek na hlavě, ale měl by se dostat blízko, že kdyby mluvili ze spaní, dokázal by si poznamenat jména jejich přítelkyň, s nimiž se ve snu milovali.

Alexandrov byl mladý kapitán, bylo mu teprve osmadvacet, byl velmi pohledný, sportovec, který běhal pro osobní potěšení – a běh, říkal svým mužům, je pro vojáka nejlepším cvičením, zejména pro průzkumníka. Každé jeho vozidlo mělo řidiče, střelce a operátora vysílačky, plus tri pěšáky, jež osobně vycvičil tak, že se stali takřka neviditelnými.

Jejich úkol jim přikazoval trávit polovinu času mimo vozy, obvykle asi kilometr před čínskými protivníky, a to buď v úkrytu za stromy, nebo vleže, a přes mobilní vysílačky japonské výroby hlásit jednoslabičné zprávy. Nesli s sebou jen lehké vybavení, pušky a dva náhradní zásobníky, protože je nikdo neměl vidět ani slyšet. Alexandrov by po pravdě řečeno uvítal, kdyby neměli vůbec žádné zbraně, aby je nezlákalo vystřelit po někom čistě z vlasteneckého zápalu. Žádný voják by však nechtěl být přistižen uprostřed bojiště beze zbraně, takže je poslal do akce s alespoň nenabitými a zajištěnými puškami. Kapitán se se svými muži pohyboval většinou mimo vozidla, která se skrývala o tři sta metrů dál mezi stromy.

Za posledních čtyřiadvacet hodin se se svými čínskými protivníky poměrně dobře seznámili. I v jejich případě šlo o vycvičené a horlivé průzkumníky, kteří se ve své práci vyznali, nebo tak přinejmenším působili. I oni se pohybovali v pásových vozidlech, skrývali se za stromy a natahovali krky na sever, vyhlíželi ruské jednotky. Ruští průzkumníci jim dokonce dali přezdívky.

„To je Zahradník," řekl rotmistr Bujkov. Tenhle Číňan rád ohmatával stromy a keře, jako by sbíral materiál pro nějakou ročníkovou práci nebo co. Zahradník byl malý a hubený muž, Rusům připadal jako dvanáctiletý hošík. Vzbuzoval dojem, že ví, co dělá, pušku nosil přehozenou na zádech a často se díval dalekohledem. Podle výložek se jednalo o poručíka, možná velel své jednotce. Často svým lidem říkal, kam mají jít, ale nevadilo mu jít v první řadě. Takže byl asi hodně sebevědomý. To jisté, takže bychom ho měli zabit jako prvního, pomyslel si Alexandrov. Jejich vůz byl vybaven dělem ráže 30 mm, které by dokázalo Zahradníka zlikvidovat ze vzdálenosti tisíce metrů, ale kapitán Alexandrov to zakázal. Věčná škoda, říkal si Bujkov. On odsud pocházel, mnohokrát v těchto lesích lovil se svým otcem, který pracoval jako lesník. „Měli bychom ho zastřelit."

„Borisi Jevgenijeviči, vy vážně chcete upozornit nepřítele, že jsme tady?" zeptal se ho Alexandrov.

„To ne, kapitáne, ale lovecká sezóna je…"

„… zavřená, seržante. Sezóna už skončila a on neni ani vlk, kterého byste mohl zastřelit jen tak pro radost a vůbec – k zemi," rozkázal Alexandrov. Zahradník se dalekohledem díval jejich směrem. Tváře měli pomalované a uniformy ještě zamaskované větvemi, které měly znesnadňovat jejich odhalení, nicméně nechtěl riskovat. „Za chvíli vyrazí dál. Zpátky k vozidlu."

Nejtěžší na jejich úkolu bylo nezanechat žádné stopy. Alexandrov už na toto téma ‚diskutoval' s řidiči a pohrozil jim, že zastřelí každého, za kým zůstane stopa. (Věděl, že by samozřejmě nic takového neudělal, ale jeho muži si tak jistí nebyli.) Jejich vozy dokonce disponovaly moderními tlumiči, aby při střelbě nevydávaly tak hlasité rány. Čas od času se ruským návrhářům vojenské techniky podařilo něco velmi kvalitního a tohle byl zrovna ten případ. Nikdy navíc nenastartovali motory, dokud totéž neudělali i Číňané. Alexandrov zvedl hlavu. Zahradník mávl na muže za ním, což znamenalo, aby popojeli. Čínští vojáci znovu chtěli poskočit o něco dopředu, kdy jedna sekce hlídala a kryla další postup pro případ, že by se něco stalo. Alexandrov neměl v úmyslu cokoli způsobit, ale to oni samozřejmě nemohli vědět. Kapitána překvapilo, že jim tento obezřetný postup vydržel i druhý den. Zatím vůbec nepolevili. To sice čekal, ale zdálo se, že Číňané mají ještě lepší výcvik, než si myslel, a úzkostlivě dodržují psanou doktrínu. Ale to on taky.

„Posuneme se, kapitáne?" zeptal se Bujkov.

„Ne, počkáme. U toho kopečku s těžařskou cestou by se měli zastavit. Chci zjistit, nakolik je možné jejich kroky předvídat, Borisi Jevgenijeviči." Zapnul ale vysílačku. „Připravte se, znovu postupují."

Ve vysílačce to namísto odpovědi jen zapraskalo. Dobře, pomyslel si, jeho muži dodržují příkazy pro

vysílání. Druhý sled čínských pásových vozidel se opatrně posouval průsekem rychlostí kolem deseti kilometrů v hodině. Je zajímavé, říkal si, že se neodvažují moc daleko do přilehlých lesů. Neodbočovali o víc než o dvě stě tři sta metrů. Pak se přikrčil. Nad hlavou jim přeletěla helikoptéra. Šlo o model Gazela, čínskou kopii francouzské vojenské helikoptéry. Jeho vůz stál vzadu mezi stromy, a vždy když zastavil, posádka vyběhla ven a roztáhla nad ním maskovací síť. I jeho muži byli dobře vycvičeni. A právě proto, říkal svým mužům, si nesmějí dovolit nechat za sebou žádnou viditelnou stopu. Nešlo jen o helikoptéru samotnou, ale nesla rakety – a jejich vůz sice byl obrněny, ovšem ne zas tolik.

„Co provádí?“ zeptal se Bujkov.

„Jestli se rozhlíží, tak si nevede moc opatrně.“

Číňané se pohybovali po staré cestě, která měla navazovat na nedostavěnou odbočku Transsibiřské magistrály. Byla poměrně široká, na některých místech až pět šet metrů, a dobře odstupňovaná. V minulosti kohosi napadlo postavit tuto odbočku s úmyslem prozkoumat neznámá bohatství Sibiře – vykácel kvůli tomu spoustu stromů, jež ve zdejších krutých zimách ještě nestačily dorůst. Byly to jen malé stromky v cestě, které pásová vozidla velmi snadno rozdrtila na hromadu klacíků. O kus dál na sever pokračovali v práci vojenští technici, chystali cestu k novému nalezišti zlata a dál k ropě u pobřeží Severního ledového oceánu. Až se čínská armáda dostane tak daleko, narazí na zpevněnou silnici, jako dělanou pro mechanizované oddíly. Ta ovšem bude užší a Číňané si budou muset dávat pozor na nebezpečí ze stran, jestli se rozhodnou pokračovat touto cestou.

Alexandrov si vzpomněl na jeden římský výboj do Německa, kdy voják jménem Quinctilius Varus, který vedl tři legie a nedbal na obranu z boku, přišel o svou armádu kvůli lsti germánského vojevůdce Arminia. Dopustí se Číňané stejné chyby? Ne, o masakru v Teutonenburském lese ví každý. Učí se o něm ve všech vojenských akademiích na světě. Quintilius Varus byl politickým velitelem, dostal se na velitelské místo jedině proto, že si ho oblíbil jeho císař, Caesar Augustus, nikoli pro jeho válečnické umění. Tuhle lekci si asi lépe zapamatovali vojáci než politici. A čínskou armádu vedou vojáci, nebo ne?

„Tamhle je Lišák,“ řekl Bujkov. Tak překřtili dalšího čínského vojáka, možná Zahradnikova podřízeného. Vzrůstem si byli podobní, ale tenhle se méně zajímal o rostliny, pobíhal do všech stran. Dívali se, jak zmizel mezi stromy na východě, a jestli se nepohoršil, nebude ho pět až osm minut vidět.

„Celkem bych si zapálil,“ utrousil rotmistr Bujkov.

„S tím budete muset počkat.“

„Rozkaz, soudruhu kapitáne. A smím se aspoň napít vody?“ zeptal se podrážděně. O vodu mu samozřejmě vůbec nešlo.

„Ano, taky bych si dal trochu vodky, ale nenapadlo mě vzít si ji s sebou a počítám, že vás taky.“

„Bohužel máte pravdu, soudruhu kapitáne. Přitom trocha vodky pomůže člověku zaplašit chlad těchto vlhkých lesů.“

„Ale taky otupuje smysly, a ty my potřebujeme, Borisi Jevgenijeviči, pokud ovšem nemáte radši rýži. A ještě za předpokladu, že Číňané berou zajatce, o čemž však pochybuji. Nemají nás rádi, rotmistře, nejsou to civilizovaní lidé. Na to nezapomínejte.“

No a co, tak je nebere balet. Mě taky ne, pomyslel si rotmistr Bujkov. Jeho kapitán pocházel z Moskvy, často hovořil o kulturních událostech. Bujkov necítil k Číňanům žádnou náklonnost, ale teď jeho vztah k nim ještě ochladl, když sledovali, jak postupují po území jejich vlasti. Jen litoval, že jich pár nezabil, ale zabíjení nebylo jeho úkolem. Měl za úkol sledovat, jak močí na jeho půdu, což ho jaksi rozohňovalo ještě více.

„A dostaneme se vůbec k tomu, abychom po nich vystřelili?“ zeptal se rotmistr.

„Časem jistě obdržíme rozkaz zničit jejich průzkumné oddíly, a ano, Borisi, i já se na to těším.“ *A ano, i já bych si rád zapálil. A sklenkou vodky bych zrovna teď určíte nepohrdl*. Ale černý chléb s máslem, který má ve voze tři sta metrů severně odsud, mu bude stačit.

Tentokrát šest a půl minuty. Lišák se aspoň rozhlédl po lese na východě, možná čekal, jestli nezaslechne zvuk naftových motorů, ale slyšel jen cvrlikání ptactva. Tenhle čínsky poručík byl z té dvojice mnohem pečlivější, říkal si Bujkov. *Měli bychom ho zabít jako prvního, až na to přijde*, pomyslel si. Alexandrov poklepal rotmistrovi na rameno. „Taky se posuneme, Borisi Jevgenijeviči.“

„Rozkaz, soudruhu kapitáne.“ Oba vstali, prvních sto metrů běželi přikrčeni, dávali si pozor, aby nedělali moc hluku, a pak zaslechli, jak Číňané startují své vozy. Za dalších pět minut seděli ve svém voze a mířili na sever, pomalu kličkovali mezi stromy. Alexandrov si namazal krajíc máslem a jedl, zapíjel ho vodou. Když ujeli tisíc metrů, vůz zastavil a kapitán zapnul vysílačku.

„Kdo je to Ingrid?“ zeptal se Tolkunov.

„Ingrid Bergmanová,“ odpověděl major Tucker. „Herečka, ve své době nádherná kočka. Všechny

Temné hvězdy mají jména po filmových hvězdách, plukovníku. Vymysleli to vojáci.“ Na horním okraji monitoru byl plastový proužek, jenž ukazoval, jaký prostředek je ve vzduchu a vysílá. Marilyn Monroe se vrátila do Žiganska a k odletu se připravovala Grace Kellyová, měla odstartovat za patnáct hodin. „Ale nic…“ Tucker přehodil páčku a něco prováděl s myší… „tohle jsou vedoucí oddíly čínské armády.“

„Ty blaho,“ řekl Tolkunov užasle.

Tucker se usmál. „Ujde to, co? Jednou jsem poslal jeden model nad nudistickou pláž v Kalifornii – je to uzavřený park, kde lidi chodí v jednom kuse nazí. Dá se poznat, která nemá prsa nic moc a která stojí za to. Poznáte i přírodní blondýny od odbarvených. No, myší ovládáte kameru – ve skutečnosti to má na starost někdo jiný v Žigansku. Zajímá vás něco konkrétně?“

„Mosty přes Amur,“ řekl Tolkunov okamžitě. Tucker zvedl vysílačku. „Tady major Tucker. Dostali jsme žádost o záběr. Pošlete kameru číslo tři nad velký brod.“

„Provedu,“ ozvalo se z reproduktoru u monitoru.

Obraz se okamžitě změnil, vypadalo to, jako by obrazovka letěla. Pak se vyrovnal. Zorné pole muselo měřit čtyři kilometry na šířku. Celkem se objevilo asi osm mostů, ke každému se blížilo cosi, co připomínalo defilé mravenců. „Dejte mi ovládání kamery číslo tři,“ řekl pak Tucker.

„Máte ho, pane,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Dobře.“ Tucker pracoval spíš s myší než s klávesnicí a pak se obraz zaostřil na třetí most od západu. Přejížděly po něm tři tanky rychlostí asi deseti kilometrů v hodině, mířily z jihu na sever. Na obrazovce viděli i kompas pro případ, že by člověk ztratil orientaci, záběry byly dokonce barevné. Tolkunov se zeptal proč.

„Nejsou o moc dražší než černobílé kamery a zabudovali jsme je tam proto, že občas se tak objeví věci, jaké z černobílých kamer nedostanete. Pro letecké záběry je to novinka, ani družice ještě nevysílají barevně,“ vysvětloval Tucker. Pak se zamračil. „Úhel je špatný, nevidím označení divize na tancích, aniž bych musel změnit základnu. Počkejte.“ Znovu zapnul mikrofon. „Seržante, kdo teď přejíždí přes řeku?“

„Vypadá to na jejich Třístou druhou obrněnou divizi, pane, tvoří součást Devětadvacáté armády kategorie A. Na druhém břehu už je celá Čtyřiatřicátá armáda. Odhadujeme, že už přejel celý jeden pluk Třísté druhé a míří na sever,“ odpověděl muž hlasem, jako by hlásil včerejší výsledky baseballu.

„Díky, seržante.“

„Není zač, majore.“

„A oni ten váš prostředek nevidí?“ zeptal se Tolkunov.

„Na radaru je hodně mrňavý, navíc používáme ještě jeden trik. Pochází z druhé světové války, tenkrát se jmenoval projekt Jehudi a jeho podstatou je osadit letoun světly.“

„Cože?“ zeptal se Tolkunov.

„Jistě, letadlo odhalíte, protože je tmavší než nebe, ale když na ně dáte žárovky, není vidět. Takže na trupu jsou světla a fotosenzory automaticky mění jejich intenzitu. Je prakticky nemožné je zahlédnout – létají ve výšce dvaceti tisíc metrů, nad úrovní kondenzačních stop, mají prakticky nulový infračervený podpis –, nepomůže vám, ani když víte, kam se podívat. Dokonce jsem slyšel, že ani střela vzduch–vzduch na ně nejde zaměřit. Dobrá hračka, ne?“

„Jak dlouho už je máte?“

„Já s nimi dělám už asi čtyři roky.“

„Něco už jsem slyšel, ale jen žasnu.“

Tucker přikývl. „Jo, je to věc. Je fajn vědět, co dělá protivník. Prvně jsme je použili nad Jugoslávií, a jakmile jsme se s nimi naučili pracovat a koordinovat je se střelami, začali jsme jim pořádně znepříjemňovat život. Joe je v háji.“

„Joe?“

„Joe žluťásek.“ Tucker ukázal na obrazovku. „Tak jim říkáme. Ingrid sice ještě zaměřovač nemá, ale Grace Kellyová ano, takže ji lze použít i k zaměření cíle. Letoun svrhne bombu třeba dvacet mil od cíle a my ji na něj navedeme. Já jsem to dělal jen v Rudém praporu; z tohohle terminálu to udělat nejde, ale ze Žiganska ano.“

„Navádět bomby ze šesti set kilometrů?“

„Jo. Šlo by to třeba i z Washingtonu. Stejně všechno letí přes družici.“

„*Job tvoju mať*!“

„Nebude trvat dlouho a piloti stíhaček půjdou do důchodu, plukovníku. Ještě asi rok a zvládneme koncové navádění střel odpálených ze vzdálenosti několika set mil. Pak už piloty nebudeme potřebovat. Asi si budu muset koupit šálu. Co ještě chcete vidět, plukovníku?“

Letoun Il–86 přistál na základně, kde bylo jen několik málo helikoptér, jak si všiml plukovník Mitch Turner. Jako velitel zpravodajských operací celé divize si všímal všeho, co v Rusku zahlédl, a to, co viděl, ho moc netěšilo. Podobně jako generál Diggs i on vstoupil do armády v době, kdy SSSR představoval úhlavního nepřítele a prvořadou obavu armády Spojených států, takže teď udiveně sledoval, kolik zpravodajských hodnocení, které pomáhal jako mladý rozvědčík sestavovat, bylo mylných. Buď se tehdy skutečně mýlili, nebo se ten kolos rozpadl rychleji a důsledněji než jakýkoli jiný stát v dějinách. Ruská armáda teď nebyla ani stínem toho, čím kdysi bývala Rudá armáda. Ti „dusající Rusáci“, kterých se NATO tolik obávalo, byli minulostí stejně jako tyranosauň, s jejichž modely si rád hrál jeho syn, a něco takového nebylo v současné situaci ani trochu dobře. Ruská federace připomínala kdysi velmi bohatou rodinu, která nemá žádné syny, aby ji ubránili, a všechny její dcery někdo v jednom kuse znásilňuje. Nic dobrého. Rusové měli stále jaderné zbraně – bomby převážené bombardéry či taktickými stíhačkami. Čína však disponovala stejnými možnostmi a její střely s jadernými hlavicemi mířily na města. Otázkou s velkým O tedy bylo, zda mají Rusové odvahu vyměnit několik měst a dejme tomu čtyřicet milionů obyvatel za zlaty důl a nějaká ropná pole. Asi ne, říkal si Turner. Něco takového by rozumný člověk neudělal. Rusko si však nemohlo dovolit vést proti Číně opotřebovací válku, když má jejich protivník devětkrát více obyvatel *plus* zdravější ekonomiku. Ne, jestli mají Čínu porazit, musí toho dosáhnout manévry a hbitostí, ale ruská armáda je v háji, není ani vycvičená, ani vybavená, aby mohla vést manévrovací válku.

Tohle, uvědomil si Turner, *bude velmi zajímavá válka*. A rozhodně bude taková, že by se jí raději vyhnul. Je lepší rozdrtit hloupého slabého nepřítele než si to rozházet u nepřítele chytrého a silného. Není to sice tak hrdinské, ale sakramentsky bezpečnější.

„Mitchi?“ ozval se generál Diggs, když se zvedli a vystupovali z letadla. „Co myslíš?“

„No, pane, myslím, že bychom na světě našli i lepší místo. Podle prvních dojmů bych řekl, že tu bude docela horko.“

„Pokračuj,“ rozkázal generál.

„Druhá strana drží lepší karty. Má víc mužů, jsou lip vycvičení, mají víc vybavení. Jejich úkol přejít lán nepříjemné země jí vůbec nezávidím, ale Rusové na tom nejsou o nic líp, ti se musejí ubránit. Jestli chce Rusko vyhrát, musí manévrovat. Ale na něco takového podle mě nemají prostředky.“

„Ale jejich zdejší šéf Bondarenko je prý velmi dobrý.“

„To byl Erwin Rommel taky, pane, a Montgomery mu nasekal na zadek.“

Na letišti už stála štábní auta, která je měla odvézt na ruské velitelství. Nebylo tady tak zataženo, ale ocitli se natolik blízko od čínských hranic, že jasné nebe je už přestalo zajímat.

Vážné obavy

„Co se tam teď děje?“ zeptal se Ryan.

„Čínská armáda se nachází sedmdesát mil na území Ruska. Přes řeku už přejelo celkem osm divizí a pokračují dál na sever,“ odpověděl generál Moore a ukazoval tužkou na mapě rozložené na konferenčním stole. „Ruskou obranu hranic překonali bez potíží – bylo to v podstatě totéž co Maginotova linie v roce 1940. Nečekal jsem, že vydrží hodně dlouho, ale podle záběrů ze vzduchu si Číňané vedli poměrně profesionálně, vůdčí oddíly pěchoty podporovala spousta dělostřelectva. Teď dostali přes řeku i tanky – dosud asi osm set, další tisíc ještě čeká.“

Ryan hvízdl. „Tolik?“

„Když chystáte vpád do velké země, pane, nemůžete to dělat v malém. Zatím nás může těšit, že jsme dali přes prsty jejich letectvu.“

„Patnáctky a AWACS?“ zeptal se Jackson.

„Správně,“ přikývl náčelník generálního štábu. „Jeden z našich hochů se stal esem po jediné akci. Plukovník Winters.“

„Bronco Winters,“ řekl Jackson. „To jméno jsem už slyšel. Stíhač. Dobře, a co dál?“

„Největší problém letectva bude dostat bomby k letadlům. Dovážet je letadly není moc účinné. I když jimi zaplníte cely letoun C–5, dovezete tam jenom polovinu bomb potřebných pro jednu peruť stíhaček F–15 a cé–pětky potřebujeme i na jiné věci. Napadlo nás poslat bomby do Ruska vlakem do Čity a odsud je dopravit letadlem do Suntaru, ale ruské železnice zatím převážejí jenom tanky a vozy, což se jen tak nezmění. Vedeme válku na konečné stanici jediné tratě. Jistě, má dvě koleje, ale pořád je to jediná trať. Naši logisté už kvůli tomu dlouhé noci nespí.“

„A co možnosti ruských nákladních letadel?“

„DHL je na tom líp,“ odpověděl generál Moore. „Ve skutečnosti mnohem líp. Chceme vás požádat o svolení povolat záložní letku, pane prezidente.“

„Schváleno,“ řekl Ryan ihned.

„A ještě pár drobností,“ řekl Moore. Zavřel oči. Blížila se půlnoc a nikdo se v poslední době moc nevyspal. „Letoun VMH–1 je připraven. Dostali jsme se do války se zemí, která má na balistických odpalovacích jaderné zbraně. Musíme tudíž přemýšlet o možnosti – sice nepravděpodobné, ale pořád možnosti –, že by je mohli odpálit. Takže na Andrewsově základně je připraven VMH–1 a helikoptéra, které vás i s celou rodinou dopraví do sedmi, minut pryč. To se týká i vás, paní O’Dayová,“ řekl Moore Andree.

Prezidentova hlavní agentka přikývla. „Jsme v pohotovosti. Pokyny jsou v řádech,“ řekla. Skutečnost, že knihu řádů nikdo neotevřel od roku 1962, byla nepodstatná. Instrukce v ní byly. Andrea Priceová–O’Dayová ale vypadala poněkud z formy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Ryan.

„Žaludek,“ vysvětlila.

„A zkusila jsi zázvor?“ zeptal se Jack.

„Podle doktorky Northové se s tím moc dělat nedá. Omlouvám se, pane prezidente.“ Zlobilo ji, že si její indispozice všiml. Odjakživa chtěla být jako kluci. Ale kluci neotěhotní, že?

„Proč nejdeš domů?“

„Pane, vždyť…“

„*Jdi*,“ řekl Ryan. „Je to rozkaz. Jsi žena, jsi těhotná. Pořád dělat policajta nemůžeš, jasno? Někoho za sebe pošli a jeď. Ihned.“

Zvláštní agentka Priceová–O’Dayová zaváhala, ale dostala rozkaz, takže vyšla ze dveří. Téměř zároveň vešel dovnitř jiný agent.

„Chlapáctví od ženy. Kam se ten svět řítí, sakra?“ zeptal se Ryan všech shromážděných.

„Feminismus není tvůj šálek čaje, viď, Jacku?“ poznamenal Jackson s úsměvem.

„Myslím, že tady jde o objektivní příčiny. Je to pořád holka, i když má pistoli. Podle Cathy je to v pořádku. Nevolnosti netrvají věčně. Možná jí to ale takhle připadá. No nic, generále, co dál?“

„Kneecap a Air Force One jsou v pohotovosti čtyřiadvacet hodin denně. Takže pokud obdržíme varování,

do sedmi minut či méně jste s viceprezidentem v helikoptéře, dalších pět minut to trvá na základnu a za další tři minuty už rolujete. Obvykle je to tak, že vaše rodina nasedne na Air Force One a vy na Kneecap," dodal. Kneecap ve skutečnosti znamená Národní vzdušný pohotovostní velitelský letoun, zkratku má NEACP, která se ale obtížně vyslovuje, proto se mu říká Kneecap neboli čéška. Stejně jako Air Force One, což byl přestavěný letoun VC–25A, šlo o Boeing 747, ale v zásadě to byly dvě velké vysílačky letící ve velmi těsné formaci.

„No to mě těší. A co moje rodina?" zeptal se prezident.

„Za těchto okolností máme jednu helikoptéru vždy v blízkosti místa jejich pobytu, jež pak odletí směrem, který se bude jevit jako nejbezpečnější. Pokud ne zrovna na Andrewsovu základnu, pak je později vyzvedne nějaké letadlo a odveze je na nejvhodnější možné místo. Je to všechno teorie," vysvětloval Moore, „ale měl byste o ní přece jen vědět."

„Povede se Rusům zastavit Číňany?" zeptal se Ryan, aby obrátil pozornost zpět k mapě.

„To se teprve uvidí, pane. Mohou sáhnout po atomových zbraních, ale takovou kartu bych od nich nečekal. Čína má dvě mezikontinentální balistické střely CSS–4. Je to v podstatě kopie našich starých střel Titan–II na kapalné palivo s hlavicí kolem tří až pěti megatun."

„Tedy na město?" zeptal se Ryan.

„Správně. Nemá protiarmádní využití, nezbývá nám nic, co bychom proti ní mohli použít. Kruhová odchylka té hlavice se odhaduje na plus minus tisíc metrů, takže s městem by pořádně zatočila, ale to je tak všechno."

„Víme, kam asi tak míří?" zeptal se Jackson. Moore okamžitě přikývl. „Ano. Ta střela je poměrně primitivní, sila jsou orientována na předem určené cíle, protože střela sama nemůže moc manévrovat. Dvě míří na Washington. Ostatní na Los Angeles, San Francisco a Chicago. Plus Moskva, Kyjev, Petrohrad. Jde o pozůstatky starých zlých časů, neprošly žádnou modernizací."

„Je nějaká šance zlikvidovat je?" zeptal se Jackson.

„Asi bychom mohli připravit útok stíhaček nebo bombardérů a napadnout základnu s raketami PGM," připustil Moore. „Ale nejdříve bychom museli ty střely dopravit do Suntaru, a i pak by to pro letouny F–117 byla pořádná dálka."

„A co bombardéry B–2 z Guamu?" zeptal se Jackson.

„Nevím, jestli jejich střely jsou ty pravé. Budu to muset zjistit."

„Jacku, i tohle musíme promyslet."

„Rozumím, Robby. Generále, řekněte někomu, ať se na to koukne, ano?"

„Provedu, pane."

„Genadiji Josifoviči!" zvolal generál Diggs po vstupu do místnosti s mapami.

„Marione Ivanovič!!" Rus mu přišel potřást pravicí a objal ho. Dokonce svého hosta políbil po ruském způsobu a Diggs se po americkém způsobu odtáhl. „Dovnitř!"

A Diggs deset vteřin počkal: „Ven!" Oba muži se pak zasmáli vtipu, jemuž rozuměli jen oni dva.

„Ten želví bordel tam ještě je?"

„Když jsem jel naposledy kolem, tak tam byl, Genadiji." Diggs to pak musel vysvětlit ostatním. „Ve Fort Irwinu – sebrali jsme všechny pouštní želvy a dali je na bezpečné místo, aby je nerozmačkaly tanky a my nenaštvali ekology. Myslím, že tam ještě pořád produkují malé želvičky, ale ty potvory souloží tak pomalu, že při tom musejí usnout."

„Mockrát jsem jim o tom vyprávěl, Marione." Pak Rus zvážněl. „Rád tě vidím. A ještě větší radost budu mít z tvé divize."

„Je to moc špatné?"

„Dobré to rozhodně není. Pojď." Odešli k velké nástěnné mapě. „Takové byly jejich pozice před třiceti minutami."

„Jak je sledujete?"

„Máme už vaše Temné hvězdy a na místě mám i chytrého mladého kapitána, který čínský postup sleduje."

„Tak daleko…" řekl Diggs. Plukovník Masterman stál vedle něj. „Duku?" Pak se podíval na svého ruského přítele. „Tohle je plukovník Masterman. Naposledy velel eskadře v Desáté jízdní."

„Buffalo, že?"

„Ano, pane," přikývl Masterman, ale nespouštěl oči z mapy. „To jsou ale domýšlivci, co?"

„Jejich první cíl leží tady," řekl plukovník Alijev a ukázal ukazovátkem. „Tohle je Gogolovo naleziště

zlata.“

„No, když už má člověk něco ukrást, proč ne rovnou zlatý důl?“ nadhodil Duke.

„Jak je chcete zastavit?“

„Tady je Dvoustá šedesátá pátá motostřelecká,“ ukázal Alijev.

„V plné síle?“

„Ne tak docela, ale mají za sebou náročný výcvik. Na cestě jsou další čtyři motostřelecké divize. První dorazí do Čity zítra v poledne.“ Na takovou situaci se Alijev tvářil až příliš optimisticky. Nechtěl před Američany vypadat jako slaboch.

„Pořád je čeká ještě dlouhá cesta,“ poznamenal Masterman. Otočil se na svého velitele. „Jaké máte plány, Genadiji?“

„Chci zavést čtyři ruské divize na sever, kde se spojí s 265., a tam Číňany zastavit. Pak možná využijeme vaše jednotky, abychom tady přešli na východ a odřízli je.“

Domýšlivost už tedy není výhradné čínská vlastnost, pomysleli si Diggs i Masterman. Přesunout První pěchotní divizi z Fort Riley v Kansasu do Fort Carsonu v Coloradu by byla přibližně stejná vzdálenost, ale po rovném povrchu a bez nepřítele. Tady se do cesty připlete několik kopců a soustředěný odpor. Takové faktory budou rozhodující, říkali si američtí důstojníci.

„Zatím žádný vážný kontakt nenastal?“

Bondarenko zavrtěl hlavou. „Ne, své mechanizované oddíly držím co nejdál od nich. Číňané postupují bez jakéhokoli odporu.“

„Chceš je uchlácholit, chceš, aby zlenivěli?“

„*Da*, bude lepší, když si budou až příliš jistí.“

Americký plukovník přikývl. Mělo to smysl, navíc válka je psychologickým stejně jako fyzickým soubojem. „Když sesedneme z vlaků v Čite, až na místo, kde nás potřebujete, je to pořád hodně daleko, generále.“

„A co pohonné hmoty?“ zeptal se plukovník Douglas.

„To je jedna z mála věcí, kterých máme dostatek,“ odpověděl plukovník Alijev. „Ty modré značky na mapě jsou skladiště nafty – neliší se od amerického dieselu číslo dvě.“

„A kolik ho máte?“ zeptal se Douglas.

„Na každém skladišti je jedna miliarda dvě stě padesát milionů litrů.“

„Do háje!“ utrousil Douglas. „Tolik?“

„Skladiště jsme postavili proto, abychom mohli podporovat velkou mobilní sílu v boji o hranice. Vznikla za Nikity Sergejeviče Chruščova. Jsou to velké železobetonové nádrže, všechny pod zemí, dobře ukryté.“

„To nepochybně,“ poznamenal Mitch Turner. „Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„Takže nejsou vidět ani na záběrech vašich družic?“ To Rusa potěšilo. „Každé skladiště obsluhuje skupina dvaceti techniků s výkonnými elektrickými čerpadly.“

„Líbí se mi jejich rozmístění,“ řekl Masterman. „Co je tohle za jednotku?“

„BOJAR, záložní mechanizovaná skupina. Ti muži byli nedávno povoláni. Mají zbraně z maskovaných bunkrů. Je to slabá divize, má staré vybavení – tanky T–55 a tak –, ale je bojeschopná. Zatím je držíme stranou,“ řekl Alijev.

Masterman zvedl obočí. Rusové mají možná méně vojáků, ale hlupáci to nejsou. Ta jednotka BOJAR je na zvláště zajímavém místě… pokud se Rusům podaří to využít. Jejich celkový operační záměr vypadal dobře – aspoň teoreticky. Spousta vojáků může přijít s dobrými nápady. Problém je je realizovat. Mají na to Rusové? Ruští vojenští teoretikové jsou snad nejlepší na světě. Jenomže americká armáda umí tyto teorie aplikovat na bojiště, ruská zatím ne.

„Jak to snášejí vaši lidi?“ zeptal se Masterman.

„Myslíte naše vojáky?“ zeptal se Alijev. „Ruský voják je dobrý bojovník,“ ujistil svého amerického kolegu.

„No, plukovníku, o jejich odvaze nepochybuju,“ ujistil ho Duke, „ale co třeba jejich nasazení?“

Slovo si vzal Bondarenko: „Včera jsem se sešel s jedním z mladých důstojníků, Komanovem z ostrahy hranic. Zuřil, že jsme mu neposkytli podporu, kterou potřeboval, aby Číňany rozdrtil. A já se styděl,“ připustil generál. „Mí muži mají odvahu. Možná jim chybí výcvik – přijel jsem sem před pouhými pár měsíci a mnou zavedené změny dosud nenesou své ovoce. Ale uvidíte, že ruský voják se vždy postavil zlu a dnes bude situace stejná – pokud si to my tady zasloužíme.“

Masterman se na svého velitele neotočil. Diggs generála hodně chválil a o Diggsovi se vědělo, že je to schopný operační mozek a vyzná se v lidech. Rus právě připustil, že jeho muži nejsou vycvičení tak, jak by

být měli. Na bojišti se však muži učí bojovat velmi rychle. Bojiště je zároveň tím nejbrutálnějším darwinistickým prostředím na světě. Někteří vojáci se poučí, ale jiní dříve zahynou a Rusové jich neměli tolik, aby si mohli dovolit plýtvání. Nepíše se rok 1941, tentokrát už se do bojů nezapojí polovina všeho ruského obyvatelstva.

„Chcete, abychom se od vlaků přesunuli co nejrychleji?“ zeptal se Tony Welch. Měl funkci divizního náčelníka štábu.

„Ano,“ přikývl Alijev.

„No, v tom případě bych se tam potřeboval podívat a prohlédnout si vybavení. Jak to vypadá s pohonnými hmotami pro naše helikoptéry?“

„Na leteckých základnách jsou skladiště podobná těm naftovým,“ odpověděl Alijev. „Vy tomu říkáte infrastruktura, že? Ta jediná nám nechybí. Kdy sem dorazí?“

„Letectvo se ještě připravuje. Chtějí sem dostat leteckou brigádu. Nejdříve Apache. Dick Boyle se už nemůže dočkat.“

„Vaše útočné helikoptéry nám udělají velkou radost. Našich budeme mít příliš málo, letectvu navíc potrvá, než je sem dopraví.“

„Duku,“ řekl Diggs, „spoj se s letectvem. Nějaké helikoptéry bychom tady užili už teď, aspoň ať se můžeme rozhlídnout po okolí.“

„Rozkaz,“ odpověděl Masterman.

„Připravím vám satelitní vysílačku,“ řekl podplukovník Garvey a zamířil ke dveřím.

Ingrid Bergmanová teď mířila na jih. Generál Wallace si chtěl udělat lepší obrázek o čínském zásobovacím týlu a teď se mu jeho přání plnilo. Čínská lidová republika v mnoha ohledech připomínala Ameriku na přelomu devatenáctého a dvacátého století. Dopravu zajišťovaly především železnice. Nebyly tu žádné větší dálnice v americkém slova smyslu, ale spousta železnic. Ty se vyplatily pro přesun většího množství čehokoli na střední až velké vzdálenosti, ale byly zároveň nepružné a těžko opravitelné – jako třeba mosty, a hlavně tunely, takže právě na ně se Wallace a jeho zaměřovači soustředili. K dispozici však měli málo bomb. Žádné z jejich útočných prostředků – v současnosti zejména letouny F–15E – nelétaly s bombami pod křídly, Wallace neměl ani dost munice vzduch–země pro nálet o osmi letadlech. Připadal si, jako by si vyrazil zatancovat a nebyly tam žádné dívky. Hudba by šla, punč taky, ale jinak se nedalo nic dělat. Posádkám jeho letounů to ale nevadilo. Mohli si hrát na stíhače, kteří mají radši sestřelování jiných letounů než shazování bomb na vojáky na zemi. Tak to prostě chodí. Teď tedy aspoň jeho letci dávali na zadek čínskému letectvu, skóre zatím bylo sedmdesát potvrzených sestřelů k nule. Výhoda letounu E–3B AWACS byla tak obrovská, že nepříteli by nepomohla ani nejmodernější letadla; Rusové se zatím rychle učili informace AWACS využívat. Jejich stíhačky měly dobrou aerodynamiku, ale poněkud jim chyběl výkon. Rusové nikdy nepostavili stíhačku s doletem větším než jednu hodinu. Ani se nikdy nenaučili doplňovat palivo za letu jako Američané. Takže ruské Migy a Suchoje mohly vzlétnout, převzít informace z letounů E–3B, zúčastníte se jednoho zásahu, ale pak se musely rychle vrátit na základnu, aby doplnily palivo. Polovina sestřelů, které piloti jeho Eaglů zaznamenali, byla důsledkem toho, že i čínští piloti se vraceli na základny pro palivo. Nebylo to moc fér, ale Wallace stejně jako všichni stíhači na férovost soubojů zvysoka kašlal.

Wallace zatím vedl obrannou válku. Úspěšně bránil ruský vzdušný prostor. Neničil čínské cíle ani nenapadal čínské jednotky pochodující Sibiří. Takže ačkoli si jeho stíhací užívali, zatím nedotáhli do konce nic zásadního. Proto zvedl telefon do Ameriky.

„Nemáme žádné bomby, generále,“ řekl Mickeymu Mooreovi.

„No, vaši kolegové nevědí co dřív, Mary Diggs objednává dopravní letadla, aby mu dovezla brigádu jeho helikoptér.“

„Pane, je to naprosto jednoduché. Jestli mám zničit nějaké čínské cíle, musím mít bomby. Doufám, že na vás nemluvím moc rychle,“ dodal Wallace.

„Zklidni se, Gusi,“ varoval ho Moore.

„No, víte, možná to z Washingtonu vypadá jinak, ale tady, kde teď sedím, máme svoje úkoly, ale chybí nám prostředky, abychom je mohli splnit. Takže vy mi buď z Washingtonu pošlete potřebné prostředky, nebo ty úkoly zrušte. Je to na vás, pane.“

„Pracujeme na tom,“ ujistil ho náčelník generálního štábu.

„Mám nějaké rozkazy?“ zeptal se Mancuso ministra obrany.

„Zatím ne,“ odpověděl Bretano.

„A můžu se zeptat proč? Podle televize jsme vstoupili do války proti Číně. Mám se nějak zapojit nebo ne?“

„Zvažujeme politické dopady,“ vysvětloval ministr.

„Co prosím?“

„Jak jsem řekl.“

„Pane ministře, o politice vím jen tolik, že jednou za pár let jdu volit, ale velím spoustě lodí a to jsou technicky vzato *bitevní* lodě a moje země je ve válce.“ Zklamání v Mancusově hlase bylo jednoznačné.

„Admirále, až prezident rozhodne co a jak, dáme vám vědět. Zatím se připravte na akci. Dočkáte se. Jen si nejsem jist kdy.“

„Rozkaz, pane.“ Mancuso zavěsil a rozhlédl se po svých podřízených. „Politické dopady,“ řekl. „Netušil jsem, že Ryan je takový.“

„Pane,“ uklidňoval ho Mike Lahr. „Zapomeňte na slovo ‚politický´ a představte si spíš ‚psychologický´, ne? Ministr Bretano se možná jen špatně vyjádřil. Možná jde o to, udeřit na ně, až to bude mít největší efekt – protože nejprve musíme pochopit, co chystají, ne?“

„Myslíte?“

„Nezapomeňte, kdo je viceprezident, pane. Je jedním z nás. A prezident Ryan taky není žádná bačkora.“

„No… není,“ řekl CINCPAC a vybavil si, jak se s ním sešel poprvé a jakou přestřelku na palubě *Rudého října* zažili. Ne, Jack Ryan není bačkora. „A co tedy myslíte, že chystá?“

„Čína rozpoutala pozemní válku – pozemní a leteckou. Na moři se neděje nic. A možná ani netuší, že by se na moři mohlo něco stát. Ale přesto vysílají několik lodí, jen aby zajistili obranu pevniny. Jestli dostaneme rozkazy ty lodě zasáhnout, půjde o psychologický účinek. Takže se přidržme tohoto názoru. A mezitím můžeme posílat na moře víc a víc lodí.“

„Dobře.“ Mancuso přikývl a obrátil se ke stěně s mapou. Téměř celá Pacifická flotila byla západně od datové linie, Čína nejspíš netušila, kde jeho lodě jsou, ale on věděl o čínských lodích. USS *Tucson* nespouštěl oči ze 406, jediné čínské ponorky s balistickými střelami. Západ ji znal jako ponorku třídy ‚Sia´, jeho zpravodajské oddělení se na skutečném jméně této ponorky nemohlo shodnout, ale na kormidle měla napsáno číslo „406“, takže jí podle toho říkali. To však bylo Mancusovi poměrně jedno. První rozkaz k palbě dostane *Tucson* – poslat ponorku *406* na dno Tichého oceánu. Vzpomínal si, že ČLR má střely s jadernými hlavicemi, takže ty z jeho pole působnosti zmizí, jakmile dostane povolení s nimi zatočit. USS *Tucson* disponuje torpédy Mark 48 ADCAP, které si s takovým terčem poradí, pokud se ovšem nespletl a prezident Ryan přece jen není bačkora.

„Tak co, maršále Luo?“ zeptal se Žang Han San.

„Vyvíjí se to dobře,“ zněla okamžitá odpověď. „Přes Amur jsme přešli se zanedbatelnými ztrátami, za několik hodin jsme dosáhli ruských pozic a teď pokračujeme na sever.“

„A nepřátelský odpor?“

„Slabý. Velmi slabý. Začínáme si říkat, jestli Rusové mají v tom sektoru vůbec nějaké síly. Naše rozvedla předpokládá přítomnost dvou mechanizovaných divizí, ale pokud tam jsou, ještě se k nám nepřiblížily. Naše jednotky se řítí kupředu, každý den urazí více než třicet kilometrů. U zlatého dolu budeme za sedm dní.“

„A vyskytly se nějaké potíže?“ zeptal se Čchen.

„Jen ve vzduchu. Američané rozmístili na Sibiři své stíhačky, a jak všichni víme, Američané umějí dobře zacházet se svými stroji, zejména s těmi vzdušnými. Našim stíhacím letounům způsobili jisté ztráty,“ připustil ministr obrany.

„O jak velké ztráty jde?“

„Celkem přes stovku. My jsme dostali asi pětadvacet jejich, ale Američané jsou mistři vzdušných soubojů. Naštěstí však jejich letouny nikterak nezpomalují postup našich tanků, a jak jste si jistě všimli, vůbec nenapadají naše území.“

„A proč, maršále?“ zeptal se Fang.

„To nevíme jistě,“ odpověděl Luo a obrátil se na šéfa ministerstva státní bezpečnosti.

„Tane?“

„Ani naše zdroje si nejsou jisté. Nejpravděpodobnějším vysvětlením je, že Amerika přijala politické rozhodnutí, že nás přímo nenapadne, ale bude jen formálně bránit své ruské spojence. Domnívám se, že se jim nechce riskovat ani ztráty způsobené naší protivzdušnou obranou, ale hlavní důvod jejich zdrženlivosti je

nepochybně politický.“

Všichni kolem stolu přikyvovali. Skutečně šlo o nejpravděpodobnější vysvětlení americké nečinnosti a politickým důvodům dobře rozuměli všichni tito muži.

„Znamená to tedy, že své kroky proti nám měří podle toho, aby nám co nejméně ublížili?“ zeptal se Tong Jie. Sám měl samozřejmě radost, protože ministerstvo vnitra by se muselo postarat o vnitřní zmatky, které by systematické útoky mohly způsobit.

„Vzpomeňte si, co jsem říkal dříve,“ podotkl Žang. „Jakmile zajistíme naše nové území, *budou* s námi obchodovat. Svou momentální nečinností to jakoby předjímají. Připadá mi jednoznačné, že svým ruským přátelům poskytnou podporu, ale jen do jisté míry. Co jsou Američané jiného než žoldáci? Jejich prezident Ryan, co je zač?“

„Býval špionem CIA a podle všeho velmi schopným,“ připomněl jim Tan Deši.

„Ne,“ nesouhlasil Žang. „Než vstoupil do CIA, obchodoval s akciemi a totéž dělal, když ze CIA odešel – a koho si přivedl do vlády? Winstona, dalšího hrozně bohatého kapitalistu, obchodníka s akciemi a obligacemi, typického amerického boháče. Říkám vám, že peníze jsou klíčem k pochopení takových lidí. Jsou obchodníci. Nedrží se žádné ideologie, hlavně když si nacpou peněženky. Z téhož důvodu si nemohou nadělat nepřátele na život a na smrt, proto nás nechtějí moc rozzlobit. Říkám vám, že se v nich vyznám.“

„Snad,“ řekl Čchen. „Ale co když existují i objektivní příčiny, které jim brání v agresivnějším postupu?“

„Proč tedy jejich námořnictvo nic nepodniká? Je to jejich klenot, ale zatím se nehýbe, že, Luo?“

„Zatím ne, ale máme se před ním na pozoru,“ varoval je maršál. Byl vojákem, nikoli námořníkem, ačkoli jako ministr obrany velel i námořnictvu. „Hlídají ho naše průzkumné letouny, ale zatím jsme si ničeho nevšimli. Víme, že americké lodě nekotví v přístavu, ale to je vše.“

„Jejich námořnictvo nic nedělá. Nic nedělají ani jejich pozemní síly. Trochu nás oslabilo letectvo, ale co to je? Jen bzučení komárů.“ Žang s tím byl rychle hotov.

„Kolik lidí už podcenilo Ameriku i Ryana a doplatilo na to?“ zeptal se Čchen. „Soudruzi, dejte na mě, dostali jsme se do nebezpečné situace. Možná uspějeme, bylo by skvělé, kdyby to tak skutečně dopadlo, ale přílišně sebevědomí ještě nikomu k vítězství nepomohlo.“

„A budeme–li neustále přeceňovat schopnosti svých nepřátel, nikdy nic nepodnikneme,“ opáčil Žang Han San. „Copak se naše země dostala do současné pozice díky své neprůbojnosti? Dlouhý pochod rozhodně nezahájili žádní zbabělci.“ Rozhlédl se kolem stolu, a nikdo nesebral odvahu jeho slova popřít.

„Takže vývoj v Rusku vypadá slibně?“ zeptal se Sü ministra obrany.

„Lépe, než předpokládal plán,“ ujistil je Luo všechny.

„Takže pokračujeme,“ rozhodl premiér za všechny, když už ovšem ostatní přijali podstatná rozhodnutí. Schůzka brzy skončila a ministři se rozešli.

„Fangu?“

Ministr bez portfeje se otočil a všiml si, jak k němu chodbou kráčí Čchen Kun. „Ano, příteli?“

„Američané nezahájili důraznější akce z toho prostého důvodu, že musejí své vojsko a zásoby převážet po jediné železniční trati. To trvá. Žádné bomby na nás ještě nesvrhli, protože je třeba zatím ani nemají. A kde bere Žang ty hlouposti o americké ideologii?“

„V oblasti mezinárodních vztahů se vyzná,“ odpověděl Fang.

„Opravdu? Vyzná? Copak právě on nevlákal Japonsko do války proti Americe? A z jakého důvodu – abychom spolu s nimi zabrali Sibiř. A nepodporoval snad potají Írán a jeho pokus obsadit Saudské království? A proč? Abychom s pomocí muslimů přinutili Rusko k pokoře – abychom mohli zabrat Sibiř. Nemyslí na nic jiného než na Sibiř, Fangu. Než zemře, chce ji vidět pod naší vlajkou. Možná si i přeje, aby byl jeho popel uložen ve zlaté urně jako popel císařů,“ sykl Čchen. „Je to dobrodruh, a ti končí vždycky špatně.“

„Až na ty, kdo uspějí,“ namítl Fang.

„Kolik z nich uspělo a kolik zemřelo u zdi?“ odsekl Čchen. „Říkám ti, že Američané nás napadnou, a to tak brzy, jak se jim podaří shromáždit své vojsko. Žang jde za svou vlastní politickou vizí, nikoli za fakty ani za skutečností. Takhle přivede naši vlast do záhuby.“

„Jsou snad Američané opravdu tak skvělí?“

„Pakliže ne, Fangu, proč Tan krade tak horlivě jejich vynálezy? Copak si nevzpomínáš, co udělala Amerika Japonsku a Íránu? Podobají se kouzelníkům z pohádek. Luo nám řekl, že nám zničili letectvo. Kolikrát nám ale předtím tvrdil, jak jsou naši stíhací skvělí? Za ta skvělá letadla jsme utratili tolik peněz, a Američané je zlikvidovali jako nic. Luo tvrdí, že jsme sundali pětadvacet jejich. Sám říká pětadvacet. Nejspíš jich ale nebylo ani pět! Proti tomu je přes sto našich, ale Žang tvrdí, že Američané nás nechtějí

provokovat. Opravdu? Co jim zabránilo ve zničení japonské armády a likvidaci íránské?“

Čchen se odmlčel a nadechl se. „Mám z toho strach, Fangu. Bojím se toho, do čeho nás Žang s Luem zatáhli.“

„I kdybys měl pravdu, co proti tomu můžeme udělat?“ zeptal se ministr.

„Nic,“ připustil Čchen. „Ale někdo musí říct pravdu. Někdo musí upozornit na nebezpečí, které před námi leží, pokud ovšem máme z této nedokonalé avantýry vyjít s jakžtakž fungující zemí.“

„Snad ano, Čchene. Jako vždy hovoříš velmi moudře a prozíravě. Ještě si promluvíme,“ slíbil mu Fang a přemýšlel, nakolik z něj mluví panika a nakolik zdravý rozum. Býval však kvalitním správcem státních železnic, měl tedy nepochybně smysl pro realitu.

Fang znal Žanga téměř po celý svůj dospělý život. Šlo o velmi zdatného herce na politické scéně, navýsost nadaného manipulátora lidí. Jenže Čchen se teď ptá, jestli tyto talenty zaručují správné vnímání reality a zda skutečně rozumí Americe a Američanům – a především Ryanovi. Nebo se Žang jen snaží upravit realitu podle iluzí, které se mu zrodily v hlavě? Fang připustil, že to neví, ale hlavně neuměl odpovědět na další otázky. Sám nevěděl, jestli má Žang pravdu nebo ne. Ale vědět by to měl. Kdo může něco takového vědět? Tan z ministerstva státní bezpečnosti? Šen z ministerstva zahraničí? A kdo dál? Premiér Sü nejspíš ne. Ten se vždy jen přikláněl ke shodě, k níž dospěli ostatní, případně jen opakoval slova, která mu do ucha zašeptal Žang.

Fang došel do své kanceláře a snažil se srovnat si myšlenky. Naštěstí na to měl velmi dobrou pomůcku.

Začalo to v Memphisu, na ústředí Federal Expressu. Faxy a dálnopisy dorazily současně a společnost se z nich dozvěděla, že její objemné nákladní letouny jsou zabaveny v souladu s povoláváním civilní záložní letky. To znamenalo, že všechny nákladní letouny, na jejichž financování se podílela federální vláda (a tedy téměř všechny, protože žádná komerční banka nemůže soutěžit s Washingtonem v oblasti financování všech možných projektů), byly teď i s posádkami převáděny pod kontrolu řízení letového provozu. Zprava nikoho nepotěšila, ale ani nepřekvapila. O deset minut později dorazily podrobnější informace o tom, kam se mají letouny přemístit, a chvíli poté se stroje daly do pohybu. Posádky letadel, z nichž většina měla vojenský výcvik, přemýšlely o tom, kde asi bude jejich cílová stanice, nepochybovaly však o tom, že budou překvapeny. Piloty to jistě nezklame.

FedEx se tedy bude muset spolehnout jen na své starší, méně objemné letouny jako Boeing 727, s jehož výrobou začala společnost před dvěma desetiletími. Dispečeři si uvědomovali, že to nebude jednoduché, ale uzavřeli asistenční dohody s aerolinkami, které teď uvedou do chodu, aby se podařilo zvládnout nepřetržitou přepravu právnických podkladů a živých humrů po celé Americe.

„Je to hodně neefektivní?“ zeptal se Ryan.

„No, jednodenní zásoby bomb dopravíme na místo za tři dny – možná za dva, když to trochu zrychlíme, ale rychleji to nejde,“ odpověděl Moore. „Bomby jsou těžké a jejich rozvoz je náročný na spotřebu paliva. Generál Wallace má solidní seznam cílů, ale potřebuje zásobu bomb.“

„A kde ty bomby vezmeme?“

„Na Andersenově základně na Guamu jich mají pěknou zásobu,“ odpověděl Moore. „Totéž platí o Elmendorfu na Aljašce a Mountain Home v Idahu. Plus další místa. Nejde ani tak o čas a vzdálenost, jako hlavně o hmotnost. Ruská základna, na které Wallace působí, je pro jeho účely dostatečně velká. Musíme mu jenom dodat ty bomby. Už jsem přesunul spoustu vojenských nákladních letounů do Německa, kde začnou nakládat letecké prostředky První obrněné a odvezou je Diggsovi. To zabere čtyři dny nonstop letů.“

„A posádky si odpočinou kdy?“ zeptal se Jackson.

„Cože?“ Ryan zvedl oči.

„To je z námořnictva, Jacku. Letectvo má dohody s odbory o tom, jak dlouho můžou létat. Na lodích jsme nic takového neměli,“ vysvětloval Robby. „Letouny C–5 mají prostory, kde se dá spát. Jen jsem si dělal legraci.“ Neomlouval se. Bylo pozdě – správné příslovce znělo *brzy* – a nikdo v Bílém domě si moc spánek dovolit nemohl.

Ryan zatoužil po cigaretě, která by mu pomohla překonat stres, ale Ellen Sumterová teď doma spala a nikdo z noční směny v Bílém domě nekouřil, aspoň pokud věděl. Ale uvědomoval si, že to z něj mluví slaboch. Prezident si promnul obličej a podíval se na hodiny. Bude si muset zdřímnout.

„Už je pozdě, miláčku,“ řekla Mary Pat svému manželovi.

„To mě nenapadlo. Tak proto se mi zavíraly oči, jo?“

Ve skutečnosti neměli žádný vážný důvod tu zůstávat. CIA měla v ČLR velmi málo výzvědných prostředků. Jediný, který za něco stál, byl SORGE. Ostatní zpravodajské služby, DIA a NSA, z nichž každá byla co do počtu lidí mnohem větší než Ústřední zpravodajská služba, neměly na místě žádné hodnotné lidské zdroje, ačkoli NSA vyvíjela maximální snahu, aby se napojila na čínské spoje. Soustavou geostacionárních družic se jí dokonce dařilo odposlouchávat hovory přes mobilní telefony, získané informace svádět přes systém Echelon a pak je posílat překladatelům se žádostí o kompletní překlad a vyhodnocení. Nějaké informace dostávali, ale ne moc. SORGE představoval nejvzácnější poklad a Edward i Mary Patricia Foleyovi zůstávali vzhůru dlouho do noci, aby si počkali na nejnovější záznamy z osobního deníku ministra Fanga. Čínské politbyro se scházelo každý den, Fang byl zaníceným spisovatelem deníků, nemluvě o tom, že ho těšily tělesné přednosti žen zaměstnaných v jeho štábu. Foleyovi se dokonce snažili objevit nějaké významy v méně pravidelných zápiscích PĚNICE, která se počítači svěřovala s ministrovou sexuální zručností. Mary Pat se při četbě těchto zpráv občas i začervenala. Práce důstojníka rozvědky se často velmi blížila práci placeného voyeura a štábní psychiatr převáděl všechny lascivní informace do zřejmě velmi přesných osobnostních profilů, ale pro Foleyovy byl Fang jen starý chlípník, který se náhodou dostal do vysoké politické funkce.

„Bude to trvat ještě minimálně tři hodiny," řekl ředitel CIA.

„Jo," přikývla jeho žena.

„Něco mě napadlo…" Ed Foley vstal z pohovky, sundal z ní polštáře a rozložil ji. Dva lidi se sem vešli jen s velkými obtížemi.

„Až to uvidí štáb, budou si myslet, že jsme si tady asi užívali."

„Mě bolí hlava, lásko," řekl ředitel CIA.

Dotírání

Převážná část života v armádě jen potvrzuje Parkinsonův zákon, že práce se rozpíná tak, až zaplní všechen čas pro ni vyhrazený. Plukovník Dick Boyle přiletěl prvním letounem C–5B Galaxy, který, jakmile se zastavil, zvedl svou čelní část a z jeho nitra vyjely tři helikoptéry UH–60A Blackhawk. Jejich posádky se okamžitě přemístily k volným rampám, kde rozložily listy rotorů, ujistily se, že jsou pevně utaženy, a po nezbytných bezpečnostních kontrolách připravily své stroje k odletu. Letoun C–5B touto dobou už doplnil palivo a odletěl, aby uvolnil místo dalšímu, který přivážel útočné helikoptéry AH–64 – ty vezly kompletní zásobu zbraní a jiných nezbytností pro skutečné operace proti skutečnému ozbrojenému nepříteli.

Plukovník Boyle na všechno dohlížel, ačkoli věděl, že jeho vojáci vykonávají všechny úkoly na výbornou a budou to tak dělat, i když se na ně nebude dívat. Boyle však měl největší chuť odletět za Diggsem a jeho štábem, ale tomu pokušení odolal, protože cítil, že by měl dohlížet na lidi, které cvičil, aby své úkoly zvládli dokonale i bez dohledu. Trvalo tři hodiny, než získal pocit, že už došlo k jistému zautomatizování, a rozhodl se jednat jako velitel, a ne jako skladník, takže odletěl do Chabarovska. Let proběhl poměrně snadno, nízké mraky mu vyhovovaly, protože na nebi se jistě pohybují stíhačky, z nichž ne všechny patří spojencům. Navigační systém GPS ho navedl na správné místo, kde objevil přistávací plochu obklopenou vojáky. Všichni na sobě měli *divné* uniformy, ačkoli Boyle si říkal, že s takovými názory bude muset něco udělat. Jeden voják doprovodil Boyla do budovy, která nejspíš ztělesňovala ruské představy o velitelství, jímž skutečně byla.

„Dicku, pojď sem," zavolal na něj generál Diggs. Velitel helikoptéry cestou salutoval.

„Vítej na Sibiři, Dicku," pozdravil ho Marion Diggs.

„Děkuji, pane. Jak to vypadá?"

„Zajímavě," odpověděl generál. „Tohle je generál Bondarenko, velitel skupiny vojsk." Boyle znovu zasalutoval. „Genadiji, plukovník Boyle, který velí mé letecké brigádě. Je to machr."

„Jak vypadá situace ve vzduchu, pane?" zeptal se Boyle Diggse.

„Letectvo si zatím dokáže poradit s jejich stíhačkami."

„A co čínské helikoptéry?"

„Moc jich nemají," odpověděl další ruský důstojník. „Jsem plukovník Alijev, Andrej Petrovič, mám tu na starost operace. Čína moc helikoptér nemá. Zatím jsme jich viděli jen pár, většinou průzkumníky."

„Žádné na přepravu vojska? Žádné štábní helikoptéry?"

„Ne," odpověděl Alijev. „Jejich vysocí důstojníci se raději pohybují v pásových vozidlech. Nejsou s helikoptérami tak srostlí jako vy v Americe."

„Co mám dělat, pane?" zeptal se Boyle Diggse.

„Zavezeš Tonyho Turnera do Čity. Budeme používat tamní nádraží. Musíme ho připravit."

„A pásová vozidla vyrazí odsud?" Boyle se podíval na mapu.

„Tak zní plán. Jsou i bližší místa, ale Čita disponuje nejlepšími prostředky na odbavení našich vozů, tak to aspoň tvrdí naši přátelé."

„A co nafta?"

„Na místě, kde jsi přistál, by měly být obrovské podzemní nádrže."

„Víc, než budete potřebovat," přikývl Alijev. Smělý příslib, pomyslel si Boyle.

„A munice?" zeptal se Boyle. „Galaxy nám zatím dovezly zásobu na dva dny. Šest kompletních nákladů pro apache, když počítám tři operace denně."

„Jakou verzi helikoptér máte?" zeptal se Alijev.

„Delty, plukovníku. Máme radar Longbow."

„A všechno funguje?" zeptal se Rus.

„Nemělo by moc smysl je sem vozit, kdyby nefungovaly," odpověděl Boyle se zvednutým obočím. „A co bezpečné ubytovny pro mé lidi?"

„Na základně, kde jste přistáli, budou bezpečné ubytovny pro vaše letce – neprůstřelné kryty. Vaše údržba bude spát v kasárnách."

Boyle přikývl. Všude to bylo stejné. Hlupáci, kteří stavěli letiště, měli snad pocit, že piloti jsou

hodnotnější lidi než údržba. To je sice pravda, ale jen do chvíle, než helikoptéry potřebují opravit, v tom okamžiku je pilot stejně platný jako jezdec bez koně.

„Dobře, generále. Vezmu Tonyho do Čity a pak dohlídnu na potřeby svých lidí. Určitě by se mi hodila jedna z vysílaček Chucka Garveyho."

„Jsou venku. Cestou si jednu vem."

„Dobře, pane. Tony, jdeme," řekl náčelníkovi štábu.

„Pane, jakmile sem dostaneme trochu pěchoty, měli bychom zajistit ty nádrže s palivem," řekl Masterman. „Mělo by se to hlídat."

„Můžu vám dát, co budete potřebovat," navrhl Alijev.

„Beru," odpověděl Masterman. „Kolik těch bezpečných vysílaček Garvey přivezl?"

„Myslím, že osm. A dvě už jsou pryč," varoval je generál Diggs. „No, vlakem jich přivezou víc. Řekni Boyleovi, aby sem poslal dvě helikoptéry pro naše potřeby."

„Dobře." Masterman odběhl ke dveřím.

Všichni ministři měli své kanceláře a do každé z nich chodily úklidové čety jako všude na světě, v tomto případě kolem desáté hodiny večerní. Sbíraly zde veškerý nepořádek od obalů od bonbonů přes prázdné krabičky od cigaret až po papíry, které házely do zvláštních tašek určených ke spálení. Tito zaměstnanci nebyli nijak extrémně bystří, ale prošli kontrolou původu a bezpečnostními prověrkami, které se zaměřovaly na jejich zastrašení. O své práci nesměli s nikým hovořit, ani s manželkami, nikdy nesměli prozradit, co našli v koších. Nikdy o tom ani moc nepřemýšleli – myšlenky nebo nápady politbyra je zajímaly ještě méně než předpověď počasí. Jen málokdy se setkali s ministry, jejichž kanceláře uklízeli, ale nikdy s nimi nepromluvili. Při těch vzácných příležitostech, kdy se s těmi polobohy, kteří spravovali jejich zem, setkali, se snažili být neviditelní. Možná se pokorně uklonili, za což se jim nedostalo ani pohledu, protože představovali jen kus nábytku, nekvalifikované síly vykonávající nekvalifikovanou práci, nehodící se k ničemu jinému. Věděli sice, co jsou to počítače, ale takové stroje nebyly určeny pro lidi jako oni, což si uvědomovali.

Takže ačkoli jeden z počítačů vydal zvláštní zvuk, když se v kanceláři nacházel jeden z uklízečů, on na to nedbal. Připadalo mu sice zvláštní, proč to v přístroji chroustá, když je obrazovka vypnutá, ale vnitřní fungování té věci mu bylo záhadou a nikdy nesebral odvahu, aby se jí byť jen dotkl. Dokonce ani neoprašoval klávesnici, když počítač otíral – kdepak, klávesám se vždy vyhýbal.

Když tedy uslyšel, že počítač začíná brumlat, pár minut to trvá a pak zase utichne, nevyvedlo ho to z míry.

Mary Pat Foleyová otevřela oči, když na stěnu kanceláře jejího manžela začalo slunce vrhat stíny. Podívala se na hodinky. Sedm dvacet. Obvykle vstávala mnohem dřív – to však nechodila spát ve čtyři ráno. Tři hodiny spánku jí asi budou muset stačit. Vstala a zamířila do Edovy koupelny. Byla v ní i sprcha, stejně jako v její. Rozhodla se, že se osprchuje až u sebe, takže si zatím jen opláchla obličej, zdráhavě pohlédla do zrcadla a usmála se tomu, co v něm viděla.

Zástupkyně ředitele CIA pro operace zavrtěla hlavou, pak se protáhla, aby si rozproudila krev v žilách, a oblékla si blůzu. Potom svému manželovi zatřásla ramenem.

„Vstávat, králíku, než tě sežerou lišky."

„Ta válka ještě neskončila?" zeptal se ředitel CIA se zavřenýma očima.

„Asi ne. Ještě jsem se nedívala." Odmlčela se, protáhla a vklouzla do bot. „Jdu se kouknout na e–mail."

„Fajn, objednám nám snídani," řekl jí Ed.

„Ale vločky. Žádná vajíčka. Máš moc vysoko cholesterol," řekla Mary Pat.

„No dobře, lásko," zabručel poslušně.

„Hodnej králíček." Políbila ho a vyšla ven.

Ed Foley si vyřídil neodkladnou záležitost na toaletě, pak se posadil ke stolu a zavolal do kuchyně. „Kávu. Toast. Omeletu ze tří vajec, šunku a hranolky." Cholesterol necholesterol, musí se nějak probrat.

„Máte poštu," ozval se strojový hlas.

„Skvěle." Zástupkyně ředitele vydechla. Stáhla si zprávu, provedla běžnou proceduru uložení a vytištění, dnes ráno však trvala o něco déle, protože Mary Pat byla unavená, a tedy náchylná k omylům. V takovém případě vždy zpomalila a dávala si dvojnásobný pozor, což se naučila jako matka. Takže za čtyři minuty oproti obvyklým dvěma držela v ruce vytištěnou verzi poslední zprávu SORGE od agenta SLAVÍKA.

Šest stránek relativně drobných znaků. Pak zvedla telefon a zavolala doktoru Searsovi.

„Ano?“

„Tady Foleyová. Něco jsme dostali.“

„Už jdu, madam.“ Než přišel, dala si trochu kávy, jejíž chuť, možná i kofein, jí pomohla čelit nástrahám dne.

„Dneska jste přišel hodně brzy, že?“ zeptala se ho.

„Vlastně jsem tu přespal. Musíme zlepšit příjem té kabelové televize,“ odpověděl ve snaze nadlehčit situaci. Když se jí podíval do očí, zjistil, že to nebude snadné.

„Tady.“ Podala mu stránky přes stůl. „Kávu?“

„Ano, děkuji.“ Nespouštěl oči z listů, i když se natahoval pro plastikový pohárek. „Dobré zprávy.“

„Opravdu?“

„Ano, je to Fangovo líčení diskuse v politbyru na téma, jak pokračuje válka… snaží se analyzovat naše kroky… jo, to jsem přibližně čekal…“

„Zkuste to podrobněji, doktore,“ přikázala mu Mary Pat.

„Měla byste zavolat i George Weavera, ale ten vám řekne jenom to, že se ve zprávě odráží jejich politické nazírání na nás všeobecně a na prezidenta Ryana zvlášť… jo, říkají, že na ně neútočíme z politických důvodů, že je nechceme moc naštvat…“ Sears se dlouze napil. „Tohle je vážně dobré. Dozvídáme se, co si myslí jejich politické velení a že se ve svém úsudku mýlí.“ Sears zvedl oči. „Nechápou nás o nic víc než my je, madam, dokonce i na téhle úrovni. Domnívají se, že prezident Ryan se řídí čistě politickými výpočty. Žang tvrdí, že se do ničeho nepouštíme, protože s nimi budeme chtít obchodovat, až upevní svou pozici na ruských nalezištích ropy a zlata.“

„A co jejich postup?“

„Říkají – respektive maršál Luo říká –, že se vše vyvíjí podle plánu, že je překvapila ruská pasivita a že jsme dosud nenapadli žádné cíle na jejich území.“

„Možná proto, že tam ještě nemáme žádné bomby. To jsem se dozvěděla teprve nedávno. Musíme je tam dopravit letadly, abychom je pak mohli dodat na místo.“

„Opravdu? O tom zatím nevědí. Mají pocit, že se z naší strany jedná o bohapustou nečinnost.“

„Fajn, tak mi to přeložte. Kdy dorazí Weaver?“

„Obvykle chodí v osm třicet.“

„Jakmile přijde, proberte to s ním.“

„Samozřejmě.“ Sears se zvedl a odešel.

„Chystají se zalehnout?“ zeptal se Alexandrov.

„Mám ten pocit, soudruhu kapitáne,“ odpověděl Bujkov. Dalekohledem sledoval Číňany. Obě průzkumná velitelská vozidla byla u sebe, což se stávalo prakticky výhradně v okamžiku, kdy se chystali na noc. Oběma mužům připadalo zvláštní, že čínská armáda je činná pouze ve dne, ale pro ruské průzkumníky to nebylo nic nepříjemného, i vojáci totiž potřebují spát. Víc než ostatní, dodali by jistě oba muži. Stres a náročnost sledování nepřátel jejich země – a ještě na vlastním území – se na nich začínaly podepisovat.

Čínská armáda měla dobrý výcvik, ale její kroky se daly předvídat. Obě velitelská vozidla stála u sebe. Ostatní byla rozmístěna po okolí, zejména před nimi, ale jedno dokonce tři sta metrů vzadu, to zajišťovalo týl. Posádky obou vozů zůstávaly pospolu jako jednotka. Každá skupina sestavila malý benzinový vařič a uvařila si rýži – asi ryži, říkali si Rusové. Pak si muži lehli a čtyři pět hodin si zdřímli. Pak se probudili, uvařili si snídani a před rozbřeskem vyrazili kupředu. Nebýt to nepřátelé, jejich vytrvalost ve zvládání tak náročného výcviku by si jistě zasloužila obdiv. Bujkov místo toho přemýšlel, jestli by mohl se dvěma třemi ruskými vozy zaútočit na Číňany a zlikvidovat je děly ráže 30 mm. Ale to by Alexandrov nikdy nedovolil. Člověk se může spolehnout, že důstojníci svým rotmistrům zabrání uskutečnit jejich plán.

Kapitán i rotmistr se vrátili na sever ke svému vozu, tři další průzkumníci však zůstali na místě a sledovali chování svých „hostů“, jak jim Alexandrov začal říkat.

„Tak co, rotmistře, jak se cítíte?“ zeptal se důstojník tiše.

„Trocha spánku by neškodila.“ Bujkov se ohlédl. Mezi nimi a Číňany teď stál kromě stromů i pahorek. Zapálil si cigaretu a dlouze a uvolněně vydechl. „Tahle služba je těžší, než jsem čekal.“

„Opravdu?“

„Ano, soudruhu kapitáne. Vždycky jsem myslel, že bychom mohli naše nepřátele zabít. Hlídání je hrozná dřina.“

„To je pravda, Borisi Jevgenijeviči, ale nezapomeňte, že když odvedeme svou práci poctivě, divizi se pak

podaří zničit jich mnohem víc. Jsme jejich oči, ne tesáky.“

„Jak říkáte, soudruhu kapitáne, ale připadá mi to jako točit film o vlkovi, místo abychom po něm vystřelili.“

„I autoři kvalitních přírodopisných filmů dostávají ceny, rotmistře.“

Na kapitánovi je zvláštní, říkal si Bujkov, *že se vždycky snaží člověku domlouvat*. Nebylo to nijak nepříjemné, připomínal však spíše učitele než důstojníka.

„Co je k večeři?“

„Hovězí s černým chlebem, soudruhu kapitáne. Dokonce trochu másla. Ale žádná vodka,“ dodal rotmistr hořce.

„Až tohle skončí, můžete se zpít třeba do němoty, Borisi Jevgenijeviči,“ slíbil mu Alexandrov.

„Jestli se toho dožiju, připiju vám na zdraví.“ Jejich vůz stál tam, kde ho nechali, posádka už zatím roztáhla maskovací sítě. *Na důstojníkovi je fajn*, říkal si Bujkov, *jak se mu povedlo přimět vojáky, aby udělali, co je třeba, a moc si nestěžovali. Je to stejná soudružská solidarita,– o které mluvil můj děda, když vyprávěl své nekonečné příběhy o zabíjení Němců cestou do Vídně. Jako ve filmu*, pomyslel si rotmistr.

Černý chléb byl z konzerv, ale chutnal dobře, a hovězí, vařené na malém benzinovém vařiči, nebylo tak špatné. Když dojídali, objevil se rotmistr Grečko. Velel vozidlu číslo tři a v ruce nesl…

„Je to to, co si myslím?“ zeptal se Bujkov. „Juriji Andrejeviči, ty jsi opravdový soudruh!“

Grečko přinášel půllitrovou láhev vodky, byla to nejlacinější „ВОДКА“ s plastikovým uzávěrem, láhev už nešla po otevření zavřít.

„Čí je to nápad?“ zeptal se kapitán.

„Soudruhu kapitáne, je chladná noc, my jsme ruští vojáci a potřebujeme něco na uklidnění,“ řekl Grečko. „Je to jediná láhev v celém družstvu, jeden hlt nám neuškodí,“ dodal rozumně.

„Aha, no dobře.“ Alexandrov natáhl svůj plechový hrnek a dostal skoro šedesát gramů vodky. Počkal, až budou mít nalito i ostatní, pak si všiml, že láhev je prázdná. Napili se společně a konečně jim i zachutnalo být ruskými vojáky, kteří v hlubokých lesích brání domovinu.

„Zítra budeme muset doplnit palivo,“ řekl Grečko.

„Čtyřicet kilometrů severně u vyhořelé pily na nás bude čekat cisterna. Vyrazíme k ní jeden po druhém a musíme doufat, že naši čínští hosté nebudou ve svém postupu příliš dychtiví.“

„To musí být váš kapitán Alexandrov,“ řekl major Tucker. „Čtrnáct set metrů od nejbližších Číňanů. Je pěkně blízko,“ poznamenal Američan.

„Je to dobrý kluk,“ řekl Alijev. „Před chvílí se ozval. Číňané prý ve svých krocích nepolevují. A co hlavní skupina?“

„Pětadvacet mil vzadu – asi čtyřicet kilometrů. I oni se ukládají na noc ke spánku, ale dokonce zapalují ohně, jako by nám chtěli říct, kde jsou.“ Tucker nějak pohnul s myší a ukázal Alijevovi tábory. Na obrazovce teď viděli hlavně odstíny zelené barvy. Čínské obrněné vozy se objevovaly jako jasné body, zejména v oblasti motorů, z nichž stoupalo zbytkové teplo.

„To je úžasné,“ řekl Alijev obdivně.

„Koncem sedmdesátých let jsme se rozhodli, že bychom měli umět bojovat i v noci, což nikdo jiný neumí. Chvíli trvalo, než jsme vyvinuli nezbytné technologie, ale zaplaťbůh to funguje, plukovníku. Teď už potřebujeme jen pár Zdatných prasátek.“

„Čeho?“

„Uvidíte, plukovníku. Uvidíte,“ sliboval mu Tucker. Tyto signály jim poskytovala Grace Kellyová, jež měla do trupu zabudovaný laserový označovač. Teď se držela ve výšce osmnácti tisíc metrů a shlížela na zem svými kamerami pro noční vidění. Pod Tuckerovým vedením mířila na jih, kde měla pokračovat v průzkumu čínských jednotek postupujících na Sibiř. Přes Amur už vedlo šestnáct pontonů, dalších pár o něco na sever, ale nejzranitelnější body se nalézaly kolem Charbinu, města ležícího dál na jih na čínském území. Mezi ním a Beianem stálo hodně železničních mostů, Beian je navíc konečnou stanicí zásobovací železniční tratě pro Lidovou osvobozeneckou armádu. Grace Kellyová registrovala spoustu vlaků, hlavně naftových, ale i některé na uhlí, které vyjely z dep, aby doprava zbraní a zásob na sever neustala. Nejzajímavější byl nedávno postavený dopravní kruh, kde tankovací vagóny cosi vykládaly, nejspíš naftu, do čehosi, co připomínalo potrubí, jež se technici čínské armády snažili protáhnout co nejvíc na sever. To okoukali od Ameriky. Americká a britská armáda vybudovala totéž z Normandie na východ koncem roku 1944 a Tucker věděl, že podobný terč stojí za zaznamenání. Nafta nepředstavovala pro armádu na bojišti pouze pohonnou hmotu. Byla pro ni vzduchem, který dýchala.

Kolem se potloukalo velké množství mužů, nejspíš dělníků, kteří měli za úkol opravovat poškozené koleje. Nedaleko hlavních mostů stály baterie střel země–vzduch a protiletadlová děla. Takže žluťásci si myslí, že mosty mají cenu, a snaží se je bránit.

Jen aby to k něčemu bylo, pomyslel si Tucker. Zapnul satelitní vysílačku a spojil se s posádkou v Zigansku, kde se pod vedením generála Wallace připravoval seznam cílů. Pozemní vojsko se evidentně zdráhá zaútočit na postupující Lidovou osvobozeneckou armádu, ale z pohledu majora Tuckera šlo jen o skupinu cílů. Na hlavní terče by použil J–DAMy a na oblastní terče pár Zdatných prasátek, J–SOWy. Žluťásci by dostali pořádnou do zubů a jako většina pozemních armád i ta čínská má pravděpodobně čelist ze skla. Stačí do ní pořádně praštit.

Rusové na zemi neměli tušení, co je FedEx vůbec zač, a opravdu je překvapilo, že nějaká soukromá nevládní společnost mohla vlastnit něco tak obrovského, jako je nákladní letadlo Boeing 747F.

Posádky těchto letounů, z nichž většina absolvovala výcvik v námořnictvu či letectvu, zase nikdy nečekaly, že uvidí Sibiř jinak než z okýnka bombardéru B–52H. Zdejší ranveje byly nezvykle hrbolaté, mnohem víc než na většině amerických letišť. Na zemi čekala armáda lidí, a když se přední dveře letounu otevřely, pozemní personál povolal *ještěrky*, které začaly odvážet náklad na paletách. Letové posádky ani nevystoupily z letounu, k němuž přijely čerpací vozy, navedly čtyřpalcové hadice do příslušných trysek a začaly do objemných nádrží doplňovat palivo, aby letoun mohl co nejdříve odletět a uvolnit rampy. Na palubě každého letounu byl prostor pro náhradní skupinu pilotů, kteří se letu zúčastnili. Ti, na něž čekal spánek na zpáteční cestě, nedostali ani napít, snědli jídlo z krabic, jež dostali v Elmendorfu při odletu. Trvalo celkem sedmapadesát minut, než se podařilo vyložit stovku tun bomb, což vystačilo sotva pro desítku letounů F–15E stojících na vzdáleném konci rampy, a ještěrky zamířily právě k nim.

„Vážně?“ zeptal se Ryan.

„Ano, pane prezidente,“ odpověděl Weaver. „Přes veškerou svou inteligenci jsou tito lidé ve svých názorech velmi omezení, prakticky vzato jsme se všichni provinili tím, že jsme naše myšlení promítli do myšlení druhých.“

„Ale já mám k ruce lidi, jako jste vy. Kdo radí jim?“ zeptal se Jack.

„Několik velmi moudrých lidí. Potíž je v tom, že politbyro je ne vždycky vyslechne.“

„Jo, to jsem tady zažil taky. Je to dobrá, nebo špatná zpráva, přátelé?“

„Teoreticky by mohlo jít o obojí, ale nezapomínejme, že my jim rozumíme mnohem víc než oni nám,“ řekl Ed Foley. „Díky tomu máme obrovskou výhodu, stačí, abychom jednali inteligentně.“

Ryan se zaklonil a promnul si oči. Robby Jackson nebyl v o moc lepší formě, ačkoli prospal asi čtyři hodiny v Lincolnově ložnici (ten v ní nikdy nespal – svůj název dostala kvůli tomu, že na zdi visel obraz šestnáctého prezidenta USA). Dobrá jamajská káva všem umožňovala aspoň předstírat, že jsou při vědomí.

„Překvapuje mě, že jejich ministr obrany je takový hlupák,“ přemýšlel Robby nahlas a očima přejížděl po hlášení SORGE. „Vysoké úředníky přece platíš proto, aby přemýšleli v širších souvislostech. Když se něco daří tak jako jejich současná operace, člověk znejistí, nebo já aspoň jo.“

„No dobře, Robby, ale tys býval bohem operací. Co navrhuješ?“ zeptal se Jack.

„Podstata každé větší operace spočívá v tom, pohrát si s myslí protivníka. Přivést ho na cestu, po které chceš, aby šel, nebo proniknout do jeho rozhodovacího procesu, zabránit mu analyzovat data a přijímat rozhodnutí. A to by se nám, myslím, mohlo podařit.“

„A jak?“ zeptal se Arnie van Damm.

„Společným rysem všech úspěšných vojenských plánů v historii je následující: ukázat nepříteli, co očekává a doufá, že uvidí, a v okamžiku, kdy získá pocit, že drží opratě pevně v rukou, mu podrazit nohy.“ Robby se zaklonil, pro jednou mu všichni pozorně naslouchali. „Měli bychom je nechat ještě pár dní postupovat, aby měli pocit, že je to čím dál snazší, zatím se připravit a pak na ně udeřit jako sanfranciské zemětřesení – absolutně bez varování, prostě jako by nastal konec světa. Mickey, kde je jejich nejzranitelnější místo?“

Generál Moore odpověď znal. „Vždycky logistika. Denně spálí kolem devíti set tun nafty, aby svoje tanky a pásová vozidla udrželi v chodu. Pět tisíc techniků dře jako koně a staví potrubí, aby udrželo krok s vůdčími jednotkami. Když to přerušíme, mohli by část nahradit cisternami, ale určitě ne všechno…“

„A o to se postarají Zdatná prasátka,“ dodal viceprezident Jackson.

„Proč ne,“ přikývl generál Moore.

„Zdatná prasátka?“ zeptal se Ryan.

Robby mu to vysvětlil a dodal: „Tenhle a dalších pár triků jsme vyvíjeli během posledních osmi let. Já jsem před několika lety strávil měsíc u Čínského jezera s jedním prototypem. Funguje to, pokud jich máme hodně."

„Gus Wallace je uvedl na prvním místě, když psal Ježíškovi."

„Další problém spočívá v politice," dodal Jackson.

„V téhle souvislosti mě něco napadlo. Jak ČLR o té válce hovoří před svými občany?" Tentokrát promluvil profesor Weaver: „Tvrdí, že Rusko vyprovokovalo pohraniční incident – je to totéž, co Hitler provedl s Polskem v roce 1939. Metoda velké lži. Nepoužívají ji poprvé. Spoléhá na ni každý diktátor. Funguje to, pokud máte možnost kontrolovat, co se lidé dozvědí."

„Co je nejlepší zbraní proti lži?" zeptal se Ryan.

„Samozřejmě pravda," odpověděl Arnie van Damm za všechny. „Ale oni ovládají všechna média. Jak chceš tu zprávu dostat k obyvatelům Číny?"

„Ede, jak dostáváme informace SORGE?"

„Přes Internet, Jacku. Proč?"

„A kolik Číňanů vlastní počítače?"

„Miliony – jejich počet za posledních pár let neuvěřitelně vzrostl. Proto taky ukradli ten patent Dell Computer, jak jsme se o něm zmínili při obchodních rozhovorech, ale… chápu…" Foley se usmál. „To se mi líbí."

„Mohlo by to být nebezpečné," varoval je Weaver.

„Pane doktore, válku nelze vést bezpečně," odpověděl Ryan. „Tohle není rozhovor mezi dvěma přáteli. Generále Moore?"

„Ano, pane?"

„Vydejte rozkazy."

„Provedu."

„Jedinou otázkou zůstává, jestli takový krok pomůže."

„Víš, Jacku," řekl Robby Jackson, „je to jako v baseballu. Hraješ, abys zjistil, kdo je nejlepší."

Jako první posila dorazila do Čity 201. divize. Vlaky zastavily na vykládacích vedlejších kolejích zřízených pro tento účel. Plošinové vozy byly navrženy (a v mnoha případech i postaveny) pro transport pásových vojenských vozidel. Na konci každého vozu tedy byly sklápěcí rampy, po jejichž sklopení po nich mohly tanky sjet na betonové rampy, u nichž zastavily vlaky. Nebylo to zrovna snadné – šířka vozů byla pro tankové pásy přinejmenším omezená –, řidiči všech tanků se snažili jet co nejpříměji, ale vždy si úlevně oddychli, když sjeli na beton. Na zemi je vojenská policie představující dopravní policii navedla na seřadiště. Velitel 201. motostřelecké divize už tam samozřejmě stál se svým štábem, velitelé pluků dostali rozkazy, z nichž se dozvěděli, po kterých silnicích mají zamířit na severovýchod k Bondarenkově Páté armádě. Až se s ní spojí, vznikne skutečná armáda, už ne jen teoretický termín.

Dvoustá první stejně jako následné divize – Osmdesátá, Čtyřiatřicátá a Čtyřiadevadesátá – byla vybavena nejnovějšími ruskými přístroji a její úroveň připravenosti se blížila stu procentům. Všechny okamžitě zamířily na sever a na východ, aby se dostaly před postupující Číňany. Čekaly je tedy opravdové dostihy. V této části Ruska mnoho silnic nevedlo a ty stávající byly z nezpevněného štěrku, což vyhovovalo pásovým vozidlům. Daly se čekat potíže s naftou, protože i v době míru zde bylo málo čerpacích stanic pro nákladní vozy, takže 201. zabavila všechny cisternové vozy, které její důstojníci našli, a všichni logistikové se báli, že ani to možná nebude stačit, jenže neměli na vybranou. Jestli se jim podaří dostat se s tanky na místo, budou s nimi bojovat třeba bez hnutí.

Skoro jediné, co fungovalo, byla telefonní síť, takže mohli komunikovat bez použití vysílaček. Pro celou oblast platily nejpřísnější rozkazy zakazující jejich používání, aby se zabránilo varování nepřítele; americké i ruské vzdušné síly v oblasti měly za úkol zlikvidovat všechny taktické průzkumné letouny, které by sem Čína poslala. Zatím se jim to dařilo. Před Čitou už bylo sestřeleno sedmnáct letounů J–6 a J–7 považovaných za průzkumné modely ve své třídě letounů.

Čínské průzkumné nedostatky byly potvrzeny především z Paříže. SPOT, francouzsky podnik, který spravoval komerční fotodružice, obdržel několik žádostí o fotografie Sibiře, a ačkoli mnohé z nich přicházely od zdánlivě legitimních západních firem, zejména tiskových agentur, všechny byly zamítnuty. Družice SPOT sice neměly tak vysoký výkon jako americké zpravodajské družice, ale stačily na to, aby identifikovaly vlaky shromážděné v Čite.

A jelikož Čínská lidová republika měla dosud v Moskvě fungující velvyslanectví, panovala i obava, že jejich ministerstvo státní bezpečnosti platí některé ruské občany jako špiony za to, že novému nepříteli Ruska dodávají informace. Občané, o nichž měla ruská Federální bezpečnostní služba jisté pochybnosti, byli zatčeni a vyslechnuti a ti kdo se nacházeli ve vazbě, byli podrobeni řádnému výslechu.

Mezi ně patřil i Klementin Ivanovič Suvorov.

„Pracoval jste pro nepřátelskou zemi," poznamenal Pavel Jefremov. „Zabil jste pro zahraniční mocnost a připravoval jste atentát na prezidenta naší země. To všechno víme. Už jsme vás nějakou dobu sledovali. Máme třeba i tohle." Zvedl fotokopii jednorázového šifrovacího klíče, který získali ze schránky pod lavičkou. „Buď budete mluvit, nebo vás zastřelíme. Riskujete svůj život."

Ve filmech právě v tomto okamžiku podezřelý vzpurně pronese: „Zastřelíte mě tak jako tak," ale Suvorov nechtěl zemřít o nic víc než jiní lidé. Život měl rád jako každý člověk a tomu, že ho někdy dopadnou, přikládal stejně malou váhu jako sebemenší pouliční zlodějíček. Vlastně očekával zatčení ještě méně než oni, protože věděl, jak je inteligentní a mazaný, i když za posledních pár dní toto jeho přesvědčení utrpělo značnou újmu.

Klementin Ivanovič Suvorov měl před sebou poměrně nepříznivou vyhlídku. Vycvičila ho KGB, věděl, co očekávat – kulku do hlavy –, pokud vyšetřovatelům neposkytne něco tak cenného, aby jeho život ušetřili, a v této chvíli se i život v pracovním táboře s přísným režimem jevil jako mnohem přijatelnější alternativa.

„Opravdu jste zajali Konga?"

„To jsme vám předtím řekli, ale ne, nezajali jsme ho. Proč Číňanům prozrazovat, že jsme odhalili jejich operaci?" odpověděl Jefremov upřímně.

„Mohl byste mě použít proti nim."

„A jak bychom toho asi docílili?" zeptal se důstojník FBS.

„Můžu jim říct, že operace, kterou plánují, pokračuje, ale že situace na Sibiři mi zabránila provést to ve vhodnou chvíli."

„Jenže když Kong nemůže odejít z velvyslanectví – jež teď samozřejmě střežíme a izolujeme –, jak byste mu takovou informaci předal?"

„Elektronickou poštou. Ano, pozemní linky monitorovat můžete, ale v případě mobilních telefonů je to složitější. Jako náhradní způsob komunikace mohu použít elektronickou cestu."

„A fakt, že jste ji dosud nepoužil, je varovat nemůže?"

„To se dá snadno vysvětlit. Můj kontakt ze Spetsnaz dostal po vypuknutí války strach a já taky."

„Ale všechny vaše elektronické adresy už jsme zkontrolovali."

„Myslíte, že je mám všechny napsané?" Poklepal se do spánku. „Copak mě máte za úplného hlupáka?"

„Pokračujte, co navrhujete?"

„Navrhnu jim, že můžu pokračovat v operaci. Požádám je, aby dali svolení signálem – třeba podle toho, jak nastaví záclony v okně."

„A co za to?"

„A za to mě nepopravíte," navrhl vlastizrádce.

„Rozumím," řekl Jefremov tiše. Nečinilo by mu potíže zastřelit ho hned tady a teď, ale přijmout jeho nabídku by mohlo být politicky užitečné. Pošle zprávu nahoru.

Problém při sledování Číňanů spočíval v tom, že Alexandrov se svými muži musel předvídat, co udělají. Protivník se tedy mohl vyspat o hodinu déle, odhadoval kapitán, ale o moc víc ne, protože nebylo složité předvídat, co udělá. Dal si ranní čaj, rotmistr Bujkov si dal k čaji dvě cigarety. Teď leželi v mokré trávě s dalekohledy u očí. I čínští vojáci byli mimo vozy takřka celou noc, zdálo se, že jsou rozestaveni necelých sto metrů od nich. *Moc dobrodružné povahy to nejsou*, říkal si kapitán. On by své hlídky postavil dál, přinejmenším o půl kilometru, navíc ve dvojicích a kromě zbraní by je vybavil i vysílačkami. Připravil by rovněž granátomet pro případ, že by hlídky zahlédly něco nebezpečného. Jenže jak Lišák, tak Zahradník se zatím jevili jako konzervativní a důvěřivé povahy, což nicméně nebyl nejobvyklejší charakterový rys.

Ranní příděl povinností splnili Číňané přesně. Vytáhli petrolejové hořáky na uvaření čaje – *nejspíš čaje*, říkali si všichni – a ostatních věcí, které snídali. Pak sundali maskovací sítě. Předsunuté hlídky se vrátily a hlásily se u svých důstojníků, načež všichni nasedli do vozidel. První ranní úsek byl ani ne půl kilometru dlouhý a pak průzkumníci znovu sestoupili na zem a po svých zamířili kupředu. Rychle se vrátili a hlásili se před druhým, mnohem delším ranním postupem.

„Půjdeme, rotmistře," rozkázal Alexandrov, odběhli společně k vozidlu a chystali se na první výlet do

lesa při třetím pokračování jejich ústupu.

„A jsou zase v pohybu," řekl major Tucker po celých třech hodinách spánku na slabé matraci metr a půl od terminálu Temných hvězd. Na nebi znovu létala Ingrid Bergmanová, a sice v pozici, z níž pak Tucker viděl jak průzkumný oddíl, tak hlavní část čínské armády. „No, nedá se říct, že by se odchylovali od své doktríny, co?"

„Zdá se," přikývl plukovník Tolkunov.

„Takže dneska v noci budou někde tady." Tucker udělal na mapu zelenou značku. „A u zlatého dolu jsou pozítří. Kde se chcete zapojit vy?" zeptal se.

„Rozhodující bude, jak rychle sem dorazí Dvoustá první."

„Benzin?" zeptal se Tucker.

„Nafta, ale ano, to je při přesunu většího oddílu hlavní starost."

„Jo, a s námi máte bomby."

„Kdy začnete napadat čínské terče?" zeptal se Tolkunov.

„To není moje parketa, plukovníku, ale až přijde čas, uvidíte to odsud, živě a v barvách."

Ryan si odpoledne dvě hodiny zdříml, zatímco Arnie van Damm vyřizoval jeho schůzky (náčelník štábu taky potřeboval spát, ale jako většina lidí v Bílém domě upřednostňoval prezidentovy zájmy před svými) a teď v televizi sledoval záběry od Ingrid Bergmanové.

„To je úžasné," poznamenal. „Člověk by skoro mohl zvednout telefon a zavolat tankistovi, kam má jet."

„To se snažíme nedělat, pane," řekl Mickey Moore ihned. Ve Vietnamu se podobnému postupu říkalo „nebeský velitel", kdy velitelé praporů naváděli seržanty na hlídce, což nebylo vždy ku prospěchu odvedených mužů. Zázraky moderních komunikačních technologií mohou představovat i prokletí a mít i ten pochopitelný účinek, že lidé by prostě své vysílačky ignorovali nebo vypnuli, dokud by sami neměli potřebu něco říct.

Ryan přikývl. Kdysi sloužil jako poručík u námořní pěchoty, a ačkoli to bylo už dávno, pamatoval si to jako velmi náročnou práci pro mladíka, který nedávno vyšel ze školy.

„Číňané vědí, že to děláme?"

„Pokud vím, tak ne. Kdyby to věděli, nepochybně by se snažili naše bezpilotní prostředky sundat, čehož bychom si všimli. Ale není to snadné. Na radaru téměř nejsou vidět a podle letectva je výsledek stejný, když se člověk pokouší zahlédnout je pouhým okem."

„Do výšky osmnácti tisíc metrů nevystoupá moc stíhaček, natož aby tam nějakou dobu kroužily," přikývl Robby. „I pro Tomcaty je to hodně vysoko." Ani on nespouštěl oči z obrazovky. Žádný důstojník v dějinách vojenských operací neměl k dispozici něco byť jen vzdáleně podobného, tím si byl Jackson jist. Ve většině soubojů jde o to, najít nepřítele, abyste věděli, kde ho zabijete. Díky takovým novinkám se ze souboje stávala akce podobná sledování hollywoodského filmu – a kdyby čínská armáda věděla, že ji sledují, zešílela by. Při vývoji Temných hvězd se však kladla velká pozornost na to, aby k něčemu podobnému nemohlo nikdy dojít. Jejich vysílače byly směrové a zaměřené na satelity, nevysílaly před sebe jako běžné vysílačky. Takže se klidně mohlo jednat o černé díry kroužící ve výšce osmnácti kilometrů nad bojištěm.

„Co je na těch záběrech nejdůležitější?" zeptal se Jack generála Moorea.

„Logistika, pane, vždycky logistika. Jak jsem vám říkal dneska ráno, pane, mají obrovskou spotřebu paliva a zajistit zásobování palivy je úkol jako barák. Rusové mají ten samý problém. Snaží se nahnat čerstvé divize na sever od předních čínských oddílů, postavit je kolem Aldanu nedaleko od zlatého dolu. Je to tak půl na půl, jestli to zvládnou, i když pojedou po pevných silnicích a bez protivníka. Je také čeká přesun obrovského množství paliva, nehledě na to, že jízdou se opotřebují pásy. Nemají k dispozici tahače, jaké máme my, takže jejich tanky to musejí zvládnout samy. S tanky se operuje s mnohem většími obtížemi, než se zdá. Odhaduji, že ztratí čtvrtinu až třetinu síly pásů jenom během cesty tam."

„A budou moci bojovat?" zeptal se Jackson.

„Používají model T–80U. Proti našim tankům M60A3 by obstát mohly, ale modelu Ml, natož M1A2 se rovnat nemohou. Proti čínským tankům M–90 jsou šance padesát na padesát. Rozdíl je jen v tom, že Čína jich má mnohem víc. Záleží na výcviku. Ruské divize, které se tam přesunují, jsou jejich nejlépe vycvičené a vybavené jednotky. Otázkou zůstává, jestli jsou dost dobré. Na to si budeme muset počkat."

„A naši?"

„Zítra ráno dorazí první z nich do Čity. Rusové chtějí, aby se zformovali a odjeli na východo–jihovýchod. Operační předpoklad zní zastavit Číňany a pak je odříznout od jejich zásob nedaleko od Amuru. Teoreticky

to dává smysl,“ řekl Mickey Moore nepříliš nadšeně, „a Rusové tvrdí, že potřebné zásoby paliva mají v podzemních cisternách, které tam čekají už skoro padesát let. Uvidíme.“

Pohledy a utrpení

Generál Peng teď jel spolu s vůdčími oddíly své přední obrněné divize, Třísté druhé. Zatím si vedl dobře – tak dobře, že ho to začínalo znervózňovat. *Bez jakéhokoli odporu*? ptal se sám sebe. Ani jediná kulka z pušky, o dělostřelecké palbě ani nemluvě. Copak jsou Rusové úplně slepí a nemají v této oblasti vůbec žádné jednotky? V Chabarovsku mají kompletní velitelské armádní stanoviště pod velením Bondarenka, který je prý schopný, ba dokonce odvážný ruský důstojník. Ale kde jsou jeho oddíly? Podle rozvědky tady operuje kompletní ruská motostřelecká divize, 265., a ruská motostřelecká divize je skvěle postavená mechanizovaná formace, jež má dost tanků, aby si poradila takřka s čímkoli, a tolik pěchoty, že na dlouhou dobu dokáže udržet jakoukoli pozici. Teoreticky. Ale kde krucifix je? A kde jsou posily, co sem prý Rusové posílají? Peng žádal o informace a letectvo prý poslalo do vzduchu fotošpionážní letoun, jenž by se měl podívat po nepřátelích, ale bezvýsledně. Očekával, že při svém tažení bude převážně osamocen, ale ne zcela osamocen. Padesát kilometrů před 302. obrněnou se pohybovali průzkumníci a ti hlásili jen několik stop po pásech na zemi, které mohly i nemusely být čerstvé. Těch několik helikoptér, jež vzlétly na průzkum, nic neohlásilo. *Něco* přece vidět měly, jenže ne, ohlásily jen několik pohybujících se civilistů, kteří se jim ovšem ve většině případů klidili z cesty a do žádných akcí se nepouštěli.

Jeho muži zatím odkláněli veškerou další dopravu od této staré silnice, po níž se však nejelo o nic hůř než po široké štěrkové cestě. Jediný jeho případný problém představovaly pohonné hmoty, ale dvě stě cisternových vozů, každý s kapacitou 10 000 litrů, dováželo dostatek paliv z potrubí, které zatím technici protahovali rychlostí čtyřiceti kilometrů denně od konečné stanice na vzdáleném břehu Amuru. Zatím šlo vlastně o nejúžasnější čin celé války. Daleko za Pengem pokládaly oddíly potrubí a zakrývaly ho metrem zeminy, aby bylo řádně ukryto. Jediné, co zamaskovat nešlo, byly čerpací stanice, ale měli k dispozici náhradní díly, aby jich postavili mnohem víc, kdyby jim je někdo zničil.

Kdepak, Penga opravdu trápilo jen rozmístění ruské armády. Buď se pletla jeho zpravodajská služba a v oblasti žádné ruské oddíly vážně nejsou, nebo měla rozvědka pravdu a Rusové prostě couvají a upírají mu šanci vtáhnout je do boje a zničit je. Ale odkdy Rusové nebrání svou vlast? Čínští vojáci by se rozhodně bránili. Navíc to nesedí k Bondarenkově pověsti. Vůbec to nechápal. Vzdychl. *Na bojištích to tak ale většinou bývá*, říkal si v duchu. Zatím jel podle harmonogramu – vlastně s mírným předstihem – a jeho první strategicky cíl, zlatý důl, byl vzdálen tři dny od jeho vůdčích průzkumných oddílů. Zlatý důl ještě nikdy v životě neviděl.

„To zrovna!“ zvolal Pavel Petrovič. „Tohle je moje země! Žádní Číňani mě odsud nevyženou!“

„Jsou pouze tři dny odsud, Pašo.“

„No a? Žiju tady už přes padesát let, tak teď neodejdu.“ Stařec se tvářil víc než vzdorovitě. Jeden z vedoucích pracovníků důlní společnosti pro něj přijel, aby ho sám odvezl, a očekával, že vše proběhne mnohem snadněji. Jenže nesprávně odhadl starcův charakter.

„Pašo, nemůžeme vás tady nechat. Toto je jejich cíl, pronikli na naše území, aby nám zdejší oblast ukradli…“

„Tak proti nim budu bojovat!“ nedal se stařec. „Zabíjel jsem Němce, medvědy i vlky. Teď teda zabiju několik Číňanů. Jsem starý muž, ne stará baba, soudruhu!“

„Vy chcete bojovat proti nepřátelským vojákům?“

„A proč ne?“ zeptal se Gogol. „Tohle je *moje* země. Znám všechny její kouty. Vím, kde se ukrýt, a umím střílet. Už jsem pár vojáků zabil.“ Ukázal na stěnu. Visela na ní stará služební puška a zástupce důlní společnosti jasně viděl zářezy na pažbě, které tam Gogol vyryl za každého zabitého Němce. „Umím lovit vlky a medvědy. Umím lovit i lidi.“

„Na vojáka už jste starý. To je práce pro mladší.“

„Na to, abych stiskl spoušť, nemusím být atlet, soudruhu, a v místních lesích se vyznám.“ Aby svá slova zdůraznil, Gogol vstal a sundal svou starou ostřelovačskou pušku z dob Velké vlastenecké války, novou rakouskou pušku nechal viset. Význam byl jednoznačný. S touto puškou už kdysi bojoval a neváhá to zopakovat. Na zdi stále viselo několik zlatých vlčích kůží, z nichž většina měla v hlavě jedinou dírku. Jednu z nich pohladil a otočil se na svého hosta. „Jsem Rus. Budu za svou vlast bojovat.“

Zástupce důlní společnosti se rozhodl tuto informaci předat armádě. Vojáci ho odsud třeba dostanou. Sám neměl nejmenší chuť setkat se s čínskou armádou, takže odešel. Pavel Petrovič Gogol si pak otevřel láhev vodky a napil se. Pak čistil svou pušku a vzpomínal na staré časy.

To nádraží si pro své potřeby postavili dobře, říkal si plukovník Welch. Rusové sice možná dělají i neforemné věci, ale zároveň s vidinou praktického využití a zdejší projekt byl mnohem efektivnější, než se na první pohled zdálo. Vlaky měnily směr pomocí systému, kterému američtí železničáři říkají ypsilon – v Evropě se používá termín otočný trojúhelník – když na něj najely, mohly snadno nacouvat k jedné z deseti vykládacích ramp; Rusové zatím odváděli velmi dobrou práci. Velká elektrická lokomotiva VL80T couvala a strojvůdci na posledním vagónu se připravovali aktivovat brzdy kousek před rampou. Když vlak zastavil, vojáci seskočili z osobních vagónů a odběhli ke svým vozidlům, nastartovali je a odjeli s nimi pryč. Jednu soupravu se podařilo vyložit do třiceti minut. Plukovník Welch kroutil užasle hlavou, protože jednou jel s rodinou autovlakem do Disney Worldu a vykládací procedura v Sanfordu na Floridě trvala asi hodinu a půl. Pak už nebylo nač čekat. Velké motory VL (Vladimír Lenin) zamířily na západ pro dalších deset tisíc tun vagónů a nákladu. Zdálo se, že když Rusové chtějí, dokáží věci rozpohybovat.

„Plukovníku?“ Welch se otočil a uviděl ruského majora, který stál v pozoru a salutoval.

„Ano?“

„První vlak s vaším personálem má dorazit za čtyři hodiny dvacet minut. Pošleme ho na jižní seřadiště. Je tam dostatek paliva a pak dostanou průvodce, kteří je zavedou na východ.“

„Velmi dobře.“

„Do té doby, jestli budete mít hlad, v nádražní budově je připravena jídelna.“

„Děkuji. Zatím je vše v pořádku.“ Welch odešel k satelitní vysílačce a sdělil informaci generálu Diggsovi.

Plukovník Bronco Winters měl na bočním panelu svého letounu F–15C sedm rudých hvězd plus čtyři vlajky již neexistující Spojené islámské republiky. Mohl si tam nakreslit i několik listů marihuany nebo koky, ale tuto část života už měl dávno za sebou a sestřely byly černější než jeho strýc Emie, který stále ještě žil v Harlemu. Takže se stal dvojnásobným esem a takových v aktivní službě moc nebylo. Zavedl svou letku nad západní okraj čínského postupu, tedy nad místo, kterému začali říkat Medvědí stanice.

Bylo to stanoviště eaglů. Na Sibiři se teď nacházelo přes sto stíhaček F–16, ale měly spíš za úkol napadat pozemní cíle než se účastnit vzdušných soubojů, takže válčící část stíhacích operací spadala do jeho působnosti, zatímco piloti ze šestnáctek si stěžovali na pozici druhořadých občanů. Což ale stejně jsou, říkal si plukovník Winters. Zatracení poserové s jediným motorem.

Kromě těch z letounů F–16CG. Ti jsou užiteční, protože jejich úkolem bylo likvidovat nepřátelské radary a místa se střelami země–vzduch. Sibiřské letectvo (jak si teď začali říkat) zatím neprovedlo žádný útok proti pozemním cílům. Tak zněly jejich rozkazy, což ale muže, kteří si zábavu představovali jako zabíjení chudáků na zemi a na nic mužnějšího se nezmohli, jednoznačně uráželo. Na pořádné bombardování zatím neměli dostatek bomb, takže létali jen proto, aby hlídali letouny E–3B pro případ, že by se je Číňané rozhodli napadnout – byl to náročný, ale přece jenom proveditelný úkol, a Bronca překvapilo, že čínská letadla se do toho ještě nepustila. Čínská strana by tak možná přišla o spoustu stíhaček, ale už jich stejně ztratila kupu, takže proč to nezkusit kvůli něčemu významnému…?

„Veliteli Kanců, tady Orel dvě, přepínám.“

„Velitel, slyším.“

„Něco se tady děje, v poloze jedna–čtyň–pět od vás je několik banditů, výška jedenáct, vzdálenost dvě stě padesát mil, letí na sever rychlostí šesti set uzlů – je jich přes třicet, zdá se, že letí přímo na nás, veliteli,“ hlásil muž z paluby AWACS.

„Rozumím. Kanci, velitel,“ řekl své letce. „Mějte uši nastražené.“

„Dvě.“ „Tři.“ „Čtyři,“ ozvali se členové jeho letky.

„Veliteli Kanců, tady Orel dvě. Banditi právě přešli do nadzvukové rychlosti, míří přímo na nás. Zdá se, že to myslí vážně. Zaleťte doprava na kurz jedna–tři–pět a připravte se na souboj.“

„Rozumím, Orle. Velitel Kancům, zatočit doprava na jedna–tři–pět.“

„Dvě.“ „Tři.“ „Čtyři.“

Winters nejprve zkontroloval palivové nádrže. Měl dost. Pak se podíval na radarový obraz z paluby AWACS. Jistě, blížila se k nim horda banditů, skoro to vypadalo na kompletní prapor rudých stíhaček. Ti zmetci snad umějí číst myšlenky.

„Hergot, Bronco, to vypadá na pořádnou melu.“

„Klid, Ducky, máme lepší nože.“

„Když myslíš, Bronco,“ ozval se velitel další skupiny.

„Rozbalíme to, pánové,“ rozkázal plukovník Winters. Letka čtyř stíhaček F–15C se rozdělila do dvojic, ty provedly totéž, takže každý letoun mohl krýt druhý, ale jedna střela by neohrozila oba.

Na displeji mezi jeho koleny se objevila informace, že čínští stíhači teď jsou pouhých sto mil daleko, a rychlostní vektory naznačovaly rychlost přes osm set uzlů. Pak se obrazovka ještě víc zaplnila.

„Veliteli Kanců, zdá se, že právě odhodili nádrže.“

„Rozumím.“ Takže spotřebovali palivo na vystoupání do výšky a chystají se bojovat s plnými vnitřními nádržemi. To by jim umožnilo větší výkon, navíc se dostali na necelých dvě stě mil od letounů E–3B Sentry, které nepochybně chtěli sundat. Na palubě toho upraveného Boeingu 707 bylo třicet lidí, z nichž několik znal Winters osobně. Pracovali spolu dlouhá léta, hlavně na cvičeních, a každý kontrolor na palubě Sentry měl svou specializaci. Někteří uměli člověka navést k tankovacím letounům. Jiní zase poslat na lov. Další se dokázali ubránit nepřátelům. Velení nad strojem teď získá třetí skupina. Posádka Sentry si jistě myslí, že tohle by se v kriketu nestalo, že není zrovna fér hnát se za upraveným a zastaralým dopravním letadlem… jen proto, že právě plní funkci hlídacího psa těch, kdo zabíjejí jejich kolegy ze stíhaček. *No, takový už je život*, pomyslel si Winters. Nechtěl však umožnit žádnému z banditů výstřel na jakýkoli letoun amerického letectva.

Osmdesát mil. „Skippy, poleť za mnou,“ rozkázal plukovník.

„Rozumím, veliteli.“ Obě stíhačky vzlétly do dvanácti tisíc metrů, aby chladný zemský povrch za Číňany poskytl infračerveným hledačům lepší kontrast. Znovu se podíval na radar. Určitě jich je kolem třicítky a to není málo. Jestli to Číňanům myslí, poslali sem dvě skupiny, jedna napadne a odláká americké stíhačky, druhá poletí přímo k jejich prvotnímu cíli. Chtěl se pokusit zachytit druhou, ale pokud jsou piloti z první skupiny zkušení, nebude to tak jednoduché.

Ve sluchátkách zaslechl cvrlikání. Vzdálenost už klesla na šedesát mil. Proč ne hned? zeptal se sám sebe. Čínští piloti nebyli ještě vidět pouhým okem, ale v dosahu střel AMRAAM už byli. Nejvyšší čas vypálit jim jednu do nosu.

„Střílím Slammer,“ řekl do vysílačky.

„Rozumím, Slammer,“ odpověděl Skippy.

„Liška–jedna!“ zavolal Winters, když první střela vyjela z kolejniček. První Slammer se stočil doleva, hledal určený terč, jednu z předních nepřátelských stíhaček. Rychlost, jíž se požene, přesáhne dva tisíce mil v hodině. Winters sklopil oči k radaru. První střela nejspíš zasáhla – ano, terč se zvětšil a začal padat. Číslo osm. A teď další: „Liška–jedna!“

„Liška–jedna,“ hlásil poručík Acosta. O pár vteřin později dodal: „Zásah!“

Wintersova druhá střela z nějakého nepochopitelného důvodu minula, ale nebyl čas to rozebírat. Měl jich ještě šest, v průběhu minuty odpálil další čtyři. Tou dobou už viděl blížící se stíhačky. Šlo o typ Shenyang J–8II, měly radary i střely. Winters zapnul rušičku signálů a přemýšlel, jestli to bude k něčemu a jestli jejich střely mají stejný komplexní naváděcí systém jako jeho Sidewindery. To se nejspíš brzy dozví, ale nejprve odpálil dva Sidewindery. „Letím doprava, Skippy.“

„Jdu s tebou, Bronco,“ odpověděl Acosta.

Hergot, říkal si Winters, *těch hajzlů je ještě nejmíň dvacet*. Zamířil dolů, nabíral rychlost a žádal vektor.

„Veliteli Kanců, Orel, zbývá jich třiadvacet a pořád se blíží. Rozdělují se do dvou skupin. Z polohy sedm hodin od vás se blíží banditi.“

Winters změnil směr otáčení a navzdory silnému přetížení se ohlížel v udaném směru. Jo, J–8, čínsky dvoumotorový model ruské stíhačky MiG–21, se snažil dostat do pozice k odpálení střely – ne, dva jsou. Zkrátil otočku, přetížení dosáhlo hodnoty sedmi g a po deseti vteřinách mířil přední částí svého letounu na cíl. Prsty levé ruky zvolil dvě střely Sidewinder a odpálil je.

Banditi zahlédli kouřové stopy a rozdělili se v opačném směru. Jeden unikne, ale obě střely se zaměřily na letoun vpravo a sundaly ho z oblohy. Kam se poděl ten druhý? Winters se rozhlížel po obloze, která byla zároveň plná i prázdná. Varovný systém nepříjemně zapípal, takže teď bude mít příležitost zjistit, jestli ty rušičky fungují, nebo ne. Někdo se ho snažil zaměřit radarem naváděnou střelou. Rozhlížel se, kdo to asi může být, ale nikoho neviděl…

… kouřová stopa! Jeho směrem letěla střela, ale pak se stočila a explodovala u jiného cíle – zda spřáteleného, či nepřátelského, to Winters nedokázal odhadnout.

„Letka Kanců, velitel, ohlaste se!“ rozkázal.

„Dvě.“ „Tři.“ Pak pauza a: „Čtyři.“

„Skippy, kde jsi?“

„Dole vpravo, jedna míle, veliteli. Pozor nahoře, je tam bandita, tři hodiny a blíží se.“

„Vážně?“ Winters stočil letoun doprava a odměnou mu bylo okamžité cvrlikání – ale je to spojenec, nebo nepřítel? Podle Skippyho nepřítel, ale to nejde říct, dokud…

Ať to byl kdokoli, vypálil na něj střelu, takže Bronco též odpálil jednoho Sidewindera, pak klesal k zemi a odhazoval světlice a hliníkové pásky, aby střelu zmátl. Zabralo to. Střela naváděná radarem explodovala půl míle za ním, ale jeho Sidewinder neminul. Právě si tedy připsal další sestřel, nevěděl, kolikátý to dnes je, a neměl čas o tom moc přemýšlet.

„Skippy, přileť ke mně, poletíme na sever.“

„Rozumím, Bronco.“

Winters měl zapnutý radar a na severu viděl minimálně osm nepřátelských bodů. Zapnul přídavné spalování a sledoval stav paliva. Pořád v pohodě. Eagle rychle zrychloval, ale Winters pro jistotu odhodil sadu světlic a hliníkových pásků, co kdyby se nějaký neznámý Číňan rozhodl po něm vystřelit. Varovný systém už nepřestával pípat, ale nevydával ten typický pískot značící zaměření. Podíval se na stav munice. Zbývaly mu tři střely AIM–9X Sidewinder. Co je tohle za den?

„Duckyho zasáhli, Duckyho zasáhli!“ volal čísi hlas. „Do hajzlu!“

„Tady Duchař, Ducky, sundal jsem ho za tebe. Přeleť doprava, podívám se, jak jsi na tom.“

„Jeden motor v háji, druhý se přehřívá,“ hlásil velitel druhé skupiny hlasem spíš naštvaným než polekaným. Na strach zatím neměl čas. Ještě tak třicet vteřin a projeví se, tím si byl Winters jist.

„Ducky, jde z tebe kouř, navrhuju, aby sis našel místo a přistál.“

„Orle dva, tady Bronco, co se děje?“

„Bronco, máme tu pořád šest vetřelců, poslal jsem na ně Rodeo. Máte jednoho banditu, poloha jedna hodina, vzdálenost dvacet mil, výška deset a půl, rychlost sedm–pět–nula.“

„Rozumím, Orle. Jdu na něj.“ Winters zatočil mírně doprava a zaslechl další tón hlásící zaměření. „Liška–dvě!“ zvolal. Kouřová stopa urazila několik mil, pak se vývrtkou stočila doleva, jak se přiblížila k malé šedomodré tečce, a… ano!

„Velitel Rodea,“ ozval se nový hlas. „Liška–jedna, Liška–jedna se dvěma!“

„Conan, Liška–jedna!“

Situace se teď opravdu zamotávala. Winters věděl, že možná stojí v cestě ohlášeným Slammerům. Podíval se dolů, jestli na jeho transponderu IFF pořád svítí ta přátelská neměnná zelená. Tento identifikátor vlastních/cizích letounů měl americkým radarům a střelám napovědět, že Winters je s nimi, ale Bronco nehodlal svěřit svůj život počítačovým čipům, takže přimhouřenýma očima vyhlížel kouřové stopy, které by nevedly někam do strany. Na radaru už viděl letoun AWACS, který se stočil na západ v první fázi úhybného manévru, ale jeho radar stále vysílal, i když čínská letadla letěla od něj… dvacet mil daleko? Do háje! Ale pak zmizely další dva body a u zbývajících svítila označení spojenců.

Winters zkontroloval stav munice. Už nemá žádné střely. Jak k tomu mohlo dojít? Byl přeborníkem Spojených států v ostražitosti, ale právě ztratil kontrolu nad bojem. Vůbec si nevzpomínal, že by je odpálil všechny.

„Orle dva, tady velitel Kanců. Jsem Winchester. Potřebujete nějakou pomoc?“

„Winchester“ znamenalo bez zbraní. To však nebyla tak docela pravda. Pořád měl k dispozici plný zásobník nábojů do děla ráže 20 mm, ale všechna přetížení a nervozita ho začínaly unavovat. Paže měl jako z olova, když navedl svůj Eagle do vyrovnaného letu.

„Veliteli Kanců, Orel. Zdá se, že jsme v pořádku, ale bylo tady pěkně horko, příteli.“

„Rozumím, Orle. Tady taky. Zbylo něco?“

„Ne, Kanci. Poslední dva dostal velitel Rodea. Myslím, že major má u nás pár piv.“

„Beru tě za slovo, Orle,“ poznamenal velitel Rodea.

„Ducky, kde jsi?“ zeptal se Winters pak.

„V jednom kole, Bronco,“ ozval se unavený hlas. „Mám díru i v ruce.“

„Bronco, tady Duchař. Ducky má pár průstřelů rámu. Doprovodím ho zpátky do Suntanu. Asi za třicet minut.“

„Skippy, kde jsi ty?“

„Hned za vámi, veliteli. V té mele jsem sundal čtyři nebo pět z nich.“

„Zbylo ti něco?“

„Jeden Slammer, jeden Sidewinder. Dám na vás pozor, veliteli,“ slíbil poručík Acosta.

„Co vy?“

„Já sundal dva, možná víc, nevím jistě," odpověděl velitel perutě. Konečný počet jim sdělí AWACS plus jeho videokazeta. Hlavně už chtěl vystoupit z letadla a protáhnout se; teď už měl i čas dělat si starosti o majora Dona Boyda – Duckyho – a jeho letadlo.

„Takže nám jde o jejich psychiku, Mickey?" zeptal se admirál Dave Seaton.

„Tak zněl původní plán," přikývl náčelník generálního štábu náčelníkovi námořních operací.

„Jsem pro. Jak jsou zatím daleko?"

„Podle toho, co hlásí CIA, se domnívají, že operace brzdíme z politických důvodů – abychom se jich nedotkli."

„Vážně?" zeptal se Seaton velmi nedůvěřivě.

Moore přikývl. „Jo."

„No, to je podobná situace, jako když držíš v ruce esa a osmičky, co?" zamyslel se náčelník námořních operací nahlas s odkazem na kartu, kterou v ruce držel James Butler – „Divoký Bill" – Hickok při poslední partii pokeru v Deadwoodu v Jižní Dakotě. Jakmile se rozhodneme pro jednu z variant, vítězství je naše."

„Jak to myslíš?" zeptal se Moore.

„Dáme jejich námořnictvu pořádně do těla. Bart Mancuso je hodně kvalitní operátor. Čeho se nejvíc obávají…?" Seaton se zaklonil. „Bart musí nejdřív zničit jejich ponorku se střelami. Ta je teď na moři s *Tucsonem* v patách, asi dvacet tisíc metrů za ní."

„Tak daleko?"

„Ve skutečnosti dost blízko. A nedaleko má ještě jednu jadernou ponorku, takže Tucson je může zničit obě a hotovo." Moore tomu sice moc nerozuměl, ale Seaton hovořil o čínských plavidlech jako o „nich", čímž myslel nepřítele, cíl, který stojí za to zničit. „Peking by se ani nemusel hned dozvědět, co se stalo, pokud nemají na palubě nějakou bójku, která by vysílala signál ‚Je po mně´. S jejich hladinovým loďstvem to bude ještě jednodušší. V jeho případě půjde o nálety, k tomu pár střel, aby se společnost na hladině nenudila."

„Myslíš z ponorek odpalované střely?"

„Mickey, loď nepotopíš, když do ní uděláš díru, kterou dovnitř proniká vzduch. Ale potopíš ji, když do ní uděláš díru, kterou teče voda," vysvětloval Seaton. „No, jestli nám jde o psychologický účinek, zasáhneme všechno najednou. Znamená to ale rozmístit spoustu prostředků a hrozí riziko, že to bude příliš složité a protivník může vyčenichat, že se něco děje, dřív, než něco provedeme. Je to risk. Vážně do toho chceme jít?"

„Ryan přemýšlí v ‚širších souvislostech´. Robby mu v tom pomáhá."

„Robby je pilot stíhačky," přikývl Seaton. „Rád uvažuje v rozměrech hollywoodských filmů. Člověče, i Tom Cruise je vyšší než on," žertoval Seaton.

„Ale na operace je machr. V minulosti se hodně osvědčil," upozornil Moore vyššího námořníka.

„Jo, já vím, jenže ho baví dramatické zápletky. Jasně, zvládneme to, ale všechno se zkomplikuje." Seaton se na chvilku zadíval z okna. „Víš, co by je opravdu poslalo do kolen?"

„Copak?" zeptal se Moore. Seaton mu odpověděl. „Ale to přece nemůžeme, ne?"

„Možná ne, ale nejsou to žádní profesionální vojáci, ne? Jsou to politici, Mickey. Většinu času se zabývají obrazy, ne realitou. Takže co jim zkusit představit nějaký obraz."

„Máš na místě všechny prostředky?"

„To musím zjistit."

„Je to šílenost, Dave."

„A poslat do Ruska První obrněnou ne?" zeptal se náčelník námořních operací.

Podplukovník Angelo Giusti už věděl najisto, že do konce života už vlakem jet nemusí. Neměl tušení, že všechny lůžkové vozy ruských železnic se využívají pro transport ruských vojsk – tyhle vozy nikdy až v Berlíně nebyly, ne ovšem proto, že by Rusové Američany opovrhovali, ale poněvadž to zkrátka nikoho nenapadlo. Giusti si všiml, že vlak zatáčí na sever z hlavní koleje a poskakuje po několika výhybkách a odbočkách, načež se zastavil a začal pomalu couvat. Zdálo se, že jsou tu sami. Za poslední dvě hodiny minuli několik vlaků směřujících na západ, všechny lokomotivy táhly prázdné vagóny a průvodčí, který se pravidelně objevoval, jim sdělil, že dorazí přibližně načas, ale Giusti mu nevěřil, protože se domníval, že železnice s tak nepohodlnými sedadly přece nemůže ctít i přesnost příjezdu. Ale zastavili u vykládacích ramp, které nejspíš byly ty pravé.

„Přátelé, mám pocit, že jsme na místě," oznámil velitel svému štábu.

„Chvála bohu," poznamenal jeden z nich. O pár vteřin později vlak zastavil, takže mohli vystoupit na

betonové nástupiště, které se, jak si všimli, táhlo dobrých tisíc metrů dál na východ. Do pěti minut vystoupili z vlaku všichni vojáci a zamířili ke svým vozidlům, cestou se protahovali a bručeli.

„Hej, Angie," ozval se známý hlas.

Giusti se otočil, zahlédl plukovníka Welche a vykročil k němu.

„Co se děje?" zeptal se Giusti.

„Na východě je pořádný zmatek, ale nesu i dobrou zprávu."

„To jsem sám zvědav."

„Čeká na nás bohatá zásoba nafty. Bezpečnostní oddíly už letadlem cestují na místa a Rusové tvrdí, že mají plné nádrže o velikosti supertankerů. Takže nafta nám nedojde."

„To rád slyším. A co moje helikoptéry?" Welch ukázal. Necelých tři sta metrů od nich stála helikoptéra OH–58D Kiowa Warrior.

„Díky bohu. A špatná zpráva?"

„Čínská armáda má na Sibiři čtyři kompletní armády kategorie A a postupuje na sever. Zatím k žádnému kontaktu nedošlo, protože Rusové proti nim odmítají zasáhnout, dokud nebudou mít k dispozici něco, co by se Číňanům mohlo rovnat. V oblasti mají jednu motostřeleckou divizi a další čtyři tam jedou. Poslední z nich odjela z tohohle nádraží před hodinou a půl."

„Protivník má celkem kolik? Šestnáct divizí?"

Welch přikývl. „Asi tak."

„A můj úkol?"

„Zorganizovat oddíly a vyrazit na východ. První obrněná má podle plánu odříznout Číňany od týla a přerušit dodávku zásob. Ruská armáda pak Číňany zastaví asi dvě stě mil severovýchodně odsud."

„To zvládnou?" Čtyři ruské divize proti šestnácti čínským nevypadaly zrovna slibně.

„Těžko říct," připustil Welch. „Tvým úkolem je dorazit na místo a zajistit bezpečnost divize. Přiblížit se k prvnímu skladišti paliva a zajistit ho. My to rozehrajeme odsud."

„A podpora?"

„Letectvo se zatím soustředí výhradně na operace stíhaček. Nedošlo k žádným hloubkovým náletům, protože na nějaké větší tažení nemají dostatek bomb."

„A co doplňování zásob?"

„Pro všechna pásová vozidla máme dvě základní zásoby. Zatím to musí stačit. Aspoň pro dělostřelectvo máme čtyři jednotky střeliva." To znamenalo zásoby na čtyři dny – podle toho, co armáda vypočítala jako potřebu na jeden den bojů. Zásobovači, kteří tyto hodnoty spočítali, na střelivu rozhodně nešetřili. Za celou válku v Perském zálivu nedokázal žádný z tanků vystřílet ani první základní náklad střeliva, to oba věděli. Ale tehdy byla jiná válka. Žádné dvě války nejsou stejné, každá další je ještě horší a horší.

Giusti se otočil, když zaslechl, jak startuje první motor. Šlo o průzkumné pásové vozidlo M3A2 Bradley Scout a seržant ve velitelském poklopu vypadal, že má z jízdy radost. Objevil se ruský důstojník, který plnil úlohu dopravního policisty, naváděl Američany dopředu a pak přímo k seřadišti. U rampy zastavil další vlak. To bude jistě jednotka 'A', respektive Avenger – Pomsta –, s prvními skutečně těžkými stroji celé jednotky, devíti bitevními tanky M1A2.

„Za jak dlouho tady bude všechno?" zeptal se Giusti.

„Prý devadesát minut," odpověděl Welch.

„No, uvidíme."

„Co to je?" divil se kapitán před obrazovkou. Letoun E–3B Sentry označovaný jako Orel dvě, stál na letišti v Zigansku. Jeho posádka byla víc než jen otřesená. Blížili se k ní opravdoví stíhači s očima podlitýma krví, což se kvalitativně lišilo od cvičení a rozborů prováděných ve Státech. Kazety ze souboje byly předány zpravodajskému štábu, který si bitvu prohlížel poněkud odtažitě, ale všiml si, že čínské letectvo poslalo proti AWACS celý prapor stíhaček, ještě v rámci jednosměrné mise. Čínské letouny přiletěly na souboj plnou rychlostí, takže by neměly dostatek paliva na návrat na základnu. Čína tedy neváhá vyměnit přes třicet stíhaček za jediný letoun E–3B. Kapitán však viděl, že je za tím i něco víc.

„Podívejte se sem," řekl plukovníkovi. „Tři, ne, čtyři průzkumné letouny odletěly na severozápad." Přetočil kazetu dopředu a dozadu. „Ty jsme nezasáhli. Vždyť je ani neviděli."

„No, z toho bych ale posádku Sentry nevinil, kapitáne."

„Nic takového neříkám, pane. Ale Číňan si pořídil pár fotek Čity a ruských jednotek přesouvajících se na sever. Je po překvapení, plukovníku."

„Musíme začít přemýšlet, co provedeme s jejich letišti."

„Máme bomby?“

„To nevím, ale stejně zajdu za generálem Wallacem. Jaký je výsledek toho souboje?“

„Plukovník Winters má čtyři jisté a dva pravděpodobné sestřely. Ten člověk je teda luxuje. Ale AWACS zachránili lidi ze šestnáctek. Dvě stíhačky J–8 se dostaly hodně blízko, než je Rodeo zničil.“

„Odteďka zajistíme pro Sentry větší ochranu,“ navrhl plukovník.

„Velmi dobrý nápad, pane.“

„Ano?“ zeptal se generál Peng, když k němu přišel jeho vedoucí rozvědky.

„Průzkumné letouny hlásí početné mechanizované oddíly sto padesát kilometrů západně od nás. Směřují na sever a severovýchod.“

„A síla?“ zeptal se generál.

„Nevím. Analýza fotografií ještě není kompletní, ale rozhodně jde o sílu pluku, možná větší.“

„A kde přesně?“

„Tady, soudruhu generále.“ Důstojník rozložil mapu a ukázal na ni. „Viděli je tady, tady a odsud sem. Pilot mluvil o velkých počtech tanků a pásových vozidel.“

„Stříleli po něm?“

„Ne, říkal, že nezaznamenal žádnou střelbu.“

„Takže někam spěchají… ženou se na náš bok nebo před nás…?“ Peng přemýšlel a díval se na mapu. „Ano, to se dalo čekat. Nějaké zprávy z fronty?“

„Soudruhu generále, naši průzkumníci hlásí, že zaznamenali stopy po pásových vozidlech, ale nepřítele neviděli. Ještě ani jednou nevystřelili, do cesty se jim připletli jen civilisté.“

„Rychle,“ naléhal Alexandrov.

Jak se řidiči s pomocníkem podařilo dostat ten ZIL–157 zrovna sem, pro něj bylo záhadou, jejíž řešení kapitána nezajímalo. Stačilo, že se sem vůbec dostali. Prvním vozem se prozatím stal vůz rotmistra Grečka, Alexandrov zatím doplnil nádrž a pak se vysílačkou spojil se zbytkem družstva, které se poprvé nepohybovalo na dohled od postupujících Číňanů a také spěchalo na sever načerpat plnou nádrž. Nechat Číňany bez dozoru bylo nebezpečné a proti předpisům, ale Alexandrov nemohl jinak zaručit, že se všem podaří doplnit palivo. Pak přišel rotmistr Bujkov s otázkou.

„A kdy doplňují palivo oni, soudruhu kapitáne? Ještě jsme nic takového nezaznamenali?“

Kapitán se zarazil a přemýšlel. „No, ne, máte pravdu. Musejí mít nádrže stejně prázdné jako my.“

„První den měli přídavné palivové nádrže, pamatujete? V průběhu včerejška je zahodili.“

„Takže mají paliva na jeden až dva dny, možná jenom půl dne, ale pak někde musejí dočerpat – ale kde to bude a kdo jim to doveze…?“ přemýšlel důstojník. Otočil se. Palivo čerpali z přenosné pumpy rychlostí kolem čtyřiceti litrů za minutu. Grečko odjel se svým vozem na jih, kde se znovu pokusí dostat do kontaktu s Číňany. Mezi přesuny stále seděli v klidu, teď byli možná půl hodiny odsud. Pokud se ovšem neodklonili od předpisů, což ještě nikdy neudělali. A pak že je ruská armáda nepružná…

„Tak hotovo,“ řekl Alexandrovův řidič. Vrátil hadici na místo a zavřel nádrž.

„Poslyšte,“ řekl kapitán řidiči nákladního vozu. „Jeďte na východ.“

„A kam?“ zeptal se muž. „Vždyť tam nic není.“

Na chvíli se zarazil. Tady kdysi stávala pila, ještě byly vidět široké pásy malých stromků z dob, kdy zdejší zaměstnanci káceli dřevo na řezivo. Už víc než den takhle otevřenou krajinu neviděli.

„Přijel jsem ze západu. Můžu se tam hned vrátit, auto mám lehčí a na starou těžařskou silnici je to jenom šest kilometrů.“

„Dobře, ale pospěšte si, desátníku. Jestli vás uvidí, vyhodí vás do povětří.“

„Tak se mějte, soudruhu kapitáne.“ Desátník nasedl do vozu, nastartoval a zatočil na sever.

„Doufám, že mu dneska někdo nalije. Zaslouží si to,“ řekl Bujkov. V armádě nejsou jenom střelci.

„Grečko, kde jste?“ zeptal se Alexandrov vysílačkou.

„Čtyři kilometry jižně od vás. Pořád ještě nenasedli, kapitáne. Jejich důstojník asi mluví do vysílačky.“

„Dobře. Víte, co máte dělat, až nasednou.“ Kapitán položil mikrofon na místo a opřel se o pás. Už ho to začínalo unavovat.

Bujkov si zapálil cigaretu a natáhl se. „Proč jich nemůžeme pár postřílet, soudruhu kapitáne? Copak vám by se nechtělo trochu se prospat?“

„Kolikrát vám mám, rotmistře, opakovat, co je naším úkolem, do prdele práce!“ Alexandrov na něj

málem zařval.

„Rozkaz, kapitáne,“ odpověděl Bujkov pokorně.

Pochod do nebezpečí

Podplukovník Giusti odjel ve svém voze HMMWV, nástupci džípu. *V bradleyi by to bylo pohodlnější i praktičtější, ale zbytečně dramatické, pomyslel si, k žádnému střetu stejné v dohledné době nedojde*. Sedadlo spolujezdce mu však po té nekonečné jízdě vlakem dělalo dobře na záda. Jeli za ruským vozem UAZ–469, který připomínal zdejší verzi amerického vozu SUV a jehož řidič znal cestu. Helikoptéra Kiowa Warrior, již viděl na nádraží, už vzlétla, prozkoumávala oblasti před nimi a hlásila jim, že nevidí nic než prázdné silnice nanejvýš s civilní dopravou, již však ruská policie odkláněla. Těsně za Giustiho veličím vozidlem jel Bradley s červenobílou vlajkou jejich pluku. Ten měl za sebou na americky vojenský oddíl dlouhou a význačnou historii – jeho bitevní činnost začala 30. července 1857 v bitvě proti Čejenům u Šalamounovy řeky – a současné tažení jen přidá další pentli na standartu… a Giusti doufal, že se dožije toho, až ji tam budou uvazovat. Zdejší krajina mu připomínala Montanu, oblé kopečky s hustými borovými lesy. Bylo tu vidět poměrně daleko, což se přesně vojákům z mechanizovaných oddílů líbí, protože to znamená, že lze napadnou nepřítele na velkou vzdálenost. Američtí vojáci si v podobných situacích libují, protože mají zbraně, které dosáhnou dál než zbraně ostatních armád.

„HNĚDÁK ŠEST volá ŠAVLU ŠEST," ozvalo se z vysílačky.

„ŠAVLE ŠEST," ohlásil se podplukovník Giusti.

„Jsme teď na kontrolním stanovišti Denver. Cesta se zdá pořád čistá. Nulová doprava, nulové stopy po nepříteli. Pokračujeme na stanoviště Wichita."

„Rozumím, děkuji, konec." Giusti se podíval na mapu, aby se ujistil, že ví, kde je helikoptéra.

Takže dvacet mil dopředu se nemají čeho bát, aspoň podle pilota helikoptéry. *Kde to asi začne*? Celkem by uvítal sedět v klidu na poradě velitele divize, aby zjistil, co se vlastně děje, ale jako velitel obrněného sboru musel jet dopředu, najít nepřítele a ohlásit se veliteli divize. Zatím žádný skutečný úkol nedostal, měl jen dojet k ruskému skladišti pohonných hmot, naplnit si tam nádrže a prozkoumat okolí, pak pokračovat dál, zatímco tam dorazí těžké oddíly První obrněné. Jeho úkolem bylo zjednodušeně řečeno představovat šunku v sendviči, jak jeden z jeho nižších velitelů rád žertoval. Jenže tenhle kousek šunky umí taky kousnout. Pod sebou měl obrněné jednotky, každá s devíti tanky M1A2 Abrams, vozidly pěchoty M3A2 Bradley a pásovým vozidlem FISTV pro předsunuté pozorovatele, kteří mají navádět dělostřelectvo – doufal, že zanedlouho se vyloží z vlaku i dělostřelectvo První obrněné. Jeho nejhodnotnějšími oddíly byly skupiny D a E, každá měla osm helikoptér OH–58U Kiowa Warrior schopných prozkoumat prostor vpředu a vyzbrojených střelami Hellfire a Stinger. Giustiho oddíl se tedy mohl ubránit sám, samozřejmě však nikoli neomezeně.

Jak se přiblíží začátek akce, jeho muži budou opatrnější a podezřívavější, protože ačkoli jsou velmi dobří, nejsou neporazitelní ani nesmrtelní. Amerika bojovala s Čínou jen jednou, před šedesáti lety v Koreji, a tato zkušenost netěšila žádnou ze stran. Ameriku proto, že čínský útok přišel nečekaně, byl velmi silný a nakonec si vynutil potupný ústup od řeky Amnok. Čínu zase z toho důvodu, že jakmile se Američanům podařilo dát se nějak dohromady, stála ji tato zkušenost milion životů, protože střelba je nejlepší odpovědí na syrová čísla; zkušenost, kterou si Amerika odnesla ze své občanské války, říkala, že je lepší obětovat věci než lidi. Ne každý přijal americký způsob vedení, nutno však uznat, že byl šitý na míru americké materiální prosperitě stejně jako uznávání lidského života, ale šlo o americký způsob, takže podle něj byli američtí vojáci cvičeni.

„Myslím, že je načase začít je tlačit dozadu," sděloval generál Wallace bezpečným telefonem do Washingtonu.

„Co navrhuješ?" zeptal se Mickey Moore.

„Pro začátek chci poslat své F–16CG na jejich radary. Už mě nebaví, že s pomocí radarů navádějí svoje stíhačky na moje letadla. Pak chci začít napadat jejich zásobovací body. Jestli to takhle půjde dál, tak za dvanáct hodin budu mít dostatek munice na zahájení ofenzivnějších operací. A máme nejvyšší čas začít, generále," řekl Wallace.

„Gusi, musím promluvit s prezidentem," řekl Moore veliteli letectva na Sibiři.

„Fajn, ale řekni mu, že jsem včera málem přišel o jeden AWACS – se skoro třicetičlennou posádkou – a nemám náladu psát tolik soustrastných dopisů. Zatím jsme měli kliku, AWACS není snadný cíl. Než ta jejich

operace selhala, přišli o celý prapor stíhaček. Ale všeho do času. Chci napadat jejich radary a začít s ofenzivními protiletadlovými operacemi.“

„Gusi, tady panuje názor, že ofenzivní operace bychom měli zahájit tak, abychom dosáhli co největšího psychologického efektu. To znamená víc než zničit jen pár antén.“

„Generále, já nevím, jak to vypadá tam u vás, ale tady začíná být poměrně horko. Jejich armáda postupuje mílovými kroky. Naši ruští přátelé budou brzy nuceni podniknout nějaké kroky. Situaci hrozně usnadní, když nepřítel nebude mít palivo a munici.“

„To víme. Snažíme se vymyslet, jak otřást jejich politickým vedením.“

„Politici nás na sever postřílet nepřijdou, generále. Spíš vojáci a letci. Musíme je začít napadat, než nám tady pěkně zavaří.“

„Rozumím, Gusi. Přednesu tvůj názor prezidentovi,“ slíbil náčelník generálního štábu.

„Buďte tak hodný, ano?“ Wallace zavěsil a přemýšlel, na co ti povaleči ve Washingtonu myslí, pokud tedy vůbec myslí. Měl svůj plán a domníval se, že je dobrý a systematický. Jeho Temné hvězdy mu poskytovaly všechny informace, které potřeboval. Věděl, na jaké terče zamířit, a měl dostatek munice na střelbu, aspoň na její začátek.

Jenom když mě nechají, říkal si Wallace.

„Nebyla to úplná ztráta času,“ řekl maršál Luo. „Aspoň máme několik záběrů toho, co dělají Rusové.“

„A co tedy dělají?“ zeptal se Žang.

„Přesunují jednu až dvě – spíše dvě – divize na severovýchod od železničního seřadiště v Čite. Máme kvalitní letecké záběry.“

„Před našimi vojsky pořád nic?“

Luo zavrtěl hlavou. „Naši průzkumníci viděli jen stopy na zemi. Domníváme se, že někde v lesích jsou Rusové, také tam mají své průzkumníky, ale pokud ano, jde jen o lehké oddíly a ze všech sil se snaží nepřiplést se nám do cesty. Víme, že povolali zálohy, ale ani ty se ještě neukázaly. Jejich záložáci možná ani neuposlechli rozkazu. Tan říká, že morálka je v Rusku velmi nízká, což jsme vlastně viděli i sami. Zajatci jsou velmi rozzlobení na nedostatek podpory, ani neprojevili žádnou velkou bojovnost. Nebýt amerických letadel, válka se vyvíjí nad očekávání dobře.“

„A naše území ještě nenapadli?“ Žang chtěl mít v tomto bodě jasno. Luo znovu zavrtěl hlavou. „Ne, a nemohu ani tvrdit, že důvodem je strach. Mají vynikající stíhací letouny, ale pokud víme, dosud se ani nepokusili o průzkumnou operaci. Možná se spoléhají jen na své družice. Ty jsou prý velmi solidními zdroji informací.“

„A co ten zlatý důl?“

„Jsme u něj za šestatřicet hodin. A od toho okamžiku můžeme začít používat silnice, které jejich inženýři staví pro těžbu. Od zlatého dolu k ropným polím – pět až sedm dní podle toho, jak rychle dokážeme přesunout zásoby.“

„To je úžasné, Luo,“ poznamenal Žang. „Překonává to mé nejodvážnější sny.“

„Skoro si přeju, aby Rusové už začali někde bojovat, aby došlo k boji a bylo by po všem. Takhle se mé oddíly poněkud roztahují, ale jen proto, že přední oddíly tak snadno a rychle postupují vpřed. Napadlo mě zpomalit je a posílit celistvost jednotky, ale…“

„Ale rychlost pracuje pro nás, ne?“ namítl Žang.

„Ano, zdá se, že ano,“ přikývl ministr obrany. „Na druhou stranu je lepší mít jednotky pevně semknuté pro případ napadení. Pokud nepřítel utíká pryč, není vhodné dávat mu oddych, aby se jeho jednotky zformovaly. Takže jsem generálu Pengovi a jeho divizím uvolnil uzdu.“

„Jaké jednotky stojí proti vám?“

„Nevíme. Před námi by mohl být tak jeden pluk, ale nejsou po něm žádné stopy, další dva pluky se před námi snaží utíkat nebo napadnout nás z křídla, ale západní křídlo máme zajištěné a zatím jsme nic neviděli.“

Bondarenko doufal, že se někdy setká s týmem, který vynalezl americké Temné hvězdy. Ještě nikdy neměl žádný velitel takové informace, dosud každý musel poslat své jednotky do boje, jen aby zjistil, jaká síla proti němu stojí. Teď však ne. Říkal si, že má možná lepší představu o pozicích postupujících Číňanů než jejich vlastní velitel.

Přední pluk 201. motostřelecké divize teď stál jen pár kilometrů daleko. Tento oddíl byl ocelovou pěstí celé divize, šlo o nezávislý tankový pluk o síle pětadevadesáti tanků T–80U.

265. divize už se připravila na posily a její velitel Jurij Sinjavskij mu hlásil, že už ho nebaví utíkat.

Sinjavskij, profesionální voják a celoživotní člen mechanizované pěchoty, byl neurvalý šestačtyřicetiletý kuřák doutníků a teď se skláněl nad mapou v Bondarenkově velitelském stanovišti.

„Tohle je moje oblast, Genadiji Josifoviči," řekl a na místo zabodl prst. Bylo to pouhých pět mil od Gogolova zlatého dolu, šlo o dvacet kilometrů dlouhý horský hřeben před otevřenou krajinou, přes niž budou čínské jednotky muset přejít. „A tanky Dvousté první dám sem doprava. Až zastavíme čínskou postupující obranu, tanky se přiřítí od západu a převálcují je."

„Podle průzkumníků je jejich přední divize poněkud roztažená," řekl Bondarenko.

Této chyby se dopouští všechny armády na světě. Nejostřejší zuby všech pozemních vojsk tvoří dělostřelectvo, ale ani pohyblivé dělostřelectvo na pásových vozidlech zjevně nedokáže držet krok s mechanizovanými oddíly, kterým má poskytnout oporu. Tato lekce překvapila i Američany v Perském zálivu, když zjistili, že jejich dělostřelectvo přes všechno úsilí za předními tankovými oddíly na otevřené krajině zaostává. Lidová osvobozenecká armáda měla dělostřelectvo s pásovými vozidly, ale většinu stále představovaly zbraně tažené za vozy, které se nepohybovaly v krajině tak dobře jako pásová vozidla.

Generál Diggs sledoval jejich rozhovor, na nějž však jeho základy ruštiny zcela nestačily, navíc Sinjavskij nemluvil anglicky, což debatu výrazně zpomalovalo.

„I tak budete muset zastavit velmi početné vojsko, Juriji Andrejeviči," poznamenal Diggs a čekal na překlad.

„Pokud je nezastavíme úplně, dáme jim aspoň do nosu," zněla odpověď.

„Připravte se ale na manévrování," radil Diggs. „Já být generálem Pengem, stočil bych se na východ – je tam lepší terén – a pokusil bych se vás obklíčit zleva."

„Uvidíme, jak se jim bude chtít manévrovat," řekl Bondarenko svému podřízenému. „Zatím jen jeli kupředu, myslím, že jejich samolibost roste. Uvidíme, jak daleko jsou roztažení, Marione. Jejich jednotky jsou příliš oddělené, aby se mohly vzájemně podpořit. Nacházejí se v pronásledovací fázi válečného tažení, což přispívá k neorganizovanosti, mají rovněž slabou leteckou podporu, jež by jim mohla říct, co stojí před nimi. Myslím, že Jurij má pravdu. Tohle je dobré místo pro akci."

„Souhlasím, zeje to dobré místo, Genadiji, ale neidealizujte si ho, jo?" varoval je Diggs.

Bondarenko jeho slova přeložil svému podřízenému, který s doutníkem v zubech zahájil kulometnou palbu ruských slov.

„Jurij říká, že něco takového by si idealizoval jenom debil. Kdy se spojíš se svou jednotkou, Marione?"

„Už mi sem letí helikoptéra, kamaráde. Moje oddíly jsou snad u prvního skladiště pohonných hmot s první brigádou těsně za zády. Měli bychom být v kontaktu asi za den a půl."

O Diggsově plánu útoku už hovořili. První obrněná se má shromáždit severozápadně od Bělogorska, doplnit palivo u posledního velkého skladiště, pak vyrazit z úkrytu a udeřit na čínské předmostí. Podle průzkumníků už je na místě 65. čínská armáda typu B a kope zákopy, aby ochránila levé rameno čínského vpádu. Nebyla to sice mechanizovaná jednotka, ale pro jednu divizi bude přesto znamenat pořádné sousto. Jestli měl čínský plán nějakou slabinu, pak tu, že poslali všechny své mechanizované jednotky dopředu. Oddíly, jež zůstaly pozadu a měly zajišťovat průlom, byly v nejlepším případě motorizované – převážela je kolová, nikoli pásová vozidla – a v nejhorším případě šly po svých. Takže jim ze strany mužů, kteří jeli do bitvy ve svých ocelových pásových vozidlech, hrozilo značné nebezpečí.

Jenže zase jich je hrozne moc, říkal si Diggs.

Než se Diggs otočil k odchodu, generál Sinjavskij sáhl do kapsy a vytáhl z ní láhev. „Drink pro štěstí," řekl lámanou angličtinou.

„Proč vlastně ne?" Diggs se napil. Celkem mu to chutnalo. „Až to skončí, napijeme se znovu," slíbil.

„*Da*," přikývl generál. „Hodně štěstí, Diggsi."

„Marione," řekl Bondarenko. „Dej si pozor, příteli."

„Ty taky, Genadiji. Medailí už máš dost. Nemá smysl riskovat jen proto, abys dostal další."

„Generálové mají umřít v posteli," přikývl Bondarenko cestou ke dveřím.

Diggs došel svižným krokem k helikoptéře. Pilotoval ji plukovník Boyle. Diggs si nasadil helmu pro případ havárie, zalitoval, že nedostala jiné označení, a posadil se na místo za piloty.

„Jak to vypadá, pane?" zeptal se Boyle, když předal řízení poručíkovi.

„No, plán bychom měli, Dicku. Teď ještě aby vyšel."

„Mám v něm taky svou roli?"

„Tvoje helikoptéry budou mít napilno."

„To je překvapení," poznamenal Boyle.

„Co tví lidi?"

„Připraveni,“ zněla stručná odpověď. „Jak se ta operace bude jmenovat?“

„HŮLKY.“ Diggs slyšel ve sluchátkách smích.

„To je super.“

„Dobře, Mickey,“ řekl Robby Jackson, „já Gusovy pocity chápu. Ale nám jde o širší souvislosti.“

Seděli v Situační pracovně a náčelníka generálního štábu sledovali na obrazovce z jedné místnosti v Pentagonu, jíž se přezdívalo Tank. Nerozuměli, co si brblá, ale podle toho, jak sklopil oči, pochopili, co si o Robbyho poznámce myslí.

„Generále,“ řekl Ryan, „jde tady o to, otřást jejich politickým vedením. A něco takového nejlépe zajistíme, když na ně budeme dorážet na více místech a oni nebudou vědět, kam dřív skočit.“

„S tím souhlasím, pane, ale generál Wallace má taky pravdu. Zničení radarů sníží jejich schopnost používat proti nám stíhačky, dosud totiž mají solidní zásobu stíhačů, i když jsme si s nimi dokázali velmi dobře poradit.“

„Mickey, když se takhle budeš chovat k holce v Mississippi, řeknou, žes ji znásilnil,“ namítl viceprezident. „Jejich stíhači teď pozorují svá letadla a na jejich místě vidí rakve. Museli přijít o veškeré sebevědomí, což je pro stíhače to nejhorší. Věř mi, jo?“

„Ale Gus…“

„Gus se příliš bojí o svou sílu. Dobře, tak ať proti čínským stíhačkám pošle několik cé–géček, ale hlavně nám jde o to, aby letadla se Zdatnými prasátky napadla jejich pozemní jednotky. Stíhací jednotky se o sebe postarají samy.“

Generál Mickey Moore poprvé litoval, koho si Ryan zvolil za viceprezidenta. Robby teď přemýšlel víc jako politik než operační velitel – a to ho trochu překvapilo. Zdálo se, že se tolik nebojí o bezpečnost svých jednotek jako o…

…*jako o celkový výsledek*, opravil se Moore. A to vlastně není tak špatné, že? Jackson přece býval před nedávnou dobou velmi kvalitní voják, ne?

Američtí velitelé už nepřemýšleli o svých vojácích jako o snadno oželitelných prostředcích. Takový přístup vůbec není špatný, ale někdy je přece jen nutné postavit se násilí, a když k tomu dojde, někdo se domů už nevrátí. A za to jsou placeni, ať se to někomu líbí, nebo ne. Robby Jackson býval pilotem stíhačky u námořního letectva a ani ve své nové práci a navzdory vyššímu platu nezapomněl na poslání válečníků.

„Pane,“ řekl Moore, „jaké rozkazy mám předat generálu Wallaceovi?“

„Cecil B. DeMille,“ řekl Mancuso příkře. „Chtěl jste někdy, aby se před vámi rozevřely vody?“ zeptal se generál Lahr.

„Copak jsem bůh, Mikeu?“ opáčil CINCPAC.

„Nutno uznat, že elegantní to je, na místě máme i většinu součástek,“ upozornil ho Lahr.

„Tohle je ovšem politická operace. Co jsme sakra zač, nějaká ohnisková skupina?“

„Chcete ještě dlouho nadávat, pane, nebo začneme pracovat?“

Mancuso si moc přál, aby protější zeď nebo Lahra samotného zlikvidovala lupara, ale byl profesionálním vojákem a dostal přece rozkazy od svého vrchního velitele.

„Dobře. Jen nemám rád, když mi někdo celou operaci nalinkuje.“

„A toho někoho navíc znáte.“

„Mikeu, kdysi dávno, když jsem měl na rukávu tři proužky, řídil jsem ponorku a o nic dalšího se nestaral, jsme s Ryanem ukradli celou ruskou ponorku, jo – a jestli to někomu vykecáš, rozkážu několika mariňákům, aby tě odpráskli. Potopit jim několik lodí, beru, sundat pár letadel, proč ne, ale ‚provokovat k útokům´ na dohled od pevniny? Panebože.“

„Trochu to otřese jejich sebedůvěrou.“

„Pokud nám při té příležitosti nepotopí pár lodí.“

„Nazdar, Tony,“ ozval se hlas v telefonu. Bretanovi chvilku trvalo, než ho poznal.

„Kde jsi, Ale?“ zeptal se ministr obrany.

„V Norfolku. Tos nevěděl? Na palubě USS *Gettysburg* pomáhám s modernizací protiletadlových střel. Tak jsi to plánoval, ne?“

„No, vlastně asi jo,“ souhlasil Tony Bretano a vzpomínal. „Jak se to vyvine s Čínou, jsi musel tušit už pěknou dobu, co?“

„No, vlastně jsme…“ Ministr obrany se na vteřinku odmlčel. „Jak to myslíš?“

„Jestli na nás Číňani pošlou mezikontinentální balistickou střelu, tak systém Aegis nám dává jistou naději, pokud jsou počítačové simulace správné. Měly by. Napsal jsem většinu softwaru," pokračoval Gregory.

Ministr nechtěl přiznávat, že tuto eventualitu úplně promyšlenou neměl. Promýšlet vše do detailů byla totiž jedna z věcí, za něž byl placený.

„Jste dostatečně připraveni?"

„Elektronika je v pořádku, ale nemáme na palubě žádné střely. Jsou snad v nějakém skladu nebo kde, myslím někde u York River. Až je naloží, budu moci zdokonalit software v prohledávacích hlavicích. Jediné střely na palubě, se kterými jsem si hrál, jsou cvičné, nic ostrého. Námořnictvo je trochu na hlavu. Loď zatím trčí v suchém doku. Za pár hodin nás mají pustit na vodu." Neviděl výraz ve tváři svého bývalého šéfa. Kdyby ho ale vidět mohl, jistě by z něj vyčetl reakci rovnající se slovům *do háje*.

„Takže svým systémům věříš?"

„Nějaký pořádný test by neškodil, ale když vypálíme na blížící se střely tři čtyři naše, asi bychom měli uspět."

„Fajn, díky, Ale."

„A jak jde ta válka? V televizi vidím jen zprávy, že letectvo jim dává na zadek."

„Správně, v tom má televize pravdu, ale jinak – nemůžu o tom mluvit do telefonu. Ještě se ti ozvu, jo, Ale?"

„Ano, pane."

Bretano ve své kanceláři stiskl další knoflík. „Pošlete mi sem admirála Seatona." Nečekal dlouho.

„Prý jste mě volal, pane ministře," řekl náčelník námořních operací, když vešel.

„Admirále, v Norfolku teď máme mého bývalého zaměstnance z TRW. Poprosil jsem ho, aby dohlédl na modernizaci systému Aegis, aby ho bylo možno použít na balistické terče."

„Něco jsem o něm slyšel. Jak to s tím projektem vypadá?" zeptal se Dave Seaton.

„Prý je připraven na řádný test. Ale, admirále, co když na nás Čína vystřelí jednu ze svých střel CSS–4?"

„To by nebylo dobré," odpověděl Seaton.

„Co kdybychom tedy vzali naše lodě vybavené systémem Aegis a poslali je k pravděpodobným terčům?"

„No, pane, systém ještě není vyzkoušen pro balistické terče, zatím neproběhl žádný test a…"

„Je to lepší než nedělat nic?" přerušil ho ministr obrany.

„O něco asi ano."

„Tak to zařiďte, a pokud možno co nejdřív."

Seaton se napřímil. „Rozkaz, pane."

„*Gettysburg* nejdřív. Naložte na něj všechny potřebné střely a urychleně ho převelte sem," rozkázal Bretano.

„Hned se spojím se SACLANT."

Skutečně zvláštní pohled, říkal si Gregory. Tahle loď – nijak zvlášť obrovská, dokonce menší než ta, na jaké si s Candi vyjel vloni v zimě, ale přece jen oceánská *loď*– jela výtahem. Přechodný suchý dok totiž ve skutečnosti nebyl ničím jiným. Teď do něj napouštěli vodu, aby mohli spustit loď na vodu a zjistit, jestli její nový šroub funguje. Námořníci, kteří v doku pracovali, sledovali proces ze svých bidýlek na – prostě na stěnách toho nesmyslu.

„Zvláštní, že, pane?"

Gregory čichal. Určitě přišel náčelník Leek. Otočil se. Byl to on.

„Nikdy jsem nic takového neviděl."

„Často se k tomu nedostaneme, v tom mají výhodu ti, kdo to ovládají. Prošel jste se pod tou lodí?"

„Procházet se pod deseti tisíci tunami železa?" odpověděl Gregory. „To bych nedělal."

„Býval jste voják, ne?"

„Už jsem vám to říkal. West Point, výsadkáři, průzkumníci, ale byl jsem mladý a neměl jsem rozum."

„No, doktore, není to žádná věda. Je zajímavý vidět ji, jak je udělaná, hlavě místo na sonar vepředu. Já nebýt na radary, tak se možná věnuju sonarům, i když ani s nimi už se moc neděje."

Gregory se podíval dolů. Po šedé kovové podlaze – *palubě*? říkal si – stoupala voda.

„Pozor na palubě!" zvolal čísi hlas. Námořníci se otočili a salutovali, včetně náčelníka Leeka.

Přicházel kapitán Bob Blandy, velící důstojník na *Gettysburgu*. Gregory se s ním sešel pouze jednou, a tehdy se jen pozdravili.

„Dobrý den, doktore.“

„Dobrý den, kapitáne.“ Potřásli si rukama.

„Jak pokračuje váš projekt?“

„No, simulace se jeví slibně. Ale chtěl bych to zkusit naostro.“

„Poslal vás sem ministr obrany?“

„Ne tak docela, ale zavolal mi do Kalifornie, abych se podíval na technické aspekty toho problému. Pracoval jsem pro něj, když vedl TRW.“

„Vy jste přes SDI, že?“

„Ano, plus protiletadlové střely. Mimo jiné. Od dob, kdy jsem pracoval v SDI, jsem se orientoval hlavně na adaptivní optiku.“

„Co to je?“ zeptal se kapitán Blandy.

„Říkáme tomu gumové zrcadlo. Počítačem pokřivíte zrcadlo, abyste předešel atmosférickým zkreslením. Jde o to, namířit paprsek energie z laseru na volné elektrony. Ale nepovedlo se. Gumové zrcadlo fungovalo dobře, ale ty zatracené lasery z nějakého důvodu, na který jsme nikdy nepřišli, nefungovaly tak, jak jsme doufali. Nedosáhly takových hodnot, aby zničily trup střely.“ Gregory st znovu podíval na suchý dok. Se spouštěním rozhodně nespěchali, ale jistě nechtěli rozbít něco tak drahého. „Nebyl jsem přímo členem týmu, spíš jsem do toho mluvil. Ukázalo se, že jde o obrovský technický problém. Pořád jsme jenom bušili hlavami do zdi, až nás ten zvuk omrzel.“

„V technice se trochu vyznám, i v elektřině, ale vysokoenergetické věci jdou mimo mě. Co říkáte na náš systém Aegis?“

„Líbí se mi radar. Stejný má Cobra Dane, kterou má letectvo na Aleutách. Snad ještě o něco lepší. Možná byste dokázali dopravit ten signál až na Měsíc.“

„To je přece jen nad naše síly,“ poznamenal Blandy. „Stará se o vás náčelník Leek dobře?“

„Až odejde z námořnictva, mohl by přejít k nám do TRW. Jsme součástí probíhajícího protiletadlového projektu.“

„A poručík Olson taky?“ zeptal se kapitán.

„Je to velmi chytrý mladý důstojník, kapitáne. Myslím, že by o něj mělo zájem několik společností.“ Jestli měl Gregory nějakou chybu, byla to přílišná pravdomluvnost.

„Měl bych vám to asi nějak rozmluvit, ale…“

„Kapitáne!“ Přišel k nim jeden námořník. „Blesková zpráva od SACLANT, pane.“ Podal mu desky. Kapitán Blandy se podepsal a vzal si zprávu. Náhle zpozorněl.

„Tušíte, jestli ministr obrany ví, na co jste přišel?“

„Ano, kapitáne, ví. Před chvílí jsem s Tonym mluvil.“

„A co jste mu řekl, člověče?“

Gregory pokrčil rameny. „Nic moc, jen že si vedeme celkem dobře.“

„Aha. Náčelníku, v jakém stavu jsou vaše prostředky?“

„Všechno funguje na sto procent, kapitáne. Máme práci?“

„Zdá se. Doktore Gregory, omluvte mě, prosím, musím za svými důstojníky. Náčelníku, zanedlouho vyrazíme. Jestli jsou někteří členové posádky na pevnině, zavolejte je zpět. A všechny informujte.“

„Provedu, pane.“ Zasalutoval a kapitán Blandy spěchal zpátky dopředu. „O co jde?“

„Mě se ptejte, náčelníku.“

„Co mám dělat já? Mám jet s vámi?“ zeptal se Gregory.

„Máte kartáček? Jestli ne, můžete si ho koupit v lodním obchodě. Promiňte, doktore, musím všechny rychle svolat.“ Leek odhodil cigaretu přes palubu a odešel stejným směrem jako kapitán.

A Gregory neměl co na práci. Z této lodi nemohl vystoupit jinak než se vrhnout přes palubu do napouštějícího se suchého doku, a to ho nelákalo. Zamířil tedy zpět do nadstavby a zjistil, že lodní obchod je otevřený. Tak si koupil kartáček.

Bondarenko strávil následující tři hodiny s generálmajorem Sinjavským a společně studovali přístupové cesty a plány střeleb.

„Disponují radarem k zaregistrování střelby, Juriji, a jejich rakety proti bateriím mají dlouhý dolet.“

„Můžeme očekávat pomoc od Američanů?“

„Už na tom pracuju. Jejich půvabné bezpilotní prostředky nám poskytují skvělé průzkumné informace.“

„Musím znát pozice jejich dělostřelectva. Jestli jim ho zničíme, budu mít mnohem snazší úkol.“

„Tolkunove!“ zavolal velitel tak hlasitě, že koordinátor zpravodajských operací k nim přiběhl.

„Zde, soudruhu generále!“

„Vladimíre Konstantinoviči, tady zasáhneme,“ řekl Bondarenko a ukázal na červenou linku na mapě. „Chci znát po minutách aktualizované informace o postupujících čínských formacích – hlavně o dělostřelectvu.“

„Provedu. Dejte mi deset minut.“ A odběhl zpět k terminálu Temných hvězd. Jeho šéf se pak zamyslel.

„Pojďte, Juriji, to musíte vidět.“

„Pane generále,“ pozdravil ho major Tucker. Pak si všiml, že není sám. „Pane generále,“ zopakoval.

„Tohle je generál Sinjavskij. Velí Dvousté šedesáté páté. Ukázal byste mu prosím postupující Číňany?“ Nebyla to otázka ani žádost, jen rozkaz zformuloval zdvořile, protože Tucker byl cizinec.

„No, nacházejí se přesně tady, pane, všechno máme na videu. Jejich předsunuté oddíly průzkumníků jsou… tady a první hlavní jednotky tady.“

„Kurva,“ pronesl Sinjavskij rusky. „To jsou kouzla, nebo co?“

„Ne, jde o…“ Bondarenko přešel do angličtiny. „Který z prostředků to je, majore?“

„Znovu Grace Kellyová, pane. Hrála třeba v Hitchcockově filmu *Chytit zloděje* s Carym Grantem. Za pár hodin zapadne slunce, takže budeme mít termální záběry. Tady vidíte jejich přední prapor, podle mě jde o tanky model 90. Udržují pevnou disciplínu a asi před hodinou doplnili palivo, takže než zastaví, mají před sebou ještě přibližně dvě stě kilometrů.“

„A dělostřelectvo?“

„O něco vzadu, pane, s výjimkou téhle jednotky pásových vozidel.“ Tucker něco provedl s myší a objevil se další záběr.

„Genadiji Josifoviči, jak bychom mohli s takovou informací prohrát?“ zeptal se velitel divize.

„Juriji, vzpomínáš, když jsme přemýšleli o útoku na Američany?“

„Hrůza. Číňani ten letoun nevidí?“ zeptal se Sinjavskij nedůvěřivě.

„Je nenápadný, na radaru neviditelný.“

„*Ničevo*.“

„Mám tady přímé spojení na naše velitelství v Žigansku, pane. Jestli se zapojíte do akce, jakou pomoc budete potřebovat od nás?“ zeptal se Tucker. „Můžu vaši žádost předat generálu Wallaceovi.“

„Mám tady třicet útočných bombardérů Su–25 a padesát stíhacích bombardérů Su–24, plus dvě stě helikoptér Mi–24.“ Přesun těch helikoptér trval nečekaně dlouho, ale konečně tu byly a představovaly vynikající trumf, který si Bondarenko schovával v rukávu. Zatím nepustil k operační oblasti ani jednu, všechny zůstávaly dvě stě kilometrů daleko, měly plné nádrže a kompletní sadu zbraní, jejich posádky se cvičily v letu a ve střelbě ostrými náboji – pro některé z nich šlo o první ostré náboje v životě.

„To bude pro žluťásky pěkná rána,“ poznamenal Tucker a hvízdl. „Kde jste je ukryl, pane? Vždyť, generále, ani já jsem nevěděl, že tady jsou.“

„Existuje pár úkrytů. Chceme naše hosty náležitě přivítaí, až nadejde pravý čas,“ řekl Genadij Josifovič mladšímu americkému důstojníkovi.

„A co chcete, abychom udělali my, pane?“

„Zničte jejich logistiku. Ukažte mi ta Zdatná prasátka, o kterých jste vyprávěl plukovníku Tolkunovovi.“

„To bychom snad mohli, pane,“ řekl Tucker. „Počkejte, zavolám generálu Wallaceovi.“

„Takže mám zelenou?“ zeptal se Wallace.

„Jakmile bude střet ruských a čínských pozemních sil na spadnutí.“ Mickey Moore mu pak nahlásil jeho cíle. „Z větší části jde o splnění všeho, co jsi požadoval, Gusi.“

„Asi ano,“ připustil velitel letectva, byť neochotně. „A když mě Rusové požádají o pomoc?“

„Tak jim vyhovíš, ale s rozumem.“

„Jasně.“

Podplukovník Giusti, ŠAVLE ŠEST, vystoupil z helikoptéry na čerpací stanici číslo dvě a přešel ke generálu Diggsovi.

„Nekecali,“ říkal plukovník Masterman. „Je toho vážně úplné jezero.“ Jeden a čtvrt *miliardy* litrů, tedy téměř milion tun ropy, což byla kapacita čtyř supertankerů. Nafta se kvalitou podobala té americké, takže vstřikovače paliva jeho tanků a Bradleyů nezaznamenají žádnou změnu. Správce objektu, civilista, říkal, že nafta tu leží už skoro čtyřicet let od doby, kdy se Chruščov nepohodl s předsedou Maem a případná válka s

jinou komunistickou zemí se už nejevila tak nepravděpodobná. Buď za tím stála obdivuhodná předvídavost, nebo paranoidní přání, ale každopádně z toho těžila První obrněná divize.

Čerpací prostředky mohly být lepší, ale Sověti zjevně neměli se stavbou čerpacích stanic moc zkušeností. Bylo efektivnější načerpat palivo do divizních cisteren, které je pak rozvezly každá ke čtyřem až šesti tankům a vozidlům.

„Dobře, Mitchi, co můžeme proti nepříteli použít?“ zeptal se generál Diggs důstojníka rozvědky.

„Máme k dispozici jednu Temnou hvězdu, bude ve vzduchu ještě asi devět hodin. Proti nám stojí pěchota. Číňané jsou čtyřicet kilometrů tímhle směrem, sedí podél téhle řady kopců. Podporu jim zajišťuje prapor tanků.“

„A dělostřelectvo?“

„Lehké a střední tažené, momentálně se připravuje. Disponuje radary k registrování střelby, které nám mohou zamotat hlavu,“ varoval je plukovník Turner.

„Požádal jsem generála Wallace, aby pro nás uvolnil pár šestnáctek se střelami HARM. Vyhledávače střel lze naladit na frekvence, jaké tyhle radary používají.“

„Do toho,“ rozkázal Diggs.

„Ano, pane.“

„Duku, za jak dlouho dojde ke kontaktu?“ zeptal se generál operačního důstojníka.

„Jestli pojedeme podle harmonogramu, budeme u nich kolem druhé ráno.“

„Ať se to dozvědí velitelé brigád. Vyrážíme po půlnoci,“ řekl Diggs svému štábu, aniž zalitoval svých slov. Byl vojákem a chystal se odejít do boje, a taková skutečnost přináší i ne zrovna příjemné představy.

Hyperválka

USS *Tucson* měl za sebou několik perných dní. Šestnáct dní už se držel čínské ponorky 406, plul za ní sedmnáct tisíc metrů – osm a půl námořních mil. Jižně od čínské ponorky plula další jaderná útočná ponorka. Ta se prý jmenovala Hai Lang, jak tvrdili lidé ze zpravodajského oddělení. Jenže pro sonarmana *Tucsonu* byla 406 kontaktem Sierra–Jedenáct a *Hai Long* Sierra–Dvanáct a tak o nich přemýšleli i členové odpalovacího oddělení.

Sledování obou cílů nebylo složité. Obě ponorky sice měly jaderné reaktory, jenže i ty dělaly hluk a totéž platilo zejména pro čerpadla, která jaderným reaktorem prohánělа chladicí kapalinu. Když se k tomu přidaly šedesátihertzové generátory, výsledkem byla dvojice jasných čar na obrazovce sonaru a sledování obou představovalo stejný problém jako pozorovat dva slepé muže na prázdném parkovišti před supermarketem za jasného poledne. Ale rozhodně to bylo zábavnější než sledovat velryby v severní části Tichého oceánu, což dostala za úkol některá plavidla Pacifické flotily, aby velení potěšilo ekology.

Nedávno nabraly věci ještě zajímavější spád. *Tucson* dvakrát denně stoupal do hloubky na peřiskop a posádka se k všeobecnému překvapení dozvěděla, že na Sibiři proti sobě střílejí čínské a americké ozbrojené síly, což znamenalo, říkala si posádka, že možná bude potřeba zajistit zmizení té *406*, a to by byl jejich úkol. Ačkoli to možná nebude žádná zábava, jsou za to placení, takže aspoň budou mít nějakou smysluplnou činnost.

Ponorka *406* nesla na palubě balistické střely, tedy dvanáct střel Lang–1 CSS–A–3, každá s megatunovou hlavicí. Jejich jméno v překladu znamenalo „Velká vlna“, aspoň podle zpravodajské příručky. Ta také tvrdila, že střely mají dolet necelé tři tisíce kilometrů, což by tedy ani z poloviny nestačilo na napadení Kalifornie, i když Guam by ohrozit mohly a ten už patřil mezi americká území. Na tom nezáleželo. Podstatné bylo, že ponorky *406* a *Hai Lang* patřily státu, s nímž se Spojené státy dostaly do konfliktu.

Vysílačku VLS zásobovala anténa za zadním rohem velitelské věže *Tucsonu* a ta přijímala signály z obřího, z velké části podzemního vysílače v Upper Peninsula v Michiganu. Ekologická sdružení si stěžovala, že energie vycházející z tohoto vysílače vyvolává zmatek mezi hejny stěhovavých hus, ale žádný lovec dosud proti nižším úlovkům neprotestoval, takže vysílač zůstával v provozu. Měl vysílat zprávy americkým ponorkám se střelami, stále vysílal pro útočné ponorky, které zůstávaly v aktivní službě. Když došlo k doručení zprávy, v komunikační místnosti ponorky umístěné za bojovou a informační centrálou na pravoboku se rozezněl zvonek.

Zazvonilo. Hlídkující námořník zavolal svého důstojníka, poručíka, jenž pak zavolal kapitána, který vyvedl ponorku zpět na hloubku na anténu. Jakmile tam byli, napojili se na družici námořnictva známou pod zkratkou SSIX, tedy družici pro komunikaci mezi ponorkami, čímž jí sdělili, že jsou připraveni přijmout zprávu. Signál byl sveden do šifrovacích strojů na ponorce, dekódován a vytištěn.

PRO: USS TUCSON (SSN–70)
OD: CINCPAC

1. PO OBDRŽENÍ SIGNÁLU „ZAHÁJIT ZVLÁŠTNÍ OPERACE“ PŘES VLS NAPADNETE A ZNIČÍTE PONORKY A VŠECHNY LODĚ ČLR, KTERÉ JSOU NA DOHLED.
2. VÝSLEDEK NAHLÁSÍTE PŘES SSIX.
3. NÁSLEDNĚ PO TÉTO OPERACI ZAHAJTE NEOMEZENÉ OPERACE PROTI NÁMOŘNÍM JEDNOTKÁM ČLR.
4. NENAPADAT, OPAKUJI, NENAPADAT ŽÁDNÉ OBCHODNÍ LODĚ.

CINCPAC

KONEC ZPRÁVY

„No, vždyť už bylo načase,“ poznamenal kapitán k výkonnému důstojníkovi.

„Nepíše se, kdy to máme čekat,“ podotkl výkonný důstojník.

„Asi za dvě hodiny,“ řekl kapitán. „Přiblížíme se na deset tisíc metrů. Ať se posádka připraví. Připravte i zbraně.“

„Rozkaz.“

„Je tu poblíž ještě něco?“

„Na severu jedna čínská fregata, asi třicet mil.“

„Až tedy zničíme ponorky, vystřelíme torpédo i na ni, pak se přiblížíme a případně ji doděláme.“

„Správně.“ Výkonný důstojník odešel do bojové a informační centrály vpředu. Podíval se na hodinky. Na hladině je tma. Na palubě ponorky sice nešlo o nejpodstatnější údaj, ale za tmy se cítili nějak bezpečněji, a to i výkonný důstojník.

Všichni byli nervóznější. Giustiho průzkumné oddíly se přiblížily na vzdálenost dvaceti mil od předpokládaných čínských pozic. Tudíž se dostaly na dosah jejich dělostřelectva, a to už nebyla legrace.

Jejich úkolem bylo postupovat ke kontaktu a najít mezeru v čínských pozicích, do níž by se pak vtlačila celá divize. Sekundární cíl zněl prostřílet se tou mezerou a proniknout do čínské logistické oblasti nad řekou. Tam pak budou znásilňovat a rabovat, jak si to Giusti překřtil, možná se obrátí znovu na sever, aby s několika brigádami pozlobili čínský týl, třetí brigádu možná nechají na místě, aby blokovala čínskou spojovací linii.

Všichni jeho vojáci už měli na obličejích *mejkap*, jak někteří říkali maskovacím barvám, jež zatemňovaly přirozeně světlejší místa na obličeji a zesvětlovaly tmavší. V důsledku toho všichni vypadali jako černozelení vetřelci z vesmíru. Postupovat měli převážně na vozidlech, průzkumníci měli zůstat ve svých Bradleyích a při odhalování nepřátel se spoléhat na přístroje pro noční vidění, které měl řidič a střelec. Čas od času budou muset seskočit na zem, takže si všichni raději překontrolovali vlastní přístroje pro noční vidění PVS–11. Každý voják měl tři sady čerstvých baterií stejně důležitých jako zásobníky pro pušky M16A2. Většina mužů zhltla příděl jídla, spláchla ho vodou a vzala si aspirin nebo tylenol proti drobným zraněním a modřinám. Všichni žertovali, snažili se tak zlehčit tíhu okamžiku, nechyběla ani obvyklá dávka siláckých řečí určená pro ně samotné i pro ostatní. Seržanti a nižší důstojníci připomínali mužům jejich výcvik a nabádali je, aby si věřili. Když pak vysílačkou přišel rozkaz, Bradleye vyrazily na cestu a vedly těžší bitevní tanky k nepříteli počáteční rychlostí deseti mil v hodině. Všech šestnáct helikoptér letělo nad nimi a pohybovalo se velmi opatrně, protože pancéř helikoptér je podobně silný jako list novin a protože střelcům na zemi stačí mít přístroj pro noční vidění a helikoptéru zasáhne teplem naváděná střela. Nepřítel prý měl i lehkou protileteckou obranu, jež byla stejně nebezpečná.

Helikoptéry OH–58D Kiowa Warrior disponovaly kvalitními přístroji pro noční vidění, posádky se při výcviku naučily těmto přístrojům důvěřovat, ovšem při výcviku moc lidí neumře. Vědomí, že tam někde jsou vojáci s ostrými náboji a rozkazy použít je, všechny nutilo přehodnotit část z toho, co se naučili. Nechat se sestřelit během cvičení znamenalo dostat vysílačkou rozkaz k přistání, nanejvýš si vyslechnout nadávky velitele družstva, jež obvykle uzavíral dovětek o tom, že v opravdovém souboji by zahynul, z jeho ženy by se stala vdova a z jeho dětí sirotci. Ale ve skutečnosti se to nestalo, takže podobné výtky nikdo nikdy nebral tak vážně jako teď. Teď by taková situace nastat mohla, všichni členové posádek měli své ženy nebo přítelkyně a většina i děti.

Takže muži postupovali kupředu, přístroji pro noční vidění se rozhlíželi po krajině před sebou a rukama svírali řídicí páky přece jen pevněji než obvykle.

Velitelství divize využívalo vlastní terminál Temných hvězd, který ovládal kapitán letectva. Diggs neměl moc dobrý pocit, že zůstává tak daleko vzadu, zatímco jeho muži směřují do nebezpečí, ale velení není totéž co vedení. To mu říkali už před lety ve škole pro velitele a generální štáb ve Fort Leavenworthu, okusil to i v Saudské Arábii před pouhým rokem, ale přesto mu připadalo, že by měl být vepředu, blíž u svých mužů, aby s nimi sdílel nebezpečí. Ale nejlepší způsob, jak mohl jejich ohrožení co nejvíce snížit, byl zůstat tady a spolu s plukovníkem Mastermanem zajistit pořádnou kontrolu nad operacemi.

„Hořáky?“ zeptal se Masterman.

„Jo,“ přikývl kapitán – jmenoval se Frank Williams. „A tyhle jasnější body jsou táboráky. Je chladno. Země má teplotu asi dvanáct stupňů, vzduch deset. Systémy pro noční vidění tak dostávají dobrý kontrast. Oni snad používají stejné hořáky, jaké jsme měli ve skautu. Ale že jich je. Snad stovky.“

„Našel jste mezeru v jejich liniích?“

„Tady mi to přijde užší, mezi těmito dvěma kopci. Na vrcholu mají jednu rotu, další tady – vsadím se, že jsou z různých praporů,“ řekl Williams. „Tak je to snad vždycky. Mezera mezi nimi je asi kilometr, ale dole teče nějaký potůček.“

„Bradleyům trocha mokra nevadí," řekl mu Diggs. „Duku?"

„Zatím jsem neviděl lepší místo pro průlom. Navedeme k němu Angela?"

Diggs se zamyslel. Znamenalo to odvelet krycí jednotku jeho obrněných jednotek, a tedy minimálně jednu brigádu, ale kvůli podobně složitým rozhodnutím tu generálové jsou. „Co dalšího je kolem?"

„Řekl bych, že velitelství pluku je tady, odhaduji podle stanů a vozů. Asi na ně budete chtít zaútočit s pomocí dělostřelectva, že?"

„Přesně v době, až se tam dostanou naše jednotky. Nemá smysl je upozorňovat příliš brzy," navrhl Masterman. Diggs se na chvíli zamyslel a pak pronesl první závažné rozhodnutí této noci:

„Souhlasím. Duku, řekni Giustimu, ať zamíří k téhle díře."

„Rozkaz." Plukovník Masterman odešel k vysílačkám. Vše se provádělo za pochodu, z čehož neměli zrovna největší radost, ale tak tomu u většiny operací v reálném čase bývá.

„Rogere," ohlásil se Diggs.

Plukovník Roger Ardan byl velitel dělostřelectvajeho divize – v divizní síti měl přezdívku PISTOLNÍK ŠEST – šlo o vysokého dlouhána, jenž připomínal nedorostlého basketbalistu.

„Ano, pane."

„Mám pro tebe první úkol. Přecpeme Angela Giustiho skrz tuhle mezeru. Rota pěchoty tady a tady, tady je zase zřejmě velitelské stanoviště pluku."

„A nepřátelské dělostřelectvo?"

„Tady mají pár stodvacítek, pak asi dvěstětrojky, přímo tady."

„A raketomety ne?"

„Zatím jsem žádné neviděl. Je to zvláštní, ale nevidím je," hlásil kapitán Williams dělostřelci.

„A co radary?" zeptal se plukovník Ardan.

„Možná jeden tady, ale těžko říct. Jsou tam maskovací sítě." Williams myší navolil obraz na monitoru a zvětšil ho.

„Budeme postupovat podle všeobecných principů. Vrazíme tam špendlík," řekl Ardan.

„Ano, pane. Chcete seznam cílů?"

„No samozřejmě, synku."

„Tady je," řekl Williams. Na jeho pokyn vylezly z tiskárny dva listy papíru se souřadnicemi udávanými na vteřiny úhlů. Kapitán podal listy Ardanovi.

„Jak jsme jen mohli dřív přežít bez GPS a leteckých záběrů?" přemýšlel Ardan nahlas. „No, generále, to zvládneme. Kdy?"

„Asi za třicet minut."

„Budeme připraveni," slíbil PISTOLNÍK. „Zavolám veliteli pluku."

„Dobře," přikývl Diggs.

První obrněná měla posílenou dělostřeleckou brigádu. Druhý a třetí prapor Prvního polního dělostřeleckého pluku používaly nový model samohybné houfnice Paladin ráže 155 mm a druhý prapor Šestého polního dělostřeleckého pluku měl samohybné houfnice osmipalcové plus pásová vozidla s raketomety, které obvykle podléhaly přímo veliteli divize a plnily funkci jeho osobních pistolí. Tyto jednotky se nacházely šest mil za prvními obrněnými oddíly, po obdržení rozkazu sjely ze silnice a zamířily na palebné pozice severně a jižně od štěrkové cesty. Všechny měly přístroje GPS, globálního zjišťování polohy, díky nimž zjistily vlastní pozici s přesností necelé tři metry. Zpráva, kterou dostaly přes J–TIDS, neboli společný systém přenosu taktických informací, jim prozradila polohu jejich cílu a palubní počítače vypočítaly azimuty a vzdálenost k nim. Pak se dozvěděly, jaké střely mají použít, buď „běžné" trhavé, nebo VT (s přibližovací roznětkou). Zvolenou munici pak nabily a děla se namířila na vzdálené cíle; dělostřelci jen čekali na pokyn zatáhnout za provaz. Svou připravenost ohlásili vysílačkami na velitelství divize.

„Všechno připraveno, pane," hlásil plukovník Ardan.

„Dobře, počkáme, až zjistíme, jak si vede Angelo."

„Je to tady," řekl kapitán Williams vyšším důstojníkům. Připadal si jako na zvláštním fotbalovém zápase, kdy jeden tým neví, kam hraje, a neví ani to, že na hřiště už dorazil i druhý tým. „Jsou tři kilometry od prvních nepřátelských pozic."

„Duku, zavolej Angelovi. Spoj se s ním přes IVIS."

„Provedu," odpověděl Masterman. Nemohli mu jen poslat informace z Temné hvězdy.

ŠAVLE ŠEST teď seděl ve svém vozidle Bradley, nikoli v bezpečnějším bitevním tanku Abrams. Giusti si říkal, že je odsud lépe vidět.

„Zpráva přes IVIS," zavolal velitel vozu. Plukovník Giusti se sklonil a protáhl se kolem věže, aby viděl tam, kde sedí seržant. Člověk, který navrhoval Bradleye, nepamatoval na možnost, že by vozidlo mohl někdy použít nějaký vyšší důstojník – a jeho oddíl zatím nedisponoval novějšími „božskými" vozidly s monitorem IVIS vzadu.

„První nepřátelské pozice jsou tady, pane, poloha jedenáct hodin, za tou vyvýšeninou," řekl seržant a poklepal na obrazovku.

„Tak je půjdeme pozdravit."

„Rozumím, plukovníku. Zvedni kotvy, Charlie," řekl řidiči. Pak se otočil na zbytek posádky: „Připravte se, přátelé. Hlavy vzhůru. Jedeme na ně."

„Jaká je situace na severu?" zeptal se Diggs kapitána Williamse.

„Podíváme se." Kapitán přepnul z Marilyn Monroe na Grace Kellyovou. „Tady je máme, přední čínské oddíly jsou patnáct kilometrů od Rusů. Vypadá to ale, že se na noc utábořily. Zdá se, že první kontakt je na nás."

„Nu což," pokrčil Diggs rameny. „Zpět ke slečně Marilyn."

„Ano, pane." Williams si znovu pohrál s počítačem. „Hotovo. Tady je vedoucí obrněný oddíl, dva kilometry od prvního Číňana."

Diggs vyrostl na televizních přenosech z boxu, protože jeho otec patřil mezi nadšené fanoušky Muhammada Aliho. Když však Ali boxoval nešťastný zápas s Leonem Spinksem, věděl, že protivník stojí v ringu. Teď to bylo obrácené. Kamery se zaostřily na škvíru. Byli tam vidět dva muži. Jeden v podřepu kouřil cigaretu, což určitě narušilo jejich noční vidění, takže ještě nic neviděli, ale zaslechnout už třeba něco měli… Bradley není zas tak tichý stroj…

„Teď se trochu probral," řekl Williams. Na obrazovce viděli, jak muž trhl hlavou. Pak druhý zvedl hlavu a jasný bod cigarety odletí doprava před ně. Giustiho vůz se k nim blížil zleva, obě hlavy se teď dívaly tímto směrem.

„Jak blízko se můžete dostat?" zeptal se Diggs.

„Uvidíme…" za pět vteřin oba bezejmenní čínští pěšáci posazení ve vlastnoručně vykopané díře zabrali polovinu obrazovky. Williams pak obrazovku rozdělil, takže to připomínalo funkci obraz v obraze, jíž jsou vybaveny některé televize. Na pozadí viděli dva nešťastné vojáky a v malém rámečku blížící se Bradley, jehož věž se teď otáčela trochu doleva… asi jedenáct set metrů daleko…

Diggs si všiml, že pěšáci mají v zákopu polní telefon. Jejich pozice byla první z předsunutých pozic nepřítele, jejich povinností jistě bude ohlásit zpět, když narazí na něco zlověstného. Něco zaslechli, ale nebyli si jisti, co to je, možná čekali, až to uvidí. *Lidová osvobozenecká armáda zjevné nemá přístroje pro noční vidění, aspoň ne pro vojáky na této úrovni*, pomyslel si Diggs. To byla důležitá informace. „No, tak to zase vraťte."

„Dobře, pane." Williams zrušil záběr dvou vojáků a vrátil se k obrazu, na němž viděli je, i blížící se Bradley. Diggs nepochyboval, že Giustiho střelec už je vidí. Záleželo jen na tom, kdy se rozhodne vypálit první střelu, ale takové rozhodnutí je jen a jen na něm, ne?

„Podívejte!" Z ústí hlavně vyšlehly tři záblesky, obrazovka se rozzářila a oni spatřili naváděcí drátky směřující k zákopu…

… a ti dva vojíni byli po smrti, zabily je tři vysoce explozivní náboje. Diggs se otočil.

„PISTOLNÍKU, zahájit palbu!"

„Pal!" řekl plukovník Ardan do svého mikrofonu. O chvíli později se jim pod nohama zachvěla zem a po dalších pár vteřinách slyšeli vzdálené hřmění a do vzduchu vylétlo přes devadesát nábojů.

Plukovník Ardan rozkázal zahájit TOT palbu na stanoviště velitele pluku za menším průsmykem, k němuž mířily jednotky Quarter Horse. TOT byl americky vynález ze druhé světové války a jeho podstata spočívala v tom, že každý náboj odpálený z různých děl zamířený na jedno místo na mapě dopadne ve stejný okamžik, takže lidé na tom místě nemají čas utéct se schovat po prvním varování. Dříve se musela velmi složitě počítat doba letu každého náboje, ale počítače si s tím teď poradily rychleji, než to člověk vůbec domyslel. Celou operaci dostaly na starost osmipalcové houfnice, které v americké armádě platily za nejpřesnější zbraně vůbec. Dva z nábojů byly běžné, po dopadu odpalované trhavé náboje, zbylých deset

představovalo typ VT. Zkratka znamenala „s přibližovací roznětkou“, ale v zásadě šlo o to, že v přední části každé střely byl malý radarový vysílač nastavený tak, aby odpálil výbušninu, jakmile se náboj dostane na vzdálenost asi dvou a půl metru od země. Střepiny odlétávající od explodujícího náboje se pak nezaryjí bez užitku do země, ale rozlétnou se do okruhu šedesáti metrů. Běžné náboje měly zase vyhloubit krátery a zabít ty, kdo se mohli ukrývat v zákopech.

Kapitán Williams zaostřil kameru Marilyn na velitelskou pozici nepřítele. Termální kamery z výšky zaznamenávaly dokonce jasné body nábojů řítících se nocí. Pak se kamera znovu zaostřila na cíl. Podle Diggsova odhadu měly všechny náboje dopadnout za necelé dvě vteřiny. Účinky byly otřesné. Šest stanů v oblasti se vypařilo a zeleně svítící postavy vojáků spadly na zem a přestaly se hýbat. Některé části se dokonce od sebe oddělily, což Diggs nikdy předtím neviděl.

„Teda!“ vydechl Williams. „Masová směs.“

To ho naučili v letectvu? přemýšlel generál Diggs. *Nebo z něj mluví jen jeho nízký vek*?

Někteří lidé na obrazovce se stále hýbali, nějakým zázrakem se jim podařilo přežít první salvu, ale místo aby se rozutekli (nebo utekli pryč, protože dělostřeleckých salv bývá víc), zůstávali na svých místech, někteří se snažili pomoci raněným. Bylo to odvážné, ovšem většina z nich se odsoudila k smrti. Jediní lidé, kteří na velitelském stanovišti tentokrát přežili, si vytáhnou nejkratší sirku o chvíli později. Pokud se o nich ovšem dá vůbec hovořit v množném čísle. Druhá salva dopadla osmadvacet vteřin po první, třetí pak dalších jedenatřicet vteřin po druhé.

„Panebože,“ šeptal plukovník Ardan. Nikdy v životě neviděl účinky palby takhle zblízka. Vždycky to bylo zdálky, dělostřelci to brali jako něco vzdáleného, jenže on teď sledoval, co děla ve skutečnosti dokážou.

„Přestat s palbou na tento cíl,“ řekl Diggs, což vlastně znamenalo totéž jako *Už tam nikdo nežije, zničili jste to, najděte si jiný cíl*. Vloni v písku Saudské Arábie sledoval bitvu na obrazovce počítače a už tehdy pocítil chlad z boje, jenže dnes měl neskonale horší pocit. Připadal si, jako by se díval na hollywoodský film plný zvláštních efektů, ale o žádnou počítačovou animaci nešlo. Jen sledoval velitelský oddíl nějakého pluku pěchoty, možná o čtyřiceti lidech, kteří v průběhu necelých devadesáti vteřin zmizeli z povrchu zemského. Všichni kdysi byli živými lidmi, což tomuhle mladému kapitánovi letectva zatím nedocházelo. On to jistě bral jako nějakou počítačovou hru. Diggse pak napadlo, že je možná lepší brát to takhle.

Dvě roty pěchoty na kopcích severně a jižně od průsmyku byly také zasypávány palbou. Zbývalo zjistit, co z toho vznikne. Jelikož došlo ke zničení velitelství pluku, velitel divize by mohl propadnout panice. Ten hluk jistě někdo uslyší, a jestli někoho z pluku napadlo zvednout telefon, tak už samo přerušené spojení začne někomu vrtat hlavou, protože to je běžná lidská reakce, což platí i pro vojáky na bojišti; špatné telefonní spojení je sice spíš pravidlem než výjimkou, oni jistě nepoužívali vysílačky, ale telefony, protože jsou spolehlivější a bezpečnější – kromě okamžiku, kdy střelba hovor přeruší anebo zničí i vedení. Takže velitel divize se probudí tak, že ho kdosi zatahá za rameno, a pak bude zmaten tím, co se dozví.

„Kapitáne, už víme, kde je velitelské stanoviště nepřátelské divize?“

„Asi přímo tady, pane. Úplně jistě to nevíme, ale stojí tam spousta vozů.“

„Ukažte mi je na mapě.“

„Tady, pane.“ Zase na obrazovce. Diggse najednou napadlo, že tenhle mladý důstojník by z té obrazovky možná rád i jedl. Ale podstatnější bylo, že jejich velitelství se nacházelo v dosahu jeho dělostřeleckých baterií MLRS. A viděl tam i spoustu antén. Jo, tam je určitě ten rudý generál.

„PISTOLNÍKU, okamžitě vystřelte na tohle místo.“

„Rozkaz.“ Tento požadavek hned vyšel přes J–TIDS ke Druhému a Šestému dělostřeleckému pluku. Vozidla MLRS už byla připravena a očekávala rozkazy, určený cíl měla na dostřel, i když vzdálenost čtyřicet tři kilometry ležela téměř na hranici dostupnosti. I tady se měly počítače nač těšit. Posádky namířily hlavně na správný azimut, upevnily závěsné systémy kvůli stabilizaci vozů a zavřely záklopky na oknech, aby se ochránily před žárem a přílivem kouře z raket, který se při vdechnutí stával smrtelně nebezpečným. Pak už stačilo stisknout červený knoflík, což nastalo po obdržení rozkazu velitele baterie, a všech devět vozů odpálilo po dvanácti raketách, z nichž každá obsahovala 644 granátů a všechny mířily do oblasti veliké jako tři fotbalová hřiště.

Účinek další salvy viděl Diggs tři minuty po vydání rozkazu. V cílové oblasti došlo k téměř sedmdesáti *tisícům* explozí, a ačkoli situace na velitelství pluku byla velmi zlá, tomuhle se rovnat nemohla. Ať proti němu před chvílí stála sebelepší divize, teď ji sťal tak, že lépe by to nesvedl ani Robespierre.

Po počáteční palbě podplukovník Giusti zjistil, že nemá nač střílet. Jednu ze svých jednotek poslal do průlomu, zatímco sám hlídal severní okraj a nemusel ani jednou vystřelit. Jistým důvodem byly nepochybně náboje ráže 155 mm, které dopadaly na kopce před a za ním, protože se nepochybně jednalo o

bouři oceli a výbušnin. Kdosi kdesi odpálil světlici na padáku, ale nic po ní nenásledovalo. Dvacet minut po počáteční salvě se objevily první oddíly První brigády. Počkal, dokud se nepřiblížily na sto metrů od něj, a zamířil znovu na východ, aby se setkal se svým oddílem v mělkém údolí. Teď už technicky vzato pronikl za nepřátelské linie a jako po výkopu ve fotbale i z něj už spadla veškerá nervozita a zbývalo už jen splnit úkol.

Dick Boyle měl jako většina pilotů kvalifikaci na víc než jen jeden typ letounu, mohl vést operaci z helikoptéry Apache, což pro piloty představovalo jeden ze skutečně vyhledávaných zážitků, ale místo toho zůstal ve své helikoptéře UH–60 Blackhawk, z níž se akce lépe sledovala. Jeho cílem byla nezávislá tanková brigáda představující organizační pěst 65. armády typu B a k ruce dostal osmadvacet ze svých dvaačtyřiceti útočných helikoptér AH–64D, které ještě doplňovalo dvanáct typu Kiowa Warrior a jeden Blackhawk.

Čínská tanková jednotka se nacházela dvacet mil severozápadně od prvního místa přechodu, neohroženě seděla v otevřené krajině v kruhové formaci, takže její děla mířila na všechny strany, ale žádné z nich nedělalo Boylovi a jeho mužům vrásky na čele. Před čtyřiceti lety snad mělo smysl je takhle rozestavit, ale dnes už ne, rozhodně ne v noci a s helikoptérami nedaleko. Roli průzkumníků hráli muži v helikoptérách OH–58D a celá útočná formace se přiřítila od severu. Plukovník, jenž velel této jednotce, si vybral místo, odkud mohl vyrazit na pomoc jakékoli divizi 65. armády, ale na druhé straně jen nahromadil své vozy na jediné místo asi pět set metrů široké. Boyle se obával jedině střel země–vzduch a možná dělostřelectva, ale fotografie Temných hvězd mu říkaly, kde se to všechno nachází, a už určil skupinu čtyř Apachů, aby si s touto hrozbou poradily ze všeho nejdřív.

Jejich pozice připomínala svým rozestavením dvě baterie střel. Jednu tvořily čtyři odpalovací rampy DK–9 velmi podobné americkým modelům Chaparral, každý nesl na pásovém podvozku čtyři tepelně naváděné střely třídy Sidewinder. Jejich dosah Boyle odhadoval na sedm mil, tedy jen o trošku víc, než je účinný dosah jeho střel Hellfire. Druhou tvořily čínské střely HQ–61A, které Boylovi připomínaly ruské střely SA–6. Těch bylo méně, ale měly dosah deset mil a nejspíš i velmi výkonný radarový systém, zároveň však musely počítat i s omezením, že cíl vzdálený méně než sto metrů nemohou zaměřit, což se samozřejmě vyplácelo vědět, pokud šlo o pravdivý údaj. Boyle je chtěl co nejrychleji odhalit a zničit, rozhodl se při tom spolehnout na helikoptéru EH–60 provádějící elektronický průzkum. Ta měla kódové označení SVÁTEK. Tepelně naváděným střelám se říkalo KACHNY.

Čínští vojáci na zemi jistě budou mít jednoduché přenosné tepelně naváděné střely skoro stejně účinné jako staré americké střely Redeye, ale Boylovy helikoptéry Apache vydávaly snížené hladiny tepla, čímž měly tepelné naváděče přelstít – jenže lidé, kteří podobné názory zastávali, zůstali dnes večer na zemi. Jako obvykle.

Dnes v noci však probíhalo více vzdušných operací a ne všechny nad ruským územím. Dvacet stíhacích bombardérů F–117A Stealth zaujalo postavení v Žigansku a od chvíle, kdy sem přiletěly, seděly především na zemi a čekaly na munici a naváděcí přístroje, které pak munici měnily z prostých balistických střel na inteligentní bomby, jež jen stačilo navést na vybranou nemovitost. Zvláštní zbraně pro Black Jet představovaly laserem naváděné průrazné bomby GBU–27. Jejich úkolem bylo nejen narazit do předmětu a explodovat, ak před explozí do něj proniknout; byly jim přiřazovány také zvláštní cíle. Dnes v noci měl seznam takových cílů dvaadvacet položek, všechny se nacházely nedaleko měst Charbinu a Beianu a ve všech případech šlo o podpěry mostů.

Čínská lidová republika byla na svých železnicích závislá víc než většina ostatních zemí, protože zde vládl nedostatek motorových vozidel, který by si vynutil stavbu dálnic; dalším důvodem zůstávala skutečnost, že vlastní výkonnost železnic se víc shodovala s ekonomickým modelem, který zastávali zdejší političtí představitelé. Neignorovali však skutečnost, že taková závislost na jediném dopravním prostředku by je mohla při útoku oslabit, takže na každém potenciálním ohroženém místě, například u mostů přes řeky, postavili s využitím početné pracovní síly své země několik mostů najednou, z nichž všechny podpíraly těžké železobetonové nosníky. *Šest oddělených mostů na jediné řece nelze přece nenávratně zničit*, říkali si nepochybně.

Letouny Black Jet doplnily palivo z tankovacího letounu KC–135 a pokračovaly na jih. Radary rozmístěné vládou ČLR podél severovýchodní hranice je nezpozorovaly, takže posádky pokračovaly dál s pomocí autopilota. Ten zvládal i bombardovací akce, protože se nedalo očekávat, že by pilot, byť sebezkušenější, dokázal pilotovat letoun a ještě navádět infračervený laser, jehož červenou tečku na zemi sleduje vyhledávací hlavice bomby. K útokům došlo téměř zároveň, v rozmezí necelé jedné minuty bylo napadeno šest rovnoběžných mostů přes řeku Sung–chua–ťiang v Charbinu. Každý most podpíraly na jižním

i severním konci velké pilíře. Pokaždé došlo k napadení obou. Svržení bomb bylo vzhledem k jasné obloze a absolutní absenci obranné činnosti navýsost jednoduché. Prvních šest bomb dopadlo na cíl rychlostí Mach–1 a před explozí se zarylo do hloubky od šesti do devíti metrů. Každá z bomb nesla 535 liber výbušniny. Nebylo to přehnaně mnoho, v těsném prostoru to však vyvinulo ďábelskou sílu a zničilo stovky tun betonu kolem jako obyčejný porcelán, vše navíc s hlukem, jaký se v takovém případě dal předpokládat.

Druhá skupina letounů, jež se s touto demolicí nechtěla spokojit, napadla severní pilíře ještě jednou a zničila je. K jediným přímým ztrátám na životech došlo v případě technika a topiče lokomotivy, jež vezla vojenským oddílům na severu zásoby munice a nedokázala před okrajem propasti zastavit.

Totéž se opakovalo v Bei´anu, kde do řeky Wuyur He spadlo dalších pět mostů a během onoho dvojnásobného útoku, který trval pouhých jedenadvacet minut, došlo k úplnému přerušení zásobovací linie pro čínské invazní vojsko. Osm letounů tvořících záložní sílu pro případ, že by některé z bomb nedokázaly zničit svůj cíl, zamířilo ke smyčce nedaleko Amuru, kde se otáčely cisternové vagóny. Ta neutrpěla ani zdaleka tak vážné škody jako mosty, protože hloubkové bomby se zaryly příliš hluboko, než aby mohly vytvořit nějaké povrchové krátery, ačkoli pár vlaků bylo převráceno a jeden z nich hořel. Letouny F–117 absolvovaly vlastně zcela rutinní misi. Snahy zaútočit na ně bateriemi střel země–vzduch, jež se objevily v obou městech, selhaly, protože letouny se na obrazovkách prohledávacích radarů vůbec neobjevily a k odpálení střely se nikdo ani neodhodlal.

Znovu zazvonil zvonek a z tiskárny vyšel rozkaz „provést zvláštní operace“. *Tucson* teď plul devatenáct tisíc metrů za Sierrou–Jedenáct a patnáct od Sierry–Dvanáct.

„Na každou pošleme jedno torpédo. Pořadí dva, jedna. Už je to zaměřeno?“ zeptal se kapitán.

„Obě torpéda mají příslušné instrukce,“ hlásil zbraňový operátor.

„Připravit komoru dvě.“

„Komora dvě je zcela připravena, zaplavena, venkovní dvířka jsou otevřená, pane.“

„Dobře. Porovnat polohy a… pal!“

Operátor za svým stolem zatáhl za páčku. „Odpáleno z komory dvě, pane.“ *Tucson* se otřásl, jak náhlý výbuch stlačeného vzduchu vypustil zbraň do oceánu.

„Střela vyhledává, pluje rovně a vše je v normálu, pane,“ hlásil sonar.

„Velmi dobře, připravit komoru jedna,“ řekl kapitán pak.

„Komora jedna je zcela připravena, komora je zaplavena, venkovní dvířka otevřená,“ hlásil zbraňový operátor znovu.

„Dobře. Porovnat polohy a pal!“ Kapitán tento rozkaz téměř vykřikl. Říkal si totiž, že to posádce, která měla pohotovost, tak nějak dluží.

„Odpáleno z komory jedna, pane,“ hlásil poddůstojník poté, co znovu zatáhl za páčku a trup ponorky se opět otřásl.

„Torpédo dvě vyhledává, pluje rovně a vše je v normálu, pane,“ hlásil sonar znovu. Kapitán pak odešel o pět kroků dál, do místnosti se sonarem.

„Tady to je, kapitáne,“ hlásil velitel oddělení a ukazoval na skleněnou obrazovku žlutou tužkou.

Vzdálenost devíti tisíc metrů k ponorce *406* se rovnala čtyřem a půl námořním mílím. Terč plul v hloubce necelých třiceti metrů, možná byl ve spojení se základnou a plul rychlostí kolem pěti uzlů, což se dalo odhadnout podle otáček šroubu. Z toho vyplývalo, že první terč by torpédo mělo zasáhnout za pět minut a po dalších přibližně sto šedesáti vteřinách další. Druhý zásah bude asi obtížnější než první. I kdyby totiž druhý terč nezaregistroval blížící se torpédo Mark 48 ADCAP, jen úplně hluchý člověk by neslyšel, kdyby tři míle daleko vybuchlo pod vodou 400 kilogramů torpexu. Pokusí se tedy manévrovat nebo zkrátka udělat víc než jen otírat si z čela pot a modlit se k Maovi nebo k čemu se tihle lidé modlí. Kapitán se naklonil do útočného centra.

„Do komory dvě nabít ADCAP a do komory jeden Harpoon.“

„Rozkaz, kapitáne,“ hlásil zbraňový operátor.

„Kde je ta fregata?“ zeptal se kapitán velitele sonaru.

„Tady, pane, je to třída Luda, hrozně stará. Má parní motor, pluje v poloze dva–jedna—šest, rychlost asi čtrnáct uzlů.“

„Čas torpéda dvě,“ zvolal kapitán.

„Minuta dvacet vteřin do zásahu, pane.“ Kapitán se podíval na obrazovku. Jestli na palubě Sierry–Jedenáct sedí někdo u sonaru, o dění kolem sebe se moc nestará. Jeho klid se ale jistě brzy vytratí.

„Za třicet vteřin přepnout na aktivní.“

„Rozkaz.“

Torpédo na obrazovce se zatím blížilo k ponorce *406*. Kapitán si říkal, jestli není hanba zničit ponorku, když člověk nezná ani její jméno…

„Aktivujeme torpédo dvě,“ hlásil zbraňový operátor.

„Je to tady, pane,“ řekl muž od sonaru a ukázal na jinou část obrazovky. Na obrazovce ultrazvukového sonaru se objevila další linie a patnáct vteřin poté…

„… Sierra–Jedenáct právě přidala plyn, pane, podívejte se sem, hluk trupu a počet otáček roste, začíná se stáčet na pravobok… nemá šanci, pane,“ hlásil muž od sonaru. Torpédu 48 se utéct nedá.

„A dvanáctka?“

„Taky to slyšeli, kapitáne. Zvyšují rychlost a…“ Muž si nadzvedl sluchátka. „Jauvajs! To muselo bolet.“ Zavrtěl hlavou. „Exploze torpéda na kontaktu Sierra–Jedenáct, pane.“

Kapitán si vzal náhradní sluchátka a zapnul je. Moře se stále otřásalo. Zvuky strojovny čínské ponorky ustaly téměř okamžitě – to potvrzovaly záběry na obrazovce, i když na šedesátihertzové lince bylo vidět, že její generátory stále – ne, i ty se už zastavily. Slyšel a viděl unikající vzduch. Posádka té ponorky se snažila vypustit vzduch a zamířit k hladině, ale bez motorů… ne, to moc slibně nevypadá, že? Pak se kapitán podíval na kontakt Sierra–Dvanáct. Ten byl o něco pozornější a prudce se stáčel doleva, plyn na podlaze. I jeho strojovna vydávala značný hluk stejně jako šroub… i on vypouštěl rezervní nádrže vzduchu… ale proč?

„Čas torpéda jedna?“ zeptal se kapitán.

„Třicet vteřin na původní cíl, teď možná o něco víc.“

Ale ne o moc, říkal si kapitán. Torpédo ADCAP plulo takhle blízko u hladiny rychlostí přes šedesát uzlů… Zbraňový operátor ho přepnul na aktivní a torpédo okamžitě zaměřilo svůj cíl. Dobře vyškolená posádka by mohla odpálit své vlastní torpédo, jen aby zastrašila útočníka, a v případě, že by jeho torpédo minulo, třeba se i zachránit – moc se na to spoléhat nedalo, ale když člověk nemá na vybranou, proč to nezkusit. Mohl také doufat, že mu do pekla dorazí společnost… jenže čínská ponorka nedokázala odpálit ani návnadu. Snad všichni spí… rozhodně moc nevnímají… nejsou moc pozorní… copak nevědí, že vypukla válka…? O dvacet pět vteřin později to poznali na vlastní kůži a na obrazovce sonaru se objevil další jasný bod.

No pane, říkal si kapitán, *dvě torpéda, dva zásahy*. *To byla hračka*. Znovu vstoupil do CIC centra a zvedl mikrofon. „Poslouchejte mě. Hovoří kapitán. Právě jsme odpálili dvě torpéda na dvě rudé ponorky. Ani jednu už nepotkáme. Odvedli jste dobrou práci. Konec hlášení.“ Pak se otočil na komunikačního důstojníka: „Připravte hlášení pro CINCPAC: ‚Čtyři nula šest zničena ve… dvacet–dva–padesát–šest a doprovodná ponorka stejně tak. Teď útok na fregatu´. Pošlete to, jakmile budeme v hloubce na anténu.“

„Rozkaz, pane.“

„Pátrací oddělení, v poloze dva–jedna–šest máme fregatu. Zkuste ji zaměřit, ať na ni můžeme poslat torpédo.“

„Provedu, pane,“ hlásil poručík u mapy.

Ve Washingtonu bylo šest večer a všichni, kdo něco znamenali, sledovali televizi, ovšem nikoli běžné pořady. Záběry z Temných hvězd přicházely po šifrovaných družicových kanálech a po Washingtonu se rozbíhaly po spolehlivých vojenských optických vláknech. A jedno z nich pochopitelně vedlo i do Situační pracovny Bílého domu.

„Panebože,“ hlesl Ryan. „To je jako nějaká videohra. Jak dlouho to máme k dispozici?“

„Je to celkem novinka, Jacku, ale souhlasím,“ přikývl viceprezident, „je to docela vulgární – ale operátoři vidí totéž. Když jsem ještě létal, vídal jsem to na vlastní oči, akorát jsem měl na sobě kombinézu a na zádech Tomcat. Tohle mi připadá ještě hnusnější, člověče. Jako bychom sledovali holku s klukem v akci, ale ne v nějakém instruktážním filmu…“

„V čem?“

„Tak se na lodích říká porno filmům, Jacku, ‚instruktážní filmy´. Mám ale pocit, jako bychom koukali někomu do ložnice o svatební noci, aniž by on o tom věděl… nějak mi to nesedí.“

„Lidem se to bude líbit,“ sliboval Arnie van Damm. „Průměrní občané, a hlavně děti, to budou brát jako film.“

„Možná, Arnie, ale je to krvák. Skutečné životy končí v kalužích krve, a navíc v obrovském množství. Diggs je ničí svými raketami MLRS – to je… panebože, je to jako konání nějakého rozezleného pohanského boha, jako meteorit, který dostal dinosaury, jako když vrah zastřelí děcko na školním dvoře,“ řekl Robby a hledal výrazy, aby jasně naznačil, jak hnusné mu to připadá. Jenže taková byla povinnost vojáků, nejde o nic

osobního, ačkoli to rodiny zesnulých jistě nijak neuklidní.

„Dostali jsme hlášení vysílačkou," řekl Tolkunov generálu Bondarenkovi. Důstojník zpravodajského oddělení měl v terénu šest skupin na elektronický průzkum, ty poslouchaly frekvence používané čínskou armádou. Obvykle se na nich hovořilo v kódových větách, jimž bylo těžké porozumět, hlavně pokud se významy měnily den co den, a to včetně jmen jednotek a osob.

Bezpečnostní opatření však nejspíš všichni házeli za hlavu, jakmile došlo k neočekávané události a vysocí důstojníci netrpělivě požadovali konkrétní informace. Bondarenko teď sledoval záběry z Grace Kellyové, cítil trochu soucitu s oběťmi a litoval jen, že ty útoky nevede on sám, protože Číňané přece napadli *jeho* vlast.

„Americké dělostřelectvo je výborné, že?" podotkl plukovník Tolkunov.

„Dělostřelectvo měli odjakživa skvělé. Ale my taky, o čemž se Peng přesvědčí za pár hodin," odpověděl vrchní velitel. „Co myslíte, že udělá?"

„Záleží na tom, co se dozví," odpověděl plukovník. „Informace, které dostává, jsou nejspíš pěkně zmatené. Jistě ho to bude trápit, ale ne tolik jako jeho vlastní úkoly."

Genadij Josifovič musel uznat, že to má logiku. Generálové většinou přemýšlejí v obrysech celých operací, jež jim byly nařízeny, a starosti o operace jiných přenechávají jiným, důvěřují jim, že zvládnou úkoly, které byly svěřeny zase jim. Jen tak mohla armáda fungovat. V opačném případě by se člověk tolik staral o to, co se děje kolem, že by nikdy nedokončil to svoje, a celá mašinérie by se záhy zastavila. Když je výsledek nelichotivý, říká se tomu ‚mít klapky na očích´, a když se dosáhne úspěchu, nazve se takový postup ‚týmovou prací´.

„Co hloubkové americké útoky?"

„Letouny Stealth jsou výtečné. Úplně zrušily čínské železnice. Našim hostům začne záhy docházet palivo."

„Škoda," poznamenal Bondarenko. Američané byli schopní válečníci a jejich taktika hloubkových útoků, kterou ruská armáda stihla jen stěží zvážit, uměla být zatraceně efektivní, když se podařilo ji realizovat a když se proti ní nepřítel nemohl bránit. To, jestli se proti ní Čína ubrání, budou muset teprve zjistit.

„Ale pořád mají šestnáct mechanizovaných divizí, s nimiž si musíme poradit."

„To je pravda, soudruhu generále," přikývl Tolkunov.

„SOKOL JEDNA volá VELITELE SOKOLŮ, vidím pásovou odpalovací rampu střel země–vzduch. Je to Svátek," hlásil pilot. „Na kopci dvě míle západně od Čtyřlístku – moment, je tam i Kachna."

„A ještě něco?" ptal se VELITEL SOKOLŮ. Tento kapitán velel Apachům určeným k potlačení útoků střelami země–vzduch.

„Trochu lehkého dělostřelectva ráže dvacet pět rozestaveného kolem střel země–vzduch. Žádám o povolení k palbě, přepínám."

„Ještě chvilku," odpověděl velitel. „VELITELI ORLŮ, tady velitel SOKOLŮ, přepínám."

„VELITEL ORLŮ, slyším," odpověděl Boyle ze své helikoptéry.

„Vidíme odpalovače střel země–vzduch. Žádám o povolení k útoku, přepínám."

Boyle usilovně přemýšlel. Jeho helikoptéry Apache teď viděly rozestavené tanky a obklíčily je ze tří stran. Sokol se teď blížil ke kopci nad tanky, který dostal jméno ČTYŘLÍSTEK. No, už je asi načase.

„Povolení uděleno. Napadněte ty odpalovače. Konec."

„Rozumím, jdeme na to. SOKOLE TŘI, tady VELITEL. Do nich."

„Vyber si náboj, Billy," řekl pilot střelci.

„Hellfire, teď!" Střelec na předním sedadle odpálil první střelu. Sedm palců široká střela odskočila z odpalovací kolejničky se žlutým záblekem a okamžitě se zaměřila na laserový bod. Pilot přes brýle pro noční vidění zahlédl, že se jejich směrem dívá jeden z čínských vojáků a ukazuje na helikoptéru. Křičel, aby někoho zburcoval; byl to závod mezi blížící se střelou a rychlostí lidské reakce. Střela však nemohla prohrát. Voják nakonec získal čísi pozornost, možná svého seržanta nebo poručíka, který se pak podíval směrem, jímž ukazoval. Podle toho, jak kroutil hlavou, se dalo usuzovat, že nejprve nic neviděl, ale druhý muž mu třásl rukou jako rybářským prutem, až to ten druhý zahlédl, ale tou dobou už se mohl jen vrhnout na zem, a i to bylo zbytečné plýtvání energií. Střela Hellfire zasáhla spodní část odpalovacího zařízení, kde explodovala, a zabila při tom vše živé v okruhu deseti metrů.

„Smůla, hoši." Střelec se pak otočil na druhé stanoviště, Svátek. Jeho obsluhu už varoval předchozí hluk, viděl, jak se zde vojáci sbíhají ke své zbrani. Když doběhli na svá místa, stanoviště KACHNA vyletělo do

pověří.

Pak přišlo na řadu dělostřelectvo. Všimli si šesti děl, tří ráže 25 mm a tří ráže 35 mm s dvojitými hlavněmi, a ty dokážou člověku zatopit. Apache se přiblížil. Střelec se rozhodl pro svůj kanón ráže 20 mm a zasypal jím každé čínské dělo. Dopady připomínaly žárovky, zasažená děla se převrátila, u některých z nich explodovaly krabice s municí.

„VELITELI ORLŮ, tady SOKOL TŘI, kopec jsme vyčistili. Ještě ho pro jistotu obkroužíme. ČTYŘLÍSTEK je teď holý. Máme volnou cestu."

„Rozumím." A Boyle pak rozkázal svým helikoptérám Apache, aby napadly tanky. Připadalo mu to stejně fér, jako když profesionálního boxera vpustíte do ringu proti šestiletému děvčátku. Helikoptéry obklopily tanky stejně, jako indiáni ve westernech obklíčí vlak, jen s tím rozdílem, že tihle osadníci se nemohli bránit. Posádky čínských tanků spaly převážně venku vedle svých vozů. Někteří vojáci byli uvnitř, drželi jakousi hlídku a pár jich obcházelo kolem s puškami typ 68 v ruce. Exploze na kopci nad jejich táborem je poněkud zarazily. Někteří mladší důstojníci křičeli, aby své muže probudili a nahnali do tanků; sice nevěděli, co jim hrozí, ale cosi jim říkalo, že za pancéřem je bezpečno, navíc odtud budou moci opětovat palbu a bránit se. Sotva se mohli mýlit víc.

Helikoptéry tančily kolem tábora a střelci odpalovali své střely. Tři čínské tanky zapnuly své přístroje pro noční vidění, zaznamenaly helikoptéry a vystřelily proti nim, ale dostřel tankových nábojů byl oproti americkým Hellfirům poloviční, všechny náboje tedy dopadly před helikoptérami stejně jako šest ručně odpalovaných střel země–vzduch HN–5, které vzlétly k noční obloze. Hellfiry na rozdíl od nich ke svým cílům doletěly a ve všech případech – minuly jen dvě střely – měly jejich obrovské hlavice na ocelové tanky stejný účinek jako rozbuška na plastový model. Věže létaly k nebi na šlehajících plamenech a většinou obrácené dopadaly na vozy, k nimž byly kdysi připevněny. Bylo zde šestaosmdesát tanků, takže každá helikoptéra dostala příležitost ke třem výstřelům, několik šťastlivců mohlo vystřelit i čtyřikrát. Zničení této brigády trvalo všeho všudy tři minuty, po nichž se plukovník, který jí velel, s otevřenými ústy rozhlížel kolem sebe a kroutil hlavou nad ztrátou tří set vojáků, jež na takový okamžik připravoval více než rok. Přežil útok na své velitelské vozidlo, helikoptéra se však vzdálila tak rychle, že neměl ani čas vytáhnout svou služební pistoli.

„VELITELI ORLŮ, VELITEL SOKOLŮ. ČTYŘLÍSTEK je na prach, vracíme se na základnu, přepínám."

Boyle nemohl udělat víc než jen zavrtět hlavou. „Rozumím, SOKOLE. Dobrá práce, kapitáne."

„Rozumím, děkuji, pane. Konec." Helikoptéry se zformovaly a zamířily na severozápad na základnu, kde doplní palivo a vyzbroj na další operaci. Pod sebou viděli První brigádu, která prorazila čínskými liniemi a mířila na jihovýchod k páteři čínské logistiky.

Úderná jednotka 77 zaujímala stanoviště východně od Tchajwanského průlivu, dokud nedostane rozkazy přesunout se na západ. Proslýchalo se, že jedna z ponorek zničila dvě čínské ponorky, což by nevadilo, tím méně veliteli jednotky. Měla teď vyrazit proti námořnictvu Lidové osvobozenecké armády, což, jak se všichni shodli, je pro námořní ozbrojenou formaci jméno jako bič. Prvním strojem, který vzletí za hlídkovým letounem F–14D, respektive BARCAP, byl radarový letoun E–2C Hawkey, dvouvrtulový letoun AWACS patřící námořnictvu. Ten dostal za úkol nalézt cíle pro stíhačky, hlavně F/A–18 Hornet.

Čekala je složitá operace. Úderná jednotka měla k ruce tři ponorky s posláním „dezinfikovat" oblast od rudých ponorek. Velitele jednotky trápila především možnost, že by jedna z čínských SSK provrtala otvor do jedné z jeho lodí, ovšem to piloty bezprostředně neohrožovalo, ledaže by nenašli žádnou loď, na níž by mohli přistát.

Hlavní problém představovalo určování terčů. V oblasti se vyskytovalo mnoho obchodních lodí, ty měly proplout nepoškozené včetně lodí plujících pod čínskou vlajkou. Cokoli s protiletadlovým radarem však bude napadeno. Piloti budou muset dávat hodně velký pozor, dokud na loď nevystřelí. Munice měli dostatek; pokud navíc jde o střely a půltunové bomby, lodě toho proti nim moc nezmůžou. Hlavním cílem byla čínská Jihomořská flotila se základnou v Guangzhou (na Západě známějším jako Kanton). Tamní námořní základna se pro útok velmi hodila, i když ji střežily baterie protiletadlových střel a dělostřelectvo.

Hawkeye naváděly letouny F–14 vpředu na vzdušné terče. A znovu, jelikož se na nebi vyskytovalo množství dopravních letadel, dostali stíhací upozornění, že se musejí hodně přiblížit, než svůj terč napadnou. To mohlo být nebezpečné, ale nic jiného se nedalo dělat.

Piloti námořního letectva netušili, že Číňané znají elektronickou podobu radaru APD–138 na palubě Hawkeyů, takže i oni vědí, že se něco blíží. Do vzduchu vyrazilo přes sto čínských stíhaček a drželo stráž nad východním pobřežím. Hawkeye si toho všimly a vyslaly varování pro postupující stíhače, čímž těsně

před rozbřeskem připravily scénu pro rozměrnou leteckou bitvu.

Nešlo to provést nějak elegantně. Útok vedly dvě perutě Tomcatů, dohromady čtyřiadvacet strojů. Každý měl čtyři střely AIM–54C Phoenix a čtyři AIM–9X Sidewinder. Phoenixy byly staré – některé až patnáct let, na motorech několika z nich se objevovaly trhliny, které budou zanedlouho viditelné pouhým okem. Teoreticky však mohly urazit až sto mil, takže se stále vyplácelo pověsit si je pod křídla.

Posádky Hawkeyů měly rozkazy pečlivě zkoumat, kdo je kdo, nicméně rychle padlo rozhodnutí, že dva či více strojů letících v těsné formaci asi nebudou Airbusy plné civilních pasažérů, a Tomcaty dostaly povolení střílet celých sto mil od pevniny. První salvu tvořilo osmačtyřicet střel. Šest z nich přestalo fungovat ve vzdálenosti pěti set metrů od letounu, který je odpálil, což piloty nepříjemně překvapilo. Zbývajících čtyřicet dva letělo vzhůru po balistické křivce do výšky přes třicet tisíc metrů, pak se stočily k zemi rychlostí Mach–5 a zapnuly své naváděcí radary. Před koncem letu už spálily všechno palivo a nevydávaly žádný kouř, který by piloti mohli zahlédnout. Ačkoli tedy čínští piloti věděli, že na ně míří radar, blížící se nebezpečí neviděli, a tudíž netušili, čemu by se měli vyhnout. Dvaačtyřicet phoenixů se pomalu rozdělovalo na jednotlivé formace a z čínských stíhaček přežily jen ty, které po prvních explozích zahájily prudké manévrování. Čtyřicet osm odpálených střel mělo nakonec za následek dvaatřicet sestřelů. Čínští piloti, kteří přežili, byli šokováni, ale zároveň zlostí bez sebe. Jako jeden muž se otočili na východ a zapnuli své prohledávací radary ve snaze najít terče pro své střely vzduch–vzduch. Sice je našli, ale mimo dostřel svých zbraní. Vyšší důstojník, který první útok přežil, jim rozkázal přejít na přídavné spalování a uhánět na východ, kde na vzdálenost šedesáti mil odpálili své radarem naváděné střely vzduch–vzduch PL–10. Šlo o kopii italských střel Aspide, jež zase představovaly kopie amerických střel AIM–7E Sparrow. Pro účinné sledování cíle potřebovaly, aby letoun, který je odpálil, letěl stále k cíli. V tomto případě, kdy se kupředu hnali i Američané se zapnutými radary, došlo k nevídané hře na honěnou, v níž se piloti ani jedné strany nechtěli otočit a utéct – mimoto si říkali, že tak by svou záhubu ještě více zpečetili. Letadla tedy závodila se střelami, jenže čínské PL–10 letěly rychlostí Mach–4, zatímco Phoenixy Mach–5.

Posádky Hawkeyů se snažily v souboji vyznat. Jak letouny, tak řítící se střely byly na radarech jasně vidět, takže všichni jejich členové zadržovali dech.

Phoenixy zasáhly cíl jako první, zničily dalších jedenatřicet stíhaček čínského letectva, čímž také poměrně náhle vyřadily z provozu jejich radary. Některé z čínských střel se pak poněkud „zbláznily“, ale ne všechny. Šest čínských stíhaček, které přežily druhou salvu phoenixů, musely navádět na cíle všech devětatricet střel PL–10, jež se řítily za pouhými čtyřmi Tomcaty.

Američtí piloti střely viděli, ale ani to je zrovna nepotěšilo. Každý přešel na přídavné spalování a klesl k zemi, cestou ještě odpálil veškeré hliníkové pásky a světlice, jež měl k dispozici, navíc zapnul radarové rušičky na maximum. Jeden unikl bez škrábnutí. Druhý zmátl většinu střel hliníkovými pásky, mezi nimiž čínské střely explodovaly jako petardy, ale za jedním Tomcatem se hnalo celkem devatenáct střel; všem z nich uniknout nemohl. Třetí střela se dostala tak blízko, že došlo k odpálení její hlavice, pak následovalo ještě devět výbuchů a Tomcat i s dvoučlennou posádkou zmizel z oblohy. Takže zbýval jediný, jehož operátor radaru se ve zdraví katapultoval, ale pilot to nestihl.

Zbývající Tomcaty letěly dál. Teď už neměly žádné Phoenixy, ale blížily se k cíli se střelami Sidewinder. Ztráta kamarádů jejich piloty zatím rozčílila a na útěk se tentokrát dali Číňané, spěchali k pobřeží a snažili se uniknout mračnu teplem naváděných střel.

Tento souboj vyklidil prostor pro útočnou jednotku. Základnu čínského námořnictva tvořilo dvanáct mol s loděmi a americké námořnictvo se rozhodlo napadnout své čínské kolegy – jako vždy podle zásady, že lidé ve válce zabíjejí ty, kteří se jim co nejvíc podobají, a až pak se vydají za těmi odlišnými.

Hněv Hornetů proti sobě jako první přitáhly ponorky. Šlo převážně o naftová plavidla třídy Romeo, která už měla svá nejlepší léta za sebou. Kotvila tu ve dvojicích a Hornety na ně udeřily se střelami Skipper a SLAM. První z nich byla půltunová bomba s prostým naváděcím mechanismem a raketovým motorem ze zastaralých střel a pro tento úkol se výborně hodila. Piloti se je snažili navést mezi kotvící ponorky, aby jednou střelou zničili dvě lodi, což v šedesáti procentech vyšlo. Střely SLAM, tedy verze protilodní střely Harpoon používané proti pozemním cílům, mířily na přístav a areál údržby, bez nichž je námořní základna pouze zaneřáděnou pláží. Účinky náletu zaznamenané na videokazetách všechny ohromily. Další letouny poslané na misi s názvem ŽELEZNÁ PĚST vyhlížely čínské dělostřelecké baterie a základny se střelami, na něž pak z bezpečné vzdálenosti útočily protiradarovými střelami HARM, které velmi účinně vyhledávaly a ničily zaměřovací a vyhledávací radary.

První útok amerického námořního letectva na pevninu východní Asie od dob Vietnamu dopadl dobře; v troskách zůstalo dvanáct válečných lodí čínské armády a jedna z jejích hlavních námořních základen.

Další základny byly napadeny střelami Tomahawk odpálenými převážně z hladinových lodí. Každá

základna čínského námořnictva v okruhu pěti set mil od pobřeží dostala větší či menší zásah a počet čínských lodí se za necelou hodinu smrskl na šestnáct. Americké taktické letouny se vrátily na své letadlové lodě; už prolily krev svých nepřátel, piloti však přišli i o své kolegy.

Politický dopad

Maršál Luo Kong, ministr obrany Čínské lidové republiky, měl těžkou noc. Do postele ulehl kolem jedenácté večer, neustále přemýšlel o probíhajících operacích svého vojska, přesto ho však těšilo, že se vyvíjejí zdárně. A pak, jen co zavřel oči, zazvonil telefon.

Jeho služební auto přijelo téměř okamžitě, aby ho zavezlo do kanceláře, kam však nešel. Zamířil ihned do komunikačního centra ministerstva obrany, kde našel několik vysokých a středních důstojníků, jak studují útržkovité informace a snaží se v nich nějak vyznat. Ministrova přítomnost jim v ničem nepomohla, jen zvýšila napětí v již tak dost chaotické situaci.

S jistotou mohli tvrdit jen to, že mají mezery v informacích. 65. armáda nejspíš zmizela z povrchu zemského. Její velící důstojník se svým štábem navštívil jednu z divizí a přibližně od druhé hodiny ranní o něm nikdo nic nevěděl. A o veliteli té divize také ne. Nutno uznat, že se moc nevědělo ani o tom, co se v oblasti vlastně děje. Maršál Luo tedy rozkázal, ať ze skladiště v Sunwu vzlétne helikoptéra. Pak dostal z Charbinu a Beianu hlášení o náletech, které zničily železnice. Ihned poslali plukovníka ženistů, aby zprávu prověřil.

Nicméně sotva si Luo pomyslel, že problémy na Sibiři zvládá, dostal hlášení o náletu na základnu v Guangzhou i na menší základny námořnictva Haikuo, Šan–Tchou a Čchen–šan–ťiao. V každém z těchto měst se zdálo, že objekty velitelství utrpěly značnou újmu, jelikož se tamní velitelé nehlásili. Nejvíc ho znepokojovala hlášení o těžkých ztrátách stíhacích praporů v oblasti – za útoky prý stojí letouny amerického námořního letectva. A pak nakonec přišlo to nejhorší, dvojice automatických signálů, z bójek jeho jediné atomové ponorky a z útočné ponorky *Hai Lang*, jež ji měla chránit. Maršálovi připadalo naprosto nemožné, aby došlo k tolika věcem najednou. A to ještě nebylo všechno. Hraniční radarová stanoviště nefungovala a nebylo možné se s nimi spojit vysílačkou ani telefonem. Pak další telefonát ze Sibiře. Jedna divize na levé straně průlomu – ta, již před několika hodinami navštívil generál velící 65. armádě – hlásila… vlastně, říkal mladý komunikační důstojník, jeden útvar divize hlásí, že jejich stanovišti na západě pronikly neznámé obrněné jednotky směřující na východ a… a zmizely?

„Jak je možné, že nepřítel provedl úspěšný útok a *zmizel*?“ ptal se maršál hlasem, který dostal mladého kapitána na kolena. „Kdo vám zprávu nahlásil?“

„Představil se jako major třetího praporu 745. gardového pěchotního pluku, soudruhu maršále,“ odpověděl mladík roztřeseným hlasem. „Spojení nebylo moc kvalitní, takové jsme měli zprávy.“

„A kdo to hlášení přijal?“

„Plukovník Žao, vyšší komunikační důstojník ve zpravodajském štábu 71. armády skupiny C severně od Bei'anu. Mají na starost ostrahu hranic v oblasti průlomu,“ vysvětloval kapitán.

„To vím taky!“ zahřměl Luo, zaútočil na nejbližší možný cíl.

„Soudruhu maršále,“ ozval se nový hlas. Patřil generálmajoru Wei Dao–Mingovi, jednomu z vyšších Luových pobočníků, který byl před chvílí povolán z domova na další dlouhou službu následující po mnoha velmi dlouhých dnech. Byla na něm patrná únava, ale přesto se snažil vše urovnat. „Měl byste nechat mě a můj štáb zpracovat tuto informaci tak, abychom vám ji mohli v nějaké solidní podobě přednést.“

„Ano, Wei, asi máte pravdu.“ Luo věděl, že mu radí dobře, Wei byl profesionální zpravodajský důstojník zvyklý připravovat informace pro své nadřízené. „Ale hněte sebou.“

„Samozřejmě, soudruhu ministře,“ řekl Wei, čímž chtěl Luovi připomenout, že je teď politikem, už ne vojenským důstojníkem, jakým býval.

Luo odešel do místnosti vyhrazené pro významné osobnosti, kde už čekal zelený čaj. Z kapsy uniformy vytáhl několik silných cigaret bez filtru, které by ho měly udržet vzhůru. Kašlal po nich, ale to nevadilo. Při třetím šálku čaje se objevil Wei s blokem popsaným poznámkami.

„Tak co se děje?“

„Situace vypadá zmateně, ale řeknu vám, co vím jistě a co se domnívám,“ spustil Wei.

„Víme, že se pohřešuje generál Čchi ze Šedesáté páté armády spolu se svým štábem. Byli na návštěvě u 191. pěchotní divize severozápadně od našeho prvního průlomu. Nedaří se navázat spojení ani s tou divizí. Totéž platí o 615. tankové brigádě, která tvoří součást Pětašedesáté armády. Dostali jsme zmatená hlášení o

leteckém útoku na tankovou brigádu, ale nic přesného se neví. 735. gardový pěchotní pluk ze 191. divize je rovněž mimo dosah, důvod neznáme. Přikázal jste, aby ze Sunwu vzlétla helikoptéra, rozhlédla se a podala hlášení. Vzlétne za rozbřesku.

Máme z oblasti i jiná hlášení, z nichž však žádné nedává smysl, žádné nám nepomáhá utvořit si představu, co se děje. Tudíž jsem nařídil zpravodajskému štábu Sedmdesáté první armády, aby na druhý břeh poslal průzkumný tým, který má zjistit, co se tam děje, a pak ať se ozve. To potrvá asi tři hodiny. Generál Peng Čchi–Wang má naštěstí stále pod kontrolou 34. údernou armádu a před polednem dorazí ke zlatému dolu. Náš obrněný hrot je hluboko na nepřátelském území. Odhaduji, že muži se právě teď probouzejí a do hodiny budou pokračovat v útoku.

Hlášení z námořnictva jsou zmatená, ale nejde o nic opravdu závažného. Nařídil jsem veliteli Jihomořské flotily, aby si vzal situaci osobně na starost a ohlásil se. K tomu dojde asi za tři hodiny. Nuže, soudruhu ministře, zakrátko budeme mít solidní informace, pak můžeme začít podnikat nějaké nápravné kroky. Generál Peng zanedlouho znovu zahájí svou ofenzívu a do večera bude naše vlast mnohem bohatší," dodal Wei. Věděl, co jeho ministra potěší. Odměnou mu bylo zabručení a přikývnutí. „A teď," pokračoval Wei, „nechtěl byste si na pár hodin zdřímnout? My to zatím ohlídáme."

„Dobrý nápad, Wei." Luo udělal dva kroky k pohovce a lehl si na ni. Wei otevřel dveře, zhasl světlo a zavřel za sebou. Komunikační středisko bylo jen o pár kroků dál.

„Co se tam tedy krucinál děje?" zeptal se a vzal si cigaretu od jednoho majora.

„Jestli chcete slyšet můj názor," prohlásil plukovník rozvědky, „Američané se jenom trochu protáhli a Rusové udělají za pár hodin totéž."

„Cože? Proč to říkáte? A proč Rusové?"

„Kde bylo jejich letectvo? Kde byly jejich útočné helikoptéry? Nevíme, nebo snad ano? Proč nevíme? Protože Američané zlikvidovali naše letadla jako mouchy, proto.

Sami jsme si namlouvali, že Rusové nechtějí bojovat, že? Jistý Hitler si kdysi myslel totéž. Zemřel o pár let později, jak tvrdí historie. Podobně jsme se domnívali, že Američané nás nenapadnou z politických důvodů. Wei, někteří naši političtí vůdcové nejspíš honí draka!" Tento aforismus označoval kouření opia, před několika stoletími populární, avšak ilegální kratochvíli v jižních částech Číny. „Žádné politické zřetele neexistovaly. Jen připravovali své jednotky, což chvíli trvá. A Rusové na nás nezaútočili, protože čekali, až se dostaneme na samou mez se zásobami a pak nás zatracení Američané odříznou od logistických center u Charbinu a Bei'anu. Tanky generála Penga jsou teď skoro tři sta kilometrů na ruském území, v nádržích mají paliva na pouhých dvě stě kilometrů a žádné další palivo už nedostanou! Vzali jsme přes dva *tisíce* tanků a z jejich posádek jsme rázem udělali špatně vycvičenou lehkou pěchotu! To se stalo, soudruhu Wei," dodal plukovník.

„Přede mnou takové věci říkat můžete, plukovníku. Ale rozpovídejte se takhle před ministrem Luem, a vaše žena bude muset pozítří zaplatit účet za kulku," varoval ho Wei.

„Já vím," odpověděl plukovník Geng He–ping. „A co se stane vám, soudruhu generále, až dnes dáte dohromady všechny informace a zjistíte, že mám pravdu?"

„Co bude dnes, to se ještě uvidí," odpověděl Wei odevzdaně. „Pěkně popořádku, Gengu." Pak svolal skupinu důstojníků a každému dal jeden úkol, našel si židli, sedl si a přemýšlel, jestli to Geng odhadl dobře…

„Plukovníku Gengu?"

„Ano, soudruhu generále?"

„Co víte o Američanech?"

„Do doby před osmnácti měsíci jsem sloužil na velvyslanectví ve Washingtonu. Během svého pobytu jsem pečlivě zkoumal jejich armádu."

„A– a jsou schopni toho, o čem jste tady hovořil?"

„Soudruhu generále, s takovou otázkou se obraťte na Iráčany a Íránce. Snažím se odhadnout, co provedou teď, ale myslet jako Američan je zatím nad mé síly."

„Rozjeli se," hlásil major Tucker, zívl a protáhl se. „Jejich průzkumný oddíl se dal do pohybu. Vaši lidé se poměrně stáhli. Proč?"

„Nařídil jsem jim, aby se stavili pro soudruha Gogola, než ho Číňané zabijí," vysvětlil mu plukovník Tolkunov. „Vypadáte unaveně."

„Pche, co to je, šestatřicet hodin na jedné židli?" *Bolavý záda, nicjinýho*, říkal si Tucker v duchu. Ale přes všechny dlouhé hodiny si právě docela užíval. Na důstojníka amerického letectva, který nesložil pilotní

zkoušky, a tím se v očích pilotů navěky odsoudil do role „méněcenného skřeta“, ve zdejší hierarchii tedy občana čtvrté kategorie – dokonce až za piloty helikoptér –, si vydělával na živobytí více a lépe než kdykoli předtím. Své zemi se v této válce vyplatil možná víc než plukovník Winters se všemi svými protiletadlovými prskavkami. Kdyby mu někdy někdo řekl něco takového, pronesl by jen *ale kdepak* a pokorně by sklopil oči k zemi. *Jo, pokorně,* říkal si Tucker. Předváděl hodnotu nového a neozkoušeného prostředku a vedl si stejně jako Rudý baron ve svém Fokkeru Trimotoru. Letectvo nepatří mezi služby, kde se pěstuje pokora, ale fakt, že nelétá, ho odsoudil právě k tomu, co dělal už deset let. Další generace bezpilotních prostředků bude vybavena těžkými zbraněmi, možná dokonce svede vzdušné souboje a pak třeba ukáže těm nafoukaným stíhačům s opruzenými zadky, kdo je v letectvu pánem. Do té doby se spokojí s tím, že bude sbírat informace, na jejichž základě Rusové pobijí Číňany, kdyby to bylo Nintendo, Danny Tucker by se v tom virtuálním světě stal polobohem.

„Jste pro nás velmi cenný, majore Tuckere.“

„Děkuju, pane. Rád pomůžu,“ odpověděl Tucker a klukovsky se usmál. *Možná si nechám narůst knír*. S úsměvem tu myšlenku zavrhl a napil se instantní kávy z balíčku – jedině příděl kofeinu ho snad udrží v bdělosti. Většinu práce za něj dělal počítač, který právě teď ukazoval čínské průzkumné vozy směřující na sever.

„Ty vole,“ hlesl kapitán Alexandrov. O Gogolových kožešinách slyšel v rádiu, ale televizní přenos neviděl, takže pohled na ně mu vzal dech. Než se jedné dotkl, čekal, že bude chladná a tuhá jako drát, ale naopak, měl pocit, že hladí zlaté vlasy krásné blondýny…

„A vy jste kdo?“ Stařec měl v ruce pušku a oči na stopkách.

„Jsem kapitán Fjodor Iljič Alexandrov a vy budete nejspíš Pavel Petrovič Gogol.“

Muž přikývl a usmál se. „Líbí se vám mé kožešiny, soudruhu kapitáne?“

„Nic takového jsem v životě neviděl. Měli bychom je ale vzít s sebou.“

„Vzít s sebou? A kam? Já nikam nejdu,“ řekl Paša.

„Soudruhu Gogole, mám svoje rozkazy – odvézt vás odsud. Rozkazy pocházejí z velitelství Dálnovýchodní skupiny vojsk, a jako takové budou splněny, Pavle Petroviči.“

„Žádný Číňan mě nevyžene z mé země!“ zahřměl stařec.

„Jistě, soudruhu Gogole, ale vojáci ruské armády vás tady nenechají zemřít. Tohle je ta puška, s kterou jste zabíjel Němce?“

„Ano, hodně, hodně Němců.“

„Tak pojďte s námi a možná zabijete i pár žlutých agresorů.“

„Kdo přesně jste?“

„Velitel průzkumného oddílu, Dvoustá šedesátá pátá motostřelecká divize. Už čtyři dny si hrajeme s Číňany na schovávanou, ale teď začne opravdový boj. Pojeďte s námi, Pavle Petroviči. Třeba nás naučíte něco, co bychom měli umět.“ Mladý pohledný kapitán mluvil co nejvlídnějším a nejuznalejším tónem, protože tenhle starý válečník si ho opravdu zasloužil. A tón rozhodl.

„Slibujete mi, že si budu moct vystřelit?“

„Máte mé slovo ruského důstojníka, soudruhu,“ slíbil Alexandrov a přikývl.

„Tak jedu.“ Gogol už byl oblečen na cestu – topení ve srubu měl vypnuté. Přehodil si přes rameno svou starou pušku a balíček munice se čtyřiceti náboji – nikdy nešel na bojiště s větším počtem – a odešel ke dveřím. „Pomůžete mi s mými vlky, mladíku?“

„Jistě, dědečku.“ Alexandrov teprve v tu chvíli zjistil, jak jsou kožešiny těžké. Ale společně s Bujkovem se jim podařilo je hodit do vozidla a odjeli.

„Kde jsou?“

„Asi deset kilometrů za námi. Sledujeme je už čtyři dny, ale dostali jsme rozkazy k ústupu. Máme být dál od nich.“

„A proč?“

„Abychom vás zachránili, vy starý blázne,“ zasmál se Bujkov. „Vás a ty kožešiny. Jsou příliš krásné, než aby je přes sebe přehodila nějaká čínská děvka!“

„Myslím, Pašo – jistě to nevím,“ řekl kapitán, „ale myslím, že je načase, aby se našim čínským hostům dostalo řádného ruského přivítání.“

„Kapitáne, podívejte!“ zvolal řidič.

Alexandrov vystrčil hlavu z velkého horního poklopu a podíval se před sebe. Nějaký vysoký důstojník na ně mával, aby k němu rychleji přijeli. O tři minuty později zastavili u něj.

„Vy jste Alexandrov?“

„Ano, soudruhu generále!“ přikývl mladý muž.

„Jsem generál Sinjavskij. Odvedl jste dobrou práci, mladíku. Sestupte z vozu a podejte hlášení,“ rozkázal hrubým hlasem, který přesto nezněl nevlídně.

Alexandrov viděl svého velitele jen jednou, a ještě na dálku. Nebyl to vysoký muž, ale asi by nechtěl dostat se s ním do konfliktu v malé místnosti. V zubech měl doutník, který vyhasl už asi před několika hodinami, a jeho modré oči zářily.

„Kdo je tohle?“ zeptal se Sinjavskij. Pak se jeho výraz rozjasnil. „Nejste vy ten slavný Paša?“ zeptal se zdvořile.

„Rotmistr Gogol ze Železné a ocelové divize,“ odpověděl stařec vznešeně a zasalutoval, což Sinjavskij opětoval.

„Slyšel jsem, že jste ve své době zabil mnoho Němců. Kolik, rotmistře?“

„Spočítejte si to sám, soudruhu generále,“ řekl mu Gogol a podal mu svou pušku.

„Pane jo,“ poznamenal generál, když se podíval na zářezy připomínající flintu nějakého amerického kovboje. „Věřím, že jste to skutečně dokázal. Ale boj je pro mladé, Pavle Petroviči. Dovolte, abych vás odvezl do bezpečí.“

Gogol zavrtěl hlavou. „Tady kapitán mi slíbil jeden výstřel, jinak bych z domu neodešel.“

„Je to skutečně tak?“ Generál velící 265. motostřelecké divizi se rozhlédl kolem. „Dobrá, kapitáne Alexandrove, umožníme našemu starému soudruhovi jeden výstřel.“ Ukázal na místo na mapě. „Tohle bude pro vás ideální místo. A jakmile to půjde, odvezte ho šupem pryč,“ řekl Sinjavskij mladíkovi. „Tudy se vraťte k našim liniím. Už na vás budou čekat. Odvedl jste skvělou práci, mladíku. Za odměnu budete mít možnost sledovat, jak ty zmetky přivítáme.“

„Za průzkumným oddílem je početná armáda.“

„Já vím. Už den a půl je sleduji v televizi, ale naši američtí přátelé jim odřízli cestu k zásobám. A my je zastavíme přímo tady.“

Alexandrov se podíval na mapu. Vypadalo to jako kvalitní místo pro střelbu s především vynikající únikovou cestou. „Za jak dlouho?“ zeptal se.

„Odhaduji tak dvě hodiny. Jejich hlavní skupina už dohání oddíly vpředu. Vaším prvním úkolem je zlikvidovat jejich průzkumné vozy.“

„Rozkaz, soudruhu generále, můžete se spolehnout!“ odpověděl kapitán nadšeně.

Rozbřesk zastihl Mariona Diggse na zvláštním místě. Krajina mu svým vzhledem připomínala Fort Carson v Coloradu, tamní kopce a strakaté borové lesy, ale od Ameriky se lišila absencí silnic či civilizace, a proto se Číňané rozjeli právě sem. Jelikož zde žilo málo obyvatel, neexistovala žádná infrastruktura ani lidé, kteří by oblast ubránili, což Číňanům v mnohém vyhovovalo. Diggs byl rovněž spokojený. Vybavoval si zážitky z Perského zálivu – do cesty se jim ani tady nepňpletou žádní civilisté – a to bylo jedině dobře.

Nepochybně však narazí na spoustu Číňanů. První brigáda Mikea Franciska se vřítila do hlavní logistické oblasti zajišťující čínský postup. Země tu byla poseta nákladními vozy a vojáky, ale přestože většina z nich byla ozbrojena, jen malá část se zformovala do funkčních taktických jednotek, což nakonec rozhodlo. Plukovník Miguel Francisco a jeho brigáda složená ze čtyř praporů se připravili na souboj, tankisté a pěchota se spojili do oddílů, které se řítily krajinou jako kombajny po poli v srpnu. Všechno, co mělo zelený nátěr, si vykoledovalo zásah.

Obří tanky Abrams se pohybovaly po bojišti jako tvorové z Jurského parku: vypadaly jako z jiné planety, byly zlověstné a nezastavitelné, jejich věže se otáčely doleva i doprava – ale nepoužívaly svá hlavní děla. Hlavní úkol plnili velitelé tanků a jejich kulomety M2 ráže .50, jež dokázaly změnit jakýkoli nákladní vůz v hromádku oceli a plachtoviny. Stačila krátká dávka do motoru, a písty už se nikdy nerozpohybují, náklad na korbě zůstane tam, kde je. Prozkoumají ho výzvědní důstojníci nebo ho výbušninami zničí jednotky, které postupovaly za tanky ve vozidlech HMMWV. Čínští vojáci se sice bránili, ale pouze ti hloupí, a ještě ne dlouho. I ti s pancéřovkami se jen výjimečně přiblížili dost na to, aby mohli své zbraně použít, a těch pár, kteří vystřelili ze samopalů, jen poškrábalo nátěr tanků a za bláhovost svého počínání většinou zaplatilo životem. Jednu chvíli však jeden prapor pěchoty zahájil nápor podporovaný granátomety a podařilo se mu přimět posádky tanků a vozidel Bradley, aby se semkly a odpověděly soustředěnou palbou. Vše trvalo jen pět minut palby ze zbraní ráže 155 mm a neúprosného postupu Bradleyů, jež rozsévaly smrt ze svých samopalů ve střílnách; vozidla samotná připomínala draky, kteří však čínským vojákům nepřinesli žádné štěstí. Útočící prapor se vypařil do dvaceti minut i se svým odhodlaným, leč k záhubě odsouzeným velitelem.

První brigáda jen málokdy zahlédla obrněná vozidla nepřítele nepoškozená. Kam mířila ona, tam již dříve zasáhly vrtulníky Apache, které vyhlížely terče pro své střely Hellfire a zaútočily na ně dříve, než se k nim dostaly pozemní jednotky. Šlo vlastně o dokonalou vojenskou operaci, naprosto nespravedlivou, co se týče souměřitelnosti vojsk. Ani v nejmenším to nebylo sportovní, ale bojiště není olympijský stadion, nestojí zde žádní činovníci v uniformách, nikdo nedohlíží na domnělá pravidla fair play.

Jediné rozptylení poskytlo objevení čínské helikoptéry, k níž se rozletěly dva Apache a zničily ji svými střelami, takže se zřítila do vod Amuru nedaleko pontonů, které teď zely prázdnotou, ale nikdo je ještě nezničil.

„Co jste se dozvěděl, Wei?“ zeptal se maršál Luo, když vyšel ze zasedací místnosti, kde si zdříml.

„Obrázek je zatím v mnoha bodech nejasný, soudruhu ministře,“ odpověděl generál.

„Tak mi řekněte, co je jasné,“ rozkázal Luo.

„Dobře. Na moři jsme přišli o několik plavidel. To zřejmě znamená naši ponorku s balistickými střelami a její doprovodnou ponorku. Důvod neznáme, ale jejich nouzové boje vysílaly od dvou hodin ráno naprogramované zprávy. Přišli jsme i o sedm hladinových lodí různých typů, jež patřily Jihomořské flotile. Americká letadla zároveň napadla sedm základen flotily. Odhadujeme, že šlo o letouny z letadlových lodí, zaútočily i na radary a odpalovací rampy na jihovýchodním pobřeží. Podařilo se nám sestřelit několik amerických letounů, ale v širším vzdušném souboji utrpěly naše stíhací oddíly v oblasti značné ztráty.“

„Americké námořnictvo na nás útočí?“ zeptal se Luo.

„Zdá se, že ano,“ odpověděl generál Wei a vážil svá slova. „Podle počtu použitých letounů odhadujeme jejich sílu na čtyři letadlové lodě. Jak jsem říkal, dostali jsme hlášení, že jsme jim nedali nic zadarmo, ale i my jsme utrpěli značné ztráty.“

„Jaké jsou jejich plány?“ zeptal se ministr.

„Nevíme. Značně poškodili několik našich základen a pochybuji, že nám na moři zbývá jediná hladinová loď. Naše námořnictvo nejspíš nemělo dobrý den,“ dodal Wei. „Ale na tom tolik nezáleží.“

„Na nápadení naší ponorky však ano,“ odsekl Luo. „Jde o útok na náš strategický prostředek. A to musíme zvážit.“ Odmlčel se. „Pokračujte, co dál?“

„Generál Čchi ze Šedesáté páté armády se pohřešuje, pravděpodobně je po smrti, jeho štáb rovněž. Opakovaně jsme se s ním pokusili spojit vysílačkou, ale bezvýsledně. 191. pěchotní divize byla včera v noci napadena dosud nezjištěnými těžkými oddíly. Ty jí s pomocí dělostřelectva a letectva způsobily značné ztráty, ale dva z jejích pluků hlásí, že drží své pozice. 735. gardový pěchotní pluk nesl hlavní nápor toho útoku a jeho hlášení jsou útržkovitá. Nejvážnější zprávy máme z Charbinu a Beianu. Nepřátelské letectvo napadlo všechny železniční mosty v obou městech a všechny je poškodilo. Železniční cesty na sever jsou přerušeny. Teď se snažíme zjistit, jak rychle se je podaří opravit.“

„A nějakou dobrou zprávu nemáte?“ zeptal se maršál Luo.

„Mám, soudruhu ministře. Generál Peng a jeho oddíly se právě připravují na nový útok. Očekáváme, že ruský zlatý důl dostaneme pod kontrolu kolem poledne,“ odpověděl Wei a v duchu se radoval, že nemusel vyprávět, co se přihodilo zásobovacímu vlaku za Pengem a jeho údernou 34. armádou. Příliš mnoho špatných zpráv mohlo způsobit poslovu smrt, a poslem byl v této chvíli on.

„Chci mluvit s Pengem. Spojte mě s ním,“ rozkázal Luo.

„Telefonní linky byly krátce přerušeny, ale jsme s ním v kontaktu přes vysílačku,“ vysvětloval Wei svému nadřízenému.

„Tak mě s ním spojte vysílačkou,“ opakoval Luo svůj rozkaz.

„Co je, Wa?“ zeptal se Peng. Copak se nemůže v klidu ani vyčurat?

„Volá vám ministr obrany,“ odpověděl jeho operační důstojník.

„Skvěle,“ zabručel generál a cestou zpátky si zapínal poklopec. Sklonil se, vešel dovnitř a zvedl mikrofon. „Generál Peng.“

„Tady maršál Luo. Jaká je vaše situace?“ zeptal se hlas.

„Soudruhu maršále, za deset minut začínáme. Na nepřítele jsme ještě nenarazili a naši průzkumníci dosud v oblasti neviděli žádné početnější nepřátelské formace. Máte pro nás nějaké použitelné informace?“

„Chci vám jen sdělit, že na západ od vás jsme zaregistrovali ruské mechanizované oddíly, možná o velikosti divize. Radil bych udržovat vaše mechanizované síly pohromadě a hlídat si levý bok.“

„Ano, soudruhu maršále, přesně to dělám,“ ujistil ho Peng. Hlavním důvodem, proč každý den zastavoval, bylo, aby se jeho divize přiblížily a oddíly zůstaly semknuté. 29. armáda typu A navíc

postupovala těsně za jeho armádou pro případ, že by potřeboval pomoc. „Navrhuji, aby 43. armáda dostala za úkol střežit bok.“

„Vydám rozkaz,“ slíbil Luo. „Jak daleko postoupíte dnes?“

„Soudruhu maršále, ještě dnes večer vám pošlu nákladní vůz plný zlata. Ještě dotaz: co je pravdy na tom, co jsem se doslechl o poškození našich zásobovacích linií?“

„Včera v noci došlo k útoku na několik železničních mostů v Charbinu a Beianu, ale nejde o nic nenapravitelného.“

„Výborně, soudruhu maršále, musím se vrátit ke svým povinnostem.“

„Samozřejmě. Konec.“

Peng zavěsil mikrofon. „Prý nic nenapravitelného.“

„Víte sám, jaké jsou ty mosty. Abyste je poškodil, musel byste mít atomovku,“ poznamenal plukovník Wa Čheng–Gong sebevědomě.

„Ano, s tím bych souhlasil.“ Peng vstal, zapnul si blůzu a natáhl se pro šálek ranního čaje.

„Přední hlídky ať se připraví k odchodu. Dnes ráno pojedu na frontu, Wa. Chci ten důl vidět na vlastní oči.“

„Jak to myslíte, na frontu?“ zeptal se operační důstojník.

„S předsunutými oddíly. Dobrý důstojník velí z fronty a já musím dohlédnout na to, jak naši lidé postupují. Naši průzkumníci nic neodhalili, že?“

„To sice ne, soudruhu generále, ale…“

„Ale co?“

„Ale prozíravý velitel nechává velení na poručících a kapitánech,“ upozornil ho Wa.

„Wa, někdy mluvíte jako baba,“ ušklíbl se Peng.

„Podívejte se,“ řekl Jefremov. „Návnada zabrala.“

V Moskvě bylo chvíli po půlnoci a na velvyslanectví Čínské lidové republiky většina světel zhasla, ale ne všechna; přesněji řečeno, svítilo se ve třech oknech, ani jedno nemělo zatažené závěsy a všechna byla v jedné řadě. Zkrátka dokonalé. Jefremov stál Suvorovovi za zády, když psal zprávu: *Už jsem zajistil všechno potřebné. Jestli chcete, abych operaci provedl, nechtě tri okna vedle sebe rozsvícená a otevřená.* Jefremov to natáčel na kameru až do okamžiku, kdy Suvorov stiskl klávesu ENTER a zprávu odeslal svému čínskému kontrolorovi. Zároveň pozval i štáb zpravodajství, aby celý proces natočil i on, protože ruský lid teď bůhvíproč víc důvěřoval polonezávislým médiím než své vládě. Dobře, takže teď získali nezvratný důkaz, že čínská vláda podniká kroky k atentátu na prezidenta Grušavého. To se bude v mezinárodním tisku dobře vyjímat. A zcela jistě nešlo o náhodu. Všechna tato okna patří tajemníkovi velvyslanectví, který teď spal ve své posteli. O tom se přesvědčili, když mu před deseti minutami zavolali.

„Co provedeme teď?“

„Oznámíme to prezidentovi a pak nejspíš televizi. A nejspíš ušetříme Suvorovovi život. Doufám, že se mu v pracovním táboře bude líbit.“

„A co ty vraždy?“

Jefremov jen pokrčil rameny. „Zabil pasáka a děvku. To zase není taková ztráta, ne?“

Poručík Komanov si za poslední čtyři dny moc neužil, ale aspoň je strávil smysluplně, cvičil své muže ve střelbě. Záložníci označovaní nyní jako Bojaři celou dobu nacvičovali střelbu z děl. Během té doby vyplýtvali čtyři základní sady munice, tedy víc, než kdy kdo z nich spotřeboval za celou aktivní službu. V neverském skladišti však bylo munice ještě dost.

Důstojníci přiřazení k jejich formaci z rozkazu vrchního veliteli jim sdělili, že Američané předchozího dne přešli na jih od nich a že jejich úkolem je dostat se na sever, a to ještě dnes. Od Číňanů je dělilo pouze třicet kilometrů a Komanov se je chystal se svými muži navštívit. Příšerný řev motoru jeho vozidla doplňovalo burácení dvou stovek dalších a Bojaři začali postupovat přes kopce na severovýchod.

Peng a jeho velitelská skupina mířili kupředu, vysílačkami si klestili cestu a oddíly vojenské policie je nechávaly projet. Brzy dospěli k velitelské skupině 302. obrněné, Pengově úderné formaci, jíž velel generálmajor Ge Li, který svou korpulentností připomínal tank.

„Jste připraveni, Ge?“ zeptal se Peng. Generálmajor měl pro svůj úkol velmi příhodné jméno. „Ge“ totiž znamená „kopí“.

„Jsme,“ odpověděl tankista. „Mé přední oddíly se už nemohou dočkat.“

„Nepodíváme se na vývoj z fronty společně?“

„Ano!“ Ge vyskočil na svůj tank – dával mu přednost před vozidlem pěchoty, ač v něm byly horší vysílačky – a vedl postup vpřed. Peng se okamžitě vysílačkou spojil se svým podřízeným.

„Jak daleko je to na frontu?“

„Tři kilometry. Průzkumníci už se dali do pohybu, jsou dva kilometry před námi.“

„Veďte nás, Ge,“ naléhal Peng. „Chci vidět ten zlatý důl.“

Je to tak dobré místo, říkal si Alexandrov, *jen aby si nepřítel neprichystal délostrelectvo dřív, než jsme čekali*, žádné čínské dělostřelectvo však zatím neviděl ani neslyšel. Usadili se na poměrně prudkém svahu obráceném k jihu, který připomínal pozvolnou rampu dlouhou snad tři kilometry, oproti střelnici na základně tedy poměrně rozdíl. Slunce se začínalo drát nad východní obzor, už viděli, což vojáky těšilo. Paša vzal náhradní kabát a položil si na něj pušku. Stál v otevřeném horním poklopu vozidla a rozhlížel se teleskopickými mířidly své pušky.

„Jaké to bylo, bojovat jako ostřelovač proti Němcům?“ zeptal se Alexandrov, jakmile se usadil.

„Dobře jsem si zalovil. Snažil jsem se zabíjet hlavně důstojníky, protože je to mnohem efektivnější,“ vysvětloval Gogol. „Německý pěšák – v podstatě obyčejný muž – byl sice nepřítel, to jistě, ale nejspíš nechtěl být na bojišti o nic víc než já sám. Ale důstojníci, ti rozkazovali zabíjet mé soudruhy, a když jste dostal jednoho z nich, zmátl jste nepřítele.“

„Kolik?“

„Osmnáct poručíků, dvanáct kapitánů. Jenom tři majory, ale devět plukovníků. Devět skopčáckých pluků jsem připravil o velitele. Každého z nich pořád vidím před sebou, chlapče,“ řekl a poklepal si na spánek.

„Snažili se někdy vystřelit i na vás?“

„Hlavně dělostřelectvo,“ odpověděl Paša. „Ostřelovač nahlodá morálku celé jednotky. Muži nemají rádi, když je někdo loví jako zvířata. Němci však nevyužívali ostřelovače tak účinně jako my, takže na mé útoky vždycky reagovali polními děly. To sice může leckoho vyděsit,“ připustil, „ale já jsem z toho spíš pochopil, jak moc se mě náckové báli,“ dodal Pavel Petrovič s krutým úsměvem na tváři.

„Tamhle!“ ukázal Bujkov. „Kousek od stromů vlevo.“

„Aha,“ pronesl Gogol a díval se mířidly před sebe. „Ano, ano.“

Alexandrov se dalekohledem podíval na pohybující se předmět. Šlo o svislý ocelový bok jednoho čínského vozidla pěchoty, jednoho z těch, která už několik dní sledoval. Zvedl vysílačku. „Tady ZELENÝ VLK JEDNA. Nepřítel na dohled, souřadnice dva–osm–pět, devět–nula–šest. Jeden transportér míří na sever. Ozveme se.“

„Rozumím, ZELENÝ VLKU,“ zapraskalo to ve vysílačce.

„A teď musíme být trpěliví,“ řekl Fjodor Iljič. Protáhl se a dotkl se maskovací sítě, kterou rozkázal natáhnout, jakmile na toto místo dorazili. Ze vzdálenosti tří set metrů by nebyli proti kopci vůbec vidět. Seržant Bujkov vedle něj si zapálil cigaretu a vyfoukl kouř.

„To neděláte dobře,“ řekl Gogol. „Může si toho všimnout zvěř.“

„Srnky mají malé čenichy,“ odpověděl Bujkov.

„Ano, a vlastně máme vítr na své straně,“ uznal starý lovec.

„Pane na nebi,“ utrousil major Tucker. „Nějak jich přibylo.“ Budoucí bojiště znovu sledovala Grace Kellyová, připomínala Pallas Athénu shlížející na pláně trójské. Přibližně stejně nelítostně. Krajina se mírně otevřela a koridor, kterým postupovali, měl tři kilometry na šířku. To bohatě stačilo, aby tankový prapor mohl postupovat bok po boku, pluk v zástupech po praporech, tři řady po pětatřiceti tancích a mezi nimi ještě transportéry s pěchotou. Plukovníci Alijev a Tolkunov stáli za Tuckerem, telefonicky hovořili s velitelstvím 265. motostřelecké. V noci konečně dorazila kompletní 201. včetně prvních oddílů 80. a 40. Na postupující Číňany teď čekaly téměř tři divize včetně tří divizních dělostřeleckých oddílů a mnoha útočných helikoptér, které čekaly na zemi třicet kilometrů za předpokládaným místem střetu; Tucker je zahlédl poprvé. Žluťásci se hnali do pořádné léčky. Pak se pod Grace Kellyovou mihl stín, neviděl ho ostře, ale předmět se pohyboval velmi rychle.

Šlo o dvě perutě stíhacích bombardérů F–16C vyzbrojených Zdatnými prasátky.

To byla přezdívka pro J–SOW, tedy rakety středního doletu typu vzduch–země. Předešlou noc pronikly do Číny další letouny F–16, typ CG, nová a poněkud zmenšená verze letounů F–4G, a napadly linii radarů u hranic a zaútočily na ně protiradarovými střelami HARM a většinu z nich vyřadily z provozu. Díky

tomu neměli Číňané ponětí o blížícím se náletu. Dnešní dvě perutě naváděly dva letouny E–3B Sentry a střežily je tři perutě stíhacích letounů F–15C Eagle pro případ, že by se některým čínským pilotům chtělo zemřít, ačkoli za uplynulých šestatřicet hodin mnoho jejich aktivity nezaznamenali. Čínské prapory stíhaček zaplatily za svou pýchu vlastní krví a už se nevzdalovaly od domova ve zdánlivě obranném postavení – dle zásady, že kdo neútočí, ten se brání. Ve skutečnosti jen prováděly hlídkové lety nad vlastními základnami – americké a ruské stíhačky jejich počet zredukovaly do takové míry –, takže vzduch ovládaly americké a ruské stíhačky a nad Lidovou osvobozeneckou armádou se začínala stahovat mračna.

Letouny F–16 letěly ve výšce devíti tisíc metrů a mířily na východ. Na zahájení operace měly ještě několik minut čas, takže kroužily a čekaly na pokyn k útoku. Všichni piloti si říkali, že jejich velitel je velmi zdatný odborník. Jen doufali, že se mu nezlomí taktovka.

„Přibližují se," poznamenal Paša se strojeným nezájmem.

„A vzdálenost?" zeptal se Alexandrov mužů ve vozidle.

„Dva tisíce sto metrů, na dostřel," hlásil Bujkov z věže. „Lišák a Zahradník se blíží, soudruhu kapitáne."

„Chvíli je nechtě být, Borisi Jevgenijeviči."

„Jak říkáte, soudruhu kapitáne." Bujkova tentokrát rozkaz nestřílet těšil.

„Jak je to daleko k průzkumným oddílům?" zeptal se Peng.

„Ještě dva kilometry," odpověděl Ge ve vysílačce. „Ale to bych vám neradil."

„Copak se i z vás stala baba, Ge?" zeptal se Peng ironicky.

„Soudruhu, odhalit nepřítele je úkolem poručíků, nikoli vysokých generálů," odpověděl velitel divize rozumně.

„A máme nějaký důvod domnívat se, že nepřítel je nedaleko?"

„Jsme v Rusku, Pengu. Někde tady musejí být."

„Má pravdu, soudruhu generále," upozornil plukovník Wa Čcheng–Gong velitele.

„Hloupost. Jedeme dopředu. Průzkumníci ať zastaví a počkají na nás," rozkázal Peng. „Schopný velitel musí velet z fronty!" dodal do vysílačky.

„Do háje," utrousil Ge ve svém tanku. „Peng chce ukázat svůj ji–ji. Jedeme," rozkázal řidiči, kapitánovi (celou jeho posádku tvořili důstojníci). „Zavezeme císaře k průzkumníkům."

Jeho úplně nový tank T–98 vyrazil kupředu, od pásů se k nebi zvedly chuchvalce hlíny. Generál Ge stál ve velitelském poklopu, major zastával funkci střelce, čemuž se věnoval velmi pečlivě, protože měl za úkol dbát o generálovu bezpečnost i v případě kontaktu s nepřítelem. Prozatím tak činil velmi odhodlaně.

„Proč se zastavili?" divil se Bujkov. Pět transportérů čínské armády se náhle zastavilo devět set metrů od nich. Jejich posádky vystoupily, protahovaly se a pět mužů si zapálilo cigaretu.

„Musejí na něco čekat," přemýšlel kapitán nahlas. Pak zapnul vysílačku. „Tady Zelený vlk, nepřítel zastavil asi kilometr jižně od nás a nehýbe se."

„Viděli vás?"

„Ne, zdá se, že zastavili, aby se vyčurali, jen tam tak postávají. Jsou od nás na dostřel, ale nechci střílet, dokud nebudou ještě blíž," hlásil Alexandrov.

„Velmi dobře, nespěchejte. Není kam spěchat. Jdou nám přímo do náruče."

„Rozumím. Konec." Zavěsil mikrofon. „Je čas na dopolední přestávku?"

„Už čtyři dny nic takového neudělali, soudruhu kapitáne," připomněl mu Bujkov.

„Zdají se mi poměrně v klidu."

„Klidně bych mohl někoho z nich zastřelit," řekl Gogol. „Ale jsou to samí vojíni, až na toho jednoho…"

„To je Lišák. Je poručík, rád hodně běhá. Další důstojník je Zahradník. Rád si hraje se stromy," vysvětloval Bujkov starci.

„Zabít poručíka, není o moc lepší než zabít desátníka," poznamenal Gogol. „Jejich spousta."

„Co je tohle?" zeptal se Bujkov z místa střelce. „Tank, nepřátelský tank projíždí kolem levého okraje, vzdálenost pět tisíc."

„Vidím ho!" ozval se Alexandrov. „Jenom jeden? Jediný tank – aha, jasně, je u něj i transportér…"

„Jde o velitelské vozidlo, podívejte se, kolik má antén!" volal Bujkov. Střelec měl mnohem silnější dalekohled než Alexandrov. Kapitán nemohl Bujkovova slova potvrdit ještě nejméně minutu. „Ale ano, jde skutečně o velitelský transportér. Kdopak asi přijíždí…"

„Tady jsou," řekl řidič. „Průzkumný oddíl je dva kilometry před námi, soudruhu generále."

„Výtečně," poznamenal Peng. Vstal a díval se dalekohledem z vršku svého velitelského vozidla. Třicet metrů vpravo od něj jel Ge ve velitelském tanku a chránil ho, jako by byl nějakým drahým psíkem u paláce starodávného šlechtice. Peng neviděl nic, co by ho trápilo. Bylo jasno, tři tisíce metrů nad zemí se vznášelo několik drobných mráčků. Jestli jsou nad nimi američtí stíhací, nebude se jich bát. Krom toho zatím neslyšel o tom, že by provedli nějaký nálet na pozemní cíle, snad jen s výjimkou těch mostů u Charbinu, a zaútočit na ně je stejně snadné jako zkusit zasáhnout horu. Hlavně se bude muset pořádně držet okraje toho poklopu, jinak ho ty nárazy rozmačkají – *transportér sice někdo upravil pro vysoké důstojníky, ale nikoho nenapadlo ujistit bezpečnější stání uvnitř,* pomyslel si hořce. Není přece žádným vojínem, který si může rozdrtit hlavu o ocel a nic se tím neohrozí… Dnešek je však každopádně vhodný den pro všechny jeho vojáky. Je hezky a nepřítel před nimi stále utíká.

„Zastavte u toho průzkumného transportéru," rozkázal svému řidiči.

„Kdo je sakra tohle?" zeptal se kapitán Alexandrov.

„Čtyři velké antény, podle mě nejmíň velitel divize," přemýšlel Bujkov nahlas. „Třicítkou si s ním poradím."

„Ne, ne, nech ho Pašovi, jakmile vyleze ven."

Gogol už se připravil. Pažemi se opíral o ocelovou střechu BVP a pažbu si zapřel o rameno. Jediné, co mu stálo v cestě, byla volná tkanina maskovací sítě, ale takové překážky se nemusel obávat, říkal si zkušený ostřelovač.

„Přijeli navštívit Lišáka?" zeptal se Bujkov pak.

„Podle všeho ano," přikývl kapitán.

„Soudruhu generále!" zvolal mladý poručík překvapeně.

„Kde je nepřítel, chlapče?" zeptal se Peng hlasitě.

„Dnes jsme ho vůbec neviděli. Našli jsme několik stop na zemi, ale za poslední dvě hodiny ani ty."

„Vůbec nic?"

„Přesně tak," přikývl poručík.

„Myslel jsem si, že tady něco bude." Peng zasunul nohu do koženého třmenu a vystoupil na velitelský vůz.

„Je to generál, určitě je to generál, koukněte se na jeho čistou uniformu!" hlásil Bujkov ostatním, zatímco otáčel věží, aby zamířil na muže vzdáleného osm set metrů. Ve všech armádách je to stejné. Generálové se nikdy neumažou.

„Pašo," řekl Alexandrov. „Už jste někdy zabil generála?"

„Ne," přiznal se Gogol, přitáhl si pušku pevně k tělu a přemýšlel o vzdálenosti…

„Bylo by lepší dojet až ke hřebeni, ale naše rozkazy zněly okamžitě zastavit," řekl poručík generálovi.

„Dobře," přikývl Peng. Vytáhl svůj dalekohled Nikon a namířil jím na hřeben vzdálený asi osm set metrů. Nic tam neviděl, jen ten jeden keř… Pak zahlédl záblesk –

„Ano!" řekl Gogol, jakmile stiskl spoušť. Ještě dvě vteřiny, než kulka…

Výstřel přes hluk běžících motorů ani neslyšeli, ale plukovník Wa zaregistroval ono zvláštní vlhké zadunění, a když se otočil, všiml si, jak se tvář generála Penga křiví spíš překvapením než bolestí. Po ostrém nárazu do hrudi Peng zabručel, pak mu poklesly paže ještě zatížené váhou dalekohledu – načež se jeho tělo začalo naklánět a sesouvat z vrchu velitelského vozidla do poklopu a interiéru s vysílačkou.

„Je po něm," řekl Gogol. „Dostal to." Už už chtěl dodat, že by mohla být zábava stáhnout ho z kůže a položit ji do řeky, aby se naposledy umyl a potáhl zlatem, ale ne, to se dělá s vlky, nikoli s lidmi – ani s Číňany ne.

„Bujkove, transportéry!"

„S radostí, soudruhu kapitáne," rotmistr pak stiskl spoušť a těžký kulomet promluvil.

Výstřel, který zabil Penga, neviděli ani neslyšeli, ale kulometnou palbu, která se ozývala teď, si nebylo možné splést. Dva z průzkumných transportérů okamžitě explodovaly, pak se vše dalo do pohybu a palba byla opětována.

„Majore!“ volal generál Ge.

„Nabíjím HEAT!“ Střelec stiskl příslušný knoflík, ale automatickému nabíječi, který není zdaleka tak rychlý jako člověk, chvíli trvá, než vsune projektil a pak i pohonnou směs do hlavně.

„Kryjte nás!“ rozkázal Alexandrov hlasitě. Motor už běžel, byla zařazena zpátečka. Desátník na místě řidiče sešlápl pedál plynu k podlaze a vůz odskočil vzad. Nečekaný pohyb Gogola málem shodil na zem, ale Alexandrov ho chytil za paži a vtáhl dovnitř, přičemž ho trochu odřel.

„Dostal jsem tři ty prevíty!“ hlásil Bujkov. Pak se na nebi nad nimi ozval výbuch. Cosi se kolem prohnalo příliš rychle, aby to viděli, ale ne tak rychle, aby to neslyšeli.

„Střelec z toho tanku je třída,“ poznamenal Alexandrov. „Desátníku, už ať jsme odsud.“

„Dělám, co můžu, soudruhu kapitáne.“

„ZELENÝ VLK volá velitele!“ řekl pak kapitán do vysílačky.

„Slyšíme, ZELENÝ VLKU, podejte hlášení.“

„Právě jsme zničili tři nepřátelské transportéry a asi i jednoho vysokého důstojníka. Paša, tedy rotmistr Gogol, zabil čínského generála, aspoň vypadal na generála.“

„Samo sebou, že to byl generál,“ souhlasil Bujkov. „Nárameníky měl ze zlata, přijel ve velitelském transportéru se čtyřmi velkými anténami.“

„Rozumím. Co provádíte teď, ZELENÝ VLKU?“

„Padáme odsud. Myslím, že nebude trvat dlouho, a užijeme si Číňanů až nad hlavu.“

„Souhlasím, ZELENÝ VLKU. Pokračujte až na velitelství divize. Konec.“

„Juriji Andrejeviči, za pár minut se dostanete do pořádného souboje. Co plánujete?“

„Salvu z tanků, Američané mají přijít se svými Zdatnými prasátky. Jestli se vám podaří udržet pozornost předsunutých čínských oddílů, dočkají se ty zadní řádného přivítání.“

„Klidně si znásilněte i jejich dcery, Genadiji.“

„To by bylo *někulturnoje*, Juriji. Spíš jejich ženy,“ podotkl a dodal: „Právě vás sledujeme v televizi.“

„Máme se tedy začít usmívat?“ nadhodil Sinjavskij.

Stíhačky F–16 spadaly pod taktické velení generálmajora Guse Wallace, ale ten teď patřil pod velení – spíš pracoval pod velením – jednoho Rusa, generálplukovníka Genadije Bondarenka, který se zase řídil příkazy toho vychrtlého majora Tuckera a Grace Kellyové, bezduchého bezpilotního prostředku nad bojištěm.

„Tady jsou, generále,“ řekl Tucker, když vůdčí čínské formace znovu vyrazily na sever.

„Myslím, že je načase.“ Ohlédl se na plukovníka Alijeva, který souhlasně přikývl.

Bondarenko zvedl satelitní telefon. „Generál Wallace?“

„Zde.“

„Uvolněte prosím své letouny.“

„Rozumím, konec.“ A Wallace zvedl jiné sluchátko. „ORLE JEDNA, tady KROTITEL. Zahájit akci. Opakujte rozkaz.“

„Rozumím, pane, potvrzuji váš rozkaz zahájit akci. Jdeme na to. Konec.“ A plukovník na palubě letounu AWACS změnil frekvence: „OREL JEDNA volá PŘEDNÍ CADILLAC, proveďte svůj útok. Přepínám.“

„Rozumím,“ zněla odpověď. „Jdeme dolů, konec.“

Letouny F–16 kroužily nad ojedinělými mráčky. Jejich varovné přijímače trochu bručely a hlásily signály z radarů protiletadlových střel odkudsi pod nimi, ale podle udávaných typů piloti věděli, že v této výšce jim nic nehrozí, navíc všichni už zapnuli rušičky. Všechny elegantní letouny se na povel stočily k bojišti na západě. Z přístrojů GPS se piloti dozvěděli, kde se přesně nacházejí, a stejně tak věděli, kde leží cíle, a celá operace se změnila v čistě technické cvičení. Každý letoun měl pod křídlem čtyři Zdatná prasátka, což při počtu osmačtyřiceti stíhaček dávalo dohromady sto dvaadevadesát raket. Každá z nich byla vlastně čtyřmetrová plechovka široká asi půl metru a zaplněná dvaceti kusy druhotné munice BLU–108. Piloti stiskli

spouště, svrhli své bomby a otočili se k domovu; zbytek práce nechali na strojích. Z kazet, na něž se nahrávají signály z Temných hvězd, se pak dozvědí, jak všechno dopadlo.

Zdatná prasátka se oddělila od stíhaček a roztáhla svá křidélka, aby se navedla k cílové oblasti. Informaci o svém cíli měla naprogramovanou od stíhaček a byla schopna dokončit navádění podle svých vlastních přístrojů GPS. To také provedla zcela v souladu s palubními mikropočítači, dokud každá raketa nedospěla do oblasti jeden a půl kilometru nad přiděleným kouskem bojiště. Žádná z nich nevěděla, že letí přímo nad územím zabraným čínskou 29. armádou typu A a jejími třemi divizemi. Necelé čtyři tisícovky druhotné munice však díky tomu získaly asi tisíc cílů. Jenže i padající bombičky byly naváděné a každá měla vyhledávač pátrající po teplotách vyzařovaných tanky, vozidly pěchoty, samohybnými děly nebo nákladními vozy. A těch tu byl dostatek.

Nikdo je neviděl. Byly malé, opravdu ne větší než vrána, klesaly rychle k zemi; navíc měly bílý nátěr, takže s ranním nebem ještě lépe splynuly. Každá měla základní řídicí mechanismus a ve výšce šesti set metrů se začaly rozhlížet po cílech a navádět se na ně. Dosáhly takové rychlosti, že stačilo nepatrné vychýlení řídicích plošek a změnily směr poblíž k cíli, přičemž poblíž znamenalo střemhlav dolů.

Explodovaly ve skupinách a prakticky zároveň. Každá z nich obsahovala tři čtvrtě kilogramu silné výbušniny, jejíž žár roztavil kovový obal, který se pak změnil v projektil – takovému procesu se říká „tvarování výbuchem“ –, jenž zamířil dolů rychlostí tří tisíc metrů za vteřinu. Pancéř vrchní části tanku je vždy nejtenčí, ale nestačila by ani pětinásobná tloušťka. Z devíti set dvanácti tanků na bojišti jich bylo sedm set šedesát dva zasaženo a nejmírnější ze zásahů zničil motor. Méně šťastné tanky přišly o věž, což zabilo posádku, zažehlo sklad munice a každé obrněné vozidlo se změnilo na menší umělou sopku. A téměř v mžiku se tři mechanizované divize změnily v jednu silně otřesenou a zmatenou brigádu. Vozidla pěchoty na tom nebyla o nic lépe, nejhůř však dopadly nákladní vozy, z nichž většina převážela munici či jiné hořlavé materiály.

Trvalo všeho všudy necelou minutu a půl, než se 29. armáda typu A změnila ve skládku, z níž stoupal kouř jako z krematoria.

„Panebože,“ hlesl Ryan. „To je doopravdy?“

„Taky jsem tomu nevěřil, Jacku. Když za mnou přišli s nápadem na zavedení J–SOW, říkal jsem si, že je to snad z nějaké vědecko–fantastické knížky. Pak mi podstatu druhotné munice vysvětlili a ukázali na China Lake a já si říkal, Ježíši, teď už pozemní armádu ani námořní pěchotu vůbec nepotřebujeme. Stačí poslat pár letounů F–18, brigádu nákladních aut s vaky na mrtvé a kněze, který se za ně pomodlí. Nebo se pletu, Mickey?“

„Je to poměrně účinné,“ přikývl generál Moore. „Připadá mi, že koukáme na nějaké cvičení.“

„A co se děje jinde?“

Tak třeba nedaleko Kantonu. Dva křižníky Aegis, Mobile Bay a Princeton, plus torpédoborce *Fletcher*, *Fife* a *John Young* spěchaly z ranního oparu a obrátily se bokem k pobřeží. Nedaleko od nich se nacházela slušná pláž. Za ní už toho moc nebylo, jen pobřežní obranná baterie střel, kterou stíhací bombardéry srovnaly před několika hodinami se zemí. Lodě se chystaly dílo zkázy dokonat, takže namířily svá děla vlevo a odpálily salvu pětipalcových nábojů. Rachot a hřmění palby bylo slyšet i na pevnině, stejně tak bylo slyšet i svist střel letících vzduchem a po chvíli i explozi. Vybuchla i jedna střela, kterou bomby z předešlé noci minuly, a to včetně posádky, která se ji snažila připravit k odpálení. Lidé v okolí zahlédli proti ránnímu nebi šedé obrysy, mnozí z nich zvedli telefon a hlásili, co vidí, ale jelikož šlo o civilisty, samozřejmě se jim to nepodařilo odhadnout správně.

Když se politbyro sešlo k mimořádné schůzi, bylo v Pekingu něco po deváté ráno. Některým z přítomných se dostalo spánku, ale u snídaně je vyrušil telefon. Ti, kdo měli lepší informace, už od třetí ráno jen sotva zamhouřili oka, a ačkoli byli déle vzhůru než jejich kolegové, veselejší rozhodně nebyli.

„Nuže, Luo, co se děje?“ zeptal se ministr vnitra Tong Jie.

„Naši nepřátelé zahájili včera v noci protiútok. Takový krok se samozřejmě dal očekávat,“ připustil tak tlumeným hlasem, jak mu jen okolnosti dovolovaly.

„Jak závažné jsou ty protiútoky?“

„Nejrozsáhlejší z nich způsobil poškození železničních mostů v Charbinu a Beianu, ale už tam probíhají opravy.“

„To doufám. Potrvají ještě několik měsíců,“ utrousil Čchen Kun.

„Kdo to řekl?“ zeptal se Luo příkře.

„Maršále, na stavbě těch dvou mostů jsem pracoval jako stavbyvedoucí. Dnes ráno jsem hovořil se správcem státní železnice v Charbinu. Bylo zničeno všech šest mostů – nosníky na obou březích jsou zcela zničené; potrvá celý měsíc, než se podaří jen odklidit suť. Připouštím, že mě to překvapilo. Mosty byly postaveny podle nejpřísnějších norem, ovšem správce mi říkal, že jakoukoli opravu vylučuje."

„Kdo je ten poraženec?" zeptal se Luo.

„Jde o loajálního a dlouholetého člena strany, velmi schopného stavaře, kterému se nic nestane, dokud budu živ!" odsekl Čchen. „Do této budovy se vejde spousta věcí, ale pro lež tu není místa!"

„Ale no tak, Čchene," tišil ho Žang. „Takových slov není třeba. Luo, jaká je situace ve skutečnosti?"

„Mí ženisté tam jedou, komplexně zhodnotí poškození a zahájí opravy. Jsem přesvědčen, že se nám brzy podaří obnovit provoz. Jak víte, naše armáda disponuje velmi schopnými ženisty."

„Luo," řekl Čchen, „vaše úžasné pontony unesou tank nebo nákladní vůz, to jistě, ale ne lokomotivu, která váží dvě stě tun a táhne vlak o hmotnosti čtyři tisíce tun. Co dalšího se při vašem sibiřském dobrodružství nevydařilo?"

„Bylo by bláhové domnívat se, že druhá strana si lehne na zem a nechá se pobít. Samozřejmě se brání. V oblasti však máme zdatnější jednotky a protivníka rozdrtíme. Než tahle schůze skončí, budeme mít ten zlatý důl v kapse," slíbil jim ministr obrany. Jeho slib však připadal některým kolem stolu poněkud prázdný.

„A dál?" nedal se Čchen.

„Americké námořní letectvo včera v noci napadlo a potopilo některé jednotky naší Jihomořské flotily."

„Jaké jednotky?"

„No, nemáme žádné zprávy o naší ponorce se střelami a…"

„Oni nám potopili naši jedinou ponorku se střelami?" zeptal se premiér Sü. „Jak je to možné? Kotvila v přístavu?"

„Ne," připustil Luo. „Plula po moři ve společnosti jiné jaderné ponorky, která je zřejmě rovněž ztracena."

„Výborně!" poznamenal Tong Jie. „Amerika teď tedy útočí na naše strategické prostředky! Přišli jsme o polovinu našich jaderných zastrašovacích prostředků a ještě navíc o tu bezpečnější polovinu! Co se děje, Luo? Co probíhá teď?"

Fang Gan si ze svého místa všiml, že Žang se drží překvapivě stranou. Obyčejně by přispěchal Luovi na pomoc, ale kromě jediné smířlivé poznámky nechal ministra obrany na holičkách. Co to asi znamená?

„Co řekneme lidem?" zeptal se Fang ve snaze obrátit debatu k něčemu důležitému.

„Lidé uvěří tomu, co se jim řekne," pronesl Luo.

Všichni v místnosti přikývli. Média kontrolovali oni. Americká televizní stanice CNN byla stejně jako ostatní západní zpravodajské stanice vypnutá na celém území ČLR, a to i v Hongkongu, kde většinou panovala větší svoboda než ve zbytku země. Nicméně skutečnost, již nikdo nezmínil, ale všichni si uvědomovali, že je třeba se jí obávat, spočívala v tom, že každý voják má matku i otce, kteří si všimnou, až jim přestane chodit pošta od syna. I v tak kontrolovaném státě, jako je Čína, nelze pravdě zabránit, aby vyplula na povrch – ani fámám, jež, byť nepravdivé, jsou ještě horší než nelichotivá pravda. Lidé samozřejmě spíš uvěří všemu jinému než tomu, čemu by věřit měli, pokud samozřejmě to první dává větší smysl než oficiální pravda vyhlášená v Pekingu.

Pravdy se už v téhle místnosti bálo tolik lidí, uvědomil si Fang a poprvé v životě přemýšlel, proč to tak musí být. Pokud je třeba bát se pravdy, pak zde dělají něco nesprávného? Ale ne, to přece nemůže být pravda, ne? Copak nemají na realitu dokonalý politický model? A není právě ten hlavním Maovým odkazem jeho zemi?

Jenže pokud je to pravda, proč mají strach, že se lid dozví, co se doopravdy děje?

Je možné, že oni, členové politbyra, dokážou pravdu pochopit, a obyčejní lidé nikoli?

Ale potom, jestliže se obávají, že by prostý lid pravdu nepochopil, neznamená to nutně, že pravda může uškodit i lidem v téhle místnosti? A pokud je pravda nebezpečná pro prostý lid, nevyplývá z toho snad, že prostý lid žije nepochybně v bludu?

Fang si najednou uvědomil, jak nebezpečné myšlenky se mu honí hlavou.

„Luo, co pro nás znamená po strategické stránce," zeptal se ministr vnitra, „když nám Amerika zničila polovinu strategických zbraní? Provedli to Američané svévolně? A pokud ano, z jakého důvodu?"

„Tongu, loď nelze potopit náhodou, takže áno, útok na naši ponorku musel být proveden svévolně," odpověděl Luo.

„Američané tedy smetli ze stolu jedinou naši možnost napadnout jejich území přímo? A proč? Šlo o krok politický, ne zrovna čistě vojenský?"

Ministr obrany přikývl. „Ano, dalo by se to tak říct."

„Můžeme očekávat, že na nás Američané přímo zaútočí? Prozatím napadli několik mostů, ale co naše vláda a životně důležitý průmysl? Mohli by napadnout i nás?“ pokračoval Tong.

„To by nebylo moudré. Na jejich velká města míří naše střely. To vědí. Před několika lety se zbavili svých jaderných střel – sice stále mají jaderné bomby, jež lze dopravit bombardéry a taktickými letouny, ale nedokáží nás napadnout tak jako my je –, což platí samozřejmě i o Rusech.“

„Jak jistě víme, že odzbrojili?“ ptal se dál Tong.

„Pokud mají balistické zbraně, pak je přede všemi tají,“ odpověděl Tan Desi. Potom rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne, už žádné nemají.“

„Takže jsme v jisté výhodě, že?“ zeptal se Žang s ďábelským úsměvem.

USS *Gettysburg* kotvila u mola v York River. Kdysi zde byly uskladněny hlavice pro střely Trident a dosud asi nebyly dokončeny demontáže, protože tu viděli mariňáky a ostraha jaderných zbraní amerického námořnictva se svěřovala výhradně jim. Žádné z takových zbraní však nebyly na molu. Nákladní vozy, jež vyjížděly ze skladišť zbraní, převážely dlouhé bedny se čtvercovým průřezem a ty obsahovaly protiletadlové střely SM–2 ER Block IV–D. Když vozy dojely ke křižníku, pojízdný jeřáb zvedl bedny na přední palubu, kde pak byly střely s pomocí silných námořníků rychle uloženy do svislých odpalovacích buněk přední odpalovací rampy.

Každá bedna zabrala asi čtyři minuty, všiml si Gregory, zatímco kapitán obcházel kormidelnu. Gregory věděl proč. Dostali rozkaz odjet se svým křižníkem přímo do Washingtonu, D. C., a rozkaz nesl nálepku „pilně“. Námořnictvo z této skutečnosti vyvodilo ještě další význam podobný tomu, když vás manželka ve dvě ráno zavolá k dítěti. Pak naložili i desátou bednu a jeřáb odjel od lodě.

„Pane Richardsone,“ řekl kapitán Blandy palubnímu důstojníkovi.

„Ano, pane,“ odpověděl poručík.

„Začněme.“

Gregory vyšel na křídlo můstku a díval se. Skupina námořníků odhodila šestipalcová kotevní lana a těsně poté začala přídavná pohonná jednotka vzdalovat od mola deset tisíc tun šedé oceli. A loď skutečně spěchala. Ještě neurazila ani pět metrů, když se hlavní motory rozběhly, a necelou minutu poté zaslechl Gregory zafičení čtyř tryskových turbín, které do sebe nasály mohutný hlt vzduchu, a cítil, jak loď zrychluje a míří ke Chesapeake Bay, připadal si skoro jako v autobuse.

„Doktore Gregory?“ Kapitán Blandy vystrčil hlavu z kormidelny.

„Copak, kapitáne?“

„Nechcete sejít dolů a přičarovat našim střelám vaše softwarová kouzla?“

„Ano, jistě.“ Cestu znal a za tři minuty dorazil k počítačovému terminálu, odkud se vše ovládalo.

„A, doktor,“ řekl náčelník Leek a posadil se vedle něj. „Všechno připraveno? Mám vám pomoct.“

„Fajn, můžete se dívat, jestli chcete.“ Jediná potíž spočívala v neobratnosti tohoto systému, který byl k uživateli stejně přátelský jako motorová pila, ale jak mu Leek vysvětlil už před týdnem, šlo o výkřik techniky z roku 1975, kdy se všichni rozplývali nad modelem Apple–II se čtyřiašedesáti kilobajty RAM. Dnes dosahovaly větších výkonů i Gregoryho hodinky. Každou střelu museli připravit samostatně, vždy se jednalo o sedm kroků.

„Moment, počkejte chvilku,“ namítl Gregory. Údaje na obrazovce nesouhlasily.

„Doktore, naložili jsme šest střel Block IV–D. Další dvě jsou SM–ER Block IIIC naváděné radarem. Co vám budu povídat, kapitán Blandy je konzerva.“

„Takže vylepšení provedeme jen u střel v komorách jedna až šest?“

„Ne, udělejte ho u všech. Maximálně to bude ignorovat změny, které jste provedl na infračerveném naváděcím kódu. Čipy těch střel zvládnou ještě jeden kód navíc, není se čeho bát, že Olsone?“

„Správně, náčelníku,“ přikývl poručík Olson. „Střely jsou moderní, ačkoli o počítačovém systému to říct nelze. Nejspíš stojí mnohem víc vyrobit prohledávací hlavice střel se současnou technologií, jež jsou schopné komunikovat s tímhle molochem, než by stál nový Gate–way, který by pozvedl celý systém na vyšší úroveň, a to nemluvím o celkově vyšší spolehlivosti systému, ovšem o tom si budete muset promluvit na NAVSEA.“

„Kde že?“

„Na velitelství námořních systémů. Tam sedí ti géniové, co nechtějí namontovat na tyhle křižníky stabilizátory. Mají pocit, že když blijeme na moři, je to v pohodě.“

„Hlupáci,“ dodal Leek. „V námořnictvu jich je plno – aspoň na souši.“ Loď se prudce naklonila doprava.

„Kapitán má nějak naspěch, co?“ poznamenal Gregory. *Gettysburg* se v plné rychlosti otáčel o devadesát

stupňů vlevo.

„No, podle SACLANT jde o výmysl ministra obrany. Takže to asi bude důležité," oznámil Olson jejich hostovi.

„Podle mě jde o nerozvážnost," řekl Fang.

„A proč?" zeptal se Luo.

„Copak je vážně nutné čerpat do těch střel palivo? Nehrozí, že je tím vyprovokujeme?"

„Já myslím, že se jedná o technickou záležitost," řekl Čchen. „Pokud si pamatuji, jakmile se do nich načerpá palivo, nelze je skladovat déle než… než dvanáct hodin?"

Technokrat nachytal ministra obrany nepřipraveného. Neznal odpověď na jeho otázku. „Budu to muset prodiskutovat se zástupci dělostřelectva," připustil.

„Takže je nepřipravíte k odpálení, dokud nebudeme mít příležitost tuto otázku zvážit?" zeptal se Čchen.

„Ale jistě že ne," slíbil jim Luo.

„Největším problémem tedy zůstává, jak vysvětlíme veřejnosti, k čemu došlo na Sibiři."

„Lidé uvěří tomu, co jim řekneme!" trval na svém Luo.

„Soudruzi," pronesl Čchen a snažil se hovořit klidně. „Nelze zatajit východ slunce. Stejně tak nelze zatajit ztrátu železničního spojení. Totéž platí o početných ztrátách na životech. Každý voják má rodiče, a jakmile si několik z nich uvědomí, že přišli o syna, budou o tom mluvit a vše vyjde najevo. Musíme se smířit s fakty. Podle mě je lepší říct lidem, že probíhá rozsáhlá bitva a že došlo ke ztrátám na životech. Budeme–li tvrdit, že vyhráváme, když tomu tak třeba není, riskujeme všichni."

„Chcete říct, že lidé povstanou?" zeptal se Tong Jie.

„Ne, hovořím jen, že by mohlo dojít k projevům nespokojenosti a k nepokojům, přitom v našem společném zájmu je předejít právě tomu, ne?" zeptal se Čchen shromážděných.

„A jak se ta nepříznivá informace asi dostane ven?" zeptal se ho Luo.

„Jako obyčejně," odpověděl Čchen. „Můžeme se na ni připravit a utlumit její účinek, nebo se jí můžeme pokusit odolat. První možnost pro nás znamená drobnou nepříjemnost. Druhá, pokud nevyjde, by mohla mít mnohem vážnější dopad."

„V televizi se objeví to, co chceme, nic jiného veřejnost neuvidí. Mimochodem generál Peng postupuje vpřed i v tomto okamžiku."

„Jak že se jmenuje?"

„Tohle je Grace Kellyová. Další dvě se jmenují Marilyn Monroe a… a dál si nevzpomínám," přiznal generál Moore. „Každopádně mají jména podle filmových hvězd."

„A jak vysílají?"

„Každý prostředek je v přímém spojení s komunikační družicí, signál je samozřejmě šifrován a my ho rozesíláme z Fort Belvoir."

„Takže ho pak lze rozeslat, jak chceme?"

„Ano, pane."

„Ede, co teď říká čínská vláda veřejnosti?"

„Začala tím, že se Rusové dopustili narušení hranic a Čína zahájila protiútok. Také tvrdí, že dávají Rusům na zadek. To ovšem není pravda, což se projeví dvojnásob, až narazí na ruské zátarasy. Bondarenko si vede báječně. Číňané jsou pořádně roztažení. My jsme je nadobro odřízli od zásobovací linie a oni se teď ženou do obrovské pasti," vysvětloval ředitel CIA. „Jak to vypadá, generále?"

„Číňané zatím nevědí, co je čeká. Víte, v Národním výcvikovém středisku lidem neustále opakujeme, že ten, kdo získá převahu v souboji průzkumníků, vyhraje celou válku. Rusové vědí, co se kde děje. Číňané ne. Pánové, tyhle Temné hvězdy daleko předčily naše očekávání."

„Je to rozkošná nová hračka, Mickey," přikývl Jackson. „Jako bys byl v kasinu ve Vegas a uměl číst karty do půlky zásobníku. Prohra je pak vyloučena."

Prezident se předklonil. „Víte, jeden z důvodů, proč jsme ve Vietnamu dostali do zubů, spočíval v tom, jak se každý večer ukazovala válka v televizi. Jak asi zapůsobí na čínskou armádu, až jejich lidi uvidí válku stejně, ale tentokrát živé?"

„Myslíš bitvu, co se teď chystá? Pořádně je to rozhodí," přemýšlel Ed Foley. „Ale jak chceš něco takového… aha, aha, no jo… Sakra, Jacku, to myslíš vážně?"

„Dá se to udělat?" zeptal se Ryan.

„Technicky? Jako nic. Bojím se jen, že se tak všichni opravdu dozvědí o jedné z našich možností. Jde o příšerně citlivou věc, podobně jako výkonnost našich špionážních družic. Není to něco, co by šlo jen tak vypustit na veřejnost.“

„A proč ne? Copak by nějaká univerzita nemohla použitou optiku okopírovat?“ zeptal se prezident.

„No, asi ano. Zobrazovací systém je kvalitní, ale není to zas tak žhavá novinka, jen s výjimkou pár termálních systémů, ale i přesto…“

„Ede, řekněme, že je to rozhodí natolik, že ukončí válku. Kolik životů by se tak zachránilo?“

„Celkem dost,“ připustil ředitel CIA. „Tisíce. Možná desítky tisíc.“

„Včetně našich lidí?“

„Ano, Jacku, včetně několika našich.“

„A z technického hlediska je to hračka?“

„Ano, nevidím v tom žádnou složitost.“

„Tak se do toho pusťte, Ede. Hned teď,“ rozkázal Ryan.

„Ano, pane prezidente.“

Ztráta kontroly

Po smrti generála Penga převzal velení 34. úderné armády generálmajor Ge Li, který rovněž velel 302. obrněné. Jeho prvním úkolem bylo dostat se do bezpečí, což provedl. Nařídil řidiči svého tanku, aby sjel ze svahu, zatímco se jeden z přeživších průzkumných transportérů vrátil pro Pengovo tělo. Všechna pásová vozidla se také stáhla a Ge se domníval, že nejprve musí zjistit, co se stalo, a až pak pomstít smrt velitele své armády. Dvacet minut se vracel ke své velitelské sekci, kde měl stejný velitelský transportér, v jakém cestoval Peng. Potřeboval jeho vysílačky, protože věděl, že polní telefony bůhvíproč nefungují.

„Musím mluvit s maršálem Luem," ohlásil na velitelské frekvenci, odkud se signál přenášel do Pekingu přes několik zesilovačů. Musel několik minut počkat, protože se dozvěděl, že ministr obrany je právě na zasedání politbyra. Pak se konečně ve vysílačce ozval známý hlas.

„Maršál Luo."

„Tady generálmajor Ge Li, velitel Třísté druhé obrněné. Generál Peng Cchi–Wang je po smrti," ohlásil.

„Co se stalo?"

„Jel na frontu za průzkumným oddílem a zastřelil ho ostřelovač. Průzkumníci vjeli do menší pasti, zdálo se, že proti nám nestojí víc než jedno ruské vozidlo pěchoty. Odrazil jsem útok svým vlastním tankem," pokračoval Ge. Zčásti hovořil pravdu, navíc měl pocit, že by měl něco takového zmínit.

„Chápu. Jak vypadá situace celkově?" zeptal se ministr obrany.

„Čtyřiatřicátá úderná armáda postupuje – vlastně postupovala. Já jsem její postup zastavil, abych mohl zreorganizovat velitelskou skupinu. Žádám o instrukce, soudruhu ministře."

„Budete znovu postupovat, obsadíte ten ruský zlatý důl, zajistíte ho a pak budete pokračovat na sever k ropným polím."

„Dobře, soudruhu ministře, ale musím vás upozornit, že Devětadvacátá armáda hned za námi se před hodinou stala terčem silného útoku a podle našich zpráv utrpěla značné ztráty."

„Jak velké?"

„Nevím přesně. Hlášení jsou útržkovitá, ale rozhodně to nevypadá dobře."

„O jaký útok šlo?"

„Letecky, neznámého původu. Jak jsem říkal, dostáváme jen velmi útržkovitá hlášení. Devětadvacátá je v tomto okamžiku nejspíš značně dezorganizovaná."

„Dobře. Pokračujte v útoku. Čtyřiatřicátá armáda je za Devětadvacátou a bude vás podporovat. Hlídejte si levé křídlo…"

„Mám hlášení o ruských jednotkách západně od nás," řekl Ge. „Převedu jednu mechanizovanou divizi, aby si s nimi poradila, ale…"

„Jaké ale?"

„Ale, soudruhu maršále, nemám žádné informace o tom, co je před námi. A takové informace k bezpečnému postupu vpřed nezbytně potřebuji."

„Vaše bezpečí spočívá v co nejrychlejším průniku na nepřátelské území a zničení všech nepřátelských jednotek, na které narazíte," řekl mu Luo důrazně. „Pokračujte v postupu!"

„Dle rozkazu, soudruhu ministře." Nic jiného ani říct nemohl.

„Podle potřeby se mi zase ohlaste."

„Provedu," slíbil mu Ge.

„Dobře. Konec." A ve vysílačce už slyšel jen praskání.

„Slyšel jste ho?" otočil se Ge k plukovníkovi Wa Čcheng–Gongovi, kterého zdědil jako operačního důstojníka armády.

„Co teď, plukovníku?"

„Budeme pokračovat v postupu vpřed, soudruhu generále."

Ge přikývl. „Vydejte rozkaz."

Trvalo další čtyři minuty, než rozkazy prosákly až na úroveň praporů a jednotky se daly do pohybu.

Plukovník Wa si říkal, že informace od průzkumníků už ani nepotřebují. Vědí, že nějaké lehké ruské

jednotky jsou asi za tím hřebenem, kde tak hloupě zemřel Peng. *Copak jsem ho nevaroval*? zuřil Wa v duchu. *Copak ho Ge nevaroval*? Že generál padne v bitvě, není nic nečekaného. Ale že zemře kvůli jediné kulce odpálené nějakým osamělým střelcem, je víc než šílené. Třicet let výcviku a zkušeností přišlo vniveč, a může za to jediný střelec!

„A jsou tady zase," hlásil major Tucker, když zahlédl oblaka kouře z naftových motorů a následný postup několika obrněných vozidel. „Asi šest kilometrů od první linie vašich tanků."

„Škoda že nemůžeme poskytnout jeden tenhle terminál Sinjavskému," litoval Bondarenko. „Moc jich nemáme, pane," řekl mu Tucker. „Sun Microsystems je zatím vyrábějí jen pro nás."

„Volal generál Ge Li," řekl Luo politbyru. „Měli jsme smůlu. Právě jsem se dozvěděl, že generál Peng je po smrti, zastřelil ho ostřelovač."

„Jak se to stalo?" zeptal se premiér Sü.

„Peng vyrazil jako správný generál kupředu, ale narazil na Rusa s puškou, který měl hodně velké štěstí," vysvětloval ministr obrany. Pak se objevil jeden z jeho pobočníků, došel k maršálovu křeslu a podal mu papírek. Luo ho přečetl.

„Je to potvrzené?"

„Ano, soudruhu ministře, osobně jsem žádal o potvrzení. Lodě jsou na dohled od pevniny."

„Jaké lodě? Od jaké pevniny?" zeptal se Sü. Nebývalo obvyklé, že by se aktivně zapojil do debaty na zasedání. Většinou nechával hovořit ostatní, pasivně poslouchal a pak vyhlásil závěry, k nimž dospěli ostatní.

„Soudruhu," odpověděl Luo, „zdá se, že americké válečné lodě bombardují naše pobřeží nedaleko Kantonu."

„Bombardují?" zeptal se Sü. „Myslíte děly?"

„Tak se to píše ve zprávě, ano."

„Ale proč by dělaly něco takového?" zeptal se premiér, jehož ta informace přivedla poněkud do rozpaků.

„Aby nám zničily pobřežní palebná postavení a…"

„Neprovádí se takový krok chvíli před invazí v rámci příprav na vylodění jednotek na pevninu?" zeptal se ministr zahraničí Šen.

„No, ano, asi by to tak být mohlo," odpověděl Luo, „ale…"

„Invaze?" divil se Sü. „Přímý útok na naši půdu?"

„Něco takového je krajně nepravděpodobné," řekl jim Luo. „Nemají na to, aby vyslali jednotky na pevninu v dostatečně velkém počtu. Amerika zkrátka nedisponuje tolika jednotkami, aby si mohla podobnou věc…"

„A co když jí pomůže Tchaj–wan? Jak početné vojsko mají ti banditě?" zeptal se TongJie.

„No, několik pozemních oddílů," připustil Luo. „Ovšem naši vojáci dokážou bez potíží…"

„Před týdnem jste nám říkal, že máme k dispozici veškeré prostředky, abychom porazili Rusy bez ohledu na to, zda jim Amerika pomůže, nebo ne," poznamenal Čchen náhle rozrušen. „Jaké pohádky jste si pro nás připravil dnes, Luo?"

„*Žádne pohádky*!" zaburácel maršálův hlas. „Sděluji vám fakta, a vy mě obviňujete z výmyslů!"

„A co jste nám ještě neřekl, Luo?" zeptal se Čchen příkře. „My nejsme prostý lid, abyste nám říkal, čemu máme věřit."

„Rusové se nám postavili na odpor. Odvrátili jsme je. To jsem vám řekl, stejně jako fakt, že nejde o nic nečekaného – a měl jsem pravdu. Bojujeme proti Rusku. Není to loupež v neobydleném domě. Jde o ozbrojené soupeření mezi dvěma velmocemi – a my vyhrajeme, protože máme početnější a lepší vojsko. Rusové nebojují dobře. Poradili jsme si s jejich ostrahou hranic a zatlačili jsme jejich armádu na sever, ale oni neměli ani dostatek odvahy zvednout hlavu a bojovat za svou rodnou zem! *Rozdrtíme je*! Jistě, teď se začali bránit. To musíme čekat, ale nic už nezmění. *Rozdrtíme je*, to vám slibuji!" opakoval.

„Jsou nějaké informace, které jste nám dosud neřekl?" zeptal se ministr vnitra Tong klidně.

„Generálmajora Ge Liho jsem pověřil velením Třicáté čtvrté úderné armády. Hlásil mi, že Dvacátá devátá armáda se dnes stala terčem těžkého leteckého útoku. Důsledky tohoto náletu nejsou známy, nejspíš došlo k poškození komunikací – jeden nálet nemůže srazit na kolena velkou mechanizovanou pozemní sílu. To je prostě vyloučeno."

„A dál?" zeptal se premiér Sü.

„Navrhuji odložit schůzi a umožnit ministru Luovi vrátit se ke svému úkolu řízení našich ozbrojených

sil," navrhl Žang Han San. „A pak se, řekněme v šestnáct hodin, znovu sejdeme." Všichni kolem stolu přikyvovali. Každý chtěl získat čas, aby si mohl promyslet slova, jež dnes ráno vyslechl – a třeba dát ministrovi obrany šanci, aby shromáždil důkazy pro svá tvrzení. Sü spočítal souhlasně přikyvující a vstal.

„Dobře. Sejdeme se znovu dnes odpoledne." Schůze se rozešla v neobvykle poklidné atmosféře, netvořily se dvojice, staří přátelé nevtipkovali. Čchen se mimo zasedací síň znovu připojil k Fangovi.

„Schyluje se k něčemu špatnému. Cítím to."

„Jste si tím skutečně jist?"

„Fangu, já nevím, co Američané udělali s mými železničními mosty, ale ujišťuji vás, že takové poškození, o jakém jsem dostal informace dnes ráno, není žádná maličkost. Navíc k němu došlo zcela systematicky. Američané – nikdo jiný to neudělal – cíleně omezili naše schopnosti doplnit zásoby pozemní armádě. To se dělá jen tehdy, když se člověk chystá takovou armádu rozdrtit. Teď byl náhle zastřelen velitel naší postupující armády – prý zbloudilou kulkou. Houby! Ten *tset ha tset ha* Luo nás vede do záhuby, Fangu."

„Dnes odpoledne budeme moudřejší," navrhl Fang, odpojil se od svého kolegy a zamířil k sobě do kanceláře. Když tam došel, nadiktoval další záznam do svého deníku. Vůbec poprvé ho napadlo, jestli se z toho náhodou nestane jeho závěť.

Ming trápila změna chování jejího ministra. Byl to starší pán, ale většinou býval klidný a plný optimismu. Svým chováním připomínal stárnoucího gentlemana, což platilo i v případě, že si ji nebo jinou z děvčat z kanceláře vzal k sobě do postele. Byla to roztomilá vlastnost, jeden z důvodů, proč se zaměstnankyně kanceláře nestavěly k jeho výpadům odtažiteji – a navíc se uměl o ty, jež dobře pečovaly o jeho potřeby, dobře postarat. Dnešní diktát proběhl klidně, ministr se zaklonil na židli, oči měl zavřené a hlas monotónní. Trvalo to půl hodiny, pak se vrátila ke svému stolu a začala přepisovat. Když to dokončila, nadešel čas jít na oběd. Odešla se svou spolupracovnicí Cchai.

„Co se s ním děje?" zeptala se Cchai.

„Ranní zasedání nedopadlo dobře. Fang se bojí války."

„Ale copak si nevedeme dobře? V televizi tvrdili, že ano."

„Zdá se, že došlo k několika odvetným krokům. Dnes ráno se dohadovali o jejich závažnosti. Čchena to obzvlášť rozčílilo, protože Američané napadli naše železniční mosty u Charbinu a Beianu."

„Aha." Cchai si vzala trochu rýže. „A jak se k tomu staví Fang?"

„Připadá mi hrozně nervózní. Možná bude dnes večer potřebovat, aby ho někdo uklidnil."

„Myslíš? Já se o něj postarám. Stejně potřebuju novou židli do kanceláře," dodala s úsměvem.

Oběd se protáhl déle než obvykle. Ministr je zjevně nějakou dobu nepostrádal a Ming využila času k procházce, během níž se snažila odhadnout náladu lidí. Měla ze všeho zvláštně neutrální pocit. Chodila po ulicích dostatečně dlouho, aby počítač zapnul svou klidovou funkci, a ačkoli obrazovka zůstala tmavá, pevný disk pracoval a v tichosti aktivoval vestavěný modem.

Mary Pat Foleyová seděla ve své kanceláři, ačkoli bylo po půlnoci. Každých patnáct minut kontrolovala doručenou poštu a doufala, že objeví novou zprávu SORGE.

„Máte poštu," oznámil jí počítač.

„No sláva!" odpověděla mu a okamžitě si dokument přehrála. Pak zvedla telefon. „Pošlete mi sem Searse."

Pak se Mary Pat podívala na dobu, kdy byl e–mail odeslán. Z Pekingu odešel chvíli po poledni… co to znamená? přemýšlela. Měla strach, aby je nějaká nepravidelnost nepřipravila o SLAVÍKA a hlášení SORGE.

„Přesčas?" zeptal se Sears, když vešel.

„Kdo ne?" odpověděla MP. Podala mu poslední zprávu. „Ctěte."

„Schůze politbyra, pro změnu ráno," řekl Sears a pročítal první stránku. „Jednání probíhá poněkud ohnivě. Čchen se nechává unést – aha, po schůzi rozmlouval s Fangem a vyjádřil vážné obavy… shodli se na další schůzi odpoledne – a do háje!"

„Copak?"

„Diskutovali o zvýšení pohotovosti mezikontinentálních balistických střel… moment… zatím nedohodli nic konkrétního, nebyli si jisti, jak dlouho lze střely skladovat s načerpaným palivem, ale ztráta ponorky se střelami jimi hodně otřásla…"

„Sepište to. Já na to dám razítko KRITIK," dodala zástupkyně ředitele.

KRITIK – zkratka výrazu „kritický“ – označuje v přenosu zpráv uvnitř vlády Spojených států nejvyšší prioritu. Takto označený dokument musí mít prezident v rukou do patnácti minut od jeho vyhotovení. Joshua Sears ho tedy musel sepsat tak rychle, jak uměl, čímž však vznikalo riziko chybného překladu.

Ryan spal možná čtyřicet minut, když mu u postele zazvonil telefon.

„Jo?“

„Pane prezidente,“ hlásil mu jakýsi bezbarvý hlas z komunikační centrály Bílého domu, „máme pro vás zprávu KRITIK.“

„Dobře. Přineste ji nahoru.“ Jack se otočil a postavil se na koberec na podlaze. Jako každý normální člověk u sebe doma nikdy nenosil župan. Obyčejně chodil po bytě bos a ve spodním prádle, ale to teď nesměl, takže si nechával u postele dlouhý modrý župan. Dostal ho před dávnou dobou, když učil dějiny na Námořní akademii – dostal ho jako dárek od studentů –, na rukávech měl jeden široký a čtyři užší proužky označující hodnost admirála. V tomhle županu a s koženými pantoflemi na nohou – i ty patřily k jeho nové funkci – vyšel na chodbu.

Noční skupina Tajné služby už stála v pozoru. Joe Hilton k němu přistoupil jako první.

„Slyšeli jsme, pane. Už to sem nesou.“ Ryan, který se po celý uplynulý týden musel spokojit s necelými pěti hodinami spánku denně, pociťoval neodolatelnou touhu vrhnout se vpřed a vyškrábat někomu oči – komukoli –, nemohl to však samozřejmě udělat lidem, kteří jen konali svou povinnost a taky se dvakrát nebavili.

Zvláštní agent Charlie Malone stál u výtahu. Vzal si od poslíčka desky a doběhl k Ryanovi.

„Hmm.“ Ryan si promnul obličej a otevřel desky. První tři řádky ho probraly. „Do háje.“

„Něco se děje?“ zeptal se Hilton.

„Telefon,“ řekl Ryan.

„Tudy, pane.“ Hilton ho zavedl do horní kukaně Tajné služby. Ryan zvedl telefon a řekl: „Mary Pat v Langley.“ Nečekal dlouho. „MP, tady Jack. Co je?“

„Nic víc, než co vidíš. Mají v plánu načerpat palivo do mezikontinentálních střel. A minimálně dvě z nich jsou namířené na Washington.“

„Super. Co dál?“

„Právě jsem poslala družici KH–11, aby se podívala na jejich odpalovací areály trochu zblízka. Jsou dva. Ten, který nás zajímá nejvíc, leží v Suan–chua, asi čtyřicet stupňů, třicet osm minut severní šířky a sto patnáct stupňů, šest minut východní délky. Mají tam dvanáct sil se střelami CCC–4. Je to jeden z novějších areálů, nahrazuje starší, kde byly střely uskladněny v jeskyních nebo tunelech. Tady jsou rovná, svislá, do země zapuštěná sila. Celá oblast má rozlohu šest krát šest mil. Sila jsou od sebe dobře oddělena, aby jeden jaderný výbuch nemohl zničit dvě střely najednou,“ vysvětlovala MP a prohlížela si družicové záběry.

„Je to moc vážné?“

V telefonu se ozval nový hlas. „Jacku, tady Ed. Musíme to brát hodně vážně. Nejspíš je rozohnilo bombardování jejich pobřeží. Ti hlupáci si myslí, že snad chystáme opravdovou invazi.“

„Cože? A s čím?“ zeptal se prezident.

„Mají hrozně omezené myšlení, Jacku, ne vždycky jednají z našeho pohledu logicky,“ řekl mu Ed Foley.

„Skvěle. No nic, přijeďte oba sem. A vezměte s sebou nejlepšího odborníka na Čínu.“

„Už jedeme,“ odpověděl Ed.

Ryan zavěsil a otočil se na Hiltona. „Všechny vzbuďte. Číňané se na nás možná chystají zaútočit.“

Plavba po řece Potomac neproběhla bez potíží. Kapitán Blandy nechtěl čekat na pilota, který by ho po řece navedl – námořní důstojníci bývají přehnaně pyšní, když se jedná o navigaci jejich lodí –, takže hlídka na můstku zažila perné chvilky. Šířka kanálu jen zřídkakdy přesáhla několik stovek metrů a křižníky patří do hlubokých vod, nikoli na řeky. Jednou se dostali na několik metrů od bažiny, ale navigátor je odtud včasně provedeným manévrem odvrátil. Lodní radar byl zapnutý – většinou se lidé obávali spíš ho vypnout než nechat zapnutý, protože jako většina mechanických zařízení měl raději činnost než zahálku a při vypínání se mohlo něco porouchat. Energie vysílaná ze čtyř obřích vysílačů na nadstavbě *Gettysbergu* si tedy pořádně pohrála s několika televizory na severozápad odsud, ale s tím nešlo nic dělat, nikdo si nejspíš ani nevšiml, že po řece pluje křižník, rozhodně ne v tak pozdní dobu. *Gettysburg* nakonec doplul na dohled mostu Woodrowa Wilsona a čekal, až se doprava na okruhu kolem Washingtonu zastaví. Následovala obvyklá silniční zácpa, ale v tuhle dobu se naštěstí moc lidí nenaštvalo, ačkoli pár z nich přece jen zatroubilo, když loď proplouvala mezi otevřenými rameny mostu. Třeba to byli Newyorčané, říkal si kapitán

Blandy. Odsud už jen zatočili doprava na řeku Anacostia, propluli pod dalším mostem, tentokrát pojmenovaným po Johnu Philipu Sousovi – znovu je doprovázely překvapené pohledy těch několika málo řidičů –, a pak už jen přistáli u mola, jež bylo rovněž domovem USS *Barry*, torpédoborce, který již dlouho sloužil jako muzeum.

Manipulanti na molu byli všichni v civilu, všiml si kapitán Blandy. Zvláštní, že?

„Evoluce" – jak se Gregory dozvěděl, že námořnictvo nazývá kotvení lodě – byla zajímavá, ale na pohled nijak vzrušující činnost, ačkoli kapitán vypadal, že je rád, že má vše za sebou.

„Vypnout motory," řekl pak do strojovny a zhluboka vydechl, v čemž ho napodobili všichni členové posádky a na můstku.

„Kapitáne?" zeptal se Gregory.

„Ano?"

„Co to vlastně všechno znamená?"

„Copak vy nechápete?" odpověděl Blandy. „Jsme ve válce s Čínou. Oni mají mezikontinentální balistické střely a tuším, že ministr obrany chce mít možnost tyhle střely zničit, jestli Čína jednu z nich vyšle na Washington. SACLANT posílá jeden křižník Aegis do New Yorku a Pacifická flotila určitě provádí něco podobného v okolí Los Angeles a San Franciska. Možná dojde i na Seattle. Kotví tam spousta lodí a střel jakbysmet. Máte kopie toho vašeho softwaru?"

„Samozřejmě."

„Za pár minut budeme mít v doku k dispozici telefonní linku. Uvidíme, jestli se vám povede poslat program i dalším zájemcům."

„Aha," přikývl doktor Gregory. Mělo ho to napadnout dřív.

„Tady RUDÝ VLK ČTYŘI. Máme na dohled čínské postupující hlídky," hlásil velitel pluku vysílačkou. „Jsou asi deset kilometrů jižně od nás."

„Dobře," odpověděl Sinjavskij. Přesně v místech, kde mu Bondarenko i Američané říkali, že má Číňany čekat. Dobře. Na jeho velitelském stanovišti s ním byli i další dva generálové, velitelé 201. a 80. motostřelecké divize. Na cestě měl být i velitel 34., zatímco 94. se otočila a z pozice asi třiceti kilometrů jižně odsud se chystala zaútočit na východ.

Sinjavskij vyndal z úst starý navlhlý doutník a hodil ho do trávy. Z blůzy vytáhl další a zapálil si. I tenhle pocházel z Kuby a měl dokonale jemnou chuť. Velitel dělostřelectva stál na druhé straně stolku s mapami – stolek sestával z několika dosek položených na kozách, ale pro jejich účely to bohatě stačilo. Kousek odsud byly vyhloubeny zákopy pro případ, že by sem Čína vyslala nějaké dělostřelectvo, hlavně však tudy vedly dráty do komunikační stanice přibližně kilometr odsud – na ni čínská armáda zaútočí nepochybně nejdříve, protože nejspíš čeká, že generál je tam. Se Sinjavským zde byli jen čtyři důstojníci a sedm rotmistrů v obrněných vozidlech pěchoty zakopaných do úkrytů. Měli za úkol opravit vše, co by se snad Číňanům podařilo zničit.

„Takže nám, soudruzi, kráčejí přímo do náruče?" rozhlédl se po ostatních. Sinjavskij sloužil v armádě už šestadvacet let. Jeho otec pracoval v jiném oboru, přednášel geologii na moskevské univerzitě, ale on sám od chvíle, kdy viděl první válečný film, chtěl být jedině vojákem. Absolvoval vše potřebné, vystudoval všechny školy, studoval dějiny s manickým zanícením obvyklým v ruské armádě. Teď svede svou kurskou bitvu; v té skutečné Vatutin s Rokosovským rozdrtili Hitlerův poslední pokus o opětné zahájení ofenzívy v Rusku – tehdy jeho vlast zahájila svůj dlouhý pochod, který se zastavil až před úřadem říšského kancléře v Berlíně. I tehdy se Rudá armáda dostala k vynikajícím zprávám rozvědky, věděla o čase, pozicích i typu německého útoku, takže se mohla připravit tak, že ani nejlepší německý polní velitel Erich von Manstein nesvedl víc než jen si vylámat zuby o ruskou ocel.

A totéž se stane i tady, říkal si Sinjavskij v duchu. Netěšilo ho jen to, že trčí v tomhle maskovaném stanu a nestojí po boku svých mužů na frontě, ale není přece žádný kapitán, jeho místo je tady, má vést bitvu od zatracené vytištěné mapy.

„RUDÝ VLKU, jakmile se předsunuté oddíly přiblíží na vzdálenost osmi set metrů, zahájíte palbu."

„Osm set metrů, soudruhu generále," potvrdil rozkaz velitel tankového pluku. „Už je vidím poměrně jasně."

„Co přesně vidíte?"

„Vypadá to na formaci o síle praporu, jde převážně o tanky typ 90, sem tam i 98, ale těch je méně a jsou roztažené, jako by jim veleli velitelé jednotlivých nižších jednotek. Vidíme několik transportérů. Zatím však žádná vozidla na registrování dělostřelecké palby. Co víme o jejich dělostřelectvu?"

„Pohybuje se, není připraveno na palbu. Sledujeme ho," ujišťoval ho Sinjavskij.

„Skvěle. Podle mých přístrojů jsou teď dva kilometry od nás."

„Ještě vyčkejte."

„Provedu, veliteli."

„Příšerně nesnáším čekání," otočil se Sinjavskij na důstojníky kolem sebe. Všichni přikyvovali, protože to cítili stejně. Sinjavskij nesloužil v mládí v Afghánistánu, protože sloužil hlavně u První a Druhé gardové tankové armády v Německu a připravoval se na boj prod NATO, tedy na něco, k čemu zaplať pánbůh nikdy nedošlo. Teď se poprvé dostal do opravdové bitvy, která sice ještě ani nezačala, ale on už se na její vypuknutí připravil.

„Když tedy ty střely nažhaví, co proti tomu můžeme udělat my?" zeptal se Ryan.

„Jestli je odpálí, můžeme se leda rychle schovat," odpověděl ministr Bretano.

„V tom máme výhodu. My všichni unikneme. Ale co lidi, kteří žijí ve Washingtonu, New Yorku a ostatních předpokládaných cílech?" zeptal se prezident.

„K několika cílům ležícím u vody jsem poslal křižníky Aegis," pokračoval BLESK. „Jeden z lidí z TRW se na můj popud zabýval možností vylepšit střelové systémy tak, aby byly schopny zničit blížící se střelu. Teoretickou část už dokončil a na počítačových simulacích prý všechno zatím vychází, ale je to daleko od praxe. Nicméně pořád lepší než nic."

„Fajn, a kde jsou ty lodě?"

„Jedna už je tady," odpověděl Bretano.

„Vážně? A odkdy?" zeptal se Robby Jackson.

„Necelou hodinu. *Gettysburg*. Další pluje do New Yorku – plus do San Franciska a Los Angeles. I do Seattlu, ačkoli jeho napadení není moc pravděpodobné. Do všech těch měst už míří software na přeprogramování střel."

„Pane jo, to jsou věci. A co zničit čínské střely ještě před jejich odpálením?" zeptal se Ryan pak.

„Čínská sila nedávno doznala vylepšení ochrany, betonové kryty mají ještě pancéřový potah – vypadají jako čínské klobouky, možná odrazí většinu bomb, snad s výjimkou hloubkových modelů GBU–27, jaké jsme použili na železniční mosty…"

„Jestli jim ještě nějaké zbyly. Zeptej se radši Guse Wallace," upozornil je prezident.

„Jak to myslíš?" zeptal se Bretano.

„Nikdy jsme jich neměli nijak přehnaně moc a letectvo včera v noci určitě kolem čtyřiceti shodilo."

„Zjistím to," slíbil ministr obrany.

„A co když už je nemají?" zeptal se Jack.

„Tak jich buď pár hodně rychle seženeme, nebo vymyslíme něco dalšího," odpověděl TOMCAT.

„A co třeba, Robby?"

„Co já vím, třeba tam poslat skupinu zvláštního nasazení, ať to odpálí oni," navrhl bývalý stíhací pilot.

„Do toho bych se nepouštěl," poznamenal Mickey Moore.

„Pořád je to lepší, než kdyby na Capitol Hillu vybouchla pětimegatunová bomba, Mickey," odsekl Jackson. „Podívej, hlavně se musí zjistit, jestli Gus Wallace má dostatek správných bomb. Pro letadla je to sice daleko, ale můžou doplnit palivo cestou tam i zpátky – tankovací letouny ochrání stíhačky. Bude to obtížné, ale takové věci se nacvičují. A jestli ty bomby holt nemá, dopravíme mu je letecky, pokud tedy vůbec nějaké ještě zbyly. Víte, hoši, zbraní nikdy není nekonečné množství. Každé z položek je konečný a jasně stanovený počet."

„Generále Moore," ozval se Ryan. „Spojte se s generálem Wallacem a zjistěte to pokud možno okamžitě, prosím vás."

„Rozkaz." Moore vstal a vyšel ze Situační pracovny.

„Podívejte," řekl Ed Foley a ukázal na televizi. „Už to začalo."

Z okraje lesa po délce dvou kilometrů vyšlehly plameny. Když je zahlédli čínští tankisté, zablýsklo se jim v očích, ale na víc ani většina posádek tanků nedostala čas. Ze třiceti tanků v jejich linii okamžité zkáze unikly jen tři. Vozidla pěchoty, která stála mezi tanky, dopadla přece jen o něco lépe.

„Můžete začít, plukovníku," řekl Sinjavskij veliteli dělostřelectva.

Rozkaz byl okamžitě předán a země pod jejich nohama se zachvěla.

Na počítačovém terminálu vypadalo vše velmi efektně. Číňané vpochodovali přímo do léčky a na začátek ruské salvy byl nepříjemný pohled.

Major Tucker se zhluboka nadechl a sledoval dál, jak několik stovek mužů přišlo o život.

„Zpátky k jejich dělostřelectvu," rozkázal Bondarenko.

„Ano, pane." Tucker okamžitě poslechl, změnil zaostření výškové kamery a našel čínská děla. Šlo převážně o modely tažené nákladními vozy a traktory. K nim se hlášení dostávají pomalu. Všude kolem nich dopadaly první ruské střely, ale ještě nikdo nezastavil, aby vyzvedl kolesny z háků, ačkoli se o to čínští dělostřelci ze všech sil snažili.

Jenže závodili se smrtí, která měla navíc pořádný náskok. Tucker sledoval, jak obsluha jednoho děla zápasila se svým strojem a snažila se ho postavit do palebné pozice. Střelci zrovna nabíjeli, když poblíž dopadly tři náboje, dělo se rozkývalo a polovina členů posádky přišla o život. Když Tucker zaostřil, viděl, jak se na zemi svíjí jeden voják; nablízku však nebyl nikdo, kdo by mu nějak pomohl.

„Hrozné povolání, že?" poznamenal Bondarenko tiše.

„To teda," přikývl Tucker. Když exploduje tank, člověk si to omluví tím, že tank je přece jen neživá věc. I když ví, že uvnitř sedí tři nebo čtyři muži, nevidí je. Žádný stíhač nikdy nezabil kolegu pilota, ale jen sestřelil jeho letoun. Stejně tak Tucker přistoupil na pověru zažitou v letectvu, že smrt potkává spíše předměty, ne živé lidi. Jenže ten ubožák se zakrvácenou košilí nebyl žádná *věc*. Tucker odtáhl kameru dál a zabíral širší pole, které umožňovalo poměrně „božské" odtažení od příliš osobních rysů podobných záběrů.

„Měli zkrátka zůstat doma," vysvětloval mu Rus.

„Ježíši, to je hrůza," řekl Ryan. Sám už na vlastní oči viděl smrt, zastřelil lidi, kteří se však y v té chvíli nerozpakovali připravit o život i jeho, ale ani takové zkušenosti mu sledování podobných záběrů nijak neulehčovaly. Kdepak. Prezident se otočil. „Už se vysílá i ven?" zeptal se ředitele CIA. „Mělo by," přikývl Foley.

Vysílalo, a sice na stránce http://www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/ /realtime.ram. Ani tomu nemuseli dělat reklamu, někteří internetoví nadšenci stránku objevili v prvních pěti minutách a počet lidí, kteří se na ni připojili, vzrostl za první tři minuty z nuly na deset. Pak se asi někteří z nich napojili na diskusní síně, kde o novince informovali další. Monitorující program na ústředí CIA zároveň registroval místa, odkud se lidé na stránku připojují. První asijskou zemí bylo podle očekávání Japonsko a fascinace zdejšího obyvatelstva válečnictvím zaručovala rychle rostoucí počet diváků. Obrazy byly doprovázeny zvukem, průpovídkami lidí z letectva, kteří komentovali záběry pro své kolegy z pozemní armády, byť poněkud perverzní formou. Barvitost jejich slov přiměla k reakci i Ryana.

„Asi to není moc určeno pro lidi nad třicet," řekl generál Moore, když se vrátil zpět do místnosti.

„Jaká je situace s těmi bombami?" zeptal se ho Jackson hned.

„Mají jen dva kusy," odpověděl Moore. „Nejbližší jsou ve fabrice Lockheed–Martin v Sunnyvale. Právě rozjíždějí sériovou výrobu."

„Aha," poznamenal Robby. „Takže zpět k plánu B."

„Mohlo by jít o zvláštní operaci, pokud ovšem, pane prezidente, nechcete svolit k útoku se střelami s plochou dráhou letu."

„O jaké střely by šlo?" zeptal se Ryan, ačkoli odpověď znal.

„No, na Guamu jich máme osmadvacet s hlavicemi W–80. Jde o malé střely, stopadesátikilové. Lze je nastavit buď na sto padesát, nebo sto sedmdesát kilotun."

„Myslíte termonukleární?"

Generál vydechl a pak teprve odpověděl. „Ano, pane prezidente."

„A jinou možnost, jak ty střely zničit, nemáme?" Nemusel dodávat, že se mu nechce dobrovolně vyhlašovat jaderný útok.

„Mohli bychom použít konvenční bomby – GBU–10 a GBU–15. Těch má Gus dostatek, ale neproniknou hluboko, takže ochrana sil by mohla odklonit zbraně od cílů. Střely CSS–4 jsou citlivé věčičky a náraz, i když mineme, by mohl poškodit jejich naváděcí systémy… ale s jistotou to tvrdit nelze."

„Byl bych radši, kdyby ty čínské střely ani nevzlétly."

„Jacku, jsme na tom stejně," řekl viceprezident. „Mickey, sestav plán. Potřebujeme něco, čím je zničíme, a potřebujeme to co nejdříve."

„Domluvím se se SOCOM, ale jsou teď v Tampě."

„Mají Rusové skupiny pro zvláštní operace?" zeptal se Ryan.

„Jasně, jmenují se Spetsnaz.“

„A některé z čínských střel míří na Rusko?“

„Rozhodně to tak vypadá, pane,“ přikývl náčelník generálního štábu.

„No, dluží to nám a sobě taky,“ řekl Jack a natáhl se pro telefon. „Musím mluvit se Sergejem Golovkem v Moskvě,“ řekl spojovateli.

„Americký prezident,“ oznámil mu tajemník. „Ivane Emmetoviči!“ zvolal Golovko srdečně. „Zprávy ze Sibiře jsou výtečné.“

„Já vím, Sergeji, sám je sleduji. Chceš to taky sledovat?“

„Mohl bych?“

„Máš počítač s modemem?“

„Bez něj se už dneska nikdo neobejde,“ odpověděl Rus.

Ryan mu nadiktoval název stránky. „Napoj se na ni. Pouštíme záběry z bezpilotních prostředků na Internet.“

„A proč, Jacku?“ zeptal se Golovko okamžitě.

„Protože před dvěma minutami se na ně dívalo už šest set padesát čínských občanů a jejich počet rychle roste.“

„Politická operace proti nim? Máte v úmyslu destabilizovat jejich vládu?“

„No, našim cílům neuškodí, když se jejich občané dozvědí, co se děje, nebo snad ano?“

„Výhody svobodného tisku. To musím ještě nastudovat. Velmi chytré, Ivane Emmetoviči.“

„Proto ale nevolám.“

„Proč tedy, *tovarisč prezident*?“ ptal se předseda SVR náhle velmi ustaraně. Ryan nedokázal příliš dobře skrýt své pocity.

„Sergeji, máme velmi nepříznivé zprávy z jejich politbyra. Právě jsem ti je poslal faxem,“ řekl. „Počkám, až si je přečteš.“

Golovka, nepřekvapilo, že stránky vycházejí z jeho osobního faxu. Měl Ryanova čísla a Američané měli jeho. Šlo jen o další způsob, jak může zpravodajská služba snadno prokázat své schopnosti. Na prvních stránkách byl anglický překlad čínského textu, který následoval hned po nich.

„Sergeji, poslal jsem ti i originál pro případ, že by tví překladatelé nebo psychologové byli lepší než naši,“ řekl prezident a omluvně se ohlédl na doktora Searse, který však jen mávl rukou. „Mají dvanáct střel CSS–4, polovina míří na vás, polovina na nás. Myslím, že bychom s nimi měli něco udělat. Čínské velení možná není úplně při smyslech, soudě dle toho, jak se situace vyvíjí.“

„A vaše bombardování je mohlo trochu popíchnout, pane prezidente,“ řekl Rus do telefonu. „Souhlasím, že je to problém. Proč ale na čínské střely nesvrhnete vaše skvělé bomby z vašich skvělých neviditelných bombardérů?“

„Protože bomby nám došly, Sergeji. Už nemáme ten model, který bychom potřebovali.“

„*Ničevo*,“ zněla reakce.

„Měl by ses pokusit vžít se do mé role. Mí lidé zvažují poslat do akce komanda.“

„Rozumím. Proberu to se svými lidmi. Dej mi dvacet minut.“

„Dobře, víš, kde mě najdeš.“ Ryan stiskl knoflík na telefonu a kysele se podíval na šálek s kávou. „Jestli vyplju ještě jeden hrnek tohohle svinstva, stane se ze mě asi kávovar.“

Nepochyboval, že je ještě naživu jen díky tomu, že se vrátil na velitelské stanoviště 34. úderné armády. Jeho tanková divize dostávala pořádně na frak. Jeden z jeho praporů byl zničen během první minuty bitvy. Další se teď snažil kličkovat na východ a vtáhnout Rusy do vleklého souboje, na jaký byli jeho muži vycvičeni. Dělostřelectvo divize utrpělo při útoku ruské palby nejméně poloviční ztráty a postup 34. armády se už stal minulostí. Teď musel jen s využitím svých dvou mechanizovaných divizí vybudovat palebnou základnu, z níž by se znovu pokusil ovládnout bojiště. Jenže pokaždé, když se snažil přesunout nějakou jednotku, cosi se s ní stalo, jako by mu Rusové četli myšlenky.

„Wa, stáhněte zbytky Třísté druhé na pozice z dnešního dopoledne, a to ihned!“ rozkázal.

„Ale to právě maršál Luo…“

„Jestli mě chce odvolat, prosím, ale teď tady není, nebo snad ano?“ odsekl. „Vydejte rozkaz!“

„Provedu, soudruhu generále.“

„Mít takovou hračku už dřív, tak se Němci nedostali dál než k Minsku,“ řekl Bondarenko.

„Jo, není na škodu vědět, co dělá nepřítel, že?“

„Člověk si připadá jako bůh na Olympu. Kdo to vlastně vymyslel?“

„S nápadem přišlo pár lidí z Northropu, když sestavili letadlo s názvem Tacit Rainbow. Vypadalo jako kříženec mezi hrablem na sníh a bagetou, ale bylo pilotováno a nevydrželo tolik.“

„Ať za tím stojí kdokoli, rád bych mu koupil láhev vodky,“ pronesl ruský generál. „Šetří životy mých vojáků.“

A nemilosrdně vraždí Číňany, pomyslel si Tucker. Jenže taková je hra, ne? „Máte ve vzduchu ještě nějaký další prostředek?“

„Ano, pane. Grace Kellyová krouží nad První obrněnou.“

„Ukažte.“

Tucker pohybem myši zavřel jedno okno a druhé otevřel. Generál Diggs už měl zapnutý druhý terminál, z nějž Tucker jen převzal záběry. Na nich viděli v akci nejspíš dvě brigády, jež se přesouvaly na sever nízkou rychlostí a likvidovaly čínská vozidla a transportéry, na které narazily. Z bojiště, dalo–li se mu tak říkat, stoupaly sloupce dýmu z rozstřílených vozidel, což Tuckerovi připomnělo poničená kuvajtská ropná pole z roku 1991. Zaostřil a zjistil, že většinu mají na svědomí Bradleye. Cíle, které tam kdy byly, nestály za výstřel z hlavního děla tanku. Abramsy jen pokračovaly ve skupině kolem lehčích vozidel pěchoty, chránily je a nemilosrdně se hrnuly vpřed. Major si přivlastnil jednu kameru a rozhlížel se po oblasti…

„Kdo je tohle?“ zeptal se.

„Podle mě jedině BOJAŘI,“ odpověděl Bondarenko.

Viděli nejspíš pětadvacet tanků T–55, jež se sunuly v řadě. Ty svá hlavní děla používaly… proti nákladním vozům a vozidlům pěchoty…

„Nabít HEAT!“ rozkázal poručík Komanov. „Cíl transportér, jedna hodina! Vzdálenost dva tisíce!“

„Mám ho,“ řekl střelec o vteřinu později.

„Pal!“

„Odpáleno,“ řekl střelec, když zmáčkl spoušť. Starý tank se zhoupl vzad. Střelec s velitelem sledovali, jak naváděcí drátek letí vpřed…

„Minul, do háje, moc vysoko. Nabít další HEAT.“

Nabíječ vrazil do hlavně další náboj a za vteřinu zvolal: „Nabito!“

„Tentokrát ho dostanu,“ slíbil střelec a nastavil svá mířidla o něco níž. Chudák na druhé straně ani nevěděl, že po něm před chvílí vůbec někdo vystřelil…

„Pal!“

„Odpáleno…“

Tank se znovu zhoupl a…

„Zásah! Dobrá práce, Váňo!“

Družstvo tři si vedlo dobře. Čas strávený nácvikem střelby se v mnohém vyplácel. Komanov si říkal, že tohle je mnohem lepší než sedět v nějakém hloupém bunkru a čekat, až k nim někdo přijde…

„Co je?“ zeptal se maršál Luo.

„Soudruhu maršále, pojďte se sem podívat,“ naléhal mladý podplukovník.

„Co je?“ zeptal se ministr obrany slábnoucím hlasem… „*Cao ni ma*,“ vydechl po chvíli. Pak ale zahřměl: „*Co to krucinál je*?“

„Soudruhu maršále, tohle je webová stránka, z internetu. Vypadá to na živý televizní přenos z bojiště na Sibiři.“ Mladý důstojník sotva popadal dech. „Ukazuje, jak Rusové bojují se Třicátou čtvrtou údernou armádou…“

„A?“

„A jak pobíjejí naše muže,“ pokračoval podplukovník.

„Počkejte… co… jak je to možné?“ zeptal se Luo.

„Soudruhu, tenhle nápis tady zní *darkstar* neboli temná hvězda. Tak se jmenuje americký bezpilotní prostředek sloužící k průzkumu. Má jít o tajný letoun určený ke sběru taktických informací. Zdá se tedy, že s jeho využitím získávají data, jež pak posílají na internet jako nástroj propagandy.“ Musel to říct, protože ve

skutečnosti mu to tak zároveň připadalo.

„Co ještě víte?“

Důstojník byl naštěstí odborníkem na zpravodajské služby. „Tak se vysvětluje jejich dosavadní úspěch, soudruhu maršále. Vidí všechno, co děláme, snad ještě dříve, než začneme. Jde v podstatě o totéž, jako kdyby odposlouchávali náš velitelský okruh, nebo dokonce jednání našeho štábu. Proti tomu nemáme žádnou obranu,“ dodal štábní důstojník.

„Vy mladý zbabělce!“ křikl na něj maršál.

„Možná existuje způsob, jak se téhle metodě vyhnout, ale já o něm nevím. Takový systém je schopen denního i nočního pozorování. Rozumíte, soudruhu maršále? Vidí s ním všechno, co děláme, navíc mnohem dříve, než se přiblížíme k jejich jednotkám. Eliminuje se tak jakákoli šance na překvapeni… podívejte se sem,“ řekl a ukázal na obrazovku. „Jedna z mechanizovaných divizí Třicáté čtvrté armády se přesouvá na východ. Teď je tady…“

Ukázal na mapu na stole… „A nepřítel je tady. Kdyby se sem naše jednotky dostaly nepozorovaně, možná by dokázaly napadnout Rusy zleva, ale jejich přesun potrvá dvě hodiny. Rusové přesunou jednu ze svých obranných jednotek za pouhou hodinu. To je právě výhoda,“ dodal.

„To mají na svědomí Američané?“

„Nepochybně. Záběry na internetu jsou z Ameriky, ze CIA.“

„Takže proto se Rusům daří bojovat proti nám?“

„Ano. Dnes odhalili každý náš pohyb. Určitě si pomáhají tímhle.“

„A proč Američané zveřejňují takovou informaci, aby ji všichni viděli?“ divil se Luo.

Jednoznačná odpověď ho ještě nenapadla. Informace poskytnutá veřejnosti přece musí projít řádným zpracováním a doplněním, aby z m prostý lid mohl vyvodit příslušné závěry.

„Soudruhu, bude velmi složité prohlásit ve státní televizi, že se situace vyvíjí dobře, když se kdokoli s přístupem k počítači může podívat na tyhle záběry.“

„Ach tak.“ Luo zareagoval spíš spokojeně, než aby jeho odpověď bral jako náhle se vynořivší hrozbu. „Může to sledovat kdokoli?“

„Kdokoli, kdo má počítač a telefon.“ Mladý podplukovník zvedl oči, ale viděl už jen Luovu vzdalující se postavu.

„Divím se, že mě nezastřelil,“ poznamenal.

„Ještě pořád může,“ varoval ho plukovník. „Ale myslím, že jsi ho vyděsil.“ Podíval se na hodiny. Čtyři odpoledne.

„No, příznivý vývoj vypadá jinak.“

„Ty blázne. Copak to nechápeš? Teď už nezatají pravdu ani před politbyrem.“

„Ahoj, Juriji,“ pozdravil Clark. Být v Moskvě za války bylo jiné než před ní. Nálada lidí na ulici nepřipomínala nic, s čím by se předtím setkal. Všichni se tvářili stejně zamyšleně a vážně – člověk nejezdí do Ruska, aby viděl na ulici usmívající se lidi, to je totéž jako jet do Anglie na kafe –, ale zaznamenal i něco jiného. Rozhořčení. Zlost… odhodlání? Televizní zpravodajství o válce nebylo tak ostré a burcující, jak čekal. Nová ruská média se snažila o vyváženou a profesionální práci. Komentáře se věnovaly tomu, že neschopnost armády zastavit čínské vojsko vrhá špatné švédo na soudržnost celého státu. Další komentátoři litovali rozpadu Sovětského svazu, k jehož ohrožení by se Čína nikdy neodhodlala, o napadení ani nemluvě. Jiní se zase ptali, k čemu jim je členství v NATO, když žádný z členských států nepřispěchal novému spojenci na pomoc.

„Řekli jsme novinářům, že jestli se zmíní o přítomnosti americké divize na Sibiři, zastřelíme je, a oni tomu samozřejmě uvěřili,“ usmíval se generálporučík Kirillin, což byla pro Clarka s Chavezem novinka. Za poslední týden se moc nesmál.

„Zlepšuje se to?“ zeptal se Chavez.

„Bondarenko je zastavil před zlatým dolem. Ani se k němu nedostanou, pokud mám správné informace. Ale objevilo se ještě něco,“ dodal vážným hlasem.

„Copak, Juriji?“ zeptal se Clark.

„Bojíme se, že použijí jaderné zbraně.“

„Do háje,“ utrousil Ding. „Je to hodně pravděpodobné?“

„Přišel s tím váš prezident. Golovko teď hovoří s prezidentem Grušavým.“

„A co proti tomu chtějí dělat? Bombardování?“ zeptal se John.

„Ne, Washington nás požádal o zásah speciální jednotky,“ řekl Kirillin.

„No to snad ne?“ zalapal John po dechu. Vytáhl z kapsy satelitní telefon a zamířil ke dveřím. „Omluvte mě, generále. E. T. volat domů.“

„Mohl bys mi to zopakovat, Ede?“ slyšel Foley ve sluchátku.

„Rozuměl jsi mi velmi dobře. Letectvo už nemá potřebné bomby. Je nejspíš pořádná dřina dopravit bomby k bombardérům letecky.“

„Hovno!“ reagoval důstojník CIA na parkovišti před důstojnickým klubem ruské armády. Šifrovací program jeho telefonu nedokázal skrýt rozrušení v jeho hlase. „Neříkej mi, že jelikož DUHA spadá pod NATO a Rusko je teď členem NATO a jelikož vy chcete požádat Rusy, aby tuhle operaci zaštítili v zájmu severoatlantické solidarity, dostaneme to za úkol my!“

„Pokud se nerozhodnete jinak, Johne. Vím, že ty sám tam jít nemůžeš. Boj je pro mladé, ale pod tebou pracuje několik velmi schopných lidí.“

„Ede, čekáš, že jen tak pošlu někam svoje lidi a sám zůstanu doma a budu čučet do zdi?“ ptal se Clark rozhořčeně.

„Rozhodnutí je na tobě. Ty jsi velitel DUHY.“

„A jak to máme udělat? Seskočit padákem?“

„Helikoptéry…“

„Ruské helikoptéry. Ne, díky, kamaráde, na to já…“

„Naše helikoptéry, Johne. První obrněná divize má dost kusů toho správného typu…“

„Co že po mně chtějí?“ zeptal se Dick Boyle.

„Jak jsem řekl.“

„A co palivo?“

„Doplníme někde tady,“ odpověděl plukovník Masterman a ukázal mu družicový snímek. „Je to vrch západně od oblasti jménem Cchi–čcheng. Nikdo tam nebydlí a i jinak vyhovuje.“

„Jo, až na to, že poletíme deset mil od základny se stíhačkami.“

„Než tam doletíte, zaútočí na ni osm letounů F–11l. Měly by vyřadit z provozu jejich ranveje přinejmenším na tři dny.“

„Dicku,“ řekl Diggs. „Nevím, o co přesně jde, ale Washington má vážné obavy, že Číňané odpálí své mezikontinentální balistické střely na naši vlast, a Gus Wallace už nemá bomby, které by jim v tom účinně zabránily. Jediné řešení je tedy použít jednotku zvláštního nasazení. Je to strategická mise, Dicku. Zvládneš to?“

Plukovník Boyle se podíval na mapu a přemýšlel o vzdálenosti… „Jo, budeme muset na Blackhawky připojit přídavná křídla a načerpat maximální dávku paliva, ale jo, tu vzdálenost bychom měli zvládnout. Musíme ale dočerpat i cestou zpátky.“

„Dobře, můžete použít další své letouny, aby vzaly palivo na cestu zpět?“

Boyle přikývl. „Ale bude to těsné.“

„Když bude třeba, Rusové můžou poslat jednotku Spetsnaz s další zásobou paliva v podstatě kamkoli, tak mi to aspoň říkali. Tahle část Číny je převážně neobydlená, aspoň podle map.“

„A co protivníci na zemi?“

„Oblast střeží bezpečnostní oddíl. Odhadujeme, že slouží vždy tak stovka lidí, celkem asi četa u každého sila. Můžete tam poslat pár helikoptér Apache, aby je zaměstnaly?“

„Jo, doletí tam, když nebudou mít těžký náklad.“ *Jen náboje do děla a rakety ráže dva a tri čtvrtě palce*, říkal si.

„Tak mi sepiš požadavky na misi,“ řekl generál Diggs. Nešlo o obvyklý rozkaz. Kdyby Boyle řekl, že je to vyloučeno, Diggs by ho nenutil. Ale Boyle nemohl poslat své lidi do akce a organizovat něco takového, a přitom tam nebýt osobně.

Vše dokončily helikoptéry Mi–24. Ruská doktrína týkající se používání útočných helikoptér se moc nelišila od způsobu, jakým Rusové používají své tanky. Helikoptéry Mi–24 – ve státech NATO přezdívané Hind, v Rusku bezejmenné – měly pověst létajících tanků. Využívaly střely AT–6 Spiral a zničily čínský tankový prapor za dvacet minut, zatímco samy přišly jen o dva stroje. Slunce už zapadalo a z toho, čím kdysi byla Třicátá čtvrtá úderná armáda, teď zůstaly jen trosky. Vozidla, která dnešek přežila, se stahovala zpět, většinou obležená raněnými.

Generál Sinjavskij na velitelském stanovišti byl samý úsměv. Všichni usrkávali vodku. Jeho 265. motostřelecká divize zastavila a odrazila téměř dvojnásobnou sílu a přitom přišla o životy pouhých tří set mužů. Televizní štáby získaly konečně přístup k vojákům, Sinjavskij sám pronesl řeč, v níž opětovně pěl chválu na velitele celé skupiny Genadije Josifoviče Bondarenka za jeho chladnou hlavu a důvěru, již klade ve své podřízené. „Nikdy neztratil chladnou hlavu," řekl Sinjavskij. „A dovolil nám jednat stejně. Je to pravý ruský hrdina," dodal pak. „Stejně jako mí muži!"

„Děkuji, Juriji Andrejeviči, ano, za to dostanete další hvězdu," pronesl Bondarenko k televizní obrazovce. Pak se otočil na svůj štáb. „Andreji Petroviči, co chystáme zítra?"

„Navrhuji nechat Dvoustou šedesátou pátou vyrazit na jih. My budeme představovat kladivo, Diggs kovadlinu. Čína má na jihu stále armádu typu A, Čtyřicátou třetí. Od pozítřka do ní začneme bušit, ale nejprve ji zaženeme tam, kde se nám to bude nejlépe hodit."

Bondarenko přikývl. „Připravte mi plán, ale nejdřív si musím na pár hodin zdřímnout."

„Ano, soudruhu generále."

Rakety v letu

Byli to ti samí lidé, které uplynulý měsíc cvičili. Skoro všichni na palubě byli důstojníci, kteří však vykonávali práci poddůstojníků, což mělo své dobré i špatné stránky. Nejlepší bylo, že všichni mluvili obstojně anglicky. Ze členů DUHY uměli rusky jen Ding Chavez a John Clark.

Mapy a snímky dostávali od SVR i CIA, ty druhé putovaly přes americké velvyslanectví na vojenské letiště, odkud odletěli. Seděli na palubě letounu Aeroflotu spolu s asi stovkou dalších pasažérů, z nichž všichni byli vojáci.

„Navrhuji, abychom se rozdělili podle národností," řekl Kirillin. „Váňo, ty a tví muži z DUHY si vezměte tohle. Já si se svými muži rozdělím zbytek mezi sebe, využijeme naše aktuální rozdělení."

„Přijímám, Juriji. Jeden cíl stojí za zničení stejně jako ostatní. Kdy začneme?"

„Těsně před rozbřeskem. Vaše helikoptéry nás vezmou až tam a zpátky s jediným doplněním paliva."

„Což je ještě ta bezpečnější varianta."

„Jen nebýt téhle základny stíhaček u An–šanu," namítl Kirillin. „Proletíme asi dvacet kilometrů od ní."

„Slyšel jsem, že letectvo základnu napadne, než tudy proletíme, stíhačky Stealth a naváděné bomby, udělají z ranvejí ementál."

„To se mi líbí," přikývl Kirillin.

„Jsem taky pro," řekl Chavez. „No, pane Clarku, zdá se, že se ze mě zase stává voják. Už jsem skoro zapomněl, jaké to je."

„Taky se bavím," poznamenal Clark. No, sedět v helikoptéře a letět hluboko do nepřátelské země, kde se na ně určitě třesou ozbrojení muži. Ale mohlo by být i hůř. Poletí za rozbřesku, takže hlídky budou klimbat, pokud jejich šéf není pedant. *Jak pevná disciplína asi panuje v Lidové osvobozenecké armádě*? přemýšlel John. Asi dost. Komunistické vlády nemají odmlouvání dvakrát v oblibě.

„Jak konkrétně máme ty střely vyřadit z činnosti?" zeptal se Ding.

„Palivo se do nich čerpá deseticentimetrovou trubkou – vlastně dvěma – z podzemních nádrží vedle odpalovacích sil. Nejdříve zničíme trubky," řekl Kirillin. „Pak se pokusíme dostat přímo do sila samotného. Pak už postačí obyčejný ruční granát. Rakety jsou citlivé předměty, moc nevydrží," dodal generál sebejistě.

„A co když exploduje ta hlavice?" zeptal se Ding.

Kirillin se rozesmál. „Toho se nemusíme bát, Domingo Stěpanoviči. Jejich odjišťování probíhá podle velmi striktních pravidel, a sice z pochopitelných důvodů. A jejich skladiště samotná nejsou připravena na obranu proti přímému útoku. Odolají výbuchu atomové zbraně, ale na několik vojáků jsou krátká. Tím si můžete být jist."

Doufám, ze nekecáš, příteli, pomyslel si Chavez v duchu.

„Jsi nějak dobře informovaný, Juriji."

„Váňo, na takovou operaci cvičí Spetsnaz opakovaně. My v Rusku jsme už několikrát přemýšleli, že jim střely vyřadíme – jak to říkáte? Že je vyřadíme ze hry."

„Ta představa se mi líbí, Juriji. Mě na takové zbraně taky moc neužije," přikývl Clark. Opravdu dával přednost soubojům s protivníkem tváří v tvář. Starých návyků se člověk vzdává velmi těžko, mezi nožem a teleskopickými mířidly už není takový rozdíl. Mířidla jsou možná ještě lepší. Kulka z pušky zabije protivníka hned, ne jako bodnutí nožem, po kterém sebou lidé škubou a dělají rámus. Ale smrt si má brát lidi postupně, ne celá města najednou. To není elegantní, a už vůbec ne selektivní.

Chavez se podíval na členy své Druhé čety. Nezdálo se, že by byli nervózní, ale dobří vojáci dělají všechno možné, aby takové pocity skryli. Pouze Ettore Falcone nebyl profesionálním vojákem, ale sloužil u italských Carabinieri a to je tak na rozhraní mezi policií a armádou. Chavez k němu zašel.

„Jak se ti vede, Ettore?" zeptal se ho.

„Tahle operace bude náročná, že?" zeptal se Ettore.

„Možná. Víc se dozvíme, až dorazíme na místo."

Ital pokrčil rameny. „Při zátahu na *mafiosi* občas vykopneš dveře a jsou tam jen muži, co popíjejí víno a hrají karty. Někdy mají *machinopistoli*, ale člověk musí vykopnout dveře, aby si byl jist."

„Už jsi jich dostal hodně?"

„Osm,“ odpověděl Falcone. „Jsem většinou první, kdo se dostane do dveří, protože nejlíp střílím. Tam máme v týmu dobré lidi a tady taky. Mělo by to vyjít, Domingo. Jsem nervózní, ano, ale budu v pořádku. Uvidíš,“ dodal. Chavez mu poklepal na rameno a odešel za vrchním seržantem Pricem.

„Nazdar, Eddie.“

„Už víme o naší operaci něco víc?“

„Začíná se to rýsovat. Zdá se, že Paddy bude mít co dělat, hlavně vyhodit pár věcí do povětří.“

„Connolly je na výbušniny nejlepší člověk, co jsem kdy viděl,“ poznamenal Frice. „Ale neříkej mu to. Už teď je namyšlený až hanba.“

„A co Falcone?“

„Ettore?“ Frice zavrtěl hlavou. „Dost by mě překvapil, kdyby se i jen mírně spletl. Je velmi dobrý, Dingu, je jako stroj – robot s pistolí. Taková odvaha se zmýlí jen zřídkakdy. Bere věci hrozně automaticky.“

„Fajn. Jo, už jsme dostali cíle. Máme to nejsevernější a nejvýchodnější silo. Zdá se, že se pak pokusíme nadzvednout kryt sila nebo najít nějaká dvířka – nahoře něco takového bude. Pak se dostaneme dovnitř, hodíme tam granát, který zničí střelu, a padáme domů.“

„Družstva se rozdělí jako obvykle?“ zeptal se Price. Nepochybně to tak bude, ale neškodilo se zeptat.

Chavez přikývl. „Vezmeš si Paddyho, Louise, Hanka a Dietera a tvoje skupina bude mít na starost samotnou likvidaci střely. Já si vezmu zbytek a postarám se o bezpečnost a hlídky.“ Price přikývl a dorazil k nim Paddy Connolly.

„Dostaneme protichemické oblečení?“

„Cože?“ podivil se Chavez.

„Dingu, jestli se máme zaplést se střelami na tekuté palivo, potřebujeme protichemické oblečení. Palivo do těchto střel – jeho výpary by ti neudělaly nejlíp, to mi věř. Kyselina dusičná, N704, hydrazin a podobně. Jsou to příšerně korozivní chemikálie, není to totéž co pivo u Zeleného draka, příteli. A jestli ty střely mají doplněné palivo a my je odpálíme, nechtěl bych být poblíž, a už vůbec ne po větru. Plyn z nich je jednoznačně smrtící. Podobá se tomu, čím vy v Americe popravujete vrahy, ale není to taková zábava.“

„Promluvím o tom s Johnem.“ Chavez se vrátil dopředu.

„Do prčic,“ pronesl Ed Foley, když zvedl telefon. „Fajn, Johne, řeknu to armádě. Za jak dlouho tam budete?“

„Na letišti asi za hodinu a půl.“

„Jste v pořádku?“

„Jo, jasně, Ede, v životě mi nebylo lip.“

Foleyho udivil Clarkův tón. Už přes dvacet let kolovaly po CIA zvěsti o jeho klidné povaze. Bez mrknutí oka se zúčastnil všech možných operací. Bylo mu ale přes padesát – že by ho věk změnil, nebo se jen začal víc zamýšlet nad svou vlastní zranitelností? Ředitel CIA si říkal, že takové věci potkávají asi každého. „No nic, ještě se ozvu.“ Zvedl další telefon. „Sežeňte mi generála Moora.“

„Ano, řediteli?“ Ohlásil se náčelník generálního štábu. „Co pro vás můžu udělat?“

„Naši lidi ze skupiny zvláštního nasazení tvrdí, že na svou operaci potřebují protichemické oblečení a…“

„Už jsem to zařídil, Ede. SOCOM nám sdělil totéž. První obrněná má všechno potřebné, dostanou to hned na letišti.“

„Díky, Mickey.“

„Jak zajištěná jsou ta sila?“

„Čerpací potrubí nejsou krytá. Vyhodit je do povětří by neměl být problém. Každé silo má kovová přístupová dvířka pro údržbu, takže by se měli snadno dostat dovnitř. Starosti mi dělá ostraha objektu; můžou tam mít rozmístěný celý prapor pěchoty. Čekáme, až nad tím přeletí družice KH–11 a pošle nám pár obrázků.“

„Diggs posílá s jednotkou helikoptéry Apache. Ty to spraví,“ slíbil Moore. „A co velitelský bunkr?“

„Je uprostřed areálu, vypadá, že je dost chráněný, je celý pod zemí, ale o umístění máme díky radaru jistou představu.“ Foley se teď zmínil o družici KH–14 Lacrosse. NASA kdysi zveřejnila radarové snímky, které ukázaly podzemní přítoky Nilu, jež se u Alexandrie vlévají do Středozemního moře. Jenže tento výdobytek nesloužil pouze vodohospodářům. Díky němu se rovněž vědělo o sovětských střelách, o nichž si Rusové mysleli, že jsou dobře zamaskované, stejně jako o dalších utajovaných objektech. Amerika chtěla dát Rusům najevo, že umístění střel není tajné ani trošku. „Mickey, co si myslíte o té operaci?“

„Škoda že nemáme dostatek bomb, aby tam oni nemuseli,“ odpověděl generál Moore upřímně.

„Moje řeč,“ souhlasil ředitel CIA.

Z asedání politbyra se protáhlo přes půlnoc.

„Tak, maršále Luo," řekl Čchen, „včera se některé akce nezdařily. Do jaké míry? Potřebujeme znát pravdu," dodal příkře. Čchen Kun se za posledních pár dní projevoval velmi důrazně a jako jediný člen politbyra našel odvahu utkat se s vládnoucí klikou a otevřeně hovořil o neblahých tušeních, která cítili všichni. Podle toho, kdo nakonec vyhraje, ho čekal pád buď přímo do záhuby, nebo jen do zapomnění, ale zdálo se, že mu je to jedno. Fang Gan si říkal, že se tím odlišuje od ostatních mužů v místnosti, a jistě si zasluhuje uznání.

„Včera došlo k bitvě mezi 34. údernou armádou a Rusy. Skončila zdánlivou remízou a my se teď snažíme z naší výhody vytěžit co nejvíc," oznámil jim ministr obrany. Všichni v místnosti byli unaveni a jako jediný se o slovo znovu přihlásil ministr financí.

„Jinak řečeno, došlo k bitvě a my jsme prohráli," odsekl Čchen.

„Nic takového jsem neřekl!" odpověděl Luo vztekle.

„Ale je to tak, nebo ne?" naléhal na něj Čchen.

„Řekl jsem vám pravdu, Čchene!" hřímal maršál.

„Soudruhu maršále," pronesl ministr financí klidným hlasem, „odpusťte mi prosím mou skepsi. Víte, velká část věcí, o nichž jste se v této místnosti zmínil, se ukázala jako ne zrovna úplně přesná. Já za to neviním vás. Třeba vás špatně informovali vaši podřízení. Něco takového hrozí nám všem, že? Ale nadešel čas pro pečlivé prozkoumání objektivních skutečností. Začínám mít pocit, že objektivní skutečnost se nejspíš neshoduje s hospodářskými a politickými cíli, k jejichž dosažení vyzval tento orgán naši zemi a její obyvatele. Proto musíme *hned* vedet, co jsou fakta a jaká jsou nebezpečí, jimž je třeba čelit. Takže, soudruhu maršále, jaká je situace na Sibiři teď?"

„Poněkud se změnila," připustil Luo. „Ne sice zcela v náš prospěch, ale ještě zdaleka není nic ztraceno." Svá slova volil možná až příliš opatrně.

Zdaleka není nic ztraceno, věděli všichni kolem stolu, zaobaleně znamená, že došlo ke katastrofě. Jako členové všech společenství znali interní aforismy a dokázali rozluštit různé kódy. Úspěch se tu vždy hlásal s použitím nejoptimističtějších výrazů. Neúspěch se odsouval stranou jako něco, co není ohromným úspěchem. Z nezdarů se vinili jednotlivci, kteří nesplnili své povinnosti – často ke své velké smůle. Ovšem nezdar skutečné politiky se neustále zpodobňoval jako situace, již lze bez potíží napravit.

„Soudruzi, ještě stále máme své silné stránky," řekl jim Žang. „Ze všech světových mocností jen my disponujeme mezikontinentálními střelami, a nikdo se nás neodváží nějak výrazně napadnout, dokud se tato skutečnost nezmění."

„Soudruhu, před dvěma dny Američané zcela zničili mosty tak pevné, že člověk mohl získat pocit, že i rozhněvaný bůh by je nanejvýš poškrábal. Jak zajištěné jsou naše střely, když proti nám stojí protivník s neviditelnými letadly a kouzelnými zbraněmi?" ptal se Čchen.

„Myslím, že nadchází okamžik, kdy by Šen měl kontaktovat Ameriku a Rusko a nabídnout jim ukončení bojů," dodal.

„Máte na mysli kapitulaci?" zeptal se Žang zlostně. „*Nikdy*!"

O no už to vlastně začalo, ačkoli členové politbyra o tom ještě nevěděli. Po celé Číně, a v Pekingu zvlášť, se majitelé počítačů připojovali na internet. Šlo převážně o mladé lidi a studenty univerzit především.

Záběry CIA na stránce http://www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/ /realtime.ram přitáhly celosvětovou pozornost, překvapily dokonce i tiskové agentury. CNN, Fox a SkyNews je okamžitě převzaly a pak pozvaly své hlavní komentátory, aby divákům přiblížili první nepřetržitý přenos od února 1991. CIA se zase napojila na CNN, takže na webové stránce CIA se teď objevovaly rozhovory s čínskými zajatci. Hovořili svobodně, překvapeni svým osudem; šokovalo je, jak se přiblížili smrti, a rozradostnilo je, že stejně fantastickou náhodou přežili, zatímco tolik jejich kolegů mělo mnohem menší štěstí. Proto byli velmi sdílní, což se nedalo předstírat. Každý čínský občan by odhalil falešnou propagandu, ale stejně tak všichni dokázali poznat nefalšovanou pravdu.

Zvláštní bylo, že Luo se o informacích na Internetu nezmínil, připadaly mu totiž pro politický vývoj v ČLR nepodstatné, nicméně tímto rozhodnutím učinil největší omyl své politické kariéry.

Setkali se nejdříve ve dveřích na kolejích uprostřed cigaretového dýmu, bouřlivě spolu rozmlouvali, jak to studenti umějí, a jako mladí na celém světě směšovali idealismus s vášněmi, které nakonec přerostly v odhodlání. Kolem půlnoci už vznikaly početnější skupiny. Vynořili se první vůdcové, kteří měli zákonitě pocit, že by své kolegy měli někam zavést. Když vyšli ven, jednotliví vůdcové se setkali, začali spolu

rozmlouvat a z jejich středu vyšli ještě vyšší vůdcové. Připomínalo to náhlý zrod vojenské či politické hierarchie, zapojovaly se další a další skupiny, než se objevilo šest hlavních vůdců, kteří vedli skupinu asi patnácti set studentů. Vytvořila se velká skupina a posilovala se svou vlastní energií. Studenti po celém světě mají dostatek energie a naštvanosti a tihle nebyli žádnou výjimkou. Někteří chlapci doufali, že tak budou mít úspěch u děvčat – další univerzální motivace studentstva –, nicméně jako jednotící faktor zde fungoval vztek na to, co se dělo jejich vojákům a jejich zemi, především však vztek na lži, které do světa proudily z obrazovek státní televize; lži tak snadno a nezvratně odhalitelné záběry z internetu, což byl zdroj informací, jemuž se naučili důvěřovat.

Nemohli ani jít jinam než na náměstí Tchien–an–men, „Nebeského klidu“, psychologický střed jejich země; táhlo je to tam, jako magnet přitahuje kovové piliny. Denní doba jim hrála do karet. Policie v Pekingu jako všude na světě pracuje čtyřiadvacet hodin denně a směny si rozděluje na tři nestejně dlouhé díly, nejméně mužů slouží od jedenácti večer do sedmi ráno. Většina lidí v té době spí, takže není potřeba tolika zásahů a tato směna je co do počtu sloužících policistů nejslabší. Jde zároveň o muže, jež jejich velitelé nejspíš nemají zrovna v lásce; nikoho netěší být přes noc vzhůru. Takže těch pár policistů, kteří měli službu, patřilo k mužům, kteří se nedokázali ve svém povolání lépe prosadit nebo se svým kapitánům znelíbili, což zase opláceli tím, že nebrali svou službu dostatečně vážně.

Když se na náměstí objevili první studenti, dva policisté, kteří zde sloužili, si jich sotva všimli. Jejich hlavním úkolem bylo řídit dopravu a navádět (často opilé) zahraniční turisty zpět k hotelům; jediné nebezpečí, které zde mohlo hrozit, pocházelo od příliš výkonných blesků zahraničních fotoaparátů v rukou příšerně veselých, ale opilých qwai.

Nově vzniklá situace je však zcela šokovala, takže zprvu jen nechápavě přihlíželi. Přítomnost takového množství mladých lidí byla neobvyklá, ale zatím se nedělo nic otevřeně protiprávního, takže policisté se dál a pobaveně dívali. Ani neohlásili, co se tu děje, protože kapitán na stanici byl vůl, který by stejně netušil, co si počít.

„A co když napadnou naše jaderné zbraně?“ zeptal se ministr vnitra Tong Jie.

„K tomu už přece došlo,“ připomněl jim Žang. „Vždyť potopili naši ponorku se střelami. Jestli napadnou i naše střely na pozemních základnách, mohlo by to znamenat, že nás chtějí napadnout jako stát, nikoli jen ozbrojené složky, protože by je pak už nemohlo nic zastavit. Jednalo by se o vážnou a chladnokrevnou provokaci, nebo snad ne, Šene?“

Ministr zahraničí přikývl. „Jednoznačně by šlo o nepřátelský čin.“

„A jak se proti tomu můžeme bránit?“ zeptal se Tan Deši.

„Odpalovací oblast leží daleko od hranic. Každá střela je v betonovém silu,“ vysvětloval ministr Luo. „Nedávno jsme je navíc ještě zpevnili pancéřem, abychom odrazili bomby, které na ně může protivník svrhnout. Nejlepší způsob, jak ještě zlepšit ochranu, by bylo rozmístit střely země–vzduch.“

„A když Amerika použije své neviditelné bombardéry, co potom?“ zeptal se Tan.

„Obrana proti nim je pasivní, jde o ty ocelové oblouky, které jsme položili na sila. Je tam i vojsko, ale to hlídá oblast proti vetřelcům, kteří by přišli po zemi. Kdyby mělo dojít k nějakému podobnému útoku, střely odpálíme. Princip spočívá v tom, buď je použít, nebo o ně přijít. Útok na naše strategické zbraně by byl předehrou k útoku na naši státnost. To je náš trumf,“ vysvětloval Luo, „a je to to jediné, čeho se Amerika skutečně obává.“

„Aby také ne,“ přikývl Žang Han San. „V tom okamžiku také Američanům řekneme, kde se musejí zastavit a co mají udělat. Možná by stálo za to jim připomenout, že střely máme a jsme připraveni je použít, jestli na nás nepřestanou dotírat.“

„Chcete pohrozit Spojeným státům jadernými zbraněmi?“ zeptal se Fang. „A je to moudré? Naše zbraně jistě znají. Otevřené hrozby vůči silnému státu nejsou příliš rozumné.“

„Někdo jim musí říct, kde jsou hranice, za něž nesmějí,“ trval na svém Žang. „Jistě, mohou nám ublížit, ale my jim taky, a proti téhle zbrani nemají žádnou ochranu, jejich ohleduplnost vůči obyvatelstvu hraje pro nás, nikoli pro ně. Je načase, aby nás Amerika začala brát jako rovnocenného partnera, nikoli jako zanedbatelnou zem, jejíž vliv může lehkovážně ignorovat.“

„Opakuji, soudruhu,“ řekl znovu Fang, „že by šlo o jednoznačně nerozumný krok. Když nám někdo přiloží hlaveň ke spánku, přece mu nebudeme vyhrožovat.“

„Fangu, jsi můj dlouholetý přítel, ale tentokrát nemáš pravdu. Pistoli držíme v ruce my. Američané respektují pouze takovou sílu, která se opírá o odhodlání. Tohle je přiměje zamyslet se. Luo, jsou ty střely připraveny k odpálení?“

Ministr obrany zavrtěl hlavou. „Ne, včera jsme se na jejich přípravě neshodli. Potrvá to asi dvě hodiny –

stačí do nich načerpat palivo. Pak je lze udržet v pohotovostním režimu asi osmačtyřicet hodin. Pak se z nich palivo vypustí, provede se údržba – ta zabere asi čtyři hodiny – a znovu se do nich může načerpat palivo. Polovina z nich by vez větších potíží mohla být v pohotovostním režimu neustále.“

„Soudruzi, myslím, že v našem zájmu je připravit ty střely k odpálení.“

„Ne!“ namítal Fang. „Amerika takový postup pochopí jako nebezpečnou provokaci a to je bláznovství.“

„Ale Šenovým prostřednictvím bychom měli Americe připomenout, že my takové zbraně máme, a oni ne,“ pokračoval Žang.

„Tím si ale jen říkáme o napadení!“ Fang málem vykřikl. „Oni sice nemají rakety, což je pravda, ale mohou nás napadnout jinak, a pokud to uděláme teď, kdy je válka v plném proudu, můžeme si být jisti odvetou.“

„Myslím, že nikoli, Fangu,“ odpověděl Žang. „Nebudou riskovat miliony svých obyvatel oproti tolika našim. Na takové riziko nemají sílu.“

„Riziko, říkáš. Copak lze ale riskovat budoucnost naší země? Žangu, tobě snad přeskočilo. Je to šílenství,“ trval na svém Fang.

„Já nemám za tímto stolem hlasovací právo,“ poznamenal Čchen. „Ale celý svůj dospělý život jsem členem strany a myslím, že jsem Čínské lidové republice sloužil poměrně dobře. Naším úkolem je budovat zemi, nikoli ji ničit. Co jsme tu ale udělali? Z Číny jsme udělali zloděje, nejubožejšího zlodějíčka – a ještě neúspěšného zlodějíčka! Luo to potvrdil. Prohráli jsme svůj závod o bohatství a teď se s tím musíme smířit. Se škodou, kterou jsme způsobili naší zemi a lidu, se lze vypořádat. Taková náprava bude vyžadovat naši pokoru, ne zlostný vzdor. Napadnout teď Ameriku je výrazem slabošství, nikoli síly. Jde o krok impotentního muže, který se snaží světu ukázat své *gau*. Pochopí to jako hloupý a neuvážený krok.“

„Máme–li přežít jako národ – máme–li přežit jako vládci silné Číny,“ kontroval Žang, „musíme Američanům jasně ukázat, že víc na nás tlačit nesmějí. Soudruzi, nenechte se oklamat. Naše životy leží na tomto stole.“ Po této větě se téma debaty podstatně zúžilo. „Nenavrhuji, abychom Ameriku napadli jadernými zbraněmi. Navrhuji jen, abychom Americe ukázali své odhodlání, že jestli nás nepřestane tlačit, stihne ji trest – a Rusko jakbysmet. Soudruzi, navrhuji načerpat do našich střel palivo a uvést je do pohotovostního režimu, načež Šen Američanům oznámí, že jsou jisté meze, za něž se nenecháme zatlačit bez přikročení k nejvážnějším opatřením.“

„Nikdy!“ odsekl Fang. „To je stejné jako hrozba jadernou válkou. *Nic takového nesmíme dopustit*.“

„Pokud to neuděláme, je s námi se všemi amen,“ pronesl Tan Deši z ministerstva státní bezpečnosti. „Je mi líto, Fangu, ale Žang má pravdu. Jiné zbraně, které mohou Američany zdržet, nemáme. Jistě je bude lákat na ně zaútočit – a pokud to udělají…“

„Pokud to udělají, pak je musíme použít, protože jakmile nám tyhle zbraně vezmou, mohou nás kdykoli napadnout a zničit všechno, co jsme za šedesát let vybudovali,“ dodal Žang. „Navrhuji hlasovat.“

Fang si uvědomil, že zasedání se náhle a bez rozumného vysvětlení dostalo na cestu bez logiky či nějakého směru a směřuje ke katastrofě. Byl ovšem jediným, kdo si to uvědomil, a poprvé v životě se postavil na jinou stranu než ostatní. Pak schůze konečně skončila. Členové politbyra odjeli rovnou domů. Nikdo z nich nejel přes náměstí Nebeského klidu a všichni brzy usnuli.

Na rampě stálo pětadvacet helikoptér UH–60A Blackhawk a patnáct typu Apache. Každá z nich měla k trupu připevněná krátká křídla. Ta u Blackhawků byla ověšená palivovými nádržemi. Apache nesly palivo i rakety. Posádky postávaly ve skupinách a dívaly se do map.

Vedl je Clark v černé bojové uniformě. Jeden voják přivedl jeho a Kirillina – který měl na sobě bílý maskáč ruských výsadkářů – k plukovníku Boylovi.

„Dobrý den, Dick Boyle.“

„Já jsem John Clark a tohle je generálporučík Jurij Kirillin. Já patřím do DUHY,“ vysvětloval John. „On do Spetsnaz.“

Boyle zasalutoval. „A já jsem váš šofér, pánové. Cíl je sedm set šestnáct mil daleko. S palivem, které vezeme, bychom to měli zvládnout, ale cestou zpět budeme muset dočerpat. K tomu dojde přímo tady…“ ukázal místo na mapě, „… na kopci západně od městečka jménem Cchi–čcheng. Máme kliku. Dvě letadla C–130 nám něco shodí. Nahoře nás budou hlídat doprovodné stíhačky, F–15 a několik F–16 napadne radary cestou, a až se dostaneme asi sem, osm letounů F–117 zničí tuhle základnu u An–šanu. To by mělo zlikvidovat odpor čínských stíhaček. Základna se střelami má bezpečnostní ostrahu, nejspíš o velikosti jednoho praporu, a sice v kasárnách, která jsou tady…“ tentokrát jim ukázal snímek z družice „… a pět mých helikoptér Apache je zničí raketami. Ostatní budou zajišťovat vzdušnou podporu. Jedinou otázkou zůstává, jak blízko k těm silům chcete, abychom přistáli?“

„Přímo na nich," řekl mu Clark a otočil se na Kirillina.

„Souhlasím, čím blíž, tím lip."

Boyle přikývl. „Fajn. Helikoptéry mají čísla, podle nichž se pozná, na které silo letí. Já poletím vepředu, mým silem je tohle silo."

„Což znamená, že já letím s vámi," řekl mu Clark.

„Kolik?"

„Deset plus já."

„Dobře. Protichemický oděv máte uvnitř. Oblečte se a letíme. Latríny jsou tamhle," ukázal Boyle. Bylo by lepší, kdyby si všichni před odletem došli na záchod. „Patnáct minut."

Clark odešel udaným směrem a Kirillin také. Oba vojáci věděli, co potřebují, a tahle potřeba byla stejně nesmlouvavá jako nabitá zbraň.

„Už jsi někdy byl v Číně, Johne?"

„Ne. Jednou na Tchaj–wanu, ale před dlouhou dobou, tenkrát šlo hlavně o ženský, chlast a tetování."

„Toho si asi teď moc neužijeme. Navíc jsme na to už moc staří."

„Já vím," řekl Clark a zapnul si zip. „Ale nechceš snad zůstat sedět tady, ne?"

„Velitel musí letět se svými muži, Ivane Timofejeviči."

„Svatá pravda, Juriji. Zlomte vaz."

„Nedovolím jim vystřelit ani jedinou střelu na mou nebo tvou zemi," slíbil Kirillin. „Jen přes mou mrtvolu."

„Víš, Juriji, mít tě ve třetím SOG, byl bys kvalitní spolupracovník."

„Co to znamená?"

„Až se vrátíme, zajdeme popít a pak ti to řeknu."

Vojáci se oblékali u svých helikoptér. Americké protichemické oblečení bylo objemné, ale ne přehnaně. Jako u mnoha věcí na jeho počátku stál britský vynález. V podšívce bylo dřevěné uhlí, jež pohlcovalo a neutralizovalo jedovaté plyny, součástí byla i kapuce, která…

„Nebudeme moct používat vysílačky," poznamenal Mike Pierce. „Kapuce zničí anténu."

„Zkus to takhle," navrhl Homer Johnson, odpojil anténu a zasunul ji do krytu na helmě. „Dobře, Homere," pronesl Eddie Price. Sledoval, co provedl Johnson, a zkoušel to sám. Americké kevlarové helmy do kapuci výborně zapadly, ale nikdo si kapuci nenasadil, protože byla příliš nepohodlná a všichni čekali na okamžik, až bude její použití nevyhnutné. Pak nasedli do helikoptér a piloti roztočili turbomotory Generál Electric. Blackhawky vzlétly k nebi. Členové jednotek zvláštního nasazení usedli do pohodlných – na vojenský letoun – křesel a připoutali se čtyřbodovými bezpečnostními pásy. Clark se posadil doprostřed za oba piloty a napojil se na interkom. „Kdo přesně jste?" zeptal se ho Boyle.

„No, kdybych vám to řekl dopodrobna, musel bych vás pak zabít, ale spadáme pod CIA. Předtím jsem sloužil u námořnictva."

„SEAL?" zeptal se Boyle.

„Ano. Před pár lety jsme založili tuhle skupinu, jmenuje se DUHA, používá se na zvláštní operace, proti terorismu a tak."

„Práce v zábavním parku?"

„Přesně tak."

„Tehdy vás podporovala jedna helikoptéra 60. Kdo ji řídil?"

„Dan Malloy. Za kniplem slyší na jméno MEDVĚD. Znáte ho?"

„Není z námořní pěchoty?"

„Je." Clark přikývl.

„Nikdy jsme se nesetkali, ale slyšel jsem o něm. Teď myslím lítá v D. C."

„Jo, když odešel od nás, nasedl do VMH–1."

„Takže teď vozí prezidenta?"

„Správně."

„Lenoch," poznamenal Boyle.

„Jak dlouho už létáte?"

„V helikoptérách? Asi osmnáct let. Čtyři tisíce hodin. Začínal jsem v Hueyích, pak jsem přesedlal na tohle. Mám kvalifikaci i na Apache."

„A co si myslíte o téhle operaci?" zeptal se John.

„Je dlouhá," zněla odpověď a Clark doufal, že jiný důvod k obavám nemají. Už se těšil, až se z toho

průšvihu zase vzpamatuje.

„Byl bych hrozně rád, kdyby se to dalo zařídit jinak, Robby," řekl Ryan u oběda. Bylo mu proti srsti sedět v jídelně Bílého domu, jíst cheeseburger s nejlepším přítelem, zatímco ostatní – včetně dvou lidí, jež velmi dobře znal – letí do nebezpečí. Připravilo ho to o veškerou chuť k jídlu stejně jako hovězí maso s nízkým obsahem cholesterolu v housce. Položil jídlo na stůl a napil se koly.

„Třeba by to šlo – pokud ovšem chceš čekat dva dny, než Lockheed–Martin sestaví bomby, další den, než je letadla dovezou na Sibiř, a pak dalších dvanáct hodin, než začne operace. Black Jet lítá jen v noci, na to nezapomeň," podotkl viceprezident.

„Jde ti to líp než mně."

„Jacku, mě to nebaví o nic víc, chápeš? Ale po dvaceti letech zkušeností z letadlových lodí si zvykneš na nervozitu z toho, že se tví kamarádi dostanou do úzkých. Když ne, můžeš jít rovnou domů. Jez, člověče, potřebuješ sílu. Jak je Andree?"

Ryan se ironicky usmál. „Dneska ráno blila jako atik. Poslal jsem ji na svůj záchod. Ničí ji to, bylo jí trapně jako chlapovi, když ho načapají nahého na Times Square."

„No, má chlapskou práci a nechce, aby ji někdo měl za slabocha," vysvětloval Robby. „Je problém tvářit se jako kluk, když je přece jen holka, ale snaží se. To se jí musí nechat."

„Cathy tvrdí, že to přejde, ale Andrea by chtěla, aby to přešlo dřív." Ohlédl se ke dveřím, kde stála Andrea jako neúnavný prezidentův hlídač.

„Je dobrá," přikývl Jackson.

„A co tvůj táta?"

„Ujde to. Nějaká agentura na televizní kázání chce, aby ještě s Gerrym Pattersonem v neděli ráno kázali v televizi. Přemýšlí o tom. Peníze za to by mu pomohly udržovat kostel."

„Šlo jim to dohromady."

„Jo, Gerry si vedl hodně dobře, když uvážíš, že je běloch – podle táty je to dobrý chlap. S tím televizním kázáním ale nevím. Od něj je už jen kousek k Hollywoodu a hraní před obecenstvem, úplně se vytrácí poslání pastýře."

„Tvůj táta je ale hodně působivý, Robby."

Jackson zvedl oči. „To mě těší. Vychoval nás hodně dobře, když umřela máma, nebyla to pro něj hračka. Ale umí s ním být i pořádná otrava. Stačí, aby mě viděl u piva. Ale co, krotit lidi má nejspíš v popisu práce."

„Řekni mu, že i Ježíš si kdysi hrál na barmana. Jeho první veřejný zázrak přece nebyl nic jiného."

„Už jsem mu to říkal, ale on namítl, že jestli to Ježíš chtěl, tak v jeho případě je to v pořádku, jenže ty, chlapče, ty nejsi Ježíš." Viceprezident se usmál.

„Jez, Jacku."

„Ano, maminko."

„To jídlo je teda něco," pronesl Al Gregory o dvě míle dál v důstojnické jídelně na palubě USS *Gettysburg*.

„Na válečné lodi není ani víno, ani ženy," poznamenal kapitán Blandy.

„Ale válečnou lodí ještě nejsme. Nějaké rozptýlení tedy mít musíme, ne? Jak vypadají ty střely?"

„Software už je kompletně instalován, e–mailem jsem rozeslal modernizovanou podobu, jak jste říkal, takže by ho měly mít i další lodě Aegis."

„Dnes ráno jsem se dozvěděl, že kancelář spravující systémy Aegis v Pentagonu se kvůli tomu trošku vzteká. Prý neschválili software."

„Vyřiďte jim, ať se obrátí na Tonyho Bretana," navrhl Gregory.

„Mohl byste mi ještě jednou vysvětlit, co přesně jste zlepšoval?"

„Vyhledávací software v hlavici. Zkrátil jsem počet riadkov kódu, čímž se urychlilo opakování. A přeprogramoval jsem nutační poměr laseru u rozbušek, takže teď zvládnu rychlejší přiblížení. Mělo by to eliminovat problém, jaký měly Patrioty se Scudy v roce 91 – i s jejich softwarem jsem pracoval, ale tenhle je řádově o polovinu rychlejší."

„A hardware se upravovat nemusí?" zeptal se kapitán.

„Bylo by samozřejmě lepší zvýšit dosah laseru, ale bez takové věci se lze obejít – při simulacích tomu tak aspoň bylo."

„Doufám, že to nebudeme muset zkoušet poprvé naostro."

„Snad, kapitáne. Atomovka letící na město je hodně velká nepříjemnost."

„Amen.“

Už jich bylo pět tisíc a počet neklesal, domlouvali se mobilními telefony, jež měli asi všichni. Někteří vlastnili dokonce přenosné počítače napojené na mobilní telefony, takže se mohli připojit k intemetu i zde na náměstí. Byla jasná noc, nehrozil žádný déšť, který by počítačům ublížil. Vůdcové davu – už o sobě hovořili jako o demonstraci – se kolem nich shlukovali, aby viděli víc, a zprávy pak předávali svým přátelům. První studentské povstání na náměstí Tchien–an–men se organizovalo přes faxy. Dnešní bylo zase o technologický krůček vpředu. Studenti popocházeli po ploše, rozrušeně mezi sebou rozmlouvali a svolávali další. První taková demonstrace selhala, ale tehdy byli všichni ještě batolata a pamatovali si na tehdejší události velice útržkovitě. Teď však byli dost staří a vzdělám, aby si uvědomovali, co je třeba změnit, ale ještě ne dost staří a zkušení, aby věděli, že taková změna jejich společnosti je vyloučena. A netušili, jaké nebezpečí může z takové kombinace vzejít.

Země pod nimi byla temná a neosvětlená. Ani jejich brýle pro noční vidění s tím moc nenadělaly, viděli jen hrubé obrysy, hlavně vrcholky kopců a hřebenů. Pod sebou měli jen nemnoho světel. Viděli několik domů a jiných budov, ale v tuhle denní dobu nespalo jen málo lidí, takže žádná světla nesvítila.

Jediné zdroje světla představovaly koncovky rotorů helikoptér zahřívané třením vzduchu do té míry, že by se o ně člověk spálil. V infračerveném spektru, jež zobrazovaly jejich brýle, zářily. Neustálé vibrace letounů vojáky ukolébaly do strnulé nečinnosti, polospánek, jenž se s tímto stavem pojil, jim pomáhal krátit si čas.

To však neplatilo o Clarkoví, který ve svém křesle sledoval družicové snímky základny v Suan–chua, svítil si světlem na svých brýlích a pátral po nějaké informaci, již na první a dvacátý první pohled přehlédl. Svým mužům důvěřoval. Z Chaveze vyrostl schopný taktický velitel a vojáci, všichni zkušení seržanti, jistě udělají, co se jim řekne, pokud to bude aspoň trochu v jejich silách.

Rusové letící v ostatních helikoptérách to jistě zvládnou stejně, říkal si. Jsou mladší – v průměru o osm let – než členové DUHY, jde o důstojníky, hlavně poručíky a kapitány, včetně několika majorů. Mají vysokoškolské vzdělání, což je prakticky stejně dobré jako pět let strávených v uniformě. Navíc šlo o dobře motivované profesionální vojáky, dostatečně chytré, kteří byli schopni samostatného myšlení a účinného zacházení se zbraněmi.

Mělo by to vyjít, říkal si John. Naklonil se a podíval se na hodiny na přístrojové desce helikoptéry. Ještě čtyřicet minut a zjistí to na vlastní kůži. Ohlédl se a všiml si, že nebe na východě už se rozjasňuje. Na místo dorazí těsně před rozbřeskem.

Pro letouny Black Jet to byla velmi jednoduchá operace. Přiletěly jednotlivě s rozestupy kolem třiceti vteřin, otevřely pumovnice a za deset vteřin svrhly dvě bomby. Každý pilot nechal ovládat letoun automatickým pilotem a namířil laserem na předem určený oddíl ranveje. Bomby tvořily starší naváděcí přístroje Paveway–II připevněné k tunovým bombám Mark–84 s levnými rozbuškami M905 – kus á $ 7,95 – nastavenými tak, aby k explozi došlo setinu vteřiny po dopadu, takže v betonu měla vzniknout jáma šest metrů široká a tři hluboká. Svůj úkol splnilo všech šestnáct, šokovaly tím ospalou posádku na řídicí věži a následný rámus probudil všechny lidi v okruhu pěti mil – prakticky stejně rychle byla základna An–san vyřazena z provozu, a tento stav měl trvat přibližně týden. Osm letounů F–117 se otočilo a vrátilo se na základnu v Zigansku. Jejich piloti zažili přibližně totéž vzrušení, jako by řídili Boeing 737 pro Southwest Airiines.

„Proč tam sakra nikdo neposlal jednu z Temných hvězd, aby to snímala?“ zeptal se Jack.

„Asi to nikoho nenapadlo,“ řekl Jackson, když se vrátili do Situační pracovny.

„A co družice?“

„Taky nic,“ odpověděl Ed Foley. „Další proletí nad oblastí asi za čtyři hodiny. Clark má satelitní telefon. Ozve se.“

„Skvěle.“ Ryan se opřel ve svém křesle, které najednou tolik pohodlné nebylo.

„Cíl na dohled,“ hlásil Boyle do mikrofonu. Pak zapnul vysílačku. „Bandita šest volá Kuřata, cíl na dohled. Ohlaste se, přepínám.“

„Dvě.“ „Tři.“ „Čtyři.“ „Pět.“ „Šest.“ „Sedm.“ „Osm.“ „Devět.“ „Deset.“

„INDIÁNE, ohlaste se.“

„Tady velitel INDIÁNŮ plus pět, máme cíl na dohled.“

„LUMP plus pět, cíl na dohled,“ hlásila druhá skupiny helikoptér.

„Dobře, pokračujte podle domluvy. Akce, akce, akce!“

Clark už byl v pozoru stejně jako muži za ním. Spánek byl ten tam a do žil se jim hnal adrenalin. Clark viděl, jak kroutí hlavami a rozhýbávají si čelisti. V rukou drželi zbraně a levou rukou už všichni otočili přezkou bezpečnostního pásu.

Letka INDIÁNŮ letěla první, zamířila ke kasárnám jednotky střežící základnu. Budova připomínala stavby na amerických základnách z druhé světové války – bíle natřená dvoupodlažní dřevěná stavba se šikmou střechou. Před ní stála budka hlídky, natřená též na bílo, střelci na palubě helikoptér Apache ji ve svých brýlích pro noční vidění viděli jasně zářit. Dokonce uvnitř zahlédli i dva vojáky, kterým už nejspíš skončila služba, protože stáli velmi uvolněně, zbraně měli přehozené přes ramena. Nikdy sem nikdo nepřišel, ve dne jen výjimečně a v noci vůbec – pokud člověk nepočítá velitele, jenž se vracel opilý ze schůze na štábu.

Když měli pocit, že zaslechli něco zvláštního, trochu se rozhlédli, ale čtyřlistý rotor helikoptér trochu tlumil hluk, takže se stale jen rozhlíželi, a když uviděli první záblesk…

… střelci zvolili rakety s průměrem dva a tři čtvrtě palce z podvěsů na krátkých křídlech. Do první salvy se zapojily tři z pěti helikoptér, zbývající dvě se držely vzadu, kdyby se stalo něco nečekaného. Držely se nízko, aby se kryly na pozadí kopců za sebou a zahájily palbu ze vzdálenosti dvou set metrů. První salva zničila budku a oba ospalé hlídače uvnitř. Byl to takový hluk, že by nepochybně probudil všechny v hlavni budově kasáren, jenže druhá salva, tentokrát o patnácti střelách, se dostala k budově dříve, než kdokoli stihl otevřít oči. Obě patra byla zasažena a většina mužů zemřela ve spánku, uprostřed snů. Apache trochu zaváhaly, protože jim stále zbývaly střely. Na druhé straně budovy stálo další stanoviště ostrahy, VELITEL INDIÁNŮ se zhoupl nad kasárnami a všiml si ho. Oba vojáci na stanovišti měli v rukou samopaly a naslepo stříleli do vzduchu, ovšem střelec zvolil dvacetimilimetrový kanón a smetl je jako koštětem. Pak se helikoptéra otočila a střelec vypálil zbývající rakety na kasárna a okamžitě mu bylo jasné, že pokud někdo uvnitř zůstal naživu, vděčí za svůj život Hospodinu; rozhodně však od něj nehrozí žádné nebezpečí pro jejich misi.

„INDIÁNI ČTYŘI a PĚT, velitel. Leťte podpořit LUMPA, tady vás nepotřebujeme.“

„Rozumím, veliteli,“ zněla odpověď. Obě helikoptéry se pak vzdálily, nechaly první tři, aby našly a zničily jakékoli zbývající známky života.

Letka Lumpů složená rovněž z pěti helikoptér Apache se hnala těsně před Blackhawky. Ukázalo se, že u každého sila je menší stanoviště ostrahy, v každém dva muži, ale se všemi si velmi rychle poradila střelba z kanónů. Apache pak vystoupaly výš a pomalu kroužily každý nad dvojicí sil, neustále sledovaly, zda se něco nehýbe, ale na nic nepřišly.

BANDITA šest, plukovník Dick Boyle, zaletěl se svým Blackhawkem nad silo číslo jedna podle údajů na snímku z družice.

„Teď!“ křikl druhý pilot přes interkom. Skupina vojáků duhy seskočila východně od sila samotného; pancéřový *klobouk*, který připomínal obrácený tupý kornout na zmrzlinu, totiž znemožňoval seskočit přímo na dvířka samotná.

Stanoviště velitele základny bylo nejlépe chráněnou stavbou v celém objektu. Leželo deset metrů pod zemí a oněch deset metrů tvořil silný beton, jenž měl zajistit bezpečí i v případě exploze jaderné bomby sto metrů daleko, což aspoň tvrdili projektanti. Uvnitř se nacházel desetičlenný štáb pod velením generálmajora Sun Čching–Niana. Byl z dělostřelectva 2 (jak se v Číně označují jednotky spravující strategické střely), nastoupil k němu hned po univerzitě, kde studoval techniku. Před pouhými třemi hodinami dohlížel na doplňování paliva všech jeho dvanácti mezikontinentálních balistických střel CSS–4, což dosud nikdy nezažil. K rozkazu nepřišlo žádné vysvětlení, ačkoli člověk nemusel být odborník na rakety – což on nicméně byl –, aby si ho dokázal spojit s probíhající válkou proti Rusku.

Jako většina lidí v Lidové osvobozenecké armádě byl i on navýsost disciplinovaným vojákem, neustále si uvědomoval, že osobně zodpovídá za nejhodnotnější vojenské prostředky své armády. Hlášení o poplachu přišlo od hlídky u jednoho sila. Jeho štáb tedy zapnul televizní kamery používané při kontrole a ostraze objektu. Šlo o staré kamery, jež potřebovaly hodně světla, takže bylo nutno zapnout i ta.

„Kurva!“ křikl Chavez. „Zhasněte ty světla!“ rozkázal do vysílačky.

Šlo o snadný úkol. Lampy nebyly moc vysoké, ani nestály moc daleko. Chavez na jednu namířil svůj samopal a světla zhasla. U každého sila proces trval asi pět vteřin.

„Jsme napadeni,“ řekl generál Sun tiše a nevěřícně. „Jsme napadeni,“ opakoval. I na takovou eventualitu se však připravovali. „Upozorněte ostrahu,“ řekl poddůstojníkovi. „Spojte mě s Pekingem,“ rozkázal dalšímu.

U sila číslo jedna už Paddy Connolly odběhl k trubkám, jež vedly k vrchní části betonové krabice na horním okraji každého sila. Ke každé připevnil blok Composition B, své oblíbené výbušniny. Do každého bloku zasunul rozbušku. Dva muži, Eddie Frice a Hank Patterson, klečeli poblíž se zbraněmi připravenými proti zásahové jednotce, již však nebylo nikde vidět.

„*Bouchne to*!“ křikl Connolly a odběhl ke druhým dvěma. Lehl si na zem, ukryl se za beton a stiskl páčku rozbušky. Obě trubky explodovaly o milisekundu později.

„Masky!“ řekl všem vysílačkou… ale z trubek nestoupala žádná pára. To by zas tak nevadilo, že?

„Pojď rychle!“ křikl na něj Eddie Price. Všichni tři muži, jimž už přišli na pomoc další dva, hledali kovová dvířka od vstupu do sila.

„Ede, jsme na zemi, jsme na zemi,“ říkal Clark do satelitního telefonu padesát metrů od nich. „Kasárny jsme zneškodnili a nenarazili jsme na žádný odpor. Teď to tady vybuchuje. Zase se ozvu. Konec.“

„Dobře, sakra,“ hlesl Ed Foley ve své kanceláři, ale spojení už utichlo.

„Cože?“ V Pekingu bylo o hodinu později, slunce už vyšlo. Maršál Luo, jenž se právě probudil po nedostatečném spánku následujícím po nejhorším dni jeho života od kulturní revoluce, držel v ruce telefon. „Co že se děje?“ ptal se.

„Tady generálmajor Sun Čching–Nian na základně Suan–chua. Jsme napadeni. Nad námi pobíhá skupina mužů a snaží se zničit naše střely. Žádám o instrukce!“

„Odrazte jejich útok!“ napadlo Lua nejprve.

„Obranný prapor je po smrti, nehlásí se. Soudruhu ministře, co mám dělat?“

„Mají střely dočerpané palivo a jsou připraveny k odpálení?“

„Ano!“

Luo se rozhlédl po ložnici, ale nebyl tu nikdo, kdo by mu poradil. Nejcennějším prostředkům jeho země hrozilo zničení. Rozhodl se automaticky. Nejdřív se sice zamyslel, ale nakonec bylo celkem jedno, jak moc bylo jeho rozhodnutí promyšlené.

„Odpalte střely,“ řekl generálovi.

„Opakujte rozkaz,“ slyšel pak Luo ve sluchátku.

„*Odpalte ty střely*!“ hřímal Luo. „*Odpalte ty střely, a to HNED*!“

„Dle rozkazu,“ odpověděl muž.

„Do hajzlu,“ hlesl seržant Connolly. „To jsou ale blbý dveře!“ První blok výbušnin nanejvýš ožehl nátěr. Teď tedy připevnil druhou nálož k hornímu a dolnímu pantu a znovu ustoupil. „Tohle by mělo zabrat,“ řekl a táhl drátky do bezpečí.

Následující výbuch mu dal za pravdu. Když se znovu podívali, dvířka byla pryč. Prolomila se dovnitř, musela sletět dolů do sila…

„Zatracená práce!“ Connolly se otočil. „Utečte! *UTEČTE*!“

Price s Pattersonem nemusel nikdo povzbuzovat. Utíkali o život. Connolly je doběhl a v běhu nahmatal ochrannou kapuci, zastavil se až sto metrů daleko.

„Ta raketa je plná paliva. Dvířka natrhla horní nádrž. Vybuchne to!“

„Hergot! Četo, tady Price, střely jsou plné paliva, opakuji, střely jsou plné paliva. Všichni okamžitě zmizte!“

Oprávněnost jeho obav potvrdilo silo číslo osm jižně od Price. Betonová nástavba nahoře se zvedla do vzduchu a zpod ní se jako ze sopky vyvalil kouř a plameny. Silo číslo jedna, jejich, postihlo totéž a plameny šlehaly do všech stran z otevřených přístupových dvířek.

Nikomu to nemohlo uniknout. Nad rovníkem se na nový žhavý květ zaostřila družice DSP a předala svůj signál do Sunnyvale v Kalifornii. Odsud signál pokračoval do NORAD, Severoamerického velitelství letecké a kosmické obrany, umístěného pod zemí v Cheyenne Mountain v Coloradu. „Odpálení! V Suan–chua možná došlo k odpálení!“

„Cože?“ zeptal se vrchní velitel – CINC–NORAD.

„Zachytili jsme záblesk, velký – dva velké záblesky v oblasti Suan–chua,“ hlásila kapitánka. „Hergot, a teď další.“

„Klid, uklidněte se,“ tišil ji čtyřhvězdičkový generál. „Tuto základnu právě likviduje speciální skupina. Klid, slečno.“

V řídicím bunkru zatím všichni otáčeli příslušnými klíči. Velící generál nikdy nečekal, že k tomu opravdu dojde. Jistě, taková možnost tu byla, cvičil se na ni celou svou kariéru, ale ne, tohle nečekal. Kdepak. Jenže někdo se pokoušel zničit jeho velitelské stanoviště – on měl své rozkazy, tudíž jako cvičený automat vydal další povely a otočil klíčem.

Členové Spetsnaz si vedli dobře. Už vyřadili z provozu čtyři sila. Jedna ruská skupina pod velením generála Kirillina otevřela přístupová dvířka na první pokus. Pak poslala dovnitř svého nejlepšího technika, který našel naváděcí modul střely a rozstřílel ho samopalem. Než tuhle střelu opraví, potrvá to aspoň týden, ale jen aby si byli úplně jisti, připevnil na nerezový trup střely nálož a nastavil časovač na patnáct minut. „Hotovo!“ křikl.

„Ven!“ rozkázal Kirillin. Generálporučík, i když si ted připadal spíš jako nováček u výsadkářů, shromáždil členy své skupiny a odběhl na shromaždiště. Rozhlížel se kolem sebe a překvapovaly ho plameny a výbuchy severně od něj…

… ale ještě víc ho udivilo, že si všiml, jak se rozestupují kryty tří sil. Nejbližší z nich bylo tři sta metrů od něj a už viděl, jak jeden z jeho mužů vešel přímo do nenadále otevřeného sila, cosi dovnitř vhodil a upaloval ze všech sil pryč…

… protože o tři vteřiny později granát, který hodil dovnitř, explodoval a s ním celá střela. Muž zmizel v záblesku, který vlastně způsobil; už ho nikdy nikdo neuvidí…

… jenže pak se stalo ještě něco mnohem horšího. Z ventilátorů vlevo a vpravo od sil číslo pět a sedm vyšlehly dvě svislé fontány jasných plamenů a o necelé dvě vteřiny později se objevil tupý tmavý obrys horní části střely.

„Do hajzlu,“ vydechl pilot helikoptéry Apache s kódovým označením Lump Dvě. Kroužil kilometr od základny a zcela bezmyšlenkovitě sklopil svůj stroj, přidal plyn a navedl svůj stroj ke zvedající se střele.

„Mám ji,“ hlásil mu střelec. Rozhodl se použít kanón ráže 20 mm a stiskl spoušť. Náboje se řítily kupředu jako paprsky laseru. Prvních několik minulo cíl, ale střelec změnil navádění a zavedl je do horní poloviny střely…

… následný výbuch zbavil LUMPA DVĚ kontroly a helikoptéra se překotila rotorem dolů. Pilot strhl řízení doleva, pokračoval v otočce a s potížemi ji ukončil v polovině druhého obratu. Pak si všiml, jak se k nebi zvedá ohnivá koule a hořící palivo dopadá na zem na silo číslo devět a všechny muže, kteří se snažili střelu vyřadit z činnosti.

Poslední střela opustila silo ještě dříve, než tomu stihli muži zabránit. Dva z nich se pokusili vystřelit na ni ze samopalů, ale žár z motorů je spálil dřív, než stihli stisknout spoušť. Přihnal se další Apache, který si všiml, co se podařilo LUMPOVI DVĚ, jenže jeho náboje minuly cíl, protože CSS–4 stoupala k nebi příliš rychle.

„Do hajzlu,“ slyšel Clark ve sluchátkách vysílačky. Poznal Dingův hlas. „Do hajzlu.“

John znovu zapnul svůj satelitní telefon.

„Jo, jak to jde?“ zeptal se Ed Foley.

„Jedna nám unikla, odstartovala, člověče.“

„Cože?“

„Jak říkám. Zničili jsme všechny, až na jednu, a ta právě odlétla… letí na sever, ale naklání se lehce na východ. Promiň, Ede. Dělali jsme, co jsme mohli.“

Foleymu chvíli trvalo, než si to dal dohromady a zmohl se na odpověď. „Díky, Johne. Asi tady budeme mít nějakou práci.“

„Tady je další,“ řekla kapitánka.

CINC–NORAD se ze všech sil snažil zachovat klid. Na čínské odpalovací základně je skupina pro zvláštní nasazení, takže se daly očekávat nějaké záblesky na obloze. Je to v pořádku, všechny jsou zatím na zemi.

„To by mělo být všechno,“ ohlásil generál.

„Pane, tohle se hýbe. V tomhle případě jde o odpálení.“

„Jste si jistá?“

„Podívejte, pane, tenhle záblesk se pohybuje mimo základnu,“ trvala na svém. „Je to odpálení, odpálení – neklamná hrozba!“ dodala. „Panebože…“

„Do háje,“ pronesl CINC–NORAD. Nadechl se a zvedl Zlatý telefon. Ne, nejdříve zavolá na NMCC – Národní vojenské velitelské středisko.

Nejvyšším důstojníkem v hlídce na NMCC byl brigádní generál Sullivan z námořní pěchoty. Telefon na jeho stole nezvonil dlouho.

„NMCC, u telefonu brigádní generál Sullivan.“

„Tady CINC–NORAD. Hlásíme potvrzené odpálení, neklamná hrozba ze základny Suan–chua v Číně. Opakuji, potvrzené odpálení, neklamná hrozba z Číny. Stáčí se na východ, směřuje na severní Ameriku.“

„Kurva,“ utrousil mariňák.

„Moje řeč.“

Veškeré postupy byly připraveny předem. Nejprve tedy zavolal do vojenské kanceláře Bílého domu.

Ryan zrovna usedal s rodinou k večeři. Měl před sebou neobvyklou noc, nečekala ho žádná povinnost, neměl pronést žádný projev, což bylo dobře, protože se vždycky ukáží reportéři a ptají se na všechno možné, on navíc poslední dobou…

„Zopakujte to,“ řekla Andrea Priceová–O’Dayová do mikrofonu v rukávu. „Cože?“

Pak do místnosti vrazil další agent Tajné služby. „*Rozkaz k evakuaci*!“ křikl. Šlo o kódovou větu často nacvičovanou, ale nikdy nepoužitou.

„Cože?“ zeptal se Jack půl vteřiny předtím, než ze sebe totéž vypravila jeho žena. „Pane prezidente, musíme dostat vás a vaši rodinu odsud,“ řekla Andrea. „Mariňáci už připravili helikoptéry.“

„Co se děje?“

„Pane, NORAD hlásí blížící se balistickou hrozbu.“

„Cože? Z Číny?“

„Víc nevím. Pojďte, hned teď,“ pronesla Andrea důrazně.

„Jacku,“ zhrozila se Cathy.

„Dobře, Andreo.“ Prezident se otočil. „Musíme odejít, miláčku. Hned teď.“

„Ale – co se vlastně děje?“

Zvedl ji ze židle a odešel s ní ke dveřím. Chodba byla plná agentů Tajné služby. Trenton Kelly držel Kylea Daniela – lvice nebylo vidět – a byli tu i hlavní agenti jejich dětí. Za okamžik pochopili, že ve výtahu není dost místa. Ryanova rodina jela výtahem. Agenti většinou seběhli po širokých schodech z bílého mramoru do přízemí.

„*Počkat*!“ zvolal nějaký agent a vztyčil levou dlaň a v pravé ruce držel pistoli, což vůbec nebylo běžné. Všichni se zastavili, jak řekl – ani prezident se nehádá s člověkem, který drží v ruce pistoli.

Ryan přemýšlel, jak nejrychleji uměl: „Andreo, kam mám jít?“

„Vy na KNEECAP. Tam se s vámi setká viceprezident Jackson. Vaše rodina nasedne na Air Force One.“

Na Andrewsově letecké základně nedaleko Washingtonu všichni piloti První perutě helikoptér amerického letectva sprintovali ke svým strojům Bell Huey. Každý z nich měl svůj úkol a každý věděl, kde je jeho svěřenec, protože se mu neustále ohlašovaly ochranky všech členů kabinetu, které měli odvézt z Washingtonu na snad bezpečnější místo. Helikoptéry se odlepily od země za necelé tři minuty a zamířily na nejrůznější předem zvolená místa.

„Jacku, co se děje?“ Jeho ženu nebylo snadné vylekat, ale tentokrát se to podařilo.

„Miláčku, dostali jsme hlášení, že na Ameriku letí balistická střela, takže je pro nás nejbezpečnější být ve vzduchu. Tebe s dětmi naloží na Air Force One. Robby a já budeme na KNEECAPU. Dobře?“

„Dobře? Dobře? O co jde?“

„Je to zlé, ale víc nevím.“

Na ostrově Shemya, jenž je součástí Aleut, se obří radar Cobra Dane rozhlížel po nebi na sever a západ odsud. Často zachytil družice, které většinou létaly níž než hlavice mezikontinentálních balistických střel, ale počítač, který analyzoval stopy všeho, co přístroj zahlédl, vyhodnotil tento kontakt zcela neomylně, neboť letěl příliš vysoko, aby šlo o družici na nízké oběžné dráze, a příliš pomalu, aby mohlo jít o nosnou raketu.

„Kam letí?“ zeptal se major seržanta.

„Podle počítače na východní pobřeží Spojených států. Za pár minut se dozvíme víc… zatím asi mezi Buffalo a Atlantu.“ Tato informace se automaticky dostala na NORAD a do Pentagonu.

Celá struktura americké armády začala horečně pracovat, jeden oddíl za druhým, jak je informace zastihovala. To samozřejmě neminulo ani USS *Gettysburg* u mola ve washingtonském přístavu.

Kapitán Blandy byl ve své kabině, když zazvonil telefon. „Kapitán u telefonu… vyhlaste poplach, pane Gibsone,“ rozkázal mnohem klidněji, než se cítil.

Po celé lodi se rozezněly elektronické gongy následované lidským hlasem: „Poplach – poplach – všichni na svá stanoviště.“

Gregory seděl v bojové informační centrále, CIC, a zkoušel další simulaci. „Co to znamená?“

Náčelník Leek zavrtěl hlavou. „Znamená to, pane, že se simulacemi jsme skončili.“ *Poplach u mola*? „No tak, pánové, připravte to co nejdřív!“

Prezidentova helikoptéra předla na Jižním trávníku a agent Tajné služby ve dveřích se otočil a křikl: „POHYB!“

Cathy se otočila. „Jacku, jdeš s námi?“

„Ne, Cath, já musím na KNEECAP. Běžte. Uvidíme se večer, jo?“ Políbil ji, objal děti, jen Kylea si vzal z Kellyho náručí a chvíli ho pochoval, pak ho vrátil agentovi. „Dejte na něj pozor,“ dodal. „Rozkaz. Hodně štěstí.“ Ryan sledoval, jak jeho rodina běží po schůdkách do helikoptéry, která pak odletěla dříve, než si všichni stihli sednout a zapnout pásy.

Pak se objevila další helikoptéra námořní pěchoty, pilotoval ji Dan Malloy. Její posuvná dvířka se otevřela. Ryan rychle nastoupil s Andreou Priceovou–O’Dayovou po boku. Posadili se, připoutali a helikoptéra se vznesla.

„A co ostatní?“

„Pod Východním křídlem je kryt pro několik lidi…“ řekla. Pak se odmlčela a jen pokrčila rameny.

„Do háje, ale co ti ostatní?“ zeptal se Ryan.

„Já se, pane, musím starat o vás.“

„Jenže… co…“

Pak se zvláštní agentce Priceové–O’Dayové zvedl žaludek. Ryan si toho všiml a vytáhl z přihrádky papírový sáček s překrásným prezidentským logem a podal jí ho. Letěli nad Mallem, právě míjeli památník George Washingtona. Vpravo od nich byly jihovýchodní části Washingtonu s domky dělnické a střední třídy, domy lidí, kteří řídí taxíky nebo uklízejí kanceláře, desítek tisíc lidí… na Mallu viděl několik lidí na trávě, radostně se procházeli soumrakem, radovali se ze života…

Ty sám jsi teď opustil asi stovku lidí. Možná dvacet z nich se vejde do krytu pod Východním křídlem… ale co ostatní, kteří ti stelou postel, skládají ponožky, leští boty, servírují večeři a uklízejí po dětech – co ti, Jacku? ptal se nějaký hlásek uvnitř. *Kdo zaveze do bezpečí je*?

Otočil se k Washingtonovu památníku, za ním viděl zrcadlící se vodní hladinu a Lincolnův památník. Sám byl ve stejné funkci jako tihle dva muži před ním, pracoval ve městě, jež neslo jméno jednoho z nich, a za války je zachránil druhý… a on teď utíká před nebezpečím… Kapitol, sídlo Kongresu. Na kopuli svítilo světlo. Kongres tedy zasedal, spravoval celou zemi nebo se o to snažil… ale on utíká pryč… východní Washington, kde žijí hlavně černoši, dělníci, kteří dělají podřadnější práce, doufají, že jejich děti půjdou na univerzitu, aby se jednou měly lépe než jejich rodiče… teď večeří, dívají se na televizi, možná půjdou večer

do kina nebo si jen sednou před dům a budou klábosit se sousedy…

… Ryan se znovu ohlédl a všiml si dvou obrysů u mola, jeden poznal, druhý ne, protože Tony Bretano nechal… Ryan si rozepnul pás, vyskočil dopředu a narazil do seržanta na předním sedadle. Plukovník Malloy seděl na pravém sedadle vpředu a dělal svou práci pilota. Ryan ho chytil za levé rameno. Otočil hlavu.

„Ano, pane, co se děje?“

„Vidíte ten křižník tamhle dole?“

„Ano, pane.“

„Přistaňte na něm.“

„Pane, já…“

„Přistaňte na něm, je to rozkaz!“ křikl na něj Ryan.

„Provedu,“ kývl Malloy jako správný mariňák.

Blackhawk se otočil a klesl k řece Anacostii, Malloy ještě chvíli odhadoval sílu větru. Trochu zaváhal a ještě jednou se otočil. Ryan nesmlouvavě ukázal na loď. Blackhawk se opatrně přibližoval.

„Co děláte?“ zeptala se Andrea.

„Já tady vystoupím. Ty pokračuj na KNEECAP.“

„*NE*!“ křikla. „Zůstanu s vámi!“

„Dneska ne. Dej pozor na svoje dítě. Jestli se to tady zvrtne, doufám, že se aspoň bude podobat tobě a Patovi.“ Ryan vykročil ke dveřím. Seržant u nich stál ještě dříve. Andrea se pohnula, jako by chtěla jít za Ryanem.

„Nesmí vystoupit, seržante!“ řekl Ryan veliteli posádky. „Poletí s vámi!“

„*NE*!“ zvolala znovu Priceová–O’Dayová.

„Rozkaz,“ přikývl seržant a chytil Andreu.

Prezident Ryan seskočil na palubu křižníku a přikrčil se, zatímco helikoptéra znovu mizela nahoře. Poslední, co viděl, byl Andrein obličej. Nápor větru od rotoru ho málem povalil, ale klekl si na jedno koleno, což stačilo. Pak vstal a rozhlédl se.

„Co se to krucifix – Ježíši, pane!“ koktal mladý poddůstojník, jakmile ho poznal.

„Kde je kapitán?“

„V CIC, pane.“

„Zaveďte mě tam!“

Mladík ho zavedl do dveří a do chodby. Po pár zatáčkách dorazili do potemnělé místnosti, která Ryanovi připadala umístěná mimo střed trupu. Bylo tu chladno. Ryan bez okolků vešel dovnitř, říkal si, že je přece prezidentem Spojených států, vrchním velitelem pozemní armády i námořnictva, takže mu ta loď de facto patří. Musel se protáhnout, aby měl pocit, že ruce i nohy jsou skutečně jeho, pak se rozhlédl a snažil se zorientovat. Nejprve se obrátil k námořníkovi, který ho sem dovedl.

„Díky, chlapče. Můžete se vrátit na své místo.“

„Rozkaz.“ Mladík se otočil jako ve snu či po hrozné noční můře a vrátil se ke svým povinnostem.

No jo, pomyslel si Jack, ale co teď? Před sebou i za sebou viděl monitory radarů a lidi, kteří je sledovali. Zamířil k nim, cestou shodil hliníkovou židli. Podíval se na zem a uviděl khaki košili nějakého poddůstojníka a v kapse – k čertu – Ryan uplatnil svou velitelskou pravomoc a vytáhl z kapsy krabičku cigaret. Jednu si vzal a zapálil si. Pak se šel podívat na monitor radaru.

„Ježíši, pane,“ řekl náčelník opožděně.

„To zase ne. Díky za cigaretu.“ Ještě dva kroky a stál za mužem se stříbrnými orly na límci. To bude kapitán USS *Gettysburg*. Ryan dlouze a lačně potáhl z cigarety.

„Hergot práce! V mé bojové informační centrále se kouřit nebude!“ křikl kapitán.

„Dobrý večer, kapitáne,“ odpověděl Ryan. „Myslím, že v tomto okamžiku míří na Washington balistická hlavice obsahující pravděpodobně termonukleární zbraň. Co kdybychom na vaše námitky vůči kouření prozatím zapomněli?“

Kapitán Blandy se otočil a zvedl oči. Pak mu poklesla čelist. „Jak… kdo… cože?“

„Kapitáne, co kdybychom se pokusili zvládnout tuto situaci společně?“

„Kapitán Blandy, pane,“ řekl muž a postavil se do pozoru.

„Jack Ryan, kapitáne.“ Ryan natáhl ruku a ukázal mu, ať si znovu sedne. „Co se děje teď?“

„NMCC hlásí, pane, že na východní pobřeží letí balistická střela. Na lodi byl vyhlášen poplach. Radar funguje. Zasunuli jste čip?“ zeptal se.

„Čip je zasunut, pane," přikývl náčelník Leek.

„Čip?"

„Jen tomu tak říkáme. Jde o softwarový krok," vysvětloval Blandy.

Cathy s dětmi vytáhla posádka po schodech nahoru a nacpala je do přední kabiny. Plukovník na místě pilota byl pochopitelně velmi nervózní. Motory číslo tři a čtyři už běžely, teď tedy ještě zapnul motory jedna a dva a letoun VC–25 začal rolovat v okamžiku, kdy se od trupu odlepily pojízdné schůdky. Otočil se o devadesát stupňů a rozjížděl se po ranveji jedna–devět vpravo do jižního větru. Přímo pod ním zaměstnanci Tajné služby a prezidentské letky zapínali pásy všem členům první rodiny. Lidé z Tajné služby si konečně po čtvrt hodině klidně vydechli. O necelých třicet vteřin později přistála helikoptéra viceprezidenta Jacksona u Národního pohotovostního velícího stanoviště, jehož pilot se chystal k odletu stejně úzkostlivě jako pilot stroje VC–25. Dočkal se za necelou minutu a půl. Jackson, který se nikdy nepřipoutával, vstal a šel se rozhlédnout.

„Kde je Jack?" zeptal se viceprezident. Pak zahlédl Andreu, která vypadala, jako by právě potratila.

„Zůstal tam, pane. Rozkázal pilotovi, aby ho vysadil na křižníku u mola."

„*Cože* udělal?"

„Jak jsem řekla, pane."

„Spojte mě s ním – *no tak bude to*?" rozkázal Robby.

Ryan už se trochu uklidnil. Nikam nespěchal, byl ve společností lidí, kteří klidně a bez povyku konali své povinnosti – aspoň to tak vypadalo. Kapitán vypadal trochu nervózně, ale takový je úděl všech kapitánů, říkal si Ryan, když mají na starosti válečnou loď v hoďnotě miliardy dolarů.

„Tak jak si vedeme?"

„Pane, ta střela, jestli míří na nás, ještě není na radaru."

„Můžete ji sestřelit?"

„O to právě jde, pane prezidente," odpověděl Blandy. „Je tady někde doktor Gregory?"

„Tady, kapitáne," ozval se kdosi. Pak se postava přiblížila. „Ježíši!"

„Tak mi neříkejte – vždyť já vás znám!" řekl Ryan trochu překvapeně, „major… major…"

„Gregory, pane. Než jsem toho nechal, byl jsem skoro plukovník. Ministr Bretano mě poslal pracovat na modernizaci střel pro systém Aegis," vysvědoval vědec. „Teď ale teprve uvidíme, jestli se mi to povedlo, nebo ne."

„Co myslíte?" zeptal se Ryan.

„Při simulacích byly výsledky v pořádku," odpověděl.

„Radarový kontakt. Něco tu máme," pronesl jeden poddůstojník. „Poloha tň–čtyři–devět, vzdálenost devět set mil, rychlost – to je ono, pane. Rychlost je tisíc čtyři sta uzlů – vlastně čtrnáct *tisíc* uzlů, pane." *Hergot*, nemusel ani dodávat.

„Ještě čtyři a půl minuty," řekl Gregory.

„To jste spočítal zpaměti?" zeptal se Ryan.

„Pane, věnuju se tomu už od West Pointu."

Ryan dokouřil a rozhlížel se, kde je…

„Tady, pane," řekl spřízněný náčelník a podával mu popelník, který se v CIC nějakým zázrakem objevil. „Chcete ještě jednu?"

„Proč ne?" řekl prezident. Vzal si druhou cigaretu a náčelník mu ji zapálil. „Díky."

„Teda, kapitáne, nechtěl byste vyhlásit nikotinovou amnestii?"

„Když ne on, tak já klidně," řekl Ryan.

„Lampa pohlcující kouř už je zapnutá, přátelé," ohlásil náčelník Leek zvláštním veselým hlasem. Kapitán se otráveně rozhlédl, ale nic neříkal.

„Za čtyři minuty s tím moc nesvedeme," poznamenal Ryan tak klidně, jak mu to jen cigareta dovolovala. Ať si jsou cigarety seberizikovější, svůj význam jednoznačně mají. „Kapitáne, máme tu hovor pro prezidenta, pane."

„Kde si ho můžu vzít?" zeptal se Jack.

„Přímo tady, pane," řekl další náčelník, zvedl sluchátko a stiskl knoflík.

„Ryan."

„Jacku, tady Robby."

„Moje rodina je v pořádku?“

„Jo, odlétli bez potíží. Člověče, co to tam provádíš?“

„Řídím to odsud, Robby. Já prostě nemůžu utéct, kamaráde. Prostě nemůžu.“

„Jacku, jestli to ale vybouchne…“

„Tak tě povýší,“ skočil mu do řeči Ryan.

„Víš, co budu muset udělat?“ zeptal se viceprezident.

„Jo, Robby, budeš jim to muset vrátit. Bůh s tebou, jestli to uděláš.“ *Ale to už nebude můj problém*, říkal si Ryan. Tahle myšlenka ho trochu uklidnila. Zabít někoho kulkou je jedna věc. Zabít milion lidí atomovkou… ne, to by nesvedl. *Je v tobě holt příliš křesťana, Jacku.*

„Ježíši, Jacku,“ hlesl jeho přítel po digitální a šifrované lince. Určitě přemýšlel o tom, jaké hrůzy bude muset provést, ať je jeho otec kazatelem, nebo ne…

„Robby, jsi nejlepší kamarád, jakého člověk může mít. Jestli to tady nevyjde, postarej se o Cathy a o děti, jo?“

„Neboj.“

„Výsledek se dozvíme za tři minuty, Robe. Pak se ozvi, jo?“

„Rozumím,“ odpověděl bývalý pilot stíhačky. „Konec.“

„Doktore, co mi o tom můžete říct?“

„Pane, ta střela se vzdáleně podobá jedné z našich starších střel W–51. Odhadem pět megatun. Zničí Washington a všechno v okruhu pěti mil – okna se vysypou až v Baltimoru.“

„A co my tady?“

„Bez šance. Počítám, že míří na trojúhelník Bílý dům, Kapitol a Pentagon. Kýl lodi možná přežije, protože je pod vodou. Lidi ne. Možná pár šťastlivců v metru. Jezdí dost hluboko pod zemí. Ale oheň vysaje z tunelů všechen vzduch.“ Pokrčil rameny. „Něco takového se ještě nikdy nestalo. S jistotou lze něco tvrdit, až když se to stane.“

„A nějaká šance, že je to zmetek?“

„Pákistánci pár neúspěšných detonací zaznamenali. Nám se to taky přihodilo hlavně proto, že helium kontaminovalo sekundární obvod. Proto taky ta bomba v Denveru pořádně nefungovala…“

„Na to si pamatuju.“

„Dobře,“ řekl Gregory. „Teď je nad Buffalem. Vrací se do atmosféry, což ji trochu zpomalí.“

„Pane, NMCC hlásí, že míří zcela jistě na nás,“ hlásil kdosi. „Souhlasím,“ přikývl kapitán Blandy.

„Veřejnost o tom ví?“ zeptal se Ryan.

„Hlásili to v rádiu, pane,“ řekl jeden z mužů. „A na CNN taky, pane.“

„Venku musí být hrozná panika,“ šeptal Ryan a znovu potáhl z cigarety.

Ale možná ani ne. Většina lidí neví, co všechny sirény znamenají, a ostatní rádiu neuvěří, říkal si Gregory. „Kapitáne, blíží se.“ Střela už překonala hranici Pensylvánie/New York.

„Systém je v provozu?“ zeptal se Blandy.

„Jsme plně napojeni, pane,“ odpověděl zbraňový operátor. „Jsme připraveni odpálit z předního zásobníku. Odpalovací pořadí je připraveno, všechny střely Block IV.“

„Dobře.“ Kapitán se naklonil dopředu a otočil klíčkem v zámku. „Systém už je plně funkční. Special–Auto.“ Otočil se. „To znamená, pane, že počítač všechno obslouží odsud.“

„Vzdálenost cíle je teď tři sta mil,“ hlásil nějaký mladý hlas.

Berou to tak klidně, říkal si Ryan. *Třeba ani nevěří, že nejde o cvičení… no, taky s tím mám problémy…* Znovu potáhl z cigarety, díval se, jak bod na monitoru klesá se svým rychlostním vektorem přímo na Washington, D. C.

„Můžeme,“ hlásil zbraňový operátor.

Nečekali dlouho. *Gettysburg* se po odpálení první střely otřásl.

„Jedna odpálena!“ zvolal jeden námořník vpravo od něj. „Jedna střela je odpálena.“

„Dobře.“

Střela SM2–ER měla dva stupně. Při kratším, prvním, střela vyletěla z otvoru podobného silu v předním zásobníku a za sebou táhla hustý šedý kouř.

„Smyslem je, aby se střetly ve vzdálenosti dvou set mil odsud,“ vysvědoval Gregory. „Naše střela i ta, co se blíží, se setkají a… bum!“

„Je tam hlavně zemědělská půda, chodí se tam na bažanty,“ řekl Ryan a vzpomněl si na lovy z mládí.

„Chlapi, já tu mrchu vidím,“ zvolal někdo další. Do radaru byla zabudována kamera s desetinásobně

zvětšujícími čočkami, na obrazovce tedy teď viděli blížící se hlavici, šlo jen o nevýraznou bílou tečku, Ryanovi připomínala meteorit.

„Střet za čtyři–tři–dvě–jednu…“

Střela se přiblížila, ale explodovala za cílem.

„Odpalte dvojku!“ *Gettysburg* se znovu zachvěl.

Čínská střela teď letěla nad Harrisburgem v Pensylvánii, její rychlost *klesla* na třináct tisíc mil v hodině…

Pak odpálili třetí střelu a o vteřinu později čtvrtou. V režimu „Special–Auto“ počítač odpaloval střely, dokud nezaznamenal zničení cíle. Všichni na palubě mu nijak nebránili.

„Zbývají jen dvě střely Block IV,“ hlásil zbraňový operátor.

„Jsou levné,“ poznamenal kapitán Blandy. „No tak, kotě!“

Na obrazovce viděli, že číslo dvě explodovalo rovněž za cílem.

„Tři–dva–jedna–teď!“

A číslo tři jakbysmet.

„Do hajzlu, panebože!“ zvolal Gregory. Všichni se rychle ohlédli.

„Co se děje?“ zeptal se Blandy.

„Infračervené vyhledávače se ženou na střed tepelného zdroje, a ten je až za střelou!“

„Co?“ zeptal se Ryan a žaludek mu sevřela chladná pěst.

„Nejjasnější část cíle leží až za ním. A střely míří na něj! Kurva práce!“ vysvětloval doktor.

„Pět odpáleno… šest odpáleno… Obě poslední odpáleny,“ hlásil hlas zprava.

Blížící se střela už letěla nad Frederickem v Marylandu, rychlost dvanáct tisíc mil…

„A je to, už nemáme žádnou střelu Block IV.“

„Připravit Block III,“ rozkázal Blandy okamžitě.

Jejich další dvě střely dopadly stejně jako dvě předchozí, dostaly se na půl metru od cíle, ale explodovaly až za ním a blížící se střela letěla tak rychle, že jí hlavice střel Standard–2–ER nemohla ublížit. Ničivé střepiny jí nestačily…

„Odpalujeme sedm! Hotovo.“ *Gettysburg* se znovu otřásl.

„Tahle se navádí na radar,“ řekl Blandy a dlaň u hrudi zaťal v pěst.

Střely číslo pět i šest dopadly stejně jako čtyři předchozí, minuly cíl o pouhých pár metrů, ale v tomto případě byl výsledek stejný, jako by minuly o kilometry.

Další otřes.

„Osm! Odpáleno!“

„Musíme ji dostat, než se dostane do patnácti set metrů. To je optimální výška pro výbuch,“ řekl Gregory.

„Na takovou vzdálenost už ji zasáhneme z pětipalcového děla na přídi,“ řekl Blandy poněkud ustrašenějším hlasem.

Ryan se divil, že se netřese. Smrt na něj svou chladnou rukou sáhla už několikrát… v Mallu v Londýně… doma… na palubě *Rudého října*… na bezejmenném kopci v Kolumbii. Jednou ho dostane. Má to být dnes? Naposledy potáhl z cigarety a udusil ji v hliníkovém popelníku.

„Tak teď sedmička: pět–čtyři–tři–dva–jedna–teď!“

„Minula! *Kurva*!“

„Devět pryč – deset pryč, obě odpáleny! To byly poslední střely,“ hlásil náčelník. „Tím jsme skončili, pánové.“

Střela přeletěla okruh kolem Washingtonu, mezistátní dálnici 695, teď letěla ve výšce necelých šesti tisíc metrů, hnala se nočním nebem jako meteorit, někteří lidé ji za něj i považovali, ukazovali na něj a volali na sousedy. Jestli se na něj budou dívat, dokud nevybuchne, přijdou o oči a zemřou slepí…

„Osmička minula! Ale o takovej kousíček!“ zlobil se kdosi. Na obrazovce se exploze objevila pouhých pár centimetrů od cíle.

„Ještě dvě,“ řekl jim zbraňový operátor.

Radar SPG–62 vlevo na přídi zalíval cíl paprsky v kmitočtovém pásmu. Stoupající střela SM–2, jejíž raketový motor stále hořel, se zaměřila na odrážený signál, zaostřila, blížila se, už zahlédla zdroj odrážené energie, který ji k sobě přitahoval jako bonbón vosu, připomínala naprogramované kamikadze velikosti menšího auta, letěla rychlostí téměř dvou tisíc mil v hodině a hledala předmět letící šestkrát rychleji… dvě míle… jednu… tisíc metrů… pět set… sto pa–

Meteorit na obrazovce se změnil ve spršku jisker a plamenů –

„*Povedlo* se“ zvolalo dvacet lidí naráz.

Kamera sledovala klesající jiskry. Vedlejší obrazovka ukazovala, jak dopadají na Washington.

„Někdo by měl ty úlomky sebrat. Určitě mezi nimi bude i plutonium. To něm na dotyk zrovna nejzdravější," řekl Gregory a opřel se o sloupek. „Vypadalo to na přímý zásah. Panebože, jak jsem to mohl takhle zvorat?" kroutil hlavou.

„Já bych to tak černě neviděl, doktore," namítal náčelník Leek. „Díky tomu vašemu kódu se poslední střela navedla na cíl mnohem přesněji. Myslím, že u mě máte pivo, člověče."

Revoluce

Jako obvykle se zpráva nedostala na místo, odkud vlastně vzešla, moc rychle. Ministr obrany Luo moc nevěděl, co má dělat. Rozhodně se nemohl vrátit do postele. Amerika pravděpodobně odpoví na jeho útok stejnými prostředky, takže si říkal, že by třeba nebylo od věci zmizet z Pekingu. Vstal, jako vždy navštívil koupelnu a opláchl si obličej, ale pak se zase jeho mozek vrátil na začátek. Co dělat? Jediné jméno, které ho napadlo a komu by mohl zavolat, byl Žang Han San. Ihned po navázání spojení hovořil velmi rychle.

„Co jste – co se stalo, Luo?“ zeptal se ho ministr bez portfeje s nefalšovaným zděšením.

„Někdo – Rusové nebo Američani, nevím přesně – napadl naši základnu v Suan–chua. Veliteli základny jsem samozřejmě rozkázal střely odpálit,“ řekl Luo svému kolegovi tónem, který byl drzý i omluvný zároveň. „Během poslední schůze jsme se na takovém postupu přece dohodli, ne?“

„Luo, ano, diskutovali jsme o podobné možnosti, ale *vy jste je nechal odpálit, aniž byste se o tom s námi poradil*?“ žasl Žang. Taková rozhodnutí bývají vždy podložená dohodou, nikdy nejsou jednostranná.

„A co jsem mohl dělat, Žangu?“ zeptal se maršál Luo. „Kdybych na chvíli zaváhal, už bychom třeba ani žádnou střelu neměli!“

„Chápu,“ řekl hlas ve sluchátku. „Co se děje teď?“

„Střely letí. První by měly zasáhnout cíl, Moskvu a Leningrad, asi za deset minut. Neměl jsem na vybranou, Žangu. Nemohl jsem jim dovolit, aby nás úplně odzbrojili.“

Žang mohl tomu člověku vynadat, seřvat ho, ale neviděl žádný důvod. Co se stalo, stalo se, nemělo smysl plýtvat intelektuální či emocionální energií na něco, co stejně nelze změnit.

„Dobře. Musíme se sejít. Svolám politbyro. Okamžitě přijeďte k budově Rady ministrů. Přistoupí Rusko nebo Amerika k odvetnému úderu?“

„Stejnými prostředky odpovědět nemohou. Žádné jaderné zbraně nemají. A příprava bombového útoku pár hodin potrvá,“ odpověděl Luo a chtěl, aby to znělo jako dobrá zpráva.

Žang zatím cítil, jak se mu žaludek zalévá chladem, který by mohl klidně soupeřit s tekutým heliem. Jako v případě mnoha jiných věcí v jeho životě i tahle – brána čistě teoreticky v pohodlné zasedací místnosti – byla velmi odlišná, když se změnila v holou skutečnost. A přesto – je tomu skutečně tak? Stále tomu nemohl uvěřit. Připadalo mu to neskutečné. Nic něčemu takovému nenasvědčovalo – člověk by čekal, že takovou zprávu doprovodí nějaký blesk a hřmění za okny nebo silné zemětřesení, ale bylo časné ráno, ještě ani ne sedm hodin. Může to být vůbec pravda?

Žang přecházel po ložnici, zapnul televizi, naladil CNN – na většině území ČLR tento kanál nefungoval, ale zde samozřejmě šel. Uměl anglicky natolik, aby rozuměl salvě slov linoucí se z obrazovky. Ukazovali Washington, D. C., kamera stála zjevně na střeše tamní redakce CNN – bůhví, kde to vůbec je, říkal si. Hovořil nějaký černoch. Kamera ho zabírala na nějaké budově, mikrofon držel v ruce jako nějakou zmrzlinu z umělé hmoty, hovořil velmi, velmi rychle – takže Žang pochytil jen každé třetí slovo – a díval se vlevo od kamery vykulenýma, vystrašenýma očima.

Takže ví, co se na něj řítí, že? pomyslel si Žang a přemýšlel, jestli zničení amerického hlavního města uvidí v přímém přenosu na americkém zpravodajském kanále. Jistou zábavnou složku by to nepochybně mělo, říkal si.

„Podívejte se!“ řekl reportér a kamera se otočila. Na obloze zachytila nějakou kouřovou stopu… *Co to kruci je*? divil se Žang. Pak bylo vidět další kouř… pak další… reportér začínal vypadat opravdu hodně polekaně…

… Žangovi dělalo dobře, když viděl podobné pocity ve tváři nějakého Američana, tím spíš černocha. Další taková opice způsobila jeho zemi takové utrpení…

Takže teď uvidí, jak se změní v popel… nebo ne. Kamera i vysílač vezmou jistě též za své. Takže zahlédne jen záblesk, pak černou obrazovku a potom se asi objeví ústředí CNN v Atlante…

… další kouřové stopy. Aha, jsou to střely země–vzduch… mohou zničit jadernou střelu? *Asi ne*, odhadoval Žang. Podíval se na hodinky. Vteřinová ručička se posouvala kupředu jako šnek, pomalu skákala od jedné vteřiny ke druhé a Žang se díval na obrazovku s očekáváním, o němž však věděl, že je zvrácené.

Jenže Amerika byla po tolik let úhlavním nepřítelem jeho země, zničila mu dva nejlepší a nejobratněji postavené plány – a teď uvidí její zničení prostřednictvím jedné z amerických zpravodajských služeb, toho proklatého média televizních zpráv. Ačkoli Tan Deši tvrdí, že nejde o orgán americké vlády, určitě tomu tak je. Ryanův režim ve Washingtonu udržuje s těmi poskoky jistě velmi vřelé vztahy, vždyť tak podlézavě setrvávají na stranické linii západních vlád…

… další dvě kouřové stopy… kamera je sledovala a… co to bylo? Vypadalo to jako meteorit nebo přistávací světla nějakého dopravního letadla, takové jasné světlo, které jako by se nehýbalo – ne, hýbalo se, pokud se ovšem takhle neprojevoval strach kameramana – ale ano, je to ono, protože kouřové stopy se viditelně stáčely k bodu… ale zdálo se, že ne dost blízko… *tak sbohem, Washingtone*, říkal si Žang Han San. Možná bude mít takový čin na Čínskou lidovou republiku nepříznivý vliv, ale bude se moci utěšovat tím, že viděl umírat –

– co to bylo? Na nebi se objevilo cosi, co připomínalo ohňostroj, sprška jisker, které se snášely k zemi… co to znamená…?

Za další minutu už nebylo pochyb. Washington nebyl vymazán z mapy. Taková škoda, litoval Žang. *Hlavně proto, ze tohle na ČLR vliv mít bude*… Pak se umyl, oblékl a odjel do budovy Rady ministrů.

„Panebože," vydechl Ryan. První nechápavé a nadšené reakce už utichaly. Pociťovali totéž jako po dopravní nehodě. Nejprve neochota uvěřit, pak obrana spíše automatická než promyšlená, a když nebezpečí pomine, objeví se mrazivý závan strachu, když psychika začne rozebírat, co se stalo, co se stát mohlo, a strach poté, co nebezpečí pomine, a člověk se teprve roztřese. Ryan si vzpomínal, že Winston Churchill poznamenal, že nic nenadchne tolik jako výstřel, který minul – „puška vystřelí, leč bez účinku", vybavoval si prezident přesné znění. Pokud ano, Winston Spencer Churchill musel mít místo krve ledovou vodu nebo ho bavilo hrát si na drsňáka víc než současného amerického prezidenta.

„No, doufám, že jich nebylo víc," poznamenal kapitán Blandy.

„Snad, kapitáne. Už nemáme čím střílet," řekl náčelník Leek a v souladu s prezidentskou amnestií si zapálil další cigaretu.

„Kapitáne," pronesl Ryan, když se mu vrátil hlas, „všichni na palubě vaší lodi jsou z rozkazu prezidenta o stupeň povýšeni, o USS *Gettysburgu* bude pochvalná zmínka v rozkazu prezidenta. To je samozřejmě pouze začátek. Kde je vysílačka? Musím se spojit s KNEECAPEM."

„Tady, pane," podal mu jeden námořník sluchátko. „Linka je otevřená, pane."

„Robby?"

„Jacku?"

„Zůstáváš viceprezidentem," oznámil mu prezident.

„Aspoň prozatím. Ježíši, Jacku, o co jste se to snažili?"

„Nevím, ale v tu chvíli se zdálo, že lepší možnost není." Jack seděl, sluchátko držel v ruce a ještě si ho opíral o tvář a rameno, aby mu nevypadlo na zem. „Letí sem ještě něco?"

„NORAD hlásí, že na nebi je čisto – odstartovala jen jedna střela. Rusové mají kolem Moskvy kvalitní baterie střel proti balistickým střelám. Asi by si s tím poradili lip než my." Jackson se odmlčel. „Už jsme povolali Pohotovostní pátrací tým z Rocky Mountain, aby prozkoumal rizikové oblasti. Ministerstvo obrany koordinuje svou činnost s policií ve Washingtonu… Ježíši, Jacku, bylo tu poměrně dusno, chápeš?"

„Jo, tady to vypadalo stejně. Co dál?" zeptal se prezident.

„Myslíš s Čínou? Něco mi říká naložit bombardéry B–2 na Guamu bombami B–61 a poslat je na Peking, ale asi by to bylo zbytečné gesto."

„Já bych volil spíš nějaké veřejné prohlášení – zatím nevím, jakého ražení. Co budeš dělat ty?"

„Taky jsem se ptal. Prý zůstaneme ještě čtyři hodiny ve vzduchu, pak se vrátíme na Andrewse. Totéž platí pro Cathy a děti. Taky bys jim měl zavolat."

„Rozumím. Dobře, Robby, zůstaň tam. Já mám pocit, že si zajdu na panáka."

„To ti věřím, kamaráde."

„Tak jo, prezident končí." Ryan vrátil sluchátko. „Kapitáne?"

„Ano, pane prezidente?"

„Celou vaši posádku zvu do Bílého domu, hned teď, na pár skleniček, platím já. Myslím, že je všichni potřebujeme."

„To se nedá odmítnout, pane."

„A ti, kdo zůstanou na palubě, jestli mají potřebu svlažit hrdlo, jako vrchní velitel odvolávám vnitřní řády námořnictva na dobu čtyřiadvaceti hodin."

„Rozkaz, pane.“

„Náčelníku,“ řekl Jack potom.

„Prosím, pane.“ Muž mu podal krabičku cigaret a zapalovač. „Ve skříňce mám další, pane.“

Do CIC pak vstoupili dva muži v civilním oblečení. Byli to Hilton a Malone z noční směny.

„Jak jste se sem dostali tak rychle?“ divil se Ryan.

„Volala nám Andrea, pane – stalo se to, co si myslíme?“

„Jo, a váš prezident potřebuje láhev a pohodlnou pohovku, pánové.“

„Na molu máme auto, pane. Chcete se svézt s námi?“

„Dobrá – kapitáne, vyjeďte autobusem nebo tak něco, a ať jste v Bílém domě co nejdřív. Kdyby to znamenalo zamknout loď a nechat ji tady úplně opuštěnou, mně to nevadí. Zavolejte do kasáren námořní pěchoty, ať vám ji pohlídají, když to nepůjde jinak.“

„Rozkaz, pane prezidente. Hned jsme tam.“

Jen abych nebyl pod parou, než tam dojedete, říkal si prezident.

Hilton a Malone přijeli jedním z černých pancéřovaných vozů Chevrolet Suburban, jež sledovaly prezidenta na každém kroku. Tenhle se jen vrátil do Bílého domu. Ulice se najednou zaplnily lidmi, kteří postávali a dívali se vzhůru – což Ryanovi připadalo zvláštní. Na nebi už nic nebylo, a jestli něco dopadlo na zem, nikomu by neradil se toho dotknout. Jízda do Bílého domu nicméně proběhla bez potíží a Ryan se za chvíli ocitl v Situační pracovně, ovšem nezvykle sám. Všichni uniformovaní lidé z vojenské kanceláře Bílého domu se nacházeli ve stavu mezi nadšením a šokem. Bezprostřední důsledek snah vyhnat vysoké vládní činitele z města – kterýžto systém se oficiálně nazýval Kontinuita vlády, ale měl náhle dopad úplně opačný. Členové vlády se nacházeli na přibližně dvaceti helikoptérách a jednom letounu E–4B, rozhodně však nemohli koordinovat své kroky. Ryan si říkal, že takový postup je ideální pro přečkání jaderného útoku, nikoli pro jeho prevenci, což mu v této chvíli připadalo zvláštní. Otázka číslo jedna však skutečně zněla *Co proboha udělat teď*? A Ryan odpověď neznal. Pak mu však na pomoc zazvonil telefon.

„Tady prezident Ryan.“

„Pane, tady generál Dan Liggett z Útočného velitelství v Omaze. Pane prezidente, nejspíš jsme právě uhnuli pořádné kulce.“

„No, i tak by se to asi dalo říct, generále.“

„Máte pro nás nějaké rozkazy, pane?“

„Jako například?“

„No, jednou z možností je třeba odveta, pane…“

„Aha, vy myslíte, že když oni promarnili šanci odpálit u nás atomovku, měli bychom využít šance a zničit je atomovkou naší?“

„Pane, mým úkolem je navrhovat možnosti, nikoli je obhajovat,“ oznámil Liggett svému vrchnímu veliteli.

„Víte, generále, kde jsem byl v době útoku?“

„Ano, pane. Odvážný krok, pane prezidente.“

„A teď se snažím dát dohromady svůj znovuzískaný život a nemám ponětí, co a jak udělat s celkovou situací, ani vlastně netuším, co to znamená. Asi tak za hodinu za dvě třeba na něco přijdeme, ale zatím vážně nemám ponětí. Takže zatím neprovedeme vůbec nic, generále. Rozumíme si?“

„Ano, pane prezidente. Útočné velitelství nepodnikne vůbec nic.“

„Pak se ozvu.“

„Jacku?“ ozval se od dveří známý hlas.

„Arnie, tak nerad piju sám – s výjimkou případů, kdy nikdo není nablízku. Co kdybys mi pomohl zlikvidovat láhev něčeho? Řekni číšníkovi, ať přinese láhev middletonu a vezme sklenku i pro sebe.“

„Je pravda, žes to strávil na lodi?“

„Jo,“ přikývl Ryan.

„A proč?“

„Nemohl jsem prostě utéct, Arnie. Nemohl jsem utéct do bezpečí a nechat usmažit miliony lidí. Možná je to odvaha, možná blbost, ale prostě jsem musel zůstat.“

Van Damm se vyklonil do chodby a objednal pití u někoho, koho Jack neviděl, a pak se vrátil. „Zrovna jsem začínal večeřet v Georgetownu, když se objevila zpráva na CNN. Tak jsem si říkal, že bych klidně mohl přijet sem – asi jsem té hrozbě nevěřil tolik, jak bych asi měl.“

„Nebylo snadné na ni přistoupit. Asi bych se měl sám sebe ptát, jestli to není naše vina, když jsme tam poslali tu skupinu pro zvláštní nasazení. Proč se všichni tak zabývají vším, co tady uděláme?“

„Jacku, svět je plný lidí, kteří vyrostou jenom díky tomu, že zašlápnou někoho dalšího. A čím vyšší je jejich oběť, tím lépe se cítí. A reportéři prahnou po jejich názorech, protože každá reportáž je lepší, když se řekne, že ses spletl. Média mají dobrou reportáž raději než dobrou pravdu. Ale taková je povaha jejich povolání."

„Není to ale zrovna fér, víš," poznamenal Ryan, když do místnosti vstoupil číšník se stříbrným podnosem, lahví irské whisky a několika skleničkami, v nichž už byly kostky ledu. „Charlie, taky si nalijte," řekl mu prezident.

„Pane prezidente, já bych neměl…"

„Dneska platí jiná pravidla, pane Pembertone. A když se opijete, odveze vás Tajná služba. Už jsem vám někdy řekl, jak jste skvělý člověk, Charlie? Moje děti vás naprosto milují." Charles Pemberton, jehož otec i děd pracovali jako číšníci v Bílém domě, nalil tři sklenky, pro sebe však jen velmi nepatrně, a rozdal je s elegancí neurochirurga. „Posaďte se a uvolněte se, Charlie. Chci se vás na něco zeptat."

„Ano, pane prezidente?"

„Kde jste byl vy? Myslím, když se na Washington řítila ta atomovka?"

„Nešel jsem do krytu ve Východním křídle, říkal jsem si, že je spíš pro ženy. Já, no, pane, vyjel jsem výtahem na střechu a chtěl jsem se dívat."

„Vidíš, Arnie, to je odvaha," řekl Ryan a pozvedl sklenku.

„A kde jste byl vy, pane prezidente?" zeptal se Pemberton. Čistá zvědavost ho donutila porušit pravidla etikety.

„Na lodi, která tu potvoru sestřelila, sledoval jsem, jak naši mládenci odvádějí svou práci. To mi připomíná, Gregory, ten vědec, co ho kontaktoval Tony Bretano. Musíme se o něj postarat, Arnie. Je jedním z lidí, co nám zachránili kůži."

„Píšu si, pane prezidente." Van Damm se dlouze napil. „A dál?"

„Já teď o žádném *dál* nic nevím," řekl prezident.

Totéž platilo v Pekingu, kde bylo osm ráno. Ministři se ploužili do zasedací místnosti jako ponocní a otázka, kterou měli všichni na rtech, zněla: „Co se stalo?"

Premiér Sü zahájil zasedání a pokynul ministrovi obrany, aby podal hlášení, což proběhlo monotónním hlasem, jakoby z nahrávky.

„Vy jste vydal rozkaz odpálit střely?" zeptal se náhle pobledlý ministr Šen.

„A co jiného jsem měl dělat? Generál Sun mi řekl, že jeho základna byla napadena. Snažili se nás připravit o naše prostředky – o takové možnosti jsme hovořili, nebo snad ne?"

„Ano, hovořili," přikývl Čchen. „Ovšem udělat něco takového bez našeho svolení? To byl nepromyšlený politický krok, Luo. Jaká nová nebezpečí jste nám uchystal?"

„A jaké jsou důsledky?" zeptal se Fang.

„Hlavice buď nefungovala, nebo se Američanům podařilo ji zachytit a zničit. Jediná střela, jež úspěšně odstartovala, mířila na Washington. Město se však, bohužel, zničit nepodařilo."

„Bohužel – *bohužel*?" promluvil Fang tak hlasitě, že všechny překvapil. „Vy hlupáku! Kdyby se to podařilo, *stáli bychom před likvidací celého našeho národa*! *Prý bohužel*!"

Přibližně ve stejný okamžik dostal ve Washingtonu jeden ze středních zaměstnanců CIA nápad. Posílali na Internet živé záběry z bojů na Sibiři, protože nezávislé zpravodajství bylo v Čínské lidové republice zrušeno. „Proč," zeptal se svého nadřízeného, „jim neposílat i CNN?" Rozhodnutí padlo téměř vzápětí, byť bylo zřejmě protiprávní, možná došlo k porušení zákona o ochraně autorských práv, ale tentokrát převážil zdravý rozum nad úřednickou opatrností. CNN jim pak může poslat fakturu, řekli si.

Takže hodinu a dvacet minut po události se na stránce http://www.darkstarfeed.cia.gov/siberiabattle/realtime.ram začaly objevovat i snímky nezdařené likvidace Washingtonu, D. C. Zpráva, že byla zahájena a téměř ihned ukončena jaderná válka, studenty na náměstí Nebeského klidu šokovala. Když si uvědomili, že se sami mohli stát terčem odvetného útoku, výsledkem nebylo zděšení, jejich mladá srdce se spíš naplnila zlobou. Jejich počet dosáhl už asi deseti tisíc, mnozí si nesli přenosné počítače a většina z nich byla přes mobilní telefony připojena na Internet. Z výšky se dalo podle hloučků poznat, kde notebooky jsou. Pak se vůdcové demonstrace sešli a začali spolu rychle jednat. Uvědomovali si, že musejí něco udělat, jen zatím nevěděli, co přesně. Věděli jen tolik, že je možná všechny čeká smrt.

Jejich horlivost ještě podnítili komentátoři na CNN, když se vřítili do studií v Atlante a New Yorku a

mnozí z nich hlásali, že jediné možné řešení pro Ameriku spočívá v odvetném útoku, a když se reportér, který zároveň vystupoval jako moderátor, zeptal, co si pod tím představit, dostalo se mu předvídatelné odpovědi.

Studenti moc nepřemýšleli o vlastním životě a smrti, spíš o záchraně svého národa – těch třinácti set milionů lidí, jejichž životy ohrozilo neuvážené rozhodnutí šílenců z politbyra. Budova Rady ministrů odsud nebyla daleko, a dav tedy vykročil směrem k ní.

Tou dobou už na náměstí dorazila i policie. Ranní hlídka vystřídala noční směnu a zaznamenala davy mladých lidí – což policisty notně překvapilo, protože v ranním přehledu o tom nic neslyšeli. Muži, kterým končila směna, jim vysvětlili, že nedošlo k ničemu, co by bylo v rozporu se zákonem, že jde o spontánní demonstraci na vyjádření solidarity a podpory chrabrým vojákům čínské armády na Sibiři. Takže policistů sem dorazilo málo a příslušníků Lidové ozbrojené policie ještě méně. Ale ani větší počet by asi nepomohl. Dav studentů srostl v jednu skupinu a překvapivě spořádaně postupoval k sídlu vlády celé země. Když dorazil poblíž, narazil na ozbrojené muže. Tito policisté nebyli připraveni na možnost, že proti nim bude postupovat tolik lidí. Nejvyšší z nich, kapitán, šel davu vstříc a zeptal se, kdo skupinu vede, ale dvaadvacetiletý student techniky ho odsunul stranou.

Znovu nastal stav, kdy se policejní důstojník zcela nečekaně setkal s absolutním ignorováním svých slov a zcela ho to vyvedlo z míry. Najednou se díval na záda mladíka, jenž se měl na místě zastavit, jakmile on na něj jen promluvil. Policista ve skutečnosti očekával, že se na jeho příkaz zastaví celý dav studentů, protože takovou sílu měl zákon v Čínské lidové republice, ovšem bez ohledu na svou sílu byl zákon též křehký, a když se zlomil, nebyl ničím podložen.

V budově sloužilo čtyřicet ozbrojených strážců, všichni se nacházeli v prvním patře vzadu, zastrčení stranou, protože ministři si nepřáli mít ty ozbrojené ubožáky na očích, leda ve dvojicích či jednotlivě. Čtyři policisté hlídající u hlavního vchodu byli odsunuti stranou a dav pokračoval dvojitými dveřmi dovnitř. Všichni strážci vytáhli pistole, ale jen jeden z nich vystřelil, zranil tři studenty, načež ho dav srazil k zemi a zkopal do bezvědomí. Zbylí tři odběhli na hlavní stanoviště pro posily. Než tam došli, studenti už vybíhali po širokých honosných schodech do druhého patra.

Zasedací místnost byla velmi dobře izolována proti hluku, toto bezpečnostní opatření mělo chránit proti odposlouchávání. Jenže izolace fungovala dvousečně, takže muži sedící za stolem neslyšeli vůbec nic, dokud se dav studentů nedostal na pouhých padesát metrů od nich, ale i pak se ministři rozhlíželi spíše otráveně…

… ozbrojená ostraha se rozdělila do dvou skupin, jedna běžela k přední části budovy na prvním patře, druhá se přibližovala po druhém patře vedena majorem, který chtěl ministry evakuovat. Všechno se seběhlo příliš rychle, takřka bez varování, protože městská policie odvedla vysloveně mizernou práci a nebyl čas povolat ozbrojené posily. Takže skupina v prvním patře narazila na skupinu studentů, a přestože kapitán, který jí velel, měl k ruce dvacet mužů se samopaly, zdráhal se vydat rozkaz k palbě, protože před sebou viděl víc studentů, než kolik měl nábojů, a jakmile zaváhal, připravil se o moment překvapení. K ozbrojeným mužům přistoupili studenti s rukama nad hlavou a začali k nim promlouvat rozumnými hlasy, jež kontrastovaly s rozzuřeným davem za jejich zády.

Ve druhém patře panovala jiná atmosféra. Zde se major vůbec nerozpakoval. Rozkázal svým mužům zamířit a vypálit jednu salvu do stropu, aby studenty zastrašil. Ti se však zastrašit nenechali. Mnozí z nich už se dostali do dveří vedoucích z hlavní chodby, mezi něž patřily i dveře do místnosú, kde zasedalo politbyro.

Náhlý vpád patnácti mladých lidí upoutal pozornost všech ministrů.

„*Co se to tu děje*!“ zahřměl Žang Han San. „Kdo jste?“

„A kdo jste vy?“ odsekl student techniky. „Vy jste ten maniak, co rozpoutal jadernou válku?“

„Žádná taková válka není – kde jste vzali takový nesmysl?“ zeptal se maršál Luo. Jeho uniforma studentům prozradila, o koho jde.

„A vy jste ten, kdo poslal naše vojáky na smrt do Ruska!“

„Kdo jste?“

„Myslím, že je to lid, Žangu,“ poznamenal Čchen Kun. „Náš lid, soudruhu,“ dodal chladně.

Vzduchoprázdno moci a ovládání vtahovalo do místností další a další studenty, ostraha teď nemohla riskovat střelbu – sedělo tu příliš mnoho představitelů země, kteří jim blokovali střelbu.

„Běžte k nim, postavte se za ně! Tyhle muže oni nezastřelí!“ křikl jeden student. Dvojice a trojice studentů se rozběhly kolem stolu, každá k jednomu křeslu.

„Povězte mi, chlapče,“ obrátil se Fang na toho, kdo stál nejblíže u něj, „jak jste se to dozvěděli?“

„Přes počítač, jak jinak,“ odpověděl mladík sice trochu nezdvořile, ale ne přehnaně.

„Inu, každý se dozví pravdu podle svých možností,“ poznamenal starý ministr.

„Takže je to pravda, stařiku?“

„Bohužel, ano," odpověděl Fang, ačkoli příliš nevěděl, s čím vlastně souhlasí. Vtom se objevili další muži v uniformách, jejich velitel držel v ruce pistoli, razili si cestu do zasedací místnosti a nevěřícně třeštili oči na to, co viděli. Studenti nebyli ozbrojeni, ale při střelbě v téhle místnosti by zemřeli všichni, které se velitel snažil chránit, takže zaváhal i on sám.

„Všichni zachovejte klid," řekl Fang a trochu odsunul svou židli od stolu. „Víte, kdo jsem, soudruhu majore?"

„Ano, soudruhu ministře, ale…"

„Dobře, soudruhu majore. Nejprve dáte svým mužům pohov. Ať nedojde k žádným dalším vraždám. Už jich bylo dost." Důstojník se rozhlédl po místnosti. Nikdo zatím nepromluvil, do ticha zazněla slova, která ačkoli se zrovna neshodovala s tím, co očekával, měla určitou váhu. Otočil se a beze slova – jen gesty – své muže přiměl k zachování klidu.

„Dobře. Teď, soudruzi," pokračoval Fang a otočil se ke svým kolegům, „navrhuji provést několik nezbytných změn. Nejprve je nutné, aby ministr zahraničí kontaktoval Ameriku a oznámil tam, že došlo k hrozné události a že jsme rádi, že nedošlo k žádným ztrátám na životech, a že ti, kdo jsou za tuto událost zodpovědní, budou náležitě odsouzeni. Navrhuji tedy okamžité zatčení premiéra Süa, ministra obrany Lua a ministra Žanga. Právě oni zavinili to šílené dobrodružství v Rusku, které ohrožuje nás všechny. Vy tři jste uvrhli naši zemi do nebezpečí a za tento zločin proti svému lidu musíte zaplatit.

Kdo tedy hlasuje pro?" zeptal se Fang.

Proti nebyl nikdo; i Tan a ministr vnitra Tong souhlasně přikývli.

„Dále, Šene, navrhnete bezodkladně ukončit operace proti Rusku a Americe a zároveň jim sdělíte, že ti, kdo jsou za toto dobrodružství zodpovědní, budou potrestáni. Shodneme se na tom, soudruzi?"

Shodli se.

„Za sebe řeknu už jen tolik, že bychom měli všichni děkovat nebesům, že se nám podařilo tento nesmysl ukončit. Ať jsou výsledky vidět co nejdříve. Teď se chci sejít s těmito mladými lidmi a zjistit, co je zajímá dále. Vy, soudruhu majore, dovedete tři vězně do vězení. Čchene, mohl byste tu zůstat a promluvit si se mnou se studenty?"

„Jistě, Fangu," přikývl ministr financí. „S radostí."

„Nuže, mladý muži," otočil se ministr na studenta, kterého pokládal za vůdce. „O čem byste chtěli diskutovat?"

Blackhawky se vracely dlouho. Doplnění paliva proběhlo bez jediného problému, ale záhy se projevilo, že při zásahu proti Suan–chua přišla jejich skupina o téměř třicet mužů, výhradně Rusů. Clark neztratil dobré kolegy poprvé, znovu nešlo o nic víc než o náhodu, ale takové vysvětlení se vdovám sděluje velmi obtížně. Další, co ho sžíralo, byla střela, která odstartovala. Všiml si, jak se stáčí na východ. Neletěla tedy na Moskvu, ale víc o ní nevěděl. Celý let proběhl v tichosti; nemohl použít ani svůj satelitní telefon, protože mu upadl a zlomil si anténu. Zbabral to. Víc nevěděl, ale důsledky takového nezdaru si ani nedokázal představit. Jediná příznivá věc, která ho v této souvislosti napadla, spočívala v tom, že nikdo z jeho rodiny se nenacházel v blízkosti žádného z pravděpodobných cílů, jenže byla tam spousta jiných lidí. Helikoptéra konečně dosedla na zem a otevřely se dveře, aby vojáci mohli vystoupit. Clark zahlédl generála Diggse a zamířil k němu.

„Je to hodně zlý?"

„Námořnictvo ji sestřelilo nad Washingtonem."

„Cože?"

„Povídal mi to generál Moore. Nějaký křižník – myslím, že říkal *Gettysburg* – sundal tu mrchu přímo nad centrem D. C. Měli jsme kliku, pane Clarku."

Johnovi se po těch slovech div nepodlomila kolena. Celých uplynulých pět hodin si představoval, jak nad nějakým americkým městem vyrostl atomový hřib s jeho podpisem, ale naštěstí zakročil Bůh, náhoda nebo stará Blažková a to ho hodně těšilo.

„Jak to vypadá?" zeptal se Chavez utrápeně. Diggs sdělil novinu i jemu.

„Námořnictvo? Podělaný námořnictvo? To mě podržte. Takže se přece jenom na něco hodí, jo?"

Jack Ryan už byl skoro namol, a i kdyby se to dozvěděla média, k čertu s nimi. Kabinet se vrátil do města, ale schůzi odloží až na zítřejší odpoledne. Chvíli potrvá, než promyslí, co je třeba udělat. Nejjednodušší odpověď, kterou také zastávali ti, kdo tlachali na nejrůznějších kanálech, byla taková, že o ní nemohl ani přemýšlet, natož ji vydat jako rozkaz. Budou zkrátka muset najít nějaké lepší řešení než

hromadnou vraždu. Nechtěl to provést, i když nápad zahájit nějakou zvláštní operaci s cílem sesadit čínské politbyro ho momentálně celkem oslovoval. Bylo prolito hodně krve, navíc ještě vše neskončilo. A přitom na samém začátku stál italský kardinál a baptistický kazatel, které zastřelil jeden zbrklý policista. Copak se svět vážně otáčí podle takhle zvrácené osy?

Tohle, pomyslel si Ryan, *chce další skleničku*.

Musí z toho ale vzejít i něco dobrého. Z podobné události je třeba se i poučit. Jenže jak? Americký prezident se cítil až příliš zmaten. Vše se udalo moc rychle. Ocitl se na okraji propasti tak hluboké a strašné, že ji měl stále před očima; jeden člověk si s takovým náporem nemůže poradit. Sám se vyprostil z bezprostředního ohrožení života, ale neskoncoval s tím, co hrozilo milionům lidí. Ve skutečnosti mu vývoj zastřel mysl, nedokázal ho analyzovat, nesvedl uchopit informace tak, aby mohl vykročit dál. Toužil teď jen po jediném, obejmout svou rodinu, být si jist, že svět je pořád takový, jaký by být měl.

Lidé očekávali, že se bude chovat jako superman nebo nějaký polobůh, který si poradí i s tím, s čím si neporadí nikdo ostatní – *no, vlastně jo*, připouštěl Jack v duchu. Třeba prokázal odvahu tím, že zůstal ve Washingtonu, ale když odvaha splaskla, sám potřeboval nějakou berličku, jež by mu pomohla získat zpět svou mužnost. Studna, z níž čerpal, zdaleka nebyla bezedná a okov už narážel na kameny…

Zazvonil telefon. Zvedl ho Arnie. „Jacku? Volá Scott Adler."

Ryan se natáhl pro sluchátko. „Jo, Scotte, co je?"

„Právě mi volal Bill Kilmer, zástupce vedoucího z ambasády v Pekingu. Zdá se, že ministr zahraničí Šen byl před chvílí na ambasádě. Omluvil se za odpálení střel. Prý šlo o hroznou nehodu a jsou rádi, že nevybuchla…"

„To je od nich hrozně hezký," poznamenal Ryan.

„Člověka, co vydal ten rozkaz, už zatkli. Žádají o pomoc s ukončováním nepřátelských akcí. Podle Šena udělá jejich strana vše, aby válka skončila. Říká, že jsou ochotni vyhlásit jednostranné příměří a stáhnout své síly za hranice; dokonce uvažuji o náhradách pro Rusko. Vzdávají se, Jacku."

„Fakt? A proč?"

„V Pekingu prý došlo k nepokojům. Zprávy jsou hodně nejasné, ale zdá se, že jejich vláda padla. Dočasně je v čele ministr Fang Gan. Víc nevím, Jacku, ale připadá mi to jako solidní začátek. S tvým svolením a se souhlasem ruské strany bych navrhoval jejich nabídku přijmout."

„Souhlasím," řekl prezident bez většího rozmýšlení. *Do háje*, říkal si, *na ukončení války není co rozmyslet, ne*? „Co dál?"

„No, chci si promluvit s Rusy, abych zjistil, jestli jsou pro. Myslím, že to budou. Pak můžeme dojednat detaily. Prakticky vzato, všechny trumfy máme v rukou my, Jacku. Druhá strana to položila."

„A jen tak? Válku ukončíme jen tak?" zeptal se Ryan.

„Nemusíme kvůli tomu zvát Michelangela, aby vymaloval Sixtinskou kapli, Jacku. Hlavně aby to fungovalo."

„A bude?"

„Ano, Jacku, mělo by."

„Dobře, tak se postarej o Rusy," řekl Ryan a položil sklenku. *To je možná konec poslední války*, pomyslel si. Pokud ano, pak se vážně obejdou bez slavobrán.

Generál Bondarenko zálibně pozoroval rozbřesk, který se měl vzápětí ještě zkrášlit. Na velitelské stanoviště přiběhl plukovník Tolkunov a v ruce držel list papíru.

„Tohle jsme právě zachytili z čínských vysílaček, vojenských i civilních. Přikazují svým jednotkám zastavit palbu a připravit se na stažení z našeho území."

„Opravdu? A vážně se domnívají, že je necháme odejít jen tak?" zeptal se ruský velitel.

„Je to začátek, soudruhu generále. Pokud budou následovat diplomatické kroky na vysoké úrovni, válka brzy skončí. Vyhrál jste," dodal plukovník.

„Skutečně?" zeptal se Genadij Josifovič. Protáhl se. Dnes ráno se cítil dobře, když kontroloval rozmístění jednotek a věděl, že mají navrch. Pokud je tohle konec války a on je vítězem, tak to musí stačit, ne? „Dobrá tedy. Ověřte to ale ještě v Moskvě."

Samotný proces byl samozřejmě o něco složitější. Soupeřící jednotky neustávaly v palbě ještě několik hodin, než k nim dorazily rozkazy, ale pak výstřely utichly a invazní jednotky se stáhly od svých nepřátel; Rusové je na základě vlastních rozkazů nepronásledovali. Do západu slunce střelba a zabíjení skončily a čekalo se na konečné rozuzlení. Po celém Rusku se rozezněly kostelní zvony.

Golovko zaslechl zvony a viděl i skupiny lidí na ulicích, kteří si vodkou připíjeli na vítězství své země. Rusko se znovu cítilo jako velmoc a to bylo pro morálku obyvatelstva moc dobré. Za několik let začnou sklízet úrodu ze svých nalezišť – a předtím dostanou obrovské půjčky… a možná, ale skutečně jen možná se Rusko konečně vzchopí a do nového století vstoupí po svých, když už promarnilo velkou část století minulého.

Než informace pronikla z Pekingu do ostatních částí Číny, setmělo se. Konec války, která nedávno vypukla, překvapil všechny, kdo nepochopili důvody nebo skutečnosti jejího vzniku. Pak se roznesla zpráva o změně vlády, což byl další nejasný fakt, na jehož objasnění si prostí obyvatelé budou muset počkat. Prozatímním premiérem se stal Fang Gan, člověk známý spíše od vidění než podle svých činů, ale působil dojmem moudrého starce a Čína je zemí velké setrvačnosti spíše než převratných myšlenek. Jakkoli se tedy kurz směřování celé země nepochybně změní, co se týče lidí, půjde o změnu pomalou. Lidé krčili rameny a debatovali o novinkách tiše a odměřeně. Pro jednu konkrétní osobu v Pekingu tato změna znamenala, že její práce dostane nový smysl, ale i možná konkrétní náplň. Ming si vyšla na večeři – restaurace zůstaly otevřené – se svým cizím milencem, nad nápoji a těstovinami překypovala nadšením z dnešních úžasných událostí. Pak odešla k němu domů, kde ji čekal zákusek v podobě japonského párečku.

KONEC

OBSAH

Prolog	Bílý mercedes
Kapitola l	Ozvěny výbuchu
Kapitola 2	Mrtvá bohyně
Kapitola s	Problémy s bohatstvím
Kapitola 4	Řinčení zbraněmi
Kapitola 5	Titulky
Kapitola 6	Rozmach
Kapitola 7	Vodítka
Kapitola 8	Podřízení a spodní prádlo
Kapitola 9	První výsledky
Kapitola 10	Poznatky z oboru
Kapitola 11	Víra otců
Kapitola 12	Hádání o měšec
Kapitola 13	Infiltrace
Kapitola 14	(tečka) com
Kapitola 15	Zužitkování
Kapitola 16	Tavení zlata
Kapitola 17	Ražení zlata
Kapitola 18	Vývoj
Kapitola 19	Pátrání
Kapitola 20	Diplomacie
Kapitola 21	Kvašení
Kapitola 22	Stůl a recepty
Kapitola 23	Zpět do práce

„Víš, já se v té své funkci necítím zrovna dobře," postěžuje si v jednom místě tohoto románu Jack Ryan svému poradci. A jako odpověď se dozví krutou pravdu: „Nikdo netvrdil, že to bude zábava."

Ani 80. léta nebyla pro agenta CIA Jacka Ryana zábava. Ale svět byl přehlednější, rozdělený na černou a bílou polokouli, nepřítel byl daný a obě strany se držely vzájemně jakž takž pod kontrolou. Nyní však sedí Jack Ryan v Oválné pracovně v Bílém domě, kam jej jeho duchovní otec Tom Clancy dosadil v románu Z *rozkazu prezidenta*, a zdá se mu, že svět kolem něho zešílel.

Šéf ruské tajné služby šťastnou náhodou přežije atentát, který je na něj spáchán pancéřovou pěstí. Dva najaté vrahy nedlouho poté najdou spoutané k sobě navzájem a potopené pod hladinou řeky Něvy v Petrohradě. Mrtvé...

Přemíru života naopak jeví čínské vládní kruhy. Pokukují k severu, kde se na Sibiři našly nečekaně obrovské zásoby ropy a zlata. Nová generace čínských politiků se nepoučila z minulosti a Drak opět dráždí Medvěda myšlenkami na ozbrojený útok. Naopak nová generace čínských disidentů se poučila z tragické zkušenosti masakru na náměstí Nebeského klidu a v boji proti vládnoucí komunistické diktatuře používá nejmodernější komunikační techniku.

Jacku Ryanovi se nelze divit, že je svou funkcí znechucený. Právě nastoupil nové funkční období a je mu jasné, že jej nečeká nic snadného. Na domácí politické scéně to vře, asijská ekonomika se hroutí. Od Moskvy přes Peking po Washington zní hlasy znepokojené řáděním mafie, čínskou *rozpínavostí* i neochotou naslouchat a opět se objevuje strašidlo komunistické dobyvačnosti.

Ke své nejoblíbenější postavě Jacka Ryana se Tom Clancy vrátil po delším čase. Strávil jej psaním jiných románů i románových sérií, známého *Operačního centra* či *Power Plays.* Tato jeho zkušenost nemohla nepoznamenat i jeho nejnovější knihu. Skloubil v ní to nejlepší, co obě větvě jeho tvorby nabízejí. Analytickou hloubku a dějovou komplexnost svých tzv. velkých románů (Z *rozkazu prezidenta* nebo *Duhová šestka*) propojil s akčností a supertechnickým pojetím reality svých románových sérií, jako by chtěl dokázat, že jsou v jeho díle neprávem považovány za druhořadé, že stačí jen správně namíchat poměr a výsledek se dostaví. Pokud chtěl dokázat zrovna tohle, stačí se začíst do první kapitoly *Medvěda a Draka*, aby bylo zřejmé, že se mu to podařilo.